

בדלתיים סגורות

בית המשפט המחוזי בתל-אביב - יפו

תפ"ח 1015/09

בפני:

כב' השופט ג'ורג' קרא - אב"ד

כב' השופטת מרים סוקולוב

כב' השופטת יהודית שבח

המאשימה:

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עוה"ד רונית עמיאל, עו"ד ניסים מרום ועו"ד מיטל אילן

נ ג ד

הנאשם:

משה קצב

ע"י ב"כ עוה"ד אביגדור פלדמן, עו"ד ציון אמיר ועו"ד אבי לביא

הכרעת - דין

בדלתיים סגורות

תוכן-העניינים

עמ'		
5	גלגולו של כתב האישום
7	לטענת ההגנה מן הצדק
22	האישום הראשון
22	כתב האישום ותגובת הנאשם
26	אופי ההכרעה
27	הראיות
28	פרק א' מי את המתלוננת א'
34	פרק ב' הזימון לחקירה והיחזמה להגשת התלונה
36	פרק ג' התפתחות גרסתה של א' ואופן מסירת המידע
49	פרק ד' עדות א' בבית המשפט
49	א. התנהגות כללית
52	ב. האירוע בדירה
52	ג. האירוע בלשכה בתל אביב
55	ד. האירוע במלון פלאזה בירושלים
57	פרק ה' חיזוקים לעדות א' – התבטאויות על ציר הזמן
76	פרק ו' שיטת הנאשם: קירוב והטרדה
94	פרק ז' עדות שיטה ומעשים דומים
110	פרק ח' כבישת הגרסה
115	פרק ט' ראיות תומכות לאונס במלון
123	פרק י' טענות האליבי שבפי הנאשם
123	א. טענת אליבי-ביחס לאונס במלון
129	ב. טענת אליבי – ביחס לאונס בלשכה בתל אביב
145	פרק יא' ביטויי אי הסכמה והתנגדות
145	א. רקע כללי

בדלתיים סגורות

- 146 ב. ביטויי אי הסכמה למעשי ההטרדה
- 147 ג. ביטויי אי הסכמה לארוע בלשכה
- 148 ד. ביטויי אי הסכמה לארוע במלון
- 149 ה. ביטויי אי הסכמה לארוע בדירה
- 150 פרק יב' רכיב הכוח
- 150 א. הפעלת הכוח באירוע הדירה
- 151 ב. הפעלת הכוח באירוע הלשכה בתל אביב
- 153 ג. הפעלת הכוח באירוע במלון
- 155 פרק יג' טענות הגנה נוספות
- 155 א. הטענה בדבר זיהום עדותה של א'
- 161 ב. טענת העלילה
- 167 ג. מכתב השנה טובה – ת/109
- 184 פרק יד' אורי יואלי – המוציא והמביא
- 192 פרק טו' ביקורי א' בבית הנשיא וההתקשרויות ללשכתו
- 201 פרק טז' הקלטת שיחות יואלי עם א'
- 201 א. כללי
- 202 ב. קבילות הדיסק נ/54
- 204 ג. הסיבות לביצוע ההקלטות
- 206 ד. נסיבות קבלת ההקלטות מיואלי והעתקת הדיסק (נ/54) מראיית המקור ...
- 211 ה. תיזמון חשיפת הדיסק/קלטות ו"שיכחה" משותפת
- 213 פרק יז' הודעות א' ביומן בית הנשיא
- 217 פרק יח' הערכת עדות המעורבים
- 222 פרק יט' לטענת ההגנה החלופית
- 231 פרק כ' לסיכום האישום הראשון
- 234 **האישום השני**
- 235 תשובת הנאשם לאישום
- 235 פרק א' הודעות ה במשטרה והתפתחות הגרסה

בדלתיים סגורות

237	פרק ב'	עדותה של ה בבית המשפט
240	פרק ג'	עדות אביה של ה
242	פרק ד'	גרסת הנאשם ועדותו
245	פרק ה'	מצב נפשי ותלונה מיידית
246	פרק ו'	מעשים דומים
250	פרק ז'	התייחסות לטענות ההגנה
263	פרק ח'	עבירת ההטרדה המינית – ההיבט המשפטי
271	פרק ט'	סיכום ומסקנות
273		האישום השלישי
274		תשובת הנאשם לאישום
274		מסכת הראיות
274	פרק א'	הודעות ל' במטרה והתפתחות הגרסה
277	פרק ב'	עדות ל' בבית המשפט
280	פרק ג'	עדויות תומכות
287	פרק ד'	גרסת הנאשם ועדותו
290	פרק ה'	לטענת כבישת העדות
292	פרק ו'	לטענת העלילה והשפעת גורמים זרים על ל'
296	פרק ז'	חיבוק נוסף – היה או לא היה
299	פרק ח'	התבטאויות הנאשם
301	פרק ט'	ההיבט המשפטי
305		האישום הרביעי
306		תשובת הנאשם לאישום
306		מסכת ראיות התביעה
306	פרק א'	ראיות התביעה
312	פרק ב'	גרסת הנאשם
313	פרק ג'	שיבוש מהלכי משפט ההיבט המשפטי
315	פרק ד'	הטרדת עד
315	פרק ה'	דיון והכרעה
323		סוף דבר

בדלתיים סגורות

הכרעת – דין

(נאסר בזאת פרסום שמות המתלוננות וכן כל פרט שיכול לזהותן)

ביום 19.3.2009 הגישה המאשימה נגד הנאשם, מי שהיה הנשיא השמיני של מדינת ישראל, כתב אישום חמור, בו היא מייחסת לו עבירות אונס, מעשים מגונים, הטרדה מינית, שיבוש מהלכי משפט והטרדת עד.

לאחר 64 ישיבות בית משפט שתועדו ב- 7792 עמודי פרוטוקול ולאחר הגשת 244 מוצגי תביעה הכוללים עשרות מוצגי משנה ו-126 מוצגי הגנה, המחזיקים אף הם מספר לא מבוטל של קלסרים, ולאחר הגשת סיכומים המשתרעים על מאות עמודים – נתכנסנו על מנת להכריע בדינו של הנאשם.

כתב האישום, כפי שיפורט להלן בהרחבה, מייחס לנאשם עבירות מין שביצע בשלוש נשים שהיו כפופות למרותו במהלך תפקידו הציבוריים, אם בתפקיד שר התיירות ואם בעת שכיהן כנשיא המדינה. במסגרת האישום הראשון, המתייחס לתקופת כהונתו של הנאשם כשר התיירות, מיוחסות לנאשם שתי עבירות אינוס בשתי הזדמנויות שונות וכן עבירת מעשה מגונה בכוח. במסגרת האישומים השני, השלישי והרביעי, המתייחסים לתקופת כהונתו של הנאשם כנשיא המדינה, מיוחסות לנאשם עבירות הטרדה מינית, מעשה מגונה וכן הטרדת עד ושיבוש מהלכי משפט, וזאת בשתי עובדות שהיו כפופות למרותו בלשכת נשיא המדינה.

גלגולו של כתב האישום

הצעד הראשון במהלכים שהביאו להגשת כתב האישום שבפנינו, נעשה עת הודעה היועץ המשפטי לממשלה, מר מני מזוז (להלן: "היועמ"ש"), בהחלטתו מחודש יולי 2006, לפתוח בחקירה, שקדמה לה הזמנתו ע"י הנאשם לפגישה עמו, בה הלין כי הוא נסחט ע"י המתלוננת אי מבית הנשיא. נציין כי המתלוננת אי מבית הנשיא היתה בבחינת ה"חרוז" הראשון במחרוזת המתלוננות ש"משכה" אחריה את יתר הנשים שנחקרו על ידי משטרת ישראל.

עם סיום החקירה הועבר החומר שנאסף ליועמ"ש ולפרקליטות, ובחודש ינואר 2007 הודע לנאשם כי היועמ"ש שוקל להעמידו לדין בגין ארבע פרשיות: האחת - המתלוננת אי מבית הנשיא, השניה - המתלוננת אי ממשרד התיירות, שתי הראשונות בעבירת אינוס, וכן שתי פרשיות מינוריות יותר הקשורות למתלוננות נוספות, ה-ו ל' מבית הנשיא.

בדלתיים סגורות

- 1 בחודש אפריל 2007 הוכנה טיוטת כתב אישום בו יוחסו לנאשם העבירות בארבע הפרשיות הנ"ל.
- 2 בחודש מאי 2007 קוימו שתי ישיבות שימוע, לאחריהן הגישו סגורי הנאשם סיכומים בכתב. לאחר
- 3 השלמת חקירה, שנדרשה לאור תכנים חדשים שעלו בהליך השימוע ולאחר דיונים בנושא, החליטה
- 4 הפרקליטות לגנוז את תלונתה של א' מבית הנשיא, נשוא הפרשייה הראשונה, בהנמקה "חוסר
- 5 ראיות מספיקות", וזאת ללא כל קשר לתלונת א' ממשרד התיירות ולפרשיות האחרות,
- 6 שההתייעצויות לגביהן נמשכו, וללא קשר לעסקת הטיעון שהלכה והתגבשה.
- 7 ההתלבטות באשר למתלוננת א' ממשרד התיירות נמשכה. הפרקליטות סברה כי הסיכוי להוכיח
- 8 בעילה בהסכמה תוך ניצול מרות וכן מעשים מגונים תוך ניצול מרות - היה טוב למדי, אך דא עקא
- 9 שעבירות אלו התייענו ומנגד - עבירת האונס, האלטרנטיבה האחרת, חייבה הוכחת אלמנטים
- 10 מחמירים יותר, אשר לדעת הפרקליטות היה צפוי קושי ממשי בהוכחתם.
- 11 ביום 28.6.07 נחתם בין היועמ"ש לבין הנאשם ושלוש פרקליטיו הסדר טיעון לפיו תגיש המדינה
- 12 לבית המשפט השלום בירושלים כתב אישום, שטיטה ממנו צורפה להסדר, בו תיוחס לנאשם עבירת
- 13 מעשה מגונה שלא בהסכמה עקב הפעלת אמצעי לחץ - בעניין המתלוננת א' ממשרד התיירות, וכן
- 14 עבירת הטרדה מינית והטרדת עד - בעניין המתלוננת ל' מבית הנשיא.
- 15 הוסכם כי הנאשם יודה, יורשע ויתפטר מתפקידו כנשיא.
- 16 הסדר הטיעון כלל גם הסכמה עונשית ולפיה העונש שיושת על הנאשם יתבטא במאסר על תנאי
- 17 ובתשלום פיצויים למתלוננות בשיעורים מוסכמים.
- 18 כתב האישום אכן הוגש לביהמ"ש השלום בירושלים, בהתאם להסדר.
- 19 מיד לאחר פרסום דבר ההסדר, הוגשו כנגד היוע" המשפטי לממשלה ואחרים שש עתירות לבג"ץ
- 20 כנגד ההסדר (בג"ץ 5699/07 פלונית (א') נ' היוע" המשפטי לממשלה (לא פורסם). שש העתירות
- 21 תקראנה בצוותא להלן: "בג"ץ פלונית".
- 22 בפסק דין שניתן ע"י בית המשפט העליון ביום 26.2.08 בבג"ץ פלונית, נדחו פה אחד העתירות
- 23 שהתמקדו בסוגיית ההתיישנות, זכות הטיעון, שאלת הקלון וסגירת התיק בעניינה של המתלוננת א'
- 24 מבית הנשיא, וכן נדחו ברוב דעות וכנגד דעתם החולקת של כב' הנשיאה דורית ביניש וכב' השופט
- 25 אדמונד לוי, אותן עתירות שתקפו את הסדר הטיעון בעניינה של המתלוננת א' ממשרד התיירות.
- 26 בשוך הסערה - נותר, איפוא, הסדר הטיעון על כנו, אלא שאז טרף הנאשם את הקלפים והפך את
- 27 הקערה על פיה.
- 28 בישיבת ביהמ"ש השלום בירושלים מיום 8.4.08, בה אמור היה הנאשם, לפי המוסכם, להודות
- 29 באישומים נגדו, הודיעו פרקליטיו במפתיע כי הנאשם חזר בו מן ההסדר.
- 30 כפועל יוצא ולאור בקשת הפרקליטות, בוטל כתב האישום.
- 31 ביום 19.3.09 הוגש כתב האישום נשוא ענייננו.

בדלתיים סגורות

כתב האישום ערוך לפי מתכונת טיוטת כתב האישום המקורית משנת 2007, למעט עבירת האונס שיוחסה לנאשם בעניין המתלוננת אי' מבית הנשיא.

לטענת ההגנה מן הצדק

ראשון לכל, יש להסיר מסדר היום טענה מקדמית, שהושמעה אמנם בסוף ההליך, הגם שמקומה, מטבע הדברים, בתחילתו, ושעניינה הגנה מן הצדק.

1. הנאשם טוען כי ללא קשר לטענותיו המהותיות לגופם של האישומים נגדו, ובמנותק מחפותו, יש להורות על ביטול כתב האישום נגדו מטעמים של צדק. את הפגיעה בצדק רואה הנאשם במספר מוקדים מרכזיים: מסע השיסוי והשנאה, כך לדבריו, שניהלה כנגדו התקשורת ואשר הוקיעה אותו ברבים כאנס בטרם משפט, הדלפות מגמתיות שיצאו מעם המשטרה, הפרקליטות והיועמ"ש ואשר גרמו לדעה קדומה כנגדו בציבור, ראיונות בתקשורת שנתנו המתלוננות ועדים במשפט, התבטאויות היועמ"ש אשר חרף את דינו לשבט עוד בטרם הוגש כנגדו כתב אישום וכן זיהום ההליך המשפטי משקל נכבד ומכריע מייחס הנאשם לדיבורה של הפרקליטות, לגרסתו, בשני קולות, הקול האחד - נשמע מפיה עת טענה בפני ביהמ"ש העליון, בהגינה על הסדר הטיעון, כי לא קיימת הסתברות להרשעת הנאשם בעבירת אונס לאור מכשולים ראייתיים ובעייתיות במהימנות המתלוננות, הקול השני עלה מפיה - עת הגישה נגדו כתב אישום חמור בעבירות אונס וטענה בלהט במסגרת התיק הנוכחי כי המתלוננת אי' ממשרד התיירות ראויה לכל אמון וכי הראיות מבססות את אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר.

2. טענת ההגנה מן הצדק, אשר הולדתה בפסיקה, זכתה לעיגון חקיקתי במסגרת סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ").

מאחר וקולמוסין רבים של דיו כבר נשתברו בסוגיה זו, הן בספרות והן בפסיקה, לא נכביר עליה מילים, מעבר לצורך ומעבר לדרוש ליישומה בתיק שלפנינו.

ההכרה הראשונית בדוקטרינה נעשתה, כידוע, בע"פ 2910/94 יפת נ' מדינת ישראל, פ"ד (2) 221 (1996), שם קבע ביהמ"ש מבחן נוקשה למדי להחלטה, באופן שעל מנת שכתב האישום נגד נאשם יבוטל, היה עליו להוכיח התנהגות נפסדת של הרשות העולה לכדי "בלתי נסבלת ושערורייתית".

בע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ, פ"ד (נט) 6) 776 (2005), הורד במקצת הרף עליו צריך היה נאשם לדלג על מנת שיבוא בשערי ההגנה, ומאז ואילך אמור היה ביהמ"ש לבחון אם הליקויים שנפלו בהליך, פגמו "באופן ממשי בתחושת הצדק וההגינות" ו/או האם בהתקיימם "לא ניתן יהיה

להבטיח לנאשם קיום משפט הוגן".

בדלתיים סגורות

- 1 בסעיף 149(10) לחסד"פ אימץ המחוקק למעשה את המבחן שנקבע בפס"ד בורוביץ, והחיל את
 2 ההגנה מן הצדק עת "הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית
 3 לעקרונות של צדק והגינות משפטית".
- 4 על ביהמ"ש לערוך את האיזון ההולם בין הערכים המתנגשים, קרי: חומרת העבירה, עוצמת הראיות
 5 והאינטרס הציבורי בהעמדת עבריינים לדין, אל מול העוול בהותרתו של כתב האישום על כנו למרות
 6 הפגיעה בעקרונות הצדק וההגינות.
- 7 החלת הדוקטרינה נבחנת, בהתאם לפסיקה, בשלושה שלבים: בשלב הראשון - מזוהים הפגמים
 8 שנפלו בהליכים שננקטו בעניינו של הנאשם ועוצמתם; בשלב השני - נבחנת השאלה אם בקיומו של
 9 ההליך הפלילי, חרף הפגמים שנפלו בו, יש משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות; ובשלב
 10 השלישי - נשקלת השפעת הפגמים על ההליך, אם בכלל, שאז אז בוחן ביהמ"ש אם ניתן לרפא את
 11 הפגמים באופן מתון יותר מאשר ביטולו המוחלט של כתב האישום, אם על דרך ביטולו החלקי, ואם
 12 על דרך התחשבות בפגיעה רק בשלב נזירת העונש, בהינתן הרשעה.
- 13
- 14 3. בכרך מיוחד שהקדישו הסגורים לטענת ההגנה מן הצדק, והמחזיק לא פחות מ-191
 15 עמודים, נמנים בהרחבה הפרסומים המשמיצים שיצאו כנגד הנאשם, הן בעיתונות הכתובה והן
 16 בתקשורת האלקטרונית, אשר הכריזו עליו כאנס, לא רק טרם משפט, אלא אף טרם הגשת כתב
 17 האישום.
- 18 לטענת הנאשם, עוצמת הפרסומים, היקפם, חומרתם ותדירותם לא הותירו לו כל סיכוי, והוא הוקע
 19 בציבור, בטרם משפט, כעבריין מין סדרתי. בהקשר זה נטען כי גם השופטים אשר קראו מן הסתם
 20 את הכתבות שהופיעו כמעט מדי יום בעיתונים, נחשפו אף הם למנדע שפורסם ברדיו ובטלוויזיה,
 21 ומשכך "שופטי ישראל לא יכלו אפילו להזהיר את עצמם מפני הדברים... לפיכך אין כל אפשרות
 22 כי השופטים יהיו משוחררים לחלוטין מהדברים שהתגבשו בתודעתם".
- 23 בטיעון זה מתפרץ הנאשם לדלת פתוחה, שהרי כל בר-דעת יודע ומבין כי תפקידה של העיתונות הינו
 24 לסקר ולידע את הציבור, ואילו תפקידו של ביהמ"ש הינו לשמוע ראיות ולהכריע, וכי יש לשמור על
 25 גבול ברור ונוקשה בין השניים. בעניינו של הנאשם אכן נחצה הגבול באופן חסר תקדים.
- 26 חדשות לבקרים הופיעו בעניינו של הנאשם פרסומים מכפיישים שיצאו בהכרזות דרמטיות
 27 והחלטיות, החל מ: "יש תשתית ראייתית להעמיד לדין את נשיא המדינה" ("מעריב", כתבה מיום
 28 23.8.06), המשך ב: "רק נס יציל את נשיא המדינה מכתב אישום" ("ידיעות אחרונות", כתבה מיום
 29 17.9.06) וכן: "צוות החקירה סבור ישנן ראיות שהנשיא ביצע עבירות מין בשלוש נשים" ("ידיעות
 30 אחרונות", כתבה מיום 19.6.06), וכלה ב: "המשטרה: הנשיא קצב אנס" ("ידיעות אחרונות", כתבה
 31 מיום 16.10.06) וכן: "המשטרה: קצב אנס שתי נשים כנשיא וכשר התיירות" ("מעריב", כתבה
 32 מיום 16.10.06), ועוד כתבות למכביר המאוגדות במוצג 110/.

בדלתיים סגורות

- 1 פרסומים אלו הינם בעייתיים ביותר, הן מבחינת זכויותיו היסודיות של הנאשם להישאר זכאי עד
2 שתוכח אשמתו, והן מבחינת הפגיעה בטוהר ההליך השיפוטי.
- 3
- 4 4. ראיות מקומן להישמע לראשונה בדי' אמות בית המשפט, שעה שבעניינו של הנאשם, נשמעו
5 מקצת הראיות זמן רב בטרם החל ההליך השיפוטי, וזאת במעין משפט שדה שנערך לו בבית המשפט
6 של התקשורת. המתלוננות התראיינו ברדיו ובטלוויזיה, ואף עדי מפתח ואנשי ציבור לא טמנו ידם
7 בצלחת, והתראיינו על כל גבעה רמה ותחת כל עץ רענן, תוך שהם מכריזים בביטחון על אשמתו של
8 הנאשם.
- 9 לדוגמא, נזכיר את הראיונות שהעניק לתקשורת אחד העדים המרכזיים בפרשה, משהיה בין ראשוני
10 השומעים את תלונותיה של א' ממשרד התיירות (מקבץ נ/108), וכן את הראיון החרגי משהו
11 שהעניקה לתקשורת הפסיכולוגית של א' ממשרד התיירות, (חדשות ערוץ 10 1.7.07 – נ/110), אשר
12 חשפה טפח ואף טפחיים מדברים שאמרה לה המתלוננת במסגרת הטיפול הפסיכולוגי, בנוגע
13 למעשים שעשה בה הנאשם, דברים שישמעו מאוחר יותר מפי המתלוננת עצמה בעדותה בפני בית
14 המשפט. באותה מידה, לא ניתן להתעלם מהתבטאויותיהם של נבחרי ציבור, אשר חרצו את דינו של
15 הנאשם בהכרזים על אמונתם הבלתי מעוררת במתלוננות.
- 16 מצב בו בית המשפט מוצא עצמו חשוף באופן מסיבי ובוטה לאינפורמציה רלוונטית, נכונה או לא
17 נכונה, אובייקטיבית או מגמתית, ולניסיונות השפעה אגרסיביים בנוגע למשפט העומד להתנהל
18 בפניו, או כבר מתנהל בפועל, הינו בלתי רצוי בעליל.
- 19
- 20 5. לכאורה, אכן מדובר בפגיעה קשה בהליך עשיית הצדק המחייבת הוקעתה על דרך בחינת
21 האפשרות לביטולו של כתב האישום.
- 22 אמרנו לכאורה ולא בכדי, שכן הסתייגותנו מאפשרות זו לא נאמרת בחלל ריק, כי אם על רקע
23 התנהגות מקבילה של הנאשם עצמו ובאי כוחו, אשר לא התנזרו אף הם מכלי התקשורת, לא הדירו
24 רגליהם מאולפן טלוויזיה זה או אחר, אלא החזירו מלחמה השערה בה התייחסו לראיות כאלו
25 ואחרות ולעדויות המוכיחות, לשיטתם, את חפות הנאשם, אף הביעו, בין היתר, ביקורת חריפה לא
26 פחות על המתלוננות ועל אופיין.
- 27 אין מדובר, איפוא, במסע פרסום חד צדדי כנגד הנאשם ואין מדובר במתקפה בה היה מצוי הנאשם
28 במצב של חוסר אונים. הנאשם הצטרף למערכת הפרסומים וההשמצות, והחל לקחת בה חלק פעיל.
29 הוא לא הסתפק בכוננות ספיגה אלא פתח במתקפה נגדית.
- 30 דוגמא מובהקת למלחמתו של הנאשם בזירת התקשורת שעתה הוא יוצא נגדה, ניתן לראות בנאום
31 לאומה שנשא במסיבת עיתונאים שנערכה ביוזמתו ביום 12.3.2009 (ת/20-ת/20א).

בדלתיים סגורות

- 1 נאום זה, כך הצהיר הנאשם, מהווה "תשובה לראיונות רבים של היועץ המשפטי לממשלה
2 לתקשורת...ודברי היום הם גם תגובה לראיונות של אנשי המשטרה לתקשורת..." ובמסגרתו
3 הרצה הנאשם את משנתו בכל הנוגע לעלילות הכזב שנרקמו נגדו, ובכל הנוגע לעוול המתמשך
4 שנעשה לו הן ע"י התקשורת והן ע"י המערכת המשפטית. הנאשם תקף במלוא העוצמה את מהלכי
5 היועמ"ש ואף הסביר את מניעיו להסכים להסדר הטיעון, כמו גם את אלו שהניעו אותו לבטלו
6 מאוחר יותר.
- 7 בנאום זה גם התגולל הנאשם על המתלוננות ופירט את מעלליהן, לשיטתו, ואת חוסר אמינותן. את
8 המתלוננת מבית הנשיא כינה "שקרנית" ו"מעלילנית", וסיפר כי מאבטחי השב"כ אמרו עליה כי
9 היא משוגעת. על המתלוננת אי ממשרד התיירות סיפר כי פוטרה מעבודתה בשל כשלון במילוי
10 תפקידה, כי חיפשה דרך לנקום בו על פיטוריה ואף הצהירה כי תעליל עליו כי הטריד אותה מינית.
11 כן סיפר הנאשם כי קיימות באמתחתו עדויות לפיהן איימה מתלוננת זו להעליל גם על אחרים שלא
12 נהגו כפי רצונה, כי הזמינה לעצמה חדרים על חשבון משרד התיירות, כי דיווחה דיווחים כוזבים, כי
13 הוגשה נגדה תלונה על הצתה בזדון של דירת מגורים, ועוד הכפשות לרוב, הכל בטלוויזיה בשידור חי
14 לעיניהם של כלל הצופים.
- 15 הנאשם אף לא חסך שבטו ממתלוננות אחרות שתלונתן נגדו התיישנה, והרבה דברים בקשר
16 למתלוננת ממשרד התחבורה, אשר לדבריו שיבחה והיללה אותו בכל הזדמנות, ועתה הפכה עורה
17 ויוצאת נגדו.
- 18
- 19 6. אין מדובר בכשל חד פעמי שניתן לייחסו לזעם ולתסכול שנצטברו בלבו כתוצאה מהמסע
20 התקשורתי שהתנהל נגדו, ומשכך גם להתייחס אליו בהבנה, אלא בשורת צעדי פרסום נגדיים בהם
21 נקט הנאשם באופן מתמשך, אם במישרין, ואם בעקיפין.
- 22 הנאשם סיגל לעצמו את אותם דפוסי פעולה שהופעלו כנגדו, והחל אף הוא לשלוח חיצים מורעלים
23 לעבר מי שראה בו דורש רעתו.
- 24
- 25 7. משכך הם פני הדברים, ומשהנאשם עצמו נכנס לזירת התקשורת, הרי עם כל הביקורת
26 הנמתחת ביחס להתנהלות התקשורתית, הנאשם, שחבר לה, לא יוכל להיוושע מכך. ברור גם כי ככל
27 שמעשה העבירה המיוחס לנאשם הינו חמור יותר, כך יגדל משקלו של האינטרס הציבורי בהעמדתו
28 לדין ובבירור האשמה המיוחסת לו. בענייננו, עסקינן כידוע בעבירות אונס המיוחסות למי שהיה
29 האזרח מספר אחד - נשיא המדינה, ובמקרה כזה יטה את הכף האינטרס הציבורי בהעמדת
30 עבריינים לדין, וידו תהא על העליונה בתחרות עם דוקטרינת ההגנה מן הצדק והחלטה.
31 נציין כי הגם שהנאשם תוקף במלוא העוצמה את התקשורת ואת כל אותם הגורמים שהתבטאו
32 בפומבי בענייננו, הרי מפתיע להיווכח כי סיכומי ההגנה מטעמו שזורים לכל אורכם, כאסמכתא

בדלתיים סגורות

- 1 לטענותיו, בפרסומים שונים, הן בעיתונות והן בתקשורת האלקטרונית, ככל שאלו עולים בקנה אחד
- 2 עם טיעוניו.
- 3 כך למשל, מצטט הנאשם מתוך כתבה עיתונאית דברים שנאמרו ע"י כבוד השופט (בדימוס) מישאל
- 4 חשין, או למשל, אמירת בכיר בפרקליטות בדבר דעתו על אמינות המתלוננת א' מבית הנשיא (כתבה
- 5 בעיתון "מעריב" מיום 6.7.07 - 110/ג), ציטוטים מראיון שהעניקה עו"ד אירית באומהורן לעיתון
- 6 "ידיעות אחרונות", בו אמרה כי היועמ"ש פועל מתוך מניעים אמוציונליים (כתבה מיום 14.5.10),
- 7 וכן התבטאויות אחרות, הגם שכולן חסרות ערך ראייתי.
- 8
- 9 8. גם טענתו של הנאשם בקשר להדלפות חוזרות ונשנות שיצאו מעם הרשות החוקרת, כמו גם
- 10 הטענה כנגד התבטאויותיו של היועמ"ש, מר מני מזוז, טרם משפט, אין קלוטות מן האוויר,
- 11 והטרניה בנושא זה הינה במקומה.
- 12 מעקב אחר הפרסומים אינספור שיצאו בעניינו של הנאשם, מעלה כי חלק לא מבוטל מהם מקורו
- 13 בהדלפות, תוך הבאת ציטוט מאמירות כאלו ואחרות הבאות לכאורה מפי גורמים במשטרה או
- 14 גורמים בפרקליטות.
- 15 על קצה המזלג נזכיר פרסום מיום 25.8.06 ב"ידיעות אחרונות": "במשטרה זועמים: הנשיא ידע על
- 16 התלונות החדשות נגדו והכין שיעורי בית" (110/ג) וכן: "המשטרה: הנשיא טרם הפריך החשד
- 17 שהעלתה א'", וכן: "הערכה במשטרה: ניתן יהיה להגיש כתב אישום נגד קצב" (פרסומים
- 18 ב"הארץ" 27.8.06, 29.8.06 - 110/ג), ועוד כהנה וכהנה.
- 19 לא זו בלבד שההדלפה, היא לבדה, הינה גורם שיש לטפל בו ולעקרו מן השורש, אלא אם כן היא
- 20 נעשית למטרת חקירה או למטרה הגונה אחרת, אלא שבמקרה דנן יש רגליים לטענה כי ההדלפה
- 21 המתמשכת, היה בה כדי להשפיע על דעת הקהל, לגבש אותה ולהשיג "הרשעה ציבורית".
- 22 אין לבטל במחי יד, ולא כפי שסוברת הפרקליטות, את הטענות בדבר הסכנה הכללית שבחשפעת
- 23 פרסומים על הליך שיפוטי ועל השופטים עצמם, והיותם של השופטים, שופטים מקצועיים, להבדיל
- 24 מחבר מושבעים, אינה תרופת פלא ואינה מזור לכל פגע ולכל מקרה.
- 25 יחד עם זאת, במקרה דנן, החשש להטיית הדין בפלילים ולהשפעת הפרסומים על בית המשפט הינו
- 26 מינורי, זאת לאור כמות הראיות והעדויות אותן העתירו בעלי הדין, הן הפרקליטות והן הנאשם, על
- 27 בית המשפט, שהיו כה רבות בכמותן ובאורכן עד כי כל שפורסם בתקשורת טרם ההליך, בטל
- 28 בשישים לעומתן.
- 29
- 30 9. באותה מידה איננו מבטלים במחי יד את הביקורת שמתחה ההגנה על היועמ"ש, אשר לגביו
- 31 נטען, כי מצא לנכון להביע בפומבי את דעתו האישית על אשמתו של הנאשם עוד בטרם הגיע הצוות

בדלתיים סגורות

- 1 המקצועי למסקנה אם חומר הראיות עולה לכדי ראיות לכאורה בעלות פוטנציאל להרשעה, ובטרם
- 2 הוחלט על הגשת כתב האישום.
- 3 הסתייגותנו מדברי היועמ"ש איננה מתייחסת לכתבות שציטטו לכאורה דברים מפיו, בהעדר הוכחה
- 4 כי הדברים אמנם נאמרו על ידו, כי אם לראיון שנתן היועמ"ש בטלוויזיה בתוכנית "לונדון
- 5 וקירשנבאום" ביום 19.9.06 (מ/44), בטרם הוחלט על הגשת כתב אישום. נדגיש, למען מנוע ספק, כי
- 6 כל הפרסומים המוזכרים על דינו, כמו גם האחרים, הגיעו לידיעתנו בדיעבד, כראיות שהוגשו מטעם
- 7 מי מהצדדים
- 8 בראיון זה אמר היועמ"ש, בין היתר:
- 9 "אני לא מתרשם שמדובר בעלילה... כאשר מדובר במתלונן אחד, הפוטנציאל של עלילה יכול
- 10 להיות יותר משמעותי. שמדובר בשורה לא קצרה של מתלוננים או מתלוננת, וכשמדובר במידע
- 11 שמגיע ממקורות שונים, האופציה של עלילה נראית לי די קלושה".
- 12 הוא הדין באמירת היועמ"ש בתוכנית "פגוש את העיתונות", לפיה: "הסתבר שיש לנו אדם שלאורך
- 13 שנים התנהג התנהגות של עבריינות מין סידרתית" (מ/110, תוכנית מיום 30.6.07).
- 14 דעתו של היועמ"ש הינה חשובה, אף חשובה מאד, אלא שחשיבות זו צריכה לקבל ביטוי עת נערכת
- 15 התייעצות מקצועית ע"י צוות המשפטים הדרך בשאלה אם להגיש כתב אישום, אם לאו, בדיונים
- 16 פנימיים ולא בפומבי.
- 17 כבי השופט אי לוי כבר הביע דעתו בכל הנוגע להתנהגותו של היועמ"ש והכפופים לו, באומרו:
- 18 "אם בפי טרוניה, היא לא תוכל לפסוח על היועץ המשפטי לממשלה והכפופים לו, העושים
- 19 במלאכה מחיתוליה ועד סופה, מן ההחלטה על חקירה ועד הגשתו של כתב אישום. אלה נדרשים
- 20 לעריכתו של חשבון נפש באשר להתנהלותם אל מול כלי התקשורת, ולא בפרשה זו בלבד, כי אם
- 21 כדפוס הולך ונמשך. פירותיו הרעים נתנו אותותיהם בעבר, וכונתי היא למקרים אחרים בהם
- 22 נחקרו או הועמדו לדין אישי ציבור, אך דומה כי הם הבשילו, עד לכדי פקיעה, בפרשה הנוכחית"
- 23 (בג"ץ פלונית, סעיף 68), ועל כן לא נוסף מעבר לכך.
- 24
- 25 10. יחד עם זאת, והגם שמדובר בתקלה מצערת, אין אנו סבורים כי עסקינן בפגם כה חמור
- 26 אשר יש בו לפגוע בזכותו של הנאשם להליך הוגן, הוא אף אינו פוגע באופן מהותי בהגינות ובצדק.
- 27 לא כל התנהגות המחייבת מתיחת ביקורת והפקת לקחים הינה בת השפעה על החליך המשפטי
- 28 ותוצאותיו, לא כל פגם פוגע באופן מהותי בעקרונות הצדק וההגינות, ולא כל פגיעה מצדיקה צעד
- 29 דרסטי של ביטול כתב אישום.
- 30 עם כל הערכתנו ליועמ"ש ולצוות הפרקליטים, הרי שדעתם בסוגיה כזו או אחרת, או הערכתם את
- 31 חומר החקירה, אין בה כדי להשפיע על בית המשפט, אשר איננו מסתפק בקריאה מילולית של חומר

בדלתיים סגורות

- 1 החקירה, אלא רואה את כל העדים, שומע אותם ומתרשם ממהימנותם ומהשתלבות עדותם במארג
2 העדויות והראיות.
- 3 איננו מתעלמים מן האווירה הציבורית העוינת ששררה ערב המשפט נגד הנאשם והעולה ממקבץ
4 הפרסומים שהוגשו ע"י ההגנה, אולם איננו סבורים כי השפעתה הינה כה עזה עד כי פגמה ביכולתו
5 של המשפט להתנהל בצורה הגונה. ראויים לציטוט בהקשר זה דברים שנאמרו על ידי המלומד ישגב
6 נקדימון:
- 7 "ההכרעה בסוגיה זו תקום או תיפול לאור החשש להגינות המשפט בנסיבותיו של כל מקרה נתון.
8 כפי שראינו לעיל, החשש להגינות המשפט בנסיבות שכאלה קיים בשיטות שבהן מתקיים
9 השיפוט הפלילי בייחוד על ידי מושבעים. לגבי שופטים מקצועיים, גישת הפסיקה בישראל היא
10 כי החשש להגינות המשפט אינו קיים. ואכן, עד היום לא נקבע בישראל ולו במקרה אחד כי
11 "האווירה הציבורית" שאפפה משפט מסוים אכן השפיעה בפועל על השופט שישב בדין".
12 (ישגב נקדימון, הגנה מן הצדק, (מהדורה שניה, 2009, עמ' 470).
- 13
- 14 11. פרק נוסף בסיכומיהם מקדישים הסגורים המלומדים לטענה לפיה השפיעו הפרסומים
15 בתקשורת על העדים ועל המתלוננות אשר התאימו את עדותם בהתאם למה שפורסם.
16 בטענה זו לא מצאנו כל ממש. שהרי טרם העידו עדי התביעה בביהמ"ש, מסרו הם הודעות מפורטות,
17 לא אחת ולא שתיים, במטרה, כך שהחשש שבביחמ"ש יאמרו דברים שונים בהתאמה למה
18 שפורסם בכלי התקשורת כאמירות של עדים אחרים, איננו ממשי, מה גם שבמהלך שמיעת הראיות
19 גילינו אורך רוח ואפשרנו לסגורים לשאול שאלות "מן הגורן ומן היקב", להרחיב בחקירות הנגדיות
20 ולחפליג גם אל עבר מחוזות לא רלבנטיים על מנת לאפשר להם לתור אחר האמת בניסיון לדלות מן
21 העדים כל פרט אשר עשוי לערער את אמינותם, אם אכן, ולסייע להגנת הנאשם.
- 22 עוד נזכיר כי הראיון שהעניקה המתלוננת אי ממשד התיירות לחדשות ערוץ 10, אשר גם עליו קובל
23 הנאשם, ניתן לאחר הסדר הטיעון ולאחר אישורו ע"י בג"ץ, כך שאין לבוא אל המתלוננת בכל
24 טרוניה, משזו סברה כי ההסדר הוא מעשה עשוי שסתם את הגולל על קיום המשפט, שהרי לא יכולה
25 היתה לצפות את הנולד ולדעת כי הנאשם יחזור בו מן ההסדר.
- 26
- 27 12. טרונייתו הנוספת והמרכזית של הנאשם בסוגיית ההגנה מן הצדק, מתמקדת בטענה בדבר
28 השינוי הקיצוני שחל, כך לטענתו, בעמדת היועמ"ש כפי שהיא באה לידי ביטוי, מחד גיסא - בהסדר
29 הטיעון ובהגנה עליו בדיון שהתקיים בבית המשפט העליון בעתירות שהוגשו בעניינו, ומאידך גיסא -
30 בשינוי חזית דרסטי המתבטא בהגשת כתב האישום החמור הכולל שתי עבירות אינוס ומעשים
31 מגוונים בכוח - כנגד המתלוננת ממשד התיירות, וכן שלוש עבירות מינוריות יותר ביחס לשתי
32 מתלוננות נוספות.

בדלתיים סגורות

- 1 הנאשם תמה כיצד זה יתכן שבבית המשפט העליון טענה המדינה כי סיכויי ההרשעה בעבירת
2 האינוס הינם קלושים וסיכויי הזיכוי הינם גבוהים, באומרה:
- 3 "אם מגישים על אינוס זה נופל...מה עושים הולכים על הקשה, עם זיכוי פוטנציאלי ברמה לא
4 פשוטה. בצד אחד יש סיכויי הרשעה ובצד שני סיכויי הזיכוי, כאשר סיכויי הרשעה הם קלושים,
5 אז סיכויי הזיכוי גבוהים..." (פרוטוקול מיום 25.7.07, 1/ה) ואילו עתה היא משנה את עורה מן
6 הקצה אל הקצה.
- 7 נטען כי "דיבור בשני קולות" כמו גם טיעון "דבר והפוכו" אינו מצב נסבל מבחינה משפטית, משהוא
8 פוגע באופן קשה בהגינות ובטוהר ההליך השיפוטי. שומה על בית המשפט שלא להתיר טיעון שכזה
9 ולשקול ביטולו של כתב האישום שהגשתו הוכתמה בהעלאת טענות מסוג "תרת דסתר".
- 10 הנאשם טוען כי החלטת היועמ"ש להגיש נגדו כתב אישום חמור הכולל עבירות אינוס, לאחר שחזר
11 בו מהסכמתו לחתום על הסדר הטיעון, נגועה בשיקולים פסולים, שכן היועמ"ש חשש מדעת הקהל
12 ולא היו לו האומץ וההגינות להודות בשגגה שנפלה בהצהרותיו הראשוניות. כן נטען כי היועמ"ש
13 חשש מסגירת התיק, או למצער, מהגשת כתב אישום בעבירות הזרות לאלו שהופיעו בהסדר הטיעון,
14 שכן החלטה כזו "תלכוד את הי"מ כמי שיצר ציפיות רבות בציבור שעה שידע שאין באמתחתו
15 תשתית ראייתית ברורה. הי"מ ידע כי סגירת התיק תוציא רבבות לככרות העיר דרישה לבוא עמו
16 חשבון...ולפיכך "גלגל את האחריות" לכתפי בית המשפט".
- 17
- 18 13. העיקרון המשפטי עליו נסמכת טענת הנאשם אינו שנוי כלל במחלוקת, שהרי מקובל על
19 הכול כי רשויות התביעה, כמי שמופקדות על אכיפת החוק, אינן יכולות להעלות טענות הסותרות זו
20 את זו בהליכים שונים, והליך הוגן אינו מתיישב עם דיבור בשתי לשונות. באיסור להעלאת טענה
21 סותרת נכללת גם ההעמדה לדין:
- 22 "האיסור על טיעון סותר חל גם בסוגיית ההעמדה לדין. במקרים הראויים יהיה ניתן להשתיק את
23 הרשות ולכבול אותה לטענתה הראשונה...גם כאשר משמעות הדבר תהא מניעת ניהולו של הליך
24 פלילי כנגד אדם פלוני". (נקדימון, עמוד 317).
- 25 העיקרון המשפטי מקובל עלינו, אלא שיישומו במקרה שלפנינו הינו בעייתי, שכן התשתית
26 העובדתית הנטענת אינה מדויקת כלל וכלל, והפערים להם טוען הנאשם בעמדות המדינה אינם
27 "כצעקתה".
- 28
- 29 ראשית, יש להבחין הבחן היטב בין התבטאויות ב"כ המדינה בבג"ץ פלונית המתייחסות למתלוננת
30 מבית הנשיא, שלגביה לא חל שום שינוי בעמדת הפרקליטות, שהרי עניינה לא נכלל מלכתחילה
31 בהסדר הטיעון ואף לא בכתב האישום. הציטוטים והטיעונים, ככל שאלו מתייחסים למתלוננת זו,

בדלתיים סגורות

- 1 בלתי רלבנטיים בעליל, והם עלולים להביא לכדי טעות. טענת הדיבור בשני קולות יכולה להתייחס
2 אך ורק להתבטאויות שנאמרו ביחס למתלוננת א' ממשרד התיירות.
3 ולגופה של טענה.
- 4 עיון בתשובת המדינה בבג"ץ פלונית, בעיקרי הטיעון מטעמה ובפרוטוקולים המתעדים את הדיונים
5 בבית המשפט העליון, מעלה באופן הברור ביותר, ואשר אינו אמור להיות נתון לפרשנויות, כי
6 היועמ"ש וצוות הפרקליטים לא סברו מעולם כי הנאשם חף מפשע, או כי הוא דובר אמת או כי
7 תלונת המתלוננת א' ממשרד התיירות מקורה בעלילה שנקמה כנגדו. ההיפך הוא הנכון. המדינה
8 דחתה בשתי ידיים כבר בשלב הראשוני את הכחשתו הגורפת של הנאשם בדבר קיום מגעים מיניים
9 עם הכפופות לו, וסברה כי אלו נתקיימו גם נתקיימו.
- 10 גם ערב השימוע וגם עובר לחתימת הסדר הטיעון סברה המדינה "שנראה היה, על סמך החומר, כי
11 הנשיא היה מעורב בעבירות מין שונות" (התשובה לבג"ץ - נ/א, סעיף 15), וכי: "מכלול חומר
12 הראיות שנאסף, לרבות בעניינים שהתישנו, יצרו תחושה חזקה ותמונה ראייתית לפיה יש דברים
13 בגו, ושההתנהלות של קצב משך השנים, במסגרת תפקידו הציבוריים השונים, הייתה כרוכה
14 בביצוע עבירות מין... כי הנאשם ביצע לאורך השנים שורה של מעשים פסולים וכי גרעין הסיפור
15 אינו של עלילה" (שם בסעיפים 23,24).
- 16 נציג המדינה טען כי קיימות ראיות מבוססות לביצוע עבירת בעילה ועבירת מעשה מגונה תוך ניצול
17 מרות וכן כי:
18 "קיום יחסי מין, תוך ניצול יחסי מרות, ובהחלט יש אינדיקציה שזה מה שקרה לגבי א' ממשרד
19 התיירות..." (דיון בבג"ץ פלונית מיום 25.7.07, נ/א עמ' 4) וכי: "...אנו לא חושבים שהיא העלילה
20 עליו עלילה" (שם, עמוד 9).
- 21
- 22 14. ההתלבטות, כפי שהיא עולה מטיעוני המדינה, בכל הנוגע למתלוננת א' ממשרד התיירות,
23 התמקדה בשאלה האם ניתן להגיש כתב אישום בגין מעשי אינוס ממש שנעשו תוך שימוש בכוח, או
24 שמו עסקין "רק" בבעילה בהסכמה תוך ניצול יחסי המרות, עבירה שביחס למתלוננת א' ממשרד
25 התיירות, התיישנה. הייתה קיימת תמימות דעים באשר לקיומם של יחסי מין אסורים בין
26 המתלוננת א' לבין הנאשם וההתלבטות התייחסה, כאמור, רק לשאלת סיווג המשפטי כשהנפקא
27 מינה בסיווג טמונה בסוגיית ההתיישנות. מסקנה זו מתבקשת מטיעוני ב"כ המדינה בבית המשפט
28 העליון, טרם היוודע דבר חרטתו של הנאשם, אשר הדגיש:
29 "התמונה היא ניצול יחסי מרות. הדילמה שלנו היתה האם היה כאן אונס... האם ניתן להרשיע פה
30 באונס. יש ראיות חזקות, שיש כאן סיפור של ניצול יחסי מרות...אלא התלבטנו בשאלה האם היו
31 יחסי מין תוך ניצול מרות. כל הראיות האובייקטיביות שמסרת, היתה בעיה במישור אחר,
32 במישור של הכוח. פה הכוח היה דק מן הדק..." (דיון מיום 25.7.7. נ/א ה עמ' 10) וכן:

בדלתיים סגורות

- 1 "בנקודה הזאת הגיעה הצעה לעסקת טיעון. האם הולכים על תיק קשה יותר, גבולי ביותר, או
2 להגיע להחלטה קשה שבסופו של דבר תספר סיפור, אחר, מינורי יותר, אבל חמור ביותר".
3 (שם, עמוד 13).
- 4 המדינה סברה כי אם תבחר להגיש את כתב האישום בעבירות אינוס, היא עשויה להיתקל בקשיים
5 ראייתיים, כמו למשל, הקושי בהוכחת אלמנט השימוש בכוח, הקושי במתן הסבר למכתב שכתבה
6 המתלוננת א' ממשרד התיירות, שלימים יכונה "מכתב השנה טובה", כמו גם ההודעות המרובות
7 שהשאירה המתלוננת ביומן בית הנשיא, ואי לכך, שקלה בחיוב את ההסדר שהוצע ע"י הנאשם.
8 משכך, ואף את זאת אנו מסיקים מתשובת המדינה בבג"ץ פלונית, הסכימה המדינה להצעת ההסדר,
9 שיתרונה היה נעוץ בהודיית הנאשם ובהרשעתו המיידית בעבירות מין, הגם קלות יותר, תוך הסכמה
10 על התפטרותו המיידית והרחקתו מהזירה הציבורית.
- 11 נדגיש כי אז עוד לא ידעה המדינה כי הנאשם יטרוף את הקלפים ויחזור בו מעסקת הטיעון, כך שאין
12 לחשוש שמא דברים שנאמרו או נכתבו במסגרת הדיון בבג"ץ פלונית, מקורם במחשבה צופה פני
13 עתיד.
- 14
- 15 15. הפניותיה הסלקטיביות של ההגנה לאמירות מסוימות מטיעוני המדינה במסגרת הדיון בבג"ץ
16 פלונית, הן אלו שבכתב והן אלו שבע"פ, אינן מצביעות, בניגוד לנטען, על שינוי קיצוני שחל בעמדת
17 התביעה. הן יכולות להוות אולי מענה אפשרי לשינוי הקיצוני שחל דווקא בעמדת הנאשם, שחזר בו
18 מהסדר טיעון מקל למדי.
- 19 יש רגליים לסברה כי הסיבה לשינוי נעוצה בהערכה שלימים יסתבר שהיתה שגויה, כי לאור טענות
20 המדינה בבג"ץ פלונית, הרי שבהעדר הסדר, התיק כנגד הנאשם ייסגר.
- 21 אמירת ב"כ המדינה: "נשאר מצב שאפשר להגיש על אונס או כמעט על כלום. כל העבירות פחות
22 מאונס התיישנו... היינו במצב שבו אנו יודעים שזה תיק קשה מאד... אם מגישים על אינוס, זה
23 נופל, כי אשר נופל ולכן הכל או לא כלום" (נ/1ה עמ' 4) (ההדגשות שלנו).
- 24 וכן האמירה:
- 25 "התלבטנו בין אונס ובין לא כלום. התשובה כדלקמן, הברירה היתה בין להגיש כתב אישום של
26 שני מעשי אונס, לבין לסגור... פתאום הגיעה ההצעה של הסדר טעון וחשבנו שזה פתרון" (שם,
27 עמוד 11) - חלחלו מן הסתם לאוזניים לא מעטות, ועשויות היו לטעת בלב שומעיהן תקוות שוא
28 לפיה בהעדר הסדר יימוג האישום כעשן כלה.
- 29 מי שהסיק, אם אכן הסיק, בהסתמך על דברים אלו, שאם הנאשם יחזור בו מהסדר הטיעון, תישאר
30 המדינה חשופה ונטולת תחמושת ותאלץ לסגור את התיק, טעה.
- 31 מדובר באמירות, שהוצאתן מהקשרן הכולל, נותנת להן משמעות שונה מזו שדובריהן נתכוונו ליתן
32 להן. כאמור, מה שהפרקליטות טענה, וחזרה וטענה, הוא שלא ניתן להגיש כתב אישום על עבירת

בדלתיים סגורות

- 1 קיום יחסי מין תוך ניצול מרות אך ורק מחמת גורם ההתיישנות, ולא מפני שהמדינה מפקפקת
2 באמינות המתלוננת, וכי האפשרות היחידה העומדת על הפרק, באין הסדר, היא הדרך הקשה יותר,
3 קרי: הגשת כתב אישום על עבירות אונס.
4
- 5 16. בקובלו על דיבור המדינה בשני קולות, מפנה הנאשם, בין היתר, גם לשוני בפרשנויות שניתנו
6 למכתב "השנה טובה" ע"י הפרקליטות. נטען כי בעוד שבמסגרת הדיון בבג"ץ טענה המדינה כי "זה
7 **מכתב אהבה**" נאמר בסיכומי התביעה כי "**מכתב השנה טובה איננו מכתב אהבה, אלא מכתב**
8 **תחנונים**".
- 9 בבואנו לבחון את השוני בין שתי העמדות, יש לזכור כי מחוגי השעון לא עצרו מלכת וכי שתי
10 האמירות, שהינן אכן שונות, נאמרו במועדים שונים. דברים התרחשו בפרק הזמן שחלף בין הדיון
11 בבג"ץ פלונית לבין מועד הגשת הסיכומים. בפרק זמן זה התנהל המשפט. נשמעו עדויות, הוגשו
12 ראיות, נשמעו הסברים, ראיות השתלבו זו בזו או סתרו זו את זו, ומכל מקום, חומר החקירה
13 הגולמי ערב משפט, עבר את כור ההיתוך של דיני הקבילות, הרלבנטיות והחקירות הנגדיות,
14 והחבתונות על ראייה כזו או אחרת, נעשתה מזווית אחרת, עדכנית יותר מבחינת הזמן ומבוססת
15 יותר מבחינת השתלבות הראייה, אם אכן, במכלול.
- 16 בין היתר נשמעו עדות המתלוננת והסבריה למכתב, נשמעו מתלוננות נוספות, הן אלו שעניינן התיישן
17 והן אלו שלא, אף נשמעה עדות הנאשם וגרסתו ביחס לנסיבות קבלת המכתב, גרסה שלבשה צורה
18 ופשטה צורה מחקירה לחקירה, משייבה לשייבה, בהתאם להקשר ולתוכן השאלות.
- 19 הדברים שהיו עד עתה עלי כתב בלבד, קיבלו רוח חיים ונפך מוחשי. השאלות, התהיות והפרשנויות
20 - הפכו לעובדות. ההתרשמות לא קפאה על מקומה, אלא שינתה פניה בהתאם לשינויים שהזמן
21 שחלף הביא עמו.
- 22 זהו הסיכון שנאשם לוקח על עצמו בהחליטו לדחות הצעת הסדר ולנהל משפט. לעיתים הצעד אכן
23 מוכיח את עצמו, והעדויות הכתובות מתגלות ככלי ריק בהישמען מפי העדים, ולעיתים מתברר כי
24 מדובר בהימור כושל.
- 25 על מנת לראות היטב את התמונה כולה, יש להתרחק ממנה במקצת. העומד מקרוב יתמקד רק
26 באותו חלק המצוי מול עיניו, אך יחמיץ את הקצוות. התבוננות ממרחק תאפשר לראות את כל חלקי
27 התמונה ואת השתלבותם במראה הכללי בבחינת "דברים שרואים מפה, לא רואים משם".
- 28 המאשימה הייתה רשאית לשנות את הערכתה ביחס לאופי המכתב, ככל שחלף הזמן ורבו העדויות,
29 ואין בכך כל פסול. בסופו של דבר בית המשפט הוא זה שיקבע, בשים לב לראיות שהובאו בפניו, מה
30 פירוש יש ליתן לו.
- 31 נתון נוסף עליו יש ליתן את הדעת הינו ההתפתחות שחלה במסכת הראיות שהיתה בידי התביעה,
32 שלא פעלה לטובה הנאשם. נזכיר, למשל, את יומן מרכז הסיוע לנפגעות תקיפה מינית שנתגלה רק

בדלתיים סגורות

במהלך שמיעת הראיות ובו תרשומת על פניית המתלוננת א' ממשרד התיירות, עוד מיום 18.6.2000 וכן את התיק שמתעד את פניית המתלוננת א' ממשרד התיירות לעורך דין פרטי, לאחר פיטוריה על ידי הנאשם, ובו תרשומות על אמירות מפלילות שנאמרו מפיה, תיק שנשמר בכספת משרד עורכי הדין ולא היה ידוע על קיומו עד למשפט. כן ראויה להדגשה העובדה שבמהלך השימוע אחזה הפרקליטות במסמך בכתב ובו תמליל הקלטת השיחות שבין א' ממשרד התיירות לבין יואלי ולא ידעה, אף לא יכולה היתה לדעת את שנתגלה במהלך המשפט כי מדובר ב'מבחר שיחות' שנערכו ונחתכו, וכי הראייה המרכזית ובה כל השיחות שהוקלטו אבדה, אי שם ברומניה.

17. נעיר כי ההיבטים השונים והמשתנים בפרשנות מכתב "השנה טובה" אינם נחלתה הבלעדית של התביעה, ואף הסנגוריה לא דבקה בגרסה אחת, אלא התלבטה בין פרשנות אחת לרעותה, ואין לנו כל טרענה על כך. בתחילה טענה ההגנה כי מדובר במכתב אהבה רגשני, לאחר מכן הסכים בא כוחו של הנאשם עם הערת ביהמ"ש שמא בפנינו מכתב כניעה של אדם מובס המבקש להזכיר את נוכחותו, ובהמשך חזרה ההגנה לעמדת המוצא לפיה עסקינן ב"מכתב אהבה ממש" או במכתב המלמד על סערה.

בסיכומי בעל פה, התייחס ב"כ הנאשם, בא כוחו של הנאשם, לאופיו של המכתב:

מתרפס, מתחנף, כנוע, חק אל תתעלל בי, כי הכוח בידיך. אולי בדרך הזו, היא תזכה לקבל את ממלכתה הגדולה. יכול להיות.

לא, אני אפילו הולך ליותר, אני הולך יותר אפילו ממה שאדוני אומר.

בסדר, אפשר לעלות הרבה השערות. אפשר, אפשר, אפשר לעלות גם את השערה.

עכשיו מה שאני כן מסכים עם אדוני, אחרי שבאמת קראתי את המכתב הרבה פעמים, הוא, שיש בו תחושה של מישהי שמרגישה, שלא מעריכים אותה מספיק. אני מוכן לקבל בהחלט את האמירה הזאת, כי היא אומרת כך. " (עמ' 7691 - 7692).

"כב' השו' קרא:

ב"כ הנאשם:

...

ב"כ הנאשם:

...

ב"כ הנאשם:

בדלתיים סגורות

- 1 ב"כ הנאשם אף אישר כי השקפתו ביחס למכתב משתנה מעת לעת, וכדבריו:
- 2 "עו"ד א' פלדמן: לא, אני לא אמרתי אהבה, אני הסכמתי עם אדוני... אני גם כל פעם משנה את
- 3 זה. אני קורא את זה כל פעם... כמו שאדוני אמר, המכתב הזה יכול להיות, אני מסכים, מוכן
- 4 להסכים עם אדוני, שוב אני קורא וחוזר וקורא, בהתחלה בגלל השימוש המופרז במילה אהבה, זה
- 5 נראה לי יותר כאהבה, עכשיו אני מוכן לקבל שזה מכתב שאומר, תכיר בערך שלי, תכיר במעמד
- 6 שלי." (עמ' 7697 וכן עמ' 7696-7698).
- 7 בהמשך הוסיף כי המכתב יכול להתפרש במספר דרכים, ביניהן כ"מכתב אהבה ממש", כמו גם
- 8 מכתב שמביע "סוג של סערה או תחילת סערה או עננים שמתחילים להתקדר מעל ראשה..." (עמ' 7720, שו" 13-17).
- 9
- 10
- 11 מכאן שהשינוי שחל בהערכת התביעה את אופי המכתב אין בו, כשלעצמו, לסייע לגרסה כלשהי, לא
- 12 של התביעה ולא של ההגנה, ומשמעותו תבחן, כפי יתר הראיות, לגופו של עניין.
- 13
- 14 18. עוד נציין כי טענתו של הנאשם בדבר דיבור בשני קולות הייתה מובנת, אף הייתה זוכה
- 15 לאזון קשובה, לו המדינה היא זו שחזרה בה מהסדר הטיעון, שאז אז יכול היה הנאשם לטעון כי
- 16 נפגעה יכולתו להוכיח את חפותו, לאחר שכבר הודה בכתובים בביצוע עבירות מין, שכן הרושם
- 17 שנוצר מן ההודיה הוא בל יימחה ולא ניתן להחזיר את הגלגל אחורנית.
- 18 בעניינינו הדברים הפוכים. הנאשם הוא שהציע את הסדר הטיעון, המדינה התלבטה וקיבלה אותו,
- 19 אף הגנה עליו בבית המשפט בבג"ץ פלונית. אחר הדברים האלה, טרף הנאשם את הקלפים, חזר בו
- 20 מן ההסדר ומנסה לכבול את ידי המדינה ולצמצם את כתב האישום למתחם ההסדר, שהוא בעצמו
- 21 הפר.
- 22 כשם שלא יעלה על הדעת למנוע מן הנאשם לכפור באותן עבירות בהן הודה במסגרת ההסדר, משזה
- 23 בוטל, כך לא יעלה על הדעת למנוע מן המדינה לחזור לעמדתה הקודמת ערב חתימתה על ההסדר,
- 24 הבאה לידי ביטוי בטיוטת כתב האישום מאפריל 2007, ואין לנאשם כל פתחון פה לכך, שהרי הוא
- 25 ולא אחר החזיר את סוגיית הגשת כתב האישום לבראשית.
- 26
- 27 19. יתרה מכך, אם עסקינן בדיבור בשני קולות, הרי שלטעמנו מפי הנאשם הוא בא.
- 28 במהלך הודעותיו במשטרה, כמו גם בעדותו בבית המשפט, הכחיש הנאשם מכל וכל קיום יחסי מין
- 29 עם המתלוננת. לא היו דברים מעולם, טען, עלילה שפלה וזדונית זעק.

בדלתיים סגורות

- 1 והנה, בטיעוני הסנגוריה עולה לפתע טענת הגנה חילופית, לפיה יתכן אמנם כי נתקיימו יחסי מין
- 2 אולם הללו נתקיימו בהסכמתה המלאה של המתלוננת א' ממשרד התיירות שהתאהבה בנאשם. לא
- 3 נעשה שימוש בכוח, כך נטען, היחסים לא נכפו, אלא נעשו בהסכמה מלאה.
- 4 טענה זו אמנם לא באה מפי הנאשם עצמו, שחזר וטען כי לא היו דברים מעולם וכי לא נגע
- 5 במתלוננת, אלא היא נשזרה ע"י סנגוריו לכל אורך המשפט ברמזים, מקצתם דקים ומקצתם עבים,
- 6 שלעיתים ניתן היה להבחין בהם רק בדיעבד, הגם שסביר להניח כי נשתלו מתוך מחשבה תחילה.
- 7 בסיכומים אף לבשה טענת ההגנה החילופית, שהנאשם לא העלה אותה, כאמור, על דל שפתיו, כסות
- 8 משפטית ברורה ולפיה התקיימה מערכת יחסים בהסכמה, ומכל מקום, התביעה לא הוכיחה את
- 9 אלמנט השימוש בכוח.
- 10 וכך טוענים הסגורים:
- 11 "ראוי להדגיש שהאפשרות של יחסים רומנטיים בהסכמה... הועלה לראשונה על ידי החוקרים...
- 12 משנזרעו הזרעים לגרסה זו כבר בחקירה המשטרתית הרי שברור שאין למנוע מן הנאשם להמשיך
- 13 לחקור בהם ולסיים את שהחלה בו המשטרה..." (סיכומי ההגנה, חלק ראשון עמוד 11) וכן:
- 14 "בסיכומים שבעל פה הרחבנו באשר לספק הסביר העולה מהתשתית הראייתית המונחת בפני בית
- 15 המשפט לקיומו של הרכיב הנסיבתי הנדרש בעבירת האינוס, 'שלא בהסכמתה'. משמע, לכך
- 16 שהראיות בתיק זה יכולות לבסס בצורה איתנה את האפשרות כי התקיימה מערכת יחסים
- 17 רומנטית בין הנאשם למתלוננת, ואף הפננו לפסיקה הרלוונטית המאפשרת לנאשם שהכחיש קשר
- 18 כאמור להעלות טענה שכזו בסיכומיו" (סיכומי ההגנה, חלק שני, עמ' 31).
- 19 מיהו, איפוא, הדובר בשני קולות?
- 20
- 21 20. קבלת טענת ההגנה מן הצדק במלואה, באופן המביא לביטולו של כתב האישום, הינה נדירה
- 22 ביותר, והמקרים המעטים בהם כך אירע - אינם דומים כלל לענייננו.
- 23 לא מכבר בוטל כתב אישום נגד שני נאשמים מטעמים של הגינות וצדק, משבנות משפט קבע כי
- 24 "המדינה פעלה בצורה פגומה ונפסדת" משלא העבירה חומרי חקירה "בכמויות בלתי נתפסות,
- 25 אלפים רבים של מסמכים לעיון ההגנה, לאחר הגשת כתב האישום ובמשך חודשים רבים
- 26 לאחריו", ונציגי התביעה אף הצהירו הצהרות לא נכונות גם בבית המשפט המחוזי וגם בבית המשפט
- 27 העליון בפרשת צילומי הסתר ובפרשת עד המדינה. (ת"פ (מחוזי ת"א) 40279/08 מדינת ישראל נ'
- 28 לדר (לא פורסם, 22.8.10), פיסקה 39).
- 29 אין להשוות כמובן בין הסתרת חומרי חקירה באלפי מסמכים, אף מעטים יותר, לבין הצהרת
- 30 היעמ"ש טרם זמנה ו/או להדלפות כאלו ואחרות, שהרי גם ההגנה תסכים כי הפרקליטים שניהלו
- 31 את התיק שבפנינו נהגו בהגינות וללא כל דופי. זאת ועוד, בת"פ 40279/08 לעיל, אף זוכו הנאשמים

בדלתיים סגורות

- 1 מכל אשמה מנימוקים לגופו של עניין, דבר שהקל על קבלת טענת ההגנה מן הצדק, שהרי האינטרס
2 הציבורי לא נפגע כלל מביטול כתב האישום, עת נמצא כי הנאשם חף מכל אשמה.
3
- 4 21. באומרנו את שאמרנו איננו מתעלמים מעוגמת הנפש ממנה סבל הנאשם כתוצאה מהשטף
5 האינסופי של הפרסומים הקשים שפורסמו נגדו בתקשורת, ואשר הכריזו עליו כעבריין מין בטרם
6 משפט, עת אמור היה ליהנות מחזקת החפות.
7 עוגמת נפש זו, אין בה, כפי שכבר נאמר לעיל, כדי להביא לתוצאה הדרסטית של ביטול כתב
8 האישום, אך איננו שוללים את האפשרות להעלותה לדיון פעם נוספת בהמשך.
9 וכפי שנקבע בהלכת ברוביץ: "בין היתר, עשוי בית המשפט לקבוע, כי הפגיעה שנגרמה לנאשם,
10 אף שאינה מצדיקה את ביטול כתב האישום שהוגש נגדו, מצדיקה היא את ביטולם של אישומים
11 ספציפיים, או תהא ראויה להישקל לטובתו בקביעת עונשו, אם יורשע..." (שם, עמ' 808).
12 וכן:
- 13 "העובדה כי נגרם למבקש אי צדק ואי נוחות בנסיבות האמורות, וכן חלוף הזמן, הם שיקולים
14 שראוי לשקול אותם במסגרת קביעת עונשו, אם יורשע בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום השני;
15 יחד עם זאת, בהתחשב במכלול השיקולים שהובאו, אין באי הנוחות כדי להוות נימוק לביטולו של
16 כתב האישום". (רע"פ 3396/99 נאבסוני' מדינת ישראל (לא פורסם, 6.7.99)).
- 17 וכאמור במאמרם של פרופ' זאב סגל והשופט אבי זמיר "הגנה מן הצדק באור חוק סדר הדין
18 הפלילי- סדר חדש של הגינות משפטית" ספר דינו וינר על משפט פלילי ואתיקה 231 (דורר ארד-
19 אילון, יורם רבין, יניב ואקי עורכים, 2009):
- 20 "היה ויחליט בית המשפט, במקרה נתון, שהתקיימה סתירה מהותית לעקרונות של צדק או
21 הגינות, שיש בה כדי להביא לקבלת הטענה של הגנה מן הצדק, עומדות בפניו מספר
22 אפשרויות... הוא יוכל גם להרשיע את הנאשם, אך להתחשב בפגיעה בהגינות ובצדק כשיקול
23 להפחתת עונשו." (עמ' 259).
- 24
- 25 מכל האמור לעיל, אנו דוחים את בקשת הנאשם לבטל את כתב האישום נגדו מטעמי הגנה מן הצדק.
26
- 27 הערה לסדר
- 28 בטרם ניגש לדיון באישומים לגופם, נעיר כי בכל מקום בו מופיעה הפנייה לעמודים מסוימים ללא
29 ציון מקור, המדובר בהפניות לפרוטוקול הדיון וכי בכל מקום שבו מודגשת אמירה בהבלטה,
30 המדובר בהדגשה של הח"מ, אלא אם נאמר אחרת.
31

בדלתיים סגורות

<u>האישום הראשון</u>	1
	2
<u>כתב האישום ותגובת הנאשם</u>	3
האישום הראשון מתייחס לתקופת עבודתו של הנאשם כשר התיירות ולמתלוננת א' ששימשה כראש לשכתו בתקופה הרלוונטית (להלן: "המתלוננת א'" /או "א'").	4
באישום זה ייחסה המאשימה לנאשם ביצועה של עבירת אונס כנגד א' בשתי הזדמנויות: האחת - בלשכת הנאשם בתל אביב (אירוע זה יקרא להלן: "האירוע בלשכה בתל אביב") והשנייה - במלון פלאזה בירושלים (יקרא להלן: "האירוע במלון") שתיהן לפי החלופה שבסעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), כנוסחו בעת ביצוע המעשים. כן מיוחסת לנאשם עבירת מעשה מגונה בפרח, שבוצעה, על פי הנטען, בדירת המתלוננת א' (אירוע זה ייקרא להלן: "האירוע בדירה"), לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, אף זאת לפי החוק כנוסחו בעת הרלוונטית.	5
	6
	7
	8
	9
	10
	11
	12
	13
להלן יובאו עיקרי הציטוטים המתייחסים לרקע לביצוע העבירות ולמעשים עצמם, הכל לפי לשון כתב האישום:	14
	15
	16
<u>"חלק כללי</u>	17
במשך שנים ארוכות, ובתוכן גם בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, מילא הנאשם שורה של תפקידים ציבוריים בכירים במדינה, לרבות תפקידי שר בממשלות ישראל, ומאוחר יותר של נשיא מדינת ישראל.	181
	19
	20
בעת כהונותיו בתפקידים הללו, ניצל הנאשם לרעה את מעמדו ואת מרותו בלשכות בהן כיהן, כדי לקיים מגעים בעלי אופי מיני עם עובדות שהיו כפופות לו.	212
	22
... כדי להשיג שיתוף פעולה עם יוזמותיו המיניות, ניצל הנאשם את מעמדו לרומם - או לפגוע - כחפצו.	23
	24
	25
<u>אישום ראשון:</u>	26
(המתלוננת א' מלשכת שר התיירות)	27
1. בין השנים 1996 - 1999 כיהן הנאשם כשר התיירות ובמקביל גם כסגן ראש הממשלה וכשר הממונה על המגזר הערבי.	28
	29
2. בחודש [] 1998 החלה א' [] (להלן: "המתלוננת") בעבודה במשרד התיירות, במשרת אמון אישי...	30
	31

בדלתיים סגורות

- מתחילת תקופת עבודתה במחיצת הנאשם ובכפיפות לו, או בסמוך לכך, החל הנאשם – באורח חד צדדי ובניגוד לרצונה של המתלוננת - לנקוט באורח מדורג בפעולות שונות של חיזור עקשני וטורדני בעלות אופי מיני כלפי המתלוננת, שכללו גם מעשי הטרדה מינית, מילוליים ופיזיים, וזאת תוך ניצול מעמדו ויחסי המרות שלו כלפי המתלוננת, מתוך מגמה שהמתלוננת תשתף עימו פעולה, או למצער לא תתנגד, לקיים עימו יחסי מין. פעולותיו ויוזמותיו האמורות של הנאשם התבטאו, בין היתר, באלה:
- הנאשם נהג להחמיא למתלוננת לעיתים תכופות על כישורי עבודתה, על מראה החיצוני, על שיערה ובגדיה וציין כי היא מושכת אותו במישור המיני. ... נהג הנאשם להשמיע באוזניה פרטים ומסרים אינטימיים אודות חייו שלו, וניסה לפתח עימה שיחות בנושאי מין... נהג הנאשם לבקש ממנה לעמוד לידו כדי שיוכל להיצמד אליה, ונהג ללטפה, לחבק את מותניה ולנסות לנשקה על פיה. בחלק מן הפעמים ביקש הנאשם כי תעמוד לצדו, סמוך לספרייה שבמשרדו, כך שאם ייתפס בקלקלתו יוכל להעמיד פנים שהשניים מחפשים ספר בספרייה.
- במספר הזדמנויות נגע הנאשם בחזה של המתלוננת, לעיתים מעל חולצתה ולעיתים תחב ידו מתחתיה.
- במספר הזדמנויות, בעת נסיעתם במכונית השרד של הנאשם, נהג הנאשם, שישב במושב הסמוך לנהג, להושיט את ידו אל עבר המושב האחורי שבו ישבה המתלוננת וללטף את רגליה.
- בתקופה זו, נהג הנאשם להתקשר בשעות הערב לביתה של המתלוננת או למכשיר הטלפון הנייד שלה, ולברר עמה, בין היתר, מה היא עושה, מה היא לובשת ואף לבקש ממנה לפשוט את בגדיה.
- החל משלב מעט מאוחר יותר, במהלך שיחות בנושאי מין שיזם עימה, אף ביקש הנאשם מהמתלוננת להסכים לקיים עמו יחסי מין.
- בתקופה זו רומם הנאשם את מעמדה של המתלוננת בלשכה, העניק לה הגנה וגיבוי מול גורמי משרד התיירות, ...
- המתלוננת, מצידה, הסתייגה מהתנהלותו האמורה של הנאשם, ובעיקר ממגע גופני עם הנאשם וממעשיו הפיזיים והמילוליים שלו כלפיה, והיא ביטאה בדרבים שונות את הסתייגותה ואת חוסר נכונותה לשתף פעולה עם מעשיו והתנהלותו בעלי האופי המיני..."
- האירוע בדירת המתלוננת
- במועד בלתי ידוע במדויק למאשימה, ככל הנראה בסמוך לפני חודש אפריל 1998, ביקש הנאשם מן המתלוננת להתלוות אליה לדירתה בירושלים בתואנה כי הוא מעוניין לראות את מקום מגוריה...

בדלתיים סגורות

- 10 1 משנכנסו לדירה, קרב הנאשם אל המתלוננת וזו נרתעה לאחור כדי להיחלץ ממנו, עד שנתקלה בארון שבדירה. בשלב זה, נצמד הנאשם לגופה של המתלוננת ואחז בחזה, בניגוד להסכמתה. המתלוננת הדפה את הנאשם בידיה, הבהירה לו כי אינה מוכנה להיענות לו, וזה עזב את המקום. 2 3 4 5
- האירוע בלשכת הנאשם בתל אביב 6 7
- 11 8 בחודש אפריל 1998, במועד בלתי ידוע במדויק למאשימה, בשעות הערב, התקיים אירוע בתל אביב בו השתתף הנאשם, ובו נכחה גם המתלוננת במסגרת תפקידה. 9
- 12 10 במהלך האירוע, פנה הנאשם למתלוננת ואמר לה כי שכח דבר מה במשרדו בתל אביב, וביקש ממנה להתלוות אליו כדי לקחתו. המתלוננת נעתרה לבקשתו והם נסעו יחדיו ללשכתו של הנאשם בתל אביב (להלן: "המשרד"). 11 12
- 13 13 בהגיעם למשרד, התיישבה המתלוננת על כיסא בלשכה. הנאשם התיישב לידה, ובלא אומר ודברים נגע בחזה של המתלוננת במגמה לקיים עימה קשר מיני, בניגוד לרצונה של המתלוננת. 14 15
- 14 16 הנאשם ניסה להוריד את מכנסיה, אולם המתלוננת התנגדה ומשכה אותם חזרה אל מותניה. בעודו אחוז במתלוננת ומנסה לכפות עצמו עליה, משך הנאשם את המתלוננת אל הרצפה. הנאשם משך בכוח את מכנסיה של המתלוננת והפשיטה, למרות שזו ניסתה, בלא הצלחה, למנוע זאת ממנו. הנאשם פתח את מכנסיו ונשכב מעל המתלוננת, תוך שמשקל גופו ואחיזתו בה מגבילים את אפשרויותיה להיחלץ ממנו. הנאשם החדיר את איבר מינו של תוך איבר מינה של המתלוננת בלא הסכמתה. 17 18 19 20 21
- 15 22 כל אותה העת, ביקשה המתלוננת מהנאשם לחדול ממעשיו, ולמרות שחשה חוסר אונים מולו, ניסתה בידיה להדוף אותו מעליה, אך ללא הועיל. 23
- 16 24 הנאשם היה מודע לכך שהמתלוננת אינה מוכנה לקיים עימו יחסי מין, אך רק משהמשיכה לבטא באורח פיזי ומילולי את התנגדותה לשתף עימו פעולה בקיום הקשר המיני, חדל הנאשם ממעשיו בטרם הגיע לפורקן... 25 26 27
- האירוע במלון פלאז'ה בירושלים 28 29
- 18 30 ביום 17.6.1998, בשעות אחר הצהריים, ביקש הנאשם מן המתלוננת להיפגש עימו במלון פלאז'ה בירושלים (להלן: "המלון"), בתואנת שווא לפיה בתום מנוחתו באחד החדרים 31

בדלתיים סגורות

- 1 שבמלון, שהוזמן עבורו על ידי לשכתו, מתכוון הוא לעבור עימה על חומרים הקשורים
2 לעבודת המשרד, בלובי שבמלון.
- 3 .19 בסמוך להגעתה למלון, התקשר הנאשם לטלפון הסלולרי של המתלוננת וביקש ממנה
4 לעלות לחדר בו שהה, כיוון שלדבריו – "עדיין לא סיים להתארגן".
- 5 .20 המתלוננת עלתה לחדר, ומשנמצאה בתוכו הבחינה, במבוכה, כי הנאשם נראה כמי שלא
6 סיים להתלבש. המתלוננת התיישבה על קצה המיטה.
- 7 .21 הנאשם קרב למתלוננת, הדף אותה על המיטה, ולמרות התנגדותה, פשט את מכנסיה
8 ותחתוניה במשיכה. המתלוננת התנגדה לקיים עם הנאשם יחסי מין, אולם הנאשם לא
9 שעה לבקשותיה ולניסיונותיה להדפו, בהם ביקשה להביאו מלחדול ממעשיו. המתלוננת
10 חשה חוסר אונים, והתקשתה להיחלץ מהאירוע שנכפה עליה.
- 11 .22 הנאשם נשכב מעל המתלוננת כשהוא אוחז בה, ולמרות ניסיונה להדוף אותו בידיה מעליה,
12 הוא החדיר את איבר מינו אל תוך איבר מינה, תוך שהוא מנסה להרגיעה באומרו "תירגעי,
13 את תיהני".
- 14 .23 משעמדה המתלוננת בסירובה לשתף פעולה בקיום יחסי המין עימו, ומשהמשיכה להביע
15 התנגדותה – באופן פיזי ומילולי – ניסתה להביאו מלחדול ממעשיו, הרפה הנאשם
16 מהמתלוננת לאחר זמן קצר, ונסוג ממנה...
17
- 18 השינוי ביחסו של הנאשם למתלוננת
- 19 .25 משנוכח הנאשם כי המתלוננת אינה נענית לחיזוריו ולניסיונותיו... ומשהבין כי המתלוננת
20 חוזרת ומציבה בפניו גבולות לפיהם לא תיאותר לקיים עימו יחסי מין, פסק בהדרגה העניין
21 המיני שביטא הנאשם כלפי המתלוננת, הוא שינה גישתו ויחסו אליה, ואורחות העבודה
22 בין השניים השתנו לחלוטין.
- 23 .26 מכאן ואילך... החל הנאשם מצידו להתנכל לה, להעליב אותה, לפגוע כמעמדה בלשכה
24 וליטול ממנה את סמכויותיה.
- 25 .27 לאחר שמעמדה של המתלוננת נפגע קשות בלשכה, ובעקבות עימותים שנתגלעו בין
26 הנאשם ואחרים בסביבתו לבניה, פוטרה המתלוננת בחודש פברואר 1999 מעבודתה."
27
- 28 עד כאן קטעים מנוסח כתב האישום, ככתבם וכלשונם.
29
- 30 **תגובת הנאשם**
- 31 הנאשם כפר בכל המעשים המיוחסים לו באישום זה, וטען כי אי מעלילה עליו עלילה על רקע
32 העובדה שהוא פטר אותה בעבר מעבודתה במשרד התיירות, ובהיותו נשיא המדינה סירב לקבלה

בדלתיים סגורות

1 לעבודה בלשכתו. ההכחשה היתה כללית וגורפת ולפיה כבר הנאשם בכל סעיף וסעיף מעובדות
2 האישום, ולא הוסיף דבר מעבר לכך.
3 נציין כי חרף הכחשתו הגורפת של הנאשם בתשובתו לכתב האישום את דבר קיומם של יחסי מין עם
4 המתלוננת א', עלתה מפי סניגוריו במהלך המשפט והסיכומים, טענת הגנה חילונית לפיה אם
5 התקיימו יחסי מין, הרי שאלו נתקיימו בהסכמת המתלוננת א' ובמסגרת "רומן אהבים" שהתנהל
6 בינה לבין הנאשם.

אופי ההכרעה

7
8
9 מטבע הדברים, לעבירות המין שבוצעו על פי הנטען במתלוננת לא היו עדים.

10
11 ההכרעה באישומים תיעשה, איפוא, וכפי שהדבר נעשה בדרך כלל בעבירות מין הנעשות בחזרי
12 חדרים, על דרך הכרעה בין שתי גרסאות הנוגדות זו לזו, זו של המתלוננת א' מצד אחד וזו של
13 הנאשם מצד שני, תוך העדפת גרסה אחת על פני רעותה, שעל כגון דא נאמר כך:
14 "מטבע הדברים, במקרים כמו זה הנדון בפנינו קשה היא ההכרעה המוטלת על שכמה של
15 הערכאה הדיונית, וקשה היא בעיקר משום שמטבעם של המעשים עליהם התלוננה המתלוננת
16 שהם נעשים בחזרי חדרים והרחק מעין בולשת. לפיכך, ההכרעה היא בעיקרה בין שתי גרסאות
17 נוגדות, והכלים היחידים המשמשים את השופט הם ההגיון, השכל הישר וניסיון החיים."
18 (דברי כב' השופט א' לוי, ב-ע"פ 10636/03 פלוני נ' מדינת ישראל, (לא פורסם, 25.7.05)).

19
20 אנו ערים לכך שאם נחליט להעדיף את גרסתה של המתלוננת א' על פני גרסתו של הנאשם ונרשיעו
21 במיוחס לו, נידרש לנמק החלטתנו כמצוות סעיף 54א(ב) לפקודת הראיות (נוסח חדש), התשל"א-
22 1971. הימצאותן של ראיות חיצוניות תומכות תענה על דרישת ההנמקה האמורה. ראה לענין זה
23 דברי כב' השופטת א' חיות, ב-ע"פ 6375/02 בבקוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(2) עמ' 419, 424:
24 "מלשון הסעיף עולה כי בית המשפט רשאי לבסס הרשעה על פי עדות יחידה של נפגע עבירת מין,
25 ובלבד שינמק מדוע החליט להסתפק בעדות זו כבסיס להרשעה. כבר צוין כי הסעיף קובע דרישה
26 להנמקה מיוחדת, וזו תפסה את מקומה של דרישת הסיוע שהיתה קיימת בעבר (ראו: ע"פ 288/88
27 גנדור נ' מדינת ישראל, פד"י מב(4) 45, 48). בהקשר זה נאמר כי מידת הזהירות מחייבת כי
28 ההנמקה תהא "ממשית" ככל שהעדות העיקרית 'חלשה' יותר, תידרש הנמקה 'ממשית' יותר
29 (ע"פ 993/00 שלמה נ' מדינת ישראל, פד"י נו(6) 205. להלן: עניין שלמה).
30 עוד נאמר כי פירוט ההנמקה לא נקבע לו שיעור, והכל לפי הנסיבות. יש והנסיבות עונות בו
31 בנאשם, ואז עת לקצר. אך יש שמהנסיבות עצמן עולים ספיקות ואז עת להאריך. (ע"פ 4043/93
32 פלוני נ' מדינת ישראל) (לא פורסם) פסקה 1 לפסק דינו של השופט טל).

בדלתיים סגורות

1 עם זאת ועל אף שמידת ההנמקה תלויה בנסיבות, אין ספק כי ראיות חיצוניות, התומכות בגרסתו
2 של הנפגע, וברושם המהימן שהותירה עדותו, די בהן כדי לספק את דרישת ההנמקה [קדמי, על
3 הראיות (כרך א' מהדורה משולבת ומעודכנת, התשנ"ט) 162].

4
5 הואיל והנאשם מכחיש מכל וכל את הימצאותו במועדים הרלוונטיים במקומות בהם אירעו
6 המעשים המיוחסים לו בשלושת המקרים, וכמועל יוצא הוא מכחיש גם באופן גורף הימצאותו
7 בקרבת א' במקומות ובמועדים לעיל ופגיעה בה.

8 וחואיל והנאשם מכחיש נמרצות גם את הטענות הנלוות המתייחסות ליחסי העבודה, ליחסו ל-א'
9 בתקופות השונות, לסובת פיטוריה וכו', ומשהכרעה תיעשה בעיקרה בהסתמך על שיקולי
10 מהימנות, סברנו כי אך טבעי הדבר שבחינת הטענות תיעשה בצוותא חדא ביחס לשלושת האירועים,
11 ולא כמקובל, דיון בכל אירוע בנפרד.

12 מאותה סיבה לא מצאנו לנכון ליחד פרק נפרד לעדותו של הנאשם, וגרסתו, שהשתנתה מעת לעת מן
13 הקצה אל הקצה, מובאת בחקשר לכל נושא בנפרד.

14 הראיות

15
16 להוכחת האישום הראשון ע"י המאשימה, כמו גם בתמיכה לגרסת ההגנה כי לא היו דברים מעולם,
17 הביאו שני הצדדים ראיות מרובות, חלקן לצורך וחלקן שלא לצורך, ומשכך נמנה רק את העיקריות
18 שבהן.

19 התביעה ביססה את טענותיה, מטבע הדברים, על עדותה של המתלוננת א', אשר גרסתה במשטרה
20 משתרעת על פני עשר הודעות, ועדותה בבית המשפט נמשכה לאורך שמונה ישיבות.

21 התביעה חיזקה את עדותה של א' בשלושה מערכי תמיכה עיקריים:

22 המערך הראשון – מתבטא בעדותן של ארבע מתלוננות נוספות שתלונתן התיישנה ("המתלוננות
23 המתיישנות") אשר העידו על "שיטה" ו-"מעשים דומים", בכל הנוגע למעשים שעשה בהן הנאשם עת
24 עבדו תחת מרותו. אף המתלוננות המתיישנות נתמכו במערך מחזק משני, בדמות עדים לא מעטים
25 ששמעו את תלונתן בזמן אמת.

26 המתלוננות המתיישנות הינן א.כ., נ.א., נ.ז., ו-נ.ר.

27 המערך השני – כולל את התבטאויותיה השונות של א' בתקופת העבר, על ציר הזמן שבין קרות
28 האירועים, על פי הנטען, לבין מועד פרסום הפרשה (שנת 2006), בפני אנשים שונים, בהן סיפרה על
29 מעשים כאלו ואחרים שעשה בה הנאשם, ואשר יש בהן כדי לשלול את טענת הנאשם בדבר עלילה
30 שזה מקרוב באה.

31 מתוך העדים הרבים, שעל פי הנטען שמעו התבטאויות כאלו מפי א', נזכיר את שמואל צוראל, ירון
32 ארמוזה, אילנה דיין, דרור ניסן, שאול הללי, עו"ד בן טובים וכן אחרים.

בדלתיים סגורות

- 1 המערך השלישי – כולל ראיות חפציות שנוצרו בזמן אמת, ואשר יש בהן, לדעת המאשימה, להוכיח
2 את אמינות גרסת א'. במערך זה נכללים, בין היתר, יומן מרכז הסיוע לנפגעות תקיפה מינית המכיל
3 רישום בדבר תלונת א', תרשומת שערך עו"ד בן טובים, אליו פנתה א' למחרת פיטוריה ע"י הנאשם
4 ואשר נשמרה בכספת משרדו, "מסמך הבנות" שנערך ע"י מקורבו של הנאשם, אורי יואלי, לאחר
5 פיטוריה של א', מסמכים המתייחסים להזמנת החדר במלון בירושלים וכיוצא בזה.
6
- 7 עד ההגנה המרכזי היה, כמובן, הנאשם, אשר גרסתו במשטרה השתרעה על פני שמונה הודעות
8 ועדותו בבית המשפט נשמעה במשך שתיים עשרה ישיבות.
9 אף הנאשם ביסס את גרסתו במספר מערכים תומכים:
- 10 המערך התומך האחד, התבטא בשורת עדים שהעידו על תפקודה הלקוי של א' בעבודתה, ובכך תמכו
11 בגרסת הנאשם כי פיטר את א' מטעמים לגופו של עניין, ולא מכיוון שלא נעתרה למעשיו המיניים.
12 מקצת מעדים אלו אף העידו על גינונים בהם נקטה א' כלפי הנאשם, והמוכיחים את טענת ההגנה
13 לפיה א' היתה כרוכה אחריו.
14 על העדים הללו נמנים רפי בן-חור, יוסי נעים, רויטל סבג וזהבית כאליהו.
- 15 המערך הנוסף התייחס לשורת עדויות וראיות המוכיחות את טענת האליבי שהועלתה ע"י הנאשם
16 ביחס לשניים משלושת האירועים נשוא אישום זה. העדים שתמכו בטענת האליבי באשר לאירוע
17 בלשכה בתל-אביב היו צוריאל גלאם, [REDACTED] איש שב"כ, והעדים שתמכו בטענת האליבי באשר
18 לאירוע במלון היו חזי צאיג ודוד מינגלרין.
19
- 20 כן סמך הנאשם על יומנו ת/120, בו ראה ראייה מכרעת לחפותו, מכתב "השנה טובה", הודעות
21 שהשאירה א' ביומן בית הנשיא וכיו"ב, על יומנו של צוריאל גלאם (נ/52), על יומנו של חזי צאיג,
22 (נ/53), כמו גם על אישור השב"כ (ת/130).
- 23 עד מרכזי מטעם ההגנה היה מר אורי יואלי אשר הקליט את שיחותיו עם א' ונחתו הובאה לצורך
24 הוכחת הנטען כי א' רצתה לעבוד בבית הנשיא, דבר שלא מתיישב עם אינוסה על ידו, במסגרת זו
25 ביקשה ההגנה להגיש את דיסק (נ/54), המכיל קטעי שיחות מוקלטת עם א' (תמלול השיחות, ת/134).
26
- 27 שני הצדדים הגישו פלטי שיחות מרובים המתעדים את שיחות הטלפון שניהלו גם א' וגם הנאשם.
28
- 29 **פרק א' – מי את המתלוננת א'?**
- 30 לצורך בחינת גרסתה של א' במהלך חקירותיה המרובות במשטרה, ובהמשך בחינת עדותה בבית
31 המשפט, נתוודע אל א' כפי שהיא העידה על עצמה וכפי שאחרים עשו כן.
32

בדלתיים סגורות

- 1 בזמנים הרלוונטיים לכתב האישום היתה א', שנולדה בבית דתי מסורתי, רווקה כבת ■ שנים,
2 [REDACTED], שהתגוררה בגפה בדירה שכורה בירושלים; אי התקבלה, לאחר
3 ראיון קצר עם הנאשם, לעבוד כראש לשכתו במשרת אמון, ועבדה בחוזה אישי המוארך מעת לעת.
4
- 5 אי החלה את עבודתה כרלייטית של הנאשם במשרד התיירות [REDACTED] 1998, וסיימה עבודתה באופן
6 רשמי [REDACTED] 1999; בפועל, פוטרה על ידו ב- 14.2.1999.
7 ב [REDACTED] [REDACTED] נישאה א', ובעת פרוץ הפרשה (יולי 2006), שהניבה את הגשת כתב האישום דכאן,
8 אי הינה אם [REDACTED]
- 9 אי העידה על עצמה כשמרנית: "אני באישיות שלי קצת שמרנית... אני בדרך כלל סוגרת את
10 הכפתור הזה... (עמ' 1940 ואילך לפרוטוקול) בהצביעה על הכפתור העליון הסגור שבחולצתה וכן
11 דבריה בהודעתה: "אפילו לבעלי אני לא כותבת מכתבים כאלה, כי באישיות שלי אני בן אדם יותר
12 סגור" (ת/134 עמ' 56).
- 13 מכוח החינוך השמרני והמסורתי שקיבלה בבית הוריה, נהגה ביראת כבוד כלפי בעל סמכות – דבר
14 שהשפיע, לדבריה, על אופי תגובותיה להטרדותיו של הנאשם כלפיה: "יושב פה סמכות, מבחינתי
15 סמכות. גם חונכתי ככה, באתי מבית כזה שמרני, שיש סמכות, כמו אבא, כמו בוס, כמו מורה,
16 שיש איזושהי יראת כבוד" (עמ' 1941).
- 17 אי הינה אדם שנוטה לכצות אחרים; אופיה המרצה של אי בשילוב עם החינוך השמרני שקיבלה
18 מבית הוריה, ותחושתה שהיא תלויה בפרנסתה באופי יחסה לנאשם- גרמו לה להמשיך לנהוג
19 בנאשם בכבוד, וכפי שהדבר משתקף באמירתה: "למרות המעשים שהוא עשה, אני עדיין נהגתי בו
20 בכבוד. אם כמה שזה נשמע מגוחך" (ת/108א, עמ' 52).
- 21
- 22 אי מודה שניהלה את הלשכה בקשיחות, היא אינה מנסה לייפות את התנהגותה ולתאר אותה כאילו
23 נהגה ללא דופי:
- 24 "יכול להיות שכעסתי... שלפעמים הרמתי את הקול... יכול להיות שכשהלחיצו אותי...
25 וכשהכעיסו אותי אז כעסתי ולפעמים יכול להיות שהרמתי את הטון... אתה אחראי שם על שש,
26 שבע, שמונה מזכירות, צריך כל הזמן לוודא שהן עובדות ולא מנסות ללכת לכל מיני מקומות ולעבוד
27 עליך ואתה צריך להיות קשוח" (עמ' 2528).
- 28 אי מכבדת סמכות ורוצה שיכבדו את סמכותה. היא אישרה שפיטרה את אחת הפקידות, הגב' ברכה
29 זכאי, על רקע ניהול קפדני של לשכת הנאשם משלדבריה: "הם עשו שם הכל חוץ מלעבוד... וזה לא
30 מצא חן בעיני... היו לי דרישות מהמזכירות, בהחלט כן." (עמ' 2537).
- 31 אי הקפידה עם עצמה והקפידה עם המזכירות שהיו כפופות לה, ואין פלא שהתנהלותה, בהשוואה
32 להתנהלותה של מנהלת הלשכה הקודמת, נתפסה בעיני עובדות הלשכה כקשוחה הרבה יותר.

בדלתיים סגורות

1 בתקופת האירועים המפורטים בכתב האישום, נעדרת א' זוגיות תומכת ואין לה כמעט חברים או
 2 חברות קרובים. משפחתה שומרת מסורת וכשניסתה לרמוז לאביה על דברים שהנאשם עשה לה,
 3 הבחינה כי הבעת פניו השתנתה ו"כאילו חָבַב עליו עולמו".
 4 עד כאן דבריה של א' כפי שהעידה על עצמה.

6 ואלו הם העדים שמדבריהם למדנו על אופיה של א':

7 (1) ירון ארמוזה (להלן: "ארמוזה")
 8 היה ידידה הקרוב של א'. היכרותו עם א' הינה רבת שנים והיא החלה עוד בשנת 1996, והפכה
 9 לידידות שהתחדקה במהלך הזמן [REDACTED]

10 [REDACTED]
 11 במהלך השנים 1999-2000, ולאחר פיטוריה של א' ממשד התיירות, נחשף ארמוזה לדברי א' על
 12 מעשי ההטרדה המינית שהנאשם עשה בה, כאשר הדברים נמסרו לו באופן כללי בלבד וללא כל
 13 פירוט.

14 יחסי הידידות בין ארמוזה לבין א' נמשכו עד לפרוץ הפרשה, וגם לאחריה. לחלקו של ארמוזה
 15 בזימונה של א' לחקירה, נתייחס בהמשך.

16
 17 וכך תיאר ארמוזה את דמותה ואישיותה של א': "א' היא מאוד חסרת בטחון, מאוד תמימה, ממש,
 18 התמימות שלה לפעמים עד כדי כך, שהיא מעצבנת התמימות שלה. סך הכל בן אדם נורא טוב, אבל
 19 יש בה מין תמימות מעצבנת כזאת שהיא נוטה להאמין לכל בן אדם שאפשר להוביל אותה מאוד
 20 בקלות" (עמ' 3422 שוי' 19-23).

21 לדבריו, א' מבקשת לכצות תמיד את סביבתה וחיפשה חיזוקים: "היא תמיד רצתה, קודם כל היא
 22 תמיד רוצה שכולם יחשבו עליה שהיא בסדר ושהיא, היא נורא צריכה חיזוקים כל הזמן" (עמ'
 23 3439).

24
 25 ואגב דברי א', שכינתה את ח"כ שלי יחימוביץ' "חברה שלי" באחת מחקירותיה במשטרה, אמר
 26 ארמוזה על א' הדברים הבאים: "יש לה נטיה לייחס חברים בצורה קצת שונה ממה שאני חושב...
 27 כל מי שקצת נחמד אליה והוא עוזר לה, אז היא, היא נורא חסרת ביטחון... צריכה חיזוקים ומי
 28 שקצת נותן לה עזרה אז הוא..." (עמ' 3462).

29 ארמוזה תיאר את סגירותה של א' שנמנעה מלהיכנס לפרטים בהקשר לתיאור המעשים המיניים,
 30 וסיפר כי כשהיתה מובכת מהמעמד ומונושא השיחה, היתה מצחקקת במבוכה: "כשהיא היתה...
 31 כשהיה מגיע לנושא המיני היא היתה מנסה כאילו להדחיק את זה לא לפרט לי וזה... לא ממש

בדלתיים סגורות

1 לרדת לפרטים... יש לה גם נטיה ככה כשהיא מובכת... אפילו לצחוק על הדברים קצת... ראיתי
2 שיש לה משהו לספר אבל לא חדרתי לפרטים מעבר לזה" (עמ' 3420).

3
4 על מצבה המבודד של א' וסביבתה הקרובה לאחר פרוץ הפרשה, אמר ארמוזה: " [REDACTED]

5
6
7 כל הזמן... בגלל זה גם שהיא נתלתה עלי, כלומר היא היתה מאוד לבד בסיפור הזה, ולא היה לה
8 כמעט עם מי לדבר על כל מה שהיא עוברת" (עמ' 3426 שו' 23-28).

9 "אין לה עם מי לדבר, [REDACTED] .. אין לה גיבוי גם מצד ההורים שהם מאוד
10 דתיים.. איכשהו הייתי.. כתף יחידה שלה.. היא היתה מאוד אומללה ובודדה בכל התקופה הזאת"
11 (עמ' 3433).

12
13 (2) אדר פרימור (להלן: "פרימור")

14 עבד כעיתונאי ב"הארץ", ופגש את א' בסמוך לבחירת הנאשם כנשיא בשנת 2000, באמצעות ארמוזה
15 שהביאה אליו כדי שתספר על מעשי הנאשם בה אך א' לא שיתפה פעולה. בפגישה עימה התרשם ש-
16 א' צחקקה כל אימת שהיתה מובכת, כך.
17 "היא היתה מאוד פסימית. מאוד לא משתפת פעולה, מאוד מובכת מאוד נרתעת, צחקקה כל
18 הזמן..." (עמ' 4326 שו' 15-16), " כמו שאמרתי, היא צחקקה במבוכה ואמרה עזוב, אני לא רוצה
19 להיכנס לזה" (עמ' 4327).

20 נציין כבר במעמד זה כי לאור העובדה ש-א' נצפתה מצחקקת לא פעם הן במהלך חקירותיה
21 במשטרה והן במהלך עדותה בבית המשפט, היא נדרשה להסביר התנהגותה זו במהלך עדותה
22 ואמרה: "הדרך שלי לפעמים להתגבר על מבוכה זה לצחוק. ככה אני מתגברת על זה, יותר נוח לי
23 לצחוק, מאשר לבכות או להגיב בצורה אחרת. פשוט אני כזאת." (עמ' 2161 שו' 11-12 לפרוטוקול).

24
25 (3) שמואל צוראל (להלן: "צוראלי")

26 עבד כמנכ"ל שיווק במשרד התיירות בתקופת עבודתה של א', לא הכיר אותה מקרוב ולא נמנה עם
27 חוג ידידיה ומכריה. הרגיש בבדידותה של א' כשזו באה לשוחח עמו על התעמרותו של הנאשם
28 והטרדותיו המיניויות אותה: "אני לא יכולתי להבין איך בחורה כזאת, מצאה את עצמה בבדידות
29 כזאת, שאני בעצם הכותל המערבי שלה, פתאום. אין לה אף חבר, יש לה בני משפחה, יש לה
30 חברים, תמיד היא דיברה על חברים פוליטיים שלה" (עמ' 3950 שו' 9 ואילך).
31 צוראל לא הסתיר את שידוע לו ממקום העבודה על סגנונה הקשוח של א' בענייני עבודה. (עמ' 3947).
32

בדלתיים סגורות

- 4 1 דרור ניסן (להלן: "ניסן")
- 2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
- עבד בכנסת בתקופת עבודתה של א' במשרד התיירות והיה ביחסי ידידות עימה.
מתאר את סגירותה של א' והתנהגותה בעת שסיפרה לו על הטרדותיו של הנאשם: "למרות שהיא חשה אמון בי, וקירבה אלי, היא בן אדם די סגור ושמרני. זאת אומרת השיחות היו קצרות, לאקוניות וכותרתיות" (עמ' 3732 שו' 23).
"היה בה משהו שמרני זאת אומרת, היא באה מהדת והיא גם חזרה לדת, ומשהו קצת סגור, אבל היא היתה חברמנית..." (עמ' 3740 שו' 3).
- 5 9 ח"כ שלי יחימוביץ' (להלן: "יחימוביץ'")
- נפגשה עם א' ואף שוחחה עימה מספר פעמים בטלפון לאחר פרוץ הפרשה, מתיחסת למצבה המבודד של א' בעת החקירה: "היא הגיעה אלי מאוד שברירית... היא היתה נטולת כל מערך תמיכה, היא היתה ממש מופקרת בשטח. בלי שום, שום תמיכה, שום עזרה, רק של ירון... אבל זה לא היה מספיק... היא גם היתה מבודדת לחלוטין בסביבה שלה, ברור שהילדים לא ידעו, ההורים שלה לא ידעו" (עמ' 3049).
- 6 16 רויטל סבג (להלן: "סבג")
- עבדה בלשכת השר כמזכירה. היתה בנייהן חברות "היא היתה מאוד בודדה שם ואנחנו הרי התחברנו. היא לא הסתדרה עם הבחורות בלשכה" (עמ' 7336).
תיארה את א' כמנהלת לשכה קשוחה, כפי שמסרה בהודעתה: "בשהוא (הנאשם) היה נכנס היא היתה מעמידה את כולן לעמוד דום בלי לזוז. היא היתה דואגת כל הזמן שיהיה שקט כשהוא נכנס, שאף אחד לא יכנס אליו בלי רשותה, שלא יפריעו לו." (עמ' 7368).
סבג סיפרה ש-א' הקפידה שהעבודה בלשכה תיעשה בצורה מכובדת, קפדנית ודרשה בקשיות משמעת מכל עובדי הלשכה הכפופים לה (עמ' 7369).
ל-א' היה מאוד חשוב שהדברים יתנהלו דרכה, וכעסה כאשר עקפו את סמכויותיה עת מזכירות של יועצים או אחרים היו נכנסים ללשכה בלי לשאול אותה. א' ראתה בכך פגיעה בסמכויותיה כמנהלת לשכה, שכן עבודתה היתה מרכזייה (עמ' 7-7376).
- 7 28 זהבית כאליהן (להלן: "כאליהן")
- עבדה בלשכת שר התיירות בתקופת עבודתה של א' שם, ותיארה אותה כקפדנית, קשוחה וריכוזית:
"האווירה לא היתה נעימה, היא היתה קשה איתנו. לא בשעות העבודה, לא איך עובדים, מחפשים מסמך, זה כל היה די נוקשה, לא בנועם. אפילו בלהעביר טלפונים, בדברים פעוטים" (עמ' 6532).

בדלתיים סגורות

א', שלא כמנהלות לשכה קודמות, היתה דומיננטית מאוד, וביקשה כי ההדפסות יועברו אליה ולא ישירות לשר: "היא היתה מבקשת שנביא את החומר אליה לשולחן, והיא הייתה מכניסה... היא היתה מקפידה מאוד שהיא עונה לטלפונים לא אנחנו... אפילו כשהוא היה בחו"ל, אז היה קו ישיר למשרד.. היא היתה משתדלת שהיא עונה לשיחות ולא אנחנו. להכניס שתיה מדי פעם, אפילו לא אנחנו" (עמ' 6530).

8) בן חור (להלן: "בן חור")

כיהן כמנכ"ל משאבי אנוש במשרד התיירות, ומונה על ידי הנאשם לתפקיד. דעתו על א' הינה שלילית. לדבריו, בתחילת עבודתה במשרד התיירות, כאשר הגיע באחד הימים ללשכת השר בתל אביב, א' צעקה עליו סתם כך, ללא כל סיבה (עמ' 7170 שו' 3 ואילך), כשממועד זה ואילך יחסיהם נערכו. הוא לא מצא לנכון להתלונן עליה בפני הנאשם, שכן חש שקיימת קירבה גדולה מאוד ביניהם (עמ' 7172 שו' 5). במהלך כל תקופת עבודתה שם היו חיכוכים בינו לבינה. בן חור סיפר כי א' הרגישה כיאדונית; הלשכה ופיטרה מזכירות חדשות לבקרים, ואלו שלא פוטרו על ידה לא רצו לעבוד במחיצתה. הוא הגדיר את א' כינוקי' ללשכתו של הנאשם, היא היתה לדבריו דומיננטית, ריכוזית ושטלטנית כשחרף האמור, הנאשם גיבה אותה.

9) יוסי נעים (להלן: "נעים")

עוזר בכיר ואיש אמונו של הנאשם (עמ' 6484). גם הוא כמו בן חור, מתאר את א' כבעלת אישיות בעייתית, מתנהגת כהלכה כאשר הנאשם נוכח בלשכה ובצורה שלוחת רסן כשנעדר. נעים אישר כי תיעב את א': "אני את האמת יגיד לך לא סבלתי אותה... אני אומר לך בלשון המעטה." (עמ' 6490) "בחיים לא דיברתי איתה. אני אומר לך לא סבלתי אותה, עד כדי כך שלא יכולתי להסתכל על הפרצוף שלה." (עמ' 6492 שו' 26-27).

10) ליאת סיטון – (להלן: "ליאת")

עבדה מאוגוסט 97 עד 99, מועד עזיבת הנאשם את משרד התיירות. מתארת את א' כך: "היא הייתה מתנהגת לא יפה לבנות... בנות היו בוכות בגללה... היא היתה משפילה אותנו, מתייחסת אלינו בזלזול... התייחסה אלינו בצורה הכי מגעילה שיש. לא רק אלינו, לא רק לבנות של הלשכה... מביישת אותנו בפני אורחים שמגיעים לשר" (עמ' 7131). לדבריה, א' היתה ריכוזית: "מהיום שהיא הגיעה... היא פשוט אסרה עלינו להיכנס למשרד שלו, הכל היה צריך לעבור דרכה. אם זה טלפונים ואם זה מכתבים שהיינו צריכים לתת לו להגהה" (עמ' 7133-7134). א' לא הסתדרה עם הבנות ופיטרה אותן אחרי תקופת עבודה קצרה: "רבה עם בנות. במיוחד בנות שהיו נראות טוב, זה היה לדעתי מהווה לה איום." (עמ' 7136).

בדלתיים סגורות

1 לִיאֵת הַגִּיעָה לְבֵית הַמִּשְׁפֵּט, לְדַבְרִיהָ שֶׁלָּהּ, כְּדֵי לְהִרְאוֹת כִּמּוֹה א' פְּגַעָה בַּהּ (עִמ' 7137).
2 לִיאֵת אִישְׁרָה כִּי הִיא ו-א' לֹא אָהָבוּ זֶה אֶת זֶה (עִמ' 7141); וְכֵש-א' פּוֹטְרָה הִיא מִלֵּאָה אֶת תְּפִקִּיד
3 מִנְהַלַּת הַלְּשָׁכָה בְּאוֹפֵן זְמָנִי בְּמִקּוֹמָה.
4

5 מֵתוֹךְ כּוֹוֹנָה וְלֹא בְּהִיסָח הַדַּעַת, לֹא מִצְאָנוּ לְהַכְלִיל בְּסִקְרִיהָ שֶׁלְּעִיל אֶת דְּבָרֵי הַנֶּאֱשָׁם עַל א', מֵאַחַר
6 וְתִיאוּרֵיוֹ אֶת א', אִישִׁיוֹתָהּ וְהַתְּנַהּגוֹתָהּ בְּמַחֲלָךְ תְּקוּפַת עֲבוֹדָתָהּ בְּמִשְׂרַד הַתִּיירוֹת - יִשְׁתַּנוּ שִׁינוּי
7 דְּרַמְטִי מַעַת לַעַת, כְּפִי שֶׁנִּרְאָה לְהַלֵּךְ.
8

9 **לְסִיכּוּם:** א' הַצְּטִיירָה בְּפָנֵינוּ כֹּאשֶׁה צַעִירָה בַּעֲלַת אִישִׁיוֹת שְׁמֵרְנִית הַנוֹטָה לִיַּחַס כְּבוֹד לְבַעֲלֵי
10 הַסְּמֻכּוֹת וְהַשְּׂרָרָה. הַגֵּם ש-א' נִיהַלָּה אֶת לְשַׁכַּת הַנֶּאֱשָׁם בִּיד רְמָה, הַתְּרַשְׁמָנוּ כִּי הִיתָה לְמַעֲשֵׂה חֲסֵרֶת
11 בְּטַחּוֹן, בְּעִיקָר מַחֲמַת הַיַּעֲדָר סְבִיבָה תּוֹמַכַּת.
12 א' הִינָה תְּמִימָה וְנֹאִיבִית, וְהַתְּאֵפִינָה בְּהַתְּנַהּגוֹת מִרְצָה כְּלִפֵּי מִי שֶׁהִפְגִּין כְּלִפֵּי יַחַס שֶׁל אֲכַפְתִּיוֹת.
13 עֲבוֹדָתָהּ שֶׁל א' הִיוּתָה עֲבוֹרָה אֶת מִרְכּוֹ חֵינָה, וּמִכֵּאן פְּגִיעוֹתָהּ הַרְבֵּה, שְׁעוֹד נִדוֹן בַּהּ בְּהַמְשָׁךְ, לְפַגִּיעָה
14 בְּמַעֲמָדָה בְּפִרְהַסִּיָּה.
15

פֶּרֶק ב' - הַזִּימוּן לְחִקְרָה וְהִיזוּמָה לְהַגְשַׁת הַתְּלוֹנָה

17 בְּפֶרֶק זֶה נִתְיַחַס לִיּוֹזְמָה לְהַגְשַׁת הַתְּלוֹנָה בְּמִשְׁטְרָה, לְאוּר טַעֲנַת הַנֶּאֱשָׁם כִּי עִסְקִינָן בְּעִלְיָה.
18 כְּעוֹלָה מִן הַרְאִיוֹת, א' לֹא פָּתְחָה מִיּוֹזְמָתָהּ לְהַגְשַׁת תְּלוֹנָה נֶגַד הַנֶּאֱשָׁם.
19 הַעֲדוּיוֹת הַרְלוּוֹנְטִיוֹת לַעֲנִין זֶה הֵן עֲדוּיוֹתֵיהֶם שֶׁל יֶרֶךְ אֶרְמוּזָה וְסִנִּי צִסְגֹּלוּבִיץ', מִי שֶׁהִיָּה רֹאשׁ צְוֹת
20 הַחִקְרָה בְּפִרְשָׁה.
21 עַל פִּי עֲדוּתוֹ שֶׁל אֶרְמוּזָה, הוּא יָדַע מִפִּי א' כִּבֵּר בֵּין הַשָּׁנִים 1999-2000, לְאַחַר פִּיטוּרִיהָ מִמִּשְׂרַד
22 הַתִּיירוֹת, כִּי הִיא הוֹטְרָדָה מִיָּנִית, בְּאוֹפֵן מִלּוּלֵי וּפִיִּסִי, עַל יְדֵי הַנֶּאֱשָׁם.
23 בְּמַחֲלָךְ שֶׁנֶּתְּ 2000, לְבַקְשָׁתָהּ שֶׁל א' וּלְפָנֵי בַחִירוֹתוֹ שֶׁל הַנֶּאֱשָׁם לְנִשְׂיָא הַמְּדִינָה, הַפְּגִישׁ אֶרְמוּזָה אֶת א'
24 עִם שְׁנֵי עִיתוֹנָאִים בְּמִטְרָה לְפָרְסָם אֶת תְּלוֹנָתָהּ: פֶּעַם אַחַת עִם הַעִיתוֹנָאִי גִידִי וַיִּץ, וּפְעַם שְׁנִיָּה עִם
25 הַעִיתוֹנָאִי אֶדְר פְּרִימוֹר מַעִיתוֹן ה"אֶרֶץ", אֲךָ א' נִמְנָעָה מִלְּמַסּוֹר לְהֵם פְּרִטִים כְּלִשְׁהֵם.
26
27 חֶרֶף הַעוֹבְדָה שֶׁאֶרְמוּזָה שָׁמַע מִפִּי א' עַל הַטְּרַדְתָּהּ ע"י הַנֶּאֱשָׁם עוֹד בְּשַׁנַּת 1999-2000, הוּא לֹא נִקְט
28 מִיּוֹזְמָתוֹ, עַד לְפָרוֹץ הַפְּרִשָׁה, בְּשׁוּם מַחֲלָךְ כְּדֵי לְהַבִּיא מִידַע זֶה בְּפָנֵי הַמִּשְׁטְרָה, לֹא מִיּוֹזְמָתוֹ שֶׁלוֹ, וְלֹא
29 בְּדֶרֶךְ שֶׁל דְּחִיקַת א' לְהַגְשַׁת תְּלוֹנָה בְּמִשְׁטְרָה.
30
31 עִם פְּרוֹץ הַפְּרִשָׁה וְהַצִּפַּת הַתְּקַשׁוֹרֶת בְּפִרְסוּמִים שׁוֹנִים בְּעִנִּין הַחִקְרָה הַמְּתַנְהֶלֶת נֶגַד הַנֶּאֱשָׁם בַּחֲשַׁד
32 לְבִיצוּעַ עֲבִירוֹת מִין בְּאַחַת מֵעוֹבְדוֹת לְשַׁכְתּוֹ (א' מְבִית הַנִּשְׂיָא) הַתְּרֵאִינּוּ חֶלֶק מֵהַמְּתַלוֹנּוֹת בְּכִלֵּי

בדלתיים סגורות

- 1 התקשורת. ביום 12.7.06 פורסמה בעיתון "הארץ" כתבתה של העיתונאית אסתי אהרונוביץ בעניין
2 של מספר מתלוננות שהתראיינו בעילום שם ו-א' ביניהן. למחרת פרסום הכתבה, התקיימה שיחה
3 בין ארמוזה לבין א'. בשיחה זו מדברת א' על מקצת המעשים שנעשו בה על ידי הנאשם, והיא
4 מוקלטת על ידי ארמוזה (להלן: השיחה ת/102).
- 5 ארמוזה תירץ את הקלטת השיחה בניסיון העבר שהיה לו עם א', כאשר זו נסוגה וסירבה לשתף
6 פעולה בשתי הזדמנויות כשהפגישה לבקשתה עם שני העיתונאים, כמוזכר לעיל: "הרבה פעמים
7 הגעתי איתה לסיפור שהיא ביקשה לעיתונאי, ואז היא לא סיפרה את כל הסיפור.. וידעתי שהיא
8 נסוגה... תמיד מפחדת לספר על זה יותר בחופשיות. ואז אמרתי, אם, אם יגיעו אלי ויחקרו אותי,
9 אז יהיה לי איזשהו גיבוי שאני אוכל להראות אותו, ושזה לא דברים שאני המצאתי אותם וחלמתי
10 עליהם בלילה משהו כזה." (עמ' 3428 שו' 17-23).
- 11 בחלוף כחודש ימים מהשיחה ת/102 ולאחר שהסיק ש-א' מוכנה לדבר על הענין, משהביעה באוזניו
12 פליאה על כך שהמטרה טרם הגיעה אליה כדי לחקרה, החליט ארמוזה לעשות מעשה.
13 ארמוזה מתאר את אופן יצירת הקשר עם ראש הצח"מ, תנ"צ סגלוביץ, והפנייתו ל-א' כמי
14 שהוטרדה מינית בעבר על ידי הנאשם:
- 15 "יש לי קרובת משפחה שהיא תת ניצב במטרה... שמה שולה קדם, התקשרתי אליה ואמרתי
16 לה... אני יודע על הבחורה, בחורה מסויימת שעברה תקיפה על ידי קצב, ומה אני עושה עם המידע
17 הזה. ואז היא אמרה לי אני אפנה, אני אבדוק ואני אחזור אליך. היא חזרה אלי ואמרה לי ש... היא
18 נתנה לי את המספר של יואב סגלוביץ" והיא אמרה לי אתה יכול להתקשר אליו ולהגיד לו מה
19 שאתה יודע." (עמ' 3431 שו' 14-20).
- 20 בהמשך לשיחתו עם שולה קדם, פנה ארמוזה לסגלוביץ וסיפר לו על א'; באותו יום, 17.8.2006,
21 שלח סגלוביץ שני חוקרים שחקרו את ארמוזה במקום עבודתו (מ/12 שעה 14:58). בערבו של אותו
22 יום הוזמנה אף א' לחקירה, ובשעה 19:48 נגבתה ממנה הודעתה הראשונה.
- 23
- 24 עדותו של סגלוביץ" תומכת בגרסתו של ארמוזה באשר לאופן שבו הגיעה המשטרה ל-א':
25 "...גב' א' למעשה הגיעה דרך טלפון שאני קיבלתי ממי שהיתה נשיאת בית הדין למשמעת,
26 שאמרה לי יש מישהי שרוצה לדבר איתך, אמרתי אז תני לה את הטלפון שלי. במקום המישהי,
27 התקשר אלי מישהו המישהו הזה, שמו ירון ארמוזה, ואז ירון ארמוזה אומר לי תשמע יש
28 מישהי... " (עמ' 4058 שו' 3-6). סגלוביץ' תיעד שיחה זו במזכר (מ/11).
- 29
- 30 אחר הדברים האלה, ללא כל הכנה נפשית מוקדמת ובהפתעה גמורה, מובאת א' בשעת ערב מאוחרת
31 לחקירה במשטרה, כאשר כל שידוע למשטרה מפי ארמוזה, הוא ש-א' הוטרדה מינית על ידי הנאשם,
32 ללא כל מידע על אונס או דבר הקרוב לכך.

בדלתיים סגורות

1 בניגוד לטענת הנאשם לפיה מדובר בעלילה שנרקמה על ידי א', הוברר כי א' לא יזמה כלל את הפניה
2 למשטרה, וכפי שנראה להלן, גם לא מיהרה לספר למשטרה את שנעשה בה, לטענתה. המידע זרם
3 מפיה טיפין טיפין.
4

פרק ג' - התפתחות גרסתה של א' ואופן מסירת המידע

5 כדי להבין את גרסת א' ואת האמינות המוחלטת שנייחס לה בהמשך, יש לעקוב אחר התפתחות
6 גרסתה מהודעה להודעה, עשר במספר. ההגנה טוענת שמדובר בהודעות סותרות, אולם כפי שנראה
7 להלן, מדובר בגרסה מתפתחת, החושפת טפח אחר טפח, בדרך האופיינית לנפגעות תקיפה מינית
8 אשר כבשו את עדותן במשך תקופה לא קצרה, מה גם שלהלן יוברר כי פרטים שמסרה א' למשטרה
9 בשלב מאוחר, מסרה לאחרים בשלב מוקדם יותר, הרבה לפני חקירת המשטרה, דבר הסותר היות
10 התלונה המצאה מאוחרת.
11

א) ההודעה הראשונה מיום 17.8.06 (ת/103) - גרסה ראשונית

12
13 ההודעה נפתחה בהבעת חשש מצד א' פן שמה ופרטיה יודלפו ויחשפו. היא שואלת את החוקרת
14 האם חקירתה מוקלטת ונענית בשלילה, אף כי בפועל - כל חקירותיה של א' הוקלטו וצולמו. צפייה
15 בקלטת מראה כי א' חרדה ומתוחה ממעמד החקירה, שבאה עליה בהפתעה.
16 בהודעה זו מספרת א' על האירוע בלשכה בתל אביב, אך נמנעת מלספר שהעניינים החריפו עד לכדי
17 חדירה.
18

19
20 בפתח החקירה מזהירה א' את החוקרים, כי הדברים שתספר לא יהיו מסודרים ש"זה יהיה
21 מבלבל" מכיוון שהדברים אירעו לפני הרבה שנים והיא "הדחיקה" אותם. א' מסבירה שקשה לה
22 להיזכר בשל פרק הזמן הארוך שחלף (ת/103א, עמ' 5, שו' 124). החקירה מתנהלת בשעות הלילה
23 לאחר יום עבודה ארוך, והיא עייפה (שם, שו' 129). היא מבקשת מן החוקרים לרשום ש"הזמנים לא
24 יהיו מדויקים" ומתארת את תהליך ההיזכרות בהקשר לאירועים שונים.
25 עצם ראשוניות ההודעה והמעמד המביך בו נמצאת א', מביאים אותה לדבר בשטף ובמהירות כמי
26 שמבקשת להיפטר מעול מעיק: "אני פשוט מספרת מהר כי אני רוצה לגמור עם זה" (ת/103א, שו'
27 177).

28 מעמד החקירה מחיך את זיכרונה "אני פשוט חיה את זה פתאום" (ת/103א, שו' 152). היא
29 מבקשת דף נייר לרשום דברים, פן תשמיטם בלהט הדיבור והחקירה: "אני ארשום... אני פשוט
30 זוכרת בהרבה דברים שאני לא רוצה אחר כך לשכוח אותם..." והיא מציינת כי היא זוכרת
31 אנקדוטות: "אני זוכרת אנקדוטות יותר שאני תיכף אגיד לכם..." (שם, שו' 187, 193).

בדלתיים סגורות

- 1 עיתוי פרוץ הפרשה וחקירתה בחלוף שנים מרובות, אינם נוחים לה: "אני כאילו מנסה להיזכר...
 2 וחושבת על זה... אני פתאום לא שם את מבינה אני, גם באמת זה כבר, השנים, לא מה שקרה לי
 3 זהו אני, off the record, לזה אני חצי שנה לא עבדתי, ופתאום התחלתי לעבוד ואני עובדת
 4 משמונה בבוקר... ויש לי עוד ילדים שאני מטפלת בהם" (ת/2א103, עמ' 6 שו' 102). א' מתרגשת;
 5 א' מתארת את מצבה הנפשי בזמן החקירה: "גם אני הפתעתי את עצמי שאני כל כך מתרגשת,
 6 חשבתי שאולי יהיה לי יותר קל אבל אני רואה שזה, שזה ממש גורם לי להתרגשות שאני לא
 7 מעוניינת להיות בה." (שם, בשו' 506).
- 8
 9 א' מדברת על התקופה הראשונה בעבודתה במשרד התיירות במושגים של "תקופת השיא" במהלכה
 10 "אני המלכה". תשובותיה באשר למשכה של התקופה הראשונה, בה הועדפה על ידי הנאשם על פני
 11 שאר עובדי הלשכה, אינן חד משמעיות. תחילה היא מדברת על תקופה של "בערך שלושה חודשים"
 12 (ת/2א103, שו' 212) כאשר "העונת הברועות" התחילה בערך חודש לאחר תחילת עבודתה (שם, שו'
 13 241). בהמשך מדברת א' על התקופה הראשונה כתקופה שנעה "בין שלושה חודשים אפילו לחצי
 14 שנה, כי אני לא ממש זוכרת... מנקודת הזמן הזאת אין לי כבר את התחושה של הזמן" (שם, שו'
 15 243).
- 16
 17 א' מדברת על הטרדות מילוליות ונגיעות מיניות בלבד. כאשר היא נשאלת באשר ל"קיום יחסי מין",
 18 ניתן להבחין בבירור במבוכתה ובהתלבטותה אם לחשוף את פרטי האירוע שהתרחש בלשכה בתל
 19 אביב, כאשר מחד גיסא היא רוצה לאשר קיומו, ומאידך גיסא היא חוששת פן יפגע הדבר
 20 במשפחתה, שלא הוכנו נפשית לחשיפת הדברים, כשם שהיא עצמה לא הוכנה נפשית לחשיפה
 21 הפתאומית.
- 22 חרף מאמצי החוקרים לדלות ממנה תשובה חד משמעית בשאלת החדירה, ממשיכה א' לעמוד
 23 בסירובה להשיב ב"כן או לא", ולאחר שיג ושיח עם החוקרים היא מסתפקת באמירה שזה היה
 24 "קרוב". את תשובתה העמומה היא תולה בחששה מחשיפת זהותה ומפגיעה במשפחתה,
 25 שאינם יודעים על כך דבר (ת/2א103, עמ' 20).
- 26 צפייה בדיסק החקירה ממחישה את התלבטויותיה בנושא החדירה ואת מצבה הנפשי של א' בעת
 27 החקירה.
- 28 נסכם ונאמר כי חרף כלליות ההודעה וראשוניותה - מדובר בהודעה שמכילה את עיקרי הגרסה, ואלו
 29 הם:
- 30 (1) כשבע, שבועיים לאחר תחילת עבודתה - החמיא לה הנאשם על העבודה ו- "אחרי זה
 31 הוא פתאום התחיל להחמיא לי על השיער שלי." (ת/1א103, שו' 148).
- 32 (2) הכנסתה ללשכה עם הגעתו "יאללה, כנסי כנסי לחדר בכזאת התלהבות" (ת/1א103, עמ' 8).

בדלתיים סגורות

- הטרדתה באופן מילולי כאשר הנאשם היה משמייע באוזניה תיאורי משגל [REDACTED] ואומר
לה שהוא "היה חושב עלי [REDACTED]" (שם, עמ' 8).
- הציע לה בואי נהיה כמו "איציק וכוכי" (שם).
- "נתן לי תחושה שאני המלכה... כולם עפר לרגלי, משהו כזה..." (שם, עמ' 9). סיפר לה
כי אמר לבן חור "שאם הוא יצטרך לבחור ביני לבינו אז הוא יבחר בי כמובן." (עמ' 9, עמ'
31). "היתה אוירה שיש לי עדיפות אני יודעת איך להגיז את זה, שאני מוצאת חן
בעיניו" (ת/2א103, עמ' 14 שו' 266).
- הטרדות מיניות: "הוא אמר לי אפילו לפתוח את הכפתור של החולצה..." (ת/1א103, עמ'
10), ביקש ממנה לבוא ולעמוד לידו, התחיל לשלוח ידיים. ביקש ממנה שתבוא עם
חצאית, ונגע ברגלה ברכב. היא ניסתה להתחמק מנגיעותיו בה "התפתלתי... זזתי.. לא
עשיתי שום פעולה אגרוסיבית", וזאת מתוך חשש ויראת כבוד למעמד ולשררה (שם, עמ'
12).
- שיחות טלפוניות תדירות וכפי שכנתה אותן א', 'כמו מאהב' – גם לפלאפון וגם לטלפון
בבית, (ת/1א103, עמ' 13-14) שיחות בהן היה אומר לה ש"הוא מתגעגע" אליה.
- הצעות לבוא איתו למלון "אם תבואי איתי אני הולך ואני התחמקתי" (ת/1א103, עמ' 16
שו' 341 וכן בעמ' 17 שו' 365).
- נגיעות בחזה מעל ומתחת לחולצה (שם, עמ' 17).
- א' מספרת על אירוע מיני שהתרחש בלשכה בתל אביב לאחר אירוע ב"פארק גדול",
(ת/1א103, עמ' 25 שו' 481), כאשר הנאשם הפשיל את מכנסיה ותחתונה, הוריד את
מכנסיו ותחתונתו וגהר מעליה:
- "הוא הוציא את איבר המין שלו וממש ניסה, אמרתי לך להוריד ממני את התחתונים ואת
המכנסיים, את הכל זהו אני נאבקתי איתו וזהו, אני לא רוצה להוסיף, זה נורא משפיע
עלי" (ת/2א103, עמ' 17 שו' 332).
- א' נמנעת מלאשר כי היתה חדירה: "אני לא רוצה לענות על זה" (שם, עמ' 17 שו' 334 ועמ'
20 שו' 385) וכן: "תכתבי קרוב" (שם, עמ' 20 שו' 379), "אני אסתפק אני אומר לך ואני
אגיז שזה היה קרוב, בסדר? זהו... (קרוב) לחדירה, בסדר? זהו זהו... אז תכתוב אין
חדירה בסדר?" (עמ' 24 ל-ת/2א103, עמ' 24 שו' 460 ואילך).
- שינוי היחס כלפיה- לאחר שהנאשם לא השיג את מבוקשו, עקף את סמכויותיה, מידר
אותה וניסה "לעורר קנאתה" כשקרא למזכירות אחרות, כמו למשל [REDACTED] נ.א.,
להיכנס אליו ללשכה (ת/1א103, עמ' 18), "זה התחיל מהטרדות וזה המשיך במידור
והעלבה" (שם, עמ' 20).

בדלתיים סגורות

- 1 שינוי היחס היה הדרגתי ונעשה בעיקר על ידי עוזרי הנאשם והתבטא בהרעת תנאיה,
 2 בנטילת סמכויותיה, בעקיפתה, בהשפלתה על דרך פניה למזכירות זוטרות 'מעל לראשה'. גם
 3 "צעק עליה כך שהקירות רעדו" (שם, עמ' 21).
- 4 א' לא סיפרה להוריה על מעשיו של הנאשם משום שחששה מתגובתם (ת/1א103, עמ' 29). (12)
 5 א' לא סיפרה לאיש על המעשים "סיפורתי רק ברמת המאקרו כי אני בפירוש מתביישת".
 6 (ת/1א103, עמ' 27).
- 7 א' מתארת את תחושת חוסר האונים שחוותה באותה תקופה, על רקע תגובת הסביבה, (13)
 8 היא חשה שאין לה למי לפנות. א' פנתה לעורכת דין מנעמ"ת/ויצ"ו בעניין הטרדתה
 9 המינית כמו גם לעו"ד בן טובים, שאת שירותיו שכרה לאחר שפוטרה ואשר "לא רצה
 10 לשמוע" את טענתה כי פוטרה לאחר שלא נענתה להטרדותיו המיניות של הנאשם. כמו
 11 כן דיברה א' עם צוראל, סמנכ"ל שיווק במשרד התיירות, ואמרה לו ש"לא טוב לה" (שם,
 12 עמ' 33). לימים יאשרו אלו האחרונים את דבריה במדויק.
- 13 מעורבות מקורבו של הנאשם - מר אורי יואלי (להלן: "יואלי"), שנשוב ונדון בו בהמשך, (14)
 14 היה ידידו הקרוב והיה יוצא ובא במשרד התיירות, הגם שלא עבד שם כלל, ודאג ללא
 15 לאות לאינטרסים של הנאשם.
- 16 ביום שבו פוטרה, כתב לה יואלי מכתב המסדיר "פרישה שקטה" מעבודה בו פירט את
 17 החטבות שתוכל להרוויח מכך (מסמך ההבנות, נספח להודעה ת/135). א' סבורה שזרקה את
 18 המסמך שכתב לה יואלי (בהמשך, תמצא א' את המסמך ותמסור אותו למשטרה). יואלי
 19 היה מעורב בענייני הנאשם ובענייני המשרד ונשלח על ידי הנאשם כדי להרגיע אותה בתור
 20 "מכבה שריפות" (ת/1א103, עמ' 35).
- 21 א' דיברה גם על מעורבות יואלי "לסדר לה עבודה" (ת/1א103(2), עמ' 2 שוי 17-19),
 22 כשלבדידה הוא "עבד עליה" ולא התכוון באמת לסייע לה בכך.
 23 (נדגיש כי, במועד זה טרם נודע ל-א' כי הוקלטה על ידי יואלי (קלטות נ/54 ו-ת/169)
 24 בשיחותיה עימו, קלטות שעוד ידובר בהן בהמשך).
 25
- 26 **ב. תהליך חשיפת טענת החזירה באירוע הלשכה בת"א**
- 27 כאמור, בהודעתה הראשונה מספרת א' על האירוע בלשכה אך נמנעת מלספר על החזירה עצמה, וזו
 28 נחשפת אט אט, תחילה בשיחתה עם ח"כ יחימוביץ, ולאחר מכן, בהודעתה השנייה.
 29
 30
 31
 32

בדלתיים סגורות

- 1 **שיחת א' עם ח"כ שלי יחימוביץ'** (להלן: "יחימוביץ'")
- 2 לאחר החקירה הראשונה, קישר ארמוזה בין א' לבין יחימוביץ', וזו נפגשה עם א' לבקשתו:
- 3 "ירון התקשר אלי וסיפר לי שיש לו ידידה ותיקה, שכבר התלוננה במשטרה בגין תקיפה בידי מר
- 4 קצב, והוא ביקש ממני להיפגש איתה, כדי לחזק אותה.. להפיח בה ביטחון עצמי והסכמתי מיד"
- 5 (עמ' 3041 לפרוטוקול).
- 6 יחימוביץ' העידה כי ארמוזה לא סיפר לה כי א' נאנסה: "כשבאתי להיפגש עם א', לא ידעתי
- 7 שמדובר באונס, חשבתי שמדובר בהטרדה מינית, במעשים מגונים" (עמ' 3042).
- 8 פגישתה עם א' התקיימה בקניון, שלא בנוכחות ארמוזה. במהלך השיחה, מספרת א' ליחימוביץ' על
- 9 שלושת האירועים ועל ששניים מהם הגיעו לכדי אונס.
- 10 אף שהשיחה לא תועדה על ידי יחימוביץ', היא זוכרת פרטים ספציפיים שנחקקו בזיכרונה:
- 11 "היא סיפרה על שלושה אירועים... התברר לי שיש שלושה דברים בסופו של דבר, שהיא לא
- 12 סיפרה בחקירת המשטרה. פרט אחד הוא, שהיא היתה איתו בחדר במלון ועלתה לחדר... היא
- 13 סיפרה שהיא נאנסה שם.. הפרט השני היה העובדה שהוא עלה אליה לדירתה הפרטית, ושם
- 14 ניסה לתקוף אותה ולא הצליח. היא הדפה אותו" (עמ' 3046).
- 15 הפרט השלישי היה שהיא נאנסה בלשכה בתל אביב: "יש לי איזה זיכרון עמום של איזה משרד
- 16 החדש שהם היו צריכים לראות, אבל אני לא משוכנעת שזה כך, אני זוכרת שזה היה במשרד.
- 17 ובמשרד הזה היא נאנסה והיא סיפרה לי את פרטי האונס. עכשיו היא לא, היא אמרה ואתה
- 18 יודעת, והיא סיפרה את כל מה שהיה פיזית, את כל הפרטים, והיא אמרה אבל את יודעת, והיא לא
- 19 סיפרה על האונס, והיא אמרה אבל את יודעת זה לא היה רק זה. אז אמרתי לה מה זאת אומרת לא
- 20 היה רק זה, היא אומרת הוא גם, היו עוד דברים, אז שאלתי אותה מה, אז היא אמרה הוא עשה את
- 21 זה. אז שאלתי אותה מה הוא עשה, והיא הפסיקה, חזרה לסיפור אחר ואז חזרה לזה שוב. ואמרה
- 22 את יודעת, במשרד הוא עשה את הדבר הזה, הוא, זה היה עד הסוף היא אמרה. היא חיפשה כל
- 23 הזמן את המלים... לקח לה זמן להגיד את המלה אונס, או חדירה זה מלה שהיא לא יכלה לומר,
- 24 בסוף היא אמרה הוא אנס אותי. אז שאלתי אותה היתה חדירה את מתכוונת? אז היא אמרה כן,
- 25 אבל שוב, זה עולה לה בצעד קדימה שניים אחורה" (עמ' 3047).
- 26
- 27 יחימוביץ' הסבירה כי שלושת הפרטים האלו נחרטו בזכרונה משום ש-א' סיפרה לה שלא מסרה
- 28 אותם בעת שנחקרה במשטרה ואף התלבטה באוזניה בשאלה האם לדווח עליהם (עמ' 3047 שוי 7-9).
- 29 יחימוביץ' העידה כי הבינה מ-א' שרתיעתה מלדווח למשטרה על מקרה האונס במלון ועל כך
- 30 שהאירוע בלשכה בת"א כלל חדירה, נובעת מחששה מתגובת [REDACTED] מתגובת הסביבה וכי היא
- 31 נושאת עימה רגשות אשם, משום שלא סירבה לבקשת הנאשם לבקר בדירתה ולעלות לחדרו במלון:

בדלתיים סגורות

- 1 "גם הבנתי שהיא מאוד חוששת מהתגובה. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]. מבחינתה העובדה
2 .. עיקר החרדות שלה נבעו ממה [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]. מבחינתה העובדה
3 שהיא התפתתה לעלות לחדר במלון, היתה קטסטרופלית, מבחינת רגש האשם שלה, העובדה
4 שהיא הניחה לו לעלות לדירה שלה גם הייתה קטסטרופלית בעיניה והחדירה זה בכלל היה דבר
5 שהוא היה מפלצתי בעיניה שהיא, אלה היו דברים שהיא התביישה בהם, פחדה לספר עליהם,
6 פחדה מתגובת הסביבה... אם היא היתה באה אלי לפני שהיא העידה במשטרה... לו זה היה תלוי
7 בי, הייתי אומרת לה אל תלכי להעיד במשטרה לפני שאת מקבלת ליווי וסיוע" (עמ' 3048-3049).
- 8
9 יחימוביץ' מתארת את התלבטותה של א' אם לחשוף את מעשי האונס, ולדבריה יעצה לה לספר את
10 כל האמת, הגם שלא דחקה בה לעשות כן (עמ' 3052).
- 11 לאחר שיחה זו בין א' לבין יחימוביץ', שוחח ארמוזה עם יחימוביץ', וממנה נודע לו לראשונה כי א'
12 נאנסה פעמיים וכי אין המדובר במעשי הטרדה מינית בלבד. או אז פנה ארמוזה ל-א' ועודד אותה
13 לספר במשטרה את כל האמת ואף פנה למשטרה וביקש כי א' תיחקר על ידי חוקר מיומן.
14 סגלוביץ' תיעד את פנייתו של ארמוזה אליו במזכר (נ/13), ממנו עולה כי השיחה התקיימה ביום
15 5.9.2006, דהיינו, לאחר שאי מסרה הודעה ראשונה ולפני מסירת הודעתה השנייה.
16
- 17 (2) הודעתה השנייה של א' מיום 17.9.2006 (ת/106א')
- 18 בהודעה זו מספרת א' לראשונה למשטרה שהאירוע בלשכה בתל אביב נסתיים בחדירה, אך נמנעת
19 מלחשוף בשלב זה את האירוע במלון. הפעם מגיעה א' לחקירה כשהיא מלווה במתנדבת מהמרכז
20 לסיוע נפגעות אונס ופונה לחוקר: "אתה זוכר ששאלת אותי את שאלת המיליון דולר... אז התשובה
21 עליה היא כן." (ת/106א', עמ' 2). היא מוסרת נתון זה, שהייתה חדירה, כמי שמבקשת להיפטר
22 ממשא כבד שנשאה על כתפיה. היא שבה ומציינת כי הדבר קשה לה ומוסרת את הפרטים במקוטע
23 ובמענה לשאלותיו של החוקר. מדבריה עולה כי הנאשם משך את מכנסי הגומי שלבשה ובהמשך
24 משך בכוח את תחתוניה ופתח את מכנסיו. א' מסרה כי נאבקה עימו "אבל באינשהו שלב ככה
25 קצת... לא היה לי כבר כח" (שם, עמ' 4). הנאשם שכב מעליה והחדיר את איבר מינו לאיבר מינה
26 לכמה שניות, וכי כל הזמן הדפה אותו. הנאשם קם והתלבש, היא התלבשה והם יצאו מהלשכה.
27 א' מבקשת להימנע מהדגמה "כמו שהראית לי בפעם הקודמת... אני לא זוכרת איך בדיוק מהכיסא
28 הגענו לרצפה... היינו על הרצפה... והוא היה עליי, פשוט ככה." (שם, עמ' 7).
- 29 א' מסבירה כי לא סיפרה על החדירה בחקירתה הראשונה מחשש פן יודע הדבר [REDACTED], אם כי היא
30 חפצה שהנאשם יבוא על עונשו:
- 31 "פחדתי... לא ידעתי אם תדליפו לא תדליפו...אני לא סומכת על המשטרה... היו הדלפות בעבר, אני
32 חששתי מזה, זה נושא נורא רגיש...חשבתי שאיך שהוא זה יגיע [REDACTED], ותשמע, זה לא נעים אם

בדלתיים סגורות

- 1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
- זה עושה לך רע על הלב... זה מצד
ומהצד שלי גם לא רציתי להגיד לך... סתם משהו אחר, זה שלא, שלא תחשבו שזה לא,
ושהוא ייצא נקי... המציאות שהוא כן עשה את זה. אבל היה לי קשה, היה לי קשה אז... זאת
אומרת לא אמרתי לך לא כן ולא לא. אמרתי לך אין תגובה... אני כל כך... בתוכי כל כך נסערת
מהניסיון שלו להגיד שבאמת הכל עלילה והכל שקר, שאמרתי אני אבוא עם כל הקושי שלי, אני
חייבת לבוא. אין, אני רוצה שהצדק ייצא לאור. זהו. אני חייבת... חייבת להתגבר על הקושי הזה"
(ת/106א, עמ' 35).
- א' לא זוכרת איך הגיעה ללשכה בתל אביב - עם רכב, איזה רכב, מי נהג ברכב - ואינה זוכרת כיצד
חזרה לביתה באותו ערב. מאידך, א' זוכרת שלאחר האונס בלשכה "ירדנו לחניה זה רק הוא ואני
היה... היינו. והוא היה צריך... כאילו לפגוש את הנהג שלו איפשהו, אני לא זוכרת איפה הוא פגש
אותו... אחרי הקטע הזה אני לא זוכרת כלום, יש לי כאילו... בלק אאוט מכל הסיטואציה. לא
יודעת איך הגעתי הביתה... אני זוכרת מה היה במשרד, ויותר אני לא זוכרת מאותו יום שום דבר."
(ת/106א, עמ' 19).
- לענין האופן בו הופסק מעשה החדירה, ציינה כי הנאשם נסוג משום שהדפה אותו: "כי אני כל הזמן
הודפת אותו", "אני לא נותנת לו להמשיך" (שם, עמ' 19), אך חדירה היתה: "אני לא יודעת, זה היה
שלושת רבעי בפנים, שלם בפנים. אני לא מדדתי את זה, זה היה בפנים... כל הזמן הייתי
בהיסטריה שהוא לא יגמור... שהוא לא יגמור בפנים. אתה מבין?" (עמ' 20).
- החוקר, שמודע למידע שמסר ארמוזה לסגלוביץ ולפיין א' נאנסה פעם נוספת, שואל אותה על כך,
אולם היא נמנעת מלהשיב:
"ש: לא היה מקרה נוסף?
ת: לא שאני זוכרת כרגע" (ת/106א, עמ' 8).
- א' נשאלת בשנית, ומכחישה שוב:
"ש: כמה מקרי אונס מדובר? 1 או 2? ... האם יש מצב שסיפרת לאחרים על 2 מקרי אונס?
ת: לא דיברתי על זה עם אף אחד...
ש: מדובר (לא ברור) מקרה אחד של אונס?
ת: כן, לא דיברתי" (שם, עמ' 38).
- א' עונה כמי שמבקשת לשמור לעצמה אופציה ליתן תשובה אחרת, שאינה זוכרת כעת "אולי אני
אזכר ואני אבוא להגיד לך" (ת/106א, עמ' 8).

בדלתיים סגורות

- 1 אופן תשובתה של א' לשאלה האם היה אירוע אונס נוסף "לא שאני זוכרת כרגע... אולי אני אזכר
2 ואני אבוא להגיד לך", דומה מאוד לאופן תשובתה העמום של א' בחקירתה הראשונה, כשנשאלה
3 אם היתה חדירה באירוע בלשכה כשנמנעה מליתן תשובה ב"כך" או "לא" החלטיים, והשיבה
4 בעמימות "זה היה קרוב" "אז תרשמי שלא היתה חדירה".
- 5 המלים בהן משתמשת א' במתן התשובות, מלמדות על הלך הנפש בו היא נתונה במהלך החקירה.
6 מצד אחד, היא עדיין לא רוצה לגלות את דבר האונס בבית המלון ומצד שני, היא איננה רוצה
7 "לוותר" לנאשם בכך שתכחיש קיומו של אירוע אונס נוסף ותמלט אותו מעונש על מעשה זה.
8 צפייה בדיסק המתעד את מהלך חקירתה השניה, כשזו מצטרפת לעדותה של א' בבית המשפט,
9 מוליכה למסקנה כי א' חשה תחושת אשם ובושה בגינה נמנעה מלחשוף את החדירה, תחושה העולה
10 גם מעדותה של הפסיכולוגית איריס ישראלי: "א' אמרה אני מרגישה כמו, הרגשתי כמו
11 מטומטמת...אם ידעת שהוא יכול לאנוס, איך לא נזהרת. והיא פשוט בעצמה לא הבינה את
12 הדינמיקה הזאת" (עמ' 3781).
- 13 הרושם המצטייר הוא ש-א' השיבה כפי שהשיבה באותו רגע נתון, מתוך בחירה מודעת כשהיא
14 משקמת לעצמה את האופציה לחזור ולגלות בשלב מאוחר יותר את עובדת התרחשותו של האונס
15 השני, שבשלב זה, טרם היתה מוכנה לחשוף מול חוקריה.
- 16 נזכור כי במועד חקירתה השניה, א' היתה עדיין בשלבים הראשוניים של עיבוד החשיפה וטרם
17 התחילה טיפול פסיכולוגי (ראה דבריה בהודעה ת/119א, עמ' 2). רק לאחר תקופה של מספר חודשים
18 בהם עברה טיפול פסיכולוגי, תבוא א' ותחשוף עובדת קיומו של אירוע האונס השני, ולכך נתייחס
19 בהמשך.
- 20
- 21 בהודעה השניה חושפת א' לראשונה בפני החוקרים גם את אירוע החדירה, וכך היא מספרת, וכאילו
22 כבדרך אגב: "לא סיפרתי לך, אני חושבת שלא סיפרתי לכם שפעם אחת הוא בא אלי לחדירה... זה
23 היה בהתחלה...הוא קודם בירר עם מי אני גרה, וזה, וכשהוא הבין שאני גרה לבד, אז הוא אמר
24 אולי אני אבוא אלייך? כאילו... פגישת עבודה... אני לא אשכח שהוא בא עם הנייר, מגולגל"
25 וכן: "הוא השאיר את הנהג באיזשהו מקום והוא נהג ברכב שלו והוא הביא אותי, כאילו אותי יחד
26 איתו. ואני זוכרת הכל היה בשושו. מזל שאף אחד לא ראה אותנו במדרגות, לא הדלקנו את האור,
27 אני חושבת. ו... ישר, איך שהגענו אלי... הוא רק הצמיד אותי ל... היה לי שם ארון בגדים. וממש
28 אני זוכרת את זה. הוא הצמיד אותי לארון והוא ככה ניסה להתקרב אלי...ממש הדפתי אותו, הוא
29 הבין שבאותו ערב, הוא לא יצא לו שום דבר, ואחרי זמן קצר הוא הלך. אבל הוא הצמיד אותי, והוא
30 נצמד אליי והוא ניסה לגעת בי ואמרתי לו לא, לא, לא... הדפתי אותו, וממש אחרי זמן קצר הוא
31 הלך, לא היה שום דבר מעבר לזה בדירה... לא היתה עוד פעם אחת כזאת שהוא בא אלי."
32 (ת/106א', עמ' 11-12).

בדלתיים סגורות

1 נוסף על כך, בהודעה זו מעלה א' לראשונה גם את ענין מעורבותו של שאול הללי בענייניה מול
 2 הנאשם: "אמרתי לו אולי תדבר איתנו... כאילו הוא (הנאשם) כל הזמן יורד לי לחיים. כאילו שהוא
 3 (הללי) יבוא מטעמי וידבר איתו וינסה... שכבר יהיה יותר נעים במשרד. והוא בא אליו." (ת/106א,
 4 עמ' 26).

5
 6 תנה כי כן, בהודעה השניה כבר נחשף קיומה של חדירה באירוע בלשכה. כן נחשף האירוע בדירה.
 7 יתר הפרטים ייחשפו בהודעות הבאות.

8
 9 **ג. חשיפת האונס בבית המלון – הודעה מיום 18.2.2007 (ת/119א)**

10 על אירוע האונס השני, שהתרחש בבית המלון, מספרת א' לראשונה במשטרה רק ביום 18.2.2007,
 11 כשבעה חודשים לאחר חקירתה הראשונה.

12
 13 בהודעתה זו מספרת א' כי ניגשה לפרקליטות מיוזמתה וביקשה לספר להם על אירועי האונס בבית
 14 המלון, אך הם סירבו לדבר עימה בנושא זה ועו"ד אלי אברבנאל מפרקליטות מחוז י-ם הפנה אותה
 15 למשטרה למסור עדות מפורטת בנושא.

16
 17 במהלך גביית הודעה זו, משוחחת א' על תחושותיה, מצחקקת במבוכה ומסבירה כיצד סייע לה
 18 הטיפול הפסיכולוגי להתגבר על עכבותיה ועל רגשות האשם שמנעו ממנה חשיפה מלאה: "יש דבר
 19 נוסף שלא סיפרתי עליו... שמציק לי מהרגע הראשון אבל... מהרגע שאתה (הכוונה לחוקר רונן)
 20 שאלת אותי... אם היו מקרים נוספים.. וכמה שניסיתי להתחמק מהתשובה הזאת לא כל כך עזר
 21 לי ובסוף אמרתי לך לא כזה, סיננתי לי את זה מתחת ל... וברור שלא הייתי שלמה עם זה אבל לא
 22 הייתי מסוגלת באותו, באותה עת לדבר על זה... אבל לא הייתי רגועה... מצד שני... באופן רגשי
 23 ונפשי לא הייתי מסוגלת לדבר על זה ועכשיו התחלתי גם איזה שהוא טיפול פסיכולוגי" (ת/119א,
 24 עמ' 1-2).

25 וכן:

26 "מהתחלה זה הפריע לי שלא אמרתי... ואז זה הציק לי שלא אמרתי... ועוד יותר זה הציק לי,
 27 תכתבי שרון שאל אותי אם זאת הפעם היחידה ואמרתי לא. אז זה ייסר אותי שלא אמרתי בעצם,
 28 לא דייקתי... ועכשיו התחלתי טיפול פסיכולוגי שעוזר לי להתמודד עם זה ולהוציא את זה"
 29 (ת/119א, חלק שני, עמ' 29). "גם על הקודם (הכוונה שלא סיפרה בפעם הראשונה על החדירה) לא
 30 סיפרתי אם אתם זוכרים... בזה (האונס במלון) היו לי יותר רגשות אשם... כאילו למה באתי עוד
 31 פעם, מה בית מלון וזה" (שם, עמ' 18).
 32

בדלתיים סגורות

1 א' מזכירה את יחימוביץ' (אם כי לא בשמה) כמי שכבר סיפרה לה בעבר על האונס בבית המלון:
 2 "ואני זוכרת שאמרתי את זה רק לאיזו חברה (הכוונה, כאמור, ליחימוביץ'). אמרתי לה תשמעי,
 3 היה עוד איזה משהו בבית מלון... היא אמרה לי ישר שהיא חושבת שאני צריכה לתת... להעיד,
 4 להגיד את זה... אמרתי לה תשמעי, יש לי קושי מאוד גדול עם הענין הזה..."

5
 6 א' מזכירה את הפסיכולוגית, הגב' איריס ישראלי, שטיפלה בה, כמי שסייעה לה לספר על מקרה
 7 האונס במלון. "היא עזרה לי יותר להיפתח... את לא אשמה... כל מה שאומרים בנסיבות כאלה,
 8 אז לכן החלטתי... זה גם הציק לי, זה הציק לי כל הזמן שאמרתי את כל ה... אמרתי את האמת,
 9 אבל היה חסר הפרט הזה" (שם, עמ' 23).

10 "אני מדברת על זה עם הפסיכולוגית. אני מסבירה לה את הקושי, אמרתי לה גם פה יש לי יותר
 11 רגשות אשם, שהלכתי" (שם, עמ' 25)

12
 13 א' ממקמת את עיתוי התרחשותו של אירוע האונס בבית המלון "כחודשיים" לאחר האונס בלשכה
 14 בתל אביב: "אני חושבת שמשוהו כמו חודשיים מאותה תקופה, זה היה במחצית הראשונה של
 15 השנה", אך מיד מוסיפה "שוב תכתבו שכל הנושא של הזמנים ממש זה ניחו... יותר ניחויים"
 16 ((ת/119א', עמ' 3-2).

17
 18 א' מספרת על נסיבות הגעתה לבית המלון. לדבריה, הנאשם אמר לה "שהוא עייף שהוא הולך לנוח
 19 בבית מלון, זה מלון פלאזה בירושלים... ושאני אבוא ו... נעבוד שם...ולי זה היה ברור שאני באה
 20 ללובי וגם אני חושבת שהזכרתי את זה, אמרתי לו אני אחכה לך בלובי...לא דאגתי כי ידעתי
 21 שבלובי יש אנשים... ולא העליתי בדעתי ש... שאני הולכת לחוות את החוויה ה... מחדש. ואז
 22 הגעתי למלון" (ת/119א', עמ' 3) שעת הגעתה היתה שעת אחר הצהריים המאוחרות. היא מציינת כי
 23 "יש הרבה פרטים שאני לא אזכור הרבה פרטים גם טכניים וגם לא טכניים... אני לא זוכרת אם
 24 אני, כן אני חושבת שדיברנו בפלאפונים... לא בפלאפון אני לא יודעת אם היה לו פלאפון, אני לא
 25 זוכרת איך זה.. או שהוא התקשר אלי... קיצור... הגעתי או התקשרתי לפני כן אני כבד לא זוכרת
 26 איך זה היה אבל הוא אמר לי ש... אם אני יכולה לעלות שנייה לחדר הוא לא הספיק להתארגן... לי
 27 זה היה ברור ש... כמה דקות אחרי זה אנחנו נרד... ללובי ונעבוד בלובי ואז... עליתי הוא פתח את
 28 הדלת... גם פה עכשיו אני הרבה דברים לא ממש זוכרת בדיוק..." (ת/119א', עמ' 3-4).

29 א' מספרת על השתלשלות העניינים לאחר שעלתה לחדרו של הנאשם. היא דולה פרט שנחרט
 30 בזכרונה ולפיו הנאשם לבש חולצה לבנה מעל המכנסיים ולא בתוכם. היא נכנסה לחדר והתיישבה
 31 על קצה המיטה. הנאשם ניגש אליה מקדימה, הפיל אותה על המיטה, נשכב מעליה, משך את
 32 מכנסייה ותחתוניה יחדיו וחדר אליה עם איבר מינו. היא אינה זוכרת אם הוריד את מכנסיו וכן אינה

בדלתיים סגורות

- 1 זוכרת כיצד השתחררה ממנו. היא זוכרת שבשלב מסוים, עקב התנגדותה, קם הנאשם מעליה ולא
2 הגיע לפורקן מיני. תיאוריה את האירוע במהלך החקירה נקטעים באמירות חוזרות ונשנות, כי איננה
3 זוכרת פרטים רבים משום שהדחיקה את האירוע.
4
- 5 חרף העובדה שפרטים רבים מסיפור מעשה האונס בבית המלון חסרים בזכרונה, זוכרת אי שלושה
6 פרטים אותם היא מוסרת לחוקרים:
7 הראשון - שהנאשם אמר לה שהוא הולך לנוח במלון פלאזה בירושלים (עמ' 1 שו' 11 להודעה
8 ת/119).
- 9 השני - כי למרות העובדה שהנאשם מיעט ללון או לנוח בבית מלון, הרי שבאותו יום "היה לו
10 מלון", אי מניחה שבתוקף תפקידה כמנהלת לשכה, היא זו שהזמינה עבורו את החדר "נדמה לי
11 שאני עשיתי אותה" (ת/119א, עמ' 11-12).
- 12 השלישי - בהגיעה למלון, בין בכניסה למלון ובין בחנייה, התקשר הנאשם שיחת לפלאפון שלה, אמר
13 לה כי טרם סיים להתארגן וביקש שתעלה אליו לחדר.
14
- 15 כפי שנראה להלן, פרטים אלו יאומתו בשלב מאוחר יותר ע"י ראיות אובייקטיביות חיצוניות.
16
- 17 בחודעתה מסבירה אי מדוע המשיכה לעבוד במחיצת הנאשם גם אחרי שנאנסה על ידו פעמיים:
18 "דבר ראשון הדחקתי את זה... דבר שני, היתה לי בעיה כלכלית. וחשבתי שזה לא יקרה, שה לא
19 יקרה שוב... אני מדברת אחרי הפעם השניה... היתה לי עבודה ואני באתי לעבודה... פשוט הדחקתי
20 את זה ולא, לא התמודדתי עם זה, מבחינתי זה נמחק, זה לא היה קיים. לא חשבתי על זה בכלל,
21 באתי והייתי שקועה כולי בעבודה... אם הייתי מתמודדת מול הסיטואציה... אולי לא הייתי באה,
22 הייתי מפסיקה לעבוד... אבל לא, מה שקרה, אני לקחתי את הסיטואציה ודחקתי אותה באיזה חור
23 נידח בלב שלי.. ומבחינתי היא לא היתה קיימת, לא שאלתי את עצמי, לא דנתי בזה עם עצמי,
24 פשוט המשכתי לבוא לעבודה." (ת/119א, עמ' 30).
- 25 עוד מסרה כי לאחר האונס השני, התחיל הנאשם בתהליך השפלתה ומידורה באופן הדרגתי:
26 "כשהוא הבין שאחרי פעם הזאת, באמת לא תהיה עוד פעם, אז הוא התחיל... זה היה עדיין בחצי
27 שנה הראשונה שהייתי..., שהוא כל הזמן רק כאילו, שיבח אותי וכאילו לא ירד לי לחיים, ואחרי זה
28 כשהוא התחיל להבין שלא יהיה שום... שזהו, אז הוא התחיל לרדת לי לחיים... ואמלל אותי"
29 (ת/119א, חלק שני עמ' 34).
- 30
31
32

בדלתיים סגורות

ד. התפתחות הגרסה - סיכום

1 אחד מנימוקי ההגנה, בהם היא תוקפת את אמינות גרסתה של א', הוא העובדה שמדובר בגרסה
 2 מתפתחת. נטען כי בהודעה הראשונה סיפרה א' על אירועים של הטרדה מינית בלבד, כאשר את
 3 מעשה האונס בלשכה תיארה, לכל היותר, כמעשה מגונה בכוח. בהמשך, ולאחר שנפגשה עם אחרים
 4 שזיהמו את עדותה וקראה בעיתונות תיאורי מתלוננות אחרות, היא החריפה את תיאורה ואימצה
 5 לעצמה תיאורים אלו. כך סיפרה שבאירוע בלשכה התבצע בה אונס, ורק בחלוף תקופה של כשבעה
 6 חודשים ויותר היא הוסיפה וסיפרה על מעשה אונס שבוצע בה בבית המלון.
 7 לטענת ההגנה, מאופי ההודעות יש להסיק כי אירועי האונס לא היו ולא נבראו, וכי א' אימצה
 8 לעצמה תיאורים שהופיעו בתקשורת ואף שוכנעה על ידי אחרים להחריף את גרסתה ולהעצים את
 9 האירועים לכדי אונס.

10
 11
 12 איננו סבורים כך.

13 בהתחשב בהסבריה של א' שניתנו כבר במהלך חקירותיה, באשר לאופן שבו התפתחה גרסתה,
 14 התחבטויותיה והלבטים שליוו כל חשיפה וכל גילוי, ניתן להבין את התהליך. לא התרשמנו כי מדובר
 15 בבדיקה על מעשי אונס חמורים שמעולם לא התרחשו, אלא כי בפנינו גרסת אמת הנחשפת בשלבים,
 16 טפח אחר טפח, כאופייני לנפגעות תקיפה מינית.

17
 18 כפי שצינו בסקירת הודעותיה של א', הרי שעוד בגרסתה הראשונית ואף ש-א' לא מספרת על
 19 החדירה, ולא מתארת את האירוע בלשכה כמעשה אונס, יש במלל ובדיאלוג שמתנהל בינה לבין
 20 החוקרים בשאלה אם התבצע בה מעשה אונס, כדי ללמוד על כך כי היא מצויה במצוקה ומתלבטת
 21 אם לחשוף את כל האמת או רק את חלקה. מחד גיסא, היא לא רוצה לאשר קיומה של חדירה
 22 מחמת המשמעויות הנלוות מאישורה עובדה זו על חייה, במיוחד שעה שנכון לאותו מועד, בני
 23 משפחה לא ידעו דבר על כך. ומאידך גיסא, היא לא רוצה להכחיש שהיתה חדירה, ולפטור את
 24 הנאשם מעונש, ולפיכך היא מבקשת להימנע ממתן תשובה חד משמעית, כפי שהסבירה בהודעתה
 25 הכתובה:

26 "אני פחדתי שתדליפו, אני חששתי מזה, חששתי שזה יגיע, זה לא נעים
 27 ומצד שני לא רציתי להגיד סתם משהו אחר שהוא לא נכון ושישמע שהוא
 28 לא עשה מה שעשה. היה לי קשה אז. אמרתי אין תגובה, לא אמרתי שלא קרה" (ת/106, עמ' 7 שו'
 29 213-217).

30 כך גם בעניין מקרה האונס בבית המלון. א' חשה רגשות אשם שמנעו ממנה במשך תקופה ארוכה את
 31 גילוי בפני חוקריה, אף שהיא מגלה זאת ליחימוביץ' כבר חודש לאחר חקירתה הראשונה במהלך
 32 המפגש עימה. במהלך אותו מפגש מתארת א' בפני יחימוביץ' את תחושת האשם שמייסרת אותה

בדלתיים סגורות

1 ומונעת ממנה מלספר לחוקריה על מעשה האונס במלון ומשתפת אותה בלבטיה האם לחשוף את
2 הדברים.

3 גם כשהיא מוזמנת לחקירה נוספת (ת/106) וחוקריה, שיודעים כי סיפרה שנאנסה פעם נוספת,
4 מבקשים לדלות ממנה אינפורמציה על האונס הנוסף, היא מתחמקת ומסתתרת מאחורי האמירה
5 שהיא 'אינה זוכרת', ואם תיזכר היא תבוא ותספר על כך, בהותירה לעצמה פתח להשלים את החסר
6 בשלב מאוחר יותר.

7
8 תהליך החשיפה ההדרגתי לאחר כבישה ממושכת הינו תהליך ידוע ואינו אופייני רק ל-א'. על
9 התנהגות דומה להתנהגותה של א' נאמר ב-ע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם,
10 20.10.2010):

11 "במצב הדברים הרגיל, בית המשפט מייחס משקל מיוחד לגרסאות הראשונות של העד במשטרה.
12 אך בעבירות מין, ובעיקר עבירות מין במשפחה, בית המשפט מודע לכך שהגרסאות הראשונות של
13 קורבנות עבירות מין הן לעיתים לקוניות, חושפות טפח ומסתירות טפחיים. ראו שולמית אלמוג
14 "טראומה, נרטיב ומשפט" ספר דורנר 7, 16-18 (2009), שם עומדת המחברת על הסיפורים
15 המשתנים של נפגעות עבירות מין ועל כך שבגרסה הראשונה שמספרת אישה על אירוע טראומטי,
16 יש נטיה למזער את האירוע ככל שניתן תוך מסירת "גרסה מרוכבת, עמומה ומאופקת, לעתים
17 אפילו מעוותת, של האירועים הכאובים". הכלל הוא שאין בחשיפה ההדרגתית של הדברים כדי
18 לפגום במהימנות ובאמינות של קורבן העבירה (ע"פ 9805/05 לעיל; ע"פ 10163/08 פלוני נ' מדינת
19 ישראל (לא פורסם, 13.9.10) בפסקה 13). כך, לדוגמה, נאמר בע"פ 8916/08 פלוני נ' מדינת
20 ישראל (לא פורסם, 1.7.2009):

21
22 "יש לזכור כי בקרב נפגעות אינוס קיימת תופעה כי התלונה הראשונית בדבר אונס לאקונית
23 במידת מה ומחוסרת פרטים, וזאת משום הקושי הרבה בשחזור האירוע הטראומטי על ידי
24 המתלוננת בפני זרים, אופייה הצנוע והביישן, החשש כי תיאור המעשה ייצור הלם בקרב
25 השומעים אותו לראשונה, או משום החשש שהחברה תראה בה כמי שהביאה על עצמה את האונס
26 [...] עינינו הרואות כי המתלוננת, בצורה האופיינית לנפגעות עבירות מין, התביישה בתחילה לגולל
27 לפרטי פרטים את אשר אירע לה, ואין לתהות כי רק בשלב מאוחר יותר סיפרה בצורה מפורטת
28 יותר את אשר חוותה" (שם, בפסקה 31).

29
30 אין לנו אלא להצטרף לדברים בהיותם הולמים את המקרה שבפנינו.

בדלתיים סגורות

פרק ד' - עדות א' בבית המשפט

כפי שנראה להלן, עדותה של א' בבית המשפט, המשתלבת עם הודעותיה במשטרה, ביססה את האלמנטים העובדתיים הדרושים להוכחת האירוע בדירה, להוכחת מעשה האונס בלשכה וכן להוכחת מעשה האונס בבית המלון.

עדותה בבית המשפט אף תאמה, אחד לאחד, את תיאוריה בהודעותיה הרבות במשטרה בדבר המבנה המיוחד שאפיין את התנהגותו של הנאשם, דהיינו: בשלב ראשון – ביטויי המלכה וגיבוי מלא, שיחות קירבה, נגיעות וניסיונות לכפיית מגע מיני, ובשלב שני – סירוב שגרר אחריו השפלה, נידוי, חרקה ובסופו של התהליך אף פיטורין והדברים יפורטו להלן.

א. התנהגות כללית

תחילת התהליך בהרעפת מחמאות והתנהגות כללית

"הגעתי בימים הראשונים הוא היה נורא נחמד.. אחרי כמה ימים הוא כבר התחיל להחמיא לי על זה שאני עובדת טובה.. אחר כך, אחרי גם כן כמה ימים.. הוא התחיל להחמיא לי, שיש לי שיער יפה שאני נראית טוב... שיש לי גוף יפה, שאני סקסית, שיש לי שיער יפה מאוד, ומחמאות מהסוג הזה... עוברים עוד שבוע... הוא היה אומר שהוא התגעגע אלי, הוא חשב עלי כשהוא עזב את המשרד" (בעמ' 1921-1922).

שיחות קירבה בלשכה

א' מתארת הגעתו של הנאשם למשרד, כשהוא מדרבן אותה בהתלהבות להיכנס ללשכתו "יאללה, כנסי, כנסי"; בתוך הלשכה סיפר לה שהוא חושב עליה בלילה, שהוא מתגעגע אליה, אף תיאר תנוחות של יחסי מין [REDACTED] (עמ' 1923). "גוף יפה", "סקסית", "בואי נהיה כמו איציק וכוכי ואני לא הבנתי מה הוא רוצה, כי הוא אדם נשוי..." (עמ' 1924). הנאשם שאל אותה אם היא משתמשת באמצעי מניעה. (עמ' 1967) תגובתה לדיבורים אלו התבטאה במבוכה ואי נחת: "את לא יודעת מה לעשות, זה הבוס שלך... כל מה שאת רוצה זה לקבור את עצמך באותו רגע" (עמ' 1925).

ביטויי המלכות – גיבוי מלא

"בלשכה אני מרגישה כמו מלכה.. הוא נתן לי את התחושה, שאני מעל כולם ואין שני לי." (עמ' 1925).

בדלתיים סגורות

- 1 אורך תקופת ההמלכה
- 2 "תראי כל תקופת ההמלכה... היתה בערך, בערך בין שלושה לארבעה חודשים משהו כזה... אני לא
- 3 בטוחה אפילו בזה, זה יכול להיות גם ארבעה, חמישה חודשים" (עמ' 1939). וכך:
- 4 "היא יכלה להיות ארבעה חודשים, והיא יכלה להיות בין ארבעה לשישה חודשים, אני לא יודעת...
- 5 על הציר של החצי שנה... יותר קרוב לטווח של החצי שנה" (בעמ' 1954).
- 6
- 7 נגיעות והתחככות
- 8 בזמן שעבר על הדואר ביקש ממנה הנאשם שתעמוד לידו (עמ' 1931) ונגע בה "בהתחלה התחככות
- 9 כאלה" (עמ' 1933). "הוא מתחיל כאן ברגל, סתם נגיעות קטנטנות... ואחרי זה כבר עבר לחלק הזה
- 10 של הישבן. אני כל הזמן זה" (עמ' 1937).
- 11 תגובתה למעשים אלו התבטאה בגילויי התנגדות ואי הסכמה מינוריים "אני כל הזמן מנסה
- 12 להתנגד... זה לא נוח לי, זה לא נעים לי. אני אומרת לו די כאילו, אבל לא, לא יותר מדי... אני מנסה
- 13 לזוז בחלק מהפעמים כך הצלחתי וחזרתי לשבת מולו" (עמ' 1937).
- 14
- 15 בקשתו לפתיחת כפתור
- 16 ביקש ממנה לפתוח כפתור בחולצה: "אני מנסה להתחמק, בחלק מהפעמים אני מצליחה. בחלק
- 17 מהפעמים אני לא מצליחה... יש פעמים שאני פותחת, ויש פעמים שאני לא פותחת... התחושה
- 18 היא לא נוחה, היא מביכה" (עמ' 1941).
- 19
- 20 עמידה ליד הספרייה
- 21 הנאשם ביקש ממנה לבוא לעמוד ליד הספרייה "בואי נעמוד ליד הספרייה, כדי שנעשה את עצמנו,
- 22 כאילו הוא מראה לי איזשהו משהו בספר, והוא יגע לי בחזה, כדי שיחשבו שהוא מראה לי איזשהו
- 23 משהו בספר" (עמ' 1942). הנאשם ניסה לנשק אותה בעורף כשעמד ליד הספרייה (עמ' 1949).
- 24
- 25 נגיעות בחזה
- 26 הנאשם נגע בחזה, גם מעל לבגדיה וגם מתחתיהם (ע' 1939, ע' 1944). אי התחמקה על ידי כך
- 27 שחיבקה את הניירות שהחזיקה מול חזה: "אני גם אומרת די, אני גם עם שפת הגוף, כל הזמן הגוף
- 28 שלי זז." (עמ' 1945).
- 29
- 30 נגיעות ברגלה במהלך הנסיעה ברכב
- 31 "למשל כשהיינו נוסעים לכנסת... זה נסיעה קצרה... ביקש שאשב מאחוריו... ואז היה מושיט את
- 32 היד שלו לאחור... ונוגע לי ברגל... למה שהוא מגיע" (עמ' 1946).

בדלתיים סגורות

בקשתו שתבוא עם הצאית	1
הנאשם ביקש ממנה שתבוא בחצאית: "ביקש את זה לא מעט פעמים, באתי נדמה לי שפעם אחת,	2
באתי בחצאית" (עמ' 1949), אך היא הגיעה בחצאית ארוכה.	3
	4
מספר הנגיעות	5
א' מתקשה להעריך כמה פעמים נגע בה הנאשם: "היו עשרות עשרות פעמים כאלה... זה יכול	6
להיות גם עשרים וזה יכול להיות גם בין חמישים. אני לא זוכרת כאילו מבחינתי זה בכלל לא	7
משנה" (עמ' 1952). וכן: "אני מדברת יותר על סמך תחושות לא על סמך שספרתי" קשה לה לנקוב	8
במספר "לא ישתבי וחישבתי כמה ימים היו, כמה פעמים הוא נגע בי בממוצע כל יום" (עמ' 1953).	9
	10
ניצול המרות	11
א' מאשרת כי הנאשם מעולם לא איים עליה שאם לא תיענה לו יפטר אותה, או יפגע בה; חרף	12
האמור, אימת השררה והרם המעמד הם שגרמו לכך שגילויי אי ההסכמה וההתנגדות מצד א' בוטאו	13
בלשון מנומסת ולא בוטה, אך די ברורה, כשלכך התווספה שפת גוף ברורה מאוד של התחמקות	14
ממגע, והבעת אי הסכמה כללית.	15
"הוא לא אמר את זה אף פעם מפורשות. הוא לא אמר אם לא תיעתרי לי אני אפטר אותך, אבל זה	16
היה ברקע כל הזמן. כל הזמן החוסר איזון ביחס הכוחות כאילו... יש דברים שנאמרים בלי מלים.	17
את תלויה בו, הפרנסה שלך תלויה בו, הוא יחליט אם תעבדי שם או לא תעבדי שם, וזה בכלל לא	18
עניין של דיון... אני מנסה להתגונן.. שפת הגוף המלים וזה, אבל אני לא שווה לו בכוח" (עמ' 1957).	19
	20
מתנות	21
"הוא הביא לי פעם אחת סט כזה של עגילים קטנים" וכן סט של בשמים קטנים שנמסרו לה על ידו	22
בהיחבא בטרוקלין אח"מים בנתבי"ג כשהגיע מחו"ל (עמ' 1959).	23
	24
התקשרויות טלפוניות	25
"הוא היה מתקשר אלי הרבה. היו פעמים שזה היו שיחות שהתחילו כשיחות עבודה וגלשו לא	26
לעבודה" כשבמהלך שיחות אלה ביקש ממנה "תשכבי עכשיו על המיטה, תורידי את החולצה..	27
תורידי את התחתונים... לא יכולתי לנתק לו את הטלפון, הבוס שלך". גם בעת ששהה בחו"ל	28
התקשר אליה הנאשם. (עמ' 1961).	29
	30
	31
	32

בדלתיים סגורות

- 1 הזמנתה לבית מלון
- 2 א' מספרת כי לאחר שהנאשם חזר בטיסה ממוסקבה, הוזמן לו מלון, אולם, לשאלתה אם ילך לנוח
- 3 בבית המלון השיב לה "שהוא ילך לנוח במלון, רק אם אני אבוא איתו" (עמ' 1966).
- 4 כשהבינה מאמירה זו שמשמעותה מינית: "הבנתי שלא נלך ונשב לשתות קפה ביחד בזמנו. מה
- 5 שעושים בחדר בבית מלון... יש איזה סטיגמה כזאת" (עמ' 1967).
- 6
- 7 התעניינות במקום מגוריה
- 8 "הוא גם שאל אותי עם מי את גרה. את גרה לבד" (עמ' 1961).
- 9
- 10 שאלות על שימוש באמצעי מניעה
- 11 הנאשם שאל את א', וזאת ממעם אחת, האם היא משתמשת באמצעי מניעה (עמ' 1967).
- 12
- 13 ב. האירוע בדירה
- 14 לאחר שנודע לנאשם כי היא גרה בגפה, הזמין הנאשם עצמו אליה לדירה. היא ניסתה להתחמק
- 15 בתואנות שונות, אך ללא הועיל: "אני התחמקתי, אמרתי חברה שלי צריכה לבוא אלי, בכל מיני
- 16 ניסיונות התחמקות, שאני לא זוכרת את כולם... לא רציתי שהוא יבוא. זה לא, לא הצליח לי... אני
- 17 לא יודעת איפה היה הנהג שלו... והוא אמר לי בואי שאני כאילו אבוא באוטו שלו ונבוא אלי, אז
- 18 הוא נהג ואני ישבתי לידו, הגענו לחניה, ועוד אני אמרתי לו תשמע... יש שביל כזה ללכת... זה לא
- 19 נעים. אני כל הזמן דאגתי שלא יראו אותי איתו... כאילו מה פתאום הוא בא איתי לדירה שלי...
- 20 אנשים מדברים. לא רוצה, זה השם שלי... אני גם לא מעוניינת בשום דבר... הוא לקח איתו נייר
- 21 מגולגל, כאילו בא לעבוד... שאנשים יחשבו שכאילו הוא בא לעבוד ואז אני גרתי בקומה רביעית...
- 22 אם מישהו מהשכנים יראה אותו... לפי מה שזכור לי לא הדלקתי את האור" (עמ' 1968).
- 23 בדירה ביצע בה הנאשם מעשה מגונה, שתיארה כך: "הוא התחיל להתקרב אלי, ולנסות להצמיד את
- 24 היד שלו לחזה שלי, בקיצור...אני הולכת אחורה... עד שנתקעתי בארון... לא היה לי לאן
- 25 לברוח...אני עם הגב לארון והוא נצמד אלי והכניס את היד שלו לחזה ואז הדפתי אותו" (עמ' 1970).
- 26 וכן: "אני הודפת אותו... לא עודף כוח, לא בעיטה, לא בעיטה בניצים לא כלום, פשוט הדפתי...
- 27 הדפתי אותו עם הידיים. דחפתי אותו עם הידיים." (עמ' 1972-1973).
- 28
- 29 ג. האירוע בלשכה בתל אביב
- 30 האירוע בלשכה התרחש כשלושה - ארבעה חודשים לאחר תחילת עבודתה. א' אינה זוכרת תאריך
- 31 מדויק, אך יודעת כי לא היה זה ביום חמישי, שהיה יום העבודה הקבוע בלשכת השר בתל אביב:

בדלתיים סגורות

- 1 "זה לא היה מימי השגרה, אני פשוט זוכרת את זה לפי זה שבאותו יום לא הייתי, לא עבדתי
2 במשרד בתל אביב, אלא עבדתי במשרד בירושלים... זה לא היה יום חמישי" (עמ' 1977).
- 3 א' עמדה על כך שמעשה האונס התרחש לאחר אירוע המוני כלשהו בפארק:
4 "היה איזה אירוע בערב, אני לא זוכרת אם זה גני התערוכה או פארק אחר, משהו בטבע כזה, אירוע
5 של העדה הפרסית... אני כמעט משוכנעת, אני חושבת שאני לא טועה... זה היה באזור תל אביב
6 ואם אני לא טועה, זה היה גני התערוכה או פארק אחר... זה התחיל אולי אחרי הצהריים, בשעות
7 הערב המוקדמות, את יודעת מה, אני לא זוכרת לגבי השעות, אני לא בטוחה לגבי השעות, אני לא
8 רוצה להגיד. יכול להיות שזה היה אחרי הצהריים... אחרי הצהריים המאוחרות כאלו, עם חשיכה,
9 דמדומים, אני לא זוכרת לגבי השעה.. הגעתי לגני התערוכה או איפה שזה היה ולקראת סוף
10 האירוע" (עמ' 1978-1980).
- 11
- 12 ההגעה לפארק
- 13 א' אינה זוכרת איך הגיעה לאירוע בפארק: "אני זוכרת שכשחזרתי אחרי האירוע, חזרתי באוטו
14 שלי. אבל אני לא זוכרת איפה החניתי אותו... כנראה באתי באוטו שלי, וחברתי אולי למישהו
15 שהביא אותי לגני התערוכה. זה קטע שאני... לא זוכרת אותו בבירור... הביתה, חזרתי באוטו שלי.
16 אבל כאן יש איזה קטע, שאני לא זוכרת מי הביא אותי, איפה חניתתי, אני לא כל כך זוכרת, אז אני
17 מעדיפה לא להגיד." (עמ' 1980).
- 18
- 19 נסיבות ההגעה מהפארק ללשכה בת"א
- 20 עם סיום האירוע בפארק הסתיים, אמר לה הנאשם ש"הוא שכת משהו במשרד ושאני אתלווה
21 אליו, זה מה שאני זוכרת" (עמ' 1981). היא לא חשדה בדבר והתלוותה אליו.
22 א' אינה זוכרת כיצד הגיעו מהפארק ללשכה בתל אביב: "אני זוכרת רק שהגענו לקומה של
23 המשרד... זה בקומה השלוש עשרה, אני לא זוכרת מי הביא אותנו, מגני התערוכה, מאיפה שהיה
24 האירוע ללשכה... אני אגיד מאיפה שאני זוכרת. זה היה קומה גבוהה, היה דלת זכוכית... ואז הוא
25 פתח אותה, היה לו מפתח לפתוח את זה... בדרך כלל שר לא פותח את הלשכה... ואני גם לא ראיתי
26 אף פעם שהיה לו מפתח... הוא פתח את דלת הזכוכית ואז הוא נכנס ישר ללשכה שלו... פתח
27 אותה, היא גם היתה נעולה... הוא נכנס לחדר שלו" (עמ' 1983).
- 28
- 29 מעשה האונס: אי הסכמה והתנגדות – שימוש בכוח
- 30 משכנסו ללשכה, התיישבה א' על אחד הכיסאות, הנאשם התיישב על ידה והחל לגעת בה. "והיה
31 ניסיון שלו להוריד לי את המכנסיים... היו לי מכנסיים עם גומי והוא משך אותם כל הזמן למטה.
32 וכאן התחלתי להיאבק איתו. הוא מושך ואני מושכת למעלה, והוא מושך ואני מנסה למעלה

בדלתיים סגורות

- 1 (בוכה). זה היה מין מאבק כזה, ואני עכשיו מנסה להתחמק... אני כאילו בורחת מהכיסא... הגעתי
2 למצב שממש אני יושבת על קצה הכיסא... זה היה מין מאבק כזה. הוא מושך ואני מושכת והוא
3 מושך ואני מושכת ואני לא זוכרת מה היה... בדיוק מה היה בין המאבק, מצאתי את עצמי יושבת,
4 שוכבת, עדיין לא שוכבת לגמרי על הרצפה... אני לא זוכרת אם הוא דחף אותי, אם אני נפלתי כי
5 ישבתי בקצה הכיסא, אני לא זוכרת את הקטע הזה, אני רק זוכרת, שהייתי על הרצפה... אני כזה
6 חצי שוכבת נשענת על היד שלי והוא ממשיך, הוא ממשיך למשוך לי את המכנסיים... הוא לידי כל
7 הזמן... יותר כאילו לכיוון של עלי, אבל הוא עוד לא שכב עלי, זה עוד לא הגענו... אחרי זה אני
8 הגעתי למצב של שכיבה לחלוטין על הרצפה. כאילו אני שוכבת עם הגב והוא כאילו, הוא עלי, בסוף
9 הוא הצליח למשוך את המכנסיים... הוא הוריד לגמרי, עם התחתונים... הוא לא הוריד אותם
10 לגמרי, זה מה שאני זוכרת, כי אני זוכרת שאחר כך לא חיפשתי אותם בצד, כאילו לפי הזיכרון
11 הזה, אני זוכרת שהוא לא הוריד אותם... לגמרי... ואז הוא המשיך להיאבק איתי... כי אני לא
12 מעוניינת... אני כל הזמן נאבקתי ואמרתי שאני לא רוצה, די, במלים קטנות לא בצעקות, די
13 תפסיק, אני לא מעוניינת... אני לא רוצה, ניסיתי להתנגד עם הגוף שלי ואז הוא, אני לא זוכרת
14 בדיוק באיזה שלב, ואז הרגשתי את איבר המין שלו כשהוא חודר... תוך כדי מאבק, הוא ניסה גם
15 להוריד את הבגדים שלו... את החלק התחתון... אני נשארתי עם החלק העליון, המאבק היה על
16 החלק התחתון והוא, תוך כדי מוריד את המכנסיים שלו, את התחתונים שלו... הוא לא הוריד
17 לגמרי. הוא הפשיל אותם" (עמ' 1986-1989).
- 18
- 19 חדירה ללא פורקן מיני
- 20 בתנועות אגן מצד אל צד הצליח הנאשם לפשק את רגליו ולחדור אליה והיא הרגישה את החדירה.
21 א' היתה בהיסטריה מהמעשה ומעצם המחשבה שמא יפלוט זרעו בתוכה: "פחדתי להיכנס
22 להיריון... זה עוד יותר הלחיץ אותי... ואז אני לא זוכרת בדיוק איך זה נגמר, זה נגמר שם. זה או
23 שהדפתי אותו, או שהסתובבתי, אני לא זוכרת, בדיוק איך זה נגמר. הוא לא גמר" (עמ' 1990).
- 24
- 25 משך השהות בלשכה
- 26 א' מתקשה לאמוד את משך זמן שהותם בלשכה ומעריכה אותו בין 10 ל-15 דקות. "במרחק הזמן
27 קשה לי נורא לתחם את זה, אבל אני לא זוכרת, אני זוכרת, זה יכול להיות עשר דקות. בין עשר
28 דקות לרבע שעה. זה לא היה שעה... גם הדקה הזאת נצח בשבילי.. נדמה לי שזה היה פרק הזמן,
29 משהו כזה." (עמ' 1993).
- 30
- 31
- 32

בדלתיים סגורות

- 1 הנסיעה חזרה
- 2 לאחר האונס, ירדו שניהם לחניה. א' לא זכרה אם רכבו של הנאשם היה בחניה. גם את דרך הנסיעה
- 3 חזרה אינה זוכרת "אני רק זוכרת שהגעתי הביתה באוטו שלי. זה מה שאני זוכרת." (עמ' 1991).
- 4
- 5 ההתמודדות עם האונס
- 6 א' לא סיפרה על כך לאיש ונצרה את האירוע בלבה: "הדרך הכי קלה בשבילי להתמודד עם מה
- 7 שהיה, לסגור את זה, להניח את זה בצד, לא לבכות, לא להתעמת מול זה, לא לדבר עם אף אחד...
- 8 היה לי קשה, תביני. אני כאילו נושאת במשרה בכירה כזו או אחרת, כאילו כגודל המשרה, כך גודל
- 9 ההשפלה. אני לא יכולה להבהיר לך את התחושה שלי בהשפלה... זה הרגשה איומה... באותו
- 10 רגע... חשבתי שזה מה שנכון לי לעשות, לסגור, לשים בצד, זה לא קרה לי, למחרת חזרתי למשרד
- 11 כאילו לא" (עמ' 1996).
- 12
- 13 ד. האירוע במלון פלאזה בירושלים
- 14
- 15 עיתוי האונס במלון
- 16 א' זוכרת כי הדבר התרחש כחודשיים לאחר האירוע בלשכה, וכדבריה:
- 17 "אני כמובן המשכתי לעבוד, ושמתי את זה בצד ואני חושבת שזה היה משהו כמו חודשיים בערך
- 18 אחרי (הכוונה אחרי האונס בת"א)...עבדנו באותו יום בלשכה בירושלים, ואחה"צ הוא אמר שהוא
- 19 רוצה לנוח, בבית מלון, זה היה עוד אחת מאותם פעמים שסידרתי לו בית מלון... ואז הוא אמר לי
- 20 שהוא ילך לנוח, ושאני אבוא ללובי ושנעבור שם על הדואר..." (עמ' 2006).
- 21
- 22 שעת האונס
- 23 א' זוכרת כי "זה היה בשעות אחה"צ המאוחרות, אני לא זוכרת בדיוק באיזה שעה... הוא הלך
- 24 למלון. ואני הייתי אמורה להצטרף אחרי זה, אני לא זוכרת מה פרק הזמן שחלף מהרגע שהוא הלך,
- 25 ולזה שאני הגעתי, קשה לי נורא לתחם את זה, אבל זה לא היה חצי יום. זה יכול להיות חצי שעה,
- 26 שעה, לא יודעת שעה, שעה וחצי, לא יודעת קשה לי לתחם את זה" (עמ' 2006).
- 27
- 28 העליה לחדר
- 29 א' הגיעה ברכבה וחנתה בחניית בית המלון. לדבריה, התקיימה שיחת טלפון קצרה ביניהם אותה
- 30 קיבלה בכניסה למלון או בלובי, שבה ביקש ממנה הנאשם לעלות לחדרו משום שטרם הספיק
- 31 להתארגן:

בדלתיים סגורות

- 1 "הוא ביקש ממני לעלות אליו לחדר... אני לא זוכרת את המינוח, אני לא זוכרת את המלים שהוא
2 השתמש בזה, שאני יעלה, כאילו אני הבנתי שזה שנייה לחדר, הוא לא סיים להתארגן, וכבר
3 יורדים לעבוד בלובי, זה מה שאני הבנתי מהשיחה... זה ענין של דקה, ברור לי שזה שניה
4 אחת... הוא מסיים להתארגן ואני יורדת למטה, אנחנו יורדים למטה ללובי, לעבוד, לעבוד, לעבור
5 על הדואר" (עמ' 2012-2011).
- 6 ההתרחשויות בחדר המלון
- 7 א' עלתה לחדרו של הנאשם, הקישה על הדלת וחלה פתח לה את הדלת: "הוא היה כאילו מאחורי
8 הדלת ורק הראש שלו הציץ מהדלת, ואני נכנסתי. הוא אמר שלום... וכשנכנסתי, אז ראיתי שהוא
9 בלי מכנסיים... חולצה, היא היתה ארוכה, וזה היה מביך... נכנסתי הוא סגר את הדלת... היום אני
10 יודעת שגם היו תחתונים, אבל באותו רגע לא ראיתי... החולצה היתה ארוכה והיא הסתירה את
11 התחתונים... הסטתי את המבט" (עמ' 2015).
- 12 א', שנבוכה מן המעמד, התיישבה על קצה המיטה בחדר והסיטה את מבטה מהנאשם בסוברה
13 שמיד ילבש את מכנסיו ויצאו מן החדר, אך במקום זאת ניגש אליה הנאשם ונצמד אליה מלפנים:
14 "ואז הוא נצמד אלי ועוד פעם מתחיל לגעת בחלק העליון... של הגוף... ואני מנסה להתרחק... הוא
15 מתקרב ואני מתרחקת, הוא מתקרב ואני מתרחקת... על המיטה... נפלתי על המיטה... באתי עם
16 אותם מכנסיים, באותה תקופה הלכתי הרבה עם המכנסיים האלה... עם גומי בלי רוכסן... הוא
17 התחיל למשוך את ה... אני כבר במצב של, אני שוכבת על המיטה זאת אומרת עם הגב על המיטה,
18 והוא מתחיל למשוך לי את המכנסיים, ממש כמעט כמו מה שהיה בפעם הראשונה. הוא מושך ואני
19 מתנגדת... עד שהוא הצליח להוריד אותם" (עמ' 2017-2016).
- 20 וכן:
- 21 "הוא כל הזמן עלי... הוא עלי ואני מתחת ומנסה להיאבק. ואז הוא שוב הצליח להוריד אותם...
22 הוא לא הוריד אותם לגמרי... ואז אני הרגשתי, זה אני זוכרת שהפעם היה לו הרבה יותר קל
23 להוריד נגיד מהפעם הקודמת... את החלק התחתון שלו... היום בדיעבד אני אומרת, אולי הוא תכנן
24 את זה, אבל היה לו קל... הוא ממש משך בקלות (הכוונה לתחתוניו) בניגוד לפעם הקודמת שזה
25 היה קצת יותר מסובך" (עמ' 2018).
- 26
- 27 בנוסף להתנגדות הפיזית שהתבטאה בעיקר במאבק נגד הסרת מכנסיה, מספרת א' כי התנגדה גם
28 באופן מילולי, אם כי אינה זוכרת את המלים המדויקות: "אני גם אמרתי שאני לא רוצה, די תעזוב,
29 במלים כאלה, אני לא זוכרת בדיוק... אבל אלה היו המילים. די, תעזוב, אני לא מעונינת, אני לא
30 רוצה" (עמ' 2019).
- 31 הנאשם פישק את רגליה וחדר אליה. א' הרגישה תחושת מועקה ויובש בגרון והמלים נעתקו
32 מפיה: "אני זוכרת את היובש בגרון שלי, אני לא יודעת למה אני זוכרת, זה מה שאני זוכרת, שאני

בדלתיים סגורות

1 רוצה כאילו להגיד עוד יותר דברים, ופתאום נתקע לי, ופתאום כאילו גם חזר אלי הפעם הראשונה"
2 (עמ' 2019).

פורקן מיני

3
4 גם באירוע זה לא הגיע הנאשם לפורקן מיני לאור התנגדותה של א' "נאבקתי איתו עד שאני לא
5 זוכרת שהוא גמר" (עמ' 2019).

התמודדות

6
7
8
9 לאחר מעשה האונס יצאה א' מהחדר, נסעה לביתה, התקלחה ולא סיפרה דבר לאיש. גם את מעשה
10 האונס השני הדחיקה, כפי שעשתה גם במקרה האונס הראשון (עמ' 2024-2025). לדבריה, לא שקלה
11 לעזוב את מקום עבודתה לנוכח אילוצים כלכליים שמנעו ממנה לעשות כן. א' חשה תחושת אשם
12 ביחס לאירוע האונס השני. "כעסתי על עצמי, איך לא ראיתי, איך לא שמתי לב, איך לא נדלקו לי
13 נורות אדומות." (עמ' 2025).

פרק ה - חיזוקים לעדות א' – התבטאויות על ציר הזמן

14
15
16 אף שסיפור אינוסה של א' על ידי הנאשם נחשף ברבים רק בחלוף כשמונה שנים, הציגה המאשימה
17 שורה של ראיות המוכיחות התבטאויות מפיה של א', שנשמעו על ידי אחרים במהלך אותן השנים,
18 היכולות ללמד על כך כי א' לא בדתה מלבה את סיפור הטרדתה המינית ואינוסה על ידי הנאשם.
19 התבטאויות אלו אף שוללות את טענת הנאשם כי א' יתפסה טרמפי' על הפרשה, ובדתה מלבה את
20 סיפור הטרדתה המינית ואינוסה על ידו, על רקע רצונה לנקום בו על כי פיטר אותה מעבודתה
21 במשרד התיירות, תוך שהיא מאמצת לעצמה את גרסת א' מבית הנשיא.

22
23 החתבטאויות שיסוקרו להלן, אף שאין בהן אמירה מפורשת למעשי אינוס שביצע הנאשם ב-א',
24 הריהן כוללות אמירות של א' על הטרדתה/תקיפתה המינית על ידי הנאשם, ויש בהן כדי להוות
25 חיזוק לגרסתה של א' (ראה ע"פ 7097/08 פלוני נ' מדינת ישראל, (לא פורסם, 6.9.2010)) ולשלול את
26 טענת הנאשם בדבר המצאה מאוחרת.

27 כפי שנראה בהמשך, חלק מהתבטאויות אלה היו מפורשות וברורות, וחלקן היו מרומזות ומינוריות
28 יותר, אך כולן עסקו בנושא אחד והוא הטרדתה המינית של א' על ידי הנאשם.

29 התבטאויותיה הכלליות, כגון "שעשה מעשים שלא ייעשו", "שולה ידיים ארוכות" וכיו"ב, מובנות
30 על רקע סגירותה ושמרנותה של א', שבאה לידי ביטוי גם בהודעותיה במסמך עת נמנעה מלעשות
31 שימוש במילים בעלות שורש א-נ-ס.

בדלתיים סגורות

- 1 התבטאויות אלה שנאמרו חלקן בזמן אמת, חלקן בסמוך מאוד לזמן אמת וחלקן לאורך תקופה עד
2 לפרוץ הפרשה, עומדות בסתירה לטענת הנאשם, כי מדובר בעלילה שהעלילה עליו אי' ומהוות חיזוק
3 לגרסתה, משכל התבטאויותיה נושאות גוון של פגיעה מינית.
4
- 5 התרשמנו כי הפגיעות שפגע הנאשם ב-א', גרמו לה, למרות שתיקתה, "לשחרר" מדי פעם אמירות
6 כאלה ואחרות לאורך השנים. לא סביר הדבר בעינינו כי הפגיעה שנבעה מפיטוריה מן העבודה ומאי
7 הסכמת הנאשם לקבלה לעבודה בבית הנשיא, היתה מביאה את א' לאותן התבטאויות, שכולן
8 נושאות אופי של פגיעה מינית. אישיותה השמרנית והסגורה של א', נישואיה [REDACTED] לאחר
9 פיטוריה, הולדת ילדים וגידולם, [REDACTED], מעמדו הרם והנישא של הנאשם
10 וחששה מחשיפה שעלולה היתה לפגוע בה, במשפחתה ובילדיה, כאשר רק מילתה תעמוד אל מול
11 מילתו של מי שמכהן כנשיא מדינת ישראל, וחששה לעמוד בחזית לבדה מול הנאשם - הם שהביאו
12 אותה להימנע מלחשוף את מעשיו של הנאשם. במקביל, הפגיעה שנצרבה בה ושקעה בנפשה, הביאה
13 אותה לכל אותן התבטאויות אותן אמרה א' מפעם לפעם בתסכולה על המעשים שעשה לה הנאשם,
14 ועל שאין הוא נותן את הדין על כך.
- 15 המדובר בשרשרת התבטאויות בנקודות זמן שונות, המהוות תמיכה ממשית ומוצקה לעדותה של א'
16 ושוללות אפשרות של עלילה מאוחרת ממניע של נקמה.
17 אמירות אלה מובאות להלן מפי אלו ששמעו אותן מפי א':
18
- 19 1. שאלו הללי (להלן: "הללי").
20 א' הזכירה את הללי, גרפולוג במקצועו, עמו נהגה להתיעץ בנושאים שונים, כאיש אליו פנתה
21 בבקשה כי ישוחח עם הנאשם, כדי שזה יפסיק להתעמר בה.
22 א' לא זכרה מה היו המלים המדויקות שאמרה להללי באשר למעשי הנאשם בה:
23 "לא סיפרתי ש... מה שהוא עשה מבחינה מינית, אגב כנראה שהשתמשתי בביטויים... אני לא כל
24 כך זוכרת מה אמרתי, אבל... לא יודעת איך זה עלה, אמרתי לו אולי תדבר איתו. אתה תדבר איתו.
25 אני לא מצליחה לדבר איתו כבר... הוא כל הזמן יורד לי לחיים. כאילו שהוא יבוא מטעמי וידבר
26 איתו וינסה... שכבר יהיה יותר נעים במשד. והוא בא אליו" (ת/106 א ע' 26). ברנח דברים זו
27 העידה א' גם בבית המשפט: "אני לא זוכרת באיזה ביטויים השתמשתי." (עמ' 2673).
28
- 29 עדותו של הללי השלימה את שהחסירה א' באשר לתוכן השיחה המדויק עמו, כאשר הלה העיד ש-א'
30 "סיפרה שמר קצב "שולח ידיים ארוכות", זה שימוש מדויק שלה, והיא אמרה שהיא דחפה אותו,
31 דוחפת אותו, במשפט הזה... לא לא זכור לי, לא ידוע לי פרטים, היכן נגע וכדומה... היא היתה

בדלתיים סגורות

- 1 נסערת, היא היתה מאוד רוצה את מקום העבודה, וכשהיא סיפרה על האירוע של שליחת ידיים,
2 היתה מאוד, מאוד נסערת." (עמ' 3868).
- 3 העובדה ש-א' תיארה להללי את מעשי הנאשם באופן מינורי ודווקא הוא זכר כי א' אמרה לו
4 שהנאשם שולח ידיים ארוכות וכי היא מבקשת לשמור על מקום עבודתה, משווה לעדותה נופך אמין
5 עוד יותר.
- 6 הללי סיפר כי נפגש עם הנאשם במשרדו, בפגישה שתואמה עבורו על ידי א'. הוא היה נבוך מכדי
7 לדבר עם הנאשם על תלונת א' - "שליחת ידיים ארוכות". לדבריו, נושא השיחה היה מערכת
8 היחסים העכורה ששררה בין א' לבין הנאשם והשיחה הסתיימה באווירה טובה, כאשר הנאשם
9 הבטיח לעשות ליישור התדורים.
- 10 הללי העיד שהנאשם ידע שנושא השיחה עמו קשור ביחסו ל-א' (עמ' 3892-3893). לא זו אף זו,
11 למחרת הפגישה התקשר אליו הנאשם בכבודו ובעצמו ושאלו על התרשמותו מהשיחה.
- 12 הן הללי והן א' אינם זוכרים מה היה המועד המדויק של השיחה, אך לדידנו, די בהוכחת עצם קיומה
13 של השיחה במהלך תקופת עבודתה של א', ואין נפקא מינה אם השיחה התקיימה בסמוך לפיטוריה
14 של א' או לפני כן (הללי ממקם אותה בתקופת "סתיו חורף" 98), הגם שסביר להניח כי התקיימה
15 קודם לכן, שאם לא כן, לא היה הנאשם משתף פעולה ומסכים לשוחח עם הללי.
16
- 17 עדותו של הללי מהווה אדן מחזק ממשי לגרסת א', במיוחד נוכח גרסתו של הנאשם, שנעה מזלזול
18 מופגן והכחשת כל מפגש עמו, עד לאישור המפגש האמור, שהנאשם נותן לו צביון "ניטרלי" שאינו
19 קשור במערכת יחסיו עם א', נפרט:
- 20 בהודעתו הכחיש הנאשם מכל וכל מפגש עם הללי: "לא היה ולא נברא, לא זקוק לבורר... אני לא
21 זקוק לבורר מבחוץ, אין מעמד כזה של בורר בין שר למזכיקה, עובדה שהיא פוטר, אני צריך
22 גרפולוג שיהיה בורר? זה הזוי" (ת/10, עמ' 7). ובהמשך:
23 "אני לא נעזרתי בגרפולוג מעולם ולא צריך ולא יודע מיהו הגרפולוג ולא יודע מי האיש...
24 ש: פגשת את שאול הללי?
- 25 ת: אני לא זוכר. אני לא יודע מי הוא... ולא נראה לי סביר אני לא זוכר את האיש ואת הפגישה, לא
26 סביר שהתקשרתי אליו כדי לברר כיצד התרשם מהפגישה. עם כל הכבוד זה סגן ראש הממשלה,
27 אני לא צריך חוות דעת כיצד הוא מתרשם ממני, מי הוא" (שם, עמ' 8).
28
- 29 בהכחשתו הגורפת והמזלזלת נשמט מזכרונו של הנאשם כי קיומה של הפגישה בינו לבין הללי,
30 הוזכר על ידו במכתב הפיטורין שכתב ל-א' (ת/126ב), ואשר הוצג על ידי פרקליטיו בהליך השימוע,
31 ומשכך הכחשה זו מעמידה אותו באור מגוחך.

בדלתיים סגורות

- 1 יהתיישרותו של הנאשם עם הללי, באה, לא מפיו כי אם מפני באי כוחו במכתב שנשלח על ידם
2 למאשימה ביום 22.12.2008, בו אישרו בשמו של הנאשם את דבר קיומה של הפגישה עם הללי ברוח
3 מה שנכתב במכתב ת/126ב הנ"ל.
4
- 5 בעדותו בבית המשפט חזר בו הנאשם מהכחשתו, ואישר כי נפגש עם הללי. לדבריו, המפגש התקיים
6 לאור בקשתה של א', כאשר נושא השיחה בו נקב על יחסי א' עם צוות העובדים בלשכה ויחסי
7 האנוש שלה, ולא על היחסים בינו לבניה.
8
- 9 מבין שתי הגרסאות נראית לנו גרסתו של הללי, העולה בקנה אחד עם עדות א' באשר לסיבת קיום
10 המפגש ולתוכן השיחה. הכחשת הנאשם את קיום המפגש וחזרתו מהכחשתו זו, תוך אישור קיום
11 המפגש וניסיונו לתת למפגש זה נופך שקשור ליחסי עבודתה של א' עם כלל עובדי הלשכה ולא עמו
12 אישית, מצביעים על רצונו של הנאשם להתרחק ככל שניתן מקיומו של ענין אישי שהיה לו באותו
13 מפגש.
14
- 15 העובדה שהנאשם, שהיה בזמנים הרלוונטיים שר בישראל, מתפנה לשוחח עם גרפולוג, 'אצטגנין'
16 כלשונו, שבהודעתו התייחס אליו בבזו ובזלזול, מצביעה על התנהגות מוזרה ומחשידה.
17 לטעמנו, הנאשם הסכים לקיומו של המפגש עם הללי מאחר והיה לו ענין אישי בכך, והוא להמשיך
18 ולשקם את "השקט" מצדה של א', שעדיין לא נשלה העת לפטרה לאחר שסר חינה בעיניו.
19
- 20 מר הללי הוא עד אמין ומקימן ועדותו הינה כנה ואמינית. מדובר במי שהעיד על אירוע אחד חריג –
21 פגישה עם שר בישראל בנושא מנהלת לשכתו, שסיפרה לו שהשר "שולח ידיים ארוכות" – דברים
22 שמן הסתם נחרטו בזיכרונו לאור חריגותו של האירוע ותוכנו החריג של המידע שנמסר לו על ידי א'
23 בטרם מפגשו עם הנאשם.
24
- 25 אנו מקבלים, אפוא, את דברי הללי, הן באשר למה ששמע מפני א', בטרם המפגש עם הנאשם, הן
26 באשר לתוכנה של השיחה שהתנהלה בינו לבין הנאשם והן באשר לשיחה שזם הנאשם למחרת היום
27 אליו, כדי לשאול להתרשמותו מהמפגש.
28
- 29 עדותו של הללי על אמירות א' בזמן אמת, שנת 1998, יש בה כדי לחזק את דבריה של א' כי הוטרדה
30 מינית על ידי הנאשם בתקופת עבודתה במשרד התיירות, ואת מצוקתה הנפשית באותה עת, משהללי
העיד כי א' היתה נסערת מאוד כאשר סיפרה לו שהשר "שולח ידיים ארוכות".

בדלתיים סגורות

- 1 זאת ועוד, הכחשותיו של הנאשם את עצם קיומו של המפגש עם הללי, חזרתו מהכחשה זו והטלת
2 רפש לכיוונו של הללי, כמו גם לכיוונה של א', כאילו היו בין השניים 'יחסים מיוחדים' בניגום מוכן
3 היה הללי לבוא ולומר דבר שקר, משמיטות את הקרקע מתחת לגרסתו ומחזקות את עדותה של א'.
4
- 5 2. שמואל צוראל (להלן: "צוראלי")
6 גם עד זה מספר על התבטאות א' בזמן אמת, דהיינו, במהלך עבודתה עם הנאשם.
7 במהלך חקירתה במשטרה, הזכירה א' את צוראל – ששימש במועד הרלוונטי כסמנכ"ל שיווק, כמי
8 שחלקה עמו בשיחה אחת את הקשיים ואת הסבל שחוותה מאנשי שלומו של הנאשם. בין א' לבין
9 צוראל אין קשרי ידידות, וצוראל אף חשד ב-א' כמי שגם היא נמנית על אנשי שלומו של הנאשם.
10
- 11 א' לא זכרה את תוכנה של השיחה שעליה היא מספרת בהודעתה: "גם לו (צוראל) הם ירדו לחיים,
12 זה מה שאני רוצה לרשום, היתה לנו איזה שיחה משותפת, הוא ידע שאני די סובלת שם."
13 (ת/1א103, עמ' 33).
14
- 15 משנחקר צוראל במשטרה התברר, כי גם הוא, כמו הללי, זכר היטב את תוכנה של השיחה שהתנחלה
16 בזמן אמת בינו לבין א', במהלכה דיברה זן האחרונה על הטרדתה המינית על ידי הנאשם, וזאת
17 שעה ש-א' עצמה כלל לא זכרה כי סיפרה לו שהוטרדה מינית על ידי הנאשם.
18
- 19 צוראל העיד כי בתחילת תקופת עבודתה התרשם כי בין הנאשם לבין א' שוררת מערכת יחסי עבודה
20 מצוינת: "יחסי עבודה מצוינים, טובים מאוד, עם הרבה יחס של חיבה, הערכה גדולה וכדומה...
21 אני מדבר על יחסי אהבה או יחסים חיוביים מאוד, בין בוס לבין עובדת שלו. אפשר היה לראות את
22 זה, בחיבה, באהדה, בהתייחסות הנאה.. של השר אליה, ושלה אל השר" והדגיש כי אין המדובר
23 ביחס רומנטי (עמ' 3945).
24
- 25 על השיחה עם א' העיד צוראל כך: מספר שבועות לפני עזיבתה את משרד התיירות, הגיעה אליו א'
26 כשהיא נסערת מאוד ובוכיה וסיפרה לו שהיא עוברת מסכת של רדיפה בלשכת השר, שעוזרי השר
27 מתנכלים לה ושהיא חושבת שהשר מורה לעוזריו למדר אותה. בשלב מסוים בשיחה היא אמרה לו
28 "אני אספר שהוא הטריד אותי מינית", שאז שאל אותה "את תאמרי או שזה באמת קרה".
29 משהשיבה כי הנאשם אכן הטריד אותה, אמר לה: "אם הוא הטריד אותך מינית טפלי בזה, אם לא
30 הטריד אותך מינית, שימי לב מה את עושה, זה דבר חמור מאין כדוגמתו...את צריכה לחשוב על
31 זה, על מעשייך במקרה כזה... מאחר ואני כן ראיתי את היחסים המאוד חיוביים בינה לבין השר...
32 אמרתי לה תלכי ותדברי עם השר, תספרי לו את השיחה שניהלת איתי, תנהלי איתו. היא אמרה

בדלתיים סגורות

- 1 לי אני רוצה להתייעץ ... עם עורך דין בנושא, אמרתי תתייעצי עם עו"ד והיא יצאה. " (עמ' 3949 -
- 2 3950).
- 3
- 4 צוראל העיד כי היה מופתע ש-א' פנתה דווקא אליו בנושא כה רגיש וכי העביר את תוכן השיחה
- 5 למנכ"ל המשרד ובתגובה ננזף על ידי השר - הנאשם: "לא יכולתי להבין איך בחורה כזאת מצאה את
- 6 עצמה בבדידות כזאת שאני בעצם הכותל המערבי שלה פתאום. אין לה אף חבר, יש לה בני
- 7 משפחה, יש לה חברים... דווקא אלי באת?... לא הייתי בטוח מה בעצם אני צריך לעשות
- 8 בנושא... די התלבטתי בנושא הזה ואני החלטתי להתקשר למנכ"ל... שבתאי שי. אני לא אמרתי לו
- 9 את דבריה של א', אני אמרתי לו שהיא היתה אצלי, שהיא התפרצה, שהיא בסערת רגשות,
- 10 והצעתי לו שכמנכ"ל יזמן אותה אליו וישוחח איתה... אחרי מספר שעות הוא חזר אלי... אומר לי
- 11 תראה שמוליק אני חבר שלך, אני אמסור לך את הדברים כמו שהשר אמר לי. השר ביקש למסור
- 12 לך שהוא רואה בחומרה רבה את ההתערבות שלך בענייני לשכתו... אני נדהמתי מהתשובה הזאת,
- 13 ואני חייב לומר שאני לא אשכח אותה אף פעם, כי הדבר האחרון שאני ציפיתי, זה למין תגובה
- 14 מהסוג הזה" (עמ' 3951-3950).
- 15
- 16 שיחתו עם א' שבה והציפה את זיכרונו בעת פרוץ פרשת איציק מרדכי: "שאלתי את עצמי, האם אני
- 17 עשיתי את המעשה הנכון, אולי הייתי צריך ללכת לדבר עם גורם אחר, הובאה לידיעתי
- 18 אינפורמציה, מה עשיתי איתה. אבל לא עשיתי מעבר לזה" (עמ' 3952).
- 19
- 20 הנאשם טען כי עדותו של צוראל מגמתית ובה "לסגור עמו חשבון" על כך שנאלץ לפרוש מתפקידו
- 21 במשרד התיירות משלא קודם לתפקיד בכיר, (צוראל פרש ממשרד התיירות ביוני 1999, ארבעה
- 22 חודשים לאחר פיטורי א') וכי עבודתו של צוראל במשרד התיירות היתה בעייתית (ראה דברי
- 23 הנאשם בהודעתו השלישית, ת/5, מיום 6.9.2006). הנאשם ציין את מכתב הנוליפה שכתב לצוראל
- 24 בתאריך 19.2.1999, כמניע להעללתו עליו את תוכן השיחה האמורה עם א'. ההגנה אף הפנתה
- 25 במהלך חקירתו הנגדית של העד להתבטאויותיו החריגות במהלך חקירתו במשטרה, עת כינה את
- 26 חבורת היועצים והעוזרים שהקיפה את הנאשם כ"כנופיה", וטענה כי דבריו באים ממניע של נקמה
- 27 בנאשם.
- 28 לא כך התרשמנו מעדותו של צוראל בפנינו.
- 29 עדותו של צוראל הינה עדות מינורית על שיחה חריגה שתוכנה נחקק בזיכרונו. עדותו של צוראל לא
- 30 ניתנה מאהבתו ל-א' ולא משנאתו לנאשם. אף שהיחסים בינו לבין הנאשם היו רחוקים מאידיליה,
- 31 הוא הגדיר אותם כקורקטיים. חוסר חיבתו לנאשם לא העביר אותו על דעתו עד כדי אמירת דבר
- 32 שקר לשמו. אנו מאמינים לצוראל כי השיחה שעליה העיד כשיחה חריגה, התקיימה גם התקיימה.

בדלתיים סגורות

- 1 צוראל הודה בהגינותו כי הדברים ששמע מפיה של א', נשמעו לו חמורים וחריגים, וכי הוא פקפק
2 באמינותם, אך את ספקותיו שמר לעצמו.
- 3 לו רצה צוראל להעליל על הנאשם, הנה נקרתה בדרכו הזדמנות פז בה יכול היה לנגח אותו. ומה
4 עושה צוראל, כך לפי עדותו, שלה אנו מאמינים, הוא מייעץ ל-א' שתשוחח עם הנאשם, והוא מצדו
5 פונה למנכ"ל המשרד, מר שבתאי שי, כדי שזה האחרון ישוחח עם א', מבלי שהוא מספר לו דבר על
6 תוכן תלונתה של א' כי הוטרדה מינית על ידי הנאשם; האם כך ינהג עד שרוצה להעליל על הנאשם
7 עלילת שקר?
- 8 לטעמנו, לאחר "מקלחת הצוננים" שקיבל מהנאשם באמצעות שבתאי שי, החליט צוראל שלא לריב
9 את ריבה של א', מה גם שהוא עצמו גילה כלפיה חשדנות. התנהגותו של צוראל באותה נקודת זמן
10 הינה אנושית ואף מובנת על רקע מכלול הנסיבות, שכן טבעם של אנשים, במיוחד אלו המצויים
11 ביחסי כפיפות ומרות במערכות עבודה, שלא לצאת למלחמה שאיננה מלחמתם, במיוחד כאשר
12 היריב המיועד הוא הבוס, היקודקוד הראשון במערכת. משכך, שמע צוראל את דברי א' על הטרדתה
13 המינית על ידי הנאשם ונצ'רם בלבו.
- 14
- 15 מעמד מתן העדות לא היה נוח לצוראל, לאור העובדה שלמרות שנחשף בזמן אמת לתלונה מפי א'
16 בדבר הטרדה מינית, בחר בסופו של יום לא לעשות דבר. כאן המקום להעיר כי התנהגות זו של
17 התעלמות וחוסר רצון לעסוק בנושא, אינה אופיינית רק לעד זה בלבד אלא נצפתה גם בהמשך, וכפי
18 שנראה, אצל עו"ד בן טובים, שאף הוא נחשף לאחר פלטורה של א', לתלונה ברורה ומפורשת מפיה
19 על שהנאשם הטריד אותה מינית, ובחר לגנוז את העניין.
- 20
- 21 התנהגותו של צוראל לאורך השנים, ובמיוחד שתיקתו, אף שהנושא שב והציף את זיכרונו בנסיבות
22 פרסום פרשת מרדכי, מלמדת על עד נטול אמביציית נקם כשדווקא חשיפת הדברים מפיו כיום,
23 מעמידה אותו במצב מביך לאור העובדה שלא עשה דבר בענין תלונתה של א'.
- 24 הנה כי כן, עדותו על שיחתו עם א' מקובלת עלינו והיא מהווה חיזוק נוסף לעדותה.
- 25
- 26 3. עורך דין אליהו בן טובים
- 27 עדותו של עד זה הינה אחד מהאדנים המחזקים הבולטים לעדותה של א'.
- 28 בהודעתה מזכירה א' את עו"ד בן טובים כמי שאליו פנתה ושכרה את שירותיו, מיד לאחר שפוטרה
29 מעבודתה, וכך היא מספרת על מפגשה עמו ועל השיחה ביניהם: "אני אמרתי, רמזתי... רמיזות
30 מאוד עבות שהוא הטריד אותי אבל.. הוא פשוט בחר להתעלם מזה כי בעצם, באתי אליו יותר בגלל
31 ענייני דיני עבודה" (ת/1א103 עמ' 23).

בדלתיים סגורות

- 1 ובעדותה בבית המשפט: "אני הרבה השתמשתי במשפט הוא עשה מעשים שלא ייעשו ודברים
2 כאלה", אך עו"ד בן טובים בחר להתעלם מדבריה (עמ' 2081).
- 3 גם כאן, בדומה לשני העדים הקודמים, זכר עו"ד בן טובים את הדברים טוב יותר מאשר א' בעצמה,
4 ובעדותו הוא מחזק את דבריה, משהעיד כי זו התלוננה בפניו על כך כי הנאשם הטריד אותה מינית
5 וקשרה בין פיטוריה לבין אי היענותה לו: "היא אמרה לי שהשר... הטריד אותה מינית ושהיא
6 בתחושה, שבגלל שהיא לא נעתרת לו, אז לכן עבודתה באה לידי סיום. כששמעתי את זה כסיבה
7 הראשונה, אמרתי לה תראי, אם יש לך תלונה בענין הזה, אני חושב שאת צריכה להגיש אותה
8 למטרה, אני לא מטפל בסוג כזה של עניינים..." (עמ' 3903).
- 9
- 10 במהלך עדותו הציג עו"ד בן טובים תרשומת שנערכה על ידו בזמן אמת בענין שיחתו עם א'
11 (ת/107א), אותה שמר בכספת שבמשרדו לאור רגישות האינפורמציה וחריגותה. בתרשומת זו כתב
12 העד מפי א', כי הנאשם "ניסה להטריד אותי מינית", ובהמשך נרשמו המלים "הציע" ו"נגע"
13 כשעליהן קו מחיקה.
- 14
- 15 בחקירתו הנגדית ע"י ב"כ הנאשם הוצעה לעו"ד בן טובים, התיזה לפיה יתכן ומה שנרשם ב-ת/107א
16 לא נאמר לו מפורשות על ידי א', אלא הוא הסיק זאת על דרך של מסקנה שבהיגיון, אולם עו"ד בן
17 טובים שלל זאת מכל וכל. לדבריו, מה שנרשם ב-ת/107א' הינו תמצית הדברים שאמרה לו א',
18 כאשר גם המלים "הציע" ו"נגע", שנמחקו על ידו אכן נאמרו לו על ידי א', אך היות והוא לא רצה
19 לשמוע מעבר למה ששמע עד לאותו שלב, ולא התכוון לעסוק בפיטורין על רקע הטרדה מינית – הוא
20 העביר קו ומחק אותן.
- 21 העד חוזר ומציין כי התרשומת ב-ת/107א משקפת את השיחה בינו לבין א' (עמ' 3912). וכן: "היא
22 אמרה לי את העובדה הזאת שהוא, בז'רגון, ניסה להתעסק איתה" (עמ' 3914 שו' 24). העד עמד על
23 כך שלא מדובר במסקנות אישיות שלו: "זאת מחשבה שהיא העבירה לי... כך מצאתי לתת לזה
24 ביטוי כאן, בתמצית שעשיתי לעצמי, הרי אני לא כתבתי את זה, לצורך, בית משפט או לצורך איזה
25 שימוש עתידי פורמלי, אלא לצורך שלי בלבד" (עמ' 3915 שו' 18-21).
- 26 וממשיך: " מאחר וזה היה תוכן הדברים שלה וראיתי את זה, חשתי אי נוחות... יחד עם זה,
27 חשבתי שזה ענין רגיש ולכן שמרתי את התיק הזה, עם תיקים אחרים שלי בכספת" (בעמ' 3915
28 שו' 23 ואילך).
- 29 ברור מתוכן הדברים שעו"ד בן-טובים טרח ושמר את התרשומת ת/107א בכספת לאורך שנים,
30 משום שתוכנה היה בעיניו חמור, חריג ורגיש.
- 31

בדלתיים סגורות

- 1 עו"ד בן טובים מאשר את דבריה של א' כי לא היה מעוניין לשמוע את הפרטים שמסרה לו: **"אני לא**
- 2 **רציתי לשמוע, אני לא ביקשתי ממנה שתפרט לי"** (עמ' 3918 שו' 3), וכי הבין שמדובר במעשים
- 3 החמורים מהטרדה מינית רגילה.
- 4 עו"ד בן טובים העיד כי הוא אף הסביר ל-א' את המשמעויות של חשיפת עובדה זו (שהוטרדה מינית
- 5 ולכן פוטרה), על חייה: **"את תצטרכי לשים את עצמך ציבורית... כן, אני אמרתי לה את זה..."**
- 6 **תראי, את הולכת ומתלוננת, תביאי בחשבון את ההשלכות שיש לכך... אבל לא רציתי לשמוע... לא**
- 7 **חשבתי שאני צריך לגרור אותה במה שהיא לא רוצה להגיד... היא לא פירטה לי ולא נכנסנו**
- 8 **לפרטים בענין הזה, ויכול להיות שאני נתתי לה גם את ההרגשה שאני לא רוצה לשמוע."** (עמ' 3921 שו' 19-28)
- 9
- 10 עו"ד בן טובים הבהיר כי מתוכן דברי א' ואופן מסירתם, הבין כי מדובר ביותר מאשר הטרדה מינית
- 11 בין עובד למעביד.
- 12 **"ש: יכול להיות שגם סוג של הטרדה מינית... שהוא עדיין בתור יחסי עובד מעביד.**
- 13 **ת: לא, שם הבנתי שזה יותר מזה...**
- 14 **ש: איך הבנת את זה?**
- 15 **ת: מהאופן שהיא התלוננה בפני..."** (עמ' 3926), כאשר הוא מעיד ברורות ומפורשות שהמלים
- 16 **"הציע, נגע" הן מילותיה של א': "הציע ונגע, אלה מלים שלדעתי נאמרו על ידה, וזה היה לפני**
- 17 **שאמרתי לה תראי, אני לא רוצה לשמוע יותר, אל תיכנסו איתי לפרטים..."** (עמ' 3928).
- 18
- 19 התרשמנו כי מדובר בעד אמין ומהימן, שגם הוא, בדומה לשני העדים האחרים, זכר את הדברים
- 20 טוב יותר מ-א'; העד, מעצם היותו עורך דין, ערך את התרשומת ת107/א ושמר את תיקה של א'
- 21 בכספת, משראה חשיבות לשמירת התרשומת בפרט והתיק בכלל לאור אופיים החריג. לא בכל יום
- 22 מגיעה אליו ראש לשכת שר הטוענת, כי היא מוטרדת מינית על ידי השר וכי פוטרה מעבודתה על
- 23 רקע אי היענותה לו.
- 24
- 25 התרשומת שנערכה בזמן אמת כמו גם העדות האמינה של בן טובים - לא מותירים מקום לספק
- 26 בדבריו ובכנות כוונותיו. העד מכיר את הנאשם מהיכרות קודמת ומעמד מתן העדות לא היה נוח לו.
- 27 עדותו של העד חפה מכל אינטרס, קוהרנטית וראויה לכל האמון.
- 28 הנה בפנינו חיזוק נוסף לגרסתה של א'.
- 29
- 30
- 31
- 32

בדלתיים סגורות

4. דרור ניסן 1
- 2 בדומה לצוראל, ש-א' לא זכרה כי התבטאה בפניו כי הוטרדה מינית על ידי הנאשם, כך לא זכרה כי
3 אמרה לדרור ניסן כי הנאשם הטריד אותה מינית. גם עד זה העיד על התבטאויותיה של א' בזמן
4 אמת ממש, לפיהן הנאשם הטריד אותה מינית.
5
- 6 העד שימש כדובר סיעת חד"ש בכנסת בשנים 99-93. מקום עבודתו היה במשכן הכנסת והוא פגש ב-
7 א' עוד בשנת 1993, כאשר היתה מגיעה לכנסת במסגרת עבודתה [REDACTED]
8 בינו לבין א' נקשרה ידידות, חרף השייכות הפוליטית השונה: **המעגלים החברתיים שלי לא נבראים
9 לפי השקפות פוליטיות** (עמ' 3731 שו' 4).
- 10 בתקופת עבודתה אצל הנאשם שמע את א' "מדברת במונחים מאוד שליליים על המעסיק שלה..
11 דברים נגטיביים, כמו עלוב, איש קטן, סקס מניאק, מטרידן זאת היתה הטרמינולוגיה." (עמ' 3732
12 שו' 17-20). חרף יחסי החברות והקירבה שהיו ביניהם, אי מעולם לא פירטה את דבריה וכוונותיה
13 באמירות האלה: "השיחות היו קצרות, לאקוניות וכותרתיות כאלה, היא היתה באה עם הבטחה
14 לפירעון, שלא ממש נפרע... זאת אומרת היא לא נכנסה לפרטנות" (שם, שו' 24) וכן: "היא דיברה
15 על הטרדות מיניות, אבל היא לא גלשה לפרטנות, למעט איזה סיפור אחד מביך" (עמ' 3733 שו' 1-
16 2). (העד מייחס ל-א' אמירה שהנאשם התכו למחשוף בחזה מים מהשפריצר של העציצים (עמ'
17 3735).
- 18 כשהתבקש לפרט את האמירה לפיה היא הוטרדה מינית, השיב: "היא אמרה לי שהיא מוטרדת
19 מינית, היא אמרה לי שהשר דאז שולח לה ידיים" (עמ' 3733 שו' 22-23).
20 בנוסף, היא סיפרה לו כי חשופה להתעמריות ולפגיעה במעמדה:
21 "היא אמרה שהיא מוטרדת על ידו מינית, היא אמרה את זה בכל מיני צורות, בכל מיני הזדמנויות,
22 והיא גם דיברה על אדם נוסף בלשכה, שמתעמר בה ושאין לה ספק שזה בהוראה ישירה או
23 עקיפה, גלויה או נסתרת של השר." (עמ' 3734 שו' 15-13). (הכוונה לצביקה ברוקנר, שם, שו' 17).
24 כשסיפרה לו את הדברים: "היא היתה בן אדם מאוד שונה משהכרתי בתחילה. היא היתה לא
25 שקטה חרדתית, תזזיתית, היה ברור שעובר עליה משהו מאוד מאוד קשה ולא טוב...אני קיבלתי
26 ממנה איזה תמונת מסגרת איזה סיפור רקע, הבנתי...את הקונטקסט, אבל היא לא ירדה איתי
27 לפרטים." (עמ' 3734 שו' 19-23).
28
- 29 העד הציע ל-א' לפנות ולהתלונן במשטרה, אולם היא ביטלה זאת.
30
- 31 לאחר ש-א' עזבה את עבודתה במשרד התיירות, נותק ביניהם הקשר והתחדש לאחר פרוץ הפרשה.
32 זאת, לאחר שבשיחה עם ח"כ יחימוביץ', הנמנית על חוג ידידיו, עלה נושא הפרשה, אז סיפר לה

בדלתיים סגורות

1 שהוא מכיר את א' וביקש שתמסור לה כי הוא דורש בשלומה וכי היא מוזמנת להתקשר אליו. ואכן,
 2 בטרם נחקר במשטרה התקיימה שיחה בינו לבין א', שהייתה בעיקרה שיחת עידוד; כך גם התקיימה
 3 ביניהם שיחה לאחר החקירה כשסיפר לה כי אמר במשטרה על מה ששמע ממנה, וכן על "סיפור
 4 השפריצר", שאז הגיבה א' – 'הנה את זה אני גם לא זכרתי'. בהמשך נשאו השיחות ביניהם אופי של
 5 "תחזוקה נפשית", על רקע המתקפה התקשורתית שבאה על א'. לדבריו, א' לא שיתפה אותו במהלכי
 6 החקירות שעברה ובתוכן.

7
 8 ההגנה ביקשה להטיל דופי בהגינותו ויושרו של העד משנחקר על סיבת פיטוריו ממשדד הפרסום של
 9 מר מוטי מורל, על רקע טענה לזיוף מסמך. העד הכחיש כי פוטר על רקע הזיוף, כשלטענתו, הסיבה
 10 הנה התרשלותו בעבודה. בראייה לכך סיפר כי לאחר חודש מעזיבתו את המשדד, הוא התבקש על
 11 ידי מוטי מורל לשוב לעבודה, אך סירב.

12 אף שעו"ד פלדמן הטיח בעד כי יזמן את מוטי מורל לעדות בבית המשפט כדי להפריך את
 13 גרסתו/הסברו של העד לצנין נסיבות פיטוריו, הדבר לא נעשה, הימנעות המאמתת את הסבריו של
 14 ניסן.

15
 16 בהתייחסו לטענתה השניה של ההגנה לפנה הוא איש שמאל קיצוני, בעל אג'נדה משלו לפגוע בנאשם,
 17 שכבר כתב בעבר נגד הנאשם ועמדותיו, ולפיה אילו היה יודע משהו נגדו מפיה של א', היה מפרסם
 18 זאת, ומשלא עשה כן, משמע שהוא משקר, השיב העד:
 19 "זה לא רציני, מה אדם יכול לפרסם דברים בלי שום בסיס, הוא חושף את עצמו לדיבה. לא היו
 20 תלונות, לא היו הרשעות, לא היו האשמות...אני לא אכתוב מאמר על סמך..." (עמ' 3745).

21
 22 משנשאל העד מדוע לא ציין במהלך חקירתו במשטרה את צמד המלים "שולח ידיים", ביטוי שעלה
 23 רק במהלך פגישת רענון בפרקליטות לקראת עדותו ולאחר מכן בבית המשפט, השיב כי במשטרה
 24 אמר כי א' סיפרה לו שהנאשם הוא "סקס מניאק", "מטריד אותה מינית" ואם לא אמר במשטרה
 25 "שולח ידיים" הרי "כאשר אני אומר את הצירוף מטריד מינית, זה מקפל בתוכו שליחת ידיים" וכן
 26 "אני חוזר שהתכוונתי שההטרדות מיניות, מקפלות שליחת ידיים" (עמ' 3755) הסבר שלטעמו, יש
 27 בו מידה רבה של היגיון, ומכל מקום, השוני בניסוח אינו מעלה ואינו מוריד.

28
 29 לעומת זאת, מה שמעיב לכאורה במידת מה על מהימנות העד, הוא יחוסו ל-א' את "סיפור
 30 השפריצר", שהוכחש על ידי א'. לטעמו, אין בסתירה זו כדי לכרסם במשקלה הכולל של העדות
 31 לאור התרשמותנו ממכלול העדות וכנותה, משניתן להסביר ייחוס סיפור השפריצר ל-א' בטעותו של
 32 העד באשר למקור הסיפור.

בדלתיים סגורות

אמינותה של העדות נובעת מהמינוריות שבה, משאין בה החכפה של תיאורים מיניים בוטים. העד
תיאר את התנהגותה של א' ואת אמרותיה הלאקוניות, כאשר מרבית שיחותיה עמו היו קצרות
ונשאו אופי של 'קטעי פרומי' לדברים שמעולם לא סופרו במלואם.
עדותו מהווה, אפוא, נדבך נוסף, הגם מינורי, במערך המחזק.

5. ירון ארמוזה (להלן: "ארמוזה")

ארמוזה הכיר את א' בשנת 1996. בתקופת עבודתה במשרד התיירות בשנת 1998, הרגיש שהיא לא
מרוצה מהעבודה: "היא לא סיפרה הרבה, רק ראיתי שהיא לא מרוצה, כלומר שלא טוב לה
בעבודה הזאת" (עמ' 3418 שו' 5).

במהלך 1999-2000, היא סיפרה לו על מה שהנאשם עשה לה. היו אלו שיחות ספורות, כשבכל פעם
היתה מספרת פרט כזה או אחר (ראה עמ' 3521); בהתחלה "סיפרה בכלליות שקצב הטריד אותה
שם, שהוא התעסק איתה, ובתקופה שסיפורו של איציק מרדכי התפרסם אמרה לו "קרה לי אותו
דבר כמו הסיפור של איציק מרדכי... היא לא ירדה ממש לפרטים... היה לה קשה להתבטא בכלל
בנושא הזה" (עמ' 3418 שו' 27 ואילך).

"היא בהתחלה מספרת שהוא התחיל איתה במחמאות... מחמיא לה בצורה, שהיא ממש לא
הרגישה עם זה טוב... לאחר מכן, הוא גם התחיל קצת עם הטרדות מילוליות, כמו אני חושב עליך
הרבה בלילות... בואי נהיה כזוג... גם התחילו נגיעות פה ושם." (עמ' 3419 שו' 18-22 וראה גם בעמ'
3526 וכן עמ' 3544).

"ביקש ממנה לבוא עם חולצה עם כפתורים, ושהיא תפתח כפתור אחד, שהיא תשתדל לבוא עם
שמלות" (עמ' 3419).

"הוא הפך אותה ממש למלכת הלשכה, שהכל עובר דרכה, והיא שולטת על כל הדברים שקורים
בלשכה... ממש נתן לה הרבה כוח בידיים... במהלך '99 היא סיפרה לי דבר אחד, שהוא הגיע אליה
הביתה... היא לא פירטה לי בדיוק מה, ב-'99, וגם סיפרה לי על איזה סיטואציה שהיה בלשכה,
שהוא השכיב אותה בכוח, וממש ניסה לתקוף אותה. זה בלשכה בתל אביב" (עמ' 3420).

א' לא הרבתה לפרט: "כשהיא היתה... כשהיה מגיע לנושא המיני, היא היתה מנסה כאילו
להדחיק את זה. לא לפרט לי זה...". (עמ' 3420 שו' 23-25). כשמתבקש להסביר מה הכוונה, משיב:
"לא ממש לרדת לפרטים. אני לא לחצתי עליה, כי ראיתי שקשה לה... יש לה גם נטיה ככה, שהיא
מובכת ככה אפילו לצחוק על הדברים קצת... ראיתי שיש לה משהו לספר, אבל לא חדרתי
לפרטים מעבר לזה" (עמ' 3420 שו' 27 ואילך וראה גם עמ' 3589 שו' 10 ואילך).

ארמוזה זכר אמירה ספציפית של א' שסיפרה לו שהנאשם אמר לה " [redacted] בלילה אני
חושב עליך." (עמ' 3421 שו' 25).

בדלתיים סגורות

- 1 על האירוע בלשכה בתל אביב היא סיפרה לו שהנאשם "שכב עליה וממש ניסה לתקוף אותה... היא
2 תמיד היתה אומרת את זה, מגדירה, הוא עשה לי מעשה שלא ייעשה, כלומר, היא אף פעם לא
3 נכנסה למילה עצמה" (עמ' 3422).
- 4 "הרגשתי שהיא ממש מתביישת לספר על זה ולפרט, גם היה לה רגשי אשם... הרגשתי שמאוד
5 קשה לה לדבר על הדברים" (שם).
- 6 על השינוי הקיצוני במעמדה ועל רצונה שקלונו של הנאשם יודע ברבים סיפר:
7 "היה לה מאוד רע... והיא גם סיפרה לי, שברגע שהיא לא נענתה לו... הוא התחיל להתנכל
8 אליה... ממלכת הלשכה פתאום הוא הפך לממש להיות לאחת הפקידות הזוטירות, שבמקום לפנות
9 אליה ישירות בטלפון, אז היה מתקשר לאלה שמתחתיה, ... בדרך כלל היה משלב אותה בסיוורים
10 אז פתאום לא לקחת אותה לסיוורים, דברים שגרמו לה ממש גם למצוקה נפשית... היא מאוד
11 רצתה להתנקם, כלומר היא מאוד רצתה שזה ייצא החוצה איכשהו, אבל לא בשם שלה. כלומר
12 שמישהו אחר ידבר על זה... שזה לא היא תהיה בפרונט, ולא יידעו בכלל שזאת היא, אבל שהסיפור
13 ייצא החוצה ושידעו מי זה משה קצב, זה כל הזמן היא רצתה... היא ביקשה ממני אם אני מכיר
14 איזשהו עיתונאי... שהוא יכתוב על זה... ולא יזהה אותה. אז הפגשתי אותה, או שהכרתי בינה לבין
15 גידי וייץ... עיתונאי ב"קול העיר" בירושלים... זה היה לפני שהוא נבחר להיות נשיא, זה בטוח...
16 99, 2000, זה היה בטוח בתקופה הזאת... הוא אמר לי, אם היא לא מגישה תלונה במשטרה... אני
17 לא יכול לכתוב שום דבר... והיא לא רצתה לעשות עם זה שום דבר, מעבר לאקט של כתיבה
18 בעיתון.. באותה תקופה" (עמ' 3424-3422).
- 19
- 20 ארמוזה הפגיש את א' עם אדר פרימור, עיתונאי מעיתון "הארץ", ושוב "היה קשה לה ממש לרדת
21 לפרטים... אדר לא כל כך קנה את הסיפור, הוא אמר לי עוד פעם, אם היא לא הולכת למשטרה...
22 אני לא יכול לעשות עם זה שום דבר" (עמ' 3424).
- 23
- 24 באותה תקופה היה ארמוזה נשוי לד"ר מיכל סלע, שעבדה במרכז הסיוע לנפגעות תקיפה מינית
25 בירושלים, וחלק עימה את סיפורה של א': "סיפרתי לה על הסיפור שאני מכיר מישהי שעברה
26 תקיפה על ידי קצב, ושאלתי אותה איך אפשר לעזור לה במסגרת המרכז סיוע, אז היא אמרה לי
27 שאם היא בעצמה לא פונה, זה גם המדיניות של המרכז, אף פעם לא להכריח אותן לעשות דברים.
28 אם היא לא פונה בעצמה אז אין לנו הרבה מה לעשות במרכז עצמו ואיך לעזור לה" (עמ' 3425
29 שורות 1-6).
- 30

בדלתיים סגורות

1 הוא סיפר ל-א' על המרכז והציע לה להיעזר בשירותיו, אך אינו יודע אם היא התקשרה לקבל עזרה:
2 "אני לא יודע אם היא צלצלה, לא צלצלה, נעזרה במרכז... גם מיכל די מידרה אותי... היא לא
3 סיפרה לי הרבה פעמים על מה שקורה כי זה היה מאוד אישי" (עמ' 3425).

4
5 הוא ידע מפיה של א', בזמן אמת, כי יואלי, חברו ויד ימינו של הנאשם, נמצא עימה בקשר וגם ידע
6 שהיא מחפשת עבודה וכי מדי פעם היה יואלי מציע לה עבודה: "שיגע אותי התמימות שלה כלומר
7 שהיא היתה מדברת איתם באותה תקופה" (עמ' 3426).

8
9 לאחר מסירת הודעתה הראשונה, הביא ארמוזה את א' לפגישה עם ח"כ יחימוביץ', משטבר כי
10 תוכל לסייע ל-א'. לאחר פגישתן, נודע לו מיחימוביץ' (עמ' 3437) כי א' נאנסה על ידי הנאשם
11 פעמיים. מששוחח עם א' ואמר לה שהוא יודע מיחימוביץ' על מעשי האינוס, סיפרה לו פרטים
12 נוספים:

13 "זוכר את האירוע ההוא שסיפרתי לך במשרד, אני ממש, הוא קיים איתי יחסי מין שמה והוא
14 ממש אנס אותי, הוא השכיב אותי בכוח והוא חדר אלי. זה היא אמרה לי כבר, אחרי השיחה עם
15 שלי. ואז היא אמרה לי גם בהקשר לסיפור בדירה, שהוא גם שם ניסה ממש לתקוף אותה, אבל
16 שם הוא לא הצליח והיה שם איזשהו ויכוח ביניהם והוא יצא." (עמ' 3437).

17
18 על מעשה האונס במלון פלאזה בירושלים, סיפרה לו א' רק בשלב מאוחר יותר, לאחר שהחלה
19 בטיפול פסיכולוגי: "...היא אומרת היה עוד מקרה ושהוא אנס אותי, זה היה בבית מלון. ואז היא
20 סיפרה לי שהיא באה אליו למלון.. אמר לה תעלי למעלה, אני צריך אותך, אני עדיין לא מוכן... שם
21 הוא תקף אותה והוא אנס אותה פעם שניה. והיא הרגישה עם זה נורא... היא גם הרגישה שהיא
22 לא סיפרה במשטרה בפעם הראשונה על הסיפור, כלומר וגם עצם זה שזה קרה בכלל, זה היה לה
23 מאוד קשה, כלומר אפילו לדבר על זה" (עמ' 3438).

24
25 עדותו של ארמוזה מהימנה בעינינו והיא משקפת התבטאויות נוספות מפי א' במועדים שונים על ציר
26 הזמן. את החשיבות המיוחדת בעדותו אנו רואים בדברים המשקפים התבטאויות מפי א' כבר בשנים
27 1999-2000, ואשר מתייחסות במפורש להטרדות בעלות אופי מיני.

28 29 6. ד"ר מיכל סלע (להלן: ד"ר סלע) והתרשומת ביומן ת/171

30 ד"ר סלע הינה גרושתו של ירון ארמוזה, מאז התגרשו בשנת 2002. בין השנים 1996-2001 ריכזה
31 ד"ר סלע פניות של מתלוננות במרכז לנפגעות תקיפה מינית בירושלים. היא נחשפה לסיפור הטרדתה

בדלתיים סגורות

- 1 של א' על ידי הנאשם באמצעות ארמוזה, שהיה בעלה אז, ושהיה כאמור מצוי בקשרי ידידות עם
2 א'.
3
- 4 ד"ר סלע העידה כי כשלושה - ארבעה חודשים לפני מועד שיחת א' עמה, שתועדה ב-ת/171 (יומן
5 המתעד תלונות של נפגעות תקיפה מינית במרכז לסיוע לנפגעות תקיפה מינית, סניף ירושלים), סיפר
6 לה ארמוזה על השיחות שהיו לו עם א', כאשר "בעצם הוא זה שגם המליץ לה לשוחח איתי... הוא
7 סיפר לי מפני שהיינו נשואים וזה מאוד הסעיר אותנו. הוא היה חוזר הביתה והיה מאוד נסער
8 מהסיפור הזה... ובשלב מסוים, כשלא ידע לענות על כל מיני שאלות שלה הוא בעצם הפנה אותה
9 לשוחח איתי." (עמ' 4214).
- 10 עדותה של ד"ר סלע ויומן המרכז לתקיפה מינית (ת/171) שבו תועדה פנייתה של א' למרכז כבר
11 בתאריך 18.6.2000, נחשפו בצורה אקראית לחלוטין; כששמעה ד"ר סלע כי הוגש כתב אישום נגד
12 הנאשם במרץ 2009, היא התקשרה לגבי עמיאל, נציגת המאשימה שמופיעה בתיק, שאותה היא
13 מכירה מהיכרות קודמת, איחלה לה בהצלחה ותוך כדי שיחה אמרה לגבי עמיאל, שגם היא שוחחה
14 פעם עם א' בעבר.
- 15 משנשאלה על ידי גבי עמיאל אם יש לה תרשומת על כך, השיבה שתבדוק זאת. ד"ר סלע התקשרה
16 למרכז הסיוע וביקשה לבדוק אם קיים תיעוד על השיחה. לאחר בדיקה הודיעה לה הגבי בלה,
17 מנהלת המרכז הנוכחית, שנמצאה תרשומת ב-ת/171, שם תיעדה ד"ר סלע את שיחתה עם א' בזו
18 הלשון: "התקשרה א' מספר טלפון... הוטורדה על ידי בכיר ביותר בכנסת - חושבת מה לעשות.
19 הבטחתי סודיות, מיכל (-)."
- 20 וכך העידה ד"ר סלע על פנייתה הטלפונית של א' ועל שיחה נשוא התרשומת ת/171: "היא התקשרה
21 אלי כדי להתייעץ על אפשרויות שיש לה להגיש תלונה, כן או לא, מה זה אומר, כל מיני דברים,
22 שבאותו זמן היא התלבטה בהם. ואז רשמתי את ההודעה הזאת, הבטחתי לה סודיות וגם מפני
23 המתנדבות האחרות, ולכן לא רשמתי את השם של מר קצב, אלא רשמתי בכיר ביותר בכנסת...
24 (שהכוונה היא) למר קצב." (עמ' 4209).
- 25
- 26 ד"ר סלע סיפרה על התלבטויותיה של א' בנוגע להגשת התלונה בנקודת הזמן שבה התבצעה השיחה,
27 ועל שהבינה משיחתה עימה ש-א' עמדה אז בפני אירוע משמעותי בחייה - [REDACTED]: "אני
28 זוכרת שהיא עמדה בפני אירוע משמעותי בחייה [REDACTED]
29 [REDACTED] משהו בסדר גודל הזה, וזה הטריד אותה, מה זה יעשה לחיים שלה, אם היא
30 תגיש תלונה באותה תקופה." (עמ' 4212).
- 31 ההגנה הרחיקה לכת וטענה כי הרישום ב-ת/171 "שתול" ביומן - על כך השיבה ד"ר סלע שהכתב
32 הוא כתב ידה וההודעה נרשמה בתאריך שנרשם 18.6.2000 "עזבתי את המרכז ב- 2001 לא היה לי

בדלתיים סגורות

- 1 מגע עם היומנים מאז, אין לי מושג איך אתה מציע שאני שתלתי את זה בתוך היומנים" (עמ' 4239)
- 2 שו' 21-22), מה גם שלדבריה אפילו לא חשבה לדווח על השיחה הזו: "זכרתי כל הזמן שדיברתי עם
- 3 א' פעם אחת, איך לא חשבתי על הדיווח, אני לא יודעת להסביר...אני לא מצליחה להבין, למה לא,
- 4 למה באמת נפל לי האסימון בשיחה עם רונית בלבד... בשיחה ההיא." (עמ' 4243).
- 5
- 6 לא ברור לנו על מה נסמכת טענת ההגנה לפיה "שתלה" ד"ר סלע את הרישום ב-ת/171. אם הכוונה
- 7 היא שהדבר נעשה במסגרת קשר עם ארמוזה שנועד למנוע בחירתו של הנאשם לנשיא, תישאל
- 8 השאלה מדוע, אם כן, לא נעשה שימוש ברישום זה, קודם לכן, כדי למנוע את הבחירה? ואם תאמר
- 9 שהיתה כוונה לעשות ברישום זה שימוש בזמן כלשהו, תישאל השאלה מדוע זיכרו של רישום זה עלה
- 10 רק לאחר הגשת כתב אישום נגד הנאשם במרץ 2009 ולא לפני כן.
- 11 לו חפצה ד"ר סלע ברעתו של הנאשם, במסגרת קונספירציה כלשהי, מדוע היתה צריכה להמתין
- 12 תקופה של כחמש שנים מאז אותה שיחה? ואם כוונתה היתה לפגוע בנאשם, מדוע הסתירה ד"ר סלע
- 13 את זהותו של הנאשם ביומן כאשר רק נרמז לגביו כ"בכיר ביותר בכנסת".
- 14
- 15 כך או כך מדובר בטענה שאין בה ממש.
- 16
- 17 ד"ר סלע גם העידה שהקשר בינה לבין א' ניתק משזו האחרונה לא שבה להתקשר: "אנחנו אף פעם
- 18 במרכז, לא אומרות לנפגעות אם להתלונן או לא להתלונן, אנחנו מסבירות להן, מה הפרוצדורה...
- 19 נותנות להן לבחור לבד, זאת הסיבה גם שלא המשכתי קשר עם א', ולא התקשרתי אליה לשאול
- 20 אותה מה היא עושה. הנקודה היא שהפונות מחליטות בעצמן." (עמ' 4281 שו' 18-13).
- 21
- 22 ד"ר סלע עשתה עלינו רושם מהימן ביותר. טענת ההגנה לפיה לד"ר סלע מניע נסתר כלשהו בעשיית
- 23 הרישום האמור, אין לה על מה לסמוך, מה גם שלא היתה לה גישה ליומני המרכז, לאחר פרישתה
- 24 מעבודתה שם.
- 25 המסקנה העולה מן האמור היא שהרישום ב-ת/171 שנעשה על ידי ד"ר סלע הינו רישום אותנטי,
- 26 המשקף את השיחה שהתנהלה בינה לבין א', עוד בשנת 2000, והוא מהווה ראיה עצמאית ובלתי
- 27 ניתנת לערעור לפיה התלוננה א' כבר בשנת 2000 על הטרדתה המינית על ידי הנאשם.
- 28 רישום זה, יש בו כדי לחזק הן את עדותו של ארמוזה באשר לתלונותיה של א' בפניו בענין הטרדותיו
- 29 המיניות של הנאשם כבר בשנת 1999/2000 והן את עדותה של א', והוא מהווה עוד צוהר, ממנו ניתן
- 30 להשקיף על התבטאויותיה של א' על ציר הזמן.
- 31

בדלתיים סגורות

- 1 ההגנה מסיקה מהעובדה ש-א' לא זכרה שהיא השאירה הודעה זו, כי אין להתייחס ברצינות לרישום
2 זה; מה גם שנושא הרישום הוא "הטרדות" ולא מעשי אינוס. ההגנה אף הרחיקה לכת וטענה כי
3 "ישנה סבירות גבוהה, כך על פי כלל חומרי החקירה בענייננו כי א' עצמה לא היא שהשאירה את
4 ההודעה הנ"ל, אלא שזו הושארה בשמה..."
- 5 לטעמנו, טענות ההגנה בנדון זה אינן יכולות להחזיק מים, שהרי הן עומדות בניגוד לעדותה האמינה
6 של ד"ר סלע שסיפרה כי שוחחה עם א' וזו מסרה לה את מספר הטלפון שנרשם ב-ת/171, שהינו אכן
7 מספר הטלפון של א'. מעבר לתוכן השיחה שנרשם, זכרה ד"ר סלע גם חלק אחר של השיחה, שלא
8 נרשם, הקשור בהתלבטותה של א' אם להגיש תלונה אם לאו, לאור העובדה שהיא עמדה בפני אירוע
9 משמעותי בחייה - [REDACTED]. פרט זה לא היה נמסר, מן הסתם, על ידי מתחזה כלשהי.
- 10
- 11 לא מצאנו כל ממש בטענה שמכיוון ש-א' לא זכרה כי השאירה הודעה זו הרי יש להסיק מכך כי יתכן
12 שמאן דהיא אחרת השאירה את ההודעה. נפנה לפרטים רבים אחרים ש-נשמטו מזכרונה של א', אף
13 כי בהמשך התברר כי פרטים אלו התקיימו גם התקיימו כעולה מעדותם של עדים אחרים, כך
14 למשל:
- 15 א' לא זכרה שאמרה לצוראל שהנאשם מטריד אותה מינית, צוראל זכר.
16 א' לא זכרה שאמרה להללי שהנאשם "שולח ידיים ארוכות", הללי זכר.
17 א' לא זכרה שאמרה לדרור ניסן כי הנאשם הטרידה מינית, דרור זכר.
- 18 ובכן זוהי א', וכך פעל זיכרונה. העובדה שהיא לא זכרה את פנייתה למרכז, אינה פוגמת באמינותה
19 של הראייה ת/171, משזו אינה עומדת לבדה ואלוה חוברת עדותה האמינה של ד"ר סלע. יתרה מכך,
20 עובדה זו מחזקת את דבריה בהיותה סותרת את טענת העלילה.
- 21
- 22 באשר לטענה שמדובר רק בתלונה על "הטרדות" ולא על "אונס", הרי אין הדבר מעלה או מוריד.
23 החשיבות היא בעצם הרישום על תלונה בדבר מעשים בעלי גוון מיני ש-א' מליחסת עשייתם בה
24 לנאשם, כבר בשנת 2000, זמן רב לפני פרוץ הפרשה.
- 25 השווה לדברי בית המשפט ב-ע"פ 7097/08 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 6.9.10) "מדגיש
26 הסניגור כי המתלוננת לא תיארה לחברתה מעשה אונס. נכון הדבר, אך כאמור היא תיארה תקיפה
27 מינית מבלי לפרט את אופיה. מצב דברים זה פועל נגד המערער, המכחיש מצדו קיומו של מגע מיני
28 בינו לבין המתלוננת, קל וחומר מגע מיני בכוח."
- 29
- 30 אדר פרימור .7
- 31 פרימור, עיתונאי בעיתון "הארץ", התוודע, כזכור, ל-א' באמצעות ארמוזה שאותו הכיר עוד
32 מתקופת לימודיו בבית ספר תיכון.

בדלתיים סגורות

1 פרימור העיד על כך שערב הבחירות לנשיאות בשנת 2000, סיפר לו ארמוזה אודות הטרדתה המינית
 2 של א' על ידי הנאשם. אף שהוא לא עסק בנושאים אלה, שכן עיסוקו בתחום חדשות החוץ, היה נכון
 3 לשמוע את הפרטים כדי להעבירם למי שעוסק בכך. לצורך כך הוא שוחח עם א' פעמיים בטלפון
 4 ונפגש עמה פעם אחת על מנת לשמוע את סיפורה מכלי ראשון. אולם בפגישה זו שהתקיימה
 5 בנוכחותו של ארמוזה, נמנעה א' מלמסור פרטים "היא היתה מאוד פסימית, מאוד לא משתפת
 6 פעולה, מאוד מובכת, מאוד נרתעת, צחקקה כל הזמן" (עמ' 4326 שו' 15-16).

7 "היא היתה אצלי בבית והיא לא פתחה את הסיפור בעצם, היא לא הסכימה לדבר על זה, וירון
 8 ניסה לזנוב אותה כדי שהיא בכל זאת תוציא את זה. עכשיו מאחר ואני הערכתי, שמאחר שהיא
 9 הגיעה עד אלי, אז היא כבר נכונה להוציא איזשהו סיפור, זה לא היה המצב, ואז הוא ניסה לפי מה
 10 שאני זוכר, לשאול אותה פרטים ואת זוכרת שאמרת לי ככה ואת זוכרת שאמרת לי ככה, והיא לא,
 11 היא כמו שאמרתי, היא צחקקה במבוכה ואמרה עזוב, אני לא רוצה להיכנס לזה, ובסופו של דבר,
 12 הפגישה נגמרה בזה שהיא לא רצתה להיכנס יותר לזה, היא לא רצתה לתת פרטים." (עמ' 4327
 13 שו' 12-2)

14
 15 לדבריו, א' הסבירה את חוסר רצונה לשתף פעולה ולחשוף הענין בכך שאמרה "שהיא לא רוצה
 16 להיכנס לזה, היא אמרה שהיא נשואה היום, היא אמרה שזה מאחוריה וכאלה דברים...
 17 ושלכן היא גם לא רוצה לפתוח את זה." (עמ' 4327 שו' 17 ואילך) "זכור לי שהיה לה מאוד לא
 18 נוח, ושהיא לא, היה לה מאוד קשה עם המצב, היא לא שיתפה פעולה." (עמ' 4328).
 19 לאור עמדתה של א' באותו מפגש פרימור לא פרסם דבר, העביר את פרטי השיחה לעורך העיתון,
 20 ומעבר לכך לא המשיך לעקוב אחר הענין.

21
 22 עדותו של פרימור עשתה עלינו רושם מהימן, היא היתה מינימליסטית והעד השתדל לדייק בתיאור
 23 פרטי השיחה במהלך המפגש היחיד עם א'.
 24 פרימור התרשם כי למרות שיש דברים בנו, א' אינה מעוניינת לפרסם דבר, וחרף העיתוי הנפיץ של
 25 הבאת הדברים לפתחו, ערב בחירתו של הנאשם לנשיא, לא עשה דבר בנדון.

26
 27 הגם שלמעשה לא מסרה א' לפרימור שום פרט ממשי, יש לעדותו חשיבות רבה, בהיותה מפריכה את
 28 תיאוריית העלילה שמייחסת ההגנה ל-א'. אילו היתה א' מעוניינת לנקום בנאשם, נקמתה היתה
 29 יכולה להיות אכזרית וקשה דווקא בעיתוי זה, כאשר פרסום גם הקל שבקלים בענין חשד לביצוע
 30 מעשי הטרדה מינית שייחסה לו אז, היה מחסל את סיכויי בחירתו של הנאשם לנשיא.

בדלתיים סגורות

8. אילנה דיין (להלן: "דייני")
- 1 בהודעותיה (ת/108א, ת/134, ת/126), הזכירה א' את אילנה דיין כדוגמא לעיתונאים שפנו אליה, עם
2 בחירתו של הנאשם לנשיא: "בהתחלה, כשהוא נבחר לנשיא צלצלו אלי כל מיני עיתונאים, הם ידעו
3 מזה... צלצלה אילנה דיין... וכדי שאני לא אדבר שלח את אורי יואלי... הוא הפעיל את
4 השיטה... השיטה קוראים אורי יואלי... למשל שצלצלו העיתונאים, הוא צלצל לשאול מה שלומי
5 באצטלה של חבר שדואג לי ומוסר לי מהנשיא, סליחה דרישות שלום ומזל טוב..." (ת/126 עמ' 39).
6 כאן המקום לציין שמעבר לעובדה שאנו מאמינים ל-א', כי אמרה אמת באשר להתקשרויות של
7 עיתונאים שהתעניינו בנאשם בסמוך ולאחר בחירתו לנשיא המדינה, הדבר נתמך גם בהגיונם של
8 דברים, שהרי פרימור העיד שאף שלא פרסם דבר, הוא העביר הנושא לטיפולו של עורך עיתון
9 "הארץ" כשזה האחרון ידע על סיבת מפגשם של פרימור ו-א'. כך שמסקנה שבהיגיון היא, כי לפחות
10 במערכת עיתון אחד סיפור של א' כי הוטרדה מינית על ידי הנאשם היה ידוע.
11
12
13 גרסתה זו של א' שדיין פנתה אליה בסמוך לבחירתו של הנאשם לנשיא, אף שלא אושרה בעדותה של
14 אילנה דיין, מקובלת עלינו, לאור השיחה שמתקיימת בין א' לבין דיין במהלך שנת 2005, כשנה לפני
15 פרוץ הפרשה. שיחה זו מהווה מעין "שיחת המשך" לשיחה קודמת בנושא זה, כפי שמסרה א'
16 בהודעתה (ת/134), כי פגשה את דיין בסופר פארם בירושלים, [REDACTED]
17 שאז שאלה את דיין אם לא מצאו כלום נגד קצב: "עוד לא הצלחתם לעשות
18 משהו בנושא של קצב?... משהו בסגנון הזה." (ת/134 עמ' 4).
19
20 בעדותה בבית המשפט תיארה א' את המפגש האמור: "אני הייתי עם הילדים, היא היתה עם בעלה
21 והיה איזה קטע שהיינו לבד, אז אמרתי לה תגידי, לא הצלחתם לעשות משהו עם הסיפור של
22 קצב, כי בזמנו היא התקשרה אלי, אחרי שהוא נבחר. ואז היא אמרה לי משפט כמו, לא הצלחנו
23 לאושש את ה... משהו כזה, וזהו בדיוק הילדים שלי באו בעלה בא וזהו." (עמ' 2132 ואילך).
24
25 דיין אישרה בעדותה בבית המשפט את קיומו של המפגש המתואר: "...ניגשה אלי אישה וביקשה
26 לספר לי, על דברים שהיא יודעת, היא ככה אמרה, על משה קצב, השיחה היתה מאוד קצרה, לא
27 ידעתי איך קוראים לה, היא לא הסכימה להגיד לי איך קוראים לה, היא רק אמרה לי שהיא [REDACTED]
28, היא אמרה שהיא גרה ב...היה לי ברור מהדברים שהיא אמרה... שהיא מדברת בהקשרים של
29 הטרדה מינית או עבירות מין... של משה קצב כלפיה..." (עמ' 3708).
30 אף שדיין אינה זוכרת את תוכן השיחה עם אותה אישה (א'), היא זוכרת שזו אמרה לה דברים מהם
31 השתמע "שיש לה לספר על משה קצב, זה היה המשמעות והתוכן של הדברים, אני לא יכולה
32 להגיד לך שאני זוכרת את הסטנוגרמה של הסיפור" (עמ' 3709).

בדלתיים סגורות

1 עדותה של דיין הינה עוד ציון דרך להתבטאויותיה של א' במועדים קודמים בדבר הטרדתה המינית
2 והתלבטויותיה של א' אם לחשוף את הפרשה אם לאו, וסותרת את הטעון לפיו מדובר ב"המצאה"
3 מאוחרת המונעת מרגשות נקם.
4

5 פרק ו' - שיטת הנאשם: קירוב והטרדה - ריחוק, מידור והשפלה

6 א. כללי

7 בפרק זה נרחיב בסקירת השיטה בה נהג הנאשם כלפי א', שיטה שהתאפיינה בשלב הראשון -
8 בקירוב והמלכה ובניסיון לגבות את התמורה, ובשלב השני, עם בוא הסירוב - בריחוק, מידור
9 והשפלה עד לפיטורין.

10 הרחבנו בפרק זה משום ששיטת הנאשם תומכת מחד גיסא בגרסת א', תוך שהיא מחוזקת בהנהגת
11 השיטה גם כלפי נפגעות אחרות, ומאידך גיסא - שוללת מכל וכל את שפע טענותיו של הנאשם, החל
12 מהכחשתו את מידורה של א', טענות בדבר תפקודה הלקוי, וכלה בטענתו החילופית בדבר רומן
13 אהבים עם א'.
14

15 כעולה מהודעותיה ומעדותה, הרי במהלך תקופת העסקתה הראשונה, האדיר הנאשם את מעמדה
16 של א' בלשכה - מה שכונה בפיה, "תקופת המלוכה", כשתהליך האדרה זה כלל מתן גיבוי מלא ללא
17 סייג על ידי הנאשם. ניתנה לה זכות כניסה חופשית ללשכתו של הנאשם, שליטה מלאה על יומן השר
18 וקביעת הלוח והיא הוזמנה והשתתפה בכל הסיורים והאירועים של הלשכה.
19 עוד עולה מהראיות כי במקביל לתהליך "ההמלכה" התקיים תהליך אחר שבו נקט הנאשם באופן
20 הדרגתי, באמצעותו ביקש לגבות את היתמורה מ-א' עבור "המלכתה". הדבר בא לידי ביטוי
21 בהטרדות מילוליות שבתחילה נשאו אופי מתעתע של 'מעין חיזור', "בואי נחיה כמו כוכי ומרדכי",
22 בהמשך אמר לה ש"פינטז" עליה, שליחת ידיים, חיבוקים, ליטופים, נגיעות בחזה מתוך תקווה
23 שבסופו של הליך הדרגתי זה, תתרצה א' ותקיים עמו יחסי מין בהסכמה, וכדבריה: "היה את כל
24 הנושא הזה שהוא מעצים אותי מבחינת העבודה ומצד שני, הוא מטריד אותי מהצד של ה... מהצד
25 המיני. אז זה החוויות שאני חוויתי באותה תקופה. התעתוע הזה, שמצד אחד יש כאילו את
26 ההמלכה... מבחינת העבודה הוא נתן לי גיבוי ואני במעמד טוב... ומצד שני, יש את הטרדות..."
27 (עמ' 2690).

28 וכן: "כל מערכת היחסים שם לא היתה תקינה... הוא המליך אותי והייתי מלכתו והייתי יקירתו,
29 נכון, והיום גם במרחק הזמן, אני אומרת זה לא נורמלי.. אבל כשאתה בתוך זה, אתה לא, לוקח לך
30 זמן להבין, שמשוהו כאן לא תקין. כי זה בהתחלה נורא נחמד, שהבוס שלך נותן לך גיבוי, ומעצים
31 את הסמכויות שלך והכל." (עמ' 4-2693).

בדלתיים סגורות

- 1 המאשימה טוענת כי הנאשם "המליך" את א' משום שסבר כי בתמורה לכך היא תתרצה ויתשלם
2 על 'המלכתה' זו בכך שתקיים עמו יחסי מין בהסכמה, וכי על רקע סירובה, החל הנאשם בתהליך
3 הדרגתי של מידור, העלבה והשפלה שהתבטא, בין היתר, בפגיעה בסמכויותיה הבסיסיות כמנהלת
4 לשכה, תוך ריקון תפקידה מתוכן.
5
- 6 על פי הנטען, התהליך היה הדרגתי, שיטתי ולא נעשה באופן חד ודרמטי, כאשר במלאכת "קיצוץ
7 כנפיה" של א' ופגיעה במעמדה, נטלו חלק גם עוזריו הנאמנים שסרו למרותו, כאשר הפגיעה, גם
8 מבלי שהדברים נאמרו מפורשות אי - פעם על - ידי הנאשם, באה כתגובה לאי - היענותה לו. גם
9 בתקופה זו שהוגדרה על ידי א' כתקופת "המידור וההשפלה", לא פסקו ניסיונותיו של הנאשם
10 להשיג מבוקשו
11 משהמשיכה א' לעמוד בסרבנותה, החל הנאשם בתהליך קירובן של עובדות אחרות בלשכה
12 "למלוכה". לדוגמא, נהג לקרוא לנ.א., שלא לצורך מקצועי כלשהו, להיכנס ללשכתו
13 תוך הפגנת יחס מועדף כלפיה והפגנת יחס של זלזול ועוינות כלפי א', והכל בנוכחותה של
14 נ.א., והדברים יפורטו בהמשך (ראה לענין זה דבריה של נ.א.): "ביקש ממנה שכאשר אני בחדר שהיא
15 לא תיכנס" עמ' 849).
- 16 הנאשם צעק על א', העליב והשפיל אותה בלשכה בתל אביב ביום 17.9.1998, בעת ביקורה של ח"כ
17 נעמי בלומנטל ואסר על עובדי לשכתו למסור לה את לוח"ז נסיעותיו לחו"ל. לשיא הגיעו הדברים
18 כשהורה לה במהלכו של אחד הסיוורים לרדת מן הרכב ולחזור ללשכה, אירוע שהביא את א' לכתוב
19 לו מכתב זועם שלאחר 11 יום מיום קבלתו, פיטר אותה הנאשם כאשר כתב לה את מכתב הפיטורין
20 (ת/126ב).
- 21 הנאשם כפר בקיום שיטה של 'קירוב וריחוק' ובשינוי יחסו ל-א', משטען לקיומו של יחס טוב, אדיב
22 ומנומס מצדו כלפיה מהיום הראשון להעסקתה ועד לפיטוריה בנסיבות שאולץ לעשות כן, לאור
23 הצטברותן של תלונות על תפקודה, כשפיטוריה היו מסיבות ענייניות ומקצועיות בלבד.
24
- 25 להלן נראה כיצד הוכחה השיטה ויישומה על א'.
26
- 27 **ג. מאפיינים נוספים בתקופת המלוכה - מתנות**
- 28 א' העידה כי תקופת המלוכה התאפיינה בנוסף לכל מה שפורט לעיל, במתן תשומת לב אישית
29 מיוחדת שהתבטאה בשיחות טלפון מרובות, הן בשעות היום והן בשעות הלילה, וכן בהענקת מתנות
30 על ידי הנאשם: סט עגילים, שוקולדים וכן סט בשמים קטנים. נתמקד במתנת העגילים משום
31 הייחוד שבה בתגובת הנאשם.

בדלתיים סגורות

- 1 בהודעתה ת/103 א אמרה אי כי הנאשם נתן לה במתנה קופסה ובה 6 זוגות עגילים כשחזר מאחת
2 מנסיעותיו לחו"ל.
- 3 משנשאל הנאשם בחקירתו על הענקת מתנות ל-א' השיב "לא זכור לי" (ת/5 עמ' 6 שו' 53). בהמשך,
4 משנשאל שוב אם נהג להביא ל-א' מתנות כשחזר מחו"ל השיב אותה תשובה: "לא זכור לי". (שם,
5 עמ' 7 שו' 58).
- 6 משנשאל ספציפית על העגילים, הכחיש הנאשם בכל תוקף והשיב: "לא קניתי דבר כזה, לא הבאתי
7 לה את זה. אני אומר את זה בוודאות. היא מעלילה עלי, ומשקרת." (שם, עמ' 7 שו' 69-68).
- 8 אלא שתשובה אחרונה זו של הנאשם תשתנה מן הקצה אל הקצה בחלוף תקופה של כשנתיים, כאשר
9 השיב הנאשם לשאלה פתוחה של החוקר בהודעתו מיום 27.11.2008, האם ברצונו להוסיף דבר מה:
10 "אני רוצה לספר פרט ששאלתם אותי בחקירה, הענין של 6 זוגות עגילים, הצגתם בפני, אני לא
11 נתתי לה מתנה עגילים. כשקראתי את חומר החקירה אז פתאום אני רואה ונזכרתי בפרטים...
12 ממתי אדם נותן 6 זוגות עגילים למזכירה, נותנים זוג אחד בשביל הערכה, תשומת לב. אלא
13 שבעקבות קריאת חומר החקירה נזכרתי באירוע. במהלך הטיסה של אל-על עוברים בדיוטי פרי.
14 .. עבר הדיוטי פרי קניתי קופסא עם 6 זוגות עגילים.... שם את הקופסא הקטנה בתוך השקית עם
15 כל החומר המשרדי. אני נוחת בשדה התעופה, מקבלים אותי עובדי המשרד. .. א' לוקחת את
16 השקית משדה התעופה עם החומר המשרדי ובתוך זה נמצאת הקופסא עם העגילים... שכחתי
17 שזה בתוך שקית וחשבתי שאיבדתי את מה שקניתי. הגנבת הזו לא שאלה אותי מה לעשות עם זה,
18 מופיעה אצלכם ומספרת שקיבלה 6 זוגות עגילים ממני... תבואי תשאלו של מי הקופסא, מה
19 לעשות איתה, למי לתת, ואפילו לא החזירה, פשוט גנבה.. אני לא חושב שזה עלה בשימוע. לא
20 העלו את זה בשימוע." (ת/16, עמ' 22 שו' 582).
- 21 הנאשם חזר על הגרסה לפיה א' גנבה ממנו את העגילים, גם במהלך עדותו בבית המשפט. גרסתו של
22 הנאשם לפיה א' גנבה את העגילים והוא לא נתן לה אותם במתנה, נדחת על ידינו מהנימוקים
23 הבאים:
- 24 החסבר ניתן במסגרת גרסה כבושה שנמסרה כשנתיים לאחר שנחקר והכחיש כליל קניית העגילים
25 ונתינתם במתנה ל-א'. זאת ועוד, טענתו של הנאשם כי לאחר קריאת חומרי החקירה הוא "נזכר"
26 בדברים אינה משכנעת. זאת נאמר בלשון המעטה. נסביר.
- 27 כאמור, הנאשם הכחיש במסגרת הודעתו (ת/5), את עצם קניית העגילים, כמו גם את מסירתם
28 במתנה ל-א'. האופי הקטגורי של תשובתו, בה שלל מכל וכל את עובדת קניית העגילים: "לא קניתי
29 דבר כזה.", עומד כנגד טענת ההיזכרות המאוחרת בדברים.
- 30 לא ברור כיצד קריאת חומרי החקירה "עוררה" את זיכרונו של הנאשם וגרמה לו לחזור בו מתשובתו
31 הקודמת "לא קניתי דבר כזה", ולטעון את ההפך.

בדלתיים סגורות

1 יתרה מזו, א' לא נחקרה במהלך עדותה בבית המשפט על סיפור 'גניבת' העגילים מן הנאשם, מה
2 שהביא את הנאשם להתריס כלפי סניגוריו במהלך חקירתו, מדוע הם לא שאלו אותה על כך (עמ' 4643).
3 ההימנעות מחקירת א' בנקודה ששנויה במחלוקת מותרת גרסתה כבלתי מעוררת.
4

5 בניסיונו של הנאשם להציג את א' כגנבת, הוא חשף עצמו כמי שלא דובר אמת.
6 מסקנתנו מן האמור לעיל, היא ש-א' היא זו שאמרה אמת בענין העגילים שהוענקו לה במתנה על ידי
7 הנאשם, כאשר אמונו בעדות א' בענין מתנת העגילים, משליך גם על האמון שאנו רוחשים לעדותה,
8 ככל שהיא מספרת על מתנות נוספות שהנאשם נתן לה מדי פעם, כגון 'בשמים קטנים' ושוקולדים,
9 כל אימת שחזר מחו"ל.

ג. שיחות הטלפון

11 גרסתה של א' בענין שיחות הטלפון האובסיסיביות, הן בשעות היום ובעיקר בשעות הלילה, סוקרה
12 כבר בפרק עדותה.
13

14 הנאשם מצדו, טען, הן בחקירתו במשטרה והן בעדותו בבית המשפט, שחרף ריבוי השיחות
15 הטלפוניות שהתנהלו בינו לבין א' במהלך תקופת העסקתה, מדובר בשיחות עבודה בלבד ולא
16 בשיחות אינטימיות או בשיחות מטרידות.
17

18 הנאשם נחקר על כך בהודעתו, הכחיש וטען כי א' משקרת:

19 "ש: נהגת להתקשר ל-א' אחרי שעות העבודה הביתה?
20

20 ת: בענייני עבודה.

21 ש: עוד אמרה א' ציטוט 'קצב היה מתקשר אלי המון הביתה כל הזמן בלי הפסקה. ... הוא
22 היה מתקשר כל הזמן ברגע שאני מגיעה הביתה, הוא היה מתקשר לפלאפון של העבודה
23 והביתה. הוא היה אומר שהוא מתגעגע אלי ומה אני עושה, מה אני לובשת, שאני אוריד
24 את הבגדים או סתם להגיד לילה טוב'.

25 ת: היא משקרת, היא מתארת חוויות כנראה שעברה עם מישהו אחר ומשליכה
26 את זה עלי...

27 ש: לדברי א', אתה התקשרת אליה כאשר היא נסעה לנסיעה בחו"ל לניו יורק וללוס אנג'לס.
28 התקשרת עד שהיא עלתה למטוס, השארת לה הודעות בבית מלון בו היא התאכנסה
29 בחו"ל.

30 ת: לא זוכר את זה, יכול להיות שזה קשור בענייני עבודה" (ת/5, עמ' 41).

31 בחקירתו מיום 7.9.2006, שב נאשם ונשאל לגבי שיחות הטלפון בשעות הלילה המאוחרות 22.00 -

32 23.00 שביצע אל א' השיב:

בדלתיים סגורות

1 "לא היו שיחות אינטימיות, לא היו שיחות מיניות, עם אף אחת מהשלוש.. יכול להיות שהיה כן
2 שיחות טלפון, בענייני עבודה, עם כל השלוש... ושעות כאלה, עם כל הכבוד, לי יש גם את חיי
3 המשפחה שלי ואת העיסוקים שלי... גם אני רוצה את המנוחה הנפשית, ואני רוצה את הפרטיות
4 שלי עם משפחתי... יש לנו חיי משפחה מאוד אינטנסיביים..." (ת/א6), עמ' 46.

5
6 אלא שפלטטי השיחות המתעדים שיחות ליליות ארוכות בין הנאשם לבין א', טופחים על פני גרסתו
7 של הנאשם, כי לא ניהל שיחות בשעות הלילה, וכי את השעות האלה הוא מקדיש למשפחתו.
8 לאחר קבלת חומרי החקירה ומשנחשף הנאשם לקיומם של פלטטי הטלפון, המתעדים שיחות עם א'
9 בשעות הלילה המאוחרות, ביצע הנאשם תפנית חדה ואמר ש-א', שעברה משבר ותקופה קשה מאוד
10 בחייה האישיים, נהגה לחלוק איתו את קשייה בשיחות טלפון אלה, כאשר הוא הקשיב לה מתוך
11 הפגנת הזדהות, הבנה והתחשבות בה ותו-לא. (עמ' 4641).

12 גרסה חדשה זו אינה אלא אמירת אי אמת, משהיא עומדת בסתירה לדבריו במהלך חקירותיו
13 במשטרה, כשבחר להכחיש קיומן של שיחות ליליות כאלה וטען כי א' משקרת במצח נחושה.
14 הימנעותם של ב"כ הנאשם לעמת את א' עם גרסתו החדשה של הנאשם, באשר לתוכן של השיחות
15 הליליות, שכעת הוא מודה בקיומן, רק מחזקת את מסקנתנו בדבר אי אמיתות גרסתו המאוחרת של
16 הנאשם בנקודה זו.

17
18 גם כאן, כמו בענין העגילים, שינה הנאשם את גרסתו מן הקצה אל הקצה: החל מהכחשת קיומן של
19 שיחות ליליות עם א' בתואנה ששעות אלו הוא מקדיש למשפחתו שלו, ועד לאישור קיומן של שיחות
20 אלה בתרצו זאת בכך שבמהלך השיחות הליליות הוא רק הקשיב למצוקותיה של א'.
21 אנו קובעים כי דבריו של הנאשם אינם אמינים ולא ניתן לסמוך עליהם. אנו מעדיפים את גרסתה של
22 א' בדבר קיומן של שיחות טלפון אינטנסיביות הן ביום ובעיקר בלילה, שנשאו אופי של הטרדה
23 מינית ואשר התקיימו בתקופת "המלוכה".

ד. מלוכה - במשמעות גיבוי ומתן סמכויות

24
25
26 ב"כ הנאשם תוהים כיצד יכולה היתה א' להתייחס לתקופה הראשונה במהלכה הוטרדה מינית על
27 ידי הנאשם ונאנסה על ידו פעמיים כ"תקופת מלוכה", התקופה "המאושרת" בחייה? הסנגורים
28 מפנים לעובדה לפיה דווקא במהלך התקופה הראשונה, במהלכה טוענת א' כי נאנסה, היא אינה
29 מוצאת לנכון לשוחח על בעיותיה עם איש ולפנות לקבלת עזרה והתערבות, והיא עושה זאת רק
30 במהלך התקופה השנייה שאז הפגיעה בה מתבטאת בעיקרה בסמכויותיה בעבודה. ההגנה מבקשת
31 להסיק מכך שכנראה במהלך התקופה הראשונה, עת נעשו בה המעשים המיניים, הדבר היה

בדלתיים סגורות

- 1 בהסכמתה, כתמיכה לטיעונם החילופי לפיו אם יוכח כי התקיימו יחסים בין הנאשם ל-א', הרי
2 שאלו התקיימו בהסכמתה ומרצונה.
- 3 במהלך עדותה התייחסה א' לטענה זו ואמרה: "קודם כל זה לא סותר. היו השפלות בנושא המיני
4 והיו השפלות שלא בנושא המיני. אני אמרתי שהשפלות בנושא המיני, לפחות המקרים הגדולים,
5 אני לא התמודדתי איתם בשום צורה. אני סגרתי אותם בלבי, והנחתי אותם בצד. לא
6 התעמתתי, ולא דיברתי על זה עם אף אחד ולא כלום. לגבי ההשפלות השניות שכאילו גם רואים
7 אותם יותר, גם אני חווה אותם בצורה אחרת, אז היה לי יותר קשה ושם ביקשתי ממנו (הכוונה
8 להלל) שיבוא וינסה לדבר איתו.. זה לא שההשפלות האלה היו יותר מהשניות, או אלה יותר
9 מאלה, אלה היו השפלות מסוג מסוים ואלה היו השפלות מסוג אחר." (עמ' 2677 שו' 14 ואילך).
- 10
- 11 במלים אחרות, א' מסבירה כי הפגיעה שהתבטאה באונס ובהטרדות המיניות המתמשכות היתה
12 פגיעה שהתרחשה בהחבא וללא עדים. א' סגרה' פגיעה זו משבחרה שלא להתמודד עימה בזמן
13 התרחשותה. מאידך, המידור, ההשפלה והפגיעות שבאו לאחר שסר חינה מעיניו, נעשו בפרהסיה אל
14 מול כל עובדי הלשכה ובשיתוף עם חלקם, פגיעות שנראו ונשמעו בפני כל, ומשכך לא ניתן היה
15 "לנעול" אותן ולהדחיקן.
- 16 הסבר זה מקובל עלינו והוא מתיישב עם המכלול ועם אופיה ואישיותה של א'.
- 17 מ"מלכת הלשכה", שהכל עבר דרכה, נהייתה א' כאבן שאין לה הופכין משהנאשם נתן לה תחושת
18 אפסות. הוא מידר אותה מלויז, לא שיתף אותה בסיוורים, לא התקשר אליה אף בעניינים שהם בלב
19 עבודתה כמו לויז ותיאום פגישות, התקשר למזכירות הפנפונות לה, ובמקום שהכל יעבור דרכה, הכל
20 חלף עבר מעל לראשה.
- 21 הפגיעה בפרהסיה במעמדה ובסמכויותיה של א' על ידי הנאשם, הסבו לה בושה, השפלה וכאב גדול
22 ועם אלו א' לא ידעה להתמודד, משלא יכלה להסתירם כפי שהסתירה את הפגיעה המינית.
23
- 24 מן המכלול אנו מסיקים כי כאבה של א' היה גדול אף יותר משהבינה שההשפלה והפגיעה בה באו
25 בעקבות אי היענותה לנאשם, כך שעניינו בה מלכתחילה היה מיני ותו-לא, וכי המחמאות בתחום
26 המקצועי שהורעפו עליה לא היו אמיתיות ונועדו למטרה אחת ויחידה – לנצלה מינית. תחושת
27 ההשפלה הפומבית הצטרפה, אפוא, לתחושת הניצול שחוותה א' בינה לבין עצמה.
- 28 א' הסבירה מדוע השתמשה במלה 'מלכות': "ניסיתי להשתמש בביטוי, שמראה.. איך הוא האדיר
29 אותי, איך הוא האציל סמכויות, איך הוא העצים אותי, איך הוא נותן לי גיבוי, אז השתמשתי
30 בביטוי הזה שעשה אותי מלכה." (עמ' 2706).
- 31

בדלתיים סגורות

- 1 נדגיש כי בניגוד לנטען ע"י ההגנה, א' מעולם לא הגדירה את תקופת "המלוכה" כ"מאושרת"
2 בחייה, וסייגה הגדרה זו ל"מלוכה בעבודה", שאין לה שום קשר ל"אושר", וכדבריה:
3 "לא זכור לי שאני תיארתי את זה בשום שלב כתקופה מאושרת בחיי... אני השתמשתי במילה
4 תקופת ההמלכה כתקופה שכאילו הוא נתן לי סמכויות והכל... מפה ועד להגיד שזאת היתה תקופה
5 מאושרת, אני לא זוכרת שאמרתי מילה כזאת." (נעיר כי בהמשך, הודה עו"ד פלדמן בטעותו ואישר
6 שהמילה "אושר" באה מפיו ולא נאמרה על ידי א', ראה עמ' 2582 שו"י 13).
- 7 גם בחקירתה הנגדית א' מסייגת את השימוש במלה 'מלכות' לגיבוי שניתן לה על ידי הנאשם
8 בעבודה, "מתיחסת בזה למשהו מאוד מאוד מסוים... בנושא העבודה... זה מה שקרה בפועל, הוא
9 מצד אחד נתן לי סמכויות לא הרשה לפגוע בי, כל מה שבאמת מנהלת לשכה זקוקה. גם כאילו
10 מהבוס שלה ובמקביל היו ההטרדות המיניות שאני לא, שלא הייתי שמחה בהם.. כל הזמן הם
11 ידעו שיש לי, זה דברים שעוברים בלשכה, כשבוס נותן למישהו גיבוי זה עובר וכולם רואים, ויש
12 סמכויות, וזה לא תמיד נאמר,
13 הוא לא תולה פלקטים במשרד ואומר יש ל-א' גיבוי זה דברים שאנשים רואים..." (עמ' 2582).
- 14
- 15 הסבריה של א' הם הסברים הגיוניים ומתקבלים על הדעת. נזכור כי אנו צריכים לבחון את הדברים
16 מנקודת מבטה של המתלוננת הספציפית, שראתה במקום עבודתה כמנהלת לשכת שר בישראל -
17 מקור גאווה ופסגת השאיפות המקצועיות. היא נהנתה מעמדה של כוח, השפעה וקירבה לשר, היא
18 היתה אחראית על כשש, שבע מזכירות שעבדו תחתיה, ושהיתה לה סמכות לפטרן (עמ' 2533). היא
19 התחככה במוקדי הכוח והשררה שסבבו את לשכת השר, הכנסת והממשלה, והרגישה חזקה
20 וחשובה. תחושות אלו הועצמו על ידי דברי הכיבושין והמחמאות שהרעיף עליה הנאשם בתחילת
21 עבודתה בנושא המקצועי והענקת גיבוי מלא בכל עימות עם אנשי הלשכה, כמו גם צירופה לכל
22 הסיוורים והאירועים של המשרד. היתה לה גם הכנסה קבועה ובטוחה.
23 א' אהבה את עבודתה, אך אהבה יותר את הכוח והשררה שניתנו בידיה.
24 הנאשם בגיבוי הבלתי מסויג שהעניק לה, הוא זה שהביא אותה לידי כך שחשה כ"מלכת הלשכה"
25 והתנשאה מעל עובדים בכירים אחרים בלשכה דוגמת בן חור, ברוקנר ונעים - מה שביא אותם
26 בהמשך, עם הפסקת הגיבוי מטעם הנאשם, לעשות בא' מעשה בני יעקב באחיתם יוסף. סצנת
27 "ההעדפה" עליה סיפר הנאשם ל-א', שבה הבהיר לבן חור כי אם יצטרך לבחור בין קרבתו ל-א' לבין
28 קרבתו אליו, הוא יעדיף את קרבתה, לא הותירה ספק בעיני א' בדבר איתנות מעמדה בלשכה
29 ונחיתות מעמדו של בן חור.
30
- 31 על רקע האמור אפשר להבין את דברי א' לפיהם אותה תקופה היתה תקופת 'מלכות', מבחינתה,
32 תקופת "מלכות בעבודה", במנותק מתחושות הפגיעה וההשפלה עימן החליטה שלא להתמודד:

בדלתיים סגורות

- 1 "אני דיברתי שמבחינת העבודה זה היה שהוא עשה ממני מלכה ומהבחינה מצד שני... הטריד אותי
2 והוא עשה את כל הדברים שלא רציתי שהם ייעשו." (עמ' 2703).
- 3 "הוא האציל לי סמכויות, הוא נתן לי גיבוי, הוא נתן לי מחמאות איך שאני עובדת טובה, כל דבר
4 שקשור לעבודה.. נתן לי לטפל בכל מיני דברים למשל מול הכנסת, מול סוירים, מול אנשי מקצוע
5 במשרד... סמכויות שאחרי זה נלקחו ממני." (עמ' 2704).
- 6 מבחינת א' - זוהי המלכות בהתגלמותה. לא "פרוות צינצילה", לא "יהלומים" ולא "אופרת
7 מילאנו", כלשונו הציורית של עו"ד פלדמן (עמ' 2594-2593), הם שעניינו את א' והחזיקו אותה
8 בעבודה ואיפשרו לה שלא להתמודד עם הפגיעה המינית בה, אלא המעמד והכוח שפורטו לעיל,
9 כשלכך מתווסף גם הצורך הכלכלי שלה במשכורת שקיבלה, לאור היותה אישה רווקה הנושאת בעול
10 פרנסת עצמה, משלמת שכר דירה ומממנת רכב שאך זה רכשה.
11
- 12 **ה. שינוי היחס - מידור והשפלה**
- 13 א' מייחסת את שינוי יחסו של הנאשם כלפיה באי היענותה לקיים עמו יחסי מין ובהתנגדותה לשני
14 מקרי האונס שחוותה. מנגד, עמדה גרסתו של הנאשם שטען כי פיטוריה נעשו רק על רקע של אי
15 התאמה מקצועית, שעה שהוא עצמו לא שינה כלל את יחסו כלפיה.
- 16 מן הראיות עולה שלא זו בלבד שהנאשם שינה את יחסו ל-א' מן הקצה אל הקצה, אלא אף הנחה את
17 עובדיו ואת אנשי שלומו לנהוג כמותו, וכפי שאמרה א' - אלה עשו במלאכה בשמחה מרובה, במעין
18 פירעון חשבון ישן ממי שלתקופה מסוימת "הומלכה" עליהם, כאשר לרפי בן חור שמור מקום של
19 כבוד בהחרפת היחס כלפיה:
- 20 "לימים כאילו שהוא התחיל להתנכל לי הוא נתן לרפי בן חור את כל הגיבוי לרדת לי לחיים...
21 ופתאום אז הוא נתן לו את כל הגיבוי, פתאום התהפכו היוצרות... אחר כך שהוא לא קיבל את
22 מבוקשו, הוא נתן לו גיבוי מלא לרדת לי לחיים ולנשמה" (ת/א103, עמ' 31).
- 23 כך, כשהיא מתבקשת להתייחס למכתב תלונה שכתב בן חור בעניינה: "...אני רוצה להגיד לך
24 שמהרגע שהוא.. קצב החליט לרדת לי לחיים... הוא לא עשה את זה ישירות, הוא עשה את זה
25 דרך העוזרים שלו... יש לא מעט מכתבים בסגנון הזה שרפי בן חור משמוץ אותי לברוקנר או
26 לקצב... כל הזמן חליפות מכתבים כאלה, הם ירדו לי לחיים... הם פשוט ירדו לי לחיים זה
27 הברוקנר, בן חור והנהג שלו.. והוא ידע הכל קצב... זה היה בעידודו ובהוראותיו, הוא נתן הוראות"
28 (ת/א106, חלק שני, עמ' 2).
- 29
- 30 הוכחת שינוי היחס ל-א' מאששת את גרסתה בדבר השיטה ובדבר נידויה והרחקתה עת התנגדה
31 לקיים עם הנאשם יחסי מין.
32

בדלתיים סגורות

1 על פי עדות א', התבטא שינוי היחס בכך שהנאשם עיקר את ליבת תפקידה כרלי"שית. הוא עקף את
2 סמכויותיה בכך שניטלה ממנה הבקרה על כניסת אנשים ללשכתו וכן אחריותה על הלוי"ז. פניותיו
3 ללשכה על מנת לברר דברים פשוטים כגון לוי"ז פגישות וכיו"ב שבעבר נעשו על ידו אליה, נעשו
4 לפקידות זוטרות, שעבדו בכפיפות לה, הוא צעק עליה, העליבה והשפילה.
5 מ-א' ניטלו הכוח והשררה שהיו עיקר תפקידה; כך היא לא הוזמנה לסיורים, ומרלי"שית יכל יכולה,
6 ריכוזית שהכל התנקז אליה, הפכה למעין "נוכחת נפקדת".

7
8 זו היתה גרסתה של א' למן חקירתה הראשונה במשטרה:
9 "זה התחיל מהטרדות וזה המשיך במידור והעלבה והזלזול... אתה לא מבין למה פתאום הוא, הוא
10 התחיל להיות בן אדם כל כך לא נחמד ולא נעים ומגעיל... הוא עושה את זה בערמומיות,
11 בדיפלומטיות, ברוע וגם, דרך אנשים, דרך, גם ישיר וגם דרך העוזרים שלו... הוא התקשר
12 למזכירות שלי אז הוא נתן לנהג שלו לעשות את זה." (ת/1א103, עמ' 20).

13
14 בהודעתה זו היא מזכירה שעל רקע ויכוח בינה לבין ברוקנר הנאשם גיבה את ברוקנר וצעק עליה.
15 צפיה בדיסק החקירה (נומרטור 51: 14 – 51: 33) מראה כי סיטואציה זו פגעה בה מאוד, מה שמביא
16 אותה לבכי בעת מתן ההודעה.

17
18 בעדותה בבית המשפט חזרה א' על תיאורי ההשפלה והמידור:
19 "אז התחילה תקופת ההשפלה, זה גם התחיל בהדרגה. כבר הרגשתי שאין לי את הגב שתמיד היה
20 לי ממנו, שהוא לא נותן לי גיבוי בכל מיני דברים, הוא התחיל לצלצל כאילו ישירות למזכירות ולא
21 דרכי, כל מה שבדרך כלל השר מתקשר לראש הלשכה שלו, לקבל עדכונים... הוא התחיל לסכסך
22 ביני לבין עוזרים בלישכה... מזכירות שהיו כפופות אלי, צביקה ברוקנר קרא להן לפגישה ואמר
23 להן, שהם לא מקבלות יותר הוראות ממני... הכל היה בהדרגה... אבל זה בערך אפיון את המחצית
24 השניה של השנה שעבדתי בה שם." (עמ' 2047).

25 היא מתארת את מסכת ההתעללויות שעברה מידי בן חור במחצית השניה לתקופת עבודתה: "רפי בן
26 חור היה מנהל משאבי אנוש. אני חושבת שהוא, אני לא בטוחה לגבי זה, הוא איש אמונו... מינוי
27 שלו... והוא כל הזמן היה בקשר עם לשכת השר... כל הזמן היה ציר ברוקנר, רפי בן חור, ברוקנר...
28 כמובן השר. ואם בתקופה הראשונה בקושי שמעתי (הכוונה שמעתי את בן חור) זאת אומרת
29 שמעתי אבל הרגשתי שיש לי גב, אז בתקופה הזאת (השניה) כבר לא היה גב, אז זה התחיל, וזה
30 התחיל בדברים קטנים של הלשכה, הוא רצה להעמיד לי בכוח מחשב על השולחן... זה התחיל
31 בדברים קטנים שוב, שאני גם לא זוכרת את הסדר הכרונולוגי שלהם" (עמ' 2005).

בדלתיים סגורות

- 1 החתנכלות החלה לפתע לקבל גיבוי בתכתובת ובתיעוד:
- 2 "ולי היה ברור כבר שהוא מקבל גב להתעקשות הזאת, אז הוא התחיל להתכתב איתי... ופתאום זה
- 3 עבר לניירות לכתוב. כל הזמן הוא כותב לי מכתבים, זה התחיל בזה, וזה התחיל גם בדברים
- 4 אחרים" (עמ' 2057).
- 5
- 6 א' חשה שהמכתבים שנכתבו לה נכתבו בהשראתו ובהוראתו של הנאשם:
- 7 "אני אמרתי שכל המכתבים של רפי בן חור וצביקה ברוקנר, וכל המכתבים, זה הוא ביקש מהם
- 8 לכתוב, בן, זה. זאת אומרת אני לא יודעת את זה, אני לא שמעתי אותו אומר להם, אבל מתוך
- 9 האווירה שהייתה, ושהיא לא היתה בחצי שנה הראשונה, ושאני הכרתי אותו כבר, אני ממש
- 10 חותמת על זה שהוא אמר להם לכתוב את המכתבים... כי עובדה שרפי בן חור לא העז לכתוב מכתב
- 11 אחד, בחצי השנה הראשונה, ולא רק זה, הוא גם אמר להם אני אפטר אותך, אם אתה מולה, אז אני
- 12 אפטר אותך ולא אותה... אז פתאום הכל התהפך בחצי שנה... אם הוא לא היה מקבל על זה גיבוי
- 13 מהשר, אז הוא לא היה כותב את כל המכתבים האלה" (עמ' 2547-2546).
- 14 שינוי היחס התבטא, לדברי א', גם בכך שהנאשם קרא למזכירות אחרות שהיו כפופות לה, להיכנס
- 15 לחדר, קרא ל [REDACTED] נ.א., אף שלא היה כל צידוק מקצועי לכך, כאשר קריאות אלו תוזמנו עם
- 16 סירובה להמשך הטרדותיו ודחייתה אותן: "הפרשנות שלי היתה גם כאילו שהוא רוצה שאני
- 17 אקנא, ובגלל זה היה אומר לי תקראי ל-נ', זה היה גם כזה חד, זה היה כזה שקוף... היא יצאה
- 18 כמה פעמים אדומה... פעמיים ראיתי אותה יוצאת נסערת..." (עמ' 2050-2049).
- 19 אף ש-א', בניסיונה לתאר את תחושתה השתמשה במלה "קנאה", מלה שהסניגורים יבנו עליה
- 20 בהמשך מגדלים פורחים, הרי למעשה לא מדובר היה ב"קנאה" במובנה הרגיל, כי אם קנאה במישור
- 21 המקצועי שמא פקידה אחרת עלולה לתפוס את מקומה ולרשת את "ממלכתה", וכדבריה "את
- 22 מנסה להילחם על המקום שלך... שעוקפים את הסמכות שכבר אין לך סמכות, כבר אין לך
- 23 גב... התחושה היתה כאילו אני לא נענית אז הוא כאילו קורא למישהי אחרת... שכאילו היא מוצאת
- 24 חן בעיניו, אז אני עוקף אותך." (עמ' 3-2052).
- 25
- 26 כאן המקום להדגיש כי עוד בהודעתה הראשונה כשקראה את ההודעה הכתובה, מתקנת א' את
- 27 השימוש במלה "לקנא" ורושמת תחתיה את המלה "להרגיז". (ת/2א130, עמ' 30 שו' 596 - 600).
- 28 תיקון זה שומט את הקרקע מתחת לטיעון ההגנה בדבר רומן שהתנהל בין א' לבין הנאשם המבוסס
- 29 על השימוש שעשתה א' במושג "קנאה".
- 30 יוער כי גרסתה של נ.א. תומכת בדבריה של א', וכך מתארת נ.א. את תהליך השפלתה של א' על ידי
- 31 הנאשם:

בדלתיים סגורות

- 1 "אני ישבתי איתו בחדר ולא זוכרת באיזה נושא, ו-א' נכנסה להכניס דואר או להוציא דואר.. היא
2 נכנסה כמה פעמים והוא ביקש ממנה כאשר אני בחדר שהיא לא תיכנס, שתישאר שלא תפריע.
3 קרא לפקידות אחרות להיכנס אליו לחדר." (עמ' 849).
- 4
- 5 מול גרסתה המפורטת של א' בדבר שינוי יחסו של הנאשם כלפיה ומאפייניו, עמדה גרסתו של
6 הנאשם, שהכחיש נחרצות קיומו של יחס של 'לקרבי' ו'להרחיק':
- 7 "הנחת הבסיס היא לא נכונה. אין מצב של איך הגדרת של...איך הגדרת...דחיה וניכור. אין מצב
8 כזה. אין מצב של קירוב וניכור..." (ת/א6, בעמ' 47).
- 9 גרסת הנאשם הינה שהוא החליט לפטר את א' רק על רקע חוסר תפקודה המקצועי ולאור תלונות
10 מרובות שהפנו אליו עובדי הלשכה בענין: "היא לא התאימה... היא לא תפקדה. לא מילאה את
11 תפקידה כראוי כמנהלת לשכה. היא עשתה סקנדלים.. היא התעמתה עם.. עובדים... שלא בצדק,
12 עובדים בכירים במשרד. היא העבירה את האוירה, עובדים עזבו את הלשכה בגללה... היא הודתה
13 בפני שהיא [REDACTED]." (ת/א5 עמ' 41).
- 14 כראייה לכך מפנה ההגנה למכתביחם של בן חור, ברוקנר וגורל (נ/66, נ/68, נ/75, נ/62, נ/61, נ/70,
15 נ/72), שלימים יוברר כי נכתבו מלכתחילה במטרה ליצור אמינות לטענת פיטוריה של א' מחמת
16 תפקוד לקוי.
- 17
- 18 בעדותו בבית המשפט חזר הנאשם על גרסתו זו לפיה מעולם לא שינה את יחסו ל-א', למן תחילת
19 עבודתה ועד ליום פיטוריה: "המעמד אותו מעמד, היחס של כבוד, של אדיבות, היומן תמיד היה
20 באחריותה הבלעדית. לא עקפתי אותה... כל מה שמלאה ביום הראשון כעבור שישה חודשים,
21 כעבור שנה, נשאר זהה לחלוטין ללא שום הרעה... שום פגיעה בסמכויות, שום מידור" (עמ' 4525,
22 ראה גם עמ' 6221-6222).
- 23
- 24 לתמיכה בגרסתו של הנאשם ש-א' פוטרה רק על רקע יחסיה הגרועים עם יתר עובדי הלשכה וחוסר
25 תפקודה, ועל כך שהיחס כלפיה נשאר כפי שהיה, הזמין הנאשם לעדות את מר רפי בן חור, את
26 זהבית כאליו, ליאת סיטון ורויטל סבג, כאשר שלוש האחרונות העידו על יחסי האנוש הגרועים של
27 א' ויחסה הקשה אליהן.
- 28 חשיבות עדותו של רפי בן חור מבחינת ההגנה היא בדברים שאמר העד, לפיהם מעמדה של א'
29 בלשכתו של הנאשם היה איתן מאוד, עד לסוף מועד העסקתה שם. בהפנותו למכתבו מיום
30 25.10.1998 (נ/60), העיד בן חור כי שיחת הנזיפה במהלכה נזף בו קצב וצידד בא', ואמר לו שבמידה
31 ויצטרך לבחור בקרבתו אליו או בקרבתו אליה, הוא יבחר בה – "אמירת ההעדפה" - התקיימה ביום

בדלתיים סגורות

- 1 25.10.1998 **בנוכחותה של א'**, ועל רקע של ויכוח שהתנהל בינו לבין א' על מצבת כוח אדם אותה
2 דרשה מתוקף תפקידה כרל"שית.
- 3 לטענת ההגנה, עיתוי שיחת הנוזיפה שהתקיימה, על פי דברי עדותו של בן חור ב- **25.10.1998**,
4 ממוטט את דברי א' ואת "תיזת" התביעה בענין מידור, השפלה והתעללות בא', במהלכה של
5 "התקופה השנייה".
6
- 7 **אנו דוחים את גרסתו של הנאשם**, הגם שהיא נתמכת בעדותו של בן חור, ולפיה לא שינה את יחסו
8 כלפי א' עד למועד פיטוריה שנעשו על רקע של אי התאמה מקצועית, ומקבלים את עדות א' לפיה
9 שונה היחס כלפיה כבר לאחר האירוע במלון, מחמת אי היענותה לנאשם, וזאת מן הנימוקים
10 הבאים:
11
- 12 (1 בן-חור סיפר בעדותו כי שיחת הנוזיפה עצמה התקיימה בנוכחות א'. מאידך, מעדותה של א'
13 עולה, כי שיחת הנוזיפה/העדפה התקיימה בין הנאשם לבין בן-חור בה לא נכחה, וכי הנאשם סיפר לה
14 על שיחה זו לאחר מכן, שלא בנוכחת בן-חור. כדבריה:
15 "היה שם מנהל משאבי אנוש ששמו רפי בן חור... שמהרגע הראשון שהייתי במשרד, היינו על
16 מסלול התנגשות... והוא איש אמונו של קצב, קצב סיפר לי... בתקופה הראשונה, שבאחד הדיונים
17 ש...אני בדרך כלל לא השתתפתי בדיונים, כשהיו דיונים בתוך החדר שלו, אז באחד הדיונים שרפי
18 בן חור השתתף, ולא אני, אבל זה היה בתקופה שהייתי המלכה שהוא המליך אותי, אז רק שמעתי
19 טונים נורא, נורא גבוהים שיוצאים מהחדר, וכשהם יצאו מהפגישה, אז קצב אמר לי, שהוא אמר
20 לרפי בן חור, שאם הוא יעדיף מישהו אותי או אותו, אז הוא יעדיף אותי על פניו..." (עמ' 1925 –
21 1926).
- 22 עדותה זו מעקרת את עדותו של בן חור שהפכה למשענת קנה רצוף לעדות הנאשם.
23
- 24 (2 א' לא נחקרה בחקירתה הנגדית על עיתוי "אמירת העדפה", אף לא על המעמד במהלכו
25 נאמרה לה אמירה זו על ידי הנאשם, האם נאמרה בנוכחות בן חור או שלא בנוכחותו.
26 הימנעות מחקירתה הנגדית של א' על עיתוי האמירה והנוכחים ששמעו אותה, מותירה את עדותה
27 של א' בענין זה בלתי נסתרת, באשר ההימנעות מחקירה תיזקף לחובת מי שנמנע מעימותה של
28 העדה עם גרסה נוגדת.
29
- 30 (3 הנאשם נחקר על "אמירת העדפה" במהלך חקירתו במסגרת, אך השיב תשובה
31 מתחמקת: "עובדה שבחרתי בו ולא בה. עובדה שבחרתי בו ולא בה והיא פוטרתי". (הודעה ת/5א
32 עמ' 39).

בדלתיים סגורות

- 4 1 גם בבית המשפט נתן הנאשם תשובה בלתי מחייבת כשהוא מותיר כדרכו את כל האופציות פתוחות: "ש: היתה איזה שהיא שיחה בינך לבין א' ורפי בן חור שבה אתה אמרת שמבין שניהם אתה מעדיף אותה? 2
3
4 ת: אני לא זוכר את זה. זה לא סביר בעיניי" (עמ' 6015). 4
5
- 6 5 הכחשתו של הנאשם את גיבויה של א' כעניין שבעקרון, איננה מתיישבת עם הדברים שהוא עצמו כתב ל-א' במכתב הפיטורין (ת/126ב'), מהם נלמדת המסקנה כי אכן גיבה את א' בתחילת תקופת עבודתה ולא בסופה: "כזכור לך, עם קבלת התפקיד, הבהרתי לברוקנר, ולסמנכ"ל כוח אדם ואחרים, שצריך לתת לך גיבוי... אולם לא הצדקת את הגיבוי והסיוע..." 7
8
9 גם תשובתו כשנשאל על תוכן המכתב האמור (ת/126ב'), מחזקת את דברי א', כי הגיבוי ניתן לה בתחילת עבודתה: "כנראה שהתעוררה איזושהי בעיה... קרה משהו שחייב אותי לומר את מה שאמרתי לרפי בן חור, שצריך לתת לה גיבוי כי היא עובדת חדשה, שהיא עוד לא מכירה את הנהלים..." (עמ' 6017 ש' 25). 10
11
12
13
14
- 15 6 איננו מקבלים את התמונה שביקש בן חור לצייר, ולפיה יחסיו עם הנאשם מאז 1998 היו עכורים על רקע תמיכתו של הנאשם ב-א', ומכאן שעדותו אינה נגועה במניעים של רצון לעזור לנאשם. 16
17
18 התרשמותנו היתה שונה לחלוטין.
- 19 מערכת הקשרים הקיימת בין רפי בן חור לבין הנאשם, הינה מערכת קשרים ותיקה המתחילה שנים רבות לאחור, כאשר העד הולך – תרתי משמע – אחרי הנאשם ממשדד למשרד (ת/241 בעמ' 1 ש' 11). 20
21
- 22 הנאשם הוא שאחראי על העסקתו וקידומו של בן-חור במהלך השנים בתפקידו הציבוריים השונים. הנאשם אף היה מוכן להסתכן בסכסוך עבודה עם ארגון עובדי משרד התיירות על רקע העסקתו של בן-חור בתפקידו. 23
24
- 25 בן חור הנו, אפוא, איש המזוהה באופן מוחלט עם נאמנות לנאשם, והדברים מוכחים הן בדברי א' והן בעדותה של [REDACTED], גב' נ.א., שם כינתה את בן חור "איש של קצב" (עמ' 857). 26
27
- 28 7 ייחוס שיחת הנויפה על ידי בן חור למועד כתיבתו של נ/60, 25.10.1998, ממנו לומד בן חור על המשך גיבוי הנאשם ל-א' גם במועד זה, אינו מתיישב עם דברי הנאשם עצמו (4536 ש' 23), לפיהם חורה לברוקנר לא למסור ל-א', עוד באוגוסט 1998, את תוכנית נסיעתו לחו"ל, הוראה המתיישבת יותר עם מידור א' מאשר תמיכה בה. 29
30
31

בדלתיים סגורות

1 כך אין הדבר מתיישב עם צעקותיו של הנאשם על א' במהלך חודש ספטמבר 1998, בלשכה בתל
2 אביב, עם ביקורה של ח"כ נעמי בלומנטל בלשכה בת"א בתאריך 17.9.1998. א' תיארה את
3 שהתרחש שם כימופע אימים שבו צרח עליה הנאשם צרחות רמות כך שקירות הבנין רעדו, והכל על
4 רקע ויכוח בינה לבין ברוקנר, כאשר הנאשם גיבה דווקא את ברוקנר ולא אותה.

5
6 (8) עדות בן-חור אף אינה מתיישבת עם דברי עדת ההגנה רויטל סבג, אשר במהלך תקופת
7 העסקתה הקצרה יחסית, קרוב לחמישה-שישה חודשים, היתה עדה לשינוי ביחסו של הנאשם כלפי
8 א' משחציה כי באוקטובר 1998 שמעה צעקות של הנאשם ו-א' מאחורי דלת הלשכה הסגורה:

9 "ש: ... אז מתישהו היחסים נעכרים, נעשים עכורים, מתי זה קורה להערכתך?
10 ת: אוקטובר בערך.. כשהדלת היתה נסגרת.. הם היו רבים וזהו, וביניהם היחסים לא היו
11 טובים... היו שומעים צעקות... היו כמה פעמים שכאילו הם לא הסתדרו ביניהם, מבחינת עבודה
12 כאילו, ראיתי שהיא באה והיא עצבנית ו... לא יודעת, משהו לא הסתדר ביניהם בפתאומיות" (עמ'
13 7355).

14
15 (9) טענתו של בן חור כי לא חשש לכתוב ל-א' מכתבים גם במהלך התקופה הראשונה, התקופה
16 שבה א' היתה מגובה, "מומלכת", על ידי הנאשם בהצביעו על מכתבו (מ/61) בענין אי החתמת
17 כרטיס הנוכחות, מוכיחה דווקא את ההפך ממה שנטען על ידו. עיון במכתב מ/61 מלמד כי עסקינן
18 במכתב תשובה כועס שכתב בן חור לברוקנר, ולא ל-א', בתשובה למכתבו של ברוקנר (מ/62), המגבה
19 את א' בענין אי החתמתה כרטיס נוכחות.

20 מן הסתם, בן חור, שידע כי א' מגובה על ידי השר, החליט שלא לכתוב לה ישירות, אלא כתב בענין
21 זה לברוקנר, מבלי שדאג למען עותק ממכתבו ל-א' או לשר.

22 ימבולי מכתביו של בן חור, החל מחודש אוקטובר 1998 בכל ענין וענין. הרצף שבו הם נכתבים: מ/66
23 ביום 13.10.1998, מ/68 ביום 20.10.1998 ו-מ/75 ביום 19.10.1998, מלמד על תחילתה של מגמה
24 להצר צעדיה של א', להעיר לה בכל "קטנה" כ"גדולה", עד כדי התעסקות בעובדות הניקיון, ומתעד
25 כל תכתובת, ראה מכתבו של בן חור לברוקנר מיום 24.1.1999 (מ/72); ראה גם מכתבו של בן חור
26 לברוקנר מיום 14.1.1999 (מ/70). הדברים מתיישבים עם דבריה של א', כי בן חור וברוקנר כתבו נגדה
27 מכתבים רבים, דבר שהטריף את דעתה, כעולה מהודעתה השניה:

28 "אם תלך תפשפש בתיק האישי שלי... יש לא עשרות, יש לא מעט מכתבים בסגנון הזה שרפי בן
29 חור משמיץ אותי לברוקנר או לקצב.. כל הזמן חליפות מכתבים כאלה. הם ירדו לי לחיים"
30 (ת/106א, חלק שני, עמ' 2).

בדלתיים סגורות

- 10) אשר לעדויותיהן של רויטל סבג, זהבית כאליהו וליאת סיטון שהובאו על ידי ההגנה על מנת לתמוך בטענת הנאשם שפיטורי א' היו על רקע אי התאמה מקצועית וחוסר תפקוד, נאמר כך: רויטל תיארה כאמור את א' כרל"שית קשוחה, שעבודתה היא כל חייה, שדאגה שהעבודה בלשכה תתנהל בשקט ובקפדנות, תוך שהיא מהדרת בכבודו של הנאשם, ואשר כעסה היה ניעור כאשר עקפו את סמכויותיה (עמ' 9-7368).
- גם לזהבית כאליהו היתה טרזניה על יחסה הקשוח של א' כלפיה, מש-א' ביקשה לרכז אליה את כל נושא הקשר עם הנאשם, ובניגוד לרל"שית הקודמת, א' "התיישבה" עליהן בלשכה גם בימים בהם היו יכולות לקחת יום חופש, למשל כאשר הנאשם יצא לסיור, דבר שהעיק על הפקידות בלשכה.
- ליאת סיטון הגדילה עשות משהדגימה את קשיחותה של א', בדוגמא לפיה הורתה לה א' לנתק שיחת טלפון שקיימה עם החבר שלה במהלך העבודה. דרישה שלטעמנו, היתה לגיטימית ומתבקשת.
- לטענת א', ברכה זכאי וליאת סיטון היו חברות טובות וכדבריה, והן עשו הכל חוץ מאשר לעבוד. לא ייפלא אפוא ש-א' פיקחה על שתי אלו שיעשו את עבודתן כדבעי.
- א' היתה אמנם מנהלת לשכה קשוחה, שריכזה בידה את כל סמכויות הקשר עם השר. אך למרות זאת, התיאורים אינם הולמים את התמונה שביקשה ההגנה לצייר, כי מדובר במנהלת לשכה שלא תפקדה ובעלת יחסי אנוש גרועים.
- מקובלת עלינו לחלוטין גרסתה של א' כי יחסו של הנאשם כלפיה השתנה לרעה ובצורה הדרגתית, לאחר שלא נענתה לרצונו לקיים עימו יחסי מין, ולאחר התרחשותם של שני האירועים בהם כפה עצמו עליה בכוח.
- חיזוק למסקנתנו זו ניתן למצוא גם בראיות חיצוניות התומכות בטענת המידור, כגון: ירידה במספר הסיורים בהם השתתפה, כעולה מדו"חות הנוכחות של א' (ת/118) המעידים כי הסיורים שאושרו ל-א' פסקו בחודש יולי 1998. כן ניתן לראות מנספח 1 לסיכומי המאשימה, המפרט את שיחות הטלפון של הנאשם ל-א' במהלך כל תקופת העסקתה, כי ישנה ירידה דרמטית במספר התקשרויותיו הטלפוניות של הנאשם ל-א' באותו זמן, במיוחד בחודשים אוקטובר 1998 – פברואר 1999, וכי הירידה החלה ביולי 1998.
- כמתבקש מן האמור, במהלך תקופת המידור וההשפלה, הלכה ונבנתה מסביב ל-א', באמצעות עוזריו הנאמנים של הנאשם, רפי בן חור וברוקנר, אווירה עכורה שנועדה להצדיק בהמשך את פיטוריה מהלשכה בתואנה של חוסר תפקוד מקצועי, תוך הסוואת הסיבה האמיתית לפיטוריה והיא חוסר היענותה לנאשם ומיאוסו בה על רקע מרדנותה ואי הסכמתה להיכנע לו.
- התיאור בו תיאר הנאשם בהודעותיו את א', כמי שהתגלתה מהר מאוד כרל"שית שלא תפקדה, כאמור בהודעתו הכתובה מיום 29.3.2007: "יש לי הוכחות שהיא שיקרה לכם בעדות שלה. היא מהר מאוד התברר לה שהיא עובדת לא טובה, התברר לה מהר מאוד שמעמדה מתערער. לא בגלל

בדלתיים סגורות

- 1 **שהיא מסרבת אלא בגלל שהיא מנהלת לשכה גרועה.** (ת/15, עמ' 4), אינו מתיישב עם עדותו בבית
2 המשפט, לפיה יחסו אליה לא השתנה במהלך כל תקופת עבודתה. כן אינו יכול להתיישב עם העובדה
3 ש-א', במשך תקופה של כחצי שנה ויותר, היתה "מלכת הלשכה", ואף בן חור תיאר את שביעות
4 רצונו של הנאשם ממנה, צוראל התרשם מיחסים חמים בין א' לבין הנאשם, ואף רויטל סבג
5 מתארת יחסים חמים בינה לבין הנאשם שנעכרו בשלב מסוים.
- 6 דברי הנאשם בבית המשפט לפיהם חוסר תפקודה ואישיותה הבעייתית של א', התבררו לו רק במשך
7 הזמן, ולאחר שהובאו לידיעתו על ידי עוזריו, עם התמשכות העסקתה של א' בלשכה ולא מיד
8 ב'תחילת העסקתה', כפי שטען בחקירתו במשטרה, אינם מקובלים עלינו; התרשמותנו מהנאשם
9 היא מאדם חזק, דומיננטי וריכוזי שמילא תפקידים בכירים ביותר, ולא הגיוני הדבר בעינינו כי הוא
10 לא ידע בזמן אמת על התנהלותה הנפסדת של מנהלת לשכתו (כך לטענתו), המועסקת על ידו במשרת
11 אמון במשך כל התקופה, כאשר מכל עובדי הלשכה, הוא זה שמצוי עמה בקשר יום יומי ישיר.
- 12
- 13 נחה דעתנו כי הנאשם לא היה מעסיק את א' במשך ארבעה עשר חודשים כמנהלת הלשכה, לו ידע
14 שתפקודה לקוי, וכי המידור ההדרגתי והתכתובת בדבר התפקוד הלקוי נועד להצדיק את מכתב
15 הפיטורין שבוא יבוא לאחר סיום הפריימריז.
- 16
- 17 **ו. פיטורי א' – עיתויים**
- 18 חרף התיאורים הקשים מפי בן חור ומפי הנאשם על חוסר תפקודה של א' ואישיותה הבעייתית, לא
19 הופסקה העסקתה של א' בלשכה. מהעדויות שהובאו על ידי ההגנה דווקא עולה, כי הנאשם ועוזריו
20 הבכירים ביותר בלשכה, היו מודעים להתנהגותה ולחוסר תפקודה הכלאוריים של א', והנה ראה זה
21 פלא, בתום חוזה העסקתה עם סיום השנה הראשונה, המסתיימת בסוף דצמבר 1998, הוארך חוזה
22 העסקתה של א' לתקופה של שנה נוספת (ת/105)!
- 23
- 24 הדעת נותנת שרלי"שית של שר המועסקת על פי חוזה העסקה אישי במשרת אמון, שהשר וסביבתו
25 הקרובה אינם מרוצים מתפקודה, שלא לומר כזו, שמתוארת כ"נוק ללשכה", כדבריו הקשים של
26 בן חור על א', לא תזכה לאמונו של השר ולא יחודש לה חוזה העסקתה. אך לא כך אירע בפועל.
27 מסיבות שהיו שמורות עם נאשם, עליהן נעמוד בהמשך, חודש חוזה העסקתה של א' לשנה נוספת.
28 דבריו של הנאשם לפיהם הוא לא היה מעורב בחידוש חוזה העסקתה של א', ולא ידע על כך משאיש
29 לא נועץ בו וכן שהחידוש היה אוטומטי (עמ' 6282-6280), נדחים על ידינו כבלתי הגיוניים ובלתי
30 מתקבלים על הדעת, אף נוגדים את דברי בן חור, שמילא תפקיד סמנכ"ל משאבי אנוש, שהעיד כי

בדלתיים סגורות

1 הארכת חוזה העסקתה של א' לא היתה אוטומטית אלא היתה טעונה אישורו של השר שהינו
2 הממונה הישיר עליה (ראה דבריו, עמ' 5-7254).

3
4 ומהי הסיבה האמיתית להשהיית פיטוריה של א' עד למועד בו פוטרה בפועל?
5

6 במהלך חקירותיו במשטרה ובמסגרת הדיפת טענותיה של א', כי נאנסה על ידו ופוטרה על רקע אי
7 היענותה לה, טען הנאשם כאמור כי פיטר את א' על רקע חוסר תפקודה ואי מילוייה אחר ההוראות
8 שנתן לה. שיא ההפרות התבטא לדבריו בהצטרפותה של א' לסיור פוליטי שלא ברשותו, ובניגוד
9 להסכמתו, דבר שהביא באותו יום לחורות לה לרדת מן הרכב במהלכו של הסיור, ולחזור ללשכה.
10 בתגובה כתבה לו א' מכתב 'מחוצף' מיום 3.2.1999 (נספח ל-ת/10) עליו לא הסכים לעבור בשתיקה.
11 לאור האמור וחרף היותו מצוי בעיצומן של בחירות פנימיות בליכוד, "הפריימריז", טען הנאשם כי
12 החליט לפטר אותה לאלתר וכתב לה מכתב פיטורין (ת/126ב), נושא תאריך 14.2.1999.
13

14 טיעונו של הנאשם, בקליפת האגוז, הוא שאיש פוליטי חפץ חיים כמוהו לא היה מעז לפטר את א'
15 בתקופת הפריימריז, בידיעה כי שלושת אחיה חברים במרכז הליכוד וגם לה עצמה קשרים ענפים
16 במרכז הליכוד, כך שפיטוריה עלולים היו להזיק לו. אך מאחר ואיש עקרונות ואיש אמת הוא, ילא
17 תיזמני את פיטוריה למועד נוח, אלא פיטר אותה מיד. חרף הנוק שעלול היה להיגרם לו במהלך
18 הבחירות למרכז הליכוד. וכפי שאמר בהודעתו מיום 13.9.2006:

19 "אני פיטרת... בתקופת מערכת בחירות, שזה עוד יותר רגיש, כלומר בתקופה שבין בחירות
20 לבחירות, אין לך רתיעה ואין לך חשש. אבל כשאני מתמודד על תפקיד בליכוד, רוצה מקום הכי
21 בכיר, ואני מתמודד ויש מערכת בחירות באופן טבעי אני צריך כל קול. גם אז לא עשיתי את
22 השיקול הפוליטי האינטרס האישי, עשיתי שיקול ממלכתי. היא לא ראויה לתפקיד. ופיטרתני
23 אותה. לא אמרתי לה בואי נמתין... כמה חודשים עד שהבחירות תסתיים ואני אתפטר ממנה..."
24 (ת/6א, עמ' 41-42).

25 הנאשם חזר על כך גם בחקירתו הראשית:
26 "המקרה הזה, פשוט עבר כל גבול ואי אפשר היה לסבול אותו יותר, והיה צריך לפטר מישהו, ואני
27 ידעתי את מעמדה הפוליטי... היה לה קשר טוב עם חברי מרכז, האחים שלה היו חברי מרכז...
28 [redacted] ואף על פי כן חשבתי, שאין לה מקום
29 להיות בתקופה הזו, במיוחד בתקופת הבחירות..." (עמ' 4609 שו' 5 ואילך).
30
31
32

בדלתיים סגורות

- 1 לא בכדי העלה הנאשם מיזמתו את מועד פיטוריה של א', ככזה שהיה כביכול לפני הפריימריז
2 בליכוד. הנאשם ביקש להראות כי כלל לא חשש מ-א' – דבר המתיישב עם תום לבו וחוסר סבירות
3 הטענה כי נאנסה על ידו, שאז צריך היה לחשוש ממהלך קיצוני כזה, במיוחד ערב בחירות בליכוד.
4 במהלך חקירתו הנגדית, נשאל הנאשם מתי התקיימו הפריימריז בליכוד והשיב תשובה מתחמקת:
5 "פריימריז כנראה היה בין לבין" (עמ' 4778 שו' 5) כשכוונתו היא שהפריימריז היו בין 3.2.1999 -
6 מועד כתיבת מכתבה של א' אליו לבין 14.2.1999 – מועד כתיבת מכתב הפיטורים על-ידו (ת/126ב).
7 הנאשם התפתל בעדותו, ודבריו נפרשים לאורך שבעה עמודי פרוטוקול (החל בעמ' 4783 – 4790),
8 בניסיונו לעמוד מאחורי אמירתו לפיה פיטר את א' ללא חשש, בעיצומן של הבחירות בליכוד,
9 כשהוא יודע היטב כי לא אלו הם פני הדברים, שכן הפריימריז התקיימו ב- 8.2.1999, ומכאן
10 שפיטורי א' נעשו לאחר הפריימריז בליכוד ואחרי שצלח אותם בשלום.
11 משנתפס הנאשם בקלקלתו, ביקש להסביר את אמירת השקר בטעות בתום לב ובכך שלא זכר את
12 הדברים, כך: "יכול להיות אדוני, שהשתמשתי בביטוי, מה שניסיתי והשופטת שבח ביקשה אותי
13 להשיב במישרון, יכול להיות שבחקירה במשטרה, השתמשתי בביטוי פריימריז, לא במיקום
14 הנכון. אבל הואיל ולאחר מכן, הרג אני לא זכרתי אדוני, בעת החקירה במשטרה, אני לא זכרתי
15 בדיוק מתי היו הפריימריז, והנה עוד לראייה, שמכתב התשובה שלי ל-א', לא היה לנגד עיני
16 באותו שלב של החקירה וזיכרתי מתוך זיכרון, אבל לאחר שקראתי את המכתב וכתבתי ל-א', אז
17 ברור לי שהמכתב שלי ל-א', נכתב אחרי הפריימריז וזה הבדל של ימים. איך אדם אחרי עשר,
18 אחד עשרה, שתיים עשרה שנים, יכול לזכור פערים של ימים, האם זה היה ימים, האווירה היתה
19 אווירת בחירות, המועד היה מועד בחירות, בין אם זה היה לפני פריימריז, אחר פריימריז, לפני
20 כנסת, אחרי כנסת, כשאני מדבר בבית המשפט, אני כבר יותר מדונק מאשר בחקירת המשטרה, כי
21 אז הספקתי לקרוא את המכתב שכתבתי ל-א'. בחקירה בבית המשפט, בחקירה ראשית, אני
22 מדבר על בחירות פנימיות, אני מתכוון לאחר הבחירות לכנסת, במשטרה יכול להיות שהשתמשתי
23 בביטוי פריימריז, מבלי שזכרתי שזה היה לפני, אבל אחרי שקראתי שוב את המכתב שכתבתי ל-
24 א', ברור לי שזה היה אחרי. אלה הפרטים." (עמ' 4783).
25
26 הסברי הנאשם אינם מקובלים עלינו. הנאשם חזר על האמירה לפיה פיטר את א' בזמן ובמהלך
27 הפריימריז, במהלך חקירותיו במשטרה יותר מפעם אחת, והחשוב מכל, הוא חזר על כך גם במהלך
28 עדותו הראשית (עמ' 9-4603), ואף בנאומו לאומה (ת/20, חלק שני, עמ' 3).
29 אין מדובר באמירה אגבית אלא באמירה חוזרת ונשנית, תוך שהנאשם מהלל באמצעותה את עצמו
30 ומצביע על יושרו ואומץ לבו, לפיהם לא היסס לפטר את א' בתקופת הפריימריז למרות הנזק שיכלה
31 לגרום לו. מדובר באמירה מודעת שמטרה בצידה.

בדלתיים סגורות

1 התירוץ המאוחר לפיו יטעה ולא זכר, הושמע מפיו לאחר שהבין כי שקרו נתגלה. לא זו בלבד ששקר
2 נוסף זה אמור להיזקף לחובת הנאשם, אלא שהוא מחזק את הטיעון לפיו הנאשם גמר אומר בלבו כי
3 יש להשליך את אי שאינה נענית לדרישותיו, רק בתקופה שהיא יכלה לגרום יהא מזערי.

4
5 רק לאחר שהנאשם הכשיר את הקרקע, בסיוע עוזריו הנאמנים, והיה בידו התייעוד שתומך טענתו
6 כי פיטורי אי הם על רקע אי התאמה מקצועית, התנהגות לקויה ותיפקוד גרוע, ורק לאחר שצלח את
7 הפריימריז בליכוד, הודיע הנאשם ל-א' על פיטוריה במכתב ארוך ומנומק (ת/126ב) כשאין הסבר
8 אחר לשיהוי שבפיטוריה, לבד מהעובדה שהנאשם המתין לצלוח את הפריימריז בליכוד ולעוברם
9 בשלום מבלי ש"סקנדל" כלשהו יעיב על כך.

פרק ז' - עדות שיטה ומעשים דומים

א. רקע כללי

12
13 בהחלטתנו מיום 10.9.09 התרנו השמעת עדויותיהן של מתלוננות נוספות שמחסום ההתיישנות סתם
14 את הגולל על עניינן, ומכוחה נשמעו עדויותיהן של נ.א, א.ב, נ.ז, נ.ר, כמו גם מקבץ עדויות
15 התומכות בעדויותיהן, משסברנו כי הערך הראייתי שבעדותן של מתיישנות אלו גובר על הפגיעה
16 בנאשם המתבטאת בחשיפת עברו והכתמת שמו.

17
18 כפי שיובא בהמשך הכרעת הדין, מצאנו כי עדותה של א.ב נכנסת להגדרת עדות השיטה והיא
19 תומכת בגרסתה של א' באישום הראשון לעצם ביצוע המעשים, ואילו עדויותיהן של יתר המתלוננות
20 ה"מתיישנות" הינן בבחינת עדות על מעשים דומים, והן תומכות באישומים השני והשלישי, בכל
21 הנוגע לכוונה הפלילית - המינית המיוחסת לנאשם.

22
23 כאן המקום לחזור על הקו המבחין בין עדות שיטה לבין עדות על מעשים דומים, הגם שרוב השווה
24 ביניהן על פני המבדיל.

25 בעוד שעדות השיטה היא ראיה נסיבתית להוכחת עצם ביצוע העבירה או להוכחת זהות העבריין, כפי
26 שנפסק לא אחת:

27 "...לעומת זאת, "עדות שיטה" משמשת להוכחת עצם ביצועו של מעשה העבירה ע"י הנאשם.

28 בהתאם לאמור, רשאי בית המשפט לקבוע מסקנות כל יסוד "עדות שיטה", אם שוכנע כי ייחודו

29 של אופן ביצוע המעשה העברייני מלמד על עצם ביצוע העבירה או על זהות מבצעה." (ע"פ 411/04

30 טטרו ואח' נ. מדינת ישראל (לא פורסם, 9.1.06), פסקה 13) (להלן: "עניין טטרו").

בדלתיים סגורות

- 1 הרי העדות על מעשים דומים היא ראיה המוכיחה את המחשבה הפלילית, שעה שעצם המעשה לא
2 שנוי במחלוקת, וכפי שנפסק בעניין טטרו הנ"ל:
- 3 "... 'עדות בדבר מעשים דומים' שנועדה להוכיח 'מחשבה פלילית' להבדיל ממעשה אקראי...
4 'עדות על מעשים דומים' מכוונת לתקוף טענה אפשרית של הנאשם בדבר העדר כוונה פלילית,
5 כאשר ביצוע המעשה אינו שנוי במחלוקת...' (שם).
6
- 7 להבדיל מטענות ההגנה לעניין האישומים השני, השלישי והרביעי, אליהן נתייחס משנדון באישומים
8 אלו, מכחיש הנאשם, כאמור, מכל וכל, לא רק את המעשים המיוחסים לו באישום הראשון, אלא אף
9 את הימצאותו במקומות הרלבנטיים במועדים הנטענים, אף את שהותו בחברת המתלוננת בעיתות
10 אלו. לא היה שם כלל וכלל, לא פגש במתלוננת, ולא עשה את המיוחס לו.
11 משכך, הוטל על המאשימה הנטל להוכיח את המעשים עצמם, נטל שהורם, כך לטענת המאשימה, לא
12 רק באמצעות עדותה המהימנה של המתלוננת א' והחזיוקים הרבים לה, אלא גם באמצעות עדותה
13 של א.כ. ממנה עולה שיטה בה נהג הנאשם ואותה הנהיג גם כלפי א.כ. וגם כלפי א'.
14
- 15 נבחן טענה זו.
16
- 17 הפסיקה לא הסתפקה באבחנה בין עדות על מעשים דומים לבין עדות שיטה למרות הדמיון הרב
18 באופיין של השתיים, אלא יצרה אבחנת משנה בעדות השיטה עצמה: בין עדות שיטה שנועדה
19 להוכיח את זהות העבריין, לבין עדות שיטה שתפקודה מינורי יותר, לתמוך בראיות קיימות לביצוע
20 המעשה המיוחס לנאשם.
- 21 מטבע הדברים, רמת ההוכחה הנדרשת במקרה הראשון הינה גבוהה הרבה יותר בהינתן מצב
22 שמדובר בעדות יחידה המצביעה על זהות הנאשם, שאז נדרש דמיון גבוה בהתנהגות שיגיע לכדי
23 הותרת שיטה המשאירה אחריה "טביעת אצבע" או "כרטיס ביקור".
- 24 אולם, אם עדות השיטה רק מתווספת לעדות קיימת ותפקידה רק לחזק אותה ולתמוך בה, אזי
25 נדרשת מידת הוכחה פחותה יותר באשר לדמיון:
- 26 "... לעומת זאת, אם קיימת לפני בית המשפט עדות מהימנה הקובעת את זהותו של הנאשם בביצוע
27 העבירה, אך עדות זו דרושה סיוע... אין זה סביר לדרוש בכל מקרה כי עדות השיטה תצביע על
28 אותה מידה גבוהה של דמיון. במקרה זה ניתן להסתפק בדמיון פחות. מידת האינטנסיביות של
29 הדמיון הנדרש היא, על כן, פונקציה של מעמדה של עדות השיטה ומקומה בסך כל הראיות
30 הניצבות לפני בית המשפט." (ע"פ 9657/05 פלוני נ. מדינת ישראל (לא פורסם, 9.3.09).
- 31 בענייננו, הראיה הראשית והמרכזית לביצוע המעשים המיוחסים לנאשם במסגרת האישום ראשון
32 היא עדותה המהימנה של א'.

בדלתיים סגורות

1 עדותה של א' נתמכת במקבץ לא מבוטל של ראיות מחזקות, כפי שפרטנו לעיל, כמו הרישום ביומן
 2 המרכז לנפגעות תקיפה מינית משנת 2000, התרשומת שערך עו"ד בן טובים מפי המתלוננת מיד
 3 לאחר פטוריה ע"י הנאשם, כמו גם ברצף של התבטאויות מפי א' שנקלטו ע"י אנשים שונים על ציר
 4 הזמן שבין קרות האירועים לבין פרוץ הפרשה.

5
 6 עדות השיטה בעניינה של א.כ. אינה, איפוא, עדות יחידה לזיהוי הנאשם, והיא משמשת רק ראיה
 7 מסייעת ותומכת לעדותה של א' באשר לביצוע המעשים ע"י הנאשם.

8
 9 לא נדרש, אם כן, "דמיון הזועק לעין", או "דמיון הזועק לשמיים" ודי בהוכחת שיטה בעלת
 10 מאפיינים החוזרים על עצמם בשני המקרים עד כדי דמיון.

11 כפי שנראה להלן, התנהגות הנאשם כלפי א.כ., עובדת בכירה שהיתה כפופה ישירות למרותו,
 12 והמעשים שעשה לה, דומים עד מאוד להתנהגותו כלפי א', ששימשה ראש לשכתו, והמעשים שעשה
 13 בה, ואלו מתבטאים בעיקר במתן גיבוי והרגשת רוממות, ניסיון לגביית מחיר מיני, ולאחר מכן,
 14 בהינתן סירוב, נידוי והשפלה.

15 נחה דעתנו כי הדמיון עולה לכדי עדות שיטה ברמת הדמיון הנדרשת, ומשכך עדותה של א.כ. מהווה
 16 אדן מחזק נוסף לעדותה של א', ולהלך נתרכז בה.

18 ב. עדות כ.א.

19 א.כ. ילידת [REDACTED], אישה נשואה, [REDACTED]
 20 ועבדה במשרד התחבורה בכפיפות לנאשם במשך תקופת כהונתו כשר
 21 התחבורה.

22
 23 א.כ. העידה על אירועים שהתרחשו במהלך תקופת עבודתה עם הנאשם במשרד התחבורה, [REDACTED]

24 [REDACTED]
 25 בתחילת עבודתה הפגין הנאשם כלפי א.כ. יחס אישי וחם וגילה בה התעניינות מעבר לרגיל – דבר
 26 שהתבטא בשיחות מרובות, ארוכות ונעימות שהתקיימו בחדרו של הנאשם. היא תיארה את השיחות
 27 כשיחות אישיות, הנאשם התעניין בחיי משפחתה והיחס כלפיה היה מחמיא מאוד, "מלטף"
 28 כהגדרתה; היא הרגישה "מלכת העולם" והיתה מוזמנת לכל האירועים של המשרד, גם מקצועיים,
 29 גם לא מקצועיים: "כל פגישה, כל סיור, כל אירוע, הרגשתי כברת סמכא מקצועית מאוד בכירה
 30 באותה עת, שזה היה מאוד מעורר... הייתי שותפה לכל הדיונים." (עמ' 1048), הלוח"ז של השר
 31 פתוח בפניה והיא מחליטה באיזה אירוע ליטול חלק.

בדלתיים סגורות

1 א.כ. תיארה קיומן של שיחות טלפון ליליות מרובות, בין הנאשם לבינה במהלך "התקופה הטובה":
2 "בתקופה הטובה, הוא נהג להתקשר אלי הרבה בשעות הערב המאוחרות, ונהגנו לדבר על הכל."
3 (עמ' 1075).

4
5 לאחר תקופה של כחצי שנה של עבודה משותפת ויאורה מלטפת, אמר לה הנאשם שהוא מוצא
6 עצמו מאוהב בה, והוא "מפנטז" עליה בלילות. [REDACTED] היא דחתה אותו
7 בנימוס, אך הוא חזר וביקש לקיים עימה קשר אינטימי. באותה עת סברה א.כ. לתומה כי הנאשם
8 אכן מאוהב בה והגדירה התאהבותו בה כיתאונת עבודה.

9 באותה תקופה התמצו מעשי הנאשם כלפיה בהנחת ידו על כתפה, בבקשתו ממנה להתיר לו לגעת
10 בתוך - לה סירבה, בהיצמדות הנאשם אליה במעלית ובחיבוקה על ידי הנאשם ליד החלון בלשכה
11 בתאונה שברצונו להראות לה את הנוף הנשקף ממנו.

12 על מנת "לקרר" את יחסו של הנאשם כלפיה [REDACTED]
13 משהודיעה לו על הריונה כעס עליה הנאשם והתריס כלפיה,
14 שבכך היא פוגעת ביחסים הנרקמים ביניהם. בעקבות כך, חוותה א.כ. מצדו של הנאשם תקופת
15 מידור ראשונה שנמשכה בין חצי שנה לשבעה חודשים.

16 המידור התבטא בכך שהלוי נחסם בפניה, היא לא זומנה יותר לאירועים ולא נטלה שום חלק בכל
17 דיון שהתנהל במשרד. א.כ. חשה שמעמדה המקצועי נפגע

18
19 א.כ. חזרה לעבודה אחרי חופשת הלידה בתקווה שאהבתו של הנאשם אליה 'התקררה' בינתיים, אך
20 נתבדתה, שכן הנאשם חזר לאותן שיחות חיזור: "כמה אני נמשך אליך וחזרת לגזרה, איך את
21 נראית נפלא, המון, המון מחמאות, שאמרתי לעצמי אוו ווי, אבל זה היה מאוד, זה היה בשליטה,
22 אפשר היה לחיות עם זה. לא נעים אבל אפשר לחיות עם זה." (עמ' 1077).

23
24 בחודש הראשון שלאחר חזרתה מחופשת הלידה, בהיותה לבדה עם הנאשם בלשכה בתל אביב,
25 כשישבה ועברה על מסמכים, הנאשם קרא לה ואז אירע מה שאירע: "והוא אמר לי משהו, ואז
26 ראיתי שאיבר מינו שלוף ממכנסיו וזקור.. והוא ליטף אותו, ואז הוא ביקש ממני, אם אני מוכנה
27 לגעת, אם אני מוכנה ללטף. הייתי נבוכה.. מבוכה איומה והוא המשיך, בבקשה, רק קצת, תיגעני,
28 מה אכפת לך, רק רגע. זה נמשך מעבר למה שיכולתי לשאת, ברמת המבוכה וגם הבושה עבורי,
29 אני, אני זוכרת שאני פשוט התחלתי לצחוק מאוד, מתוך מבוכה ומועקה כזאת של, איך אני יוצאת
30 מהמצב הזה, ואז אמרתי לו אני מבקשת שתפסיק, אני לא אגע בך, והוא כיבד את הבקשה, והכניס
31 את כבודו למקומו... למכנסיו וישבנו עוד כמה דקות והלכתי הביתה." (עמ' 1066).

32

בדלתיים סגורות

1 כשבוע לערך לאחר התרחשותו, היא סיפרה על האירוע הנ"ל ל-נ.ר. שעבדה במחיצתה והיתה ביחסי
 2 חברות עימה: "אבל אני לא חושבת שבמיידי, אני חושבת שכאילו, באחת משיחות הנפש בבית
 3 קפה, אחרי זמן." לחברות נוספות סיפרה על כך בסוף הקדנציה של הנאשם (עמ' 1069).

4
 5 א.כ. מסבירה את סיבת אי עזיבתה את העבודה לאחר האירוע הנ"ל בכך שהיא סברה באמת
 6 ובתמים, כי מדובר בהתאהבות הנאשם בה וקיוותה שזו תחלוף, ובכך שלא רצתה לאבד מקום
 7 עבודה טוב בגלל אפיוזת התאהבות: "אני לא ילדה קטנה, לא נבהלתי מזה, ..., החלטתי שאני
 8 ממשיכה." (עמ' 1136).

9
 10 א.כ. תיארה אירוע נוסף בו הותקפה על ידי הנאשם בבית מלון.
 11 לדבריה, נאספו הנאשם, עוזריו והיא בחדר במלון כלשהו בירושלים, בהפסקה שהיתה בין הדיונים
 12 בכנסת. בשלב מסוים העוזרים עזבו את החדר והיא נותרה לבדה עם הנאשם, שישב על המיטה
 13 כשהוא לבוש בגופיה ומכנסיים והיא ישבה מולו על כיסא ליד שולחן הקפה המצוי בחדר כשקלסר
 14 של ניירות על ברכיה. או אז אחז הנאשם בידה ומשך אותה אליו "הוא משך אותי, כאילו הוא מושך
 15 לי את היד לכיוון המיטה, ואני הייתי כזה רכונה ככה, אופסייד, .. על המיטה כאילו מן... הוא
 16 אומר לי אני לא יכול יותר, אני נמשך אליך בטירוף.. ואז הוא החליק את ידיו על החזה שלי
 17 לראשונה, זאת אומרת מדובר אחרי כמעט שלוש שנות עבודה, הוא שם את הידיים על החזה, ודחף
 18 יד אחת למפשעה, השמלה קצת התרוממה.. ואז הוא דחף את הידיים שלו למפשעה שלי, ... לא
 19 יודעת אם זה עשר שניות, דחף את היד על המפשעה, ואז אני הזזתי אותה... את היד." (עמ' 1079).

20 א.כ. תיארה את תחושתה באירוע זה כמצוקה, שכן זו הפעם כבר התרחשה פלישה לאיבריה
 21 המוצנעים בעוד שבאירוע הקודם (הוצאת איבר מינו), נשמר מרחק בגנה לבין הנאשם והיא לא
 22 הרגישה מאוימת:

23 "לא חששתי שהוא ימשיך או משהו כזה, אבל זאת היתה פלישה לתחום הפרט מה שנקרא. עד
 24 כאן מה שנקרא." (עמ' 1083) כשהיא מוסיפה ומתארת את האגרסיביות שבה פעל הנאשם הפעם
 25 כלפיה:

26 "להבדיל מהפעם הקודמת שזה הביך אימים, פה זה הבהיל בצורה בלתי רגילה.. הרגשתי תחושה
 27 שפולשים אלי כנגד רצוני... פה היה מין איזושהי תחושה אגרסיבית, של דרישה, שלא הרגשתי
 28 אותה קודם לכן." (עמ' 1084).

29
 30 גם לאחר אירוע המלון לא עזבה א.כ. את עבודתה שכן חששה מה יאמרו עליה אנשים בסביבתו
 31 ובקרבתו של הנאשם – דבר שעלול היה לפגוע בתדמיתה ולגרום לה נזק מתמשך: "ידעתי יגידו
 32 לא שווה שום דבר, נדלקה, נדלק עליה, השתמש בה זרק אותה.. אם בגיל

בדלתיים סגורות

- 1 **...הייתי פורשת אני יוצאת מתוך הנחה כמעט מוחלטת שלא הייתי ממשיכה בתפקידים שאני**
2 **המשכתי איתם... היו אומרים [REDACTED] הזאת מה כאילו לא שווה שום דבר..."** (עמ' 1106 שו'
3 14-19), בשים לב לכך שהקריירה המקצועית שלה תופסת מקום נכבד וחשוב מאוד בחייה.
4
- 5 לאחר שהנאשם הבין מכוח התנגדותה לו באירוע האחרון וכן מאמירתה לו, כי אינה מעוניינת
6 במערכת יחסים עמו, החלה תקופת מידור/נידוי שניה שבה נקט הנאשם כלפיה:
7 **"...כל מיני מצבים מעיקים, שפשוט מין תחושת נידוי והרגשה איומה, איומה. וחרקתי שיניים..**
8 **התרנגולים הצעירים קראתי להם, עוזרי השר תמיד, הם הפנימו את המסר של החרם על הנקבה.**
9 **זה היה מין משהו כזה, כל כך לא ג'נטלמני, כל מיני דברים שברמה הג'נטלמנית אני הייתי, אני**
10 **פשוט עברתי תופת. זה היה תופת "** (עמ' 1089).
11
- 12 לאחר עזיבתה את העבודה, ולאחר הבחירות בהן הפסיד הליכוד את השלטון, היחסים בינה לבין
13 הנאשם לא נותקו; מדי חג קיבלה שחת טלפון מהנאשם שאיחל לה שנה טובה; היא מצידה, הגיעה
14 לנחמו כשאביו נפטר בשנת 1996.
15 **"היחסים חזרו למשהו נעים כזה. זאת אומרת אני הסקתי את המסקנות שאני הסקתי, היה לי**
16 **מאוד קשה איתו, אבל גם מאוד קשה עם עצמי, אני הייתי נורא מבולבלת. לא ידעתי לפרש כל מיני**
17 **דברים."** (עמ' 1096).
18 ביום בחירתו של הנאשם לנשיאות, איבדה א.כ. את מקום עבודתה [REDACTED]
19 [REDACTED]; משכך היא ביקשה לנצל את קשריה עם הנאשם לצורך השגת עבודה חדשה, וכדבריה:
20 **"אמרתי מזל, איזה מזל שהשלמנו והמערכת יחסים כעת תקינה, אני מאוד שמחת..."** והיא
21 ביקשה למנף קשר זה לטובתה: **"המחשבה הראשונה שלי היתה להיעזר בקשריו, שהנה הוא**
22 **הנשיא והוא יעזור לי למצוא עבודה. ואז דיברנו.. ואז הוא אמר לי, חשבת על משהו בשבילך... אני**
23 **רוצה לעשות תפקיד שהוא במיוחד עבורך. אני רוצה שתקימי יחידה [REDACTED]"** (עמ' 9-1098).
24 הנאשם ביקש ממנה שתכתוב לו מסמך עבודה בו תתאר את הגדרת התפקיד אותו היא מבקשת,
25 ושבאותה תקופה לא היה לו תקן; א.כ. הכינה מסמך (ת/79), כאמור, ומסרה אותו לנאשם, כשלאחר
26 תקופה של שלושה חודשים, התקשר הנאשם אליה והודיע לה שלא אושר התקן, ולכן הענין ירד מן
27 הפרק.
28 א.כ. הסבירה את שתיקתה לאורך השנים בכך:
29 **"הדימוי העצמי שלי, הראייה המקצועית שלי, זה שתיקה ודיסקרטיות בכל מחיר. אני עבדתי עם**
30 **[REDACTED] זה ברור שהדיסקרטיות היא מעל לכל, זה ערך שלא יסולא בפז, אין לו מחיר.**
31 **אני גם קיבלתי הרבה תפקידים, על סמך זה שזה, זה היה ברור ש-א' מאוד מקצועית והיא גם**
32 **מאוד דיסקרטית... לא עלה בדעתי..."** (עמ' 1105).

בדלתיים סגורות

1 שבירת השתיקה מצדה של א.כ. מתרחשת על רקע הפרסומים לפיהם התלונן הנאשם נגד א' מבית
2 הנשיא. א.כ. שלא הכירה את א' מבית הנשיא, נחלצה לעזרתה לאור הכפשתה של זו האחרונה על ידי
3 מקורבי הנאשם, והחליטה לחשוף את הדברים שקרו לה עם הנאשם, בראיון שפורסם בעיתון
4 "מעריב" ביום 11/07.

5
6 א.כ. הסבירה את שבירת השתיקה בכך שהיא עצמה לא סבלה מאונס וחלוף הזמן הרב נטע בה
7 ביטחון לדבר על כך כזקנת השבט' המנוסה, וכדבריה:
8 "מכיוון שאני לא סבלתי לכאורה, לכאורה מאונס, אז אני יכולה להיות יותר שקולה, יותר גם עבר
9 פרספקטיבה של זמן, אני יותר מחושבת יותר, הרגשתי זקנת השבט. שאני יכולה להשמיע את
10 קולי בפרספקטיבה של זמן ומרחק" (עמ' 1115 שו' 19-16).

ג. המעשים הדומים העולים לכדי שיטה

11
12 להלן יפורטו קווי הדימוי הקיימים בין א.כ. ל-א', דמיון החופך את עדותה של א.כ. לגורם המחזק
13 את עדותה של א', שכן המדובר באותה השיטה ובאותן דרכי פעולה.

14 15 16 (1) 'תקופת המלכות'

17 הן א' והן א.כ. דיברו על תקופה טובה – תקופת 'מלכות' בלשונה של א' ו'מלכת העולם' – בשפתה של
18 א.כ. שתייהן תיארו תקופה במהלכה, האדיר הנאשם את מעמדן המקצועי כשבמקביל, נקט כלפיהן
19 במהלך הדרגתי של גישוש דרכו אל היעד הסופי – קיום יחסי מין עימן בהסכמה, וזאת תוך שימוש
20 באמצעים זהים שיפורטו להלן:

21
22 הצהרת אהבה – הפגנת יחס חם מצדו של הנאשם כלפי א' ו-א.כ. והשמעת הצהרות אהבה וגעגוע
23 ורצון למגע פיסי עימן. בעניינה של א' – "בואי נהיה כמו איציק וכוכי" (עמ' 1924 לפרוטוקול)
24 ובעניינה של א.כ. – "הוא אמר משהו כמו, זה קשה מאוד, יש לנו משפחות, יש לנו דברים, אבל לא
25 היה פה שום רמיזה לעתיד משותף, אלא כאילו נכנסנו לצרה ויש לנו ילדים לכל אחד יש ילדים
26 משפחות, מה עושים. ואז אני נדהמתי בפירוש שלי, את עוצמת הרגשות." (עמ' 1222).

27
28 שיחות על מין – א' העידה שהנאשם אמר לה ש: "הוא כבר התחיל להגייד לי שהוא חושב עלי בלילה
29 והוא מתגעגע אלי, [REDACTED] ... והוא

30 מדמיין [REDACTED]". (עמ' 1923).

בדלתיים סגורות

א.כ. העידה: "שהוא לא ישן בלילה, והוא פינטז, והוא בכלל מוצא את עצמו מפנטז עלי, [redacted], [redacted] וש הוא מאוד, מאוד מעונין בקשר איתי ומה אני מרגישה." (עמ' 1049).

גיבוי טוטאלי - כחלק ממהלך התקרבותו של הנאשם אל מטרתו, האדיר הנאשם את מעמדו המקצועי של א' ו-א.כ. והפגין כלפיהן יחס מועדף, תוך שהוא מעניק להן גיבוי מלא. דברי א.כ.:

"תחילת העבודה הייתה חווייה יוצאת דופן בנעימותה, הרבה עידוד, פרגון, תמיכה, איך עבר היום שלך, איך את מתאקלמת, איך את מסתדרת. לאט, לאט במהלך העבודה המשותפת, אני בעצם, תוך כדי זה, המון התעניינות אישית לגבי המשפחה, המחשבות, הדעות, כל התהליכים הפוליטיים מדיניים, אפילו שקשורים למשרד התחבורה, המון, המון התעניינות אישית מאוד, אישית מאוד וגם מקצועית מאוד. זאת אומרת הרגשתי מאוד מגובה ומוכמנת... בשלב הראשוני זה היה עם המון גיבוי מקצועי, שמאוד החמיא ועודד ורומם" (עמ' 1043).

וכן: "...השיחות איתי התארכו לתוך, גם אם היה אמור להתקיים דיון, אנשים יכלו להמתין, את פרק הזמן שהם המתינו, עד אשר השיחה בנינו מוצתה." (עמ' 1045), "באותה תקופה, אני למעשה הרגשתי מלכת העולם... הכוונה שהייתי רצויה בכל דיון ודיון, ובכל הקשר והקשר, גם כאשר מקצועית לא נדרשתי לכך..." (עמ' 1047). דברים דומים אמרה א.כ. בחקירתה (ת/69 עמ' 2). בדומה לדברי א': "הוא מצד אחד נתן לי סמכויות, לא הרשה לפגוע בי, כל מה שבאמת מנהלת לשכה זקוקה... ובמקביל היו ההטרדות המיניות... כל הזמן הם ידעו שיש לי, זה דברים שעוברים בלשכה. כשהבוס נותן למישהו גיבוי זה עובר וכולם רואים ויש סמכויות, וזה לא תמיד נאמר, הוא לא תולה פלקטים במשרד ואומר יש ל-א' גיבוי, זה דבר שאנשים רואים." (בעמ' 2584-5) וכן:

"קצב אמר לי, שהוא אמר לרפי בן חור, שאם הוא יעדיף מישהו אותי או אותו, אז הוא יעדיף אותי על פניו... אם אני צריכה לבחור בינך לבינה, אז אני אבחר בה." (עמ' 1926).

שיחות טלפון ליליות ממושכות:

א' העידה על שיחות הטלפון הליליות כך:

ש: "מה כללו היחסים שלכם מחוץ לשעות העבודה.

ת: "... הוא היה מתקשר אלי הרבה. היו פעמים שזה היו שיחות שהתחילו כשיחות עבודה

וגלשו לא לעבודה, והיו שיחות שהוא התקשר לא, לא, סתם לא קשור לעבודה." (עמ' 1960-1).

בדלתיים סגורות

גם א.כ. העידה על שיחות הטלפון הליליות כך:

"
אמרתי שחלק מהעבודה, כוללת הרבה שיחות טלפון ובאותה תקופה, בתקופה הטובה, הוא נהג להתקשר אלי הרבה בשעות הערב המאוחרות, ונהגנו לדבר על הכל... המון שיחות טלפון, שהיה בהם הרבה מאוד ענייני המשרד. אנחנו נהגנו, מה שנקרא לרכל על אנשי המשרד, ומאוד נהינתי מזה, מאוד נהינתי להיות שותפת סוד לדעותיו ולמחשבותיו של השר, כמובן שזה נפסק ברגע שהודעתי לו על כניסתי להריון, והשיחות האלה שבו בזמן, לקראת סוף ההיריון, כשעמדתי לחזור, לצאת לחופשת לידה... (עמ' 1075).

הן א' והן א.כ. מעידות על כך שבתקופת 'החרס', התקופה שבה שתי אלו לא נענו לו, כמות השיחות ירדה פלאים כשבעניינה של א.כ., ועל אף שמילאה תפקיד שהצריך קשר עימה, השיחות פסקו לגמרי, ואילו בעניינה של א', כמות השיחות הליליות החל בחודש יולי 1998, ירדה בהדרגתיות.

2) תקופת המידור

החלוקה לתקופות

א' דיברה על שתי תקופות; תקופת המלוכה ותקופת המידור וההשפלה. א' תיארה את 'התקופה הראשונה' כך: "בלשכה אני מרגישה כמו מלכה. הוא נתן לי את התחושה שאני מעל כולם ואין שני לי." (עמ' 1925).

בהמשך, ולאחר שלא נענתה לקיים עמו יחסי מין בהסכמה, החלה 'תקופה שניה' – תקופת מידור והשפלה. המידור התבטא בכך שנמנע ממנה לויז, הנאשם אסר על ברוקנר למסור ל-א' לויז נסיעתו לחו"ל באוגוסט 1998. הנאשם צעק עליה, ברוקנר הורה לכל הפקידות הכפופות לה שמהיום והלאה הן לא מקבלות הוראות ממנה (עמ' 2054), הנאשם עקף את סמכויותיה (עמ' 2053), כניסת ויציאת אנשים ללשכת הנאשם נעשתה שלא באמצעותה. הושפלה על ידי הנאשם בפני נ.א. (עמ' 849) ולא נקראה להשתתף בסיוורים.

א.כ. מתארת את הדברים בצורה דומה: "...התקופה הטובה היתה עד כניסתי, עד שהודעתי לו שנכנסתי להריון..." (עמ' 1075).

לאחר כניסתה להריון, חל מהפך ביחסו של הנאשם כלפיה: "לאחר מכן, באופן הדברתי של מספר ימים, אני מוצאת שאני לא מוזמנת לדיונים, שהלויז שכל יום יכולתי להיכנס ולהציץ ביומן ולראות, הלויז סגור בפני, מזכירתו ברכה לא מאפשרת לי גישה אליו, אני יותר לא נוטלת שום חלק באיזושהי התרחשות שקיימת במשרד, בין אם זה ישיבות ביניים, בין אם זה מסיבות, אירועים... התקיימה מסיבת עיתונאים שלא הודיעו לי עליה, שזה היתה מבחינתי פגיעה קשה ביותר במקצועיות שלי." (עמ' 1061).

בדלתיים סגורות

1 לאחר שגם אז לא נענתה לו, החלה תקופת מידור נוספת: "זהו, זה, זה סימן את קץ היחסים בינינו.
2 מאותו רגע זה דה זיו מוחלט, חוזר ענין החרם. החרם שוב, אין ישיבות, אין דיונים, אין מסיבות,
3 אין שום דבר, בעצם חוקתי שיניים בכוח עד נפילת הממשלה, שהיה ברור שהיא מגיעה, וישבתי
4 ונאכלתי." (עמ' 1087).

השתתפות עוזרי הנאשם בחרם

7 כמו א' גם א.כ. חשה שפעולות הנידוי והחרמה לא באות רק מצדו של הנאשם, אלא הן מוקרנות
8 כלפיה גם מצד עוזריו ובתיאום עמו. וכך סיפרה א.כ.:

9 "אני גם זוכרת סיטואציה, שמה שקרה, שמהרגע שהרגשתי את החרם שלו, אני חשתי את זה גם
10 מסביבתו... החרם זה לא רק החרם שלו, אלא זה גם החרם של סביבתו עלי." (עמ' 1061)

11 להשוואה, ראה דברי עדותה של א', המתארת את תקופת מידורה ואת הצקותיהם של עוזרי
12 הנאשם, כשהיא מספרת שבן-חור ובכוקר התנכלו לה בכל ענין קטן כגדול, עד כי באחת מחקירותיה
13 אמרה שזהו נס שהיא בפלל יצאה שפונה משם לאחר מה שעברה מידיהם.

14 א.כ. מתארת שתי אפיזודות במהלכן התנכל לה ערן גריפל, מקורבו של הנאשם והוריד אותה
15 מהרכב: "פעם אחת נסענו מירושלים לתל אביב, ואני נכנסתי לרכב, וערן גריפל, שהיה צעיר
16 ממני... אומר לי, תצאי החוצה מהאוטו... מה את נכנסת... הוא ידע שאני מוחרמת לכאורה... עוד
17 מקרה שהיה בסיור בשוק הכרמל שהוא דחף אותי פיזית. ... עמדתי להיכנס למכונית, ... גריפל
18 דחף אותי ונכנס לרכב." (עמ' 1336 ובעמ' 1089).

19
20 גם א' מתארת אירוע דומה של 'הורדתה מהרכב', אותו אירוע שהביא אותה לידי כתיבת אותו מכתב
21 כעוס מיום 3.2.1999, שלאחריו פוטרה מעבודתה.
22 נראה כי הליך ביזוי זה של הורדה מן הרכב במהלך סיור, קבל עם ועדה, היה אחד מהאמצעים
23 היעילים שהיו ב"ארגו הכלים" של הנאשם, שבו נעשה שימוש על מנת לגרום למי שחוזה אותו, את
24 ההשפלה האולטימטיבית.

תיעוד

27 גם א' וגם א.כ. מספרות על כך כי "לאחר מעשה" הוציא הנאשם מהן בעורמה מסמך הערוך על ידן,
28 עליו ניתן יהיה להצביע בשעת הצורך כסותר כל טענה בדבר פגיעה בהן על ידי הנאשם.
29 ביחס ל-א' התבטאה הדרישה במכתב "השנה טובה" וכדבריה: "תכתבי תכתבי".
30 ביחס ל-א.כ. התבטאה הדרישה בהצעת הנאשם לפיה תעלה על הכתב את רצונה לעבוד עמו בהקמת
31 יחידה ל- [REDACTED], שלא היה לה כל תקן, ומלכתחילה לא היה לה כל סיכוי.

בדלתיים סגורות

1 גם ל-א' וגם ל-א.כ. הבטיח הנאשם לסייע במציאת עבודה, הבטחות שלא היה להן כל המשך מעשי,
2 ושלימים נסתבר כי היו אלו הבטחת סרק.

3 המעשים המינייים 4

5 א' העידה על כך כי הנאשם היה עומד מעליה כשהיא יושבה בכסאה, ובעודה יושבת נגע בחזה (עמ'
6 1947).

7 א.כ. מתארת סיטואציה דומה:

8 "היה מצב למשל שהוא היה קם משולחנו ומניח את היד על הכתף... את יושבת, את היד פה
9 מונחת על הכתף ואיכפת לך אם אני אגע בחזה שלך, זה מאוד מגרה אותי, זה מאוד מפתה, זה
10 מעולם לא עבר את שלב, סליחה, השריר החיצוני שכאילו יקפיץ אותי. זה תמיד היה על הסף של
11 החזה. זה נע על הכתף וכשהוא שאל באם אפשר לגעת בחזה אמרתי לא, והוא לא הלך מעבר לכך."
12 (עמ' 1-1050).

13 גם א' וגם א.כ. מתארות את שיא התקיפה המינית בחדר בבית המלון.

14 הן בעניינה של א' והן בעניינה של א.כ. ביצע הנאשם את המעשים בעת ששני אלו היו נתונות
15 למרותן, תוך ניצול מעמדו כלפיהן, ביוזעו שהן משתוקקות להחזיק במשרתן.

17 ד. גרסת הנאשם לדברי א.כ.

18 בחקירתו במשטרה מיום 6.9.2006 דחה הנאשם את כל האשמותיה של א.כ. נגדו. הוא תיאר את
19 א.כ. כאישה מפונקת, לא יעילה, לא חכמה ושלא סמך על אמינותה, וכדבריו: "לא ראיתי אותה
20 מביאה תועלת. לא ממלאת את תפקידה. לא יעילה. היא לא יודעת לדבר", לא יודעת
21 להציג נושא. היא לא חכמה. קפריזית מאוד, עסוקה בקטנות, ... רצתה להיות בכל האירועים
22 שלי... האירועים הפוליטיים... לא סמכתי עליה. לא סמכתי על האמינות שלה... נכון שהיתה
23 שלי אבל לא רציתי שתהיה מעורבת בחיים המפלגתיים, בכל אופן עובדת מדינה" (ת/א5'
24 עמ' 3).

25 חרף האמור, א.כ. עבדה לצדו במשך תקופה של שלוש שנים, עד לסיום תפקידו כשר תחבורה ולא
26 פוטרה על ידו. הנאשם תירץ את סיבת המשך העסקתה אצלו למרות תיאוריו השליליים בכך ש"מי
27 שמחובר למפלגה לא קל לפטר אותו והיא היתה מחוברת." (שס). תשובה זו סותרת באופן בולט את
28 עמדתו של הנאשם בעניינה של א', לגביה טען כי פיטר אותה מעבודה בעיצומן של הפריימריז במרכז
29 הליכוד, חרף היותה מקושרת פוליטית.

30

בדלתיים סגורות

- 1 בדומה לעמדתו בענין א', ייחס הנאשם את דברי א.כ. נגדו לרצונה של זו לנקום בו על רקע העובדה
2 שלא קיבל אותה לעבודה בבית הנשיא: "היא פשוט משקרת ויוצה לנקום שסירבתי לקבל אותה
3 לעבודה" (ת/5 עמ' 10 ש' 255).
- 4 בדומה לעמדתו בענין א' גם הכחיש הנאשם נקיטתו בהליך של מידור או נידוי כלפי א.כ. במהלך
5 תקופת עבודתה עמו, ואמר כי זו עבדה עמו באופן רגיל עד לסיום תפקידו כשר התחבורה.
6
- 7 הנאשם כלל את א.כ. בחבורה של שלוש מתלוננות (א' מבית הנשיא, א' ממשרד התיירות ו-א.כ.
8 ממשרד התחבורה), ותיארן כנשים תאבות נקם שלכולן מכנה משותף אחד - היותן מקורבות
9 לאישיות פוליטית בכורה החפצה במפלתו והעומדת מאחורי העלילה נגדו. במלים אחרות,
10 קונספירציה פוליטית עומדת מאחורי תלונת שלוש המתלוננות במסגרתה חברו נגדו.
11
- 12 בעדותו בבית המשפט חזר הנאשם על עיקרי דבריו בחקירתו במשטרה, תוך שהוא מנסה להתאימם
13 לראיות שבינתיים נחשפו כך למשל, כשהבין שסיפור אי העסקתה של א.כ. בבית הנשיא אינו יכול
14 להוות מניע לנקמה בו, שכן חרף העובדה ש-א.כ. לא הועסקה על ידו בבית הנשיא, המשיכה זו
15 להפגין כלפיו יחס אוהד בהחמיאה לו בכל הזדמנות, הוסיף נימוק חדש לעלילת א.כ. נגדו המתבטא
16 לדבריו, מהעלבותה מחמת אי זימונה של א.כ. ליום הולדתו ה-60.
17
- 18 חרף העובדה שלנאשם לא היתה כל הוכחה לטענותיו בדבר קונספירציה פוליטית נגדו, "אין לי
19 הוכחות... ואני מעדיף לא לגעת בזה...", המשיך הנאשם לאחוז בנימוק זה כשהוא מבסס אותו על
20 "השערה" ו"עובדות" חליפות (עמ' 5934), ויוצר את הרושם כי יש לו מנדע, אך אין לו יכולת לחשוף
21 אותו.
- 22 הנאשם לא ידע להסביר מדוע עשה שימוש בטיעון של קונספירציה פוליטית גם במהלך נאומו לאומה
23 (ת/20א), חרף העובדה שהוא עצמו אישר בעדותו כי מדובר ב"השערה בלבד" השיב תשובה מביכה:
24 "ציינתי עובדות וכשאני מדבר לציבור זה שונה ממה שאני מדבר לבית המשפט" (עמ' 5938).
25
- 26 ה. הערכת עדותה של א.כ.
- 27 התרשמנו ש-א.כ. הינה אשה חזקה, מנוסה, אינטליגנטית, רהוטה, חריפת מחשבה וחדת לשון,
28 שמסרה את עדותה באריכות, בפתיחות וכנות, ובהיותה מודעת לחולשותיה האנושיות היא לא
29 ניסתה להסתיר ולייפות חלקים לא מחמיאים באישיותה.
30
- 31 א.כ. הודתה שנכון למועד שבו התרחשו מעשי הנאשם כלפיה, סברה שהנאשם מאוהב בה וכי אהבתו
32 זו העבירה אותו על שיקול דעתו, כשבמקביל קיננה בה תחושה לא נוחה, כי מעשי הנאשם אינם

בדלתיים סגורות

- 1 תוצאה של התאהבות, אלא הטרדה מינית: "אני מאמינה ששני הדברים גרו בכפיפה אחת,
2 כשהיום אני בעקבות כל מיני תגובות, אני מבינה שיכול להיות, ככה הסבירו לי, מדובר באיזה
3 פתלוגיה... הוא לא היה מאוהב בי." (עמ' 1391).
- 4
- 5 העובדה ש-א.כ. היתה מוכנה להודות בדואליות זו של תחושתיה, מלמדת על כך כי לא מניע של
6 נקמה או עלילה עמד מאחורי חשיפת הדברים על ידה.
- 7 לו היתה א.כ. מעוניינת אך בנקמה בנאשם, היא היתה מתעקשת על כך כי הנאשם הטריד אותה, ולא
8 היתה מנסה ליתן הסברים להתנהגותו של הנאשם בדמות "התאהבותו" בה, אף היתה מקצינה את
9 מעשיר למגע של ממש.
- 10 א.כ. הינה אישה קרייריסטית מחושבת ומתוחכמת. חשיפת הדברים מפיה באמצעות כתבה בעיתון
11 ולא בפניה למשטרה, כשהיא פועלת כך מבלי שנועצה בבעלה, כשהיא מסכנת את עצמה ואת
12 משפחתה בחשיפה לא מחמיאה אשר עלולה היתה לפגוע במעסיקה באותה תקופה, אישיות פוליטית
13 בכירה - היא הנותנת דווקא נופך אמינות לדבריה, ושוללת את מניע הנקמה והעלילה שמייחס לה
14 הנאשם.
- 15
- 16 א.כ. פעלה בניגוד לדפוס התנהגותה עד כה. כל השנים היא לא התלוננה על המעשים שעשה בה
17 הנאשם, משום שלא רצתה לפגוע בעצמה על ידי חשיפת המעשים, בהיותה מודעת למחיר שתצטרך
18 לשלם בן האישי מקצועי בעקבות החשיפה. היא הבינה ששתיקתה שווה הרבה יותר מדיבור. היא
19 לא ביקשה לנקום בנאשם וילהתחשבני עמו על מה שעשה לה בתקופת עבודתה עמו, אלא המשיכה
20 לטפח את קשריה עמו, גם לאחר עזיבתה את עבודתה במשרד התחבורה. א.כ. היא אשת קריירה
21 שהודתה בפה מלא כי הינה "אופורטוניסטית" ולא החמצה אף הזדמנות כדי לקדם את עצמה,
22 מודעת לחולשותיה ולחסרונותיה הלא מחמיאות.
- 23 א.כ. לא ראתה כל פסול בכך שפנתה לנאשם וביקשה לעבוד בבית הנשיא, כמו שאחראית על
- 24 , לאחר שזה הציע "לתפור" עבורה גיב כזה, דבר שקסם לה מאוד שהרי היא חשה במובן
25 מסוים שהנאשם "חייב לה", משום שארגנה לו מפגש עם , ערב בחירתו לנשיא.
- 26 כיום ובמבט לאחור, היא ביקורתית כלפי עצמה ומכנה את התקופה ההיא כתקופת ה"שפל" בחייה,
27 כתקופת "התקרנות" שאינה גאה בה.
- 28
- 29 גם לאחר חשיפת הדברים, א.כ. עדיין חשה דואליות ביחסה לנאשם, לא היתה מעוניינת לראות אותו
30 באזיקים. כל רצונה הוא שיתרחק מן החיים הציבוריים, וכדבריה: "אני לא רוצה שיהיה למדינת
31 ישראל בושח עם מוסד הנשיאות." (עמ' 1463). זו הסיבה שבעתירה שהוגשה מטעמה לבג"צ בענין

בדלתיים סגורות

- 1 הסדר הטיעון, נכללה אך עתירה אחת והיא שיוטל קלון במעשיו, כך שלא יוכל לחזור לפעילות
2 ציבורית.
- 3 אנו מקבלים את עדותה, ולא מפקפקים ולו בפרט אחד שסיפרה לבית המשפט.
4
- 5 **ו. תמיכות ראיות לעדות א.כ.**
- 6 עדותה של א.כ. נתמכת בעדותה של חברתה, נ.ר. מתקופת עבודתן המשותפת במשרד התחבורה. אף
7 ש-א.כ. אישרה בעדותה כי היא שוחחה עם נ.ר. לפני מתן העדות, לא מצאנו כי בשיחות אלו היה
8 משום תיאום עדויות – דבר שיכול לפגום באמינות גרסתן. הראיה לכך מצויה בשינויי הניואנסים
9 הקיימים בין עדויותיהן של שתי אלו, בעניינים מסוימים:
- 10 כך למשל העידה א.כ. שבאחד הימים נכנסה ללשכתו של הנאשם לצורך מסירת שאילתא דחופה
11 והפתיעה אותו בסיטואציה מביכה עם פלונית אלמונית, כאשר מאידך העידה נ.ר. כי א.כ. סיפרה לה
12 שהיא נכנסה ללשכתו של הנאשם במתכוון, על מנת להפתיע אותו ולתפוס אותו בסיטואציה מביכה
13 עם אותה פלונית אלמונית. כך גם תיארה של נ.ר. את האירוע שהתרחש בבית המלון, לא תאם
14 במלואו לתיאור שמסרה א.כ. בעדותה; נ.ר. סיפרה כי א.כ. והנאשם "ישבו יחד על ספה או כורסא"
15 (עמ' 1732 ש' 11) בחדר במלון כשהמשך היא הוסיפה: "אני חושבת שזה היה על מיטה בחדר
16 במלון." (עמ' 1733 ש' 12), ולא ידעה לתאר בדיוק את פרטי האירוע, אלא אמרה רק שהנאשם דחף
17 את ידו אל מתחת לחצאיתיה של א.כ.; א.כ. העידה, כזכור, שהנאשם דחף את ידו לעבר מפשעתה
18 והחליק בידו על איבריה המוצנעים, מעל לבגדים.
19
- 20 גם אירוע הוצאת איבר מינו של הנאשם בלשכה בנוכחות א.כ. היה אירוע ש-א.כ. סיפרה לה עליו
21 בסמוך להתרחשות (עמ' 1738 ש' 19). גם כאן לא היתה חפיפה מלאה בתיאור פרטי אירוע זה בכל
22 הנוגע למלל שהשמיע הנאשם במהלכו.
- 23 היעדר חפיפה מוחלטת במלל המתאר את דברי הנאשם, אין בו כדי לפגום באמינות הגרסה וניתן
24 להסבר על רקע מרחק השנים, והעובדה שא.כ. חוותה את האירוע בעוד ש-נ.ר. רק שמעה את פרטיו
25 מפיה של א.כ.
26
- 27 נ.ר. אישרה בעדותה את דברי א.כ. באשר למידור ולנידוי שעימם נאלצה א.כ. להתמודד במהלך
28 תקופת עבודתה, על רקע אי היענותה לגחמותיו המיניות של הנאשם: "ראיתי מקרים שבהם נידו
29 אותה, נידו אותה מהתפקיד שלה, ייבשו אותה מתפקידה. למשל, נתנו לי [REDACTED]
30 [REDACTED] שהם מתפקידה.. זאת אומרת, זה לא תפקידי. כש-א.כ. קיימת, חיה ונושמת בסביבה...
31 וזה בעצם לפגוע בה, במעמד שלה. או למשל, היינו צריכים לנסוע לכל מיני סיורים.. והיא היתה
32 מתארגנת וחוזרת אחרי כמה דקות עם עיניים דומעות, שהשר נתן הוראה שהיא לא נוסעת, או

בדלתיים סגורות

1 שלא השאירו לה מקום או שכבר ברחו לה. זה בעצם להוריד מערכה ליד כולם. היא מאוד נפגעה...
2 נכנסים לישיבות, היא מתבקשת לא להיכנס לישיבה, נוסעים לנסיעות שבהם היא היתה צריכה
3 לנסוע, והיא מתבקשת לא לנסוע. זה פוגע, פוגע במעמד שלה, פגע בה, בה אישית, כי היא רצתה
4 לעבוד. והמון פעמים היא באה אלי עם דמעות בעיניים, על היחס. זכור לי מקרה שהיא אמרה לי...
5 אחרי הלידה, שהוא כעס עליה כשהיא סיפרה לו שהיא בהיריון. שהוא אמר לה איך את מסוגלת
6 לעשות לי את זה." (עמ' 5-1734).

7 הגם שגרסתה של א.כ. לא זקוקה לתמיכה ראייתית כלשהי, ודי בהתרשמותנו מאמינותה, ומהיעדר
8 קיומו של מניע מטעמה להעליל על הנאשם עלילת שווא, כדי לקבלה כתמיכה ראייתית לעדותה של
9 א', זכתה גם עדותה על א.כ. לחיזוק ראייתי של ממש בעצם דברי עדותה של נ.ר. וכפי שפורט לעיל.

10
11 נחזור ונזכיר כי לצורך השימוש בעדותה של א.כ. אך כתמיכה ראייתית נוספת לעדותה של א', את
12 שנאמר ב-ע.פ. 9657/05 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 9.3.09): "יש לזכור כי אין צורך במהלך
13 המשפט להוכיח ברמה הנדרשת בפלילים כי המעשים עליהם ניתנה עדות השיטה או העדות בדבר
14 מעשים דומים אכן נעשו. אמנם, בכך נעוץ קושי אשר יכול להשפיע על משקל עדות זו, ויש אף
15 להתחשב בכך שחלוף הזמן עמעם את זכרונו של העד, אך מאחר שעדות זו באה רק לסייע או לחזק
16 עדות עיקרית שעניינה במעשים שלא התיישנו, אינני סבור כי האינטרס בדבר גילוי האמת נפגע".
17 (שם, פסקה 24).

18
19 עדותה של יחימוביץ' מספקת אף היא תמיכה ראייתית לעדותה של א.כ., הגם מינורית.
20 יחימוביץ' העידה כי היא ו-א.כ. מכירות זו את זו [REDACTED], וכי חיתה
21 בקשרים עימה [REDACTED], מאחר שיחימוביץ' עבדה ככתבת פוליטית ו-א.כ. עבדה במשרד
22 התחבורה. אף שהן לא היו ידידות קרובות זוכרת יחימוביץ' ש-א.כ. סיפרה לה במהלך תקופת
23 עבודתה עם הנאשם כי הוא היה מטריד אותה מינית ועושה בה מעשים מגונים. "היא סיפרה לי
24 המון פרטים שאני ממש לא מצליחה לזכור אותם. אני זוכרת פרטים בצורה מאוד אקראית, אני
25 משום מה נחקק בזיכרוני שכשהיא היתה מתקרבת אליו לשולחן, הוא היה שופך עליה מים מהכוס
26 שהייתה על השולחן, על החולצה שלה, כדי שהחולצה תיהפך לשקופה. והיא תיארה איך היא
27 פוחדת להתקרב אליו לשולחן, כי תמיד יקרה משהו, תמיד הוא יתפוס אותה, תמיד הוא יגע בה"
28 (עמ' 3063).

29
30 אף ש-א.כ. הכחישה התרחשותו של אירוע של שפיכת כוס מים כפי שהגב' יחימוביץ' מתארת ואף
31 שבתיאוריה במהלך עדותה בפנינו א.כ. לא תיארה סיטואציה שהנאשם היה נוגע בה ליד השולחן
32 ואף שהיא זוכרת את שיחותיה עם הגב' יחימוביץ' ככאלה שהתקיימו לאחר הסדר הטיעון ולא

בדלתיים סגורות

- 1 ככאלו שהיו לפני שנים רבות. א.כ. אינה שוללת את האפשרות שיתכן וסיפרה לגבי יחימוביץ'
- 2 שהנאשם הטריד אותה מינית, גם במהלך אותן שנים רחוקות:
- 3 "ש: סיפרת לה על קצב, נכון?"
- 4 ת: סיפרתי לה על קצב, אחרי עסקת הטיעון. זה מה שזכור לי.
- 5 ש: לא, היא אומרת שסיפרת לה את זה לפני 15 שנה,
- 6 ת: יכול להיות. לא שזכור לי, לי לא זכור" (עמ' 1466).
- 7
- 8 ז. עדויות ההגנה בעניינה של א.כ.
- 9 העדים שזימנה ההגנה מטעמה על מנת לפגום באמינות גרסתה של א.כ. היו ערן גריפל, רני רהב,
- 10 יעקב מאור, משה גבאי, חזי צאיג ו-ו.פ.
- 11 כן הוגשו בהסכמה חקירתה הכתובה ותמליל חקירתה של הגב' ע.ג. (מ/98, מ/99).
- 12 ערן גריפל העיד שלא ראה כל בייטוי מידור מטעם הנאשם כלפי א.כ. וכי במהלך תקופת עבודתה
- 13 היא דווקא שיבחה את הנאשם. כאמור, א.כ. עצמה אישרה כי היא נהגה לשבת בפומבי את הנאשם
- 14 כך שעדותו של גריפל לא מוסיפה דבר בענין זה.
- 15 ביחס ליתר האירועים עליהם סיפרה א.כ. – גריפל לא זכר דבר.
- 16 למותר לציין כי גרסה המתמצית בהעדר זכרון, דהיינו: אי מתן גרסה קונקרטיט – אינה יכולה
- 17 להחשב כגרסה נגדית שיכולה לעמוד מול גרסה פוזיטיבית.
- 18
- 19 רני רהב – ככל שעדותו של מר רהב נוגעת לנסיבות פנטוריה של א.כ. מ [REDACTED], הריהי עדות
- 20 מפי השמועה. באשר לדבריו לפיהם אמרה לו א.כ. שיחסייה עם הנאשם הם טובים, הרי הם מיותרים
- 21 לאור העובדה ש-א.כ. לא התכחשה לנתון זה. המדובר בעדות שאין בה דבר וחצי דבר.
- 22
- 23 גם עדותו של יעקב מאור לא הוסיפה דבר שהרי א.כ. אישרה במו פיה שרצתה לעבוד בבית הנשיא,
- 24 וכי השמיעה דברים בשבחו של הנאשם.
- 25 הוא הדין לגבי עדותו של מר חזי צאיג שהיתה מיותרת אף היא.
- 26 על מגמתיות עדותו של מר צאיג נרחיב בפרק נפרד, משנדון בטענת האליבי שהעלה הנאשם בהקשר
- 27 לאירוע במלון.
- 28
- 29 הנה כי כן, העדויות שהביא הנאשם במטרה לקעקע את אמינות עדותה של א.כ. ולשלול ממנה את
- 30 כוחה הראייתי כעדות שיטה – היו ריקות מכל תוכן באשר לשאלות השנויות במחלוקת והן לא
- 31 חידשו מאומה.
- 32

בדלתיים סגורות

1 לסיכום: כפי שקבענו בהחלטת ביניים, עדותה של א.כ. נכנסת ל-ד' אמות עדות שיטה, משהצבענו על
2 שיטתיות בהתנהגות הנאשם הן כלפי א.כ. שהיתה נתונה למרותו והן כלפי א', ראש לשכתו,
3 המתבטאת, בין היתר, בחיזור תוך מתן גיבוי והרגשת מלכות, ונידוי והחרמה עת לא נתממשו
4 כוונותיו, בדרישה לתיעוד תומך העשוי לשמש מגן ביום מעון וכי.
5 משקבענו כי עדותה של א.כ., אשר נתמכה בעדויות אחרות, מהימנה עלינו, לא נותר אלא להוסיף את
6 תוכן עדותה כגורם המחזק את עדותה של א' ומוסיף לה נדבך נוסף ומשמעותי של מהימנות.
7

פרק ח' - כבישת הגרסה

8
9 על העובדה שאנת התלוננה בדבר החדירה בלשכה בתל אביב, השמיעה א' לראשונה במהלך
10 חקירתה השנייה ביום 17.9.2006 (ת/106) - אין חולק. אין גם חולק כי בזמן אמת א' לא סיפרה לאיש
11 על מעשי האונס שנעשו בה. על פי עדותה ועדות יחिमוביץ', א' השמיעה דבריה בגין שני מעשי האונס,
12 ותקיפתה המינית בדירתה, לראשונה בפגישתן שהתקיימה לאחר חקירתה הראשונה במשטרה.
13 להזכיר, בחקירתה הראשונה, אף שהיא נשאלה במפורש אם היתה חדירה באירוע שהתקיים בלשכה
14 בתל אביב, בחרה א' שלא לאשר קיומה של חדירה באירוע זה.
15 בעדותה בבית המשפט, הסבירה א' מדוע לא סיפרה בהודעתה הראשונה על ענין החדירה: "אני לא
16 הייתי מסוגלת.... יושבים מולי, קודם כל לא התכוונתי נפשית בכלל לדבר על זה, זה פתאום את
17 באה, כאילו לחקירה של [REDACTED], ופותחים לך פצע, שאת בחרת, פצע, פצע, ממש פצע מדמם,
18 ויושבים מולך שני אנשים זרים לך לחלוטין, לא סמכתי על המשטרה, לפחות באותו זמן, לא
19 סמכתי עליהם ואני צריכה לדבר על משהו כל כך קשה לי, מהעבר הרחוק שלי. לא, היה לי מאוד
20 מאוד קשה." (עמ' 2147 ש' 1-6).
21 וכן: "זה הנושא שהכי הכי קשה היה לדבר עליו ואני לא רציתי לדבר עליו, לא רציתי. קשה לי,
22 עד היום קשה לי. זה הדבר שהכי קשה לי. פתאום בא מישהו והוא שואל אותך שאלות כאלה, ואת
23 לא מוכנה, את לא מוכנה בכלל לשתף מישהו בעניין הזה (עמ' 2148 ש' 1-4).
24
25 גם האירוע המתואר בכתב האישום תחת הכותרת "האירוע בדירת המתלוננת", שבגינו יוחסה
26 לנאשם עבירת מעשה מגונה בכוח, הוזכר לראשונה על ידי א' במהלכה של החקירה השנייה מיום
27 17.9.2006 (ת/106).
28 אין חולק גם על העובדה שאנת התלוננה בדבר מעשה האונס במלון פלאזה בירושלים השמיעה א' רק
29 בהודעה מיום 18.2.07 (ת/119).
30

בדלתיים סגורות

- 1 באשר למעשים האחרים, מעשים מגונים - נגיעות בגופה של א', הטרדתה המינית על ידי הנאשם, הן
- 2 במלים והן במעשים, הרי גרסתה של א' עלתה גם עלתה הן בזמן אמת והן בסמוך וקרוב מאוד לזמן
- 3 אמת, וגם לאחר מכן וכפי שפורט בפרק הקודם.
- 4 על רקע התבטאויותיה המרובות של א', כפי שסוקר לעיל ובהסתמך על הפסיקה בענין כבישת
- 5 תלויותיהן של נפגעות עבירות מין, נבחן את נימוקי א' לכבישת הגרסה ואת הסבריה.
- 6 בבואנו לבחון את סיבות שתיקתה של א', שומה עלינו לראות גם כיצד הגיבה סביבתה הקרובה,
- 7 משפנתה אליה בזמן אמת בתלונה על מעשים מיניים שהם קלים בהרבה ממעשי אינוס, אותם בחרה
- 8 להסתיר. כפי שכבר כתבנו לעיל, בזמן ש-א' חוותה את הפגיעות הקשות מכל, סביבתה לא הגיבה
- 9 לאיתותי המצוקה שלה ולאמירותיה, והיכן שכבר נתקלה בנכונות לעזור ולסייע לה, למשל, כאשר
- 10 פנתה למרכז הסיוע לנפגעות תקיפה מינית, היא נבלמה מסיבות הקשורות במצבה החדש - נישואיה,
- 11 הולדת ילדים, קשיי פרנסה ושאר דאגות שגרתיות שהתווספו לכל אותם מנגנונים נפשיים קיימים
- 12 שמנעו ממנה ממילא חשיפה והגשת תלונה. ובעיקר, איש לא נחלץ לעזרתה של א'.
- 13 צוראל לא סבר שהוא צריך להתייבב בחזית ולהתעמת עם הנאשם, "הבוס" שלו במשרד, על רקע
- 14 תלונה שבזמן אמת היה לו ספק באמיתותה.
- 15 גם עורך דין בן טובים לא הושיט יד מסייעת ל-א', אלא אטם אוזניו משמוע אודות הפגיעה המינית,
- 16 חרף השכלתו ועיסוקו כעורך דין ועבר כפרקליט בפרקליטות המדינה. עו"ד בן טובים אף חשש שמא
- 17 חשיפת הענין על ידו תגרום ל-א' באותה נקודת זמן, נזק גדול יותר שאין לדעת מה שיעורו.
- 18 גם דרור ניסן וגם אדר פרימור לא היו מוכנים לפרסם דבר שאין להם לגביו ראיות של ממש, בהיעדר
- 19 תלונה מפי א', מחשש להגשת תביעת לשון הרע נגדם.
- 20 אפילו ירון ארמוזה, שנטען כלפיו על ידי ההגנה כראשון היקונספירטורים לפגוע בנאשם על רקע
- 21 שיוכו הפוליטי, לא עשה דבר מעבר להפגשתה של א' עם שני העיתונאים הנ"ל ולהפנייתה לד"ר מיכל
- 22 סלע ממרכז הסיוע לנפגעות תקיפה מינית כדי לקבל עזרה נפשית. רק בחלוף שש שנים, ולאחר
- 23 התפוצצות הפרשה, שלא היתה לו יד בה, הוא מסר את שמה של א' לראש הצנ"מ כמי שנפגעה
- 24 מינית על ידי הנאשם ובהמשך הפגישה עם שלי יחימוביץ' על מנת לתמוך בה נפשית.
- 25 אפילו ניסיונה של א' לספר לאביה נתקל באותו מבט המביע שחרב עליו עולמו - דבר שהרתיע
- 26 אותה מלהמשיך ולדון בנושא.
- 27 א' מזכירה עוד בהודעתה הראשונה כי פנתה ליעוץ משפטי של ויצ"ו או נעמ"ת עלימה שוחחה על
- 28 הנושא, אולם זו לא גילתה אמפתיה למצבה, והיא יצאה משם בתחושה שהיא בודדה במערכה
- 29 ושהיא לא יכולה לעשות שום דבר "לא יכולה להתלונן או לשתף מישהו במצב שלי." (ת/103א1,
- 30 עמ' 22) וכן: "כל הזמן חיפשתי מישהו, גם כשהלכתי ליועצת המשפטית וגם לעו"ד, מישהו שיבין
- 31 באיזה מצב אני נמצאת שינסה לעזור לי, שינסה ולא, לא קיבלתי את העזרה שרציתי, יתכן שאולי
- 32 אז הייתי מתלוננת שזה היה... " (שם, עמ' 23).

בדלתיים סגורות

1 גם לפנייתה של אי למרכז הסיוע לנפגעות תקיפה מינית, כעולה מ-ת/171 ושיחתה עם די"ר מיכל סלע,
2 לא היה המשך, לאור רתיעתה של אי מחשיפה, ולאור העובדה שבאותה תקופה

3
4 א' נותרה, אפוא, בודדה במערכה, ללא כל גורם תומך ומסייע, ומשכך חששה לחשוף את הפרשיה.
5 לני"ל יש להוסיף את הרתיעה הטבעית והמוכרת של נפגעי עבירות מין, מלחשוף ולשתף אחרים בסוד
6 פגיעתם וכפי ש-א' אמרה כבר בהודעתה הראשונה: "אני התביישתי... גם עד היום גם לאלה
7 שסיפרתי, סיפרתי רק ברמת המאקרו כי אני בפירוש מתביישת, למרות שאני לא צריכה
8 להתבייש" (ת/103א'1, עמ' 27).

9
10 ובהמשך, גם לאחר חשיפת הפרשה בתקשורת, המשיכה אי להתחבט אם להתלונן אם לאו, מחשש
11 למחיר הכבד שתצטרך לשלם "אחרי שהפרשה הזאת התפוצצה בפרסומת כשאני התלבטתי
12 לדבר, לא להתלונן, להתלונן זה דבר שכרוך, בגלל המצב שלי במשפחה, ילדים זה מכך שאני לא
13 מאמינה שאני אתלונן" (ת/103א'2, עמ' 5, שו' 79).

14
15 כך גם בהודעתה השביעית, כשהיא מסבירה מדוע לא סיפרה על אירוע האונס בבית המלון בחקירתה
16 הראשונה ועשתה זאת רק בשיחתה עם שלי יחימוביץ': "...יש לי קושי מאוד גדול עם הענין הזה.
17 בקושי האטתי(צ"ל: העדתי) וזה, אבל אמרתי לה, אני אגיד את זה לטובה כאילו, תיכננתי להגיד
18 את זה לטובה, תכננתי לא להגיד את זה או להשאיר את זה אצלי, זה היה ברור לי אצא. עכשיו, גם
19 היה לי קושי רגשי עם הסיפור הזה, אז עוד לא התחלתי את הטיפול וגם הקושי שהיה לי פה עם
20 העדות הראשונה בכלל... אז כאילו אני צריכה
21 להגיד פעמיים .. ותמיד בית מלון יש לו מין איזשהו קונטציה כזאת של אה... ולי גם לי עצמי יש
22 רגשות אשם..." (ת/119א' עמ' 21).

23
24 כך גם בעדותה בבית המשפט: "אני הרגשתי, שאני סוגרת את זה, שזה הדרך הכי קלה בשבילי
25 להתמודד עם מה שהיה, לסגור את זה, להניח את זה בצד, לא לבכות, לא להתעמת מול זה, לא
26 לדבר עם אף אחד... היה לי קשה, אני כאילו נושאת במשרה בכירה, כזו או אחרת, כאילו כגודל
27 המשרה, כך גודל ההשפלה. אני לא יכולה להבהיר לך את התחושה שלי בהשפלה, שבעצם את
28 נמצאת שם על הרצפה ואת לא יכולה לעשות כלום. ...זה הרגשה איומה, אז ללכת לספר
29 שמשפילים אותך ככה, באותו רגע לא חשבת, חשבת שזה מה שנכון לי לעשות, לסגור, לשים
30 בצד, זה לא קרה לי, למחרת חזרתי למשרד, כאילו לא, לא סיפרתי לאף אחד, לאף אחד... זה
31 משפיל, זה מבזה. את לא רצה לספר כל כך מהר, אני לא רצה לספר כשמבזים אותי ומשפילים
32 אותי" (עמ' 7-1996).

בדלתיים סגורות

- 1 לענין כבישת גרסתה של מתלוננת נפגעת עבירת מין, ראה הדברים ב-ע"פ 9399/09 חיים ארלקי נ'
 - 2 מדינת ישראל (לא פורסם, 10.8.2010), בפסקה 32:
 - 3 "כבישת תלונה על-ידי קורבן לעבירת מין איננה ענין חריג. בית המשפט עמד פעמים רבות על
 - 4 הקושי שעיימו מתמודד קורבן עבירת מין, הנדרש לפתוח את סגור ליבו ולספר על שאירע לו, ועל
 - 5 התהליך האיטי וההדרגתי שהוא עובר פעמים רבות, עד שהוא מרגיש עצמו בשל להיחשף ולהגיש
 - 6 תלונה (ראו למשל ע"פ 1929/06 פלוני נ' מדינת ישראל, סעיף 22 (לא פורסם, 5.3.09); ע"פ
 - 7 10049/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(1) 385, 391 (2005)). בע"פ 5612/92 מדינת ישראל נ'
 - 8 בארי, פ"ד מח(1) 302, 361 (1993) נאמר כי:
 - 9 "בימינו השכלנו ללמוד כי רק חלק מקורבנות האינוס נוטות להתלונן בכלל וכי אצל אחרות חולף
 - 10 לעיתים זמן של היסוס, התלבטות או צורך בהתייעצות (...) עד שמספרים למקורבים את אשר ארע
 - 11 או עד שמגישים תלונה למשטרה".
 - 12 התייחסות לכבישת תלונה על-ידי קורבן עבירות מין נעשית, אפוא, בשים לב ל"מסע" שעל קורבן
 - 13 העבירה לעבור מרגע הגשת התלונה ועד לסיומו של התהליך בפסק דין, המלווה בחשיפה ולעיתים
 - 14 גם בתחושות בושה ועלבון (ראו ע"פ 2977/06 הנ"ל, סעיף 2 לפסק דינה של השופטת א' חיות; ע"פ
 - 15 6643/05 הנ"ל, סעיף 34; ע"פ 1258/03 הנ"ל, בעמ' 638; ע"פ 2485/00 הנ"ל, עמ' 926-925; ע"פ
 - 16 1673/00 לוי נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 13.4.00)). על רקע זה, אין לומר כי בכבישת תלונה
 - 17 במצבים כגון אלה יש כשלעצמה כדי לפגום באמינות גרסתו של הקורבן, ויש לבחון את ההסבר
 - 18 שניתן לה, ולהעניק לגרסה משקל ראייתי כמתחייב מן הנסיבות".
 - 19
 - 20 ב-ע"פ 7097/08 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 6.9.10), התייחס בית המשפט לכבישת תלונתה
 - 21 של מתלוננת בעבירות מין למשך תקופה של 12 שנים וחצי.
 - 22 "לגרסת המתלוננת, העבירה בוצעה באפריל 1992, התלונה הוגשה רק באוקטובר 2004 – בחלוף 12
 - 23 שנים וחצי. הסברה של המתלוננת לעיכוב בהגשת התלונה היא חששה מפני פגיעה באמה –
 - 24 שאינה בקו הבריאות- אם הדברים יודעו...
 - 25 הסבר הסנגור באשר למועד המאוחר להגשת התלונה ניצב בפני משוכה גבוהה בדמות עדותה של
 - 26 חברתה של המתלוננת. מהראיות עולה כי המתלוננת סיפרה לחברתה על האירוע כשנה לאחר
 - 27 התרחשותו הנטענת. לא יתכן שהמתלוננת בדתה מלבה סיפור מאותו שלב – 1993 – כדי להכין
 - 28 תשתית לויכוח כספי בין המשפחות, שהתגלע רק כעשור לאחר מכן. תיאור התקיפה המינית
 - 29 במועד כה סמוך לאירוע – אינו מתיישב עם הסבר המערער. נגד טענה זו, מדגיש הסנגור כי
 - 30 המתלוננת לא תיארה לחברתה מעשה אונס. נכון הדבר, אך כאמור היא תיארה תקיפה מינית מבלי
 - 31 לפרט את אופייה. מצב דברים זה פועל נגד המערער, המכחיש מצדו קיומו של כל מגע מיני בינו
 - 32 לבין המתלוננת, קל וחומר מגע מיני בכוח.

בדלתיים סגורות

1 באשר להשהיה בהגשת התלונה, הניסיון המשפטי מלמד כי קורבן לעבירת מין לא פעם דוחה את
2 מועד הגשת התלונה. אחד הטעמים לכך הוא המנגנון הפסיכולוגי הייחודי שפוקד קורבנות
3 לעבירות מין לא מעטים. לכן, המונח המופיע בחוק – "נפגע עבירה" – מתאים יותר מאשר 'קורבן'.
4 הנפגע בעבירות מין יודע שאחר פגע בו, אך לא תמיד מבין שהוא קורבן. לעיתים, הוא חש אשמה
5 לא מוצדקת, הדחקה והכחשה. לכך ראוי להעיר נקודה נוספת: ישנם קווים כלליים המאפיינים
6 את תגובותיהם של נפגעי עבירות מין, אך אין בכך לשלול את התגובה הסובייקטיבית של הקורבן
7 הפרטני. "

8
9 ובהמשך:

10 "לעיתים הזרז להגשת התלונה יכול להידמות לכפתור שאם לוחצים עליו – מנגנון ההשהיה נעצר
11 והתגובה לא מאחרת לבוא, מנגנון ההשהיה יכול שיהיה נחלתה של קבוצה לא קטנה מקרב
12 קורבנות עבירות המין. ברם, הפעלת המנגנון ועצירתו עשויה להיות אינדיבידואלית יותר...
13 ראוי להעיר כי רק חלק מקורבנות האיגוס נוטות להתלונן במשטרה. אצל אחרות עשוי לחלוף
14 לעיתים פרק זמן של היסוס, התלבטות או צורך בהתייעצות עד שתספרנה ולו למקורבים על אשר
15 אירע או עד שתוגש תלונה למשטרה (ראו ע"פ 5612/92 מ"י נ' בארי, פ"ד מח(1) 302, 361)."
16 כעולה מן האמור, ענין כבישת גרסתה של מתלוננת בעבירת מין, נבחן לאור מכלול הנסיבות
17 האופפות את המקרה הספציפי, אישיותה, נסיבותיה האישיות והמשפחתיות ושאר נסיבות שיכולות
18 לגרום למתלוננת הספציפית לשמור על שתיקה ממושכת ולא לשתף איש בסודה.

19
20 הסבריה של א' לשתיקתה בזמן אמת בעת שהמעשים נעשו בה ובמשך השנים שלאחר מכן, מקובלים
21 עלינו.

22 יתרה מזו, לא ניתן לומר ש-א' שתקה לחלוטין במהלך התקופה מאז בוצעו המעשים ב-א' ועד סמוך
23 להגשת התלונה, השמיעה א' התבטאויות שונות המעידות על פגיעה מינית שפגע בה הנאשם.
24 התבטאויותיה היו אכן כלליות ולא כללו פרטים, אך הן התייחסו לפגיעה והטרדה מינית, ובוטאו
25 לאורך נקודות זמן רבות ושונות ובפני אנשים רבים, עד אשר נחשפו לגמרי.
26 אין מדובר בכבישה מוחלטת ומלאה, שהרי ההתבטאויות שפורטו לעיל מעידות על גילוי מוקדם
27 יותר, אלא שהשומעים לא עשו עם גילויים אלו דבר, וללא כוונה מודעת עודדו את א' להתכנס
28 בשתיקתה ולהמשיך לנצור את הסוד בלבה.

בדלתיים סגורות

פרק ט' - ראיות חיזוק לאונס במלון

- 1 למעשה האונס במלון בירושלים נמצאו ראיות תומכות חיצוניות עצמאיות לא מעטות, העולות לכדי חיזוק לעדותה של א'. 2
- 3
- 4 א' העידה כי האונס במלון התרחש כ"חודשיים" לאחר האונס בלשכה בתל אביב (עמ' 2006), בחדר בבית מלון פלאזה בירושלים, כאשר הנאשם אמר לה שהוא הולך לנוח בבית מלון ושהיא תצטרף אליו מאוחר יותר כדי לעבוד. 5
- 6
- 7 לאחר שהנאשם יצא את הלשכה לבית המלון, וכעבור פרק זמן שאיננה זוכרת את משכו: "זה יכול להיות חצי שעה, שעה, לא יודעת שעה, שעה וחצי אני לא יודעת, קשה לי לתחם את זה, כי לי גם היה עוד עבודה לסיים במשרד" (עמ' 2007). א' יצאה ברכבה לבית המלון שרתון פלאזה שנמצא במרחק של כשתי דקות נסיעה ממשרד התיירות. בהגיעה למלון קיבלה שיחת טלפון לנייד שלה מן הנאשם: "היתה שיחת טלפון בינינו" (עמ' 2008). היא אינה זוכרת בדיוק היכן ענתה לשיחה. בחניית בית המלון או בכניסה למלון, ליד הלובי. 8
- 9
- 10 א' מתארת את השיחה כקצרה מאוד, בה אמר לה הנאשם דברים שאינה זוכרת בדיוק: "זה היה שיחה קצרה של כמה שניות, שהוא אמר לי תראי, אני לא הספקתי להתארגן, תעלי רגע ונרד.. הוא אמר לי את המספר (מספר החדר)". (עמ' 2008). 11
- 12
- 13 וכן: "אני לא זוכרת את המלים בדיוק שיצאו לו מהפה... אבל הרוח היתה שמשוהו הוא לא הספיק להתארגן, שאני אעלה שנייה ואז נרד כאילו..." (ת/119א, חלק שני, עמ' 2) בעקבות זאת עלתה לחדר שנמצא ב"קומה גבוהה", "חדר רגיל", שם התבצע בה מעשה האונס, שלאחריו היא עזבה את החדר לביתה כשהנאשם נותר בחדר. 14
- 15
- 16
- 17
- 18
- 19
- 20
- 21 להלן נתמקד בפרטים מסוימים, אותם הזכירה א' בתארה את האירוע במהלך חקירתה (ת/119א), ואשר נמצא להם חיזוק בראיות חיצוניות: 22
- 23 (1) א' מציינת כי האונס התרחש במלון פלאזה בירושלים "הוא אמר שהוא עייף שהוא הולך לנוח בבית מלון, זה מלון פלאזה בירושלים." (ת/119א, עמ' 3). 24
- 25 (2) א' מציינת שבכניסה לבית המלון היא קיבלה מהנאשם שיחת טלפון קצרה, בה התבקשה עלות לחדר. "יש הרבה פרטים שאני לא אזכור... אני חושבת שדיברנו בפלאפונים... לא בפלאפון אני לא יודעת אם היה לו פלאפון, אני לא זוכרת איך זה... או שהוא התקשר אלי." (שם, עמ' 3) וכן: 26
- 27
- 28 לדעתי הוא דיבר מהפלאפון של החדר, אני לא חושבת שהיה לו פלאפון באותו זמן" (שם, עמ' 9). 29
- 30
- 31 (3) א' מציינת שבאותו יום הוזמן עבור הנאשם חדר במלון "לא זוכרת למה היה לו בית מלון אותו זמן באותו יום." (שם, עמ' 10), כאשר היא זו שהזמינה החדר במלון עבור הנאשם לשם 32

בדלתיים סגורות

- 1 מנוחה: "אם אני לא טועה אני הזמנתי... תמיד הייתי מזמינה אז או שהוא היה הולך
2 ומתארגן או נח...אני לא זוכרת שהיה ישן לילה." (שם, עמ' 11).
- 3 4) אי מציינת כי החדר במלון היה ממוקם בקומה גבוהה: "אבל זה קומה גבוהה... זה לא ומה
4 אחת או שתיים ...". (עמ' 1 שו' 8-10).
- 5 5) אי מציינת כי החדר היה חדר רגיל: "לא משהו, לא פרטים... מיוחדים ש... ממש חדר גיל
6 של בית מלון רגיל." (עמ' 3 שו' 69).
- 7
- 8 פרטים אלה, כפי שנראה בהמשך, יאומתו בראיות אובייקטיביות.
- 9
- 10 **ואלו הן הראיות החיצוניות, התומכות בגרסתה של א' בדבר האונס במלון:**
- 11 א. מסמך הזמנת החדר במלון (ת/221) מכיל שלושה מסמכים:
- 12 1) אישור על הזמנת חדר עבור הנאשם מיום 17.6.1998, שנשלח למלון שרתון בפקס בשעה
13 17:40 חתום על ידי א', כשמטרת ההזמנה היא מנוחה למספר שעות.
- 14 2) מסמך פנימי ממשרד התיירות שעניינו "דרישת תשלום" בסך של 196 ש"ח עבור "אירוח
15 אח"מים. פרטים 4465-617 חדר שר קצב". היחידה המקצועית הרשומה על מסמך זה
16 היא לשכת המנכ"ל.
- 17 3) חשבונית מס שהוצאה על ידי בית מלון שרתון פלאזה ירושלים על שם הנאשם, לשימוש
18 VIDU - very important day use בחדר מס' 1817 ביום 17.6.1998.
- 19 ב. ת/219 – פלט שיחות יוצאות ממלון פלאזה מיום 17.6.1998.
- 20 ג. ת/220 – פלט שיחות נכנסות לנייד של אי מיום 17.6.1998.
- 21 ד. עדות העד ברטמן אלכס.
- 22
- 23 **ונפרט:**
- 24 א. אי העידה כי הזמנת המלון נעשתה על ידה מתוקף תפקידה כרלישית. אי אינה זוכרת את
25 השעה בה הוזמן החדר עבור הנאשם, אך היא מניחה – וזאת על פי היסק שבהגיון ושגרת עבודתה
26 באופן כללי ועל פי הכתוב ב-ת/221 "ההזמנה אושרה על ידי נורית מהקבלה", כי קדמה למשלוח
27 הפקס שיחת טלפון בה הוזמן החדר, כאשר משלוח הפקס בשעה 17:40 נעשה לצורך השלמת ההליך
28 הבירוקרטי הרשמי: "כנראה שדיברתי איתה בטלפון לפני כן והיא אישרה לי את זה.
- 29 ולפעמים צריך איזה משהו רשמי, אז הם מבקשים לשלוח פקס ואפשר לעשות את זה גם אחר
30 כך." (עמ' 3007).
- 31 דבריה אלה של אי נתמכים במסמך דומה שהוצא בהזמנה אחרת - ת/215(ד) שעניינו הזמנת חדר
32 לשימוש יום לנאשם בתאריך 17.2.1999, שנשלח בפקס ממשרד התיירות למלון שרתון פלאזה,

בדלתיים סגורות

- 1 ירושלים בו נרשם "בהמשך לשיחתנו הטלפונית, אבקש להזמין חדר לשר - להיום למנוחה. השר
2 יגיע בשעה 18.00".
- 3 מההזמנה ת/215(ד) ניתן ללמוד על קיומו של נוהג כזה שעליו העידה א'.
4
- 5 ב. הנאשם טען שיש לראות בהזמנת החדר על ידי א', כאשר א' היא זו שמאשרת מאוחר יותר
6 את התשלום עבור השימוש בחדר, כהזמנת חדר לצרכיה שלה. לטענתו, א' נהגה להזמין לעצמה
7 חדרים בבית מלון בהזדמנויות שונות ובניגוד לנהלים. כראיה לכך הוא מפנה להזמנות חדר במלון
8 הרשומות על שם א' (ת/211, ת/213).
9 לא מצאנו ממש בטענה זו.
10
- 11 עיון במסמכים ת/211 ו-ת/213 מראה כי ההזמנות אליהן התייחס הנאשם, הן הזמנות על שם א' ולא
12 הזמנות על שמו הוא, אשר נעשו בולן באופן גלוי על שמה של א' לצורכי עבודתה ואושרו לתשלום
13 בהליך רשמי.
14 מכל מקום, לא ניתן להסיק מהזמנות אלה דבר לענין הזמנת החדר ביום 17.6.1998, חדר שהוזמן על
15 שם הנאשם לשימושו הוא.
16 הטענה הנוספת לפיה א' השתמשה בשמו של הנאשם להזמנת החדר לשימושה האישי, הינה טענה
17 מרחיקת לכת שאינה מתקבלת על הדעת ואנו דוחים אותה מהנימוקים הבאים:
18 ראשית, א' שעבודתה היתה חשובה לה, לא היתה נוטלת סיכון כה גדול בהזמנת חדר על שמו של
19 הנאשם, שמיעט להשתמש בחדרי מלון במיוחד בירושלים, ובהמשך אף להיעדר מעבודתה לצורך
20 שימושה באותו חדר מבלי שמעשה חמור זה המיוחס לה - ייחשף.
21 שנית, באותה תקופה היתה בחזקתה של א' דירה בירושלים, בה התגוררה בגפה, המצויה במרחק של
22 חמש דקות נסיעה ממקום עבודתה, ולא סביר בעינינו כי זו הסתכנה בהזמנת חדר במלון בירושלים
23 על שם הנאשם ושימוש בו כשיכלה להשתמש בדירתה שנמצאת לא הרחק משם.
24
- 25 ג. טענה נוספת בפי הנאשם נגד ת/221 היא שעצם העובדה שקיימת הזמנת חדר במלון על שמו
26 ביום 17.6.1998, אין בה כדי ללמד שהוא זה שהשתמש בפועל בחדר, שכן הוא לא חתום על שום
27 מסמך המעיד על שימושו בחדר זה, "אני במלון לא הייתי, ולא חתמתי, לא ביציאה, לא בכניסה".
28 (ת/17 עמ' 2).
29 גם בטענה זו אין ממש. לא נראה לנו סביר כי מאן דהוא בדלפק הקבלה במלון, יבקש משר בישראל
30 המזמין חדר למנוחת יום, לחתום על מסמך כלשהו בקבלה בטרם קבלת החדר. גם בהזמנות אחרות
31 שנעשו עבור שימושו של הנאשם במספר הזדמנויות (ראה ת/214, ת/225, ת/216, ת/217), בין

בדלתיים סגורות

שימוש של מנוחת יום ובין ללינת לילה, לא נדרש הנאשם לחתימה על מסמך כלשהו, ומכאן שאי חתימת הנאשם על מסמך כלשהו עם קבלת החדר או עזיבתו, אינה מלמדת דבר.

ד. הכחשתו הגורפת של הנאשם לגבי שימוש במלונות בכלל ובירושלים בפרט, כדבריו בהודעתו **"מעולם לא עשיתי את זה.. אני לא הייתי לוקח חדרי מלון בירושלים, לא לקחתי חדרי מלון בירושלים, בניגוד לכל השרים האחרים שגרים מחוץ לירושלים"** (ת/17 עמ' 2), שבהמשך תתברר כלא נכונה, מחזקת את גרסתה של א' שהעידה, שהנאשם אכן לא נהג לעשות שימוש תדיר בחדרי מלון, אך היא זוכרת, דווקא בשל חריגות מנהגו זה (שלא להשתמש במלונות בירושלים כשאר השרים), שביום שבו התבצע האונס, עמד לרשות הנאשם חדר במלון בירושלים שהיא הזמינה עבורו. זאת ועוד, ת/215 - שעניינו הזמנת חדר במלון שרתון פלאזה בירושלים ביום 17.2.1999, ת/214 - שעניינו הזמנת חדר במלון שרתון פלאזה בירושלים ביום 22.7.97, ו-ת/216 - שעניינו הזמנת חדר בחולידיי-אין קראון פלאזה ירושלים ביום 27.7.1998, הינן ראיות הטופחות על פני גרסתו של הנאשם ולפי **"מעולם לא עשיתי את זה.. לא הייתי לוקח מלונות בירושלים..."** וסותרות אותה לחלוטין.

הסברו הלא מפתיע של הנאשם בהודעתו מיום 29.3.2007 לאחר שמוצגות לו מספר הזמנות בתי מלון בירושלים על שמו, לפיו **"לא זכר"** שימוש בחדרי מלון בירושלים, הינו הסבר דחוק ומאולץ **"שרים נשאים פעמיים, שלוש בשבוע בבתי מלון, כאשר נשאלתי אמרתי לפי מיטב זיכרוני... אתה מביא פה מסמכים על שלוש פעמים בתקופת כהונתי בשר התיירות. שלוש פעמים במשך שלוש שנים זה מעיד שאני צדקתי ודייקתי ונכון, הכלל היה שאני לא נשאר בבית מלון"** (ת/14 עמ' 8 שו' 201) וכשמציגים לו אישור נוסף (רביעי), על שהיה במלון מיום 23.7.1997 הוא משיב בצורה מתחמקת **"גם בתאריך הזה א' לא עבדה במשרד התיירות."** (שם, שו' 212) וכאילו לעובדה אחרונה זו אותה הוא מציין יש רלוונטיות כלשהי לשאלה.

כעולה מן האמור, חרף מנהגו של הנאשם שלא להזמין חדר במלון למנוחת יום, או אף ללינת לילה, חרג הנאשם מדי פעם ממנהגו זה, משהוזמנו עבורו ולשימושו חדרי מלון במהלך תקופת כהונתו כשר התיירות, כך שהכרזתו בהודעתו **"מעולם לא עשיתי את זה"** (ת/17), איננה נכונה.

ה. פלטי שיחות טלפון (ת/219 ו-ת/220)

על פי פלט השיחות (ת/219), שהינו פלט שיחות יוצאות ממלון פלאזה בירושלים ביום 17.6.1998, נרשמת בשעה 18:16 שיחה באורך של 6 שניות, היוצאת מבית המלון לפלאפון של א'. פלט זה מתיישב עם פלט שיחות ת/220 המתעד כניסת שיחה זו לפלאפון של א'. על פי מכתב הבהרה מחבי סלקום המצורף ל-ת/137, פלט 8, שיחה זו נענתה ולא נכנסה למשיבון.

בדלתיים סגורות

- 1 הנה בפנינו אישור לדברי א', כי בהגיעה למלון התקשר אליה הנאשם.
- 2
- 3 איננו רואים כל חשיבות לשאלה אם השיחה יצאה מהחדר באמצעות המרכזיה ולכן לא חויבה
- 4 בחשבון החדר, או שנעשתה מאחד ממכשירי הטלפון המצויים בלובי או במסדרון אחת הקומות
- 5 במלון. מה שחשוב מבחינתנו הוא שמי שביצע את השיחה הקצרה בת שש השניות, ביצע אותה מתוך
- 6 מלון פלאזה ירושלים.
- 7 נזכיר את שאמרה א' בחקירתה בעת חשיפת מעשה האונס במלון, דברים עליהם חזרה גם בעדותה
- 8 בבית המשפט, כי בהגיעה למלון בין בחניית בית המלון, בין בלובי של המלון, היא קיבלה מהנאשם
- 9 שיחת טלפון קצרה מאוד, בה אמר לה שטרם הספיק להתארגן ושתעלה אליו לחדר.
- 10 שעת השיחה ותיאורה כשיחה קצרה, תואמים את הנתון האובייקטיבי העולה מ-ת/219 ומ-ת/220
- 11 של שיחה שנעשתה בשעה 18:16:49, שיחה בת 6 שניות. יתר השיחות המופיעות בפלטי השיחות
- 12 תומכות בגרסת א' ושוללות את טענת ההגנה לפיה א' היא זו ששחתה במלון ולא הנאשם והיא זו
- 13 שביצעה את "השיחה" מהמלון, כפי שמלמד, בין היתר, הפירוט הבא:
- 14
- 15 על פי ת/220 בשעה 18:19:55, נכנסה לפלאפון של א' שיחה בת 50 שניות מטלפון הרשום על שם
- 16 משרד התחבורה (כ-3 דקות לאחר "השיחה"), (ת/137ג פרטי בעלות סעיף 1). קבלת השיחה על ידי א'
- 17 בשעה 18:19:55 שנמשכה 50 שניות, מביאה אותנו לשעה 18:20:45.
- 18 שיחת הטלפון הבאה שנכנסת למכשיר הפלאפון הנייד שבדי א' הינה שיחה היוצאת ממשרד
- 19 התיירות לפלאפון של א', בשעה 18:35, מה שמותיר פרק זמן של כ-15 דקות בו נשתררה "דממת
- 20 אלחוט" בין 18:20:05 ל-18:35 בפלאפון של א'.
- 21 במהלך של 15 דקות אלו יכול היה האונס להתבצע, במיוחד לאור דברי א' כי אפיזודת האונס היתה
- 22 קצרה מאוד שלאחריה יצאה מיד מהחדר ועזבה את המלון.
- 23 על פי הפלט ת/137ב, פלט 16 בשעה 19:33, נכנסת למכשיר הטלפון הקווי בביתה של א' שיחת טלפון
- 24 ממשרד התיירות, אורך השיחה 25 שניות.
- 25 לטענת המאשימה, נתון זה ממקם את א' בביתה בשעה 19:33, שכן היא לא יכולה היתה לענות
- 26 לשיחה זו בטלפון הקווי שבביתה ולשוחח בו במשך 25 שניות, אלמלא היתה בביתה.
- 27 ב"כ הנאשם מסתייגים מהמסקנה שמבקשת המאשימה להסיק, שכן לדעתם נתון זה של כניסת
- 28 שיחה לטלפון הקווי בביתה של א', בשעה 19:33 יכול להתיישב גם עם האפשרות שהיתה זו א'
- 29 שהתקשרה ממשרד התיירות על מנת למשוך הודעות מהמשיבון בטלפון הקווי בביתה
- 30 משלדבריהם, "אנחנו יודעים ש-א' נוהגת להתקשר אליה הביתה כדי למשוך שיחות" (עמ' 7771
- 31 לפרוטוקול), או עם האפשרות האחרת שמאן דהוא ממשרד התיירות מתקשר ל-א' הביתה, לא מוצא
- 32 אותה, שיחתו נכנסת למשיבון והוא משאיר לה הודעה.

בדלתיים סגורות

- 1 לטעמנו, שתי אפשרויות אלו לא יכולות להתקבל על הדעת לאור חוסר סבירותן, והן נדחות בפני
- 2 האפשרות האחרת שמעלה המאשימה, ולפיה א' היתה כבר בביתה והיא זו שענתה לשיחה שנכנסה
- 3 לטלפון הקווי בביתה בשעה 19:33. נסביר:
- 4 גם אם נלך לשיטת הנאשם שהיתה זו א' שהתקשרה ממשרד התיירות כדי למשוך הודעה מהתא
- 5 הקולי בטלפון שבביתה (אף שאיננו יודעים מנין שאבו באי כוחו של הנאשם את הנתון ש-א' נהגה
- 6 כענין שבשגרה למשוך הודעות מהתא הקולי שלה), אזי אפשרות זו ממקמת את א' במשרד התיירות
- 7 ולא בבית המלון – דבר ששולל את האפשרות ש-א' היא זו שביצעה את שיחת הטלפון בשעה 19:37
- 8 מחדר 1817 במלון פלאזה ירושלים, לקו הישיר בלשכת שר התיירות, שמספרו 02-6241085
- 9 המכונה "הקו החם" שאליו נהג הנאשם להתקשר.
- 10 נזכיר כי בדרישת התשלום, ת/221 עבור חדר 1817 שהוזמן על שם הנאשם במלון שרתון פלאזה
- 11 בירושלים ביום 17.6.1998, ישנו אכן חיוב עבור שיחת טלפון שיוצאת מחדר 1817 בשעה 19:37
- 12 לטלפון מספר 02-6241085 שהינו מספר טלפון ישיר בלשכת שר התיירות (אחד משני קווים).
- 13
- 14 ת/222 הינו רשימת טלפונים חיוניים במשרד התיירות באותה תקופה, אליו מצורף פלט שיחות
- 15 לדוגמא מרכבו של הנאשם לטלפון מספר 02-6241085.
- 16 בדיקת פלט השיחות לדוגמא מרכבו של הנאשם למספר 02-6241085 מראה כי הנאשם התקשר
- 17 למספר זה, כ-727 פעמים לעומת 86 פעמים למספר הישיר האחר שבלשכת השר.
- 18 שילוב כל הנתונים שלעיל, יחד עם ראיית הבסיס עדותה של א', וכפי שמפורט לעיל, מוביל למסקנה
- 19 המתבקשת לפיה, מי שהתקשר מחדר מספר 1817 בשעה 19:37 הינו לא אחר מאשר הנאשם, דבר
- 20 השולל את טענתו כי לא שהה כלל במלון.
- 21
- 22 האפשרות האחרת שהעלו ב"כ הנאשם, לפיה מאן דהוא ממשרד התיירות התקשר לטלפון הקווי
- 23 בביתה של א', ומשלא מצאה השאיר לה הודעה במשיבון, נראית בעינינו בלתי סבירה לאור העובדה
- 24 שכל מי שעבד במשרד התיירות, ידע של-א' יש טלפון נייד שמספרו ידוע לכל, ראה ת/222.
- 25 ראה גם דברי א' כשנשאלה אם יש לה משיבון בטלפון הקווי שבביתה:
- 26 "ש: היה לך בכלל משיבון?
- 27 ת: כן, היה לי. לא זכור לי, תראה, לא זכור לי וגם היה לי פלאפון אז.. הייתי זמינה כל הזמן.
- 28 היה לי פלאפון והייתי נגישה ברוב שעות היממה" (ת/126א, עמ' 52).
- 29
- 30 עיון בפלט השיחות הנכנסות לדירתה של א' (ת/220), מלמד כי אותו מאן דהוא ממשרד התיירות
- 31 שהתקשר ל-א' לטלפון הקווי בביתה בשעה 19:33, לא חיפש את א' בטלפון הנייד שלה, לא לפני ולא

בדלתיים סגורות

- 1 **אחרי השיחה** בשעה 19:33 – דבר שיכול להתיישב עם הסבֵּכָה שלא היה צורך בכך, שכן השיחה בינו
2 לבין א' התקיימה והמסָר שאותו מאן דהוא רצה להעביר ל-א', עבר. יתרה מזו. פרק זמן של 25
3 שניות הינו פרק זמן החורג מגדר הסביר, לצורך השארת הודעה במשיבון, ואורך הזמן מתיישב
4 דווקא עם קיום שיחה יותר מאשר השארת הודעה שנכנסת למשיבון.
- 5 טענה נוספת בפי ההגנה מתייחסת לעובדה ש-א' דיווחה בדף הנוכחות שלה (ת/118), כי באותו יום
6 (17.6.1998), סיימה לעבוד בשעה 20.00, בעוד שעל פי דבריה בבית המשפט היא עזבה את המלון מיד
7 לאחר האונס, בסביבות שעה 18.35, שאז נכנסה לפלאפון הנייד של א' אותה שיחה ממשרד
8 התיירות. נטען כי נתון זה מותיר פער זמנים של כשעה אחת ועשרים וחמש דקות עד לשעה 20:00,
9 ואשר אינו מתיישב עם דיווחה של א' על שעת סיום העבודה.
- 10 לא מצאנו בטיעון קושי ממשי משהפער ניתן להסבירו בדברי א' שהעידה כי כענין שבשגרה, היא לא
11 החתימה כרטיס נוכחות והדיווחים שלה על שעות העבודה לא היו ברמת דיוק גבוהה, והיה בהם
12 משום "עיגול פינות" כלפי מעלה, ראה דבריה בהודעתה, שם היא מסבירה את פשר השעה 20:00
13 באותו יום בכך:
- 14 "תראה, זה עד שהגעתי עד שזה... אז אני לא זוכרת אם זה היה בחמש או בשש. ונגיד יצאתי אפילו
15 בשבע, שבע וחצי, כתבתי שמונה.. לפעמים מעגלים את הפינות" (ת/126א, עמ' 24).
- 16
- 17 מכל מקום, עיגול פינה' על ידי א' בדיווח שעות העבודה ביום 17.6.1998, אין בו כדי לפגוע
18 במהימנות גרסתה.
- 19
- 20 **ו. עדות אלכס ברטמן**
- 21 עדותו של ברטמן, נציג המלון מחזקת שני נתונים נוספים בעדותה של א'; האחד - שהחדר הינו
22 "חדר רגיל" והשני - מצוי ב"קומה גבוהה". ברטמן אישר בעדותו כי חדר מספר 1817 מצוי אכן
23 בקומה גבוהה, קומה 18, וכי החדר 1817 במועדים הרלוונטיים היה "חדר רגיל", להבדיל מחדר דה-
24 לוקס או סוויטה.
- 25
- 26 **ועוד בנושא החיזוק:**
- 27 כעולה מהתיאור שלעיל, המארג הראייתי שנוצר מהצטרפותן של מכלול הראיות שנסקרו, מחזק את
28 עדותה של א' וממקם את הנאשם ביום 17.6.1998 בחדר מספר 1817 במלון פלאזה בירושלים.
- 29 חיזוק נוסף אנו רואים בחזית המריבה הרחבה שפתח הנאשם בעצם העלאת גרסה השוללת מכל כל
30 שימוש בחדרי מלון בכלל ובירושלים בפרט, ובמיוחד ביום 17.6.1998, וביתר שאת לאור העלאתה
31 של טענת אליבי שנדחתה וכפי שנפרט בהמשך, המתייחסת למועד ולשעות הספציפיות בתאריך
32 האמור.

בדלתיים סגורות

- 1 ב-ע"פ 2949/99 כהן נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(1) 636 (2001), סיכם בית המשפט את ההלכה בעניינה
 2 של התוספת הראייתית מסוג חיזוק, כך:
- 3 "...הדבר לחיזוק אינו חייב להיות ראייה עצמאית ויכול הוא גם לעלות מן העדות הטעונה חיזוק...
 4 (השופט דורנר ב-ע"פ 6147/92 מ"י נ' כהן (1) בעמ' 69. וראו גם ע"פ 238/89 אסקפור נ' מ"י (2)
 5 בעמ' 411: "... יכול שהחיזוק לא ינבע כלל מעדות נוספת אלא מאימותים ומבחנים העולים מתוך
 6 העדות עצמה..." (החיזוק שונה מן 'הסיוע' אף במובן זה שהדרישה איננה לתוספת 'המסבכת' או
 7 נוטה לקשור את הנאשם עצמו לביצוע העבירה, אלא לתוספת "מאמתת" בלבד, הדבר לחיזוק אינו
 8 אלא תוספת משקל לאמינותו ולמהימנותו של מוסר האמרה,"
 9 ובהמשך: "... אין ספק כי מקום שבו מדובר בנקודת חיזוק חיצונית, משקלה רב מזה של נקודת
 10 חיזוק הנובעת מדברי העד עצמו... בקשר זה יש להדגיש את דבר קיומה של זיקה הדדית בין
 11 משקל החיזוק הנדרש לבין מידת האמון, שרוחש בית המשפט לאמרה: ככל שבית המשפט
 12 יתרשם לחיוב ממהימנות האימרה, כך יקטן משקלו של "הדבר לחיזוק" הדרוש לתמיכתה ולהפך
 13 (ע"פ 209/87 שחאדה נ' מדינת ישראל, בעמ' 596, קדמי בספרו הנ"ל כרך (א) [11] בעמ' 310. (עמ'
 14 646).
- 15 בנוסף לחיזוק הכללי שקיבלה עדות א' בהתבטאויותיה השונות על ציר הזמן בנוסף, לעדות השיטה
 16 מפי א.כ., בנוסף לשקרי הנאשם ובנוסף לחיזוקים הספציפיים ביחס לאונס במלון, חשוב להדגיש כי
 17 ראיות החיזוק שהובאו בעניינו של אירוע האונס במלון מקרינות אמינות ומהימנות על מכלול
 18 גרסתה של א', ומחזקות אותה חיזוק משמעותי, גם ביחס לשני האירועים האחרים.
- 19 לענין זה ראה הדברים ב-ע"פ 2949/99 הנ"ל: "מקום שמובא בו נאשם לדין בגין כמה עבירות
 20 והחיזוק המוצע לאימרה נוגע אך לאחת מן העבירות או למקצתן – הדעה המקובלת בפסיקה היא
 21 כי ניתן לפרוס חיזוק שנמצא לעבירה אחת על פני כל העבירות המעוגנות באותה אמרה כאשר
 22 קיימת בין העבירות זיקה פנימית, כאשר קיימת ביניהן קירבה עניינית או כאשר העבירות מהוות
 23 פרשה עובדתית אחת..." (שם, 646).
- 24
- 25 בענייננו, מדובר באותן נפשות פועלות, הנאשם והמתלוננת א', כאשר עבירות האונס מתבצעות על
 26 רקע אותו מצע עובדתי במהלך עבודתה וכפיפותה לנאשם. בנסיבות המתוארות של ביצוע המעשים
 27 כאן קיימת גם קיימת זיקה פנימית ורב עניינית בין העבירות/המעשים שנעשו על ידי הנאשם ב-א'
 28 בלשכה, במלון ובדירה.
- 29 ראה לענין זה גם הדברים בספרו של השופט י' קדמי על הראיות (מהדורה משולבת ומעודכנת,
 30 2009), ואף שנאמרו לענין הסיוע יפים ונכונים הם מאותו עיקרון של החיזוק: "כאשר מתלוננת
 31 מעידה על מספר הזדמנויות שבהן הנאשם לקחה לבית אמו וביצע בה מעשים מגונים, והנאשם

בדלתיים סגורות

1 כופר בלקיחתה אי פעם לאותו מקום – די בסיוע לענין זה לגבי הזדמנויות אחת כדי לבסס הרשעה
2 בקשר להזדמנויות כולן" (שם, חלק ראשון, עמ' 334).
3 "מקום שהנאשם הואשם בביצוע מעשי סדום בקטין בשתי הזדמנויות; נמצא סיוע להזדמנות
4 אחת- ראה בו בית המשפט סיוע מספיק לשתייהן "... סיוע לגבי מקרה עבירה אחת יש לו השלכה
5 על כל אחת מסדרת עבירות דומות שבוצע בקרבת זמן זו לזו..." (שם, עמ' 335 ועמ' 347).

7 הנה כי כן, החזוק בענין האונס במלון, משליך גם על האירוע בדירה ועל האירוע בלשכה – ומחזק
8 אף אותם.

פרק י' - טענות האליבי שבפי הנאשם

א. טענת אליבי ביחס לאונס במלון

12 ת/120 - "ספר דברי הימים" – האמנם ?
13 ת/120 הינו יומן של שנת 1998, שהוצג על ידי ההגנה במהלך השימוע שנערך לנאשם במאי 2007
14 לאחר ש-א' מסרה בהודעתה (ת/119) כי נאנסה על ידי הנאשם בבית מלון פלאזה בירושלים ביום
15 17.6.1998, כחודשיים לאחר אירוע האונס הראשון בלשכה בת"א.

18 מטרת הצגת היומן ת/120, היתה לקעקע את תלונתה של א' ולבסס טענת אליבי לפיה הנאשם לא
19 שהה כלל במלון פלאזה בירושלים ביום 17.6.1998, וזאת לאור סדר היום העמוס המופיע ב- ת/120
20 ביום זה. לפי הרשום ביומן, שהה הנאשם באותה עת בלשכתו, עסוק בפגישות מתועדות שהתקיימו
21 באותו היום, וכדברי ההגנה: "היומן הוא הראיה היחידה, המסמך היחיד ששופך אור על
22 התרחשות הדברים ביום 17.6.98, כשמדובר במסמך אותנטי שידו של הנאשם לא נגעה ברישומיו.
23 " (חלק שני לסיכומי ההגנה בעניין האישום הראשון, עמ' 26).

24 הנאשם אוחז ביומן ת/120 כבקורות המזבח וטוען שהוא מהווה ראיה ניצחת לחפותו. והדבר אך
25 מובן לאור התייחסותו של נציג המדינה ליומן האמור בתשובתו לבג"צ (עמ' 24 לפרוטוקול 01 מתוך
26 1/), ככזה שיש בו כדי לבסס טענת אליבי שבפי הנאשם (סיכומי ההגנה, עמ' 30).

27 להלן נתיחס למידת דיוקו של ת/120 ולאפשרות לסמוך על הרישומים שבו:

28 לדברי הנאשם, ת/120 הינו יומן אישי שלו אותו החזיק ברשותו, היה לוקח אותו איתו כשנסע מדי
29 יום לביתו והיה חוזר עמו לעבודה ביום המחרת, מוסר אותו לעדכון, וחוזר חלילה.
30

בדלתיים סגורות

1 בעדותו התייחס הנאשם למידת דיוק הרישום ביומן ת/120, משלדבריו, יומן זה עודכן מדי יום ביומו,
2 כך שאין כל סיבה שלא לסמוך על הרישום בו כמשקף את המציאות להווייתה. "אקדים תשובה
3 לשאלה שהתעוררה כבר, אני מדי בוקר, הייתי מגיע עם היומן הזה לשכה, נותן אותו ל-א', ו-א'
4 היתה, ככה עם כל הרל"שיות שלי, ועם כל המזכירות שלי, הן מעדכנות את היומן, רושמות, זה
5 יומן שהיה בשימוש שלי, הוא היה מתעדכן מדי יום, והוא היה זהה לחלוטין, תואם לחלוטין, את
6 היומן שהמזכירה השתמשה בו. היו שני יומנים זהים לחלוטין, אחד בידי המזכירה ואחד בידי
7 השר. שה היומן שהיה בידי השר. ... אני הייתי מקבל בסוף יום, ... את היומן חזרה..." (עמ' 4617
8 לפרוטוקול, שר' 13-1).

9 משנשאלה א' בהודעתה (ת/126) על היומן ת/120, השיבה שאין מדובר ביומן האמיתי של הלשכה כי
10 אם ביומנו האישי של הנאשם, וכי היומן האמיתי והמעודכן נוהל על ידה:
11 "הוא בנוסף ליומן שלי ניהל לו יומן אישי שלו והוא היה מבקש באמת מהמזכירות לשכה לעדכן לו
12 את היומן... הוא היה נותן להן את זה והן היו מתעדכנות ממני... לי היה את היומן שלי. היומן שלי
13 היה האורים והתומים. גם הוא הסתכל כל הזמן ביומן שלי. בגלל שזה (ת/120) לא היה מעודכן כל
14 כך" (ת/126א, עמ' 20).

15
16 משהתבקשה א' להתייחס ספציפית לרישום ב-ת/120 המתייחס ליום 17.6.1998, השיבה:
17 "אני לא יכולה להתייחס לזה כי זה לא היומן שלי... אני לא יכולה לענות לך. על סמך היומן הזה...
18 אם אני לא טועה לפני כן בכלל היתה לו פגישה עם מישהו מ... הישיבה של עטרת כוהנים. כך
19 שאתה רואה זה בכלל לא כתוב כאן." (ת/126א, עמ' 27) והוסיפה שהיומן ת/120 לא היה מתעדכן
20 מדי יום כפי שטען הנאשם: "זה האופי של יומן של שר... יש דינאמיות, פתאום יש ישיבת ממשלה
21 דחופה... פתאום ראש הממשלה לא יכול וזה קשור לאלף פגישות אחרות. אתה מבין הכל נורא
22 דינאמי בכל מה שקשור לממשלה... זה לא היומן האמיתי.. הוא בכלל לא הסתכל על זה, לא פלא
23 שהוא נתן לך את זה... אני רוצה את היומן שלי... אני לא רוצה להתייחס לזה." (שם, עמ' 28)
24 וממשיכה "כל מה שקשור ללוי"ז של שרים הוא מאוד דינאמי בגלל כל מיני דברים שקורים
25 בממשלה.. אני מתייחסת ליומן הזה. מבחינתי הוא לא יומן" (שם, עמ' 30).

26
27 כך גם בעדותה בבית המשפט אמרה א' "זה לא היומן. זה לא היומן. אני לא יכולה בכלל לדבר על
28 סמך דבר כזה. זה אין לזה שום קשר למציאות שקרתה." (עמ' 2028).

בדלתיים סגורות

- עדכון לאחור**
- 1 הנאשם התייחס ליומן ת/120 ולמידת דיוק הרישום כאל "ספר דברי הימים" שלו, שהיה מדויק
 - 2 ביותר ואף עודכן לטענתו רטרואקטיבית: " זה ספר דברי הימים.. את הגדרת את זה בתחילת
 - 3 השאלה נכון זה ספר דברי הימים שלי הפרטי." (עמ' 5392, שו' 21-9).
 - 4 הנאשם מסביר מדוע ת/120 הינו 'ספר דברי הימים' ומדוע הקפיד על דיוקו ועל עדכונו
 - 5 הרטרואקטיבי:
 - 6
 - 7 "כל איש ציבור.. זה מה שאני נוהג באופן מיוחד. ... אני יש לי פה במזוודה, עוד שלושים, ארבעים
 - 8 יומנים.. אני רוצה לדעת, לפני עשרים שנה, לפני שלושים שנה ביום מסוים. אני אשב פעם לכתוב
 - 9 ספר זכרונות, אני ארצה פעם לברר משהו.. אנחנו חושבים בעיקר על זיכרונות, על בירורים, על
 - 10 דיונים שהתקיימו, או לא התקיימו... היומן הזה חייב להיות מדויק, לא פחות מהיומן שבדי
 - 11 הרל"שית, והם צריכים להיות זהים לחלוטין... אז בוודאי ובוודאי שצריכים לעדכן אותו גם על
 - 12 השינויים שהתחוללו ביום שנעדרתי מהמשרד... וכל הדבר הזה, כל הזמן מתעדכן." (עמ' 3-5392).
 - 13 ובמלים אחרות, היומן מתעדכן גם 'לאחור', במובן זה שפגישה שלא התקיימה והיתה רשומה צריכה
 - 14 להימחק, ופגישה שהתקיימה ולא רשומה צריכה להירשם ביומן.
 - 15 לא הצלחנו לעמוד על הגיונו של נוהג 'העדכון לאחור', ומה טעם במחיקתה של פגישה שלא
 - 16 התקיימה, ומדוע הדבר צריך להיעשות במחיקה באמצעות מחק, ולא על דרך העברת קו מחיקה על
 - 17 הרשום. דברים תמוהים, מה גם שהוכחור כלל נכונים.
 - 18 במהלך חקירתו הנגדית התברר עד מהרה, כי טענת ה'יעדכון היומי', השוטף, הרטרואקטיבי, אין לה
 - 19 על מה שתסמוך, והיא קרסה כמגדל קלפים. לא נרבה במלים בנושא זה ודי אם נפנה למהלך חקירתו
 - 20 הנגדית של הנאשם (עמ' 5394 ואילך) בה התייחס לרישום ביומן ת/120 במהלך השבוע שחל בין ה-7
 - 21 ל-11 בספטמבר 1998, כשהנאשם שהה בביקור בגרוזיה, ואילו ביומן ת/120 רשומים מקבץ של
 - 22 אירועים שמן הסתם לא השתתף בהם, ובהם למשל, ישיבת תקציב ביום 8/9 או מסיבת חתונה
 - 23 באותו יום.
 - 24
 - 25 כשנשאל הנאשם מדוע לא נמחקו מהיומן אותם אירועים שלא השתתף בהם, משהיה בגרוזיה,
 - 26 השיב: "אין לנו פה בעיה ואין פה קונפליקט. או עצם העובדה שהייתי בגרוזיה אומרת שלא
 - 27 השתתפתי בישיבת התקציב," (עמ' 5396) אלא שבלהט מתן התשובה נשתכחה מן הנאשם מטרת
 - 28 'העדכון לאחור' - שעליה הצהיר - לדעת אחרי 20-30 שנה אם אירוע מסוים או ישיבה מסוימת
 - 29 התקיימו אם לאו. כנ"ל הדברים אמורים גם לגבי השבוע שחל בין 11.1.1998 ל- 15.1.1998 כשהיה
 - 30 בחו"ל, והאירועים והישיבות ביומן לא עודכנו ולא נמחקו בהתאם: "אם הייתי ברומא, והאירועים
 - 31 והישיבות האלה לא התקיימו. זה כל כך מובן." (עמ' 5938).

בדלתיים סגורות

- 1 הנאשם אף אינו יודע ולא בטוח כיצד התבצע העדכון הלכה למעשה, ראה שאלת אב"ד ותשובת
 2 הנאשם (עמ' 5402 שוי 9-3) כשבהמשך השיב לשאלות השופטת שבח, שתשובותיו שהעדכון מתבצע
 3 על דרך המחיקה, אף הן בגדר השערה (עמ' 5403 שוי 10-5).
- 4
- 5 יוער כי אי דיוק הרישום ואי עדכנו זרוע לכל אורכו של היומן ת/120 ואינו מתייחס רק לימים
 6 שבחם הנאשם שהה בחו"ל. אין המדובר באי דיוקים קטנים, כי אם בחוסר התאמה בין המציאות
 7 לבין מה שנרשם ב-ת/120; הנאשם שהבין כי טענתו קורסת מול עיניו, ביקש במהלך חקירתו הנגדית
 8 כי בטרם יענה על שאלות ב"כ המאשימה כי יונח בפניו היומן ת/120 כמו גם פלט הכניסות והיציאות
 9 שלו מן הארץ ולא בכדי. בהמשך, מתרכז הנאשם ומ"ספר דברי הימים" הוא מוכן 'להתפשר' על
 10 יומנו של בן אנוש רגיל שיכול ויש בו אי דיוקים, ומתריס כלפי ב"כ המאשימה: "אין יומן שאין בו אי
 11 דיוקים. אין יומן שאין בו טעויות. ... גם היומן האישי שלך אני בטוח, שאם נלך ונחטט על כל פרט
 12 וכל דקה.. נמצא שם אי תיאום. גם ביומן שלך, לגבי כל יומן ויומן." (עמ' 5412).
- 13
- 14 נזכור כי הנאשם היה זה שטען כי היומן ת/120 הוא "ספר דברי הימים" שלו והרישומים שבו
 15 משמשים לו אליבי. אלמלא התיימרותו להציג כך לא היינו מתעכבים על יומן זה.
- 16
- 17 אם נאמר כי לא השתכנענו בדיוק הרישום ביומן ת/120, אמרנו מעט.
- 18
- 19 לקריסת טענת האליבי על פי ת/120, השלכה ישירה על אמינות תשובותיו של הנאשם באשר למעשיו
 20 וסדר יומו בתאריך 17.6.1998, המתבססות על היומן ת/120 הנ"ל (כנ"ל דברים אמורים ככל
 21 שהנאשם התיימר להעיד מיזכרונו בהתבסס על ת/120 בכל הנוגע ליום 19.4.1998 - האונס בלשכה
 22 בתל אביב), כאשר ברור מתוך תשובותיו של הנאשם כי הוא איננו מעיד מיזכרונו ח"י אלא מציטוט
 23 הרשום ב-ת/120: "לי כרגע, אני מדבר מתוך יומן שיש לפני, א' היתה עונה לך מתוך יומן
 24 שלפניה..." (עמ' 5404 שוי 18). וכן:
- 25 "וודאי שהסתמכתי על היומן הזה, זה המקור האסמכתא היחיד שלי, לכל האירועים שהתרחשו...
 26 אין לי מקור אחר." (עמ' 5415 שוי 11).
- 27 כך גם תשובותיו (עמ' 2-5431, 5433, שוי 25-22, עמ' 5434, עמ' 5436) מלמדות על כך כי מה שלא
 28 רשום במפורש ב-ת/120, הוא אינו זוכר, קרי: אין מדובר בזיכרון אותנטי, אלא רק באמירה שהוא
 29 'זוכר' את הדברים לפי שהם רשומים ב-ת/120 ולא יותר מכך.
- 30
- 31 לאחר שהנאשם הבין כי לא ניתן לקבוע כי הרישום ב-ת/120, משקף את המציאות כהווייתה, דבר
 32 המשמיט את ביסוס טענת האליבי, על ת/120, זימן הנאשם את עד ההגנה, מר חזי צאיג (להלן:

בדלתיים סגורות

- 1 צאיג) כמעין עדות גיבוי, לאיחוי אותם קרעים שנוצרו בגרסת ההגנה ככל שהיא מתבססת על ת/120
- 2 בהתייחס ליום 17.6.1998.
- 3 אלא שעדותו של צאיג שנסמכה אף היא על הרשום ביומנו שלו משנת 1998 (נ/53) ושאמורה היתה
- 4 לסייע לנאשם לאחות את הקרעים שבגרסתו, רק הרחיבה אותם, משהתברר כי לא זו בלבד שגם
- 5 הרישומים ביומנו של צאיג אינם מדויקים, אלא שהם אף עומדים **בסתירה** לרישום ביומן ת/120,
- 6 ככל שהדבר נוגע לפעילותם ועבודתם המשותפת של הנאשם וצאיג במועדים שונים.
- 7
- 8 אי ההתאמות לעיל בין ת/120 לבין נ/53 פורטו בנספח 2 לסיכומי המאשימה, ומשאיין הן שנויות
- 9 במחלוקת, לא נחזור עליהן.
- 10
- 11 על ראיות מן הסוג האמור, יומנים שנרשמו על ידי הנאשם ו/או ע"י עדים מטעמו, אמר בית המשפט
- 12 העליון ב-ע"פ 9399/09 ארלקי נ' **מדינת ישראל** (לא פורסם, 10.8.2010) (להלן: "עניין ארלקי")
- 13 הדברים הבאים:
- 14 "יש לנקוט זהירות קודם שניתן משקל עצמאי לראייה שמקורה ברישומי הנאשם עצמו, והיא
- 15 מובאת על ידו. אמנם, לראיה זו עשויה להיות משמעות במימד הזמן. אם, למשל, מבקש הנאשם
- 16 להראות את רמת ידיעותיו במועד מסוים, וזו משתקפת ברישומים אשר ביצע באותו מועד. ואולם,
- 17 במקרים רבים אחרים לא תהיה ראייה זו אלא ביטוי לגרסתו של הנאשם שאותה מוסר הוא גם בעל
- 18 פה. ולא יהיה בה כדי להוסיף דבר לגרסה זו. טול מקרה שבו מבקש נאשם לבסס טענת אליבי על
- 19 פי רישומים פרי עטו המציינים כי שהה במקום ובמועד הנטענים. ברי כי הנאשם יכול להתאים
- 20 רישומים אלה לגרסתו, ממש כשם שיכול הוא למסור דברים בעל פה שאינם תואמים את
- 21 ההתרחשויות בפועל." (פיסקה 37).
- 22
- 23 משכשלה, כאמור, ההסתמכות על יומן ת/120 הפנה הנאשם כמוצא שלל רב ליומנו של צאיג (נ/53)
- 24 ולרישום בו לפיו נתקיימה בלשכת הנאשם ביום 17.6.1998 בשעה 18.30 פגישה עם צאיג ועם
- 25 מינגלגרין. רישום זה, כך נטען מוכיח את חפותו של הנאשם. האמנם?
- 26
- 27 קרבתו המרובה של מר צאיג לנאשם, להיטותו ופעילותו היתר שגילה עד זה בסיוע לנאשם, במיוחד
- 28 שליחתו של איש מחשבים מטעמו כדי לנבור במערכת הממוחשבת של מר מינגלרין דוד (להלן:
- 29 מינגלרין), מי שהיה כפוף לצאיג במשרתו בתקופה הרלוונטית בשנת 1998, על מנת לנסות לשחזר
- 30 רישומים ביומנו של מינגלגרין מלפני יותר מ-10 שנים, כדי שאלו יתמכו ברישום ביומנו נ/53, והכל
- 31 כדי לסייע לנאשם, מטילות צל כבד של מגמתיות על עדותו של צאיג. אנו יותר מאשר מסופקים

בדלתיים סגורות

1 באשר למידת דיוקה ואמיתותה של העדות, ככל שהיא נוגעת לקיומה של פגישה בלשכתו של
2 הנאשם, עם צאיג ומינגלגרין ביום 17.6.1998 בשעה 18.30. נסביר.

3 עדותו של מר צאיג לפיה נפגש עם הנאשם בלשכתו ביום 17.6.98 בשעה 18:30 – פגישה בה נכח גם
4 דוד מינגלגרין – אינה מבוססת על זכרונו של העד כי אם על העיון ביומנו נ/53, שבדומה ליומנו של
5 הנאשם נטען כי התעדכן רטרואקטיבית, כשלנו לא ברורה סיבת העדכון בצורה האמורה ויותר מכך,
6 ספק אם נעשה עדכון רטרואקטיבי כזה הלכה למעשה.

7 וכך העיד צאיג בנושא הישיבה מיום 17.6.1998 "...ובשאני לוקח את היומן ואני פותח את היומן
8 ואני רואה שהישיבה הזו מתקיימת, ואני רואה שאני מזמין את דיויד (מינגלגרין) לפני הישיבה..
9 ואני מזמין אותו בשביל לשבת לישיבת הכנה, ואני אומר לך שכנראה במקרה הזה, אני לא טועה...
10 היתה ישיבה. אני לא הייתי מביא את דיויד אלי אחרת." (עמ' 7001) צאיג מעיד מתוך היומן ולא
11 מזכרון כלשהו, כאשר סיפת תשובתו מלמדת כי העדות ניתנת מתוך היסק שבהיגיון ולא מתוך
12 זיכרון.

13
14 צאיג העיד כי דבריו בענין הישיבה ביום 17.6.1998 בשעה 18.30 שהתקיימה עם הנאשם בלשכתו
15 נסמכים על הרישום ביומן נ/53, לפיו רשומה לו פגישת הכנה עם מינגלגרין לקראת הפגישה עם
16 הנאשם, אלא שמעדותו של מינגלגרין עולה שאין כל רבותא בזימונו אל צאיג, שכן הדבר כרוך בשגרת
17 עבודתם המשותפת שלו ושל וצאיג. הם עובדים באותו בנין משרדים, בחדרים סמוכים זה לזה, כך
18 שפגישות משותפות ביניהם היו ענין שבשגרה ולא בבחינת חריג – דבר המעמיד בסימן שאלה את
19 גרסתו של צאיג לפיה מדובר באירוע חריג כלשהו המצדיק היזכרות בו במרחק של קרוב ל-11 שנים.
20 עצם קיום הרישום ביומנו של מר צאיג, נ/53, שלפיו התקיימה הישיבה הנטענת בשעה 18.30, ביום
21 17.6.1998 בלשכתו של הנאשם בירושלים, גם אם רישום דומה קיים ביומנו של מינגלגרין לא מלמד
22 דבר על עובדת התקיימותה של ישיבה זו הלכה למעשה עם הנאשם. במיוחד, כשישיבה שכזו לא
23 רשומה כלל ביומן הנאשם, ת/120. מי לידינו יתקע שדווקא ישיבה זו כן התקיימה ובניגוד לאירועים
24 וישיבות אחרות, שהיו רשומות ביומנו של מר צאיג ולא התקיימו?

25
26 העובדה שהנאשם לא זכר את עצם קיום הפגישה עם צאיג משום שזו לא רשומה ביומן ת/120,
27 מלמדת יותר מכל על כך, שהנאשם בעצם לא זוכר דבר ממה שאינו רשום, וכל 'זכרונו' אינו אלא
28 תעתיק של מה שרשום ב-ת/120. אמירתו שהוא 'זוכר' את הדברים הינה אמירה יומרנית שתלושה
29 ממצאות החיים ומהווה אי אמירת אמת.

30
31 **בנפול כוחו הראיתי של היומן ת/120 נופל גם הזיכרון המושתת עליו.**

32

בדלתיים סגורות

1 נודה כי לא ירדנו לסוף דעתם של ב"כ הנאשם שטענו (עמ' 27 לסיכומיהם פסקה 106), כי היעדר
 2 רישום ב-ת/120 באשר לפגישה עם צאיג בשעה 18.30, מלמד דווקא על כך כי פגישה זו אכן
 3 התקיימה, כפי שהעיד על כך מר צאיג !! לטעמנו, כל שניתן ללמוד מהיעדר רישום הפגישה ביומן
 4 ת/120 ביום 17.6.1998 באותה שעה בין צאיג, מינגלגרין והנאשם, הוא שהפגישה לא התקיימה כלל
 5 ולא היתה אמורה להתקיים ! יתרה מכך, טענת ב"כ הנאשם אינה מתיישבת עם דברי הנאשם כי
 6 ת/120 הינו יומן שעודכן מדי יום ביומו, בבחינת "ספר דברי הימים". אם כן, הכיצד זה פגישה כה
 7 חשובה אינה מופיעה ביומן ת/120 ? וכיצד ניתן ללמוד מהיעדר הרישום על עצם קיום הפגישה!!
 8 ומדוע אם כן, הנאשם לא העיד עליה מזיכרונו כשעמד על דוכן העדים וטען לזיכרון מופלג?

9
 10 כידוע, טענת אליבי הינה טענת הגנה שחובת הוכחתה היא על ההגנה, ואין די לצורך הוכחתה בהטלת
 11 ספק בראיות התביעה: "טענת אליבי הינה טענת הגנה מיוחדת - אין היא מסתפקת בהצבת ספק
 12 לצד עדותם של העדים המזהים את הנאשם כמי שעשה את המעשה המיוחס לו בכתב האישום,
 13 אלא, היא מזמינה את בית המשפט לקבוע ממצא פוזיטיבי, השולל לחלוטין את האפשרות
 14 שהנאשם הוא אותו אדם... בשל אופיה האמור, ניתן לטענת האליבי מעמד מיוחד: מן ההיבט
 15 הדיוני הנאשם נדרש להציגה בפתח הדיון ולאפשר לתביעה לבחון מחדש את הגשת כתב האישום,
 16 ואילו מן ההיבט הראייתי - אין הנאשם יכול להסתפק בעדותו והוא חייב להביא ראיות התומכות
 17 בטענתו ומקימות בסיס לדחיה מוחלטת של הראיות הטוענות לנוכחותו של הנאשם בזירת
 18 העבירה. לא עומד הנאשם בחובה הראייתית האמורה, יורדת טענתו מ'גדולתה' כטענת אליבי
 19 והופכת לטענה 'רגילה' כנגד אמינותם של העדים המזהים את הנאשם." (ע"פ 6289/94 צורי
 20 דזנשווילי נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(2), עמ' 169,157 (1998)).

21
 22 לסיכום, טענת האליבי לגבי יום 17.6.1998, ככל שהיא מבוססת על ת/120 ואו על עדותם של מר
 23 חזי צאיג, מינגלגרין והנאשם, נדחית על ידינו.
 24

ב. טענת אליבי – ביחס לאונס בלשכה בתל אביב

25
 26 המאשימה מייחסת לנאשם את ביצוע האונס בלשכה בת"א "בחודש אפריל 1998, במועד בלתי ידוע
 27 במדויק למאשימה בשעות הערב..." (סעיף 11 לאישום הראשון). זוהי רמת הדייק המירבית בה
 28 נקטה המאשימה בכתב האישום, בהתבססה על גרסת א' במהלך חקירותיה במשטרה באשר למועד
 29 התרחשותו של מעשה אונס זה, והדברים מובנים לאור אי זכירתה של א' את מועד האונס המדויק
 30 ואי התחייבותה על מועד מסוים.
 31
 32

בדלתיים סגורות

- 1 לחלן תובא השתלשלות גרסתה של א' ככל שהיא נוגעת למועד ביצוע האונס:
- 2 בהודעתה מיום 17.9.06: "זה היה ממש בהתחלה, בתקופת החיזור הכי אינטנסיבית שלו, זו ממש
- 3 היתה אחת הסיטואציות המשמעותיות, ממש בהתחלה, אחרי חודש בערך אולי קצת יותר, אני לא
- 4 ממש זוכרת." (ת/106, עמ' 4 ש' 97). א' גם זכרה שהאונס התרחש לאחר אירוע המוני כלשהו
- 5 בפארק באזור ת"א.
- 6
- 7 נשוב ונזכיר את העובדה ש-א' מעידה על אירועים טראומטיים נחשפים על ידה לראשונה במרחק של
- 8 שנים מאז מועד התרחשותם – 8 שנים עד לחקירתה הראשונה ו-11 שנה עד לעדותה על כך בבית
- 9 המשפט. עיקר "זיכרונה החי" של א' ממוקד באירוע האונס עצמו, ופחות בדברים השוליים
- 10 מבחינתה.
- 11 להלן תמצית הדברים וכפי שאלו עלו ממהלך חקירתה בהודעתה מיום 14.6.07 (ת/126א) בהתייחס
- 12 לביצוע האונס;
- 13 א' לא זכרה את המועד המדויק שבו התבצע האונס.
- 14 א' לא זכרה כיצד הגיעה לאירוע בפארק שלאחריו התבצע האונס.
- 15 א' לא זכרה כיצד הגיעה מהפארק ללשכה בתל אביב, ומהלכה לביתה בירושלים.
- 16 א' לא זכרה באיזה פארק התקיים האירוע.
- 17 א' לא זכרה האם רה"מ, נשיא המדינה ופוליטיקאים השתתפו באירוע בפארק.
- 18 א' זכרה שהנאשם ביקש ממנה להצטרף אליו כדי לקחת אישור מסמך/דבר שנשכח בלשכה בת"א.
- 19 א' זכרה שהגיעה יחד עמו ללשכה.
- 20 א' זכרה, מעצם החריגות שבדבר, שהנאשם הוא זה שפתח את דלת הלשכה באמצעות מפתחות שהיו
- 21 ברשותו.
- 22 א' חושבת שמעשה האונס בלשכה התרחש לאחר אירוע בפארק שקשור לפרסים: "היה איזה אירוע
- 23 שקשור לפרסים... אני חושבת אבל אל תתפוס אותי במילה שזה היה האירוע הזה אני חושבת
- 24 שזה היה אחרי..." (ת/126א, עמ' 3).
- 25 א' חושבת שאירוע האונס בתל אביב לא התרחש ביום העבודה הקבוע בתל אביב, שהינו יום חמישי
- 26 בשבוע, כלומר א' זוכרת שאונס זה לא יכול היה להתרחש ביום חמישי.
- 27 "אני חושבת שזה לא היה ביום שהיינו בתל אביב... זה היתה שבאתי אני חושבת מירושלים, אבל
- 28 אני לא בטוחה, הכל מתערבב לי." (ת/126א, עמ' 5).
- 29
- 30 תהליך ההיזכרות/החשיבה
- 31 א' אינה זוכרת הרבה מאירוע האונס בלשכה כפי שפורט לעיל, והיא מנסה לחשיב לשאלות על דרך
- 32 של ניחוש, אלימינציה והסקת מסקנות שבהיגיון.

בדלתיים סגורות

1 ראה לדוגמא תשובתה לשאלה כיצד הגיעה ללשכה, כיצד נסעה מהלשכה לביתה בירושלים וכיצד
2 הגיעה לפארק ואיך חזרה לביתה בירושלים: "אני חושבת שאיזה נהג אחד הביא אותי.. אני לא
3 זוכרת. אני לא זוכרת אם נגיד אותו פעם שהוא הביא אותי זה אותה סיטואציה שזה קרה.. אני
4 מקשרת את הדברים בגלל שעבר כל כך הרבה זמן... אני חושבת שכן הייתי עם האוטו שלי כי איך
5 חזרתי?... " (ת/126, עמ' 4).

6
7 כך גם לשאלה אם הנאשם הוריד את מכנסיה ותחתונה עד הסוף, השיבה בשלילה. ושוב לא מתוך
8 זיכרון, כי אם על בסיס העובדה שלא זכרה כי הצטרכה לחפש אותם על הרצפה, לאחר האונס: "הוא
9 לא הוריד אותם לגמרי... אני זוכרת את זה, כי אני זוכרת שאחר כך לא חיפשתי אותם בצד, כאילו
10 לפי הזכרון הזה, אני זוכרת שהוא לא הוריד אותם לגמרי... כי אני לא זוכרת שחיפשתי אותם אחר
11 כך בצד. אני זוכרת שלפי זה אני מניחה שזה לא היה בצד". (עמ' 1988).

12
13 לא קשה לזהות את תהליך החשיבה שמוביל את א' בתשובותיה לעניין מועד האירוע, ולאור אופי
14 הדיאלוג המתנהל בינה לבין החוקר, יש להסיק כי אין מדובר בתהליך של היזכרות אלא בתהליך של
15 חשיבה והסקת מסקנות.

16
17 א' מבקשת מהחוקר שיספק לה 'עוגנים' לזיכרון, שמא בעזרתם תוכל לדייק יותר בתשובותיה באשר
18 למועד בו התרחש האירוע. היא שואלת אותו אם יוכל להעמיד לעיונה את היומן שהיא רשמה
19 במהלך עבודתה (להבדיל מהיומן ת/120, שעליו אמרה שאינה יומן הלשכה ושאינו מעודכן). כך
20 בהודעתה: "...היו כמה אירועים.. בגלל שעבר הרבה זמן ואתה מכיר אותי שאני אוהבת לדייק, אני
21 חושבת שוב אם באמת היה לי שוב תאריכון או איזהשהם תאריכים היה איזה אירוע שקשור
22 לפרסים.. אני חושבת אבל אל תתפוס אותי במלה שזה היה האירוע הזה אני חושבת שזה היה
23 אחרי אז שוב אם היה לי משהו יותר מתועד אז הייתי יכולה." (126א, עמ' 3).

24
25 מעיון בדוחות הנוכחות שלה (ת/118), א' אינה בטוחה בדברים שהיא אומרת באשר למועד
26 התרחשות האירוע, אבל היא חושבת שאכן התרחש אחרי אירוע הפרסים או אירוע אחר:
27 "א': אני גם לא.. אני לא אני גם לא יכולה לשייך את האירוע.. שזה האירוע הספציפי שהיה
28 באותו יום - אתה מבין,

29 רונן: רגע, אבל אמרת גני התערוכה בהתחלה
30 ת: אז זהו אבל היו כמה אירועים בגני התערוכה. אני חושבת אני כמעט משוכנעת שזה היה
31 האירוע הזה.

32 רונן: את כמעט משוכנעת שהאירוע הזה היה אחרי גני התערוכה?

בדלתיים סגורות

- 1 ת: כן כן. לא, אני מנסה לחשוב איזה אירוע בגני התערוכה אני חושבת שזה היה האירוע של הפרסים.. אני כמעט משוכנעת" (ת/126א', עמ' 12).
- 2
- 3
- 4 בשלב זה מונח בפני א' היומן ת/120 ואף שהיא מסתייגת ממידת דיוק הרשום שבו, היא מדפדפת ומפנה את החוקר רונן לאירוע מיום 19.4.1998 בו התקיים אירוע יהדות פרס.
- 5
- 6 ת: תראה אני רואה פה משהו? ... אני לא יודעת, אבל זה יכול להיות, אל תתיחס לזה תחפש את היומן שלי ונהיה יותר חכמים. אתה רואה אני רואה פה חגיגות של יהודי איראן פארק לאומי רמת גן. זה גני התערוכה?
- 7
- 8
- 9 רונן: פארק לאומי רמת גן לא זה באזור...
- 10 א': לא משנה זה יכול להיות אותו דבר. שוב, אל תתפוס אותי... זה לא שקר. כי אני ירושלמית ויכול להיות שאני מתבלבלת. אני דואגת כל כך. אז אני.. כי אני לא זוכרת אז זה גני התערוכה, רונן: זה ב- 19 לאפריל 1998?
- 11
- 12
- 13 א': כן אני חושבת שוב בזכרון אני..
- 14 רונן: בגלל שאת אומרת שיש פה אירוע של יהדות איראן.
- 15 א': כן. וזה פארק לאומי רמת גן. אז יכול להיות. בהחלט יכול להיות שאני מתבלבלת בין גני התערוכה ופארק לאומי רמת גן. גם גם באותו אזור לא? כאילו זה... (ת/126א', עמ' 18).
- 16
- 17
- 18 או אז בודק החוקר בגיליונות הנוכחות של א' (ת/118), באיזה יום בשבוע חל תאריך 19.4.98, ומתברר שאין המדובר ביום חמישי אלא יום ראשון בשבוע. א' אומרת: "אני אמרתי לך שאני חושבת שזה ביום שלא היה בתל אביב אתה זוכר", (שם, עמ' 19) א' והחוקר רונן רואים כי ביום 19.4.1998 א' מדווחת על נסיעה מירושלים לתל אביב, ועל כך א' מגיבה: "נו אז אתה רואה שאני נסעתי? כן נכון אם (צריך להיות: עם) האוטו שלי.. נכון נו אתה רואה, אז יכול להיות...". (שם, עמ' 19).
- 19
- 20
- 21
- 22
- 23
- 24 או אז נמסר ל-א' נתון נוסף, המחזק את מסקנתה ומשלים את ה"פאזל", כאשר רונן אומר לה שנמצאה הזמנה אחת במהלך שנת 1998 למלון פלאזה, ירושלים והיא ביום 17.6.1998, שם התבצע לדבריה האונס השני, כ"חודשיים לערך" לאחר האונס בלשכה בתל אביב. א' משיבה:
- 25
- 26
- 27 "תראה איך זה מסתדר בדיוק כמו שאני אמרתי. שבערך זה חודשיים אחרי. אני שמחה שגם אם אני לא זוכרת אבל אני לא מתרחקת מה...". (שם, עמ' 21) - דבר המחזק את הנחתה כי האונס הראשון אכן התרחש בחודש אפריל 1998, חודשיים לפני האירוע במלון.
- 28
- 29
- 30

בדלתיים סגורות

- 1 כעולה מהתיאור שלעיל, א' "קושרת" את התרחשות מעשה האונס בלשכה בת"א, ב"אירוע
2 הפרסים" שהתקיים בפארק כלשהו, היא אינה זוכרת את המועד המדויק, כאשר בסופו של המהלך
3 המתואר לעיל, היא יוצאת מתוך הנחה שזהו אכן המועד, אם כי גם בכך אין היא בטוחה.
4
- 5 בעדותה אמרה א' ש"זה לא היה מימי השגרה, אני פשוט זוכרת את זה, לפי זה שבאותו יום לא
6 הייתי, לא עבדתי במשרד בתל אביב, אלא עבדתי במשרד בירושלים... לפי זה אני זוכרת שזה לא
7 היה משהו, שזה לא היה בשיגרה, זה לא היה יום חמישי... כי היה איזה אירוע בערב, אני לא
8 זוכרת אם זה גני התערוכה או פארק אחר, משהו בטבע כזה, אירוע של העדה הפרסית... אני כמעט
9 משוכנעת. אני חושבת שאני לא טועה. באזור תל אביב. זה היה באזור תל אביב ואם אני לא טועה,
10 זה היה בגני התערוכה או פארק אחר" (עמ' 1978).
- 11
- 12 משחזרת ב"כ המאשימה ושואלת את א' לגבי מהותו של האירוע שלאחריו נאנסה, היא משיבה:
13 "ש: עד כמה את יודעת לומר לנו, שזה היה האירוע של הקהילה הפרסית?
14 ת: אני כמעט משוכנעת שזה היה האירוע הזה, אני שוב אומרת, אני מסתמכת על הזיכרון
15 שלי, אין לי שום מסמך מולי. אני כמעט בטוחה שזה היה האירוע הזה." (עמ' 1999).
- 16
- 17 ואכן בחקירתה הנגדית לעו"ד פלדמן ניתן להתחקות אחר התהליכים המחשבתיים שפורטו לעיל
18 באריכות, שהביאו את א' למסקנה הלא וודאית, שהאונס בלשכה בתל אביב התרחש אחרי אירוע
19 הפרסים.
- 20 "הראו לך יומן, הראו לך פארק לאומי, הראו לך אירוע של הפרסים, זה אומר לך שזה באמת היה
21 ב- 19 לאפריל? כך שנבין ממך. האם אחרי שהראו לך בחקירה, שב-19 לאפריל, היה אירוע
22 מימונה של הפרסים, זה מיד למחרת שמיני של פסח, האם זה מזכיר לך.
23 ת: אם אני לא טועה, כשאני דיברתי על זה בפעם הראשונה על ציר הזמן, אז אני אמרתי בערך
24 מתי זה היה. אני לא אמרתי תאריך או משהו כזה... הצמדתי את זה לאיזה אירוע שהיה
25 בגני התערוכה, באיזה מקום פתוח, וזה היה אירוע של העדה הפרסית." (עמ' 2769).
- 26 וכן:
27 "אמרתי שאני זוכרת שעל הבמה היו חלק מראשי העדה הפרסית, ... על יסוד הזיכרון
28 שלי, אני את זה זוכרת בבהירות, שזה היה אירוע של העדה הפרסית." (עמ' 2810).
- 29
- 30 הצגת היומן ת/120 ומציאתו של הרישום בענין אירוע יהודי איראן, "אירוע הפרסים" שחל ביום
31 ביום 19.4.1998 שאינו יום חמישי, הצגת דפי הנוכחות ת/118 המעידים על נסיעה מירושלים לתל אביב
32 ביום 19.4.1998, יחד עם הפרש הזמנים 'כחודשיים' בין אירוע האונס הראשון בלשכה בתל אביב,
לבין האונס בבית המלון פלאזה בירושלים, כל אלו, בהצטברותם מביאים את א' בסופו של תהליך

בדלתיים סגורות

- 1 'לקשור' בין יום 19.4.1998 - יום "אירוע הפרסים" לבין מעשה האונס בלשכה בת"א - 'לקשור'
- 2 להבדיל מנקיבה במועד מדויק.
- 3 הגם שמדובר בחסקת מסקנה - הרי שכל שהדבר מתייחס רק לניסיון לדייק בתאריך הספציפי בו
- 4 התרחש האירוע, להבדיל מעצם התרחשות האירוע, אין בכך כל פסול.
- 5 דברים אלו הולמים אפוא הדברים שנאמרו ב-ע"פ 993/00 נור נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(6) 205, 236
- 6 (2002):
- 7 "אכן, עדות המתלוננת אינה מושלמת אך אין פירוש הדבר שהיא אינה שלמה, וככל שנתרו בה
- 8 ליקויים ופגמים מתגמדים הם נוכח גרעין האמת המוצק שבגרסתה. יוער, כי החיפוש אחר הגרסה
- 9 העובדתית המושלמת, בייחוד כשמדובר בעבירות מין, הוא חיפוש עקר, ולו בשל העובדה שנדבך
- 10 מרכזי במשפטים מסוג זה הוא עדויותיהם של בני אנוש, שמטבעם אינם מושלמים ואינם ניחנים
- 11 בזיכרון מושלם. לכך יש להוסיף את העובדה שבענייננו מדובר במסכת ארוכה, מתישה ומרובת
- 12 פרטים של הודעות ועדויות, כאשר עדותה של המתלוננת בבית המשפט ניתנה זמן ממושך למדי
- 13 לאחר המקרה."
- 14
- 15 כפי שעולה מחסקירה שלעיל, לא ניתן לקבוע בוודאות, על פי עדותה של א', כי האונס בלשכה בתל
- 16 אביב התבצע אכן ביום 19.4.1998, לאחר 'אירוע הפרסים' בפארק הלאומי ברמת גן, וייתכן כי
- 17 התרחש ביום אחר בחודש זה, אם כי ההסתברות לתאריך זה הינה גבוהה ביותר.
- 18
- 19 כעולה מניתוח עדותה של א', יתכן ש-א' טענה בקשור שעשתה בין האירוע הרשום ב-ת/120 ביום
- 20 19.4.1998 כאירוע הפרסים אחריו התרחש אירוע האונס, משיתכן כי מעשה האונס התבצע בתום
- 21 אירוע "אחר", בין של הפרסים ובין שלא ושהתקיים בחיק הטבע ב"פארק כלשהו", ויתכן בהחלט
- 22 שהקישור שעשתה א' הינו נכון, ואכן עסקינן ביום 19.4.1998.
- 23 אך כפי שנראה להלן, הנאשם דווקא מאמץ אל חיקו רק את התאריך 19.4.1998 וממקד לגביו את כל
- 24 הגנתו.
- 25
- 26 **19.4.1998 - הוא היום מבחינת הנאשם**
- 27 להבדיל מהמאשימה שנמנעה מלנקוב ביום מסוים בו התבצע האונס בלשכה, ההסתפקה בציון
- 28 החודש בלבד, החליט הנאשם, ולא בכדי, להתמקד דווקא ביום 19.4.1998, ובו בלבד. ברוח זו
- 29 הובילה ההגנה במהלך חקירתו הראשית את הנאשם להתמקד במועד אחד ויחיד והוא 19.4.1998,
- 30 זאת חרף הערת אבי"ד במהלך הדיון כי א' נמנעה מלנקוב במועד מדויק:

בדלתיים סגורות

- 1 "עו"ד אמיר: טוב אז נעבור לאירוע של הלשכה בתל אביב. טוב. אז נעבור לאירוע של הלשכה
2 בת"א. א' מספרת שנסעתם, אני אחזור להתחלה.. היא מספרת שהגעתם לבית
3 הטקסטיל ביום 18.4.1998,
4 כב' השו' קרא: היא לא אמרה תאריך,
5 עו"ד אמיר: כן, כן... הזה, אנחנו נגיע לפירוט,
6 הנאשם: 19/4
7 עו"ד אמיר: ה- 19/4 סליחה. ה- 19.4.1998 והיא מתארת אירוע מיני שהתרחש שם...
8 הנאשם: אני אבל רוצה לומר לך.. זה יום המימונה... " (עמ' 2-4561 לפרוטוקול).
9
10 התמקדות הנאשם ביום 19.4.98, חרף הערת בית המשפט, מובנת, כפי שנפרט בהמשך, על רקע
11 הימצאותו של ת/130 בידיו של הנאשם.
12 ת/130 הינו אישור שב"כ הנש"א תאריך 20.7.2007 המאשר את נוכחות הנאשם באירוע יהודי איראן
13 שהתקיים בפארק הלאומי ביום 19.4.1998, במהלכו אובטח הנאשם בין השעה 15:30 עד לעזיבתו
14 בשעה 17:00.
15 סביב ל-ת/130, ובמיוחד לאמור בו באשר לשעת סיום האירוע טווה הנאשם "מעין טענת אליבין"
16 מבלי שטענה זו נטענה על ידו באופן מפורש, לא במשטרה ולא עם תחילת המשפט. נסביר.
17 הנאשם נחקר לראשונה על מעשה האונס בלשכה ביום 15.11.2006 (הודעה ת/11), שאז לא נקבו
18 בפניו החוקרים במועד ספציפי שבו התרחש האונס בלשכה בת"א:
19 "משה: היא משקרת. אתם מוכנים להגיד לי מתי זה קרה? היא אמרה לכם מתי זה היה? ..."
20 יואב: אין תאריך,
21 משה: אין תאריך,
22 יואב: אם היה הייתי אומר.
23 משה: אין תאריך. אז ראשית תואילי לרשום שאין תאריך... לפי שאלתי" (ת/11, עמ' 5).
24
25 בהודעתה הראשונה ת/103א מיום 17.8.2006 מספרת א' כי אירוע האונס בלשכה בתל אביב התרחש
26 לאחר אירוע בפארק גדול באזור תל אביב. כך גם בהודעתה השלישית ת/108א מיום 3.10.2006,
27 מספרת א' כי אירוע האונס בלשכה בתל אביב התרחש לאחר אירוע בגני התערוכה בתל אביב,
28 ונוקבת ביום זה כיום האירוע.
29 רק בהודעתה מיום 14.6.2007 (ת/126א), עושה א' את הקישור בין אירוע הפרסים שהתקיים על פי
30 הרשום ביומן ת/120 ביום 19.4.1998, לבין האונס בלשכה בתל אביב.
31 ביום 27.11.08 נחקר הנאשם (ת/17) ואינו מזכיר ולו ברמז כי הוא יודע כי מדובר ביום 19.4.98, אף
32 לא את קיומו של אליבי כלשהו למועד ה- 19.4.98. החוקרים אף לא מציינים בפניו תאריך זה.

בדלתיים סגורות

- 1 חרף העובדה שלא נמסר לנאשם במהלך חקירותיו כל תאריך למעשה האונס בלשכה, מעלה הנאשם
2 מיוזמתו, לראשונה, במהלכו של עימות שנערך בינו לבין א', ביום 19.12.2008, (ת/19) טענה שיכולה
3 להשתמע ממנה טענת אליבי ליום 19.4.1998, וזאת כדלקמן:
- 4 "משה: לא היה לה מה לעשות, זה היה... אין תאריך. התאריך שאתם נתתם לי היא שינתה גרסה
5 פעם אמרה פה ופעם אמרה שם. זה היה יום בחירה, יום שלא עובדים בו. היא גרה בירושלים אין
6 לה מה לעשות בתל אביב, היא בעצמה אומרת זה לא היה יום חמישי. זה היה יום שאני הייתי
7 מוקף עשרות אלפי אנשים לפי המועד שאתם נתת, שאלתם אותי, (נזכיר כי הנאשם מעולם לא
8 נשאל על מועד ספציפי ומעולם לא הוצג בפניו תאריך) עשרות אלפי אנשים, אני מוקף עוזרים...
9 מוקף מאבטחים. אני בא לשם עם המשפחה שלי זה אירוע, זה לא [redacted] שהיה לה מה
10 לעשות.. אין לה מה לעשות באירוע הזה אז זה אירוע של הפרסים כפי שפתחתם לה את היומן
11 שתבחר את התאריך. היא שינתה בגלל זה שנתתם לה לפתוח את היומן. דפדפה ב... ביומן שמה
12 אצבע מצאה תאריך אחר ואמרה שאולי זה זה, אולי זה זה. קודם דיברה, בחקירות הקודמות שלה
13 דיברה על תאריך.. על מועד אחר ותאריך אחר ואירוע אחר...
- 14 ... לא היה שום אירוע של המשרד שהייתי צריך אותה. זה היה אירוע של הפרסים, עשרות אלפי
15 פרסים, מאבטחים עוזרים, יועצים, נהג צמוד. אני מוקף קהל של אוהדים.. אני צריך להחזיר את
16 אימא שלי לקרית מלאכי כי הבאתי אותה... אני מחזיר אותה הביתה, אין לי מפתח של המשרד.
17 (ת/19, עמ' 8).
- 18
- 19 ניתן להיווכח שבמהלך העימות הנ"ל מאמץ הנאשם מיוזמתו את אירוע הפרסים מיום 19.4.1998
20 ככזה המשקף את היום בו מיוחס לו מעשה האונס בלשכה בתל אביב.
21 מדברי הנאשם במהלך העימות (ת/19) ניתן להבין כי הנאשם מסיק מעיון בהודעותיה של א',
22 שנמסרו לו בטרם השימוע שהתקיים במאי 2007, כי האונס המיוחס לו בלשכה בתל אביב התרחש
23 לאחר אירוע בפארק כלשהו באזור תל אביב.
- 24 עיון ביומנו ת/120 מוביל את הנאשם למסקנה כי מדובר באירוע יהדות איראן שהתקיים ביום
25 19.4.1998 בפארק הלאומי ברמת גן. על סמך האמור, ניתן להבין את פנייתו של הנאשם לשלישו
26 הצבאי מר חפץ, כדי לקבל את אישור השב"כ ת/130 העוסק באותו מועד – ה-19.4.1998.
27
- 28 בקשתו של הנאשם לבדוק התאריך הספציפי, 19.4.1998, יכולה להתיישב עם הסקת המסקנה כפי
29 שפורט לעיל. מאידך, היא לא מתיישבת עם דבריו במהלך עדותו לפיהם ניתן להבין כי מועד האונס
30 בלשכה בתל אביב הופיע בפניו בכתובים, כעולה מהאמור להלן: "העורכי דין אומרים לי, אנחנו
31 יושבים, מקבלים את חומר החקירה, אנחנו מבקשים, לראות איך מתמודדים עם הטענות. אתם
32 הסניגורים מבקשים ממני אם אני יכול למצוא, איזשהו חומר שיכול לחזק את הטענות שלי...

בדלתיים סגורות

- 1 מסתכלים על התאריך הזה, אני יודע שזה היה תקופה של אחרי רצח רבין, היתה אבטחה מאוד
- 2 נוקשה.. קיבלתי אבטחה יותר מבתקופה אחרת.. ואני מבקש מהשליש הצבאי, שמעון הפץ,
- 3 שיבדוק האם בשב"כ, שאחרי רצח רבין הקפידו על רישום מדויק, ואבטחה מאסיבית... אלה
- 4 הנסיבות שהמסמך הגיע אלי, כן." (עמ' 4565).
- 5
- 6 כאשר בתשובה הנ"ל יש קושי ממשי ומתמיה, הנובע מעצם העובדה שרק בהודעתה מיום 14.6.2007
- 7 (ת/126א), כחודש לאחר השימוע, מקשרת אי ולראשונה בין "אירוע הפרסים" שחל ביום 19.4.1998
- 8 לאונס בלשכה בתל אביב.
- 9
- 10 מכל מקום, מפנייתו של הנאשם לשלישו הצבאי לקבלת אישור שב"כ בהתייחס ליום 19.4.1998, ניתן
- 11 להסיק כי הנאשם התכוון והצטייד מבעוד מועד באישור ת/130 מתוך כוונה להשמעת טענת אליבי,
- 12 המתמקדת ביום 19.4.1998, לפחות מהתאריך המופיע על ת/130 - 20.7.2007; מאידך, במשך
- 13 תקופה של כשנה ושלושה חודשים נמנע הנאשם מהעלאת טענת אליבי מוצקה המתייחסת למועד זה,
- 14 אף שהוא נחקר במהלך תקופה זו (ראה ת/17), הגם שהוא לא נשאל על מועד זה כיום האונס
- 15 בלשכה. סיבת התנהגותו זו נותרה עלומה.
- 16
- 17 רק במהלך עדותו בבית המשפט, משמיע הנאשם את גרסתו לראשונה בצורה סדורה, המתבססת על
- 18 ת/130 וכפי שיפורט להלן:
- 19
- 20 הטענה לגופה
- 21 טענת האליבי לגופה ביחס ליום זה מתבטאת בטיעון לפיו שהה הנאשם בבוקרו של יום 19.4.1998,
- 22 בירושלים, משם הגיע בשעה 15.30, יחד עם נהגו הצמוד, לפארק הלאומי בהמת גן ושהה באירוע עד
- 23 לשעה 17.00. משם נסע ישירות לביתו בקרית מלאכי כשהוא מסייע את אמו ברכבו
- 24 נטען כי עם לוח זמנים מוכח זה לא יכול היה הנאשם לשחות בלשכה בבית הטקסטיל, וממילא לא
- 25 עשה את המיוחס לו.
- 26
- 27 להלן נראה כי לא ניתן לסמוך על דברי הנאשם, עליהם הוא מעיד כביכול מן הזיכרון, שכן אין מדובר
- 28 כלל בהזיכרות אלא בהסתמכות על תיעוד.
- 29
- 30 מצויד באישור שב"כ (ת/130), מעיד הנאשם בבית המשפט על סדר יומו בתאריך ה- 19.4.1998
- 31 וכאילו האירועים התרחשו רק תמול שלשום, הוא 'זוכר' את אופן וסדר התרחשותם.

בדלתיים סגורות

1 הנאשם העיד כי באותו יום ה- 19.4.1998 אמו נסעה עמו חזרה מהאירוע לקרית מלאכי: "אם אני
2 באזור, עובר דרך גוש דן, ואני לא נוסע לירושלים, אני לוקח אותה, מוריד אותה בפארק... בסיום
3 האירוע אני מחזיר אותה, כך נהגנו שנים. ואם אני לא נוסע דרך גוש דן... אני נוסע נניח לירושלים,
4 אז מישהו מהאחים לוקח אותה, אותו הסדר, יודעים שאני מחזיר אותה בוא ביום, וזה מה שקרה
5 באותו יום." (עמ' 4564).

7 עדות זו נועדה 'לשפץ' את דברי הנאשם במהלך העימות (ת/19), שם אמר הנאשם: "אני צריך
8 להחזיר את אימא שלי לקרית מלאכי, כי הבאתי אותה, בשבילה... היא מחכה לאירוע הזה" (בעמ'
9 7).

10 במהלך עדותו בבית המשפט סתר הנאשם את הדברים שמסר בעימות (ת/19), לפיהם הוא "הביא
11 את אמו לאירוע" מקרית מלאכי, משהעיד שהגיע ישירות לאירוע מירושלים. כשנשאל לפרש
12 הסתירה האמורה, השיב בהתחמקות "לפעמים הייתי מביא אותה." ובהמשך, "... כשאתה בלהט
13 וכשאתה בעימות זה אחד הרגעים הקשים ביותר שלי אני חייב לומר, אז כנראה שהפרט הזה, הוא
14 לא היה מדויק, כן. אני לא הבאתי אותה אותו יום." (עמ' 6103).

15 נזכיר כי בדרך דומה נקט הנאשם גם בעניין הפריימריז, שהתעקש על קיומם בעת פיטורי א',
16 וכשנתפס בקלקלתו, השיב שאולי "טועה" בשימוש במלה לא נכונה, או שבעת החקירה במשטרה הוא
17 'לא זכר' אימתי התקיימו הפריימריז. ברצותו הוא 'שוכח', 'טועה' והכל על מנת לבנות את קו
18 הטיעון הנוח ביותר עבורו.

19
20 הנאשם העיד כי הוא זוכר כיצד ובאיזה שעה הגיע לאירוע הפרסים.
21 "ת: אני עם נהג וודאי, ... הגעתי מירושלים... לא משה גבאי, היה נהג אחר, מחליף....
22 ש: אני מציג בפניך, באיזה שעה הגעת לשם?

23 ת: הגעתי בשעה היעודה, שלוש וחצי.

24 ש: שלוש וחצי. אני מציג בפניך את ת/130, שזה המסמך על ידי רל"ש, ראש השב"כ.
25 ת: כן." (עמ' 4564).

26
27 עדותו של הנאשם כי הוא זוכר את שעת הגעתו לאירוע "בשעה היעודה" 15:30 וזאת בניגוד לרשום
28 ב-ת/120 "ספר דברי הימים", לפיו האירוע מתקיים רק בשעה 17:00, היא יותר מאשר תמוהה,
29 משלא מצאנו כל הסבר להיזכרותו האמורה, העומדת בניגוד לרשום ב-ת/120!
30 אין ספק כי בעדותו 'מאמץ' הנאשם את תוכנו של ת/130, המוחזק באמתחתו זה מכבר, וכי מסמך
31 זה משמש בעצם כזיכרונו של הנאשם באשר לשעת הגעתו ועזיבתו את האירוע.
32

בדלתיים סגורות

1 הנאשם ממשיך ומעיד שב"אירוע הפרסים" שהתקיים בפארק הלאומי הוא היה מאובטח באבטחה
 2 צמודה: "היתה רגישות גדולה מאוד... גם בלי צורך באירועים מיוחדים, הייתי מקבל מפעם לפעם,
 3 אבטחה צמודה... מה גם שהייתי כמה וכמה פעמים ראש הממשלה בפועל... ובאירועים ציבוריים
 4 בוודאי שהייתי מקבל אבטחה..." וכן: "שאני עזבתי את השטח בשעה 17.00. ובאתי ב- 15.30
 5 לשטח. הם מאבטחים אותי, בזמן שהותי בשטח." (עמ' 4567-4568).

6
 7 נעיר כי הטענה שהנאשם היה מאובטח באבטחה צמודה הופיעה עוד במהלך חקירתה הנגדית של א',
 8 כאשר עו"ד פלדמן הטיח בפניה: "ואני אומר לך, התביעה אומרת אחרת, שהם איבטחו את כל
 9 האירוע, אבל היה מאבטח ספציפי לשר התיירות, שליווה אותו, כי זה אירוע המוני, ... אז יש
 10 מאבטח מיוחד שמלווה את השר, והוא סגן ראש הממשלה אומרים לי, שמלווים אותו מכניסתו..."
 11 (עמ' 2813).

12
 13 דברי הנאשם כי היה מאובטח באבטחה צמודה ואישית כפי שאמר בחקירתו הראשית, יתבררו
 14 כבלתי נכונים משהסתבר בהמשך, על פי עדותו של איש השב"כ ואישור שב"כ בגין סיכום האירוע
 15 (מ/117), כי האבטחה היתה אבטחת מעטפת, והנאשם לא היה מאובטח באבטחה צמודה.
 16 לדברי הנאשם, הוא עזב את הפארק בשעה 17:10-17:00 ונסע היישר לקרית מלאכי יחד עם אמו:
 17 "לקחתי את אמי, אחרי עשר דקות רבע שעה אחר כך זה לא חייב להיות בדיוק, לקחתי את אימי
 18 ברכב, כמו שנהגנו כל שנה, חזרה הביתה... לקרית מלאכי... אני נסעתי היישר מהפארק לקרית
 19 מלאכי" (עמ' 4569).

20
 21 הנאשם ממשיך להעיד בחקירה ראשית על נסיעתו חזרה לקרית מלאכי ברכבו, הנהוג בידי נהג
 22 מחליף. בשלב זה הנאשם אינו מוצא לנכון לחשוף את זהותו של אותו נהג.
 23 במהלך חקירתו הנגדית מתחזקת המסקנה כי 'זכרוני' של הנאשם איננו זיכרון של ממש אלא
 24 תוצאה של עיון ודיווח מתוך מסמכים, משאישר כי התברר לו כי צורי גלאם הוא הנהג המחליף,
 25 שהסיע אותו מרמת גן לקרית מלאכי לא מתוך זכרונו אלא לאחר שבדק זאת:
 26

27 ש"ש. ממתי אתה זוכר, ממתי אתה זוכר מי היה הנהג שלך באותו יום, ואיך אתה זוכר את זה?
 28 ת: תוך כדי תקופת החקירה.

29 ש: מה זאת אומרת?

30 ת: תוך תקופת החקירה לא לפני כן, לא בזמן שאני נחקרתי, לא זכרתי את זה, לא ידעתי.

31 ש: לא זכרת,

32 ת: לא,

בדלתיים סגורות

- 1 ש: זה על פי בדיקות. ערכת בדיקות כך אומר עו"ד אמיר, על פי בדיקות שנעשו מי היה הנהג
- 2 שלך וכו',
- 3 ת: אוקי,
- 4 ש: אלה בדיקות נכון?
- 5 ת: כן. " (עמ' 6074).
- 6
- 7 דבריו של הנאשם כי הוא זכר אירוע ספציפי זה שהתקיים בשנת 1998 בשעה 15:30 הגם שאמור היה
- 8 להתקיים בשעה 17:00, אף שמדובר באירוע שחזר על עצמו מדי שנה בשעה 17.00, (גם בשנים 2001-
- 9 2002 בעת שהנאשם כיהן כנשיא המדינה, נרשם אירוע זה ביומנו בשעה 17.00) בשל ביטול ישיבת
- 10 הממשלה אינם הגיוניים לאור ההסברים הקלושים שמספק הנאשם לזכירתו זו, כך:
- 11 "ת... לא כל שנה ביום המימונה, מבטלים ישיבת ממשלה,....
- 12 ש. מר קצב, אז זאת אומרת אתה זוכר את זה, בגלל ביטול ישיבת הממשלה,
- 13 ת. אני זוכר את זה בגלל שזה התקיים, מזיכרון והיומן הזכיר לי את זה ביתר שאת, חיזק,
- 14 ביסס את הזיכרון שלי..." (עמ' 6065).
- 15 הנאשם מסביר איך "נזכר" ביום זה בכך: "כתוב (ביומן ת/120) ממשלה. אבל אני זוכר, ביסס חיזק,
- 16 שהישיבה הזו לא התקיימה, דווקא בגלל שהיה רשום, דווקא בגלל שהיה רשום, נזכרתי שזה לא
- 17 התקיים" (עמ' 6066). אמירה שלא זו בלבד שהיא תמונה, אלא שהיא גם לא נכונה.
- 18 נדגיש כי התרשומת "ממשלה" מופיעה ב-ת/120 ביום 19.4.1998, ולא ביום 20.4.1998, המועד
- 19 שלטענת הנאשם, (לאחר בדיקה), התקיימה בו אותה ישיבת ממשלה שנדחתה מיום 19.4.1988.
- 20 תשובתו האחרונה של הנאשם אינה מתיישבת עם עדותו הקודמת לפיה הרישום ב-ת/120 הוא
- 21 מעודכן ומדויק, בבחינת "ספר דברי הימים" שלו, שנועד לאפשר לו לבדוק לאחר שנים מה התקיים
- 22 ומה לא. והנה הנאשם משכיל אותנו שדווקא הרישום "ממשלה" המופיע ביום 19.4.1998 הזכיר לו
- 23 שישבת ממשלה ספציפית זו שהיתה אמורה להתקיים ביום 19.4.1998, לא התקיימה אלא נדחתה
- 24 למועד אחר.
- 25 אכן, דרך משונה לזכור דברים! הנאשם שמבין את מוזרות תשובתו, מבקש להסביר את תהליך
- 26 ההיזכרות בתשובה מוזרה עוד יותר: "כן, גם זה קורה בזיכרון של בן אדם. בתודעת הזיכרון של בן
- 27 אדם, גם אירועים כאלה שלא התקיימו, הם מחדדים לו את הזיכרון. כן, גם זה קורה." (עמ' 6066
- 28 שו' 5).
- 29 איננו מקבלים את דברי הנאשם, ככל שהוא מעיד עליהם מתוך זיכרון וכל שנוכל לומר על זכרונו
- 30 של הנאשם, הוא שאין מדובר בזיכרון אמיתי כלל וכלל, אלא ב"הרכבתה" של העדות והתאמתה
- 31 לאישור השב"כ ת/130 וליומן ת/120.

בדלתיים סגורות

- 1 גם העובדה שהנאשם איננו זוכר מה עשה בשעות הבוקר של אותו יום, אגב הצגת פלטי טלפון מרכבו
- 2 של הנאשם ללשכתו בירושלים, שעות שלגביהן אין כל רישום ביומן (ת/120), מלמדת כי כל 'זכרונו'
- 3 של הנאשם נובע מבדיקה ולימוד מתוך רישומים, הא ותו לא. (כך גם בחקירתו הנגדית בעמ' 6077
- 4 בהתייחס למעשיו בבוקר יום ה- 19.4.1998).
- 5 את מלאכת השלמת בניית האליבי הותיר הנאשם לצוריאל גלאם, שזהותו נחשפה לראשונה במהלך
- 6 חקירתו הנגדית, שהעיד כי שימש באותו יום נהג מחליף, והסיע את הנאשם מרמת גן לקרית מלאכי,
- 7 כשלנסיעה זו הצטרפה אמו של הנאשם.
- 8
- 9 עדותו של צוריאל גלאם (להלן: "גלאם")
- 10 התרשמנו שעדותו של עד זה הינה עדות מגמתית, מוזמנת ש'נתפרה' לפי צרכיו הספציפיים של
- 11 הנאשם.
- 12 העד הוזמן על ידי ההגנה כדי לתמוך בגרסת הנאשם כי הוא היה הנהג הצמוד שהסיע אותו ואת אמו
- 13 חזרה מ"אירוע הפרסים" שהתקיים ביום 19.4.1998 מהפארק הלאומי היישר לקרית מלאכי.
- 14 בהמשך נראה כי מעבר לשתי העובדות הללו, המבססות את הגנת הנאשם, לא זכר גלאם דבר וחצי
- 15 דבר מאירועי יום ה- 19.4.1998.
- 16 גלאם הגיע לבית המשפט כשהוא מצויד ביומנו, מ/52, המכיל רישום לפיו הוא עבד עם הנאשם ביום
- 17 ה- 19.4.1998, "עבודה עם השר רגיל".
- 18
- 19 בטרם נסקור את עדות גלאם ונתייחס למהימנותה לנופא, נעיר הדברים הבאים:
- 20 לא נהירה לנו סיבת הצגתו של הנאשם את הקשר הטוב והמוחזק שיש לגלאם עמו ועם בני
- 21 משפחתו, במיוחד קשרי החברות הטובים שיש לגלאם עם בנו של הנאשם, אריאל. תשובותיו של
- 22 הנאשם במהלך חקירתו הנגדית כשביקש לשוות להיכרותו עם גלאם, צביון של היכרות קורקטית
- 23 ועל בסיס של יחסי עבודה עם מי שהיה "נהג מחליף", כשטען שאינו זוכר אותו כחבר ילדות של בנו,
- 24 ולא זכר את פניו כאחד מבאי ביתו הקבועים על רקע אותם יחסי חברות - אינן מתיישבות עם דברי
- 25 גלאם עצמו, שאמר שהנאשם הינו כמו 'אבא' בשבילו ושהגדיר את יחסו לנאשם כיחס של קירבה
- 26 (ראה דברי גלאם בחקירתו במשטרה ת/235) כאשר הנאשם היה זה שסייע לו להתקבל לעבודה
- 27 במשרד התיירות (עמ' 6086-6080).
- 28 לא היינו מתעכבים על יחסי הקירבה בין גלאם לבין הנאשם, שכן על פי הדין הכל כשרים לעדות,
- 29 ועדות מוערכת בסופו של יום לתוכנה ולא על שום קירבתו של עד לבעל הדין שהעיד לטובתו, אלמלא
- 30 התעקש הנאשם, כאמור, להכחיש את יחסי הקירבה הללו.
- 31

בדלתיים סגורות

- 1 גם גלאם טען כי הוא זוכר את הנסיעה הספציפית מהפארק ביום 19.4.1998 כאשר הסיע את הנאשם
- 2 ואמו משם לקרית מלאכי.
- 3 במהלך חקירתו הנגדית התגלה חיש מהר, וכמה אנושי הדבר, שגם גלאם אינו זוכר כלל את מהלכו
- 4 של אותו יום. אילו גלאם היה אומר שאינו זוכר את אירועי אותו יום, לא היינו באים אליו בטררוניה,
- 5 אך הוא התיימר, כפי שהתיימר אף הנאשם, לזכור רק אותם פרטים שיש בהם כדי לבסס דברי
- 6 הנאשם, כשגם הוא דולה את זכרונו מיומנו (מ/52).
- 7 כך לא זכר גלאם מה עשה הנאשם בירושלים ביום 19.4.1998, וכשמציינים בפניו כי ביומן ת/120
- 8 רשומה ישיבת ממשלה, הוא ממהר לאשר כמוצא שלל רב: "אז כנראה שהיה לו ישיבת ממשלה."
- 9 (עמ' 6818), אף שהנאשם אישר כי לא התקיימה ישיבת ממשלה ביום 19.4.1998 משזו נדחתה ליום
- 10 20.4.1998.
- 11 כשמבקשים לברר עמו את סדר יומו של הנאשם, כל שבפיו הוא תשובה סתמית ולא מחייבת "אני
- 12 זוכר שהייתי בירושלים" (עמ' 6818), ומעבר לכך אינו יכול להוסיף דבר מזכרונו.
- 13 גלאם גם לא זכר דבר מאירוע הפארק הלאומי, למשל- אם היו באירוע אישים חשובים, אם ראה את
- 14 הנאשם על הבמה. כל שזכר התמצה בכך שהיה בפארק הלאומי (עמ' 6821).
- 15 משנשאל מתי נסעו הוא והנאשם מירושלים לרמת גן, השיב שבשעות הצהריים, ומשהתבקש להיות
- 16 לדייק, השיב כך:
- 17 "ש: שעות הצהריים תגדיר אותם בשעות,
- 18 ת: בסביבות אחת, פלוס מינוס." (עמ' 6793).
- 19 מה לנאשם לנסוע לכיוון רמת גן בשעה 13.00 "פלוס מינוס" כאשר האירוע לפי דברי הנאשם
- 20 המבוססים על ת/130, התחיל בשעה 15.30 ולפי ת/120 בשעה 17.00, שהרי זמן הנסיעה אינו עולה על
- 21 שעה?
- 22
- 23 כל זכרונו של גלאם התמצה, אפוא, בהסעתו של הנאשם מקרית מלאכי לירושלים, ובהחזרתו
- 24 מהפארק הלאומי יחד עם אמו לקרית מלאכי. דבר אחר מהתרחשויות אותו יום אינו זכור לו.
- 25 די בזכרונו הסלקטיבי של גלאם ובהתנהגותו של הנאשם בהצנעתו את אופי היכרותו עמו, כדי
- 26 לדחות את עדותו ולא להשתית עליה כל ממצא.
- 27
- 28 **היתכנות יום ה- 19.4.1998 כיום האונס בלשכה**
- 29 ההגנה, שכאמור לעיל, התעלמה וחזרה והתעלמה, מן העובדה שבכתב האישום לא נקב יום האירוע
- 30 בלשכה בתל אביב כיום 19.4.1998, אלא צוין בו רק חודש אפריל 1998, התמקדה ביום זה בלבד,
- 31 וטענה להיעדר היתכנות אירוע האונס לאור לוח הזמנים המוכח לפי אישור השב"כ (ת/130) ולפי
- 32 פלטי שיחות הטלפון.

בדלתיים סגורות

- 1 לטענתה, לא ניתן לחלוק על העובדה כי הנאשם שהח בפקודת ארמון גן החל מהשעה 15:30 ועד לשעה
- 2 17:00. גרסת א', לפיה דקות מספר לאחר עזיבת הנאשם את הפארק, אסף אותה אל רכבו והשניים
- 3 עשו את דרכם לבית הטקסטיל, שם אמור היה להתרחש האונס לו טוענת א', איננה אפשרית לאור
- 4 פלטי השיחות המצביעים על כך שבשעה 17:58 וכן בשעה 18:09 נרשמות שיחות יוצאות מהטלפון
- 5 שברכבו של הנאשם אל הטלפון של א', האמורה, לפי גרסתה, להימצא יחד עימו.
- 6
- 7 אין אנו מקבלים תיזה זו, הגם שבמבט ראשון אין מדובר בטענה הקלוטה מהאוויר. קודם לכן נדגיש
- 8 שוב כי אין כל וודאות כי האונס בלשכה התרחש דווקא ביום 19.4.1998, ויתכן כי התרחש ביום
- 9 אחר.
- 10
- 11 ראה לענין זה הדברים ב-ע"פ 6858/04 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 8.9.05, פסקה 29) לפיהם
- 12 אין "בית המשפט מנוע, בהינתן עדות אליבי מהימנה, לבחור באפשרות השניה שנוכרה לעיל,
- 13 ולקבוע שהמתלוננת לא דייקה במועד האירוע בו נקבה, וכי האירוע התרחש בשעה מאוחרת יותר,
- 14 באופן שעדות האליבי אינה שוללת את ביצוע העבירה."
- 15
- 16 ולגופה של טענה: ההגנה מתמקדת בשלילת האפשרות לפיה התרחש האונס בין השעה 17:00 לבין
- 17 השעה 17:58 מפאת קוצר הזמן, ומתעלמת מהיתכנות אפשרות אחרת ולפיה התרחש האונס לאחר
- 18 השעה 17:58 כפי שיוסבר להלן. אפשרות זו מתיישבת גם עם פלט השיחות, וגם עם דברי א', לפיהם
- 19 התרחש האירוע בשעות "אחר הצהריים המאוחרות"/"בשעות דמדומים"/"בשעות הערב
- 20 המוקדמות".
- 21
- 22 לא הוצגה כל ראיה ממנה ניתן להסיק כי הנאשם אסף את א' לרכבו כבר בשעה 17:00. בשעה זו רק
- 23 נסתיימה אבטחתו של הנאשם על ידי השב"כ, אך סביר להניח, לאור העובדה שמדובר באירוע
- 24 המוני, שמן הסתם גרם לצפיפות רבה גם בקרב החמוני וגם בקרב כלי הרכב ששהו במקום, כי יחלוף
- 25 פרק זמן ממש עד אשר תיכנס א' לרכבו של הנאשם. הנאשם אמור היה להוציא את הרכב מהמקום
- 26 בו חנה, לאתר את א' ולאסוף אותה מן המקום בו שהתה בקרב הקהל הרחב. השיחה המופיעה
- 27 בשעה 17:58 וזו שלאחריה, שנעשתה בשעה 18:09, דהיינו, לאחר אחת עשרה דקות, יכולות בהחלט
- 28 להסביר את התקשרות הנאשם ל-א' על מנת לאתרה ולוודא כניסתה לרכבו.
- 29 פלט השיחות היוצאות מהטלפון ברכבו של הנאשם מצביע על דממת אלחוט בין השעה 18:09 לבין
- 30 השעה 19:27, דהיינו, פרק זמן של שעה ו-18 דקות. פרק זמן זה מאפשר בהחלט את נסיעת רכבו של
- 31 הנאשם מרמת גן לבית מהטקסטיל בתל אביב, את כניסת השניים ללשכה הממוקמת שם ואת
- 32 השהיה הקצרה שם במהלכה מתבצע מעשה האונס עליו העידה א'.

בדלתיים סגורות

- 1 א' העידה כי שהותם בלשכה בתל אביב לא ארכה מעבר ל-10 עד 15 דקות, וכדבריה:
- 2 "במרחק הזמן קשה לי נורא לתחם את זה, אבל אני לא זוכרת, אני זוכרת, זה יכול להיות עשר
- 3 דקות. בין עשר דקות לרבע שעה." (עמ' 1993).
- 4 מאחר ולא שמענו כי בטרם עט הנאשם על א' הוא הקדים לכך דברי כיבושין או מעשי חיזור אחרים,
- 5 לא נותר אלא להניח כי האירוע עצמו התרחש דקות ספורות, כפי גרסת א', שלאחריהן, השניים עזבו
- 6 את המקום.
- 7 פרק זמן זה של יותר משעה ורבע, מאפשר בהחלט את התרחשות הסיטואציה אותה מתארת א'
- 8 בעדותה.
- 9 חיזוק לכך אנו רואים בהתקשרויות המרובות של הנאשם ל-א' לפני האירוע ולאחריה.
- 10 פלט השיחות מצביע על שש שיחות של הנאשם ל-א' בערבו של יום 18.4.1998, החל משעה 22:47 ועד
- 11 לשעה 01:34. גם ביום האירוע עצמו מתקשר הנאשם ל-א' בצהרים, טרם האירוע בפארק וכן שתי
- 12 שיחות בשעות הערב.
- 13 אם א' שהתה באירוע הפרסים ללא קשר לנאשם, כטענתו, ורק מתוקף תפקידה, מה לו כי יטלפן
- 14 אליה בצהרי האירוע, בשעות אחר הצהרים ואף בשעה 20:02?
- 15
- 16 זאת ועוד, דווקא תיאורו של הנאשם את מעשיו באותו יום ולפיו מיד לאחר השעה 17:00 אסף את
- 17 אמו ושם פעמיו היישר לביתו, איננו אפשרי, וזאת לאור פלט השיחות היוצאות מרכבו של הנאשם
- 18 המצביע על סדרה של שיחות שנעשו מתוכו החל משעה 19:27 ועד לשעה 20:34.
- 19 אם עזב הנאשם את האירוע בשעה 17:00 ונסע ישירות לביתו שבקרית מלאכי, אזי אמור היה להגיע
- 20 ליעדו בסביבות השעה 18:00 או אז יכול היה לבצע את השיחות מביתו, ולא מרכבו.
- 21 תמונה עוד יותר השיחה המופיעה בשעה 20:02 מרכבו של הנאשם לביתו, שעה שעל פי הטענה כבר
- 22 אמור היה להיות ספון בביתו. אין זאת אלא שבשעה זו רק עשה את דרכו לכיוון קרית מלאכי לאחר
- 23 שקודם לכן התעכב בלשכה בתל אביב.
- 24
- 25 פלט השיחות הנכנסות לטלפון הנייד של א', אף הוא מתיישב עם גרסתה, ומכל מקום, אינו סותר
- 26 אותה. אין כל קושי בשיחות הנכנסות ממשרד התיירות בשעה 18:15, 18:20 שהרי רק בשעה 18:09
- 27 חבקה לנאשם והצטרפה לרכבו ובדקות אלו הרכב עושה את דרכו לכיוון ת"א. השיחה הנכנסת
- 28 הבאה בשעה 19:25 היא כבר בסיום האירוע על פי לוח הזמנים שפורט לעיל, ואף בה אין כל בעיה.
- 29 לסיכום, אין בידינו לקבל את טענת האליבי המתבססת על עדותם של הנאשם וגלאם ביחס ליום
- 30 19.4.2008, כפי שפורט בהרחבה לעיל, אף לא נוכל לקבל את התיזה הגורסת כי לוח הזמנים איננו
- 31 מאפשר את ביצוע המעשה המיוחס לנאשם.
- 32

בדלתיים סגורות

פרק יא' - ביטויי אי הסכמה והתנגדות

העבירות בהן מואשם הנאשם באישום הראשון נבחנות לפי נוסחו של חוק העונשין שהיה בתוקף בעת ביצועו וניסוחו כדלקמן:

"345. אינוס

(א) הבוזעל אישה -

(1) שלא בהסכמתה החופשית, עקב שימוש בכוח, גרימת סבל גופני, הפעלת לחץ או אמצעים אחרים או איים באחד מאלה, ואחת היא אם נעשו אלה כלפי האישה או כלפי זולתה;

...
הרי הוא אונס ודינו - מאסר שש עשרה שנים."

הנה כי כן, על המאשימה להוכיח, בנוסף למעשים עצמם, את שני האלמנטים הבאים:

האחד - שלא בהסכמתה החופשית

והשני - שימוש בכוח, כאשר יש להוכיח כי המעשה נעשה כתוצאה מהשימוש בכוח.

נתיחס בתחילה לשאלה אם הוכיחה התביעה כי המעשים נעשו שלא בהסכמתה החופשית של א'.

א. רקע כללי

אף שהמאשימה מיחסת לנאשם את ביצועם של מעשי האונס תוך שימוש בכוח ושלא בהסכמתה החופשית של א', על פי חלופת סעיף 345(א) לחוק בנוסחו בעת ביצוע העבירה, כתב האישום אינו מתעלם מהרקע לביצוע העבירה, קרי: תוך ניצול לרעה של כוח השררה והמרות שהיו נתונים בידי הנאשם לאור יחסי הכפיפות שמכוחם סרה א' למרותו.

זהו, אפוא, המצע העובדתי שעל רקעו התבצעו, על פי הנטען, עבירות האונס והמעשה המגונה המיוחסות לנאשם; לא "אונס בשדה" בין זרים, כי אם אונס בין אנשים הקרובים זה לזו. בענייננו, אונס בין ממונה למי שכפופה למרותו.

על רקע זה יש לבחון את גרסאות הצדדים ואת מכלול הראיות שהובאו בפנינו בדרך אל הסקת המסקנות בשאלת קיום יסודותיה של עבירת האונס. זו היא הפריזמה דרכה יש לשפוט את התנהגותה של א': "...יש לבחון את מצבה הנפשי והתנהלותה של המתלוננת באותה נקודת זמן ולאור הנסיבות ולא את התנהגותה בתנאים סטרייליים..." (ע"פ 2606/04 פלוני נ' מדינת ישראל, (לא פורסם, 26.4.06), פיסקה 28, דברי כבי השופטת נאור).

פריזמה זו מקבלת משנה חשיבות לאור טענת ההגנה החילופית שהעלו סניגוריו של הנאשם, לפיה א' "שיתפה פעולה" עם הנאשם והסכימה למעשים.

בדלתיים סגורות

1 לטעמנו, חוסר השוויון הבולט בין הנאשם לבין אי התקיים כיסוד מובנה מכוח יחסי המרות ביניהם,
2 והיווה גורם שהשפיע על התנהגותה ועל אופי תגובותיה של אי בכל הנוגע לגילויי אי ההסכמה
3 ולהבעת התנגדותה למעשים שנעשו בה על ידי הנאשם. אין מדובר בנאשם זר אשר מן הסתם היה
4 נתקל בצעקות רמות מצד אי, אולי אף בסטירה מצלצלת או בבעיטה אלא בשר שהיה מעבידה ושהיא
5 היתה נתונה למרותו – דבר שהשפיע על אופי גילויי ההתנגדות ועוצמתם.

6
7 הודעותיה של אי במשטרה, כמו גם עדותה בבית המשפט, שזורות אמירות המלמדות על הסיטואציה
8 שבה היתה נתונה אי: מערכת היררכית, שבה יחסי הכוחות אינם שווים, והיא נתונה למרותו של
9 הנאשם.

10 מערכת זו השפיעה על אופי תגובותיה של אי כלפי מעשיו של הנאשם, ועל הדרך בה הביעה את אי
11 הסכמתה.

12 אי מאשרת בכנות, ויש לזקוף זאת לזכותה, שהנאשם לא איים עליה שאם לא תיענה לו, אזי תפוטרו,
13 אך יחסי הכוחות ביניהם היו אלה שהשפיעו על אופי תגובותיה: "תראי, הוא לא אמר את זה אף
14 פעם מפורשות. הוא לא אמר אם לא תיעתרי לי אני אפטר אותך, אבל זה היה ברקע כל הזמן. ל
15 הזמן החוסר איזון ביחסי הכוחות כאילו הוא הבוס...יש דברים שנאמרים בלי מלים. את תלויה
16 בו, הפרנסה שלך תלויה בו, הוא יחליט אם תעבדי שם או לא תעבדי שם, וזה בכלל לא היה ענין של
17 דיון, הוא רוצה וזהו, אז אני מנסה להתגונן, אני מנסה, שפת הגוף המלים וזה, אבל אני לא שווה לו
18 בכוח." (עמ' 1957).

ב. ביטויי אי הסכמה למעשי ההטרדה:

19
20 בהודעתה הראשונה מתארת אי את אופי תגובתה להטרדתו המילולית של הנאשם:

21 "הוא אמר מה דעתך שנהיה כמו איציק מרדכי וכוכי? כאילו בגלל פערי השנים בינינו, חייכתי,
22 כאילו מה אני אגיד, חייכתי, לא, לא הגבתי, אתה נבנד, הוא הבוס ואת לא יכולה להגיב בצורה
23 אחרת באותם רגעים..." (ת/1א103, עמ' 8).

24 המדובר בפחד שבעקבותיו בא הצורך לקצות, וכדבריה: "מין פחד כזה של לקצות אותו, של לענות לו
25 תשובות שהוא רוצה, כי כל הזמן בעצם החרב שמונחת על הצוואר זה שהוא לא יפטר אותי, וזה עוד
26 שלב מוקדם, זה שמה עוד לא בדיוק חשבתי על זה שהוא יפטר אותי ועדיין בכלל לא הבנתי לאן זה
27 מתגלגל..." (ת/1א103, עמ' 10).

28 "...הסיטואציה שהוא הבוס והוא מנצל את הסמכות והמרות שלו כלפי עובדת שכפופה לו ובעצם
29 לא יכולה לעשות שום דבר... זה ברמה של שר בישראל כאילו... מבחינתי זה היה כזה כאילו עוד
30 יותר יראת כבוד כי בכל אופן זה שר, לא?" (ת/2א103, עמ' 4).

בדלתיים סגורות

- 1 לחטרדותיו המילוליות הגיבה במבוכה ובהחלפת נושא השיחה לענייני עבודה: "כדי להעביר את
2 הנושא מהפטפטת הזאת לענייני עבודה, הפטפטת הלא נוחה הזאת" (ת/2א103, עמ' 11), כשהיא
3 נמנעת מלהעיר לו בגסות ובוטות.
- 4 לחטרדותיו המיניויות שהתבטאו בנגיעות ליטופים וכיו"ב, הגיבה א' בהתחמקות: "זוהי, גם
5 התחמקותי בעיקר זוהי.. בעיקר זוהי". (ת/2א103, עמ' 4).
6
- 7 א' מתייחסת לאי סירובה לעמוד לבקשתו של הנאשם ליד הספרייה, אף שידעה כי תוטרד על ידו שם:
8 "הוא הבוס שלי, שאני נתונה בידי מבחינת העבודה... הרגשתי שאני לא יכולה להתנגד, זאת
9 אומרת שאם אני אתנגד אולי הוא יפטר אותי, אולי הוא יכעס עלי... שום דבר לא היה בהסכמתו."
10 (ת/108א, עמ' 13).
- 11 כך, גם המלל שבו השתמשה כדי להבהיר לו את אי הסכמתה, בנסותה להניא אותו מלעמוד ליד
12 הספרייה, לא היה בוטה: "זה היה הכל מלים של אני לא רוצה, בוא נפסיק. מישוה עומד להיכנס,
13 כל הזמן אני... ניגנתי על הענין הזה כל הזמן הזכרתי את העובדה שמישהו עלול להיכנס לחדר..."
14 (שם, עמ' 14), אולם היה ברור ולא ניתן לפרשנות – א' אינה מסכימה למעשיו של הנאשם.
15
- 16 בהודעתה החמישית, מסבירה א' מדוע "הסכימה" לבקשתו של הנאשם לעמוד לידו בשולחן
17 העבודה, אף שידעה שהוא עלול לגעת בה: "ניסיתי כל הזמן להתחמק מזה... כשהיה לחץ יותר גדול
18 ולא היתה לי ברירה באתי לעמוד לצידו וכשהצלחתי להתחמק ישבתי מולו." (ת/114א, עמ' 5).
- 19 עם נגיעותיו של הנאשם בחנה, א' התמודדה בדרך של הצמדת ניירות לגופה: "לחבק את הניירות
20 סביב החזה" (שם, עמ' 19) שוב, לא בצעקות רמות, לא בהדיפה או בבעיטה ואגרסיביות, כי אם
21 בתמרונים התחמקות כדי שלא להכעיסו ולהביכו.
22 "כל שפת הגוף שלי דיברה וכל הזמן ניסיונות שלא משתמעים לשתי פנים בגוף שלי.. הפניות..
23 התחמקויות.. אני אמרתי אז... אני שמתי את הניירות על החזה.. כאילו אני מגוננת בגופי עם
24 הניירות... זה מה עוד אתה יכול לעשות, לא לא לא יכולתי לעשות הרבה." (שם, עמ' 21).
25
- 26 ג. ביטויי אי הסכמה לאירוע בלשכה
- 27 בהודעתה (ת/106א) התייחסה א' לדרך בה הביעה את אי הסכמתה למעשי הנאשם במהלך האירוע
28 בלשכה בת"א: "...אתה יודע שהוא הבוס שלך... ואתה לא יכול להעיף אותו באיזה בעיטה ככה..."
29 (ת/106א, עמ' 4). וכן: "או שאני אעיף אותו באיזה בעיטה וסטירה ומחר הוא יפטר אותי, אתה
30 מבין? כאילו זה הסיטואציה, או שאתה מעיף אותו בבעיטה, ואתה.. אין סיטואציה אחרת. או
31 שאתה.. ממשיך להדוף אותו בעדינות כזאת..." (שם, עמ' 15), כשהיא מבהירה שחרף מינוירות
32 הביטויים והמעשים בהם נקטה כדי להביע אי הסכמתה, אלה היו ברורים: "לאורך כל הסיטואציה,

בדלתיים סגורות

1 זה היה ברור שאני לא מעוניינת... כל שפת הגוף שלי דיברה, אמרה, צעקה, זעקה שאני לא
2 מעוניינת." וכן:

3 "הוא פשוט ניצל את הסמכות שלו ב... לא ב- 100% ב- 3000%. הוא ידע, הוא ידע את זה בהתחלה,
4 כשעוד הכול זה... אני עוד מחפשת את המקום שלי... הוא מבחינתי האורים והתומים, הוא הבוס
5 שלי, יש לי אליו יראת כבוד." (שם, עמ' 21). וכן:

6 "אז אני כל הזמן כאילו נאבקתי ואמרתי שאני לא רוצה, די, במלים קטנות, ולא בצעקות, די
7 תפסיק, אני לא מעוניינת, אני לא זה... אני לא רוצה, ניסיתי להתנגד עם הגוף שלי..." (עמ' 1988).
8 וכן:

9 "וכל הזמן יש מאבק, כל הזמן יש מאבק כזה או אחר, כאילו עם קצת יותר כוח, עם קצת פחות
10 כוח, אתה כל הזמן מנסה להתנגד... אני גם אמרתי שאני לא רוצה, די תעזוב, במלים כאלה, אני לא
11 זוכרת בדיוק באיזה מלים השתמשתי, אבל אלה היו המלים. די, תעזוב, אני לא מעוניינת, אני לא
12 רוצה" (עמ' 2109).

ד. ביטויי אי הסכמה לאירוע במלון

15 אי מתארת בהודעתה את התנגדותה לאירוע במלון:

16 "אל תשכח גם כל הזמן שהוא הבוס שלי... ההתנגדות שלי אליו היתה מאוד קטנה, זאת אומרת לא
17 יכולתי להתנגד לו בעוצמות... שהיום אולי הייתי מתנגדת לו" (ת/119).
18 וכן:

19 "...התנגדתי בצורה חד משמעית אבל לא בכוח פיסי... לא בכוח פיסי חזק, גם בגלל המצב של ה...
20 כמעט משותקת שהרגשתי וגם אין כוח פיסי כל כך, וגם אני נמצאת בסטואציה מסויימת שהוא
21 עלי, ... גם זזתי כל הזמן... לא זוכרת איך בסוף הוא קם. פשוט קם מעלי ואני כל הזמן מנסה להזיז
22 אותו... אני מיד תוך שנייה הרמתי את התחתונים, את המכנסיים... וקמתי... לא צעקתי עליו, לא
23 אמרתי לו שום דבר כי עדיין אני הרגשתי את היחסי בוס... את יחסי המרות שלו... גם אני עוד
24 בהלם כולי מכל הסיטואציה..." (שם, עמ' 15).

25 כשנשאלה מדוע לא סירבה לבקשת הנאשם לעלות לחדר המלון השיבה:

26 "...לא חשבתי וגם מה יכולתי להגיד לו, אני לא עולה? .. וגם לא יכולתי להגיד לו, מה אני לא אעלה
27 לחדר, אני אחכה לך פה? כל הזמן אמרתי לך היו כל הזמן יחסי... היחסי מרות שלו... ניצול מעמד
28 שלו, את מבינה בוס עובד מעביד" (ת/119א, עמ' 19).

בדלתיים סגורות

- ה. ביטויי אי הסכמה לאירוע בדירה: 1
- א' דוחה את הטענה שהסכימה שהנאשם יבוא לדירתה, ואומרת: 2
- "לא כל כך היתה לי אפשרות לבחור. פשוט לא ירד ממני במשך כל היום. לאורך כל היום הוא אמר 3
- אני בא, אני בא.. וניסיונות שלי להתחמק, פעם להגיד שאולי חברה שלי צריכה לבוא, ופעם זה, 4
- ופעם אני לא יכולה, שום דבר, הוא פשוט, הוא קבע עובדה וזהו." (עמ' 2612). וכן: 5
- "אני עם הגב לארון והוא נצמד אלי והכניס את היד שלו לחזה ואז הדפתי אותו... הוא נצמד אני 6
- מתרחקת עז שנתקעתי בארון ואז הוא ניסה ככה עם היד שלו... נגע בחזה ואז אני הודפת אותו, 7
- ממש, קודם כל אני ככה, ואני אומרת לו די, די," (עמ' 1970). 8
- את עלייתם בחושך הסבירה א' בחששה לשמה הטוב, שלא תיראה על ידי שכניה מגיעה עם 'הבוסי' 9
- שלה, גבר נשוי, בלילה לדירתה ולא משום שיתוף פעולה עימו. 10
- מיד שנכנס הנאשם לדירת א' הוא הושיט את ידו ונגע בחזה. א' נרתעה לאחור ודחפה אותו בשתי 11
- ידיה. אין ספק כי פעולת הדיפתו של הנאשם בליווי אמירתה "די, די" מהווה ביטוי לאי הסכמה 12
- והתנגדות. 13
- 14
- ולסיכום: 15
- ב-ע"פ 3729/08 פלוני נ' מדינת ישראל, (לא פורסם, 6.1.10), נפסק, תוך הפנייה ל-ע"פ 5612/92 בארי 16
- נ' מדינת ישראל, פ"ד מח(1) 302, כי די במלל המביע את אי ההסכמה ואין הכרח בהוכחת התנגדות 17
- פיסית: 18
- 19
- 20
- 21
- 22
- 23
- 24
- 25
- 26
- 27
- 28
- 29
- 30
- 31
- ..."לצורך הוכחת עבירת אינוס על-פי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין נדרש יסוד של היעדר
הסכמה חופשית. בהיעדר ביטוי להסכמה תיחשב הבעילה כנעשית ללא הסכמה. התנגדות
האישה, ולו התנגדות מילולית או על דרך התנהגות תיחשב אי הסכמה לבעילה. היעדר הסכמה
מתברר ממכלול הנסיבות והעובדות כפי שקבעה אותן הערכאה הדיונית. וכך נאמר בע"פ 5612/92
מדינת ישראל נ' בארי, פ"ד מח(1) 302, 347 (1993) (להלן: ענין בארי):
"אשה האומרת "לא" – מבטאת אי הסכמה, ויש לפרש את התיקון הנ"ל לחוק כרצון להשתחרר,
לגבי העבירה התדירה והחמורה שבפנינו, מדפוסי מחשבה שנושנו. מי שמבקש להזריק לאחר
זריקה החודרת דרך עורו זקוק להסכמתו, ודי באמירת "לא" כדי שהחדירה האמורה תהיה בלתי
חוקית. אין הצדקה והגיון בכך, שלצרכי מניעת חדירה לאיבר מינה של אשה תהיה דרושה יותר
מאי-הסכמה מילולית. כל אדם בישראל נהנה מזכות יסוד לשלמות גופנית ולשמירת כבודו כאדם
(בג"צ 355/79, קטלן נ. שירות בתי הסוהר, פד"י ל"ד(3) 294, 298, וזכות זו עוגנה עתה ביתר שאת
בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו (ס"ח 1391, התשנ"ב).

בדלתיים סגורות

1 כעולה מן התיאורים המפורטים לעיל, גילויי אי ההסכמה מצד א' היו מינוריים, לא אגרסיביים
 2 והושפעו באופן ישיר מהנסיבות: יחסי המרות והעובדה שמדובר במעסיקה, שר וסגן ראש הממשלה,
 3 דמות בכירה מאוד בציבוריות הישראלית. יחד עם זאת מדובר בגילויי אי ההסכמה ברורים שנאמרו
 4 גם במלל מפורש "די תפסיק, אני לא מעוניינת" וגם בתנועות גוף מתחמקות.
 5 חרף מינוריות התגובות, אלו היו ברורות ולא משתמעות לשתי פנים, וניתן היה להבין מהן רק דבר
 6 אחד והוא ש-א' אינה מסכימה שהנאשם יעשה בה את אשר הוא עושה.
 7

פרק יב' - רכיב הכוח

8
 9 כאמור לעיל, על התביעה להוכיח כי המעשים נעשו תוך כדי שימוש בכוח.
 10 כעולה מתיאור א', שני מעשי האונס, כמו גם המעשה המגונה בדירה בוצעו בה חרף אי הסכמתה
 11 והתנגדותה, ותוך הפעלת כוח מצדו של הנאשם, שהצריכה הפעלת כוח מצידה היא על מנת להדפן.
 12

א. הפעלת הכוח באירוע הדירה

13 לענין השימוש בכוח באירוע הדירה העידה א'
 14 "אני הולכת אחורה... עד שנתקעתי בארון... לא היה לי לאן לברוח... אני עם הגב לארון והוא נצמד
 15 אלי והכניס את היד שלו לחזה ואז הדפתי אותו... הוא נצמד אני מתרחקת עד שנתקעתי בארון ואז
 16 הוא ניסה ככה עם היד שלו... נגע בחזה ואז אני הודפת אותו, ממש, קודם כל אני ככה, ואני אומרת
 17 לו די, די,
 18

19 ש: ככה את מתכוונת עם הידיים,
 20 ת: מתגוננת...

21 כב' השו' קרא: היא מצמידה את הידיים לכיוון החזה כשהידיים למעלה כן,
 22 כמתגוננת.. ואז הוא עושה ככה, הוא נוגע, הוא נצמד, הוא נוגע והדפתי אותו
 23 הצלחתי להדוף אותו... זה היה קצר...", כשהיא מתארת את מעשה ההדיפה כך:
 24 "...לא עודף כוח, לא בעיטה. לא בעיטה בביצים לא כלום, פשוט הדפתי אותו ככה
 25 משהו כזה,
 26

26 ש: את מפעילה עליו את הכוח,
 27 ת: כן, משהו כזה, כן.

28 ש: שמזיז אותו ממך,
 29 ת: כן. לא בעודף כוח... לא נתתי לו בעיטה, לא נתתי לו סטירה, לא נתתי לו בעיטה

30 בביצים, לא זה.
 31

ש: אז מה כן עשית,

בדלתיים סגורות

- 1 ת: הדפתי אותו עם הידיים דחפתי אותו עם הידיים.. זה לא היה בעוצמה גדולה.. קשה לי לכמת את זה.. אני זוכרת שהדפתי אותו וזהו, כאילו, אבל הוא זז כתוצאה מההדיפה הזאת? כב' השו' סוקולוב:
- 2
- 3
- 4 ת: כן הוא לא נשאר עלי... " (עמ' 1972-1970).
- 5
- 6 א' מתארת הפעלת כוח מצדה בתגובה למעשיו של הנאשם מתוך כוונה למנוע: נסיגתה לאחור תוך איגרוף ידיה שביב חוזה והדיפתו של הנאשם, תוך דחיפתו בשתי ידיה. הצורך של א' להפעיל כוח על מנת להדוף את הנאשם – מוכיח כי הנאשם הוא שהפעיל עליה כוח בראשונה.
- 7
- 8 אם כדי להתרחק מהנאשם שהתקרב אליה, נאלצה א' לסגת לאחור עד שנתקלה בארון, ואם על מנת להדוף אותו ולהרחיק את ידו מחוזה נאלצה א' לדחוף אותו בשתי ידיה – הרי אין מנוס מן המסקנה כי פעולת הנאשם היתה כוחנית וממלאת אחר תנאי הכוח הנדרש לגיבושו של המעשה המגונה, לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א1) לחוק העונשין.
- 9
- 10 ראה לענין זה דברי כב' השופט ד' חשין ב-ע"פ (י-ם) 2206/01 מדינת ישראל נ' מרדכי, פ"מ תשמ"א(1) 456, 337 (2001):
- 11
- 12 "לשם קיום הדרישה של 'עקב שימוש בכוח, אין צורך בהתנגדות פיזית של הקורבן למעשה, ודי בהעמדתו של הקורבן – על רקע התנגדותו המילולית החיצונית והמפורשת – במצב בו הוא חייב להפעיל כוח פיסי כנגד העושה כדי להשתחרר מן המעשה... לשון אחר, מרכז ה'כובד' הוא בעצם העמדת הקורבן במצב של צורך להפעיל כוח כנגד העושה כדי למנוע את ביצוע המעשה המיני בו... ולא בשאלה האם אכן הביע הקורבן התנגדות פיזית."
- 13
- 14
- 15
- 16
- 17
- 18
- 19
- 20
- 21 ב. הפעלת הכוח באירוע בלשכה בתל אביב
- 22 התיאורים אותם תיארה א' בעדותה בבית המשפט ביחס לאירוע בלשכה בתל אביב (עמ' 1986-1990), יש בהם כדי לענות אחר דרישת הפעלת הכוח מצדו של הנאשם:
- 23 "....והיה ניסיון שלו להוריד לי את המכנסיים... הוא משך לי אותם כל הזמן למטה וכאן התחלתי להיאבק איתו. והוא מושך ואני מושכת למעלה, והוא מושך ואני מנסה למעלה (בוכה) זה היה מין מאבק כזה." (עמ' 1986). וכן:
- 24
- 25 "....אני הגעתי למצב של שכיבה לחלוטין על הרצפה כאילו אני שוכבת עם הגב והוא כאילו, הוא עלי, בסוף הוא הצליח למשוך את המכנסיים" (עמ' 1987) וכן: "ואז הוא המשיך להיאבק איתי, הוא, כאילו כי אני לא מעוניינת... אני כל הזמן כאילו נאבקתי איתו ואמרתי שאני לא רוצה, די, במלים קטנות, לא בצעקות, תפסיק אני לא מעוניינת... אני לא רוצה ניסיתי להתנגד עם הגוף שלי ואז הוא אני לא זוכרת בדיוק באיזה שלב, ואז הרגשתי את איבר המין שלו כשהוא חודר..." (עמ' 1988 שו' 10 ואילך). וכן:
- 26
- 27
- 28
- 29
- 30
- 31
- 32

בדלתיים סגורות

- 1 "הוא מושך ואני מושכת בחזרה", "בכלל אני לא רוצה שהוא יוריד לי את המכנסיים." (עמ' 2872-2873)
- 2 וכן תשובותיה בחקירתה הנגדית:
- 3 "מה זה לא התנגדתי ממש, התנגדתי ממש." (עמ' 2900). וכן:
- 4 "אני כל הזמן הדפתי אותו... כל הזמן הדפתי אותו, וכל הזמן אמרתי לו די, די... בעיקר בחלק העליון... אני זוכרת רק שכל הזמן אני נאבקתי. כאילו כל הזמן, גם במלים גם בתנועות ובקול... אני לא זוכרת תנועה חדה אחת שאני מעיפה אותו. אני זוכרת מאבק תמידי כל הזמן, כאילו גם אני מנסה לזוז וגם אני מנסה להדוף וגם אני אומרת לו די. אלה התנועות שאני זוכרת" (בעמ' 2902).
- 5 ובתארה את הפסקת החדירה:
- 6 "אני לא זוכרת תנועה אחת חדה, שכאילו, שהעפתי אותו ככה ופתאום הוא לא היה, אני זוכרת מאבק, אבל אני לא זוכרת בדיוק איך זה קרה. יכול להיות שזוהי פתאום, כי כל הזמן עשיתי תנועות שאני לא מעוניינת." (עמ' 2903).
- 7 וכך העידה בתארה את המאבק להפשלת מכנסיה:
- 8 "ת... כל הזמן היה המאבק הזה של ה..."
- 9 ש: הוא מנסה למשוך לך את המכנסיים
- 10 ת: כן,
- 11 ש: על הרצפה,
- 12 ת: כן.. אני לא זוכרת באיזה שלב ממש הוא הצליח למשוך לי את המכנסיים אם זה היה במצב שאני עוד חצי ישיבה, חצי שכיבה, או שאני כבר בשכיבה מלאה... כל הזמן היה המאבק שלי, של המכנסיים ותוך כדי, גם הוא מנסה לשחרר את שלו." (בעמ' 2971).
- 13 א' מתארת את חוסר יכולתה למנוע את החדירה כשהנאשם גוהר מעליה: "אבל אין כל כך הרבה אפשרויות להתנגד, הוא כבר עלי.. ויש גם את כובד המשקל שלו..." (עמ' 2973).
- 14 אף ש-א' מאשרת כי הנאשם לא שכב מעליה "במלוא כובד משקלו", עדיין היה רפון עליה במשקל גופו, כשהוא נשען על אמות ידיו, כן היא מתארת:
- 15 "אני זוכרת בסוף שאני שכבתי על הרצפה, ושהוא היה מעלי, עם התנועות האלה ש... שהוא מנסה כאילו לעשות לי פישוק ברגליים, ואת החדירה." (עמ' 2976). וכן:
- 16 "רוב ההתנגדות שלי... היתה עם הידיים ובמלל, שיפסיק. אבל גם, ניסיתי גם כאילו לזוז בכלל, לא כל כך הצלחתי, אני זוכרת הכי הרבה אני זוכרת את הידיים שלי מנסות להתנגד" (עמ' 2976).
- 17 הנה כי כן, א' מתארת מאבק שהתרחש בלשכה. הנאשם מנסה להוריד את מכנסיה והיא מתנגדת ומנסה להדפו מעליה. בכוח משקלו הצמיד אותה הנאשם לרצפה עד כי לא הצליחה לנוע ובתנועות אגן פישק את רגליה.
- 18
- 19
- 20
- 21
- 22
- 23
- 24
- 25
- 26
- 27
- 28
- 29
- 30
- 31

בדלתיים סגורות

1 הגם שאין מדובר באלימות קשה ומכאיבה, עדיין בפנינו שימוש בכוח העונה על דרישות החוק ואשר
2 בגינו נתאפשר לנאשם לעשות את אשר עשה.

ג. הפעלת הכוח באירוע במלון

4 א' מתארת את הפעלת הכוח במעשה האונס בבית המלון כך: "הוא מתקרב אלי ואני מתרחקת...
5 נפלתי על המיטה... ואז הוא עוד פעם התחיל למשוך את ה... אני שוכבת על המיטה, זאת אומרת
6 עם הגב על המיטה. וזה מתחיל למשוך לי את המכנסיים, ממש כמו שהיה בפעם הראשונה. הוא
7 מושך ואני מתנגדת, הוא מושך ואני מתנגדת, עד שהוא הצליח להוריד אותם.

8 ש: מה זאת אומרת את מתנגדת מה את עושה בהתנגדות,
9 ת: מושכת אותם בחזרה... ממש מושכת את המכנסיים וזה קל גם, כי זה גומי, זה קל, זה
10 גומי.

11 איפה הוא נמצא בזמן הזה,
12 ש: הוא עלי... הוא בזה עלי, הוא כל הזמן עלי, אני לא, אני, כאילו נאבקת בכל הסיטואציה
13 הזאת שהוא עלי, הוא עלי ואני מתמת ומנסה להיאבק. אז הוא שוב הצליח להוריד אותם...
14 הוא לא הוריד אותם לגמרי" (עמ' 2018-2017).

15 וכן:
16 "וכל הזמן יש מאבק. כל הזמן יש מאבק כזה או אחר. כאילו עם קצת יותר כוח, עם קצת פחות כוח,
17 אתה כל הזמן מנסה להתנגד. אני מנסה להתנגד.. אני גם אמרתי שאני לא רוצה, די תעזוב, במלים
18 כאלה.. אבל אלה היו המלים. די, תעזוב, אני לא מעונינת, אני לא רוצה.. מה שאני זוכרת שהוא
19 עלי, מושך לי את המכנסיים, בסוף הוא מצליח למשוך את המכנסיים... ושוב זה כל הזמן תוך כדי
20 מאבק, אני לא יודעת מה היה פה, כל הזמן מאבק. אני לא מעונינת. אני זוכרת שהיה לי יבש בגרון,
21 כאילו לא יצאו לי המלים. אני רוצה כאילו לצעוק, והמלים לא יוצאות." (עמ' 2019). ובהמשך:
22 "אני זוכרת את היובש בגרון שלי, אני לא יודעת למה אני זוכרת, זה מה שאני זוכרת, שאני רוצה
23 כאילו להגיד עוד יותר דברים, ופתאום נתקע לי, ופתאום כאילו גם חזר אלי, חזרה אלי הפעם
24 הראשונה. ונאבקתי איתו. עד שאני לא זוכרת שהוא גמר. לא היה מצב שלא נאבקתי." (עמ' 2020).
25 אף באירוע זה מתואר מאבק, נפילה על המיטה ומשיכת המכנסיים למרות התנגדותה של א' שמשכה
26 אותם חזרה.

לסיכום

27 כעולה מתיאוריה של א' את האירוע בלשכה ואת האירוע במלון, הנאשם הפעיל כלפיה כוח,
28 שהתבטא במשיכת מכנסייה מעליה, בניגוד לרצונה, כאשר באירוע האונס בלשכה, אף שאינה זוכרת
29

בדלתיים סגורות

- 1 את סיבת נפילתה מהכיסא לרצפה, אך מניחה כי מאבקה עם הנאשם על משיכת המכנסיים מעליה,
 2 ותזוזתה על הכיסא, הם שהביאו לנפילתה אל הרצפה.
- 3 לכך יש להוסיף את תיאורה של א' לפיו בעת האירוע בלשכה השתמש הנאשם במשקל גופו כשהיה
 4 עליה על מנת להצמידה לרצפה, ובתנועות אגן מצד אל צד כדי לפשק את רגליה. כל אלו הינם מעשים
 5 מובהקים של הפעלת כוח שנעשו על מנת לאפשר לנאשם את ביצוע מעשה הבעילה, ומכאן שמתקיים
 6 הקשר הסיבתי שביניהם.
- 7
- 8 גם באשר לאירוע במלון, א' מתארת את מאבקה בנאשם בכך שהוא מושך בכוח את מכנסייה מעליה
 9 כשהיא מושכת אותם חזרה, עד שהצליח להפשיל אותם מעליה, תוך שימוש במשקל גופו, כאשר הוא
 10 גוהר מעליה.
- 11 בשני האירועים מתרחש מאבק עם הנאשם, על רקע נסיונותיו להפשיל את מכנסייה של א'.
 12 גם האירוע בדירה לווה בשימוש בכוח מש-א' נאלצה לסגת עד שנתקלה בארון ודחפה את הנאשם
 13 בשתי ידיה.
- 14 כידוע, לצורך התקיימות רכיביה של עבירת האונס בנוסחה בעת ביצוע המעשים נדרש שהבעילה
 15 תיעשה "שלא בהסכמתה החופשית" ו"עקב שימוש בכוח".
- 16
- 17 ב-ע"פ 5938/00 אזולאי נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(3) 873, 890 (2001), קבעה כבי השופטת ביינוש כי
 18 הופחתה מידת הכוח הנדרשת, ודי בדחיפת הקרבן למצב של שכיבה:
- 19 "תיקון 22 לחוק הותיר בהגדרתה של עבירת האינוס את החלופה של הפעלת כוח פיזי עובר
 20 למעשה האישות ("שימוש בכוח"). עם זאת חל שינוי בדרישה הנוגעת למידתו ולעוצמתו של הכוח
 21 הפיזי בחלופה זו, בכפוף כמובן לנסיבותיו של כל מקרה. כך, למשל, הובעה הדעה כי ניתן להסתפק
 22 בדחיפת קורבן האינוס למצב של שכיבה (ראו: פרשת בארי הנ"ל [3], בעמ' 367 מפי הנשיא שמגר,
 23 וגם ר' קנאי "המחשבה הפלילית הנדרשת לנסיבות העבירה" [32], בעמ' 155]. את נטייתה של
 24 הפסיקה לאחר תיקון 22 לחוק, להפחית ממידתו והיקפו של הכוח הפיזי הנדרש במסגרת החלופה
 25 של "שימוש בכוח", ניתן להסביר בשניים: ראשית, זניחת הביטוי "נגד רצונה" והדגשת הסכמתה
 26 החופשית של האישה מעידות כי הערך המוגן הדומיננטי של עבירת האינוס לאחר תיקון 22 לחוק
 27 הוא ההגנה על הרצון החופשי של האישה ועל שליטתה על גופה; לענין זה אין נפקא מנה אם יחסי
 28 המין לוו בהפעלת כוח משמעותית דווקא, אם לאו.
 29 וכן:
- 30 "בעקבות תיקון 22 לחוק נזנחה כליל הדרישה להוכיח כי האישה התנגדה באופן פיזי למעשה
 31 האישות, ודי בהבעת אי-הסכמה מילולית למגע המיני. בענייננו הביעה המתלוננת את סירובה
 32 באופן מפורש כאשר אמרה למערער עם תחילת הפשטתה "לא". מאחר שהמתלוננת לא התנגדה

בדלתיים סגורות

1 פיזית למעשיו של המערער לאחר מכן, אך ברור הוא שהמערער לא היה צריך להפעיל כוח
2 משמעותי כנגדה. בנסיבות אלה די במשיכת המתלוננת על ידי המערער אל עבר הבנין הנטוש,
3 הפשטתה על ידיו מכל בגדיה והשכבתה על הרצפה בעודה משותקת ופסיבית לחלוטין על מנת
4 לקיים את דרישת ה"שימוש בכוח" בהגדרת העבירה. ברי כי בפעולות אלה של המערער היה כדי
5 לאפשר את מעשה האינוס, ומכאן שהתקיים קשר סיבתי בינו לבין יסוד ה"בעילה". (שם, עמ'
6 893).

7
8 מתיאורג א' את התנגדותה לנאשם עולה כי בשלושת האירועים התחולל מאבק בינה לבין הנאשם.
9 המאבק התבטא, בין היתר, בפעולות הבאות: הדיפת הנאשם על ידי המתלוננת בידה, משיכת
10 מכנסיה על ידי הנאשם בניסיון להפשילם למרות התנגדות א' שמשכה אותם חזרה, נפילתה של א'
11 למיטה במלון, משיכתה של א' לרצפה בלשכה, שימוש במשקל גופו של הנאשם, תנועות אגן מצד
12 לצד.

13 כל אלו עולים לכדי שימוש בכוח כדרישת הפסיקה.
14

פרק יג' - טענות הגנה נוספות

15
16 בנוסף לתקיפת אמינותה של א' והעלאת טענת אליבי באשר לשני מקרי האונס, טוענת ההגנה מספר
17 טענות נוספות, אשר יש בהן, כך לגרסתה, לשמוט את הקרקע מתחת לגרסתה של א'.
18

א. הטענה בדבר זיהום עדותה של א'

19
20 בפי ב"כ הנאשם טענה לזיהום גרסת א' על ידי ירון ארמוזה ועל ידי שלי יחימוביץ', משההגנה
21 מייחסת לאלו השניים כוונה משותפת לפגוע בנאשם.

22 לטענת ההגנה, בחירתו של הנאשם לכהונת נשיא המדינה בשנת 2000, לאחר שגבר על מועמד מפלגת
23 העבודה, מפלגה בה היה פעיל מר ארמוזה, היתה לצנינים בעיניו, והוא רצה לנקום בנאשם על כי
24 בחירתו פגעה בסיכוייו להתקדם בחיים הפוליטיים במסגרת מפלגת העבודה.
25

26 באשר ליחימוביץ', נטען כי שבנוסף להיותה משויכת לאותה מפלגה עליה נמנה ארמוזה, יש לה
27 אג'נדה משלה בהיותה פעילה בתחום הסיוע והתמיכה בנפגעות תקיפה מינית. היא ראתה בנאשם
28 אשם עוד בטרם החל משפטו, משהביעה דעתה נגדו באופן נחרץ הן בפני היועמ"ש והן בכלי
29 התקשורת השונים, תוך שהיא חורצת את דינו בטרם משפט.
30

31
32

בדלתיים סגורות

- 1 הטיעון ביחס למעורבותו של ארמוזה
- 2 על פניו, מעורבותו של ירון ארמוזה בהבאת תלונתה של א' לחקירת משטרה והמשך הקשר שלו עם
- 3 א', עלולים לעורר לכאורה את החשד שמא יש לארמוזה מניע נסתר, מעבר לענין חשיפת האמת
- 4 ועמידה לצדה של א' כנפגעת עבירת מין.
- 5 לאחר בחינת מכלול העדויות הקשורות בארמוזה ואופי מעורבותו, שמיעת עדותו של ארמוזה
- 6 והתרשמותנו מאישיותו, וכפי שיפורט בהמשך, הגענו למסקנה שאין ממש בטענתם של ב"כ הנאשם.
- 7
- 8 ארמוזה נחשף לדברי א' בנוגע למעשי הנאשם בה במהלך התקופה שבין 1999 ל- 2000, ולאחר
- 9 שפוטרה מעבודתה במשרד התיירות. א' מוצאת אצל ארמוזה אוזן קשבת וכתף תומכת. ברגיל, קשר
- 10 מעין זה היה גורם להרמת גבה, אך נראה כי הכשרתו של ארמוזה כמתנדב במרכז לסיוע נפגעות
- 11 תקיפה מינית ואישיותו, סייעו בידו להכיל את דברי א', להבינם ולגלות כלפיה אמפתיה, כך שהיה
- 12 מסוגל לסייע לה במצוקתה.
- 13 הקשבתו, יחסו המבין והמתחשב של ארמוזה הם שגרמו ל-א' לשתף אותו בעובדה שהוטרה מינית
- 14 על ידי הנאשם, חרף אופיה הסגור והשמרני, והגם שלא נהגה לשוחח על נושאים רגישים מיניים
- 15 כאלה בגלוי ובפירוט, גם עם אנשים שחשה כלפיהם קירבה.
- 16 אף שארמוזה ידע על התלונות עוד בשנת 1999 - 2000, הוא לא עשה דבר מיוזמתו על מנת להביא את
- 17 תלונת א' בפני המשטרה ולא דחק בה לעשות כן; א' ביקשה לפעול במישור אחר - לפגוע בנאשם
- 18 במישור הציבורי על ידי כך שתביא הדברים לפרסום בעיתונות. לאור אופיה של א', סגירותה
- 19 ושמרנותה, היא לא רצתה לדבר על "הקטע המיני", כחתבסאותו, והיה נוח לה יותר לדבר על
- 20 "השחיתות", על הדברים "שמסביב". ארמוזה שיתף פעולה בכיוון זה, ולא נכון לומר שזים את
- 21 המהלך.
- 22 ארמוזה הודה ולא כיחד כי הפגיש את א' לבקשתה, עם שני עיתונאים (אדר פרימור וגידי וייץ)
- 23 בסמיכות לבחירתו של הנאשם לנשיאות, אולם א' לא היתה מוכנה לחשוף ענין הפגיעה המינית בה
- 24 ולא היתה מוכנה להתלונן במשטרה, ומסיבה זו לא פרסמו אותם עיתונאים דבר, וגם הוא עצמו לא
- 25 עשה דבר.
- 26 אם היה לארמוזה מניע כה חזק לפגוע בנאשם, כטענת ההגנה, הרי ששתיקתו במהלך התקופה משנת
- 27 2000 ועד לפרוץ הפרשה ושיחתו עם שולה קדם, שלאחריה נוצר הקשר בינו לבין סגלוביץ, ראש
- 28 הצח"מ, טופחת על פני תיזה זו.
- 29 בעדותו מסביר ארמוזה מדוע הוא נהג כך "אני כן רציתי שהיא תעיד, כן, אבל לא עשיתי שום דבר
- 30 בלי שהיא תסכים, לכפות עליה, זה כן, כן רציתי כל הזמן רציתי שהיא תעיד, רציתי שזה יגיע
- 31 למקום שזה צריך להיאמר שם." (עמ' 3533 שו' 7-3). במלים אחרות, ארמוזה רצה שהדברים ייעשו
- 32 על ידי א' מתוך אמונה ושכנוע פנימי, ולא מתוך כך שנדחפה על ידו לעשות כן שלא מרצונה.

בדלתיים סגורות

- 1 התנהגותו של ארמוזה לאחר שיחתו עם א', שיחה שהוקלטה ב-ת/102, תומכת בטענתו כי הוא לא
- 2 הוביל אותה לדבר ולא כפה עליה דבר. הראייה לכך היא שהוא החזיק בידו את קלטת השיחה,
- 3 ת/102, יותר מחדש ימים, כאשר כל המדינה געשה ורעשה עם פרוץ הפרשה, ולא עשה בה שימוש
- 4 כלשהו. רק לאחר שהבין מהתבטאותה של א' בפניו, לפיה היא תוהה כיצד המשטרה טרם הגיעה
- 5 לחקור אותה, ש-א' מוכנה לשתף פעולה בחקירה, רק אז פנה לשולה קדם ובהמשך הופנה לסגלוביץ'
- 6 וגילה את אוזנו בתלונתה של א'.
- 7
- 8 טענת ההגנה לפיה השיחה ת/102 הינה "השתלת גרסה" מפיו של ארמוזה בפיה של א', דינה
- 9 להידחות. שיחה זו התקיימה יום אחד בלבד לאחר פרסום הכתבה בעיתון "הארץ" (ת/113א)
- 10 (תאריך פרסום הכתבה - 12.7.06), כאשר ברור מעדות הגברת אהרונוביץ' - הכתבת שהשתתפה
- 11 בכתיבת הכתבה כמו גם מתוכן הכתבה עצמה ואף כי א' לא זוהתה שם בשמה, הרי שהדברים
- 12 המופיעים בכתבה באו, בין היתר, מפיה של א'. משמע, שלא היה כל צורך בהשתלת גרסה בפיה של
- 13 זו על ידי ארמוזה, משגרסתה כבר הופיעה בכתבה שפורסמה יום קודם לאותה שיחה.
- 14 כפי שעולה מעדות ארמוזה, סגלוביץ' ויחימוביץ', ארמוזה ידע מיחימוביץ' ולאחר מכן מ-א' על
- 15 שבועו ב-א' שני מעשי אונס על ידי הנאשם, וחרף העובדה שארמוזה עדכן את סגלוביץ' בכך, (ראה
- 16 מזכר נ/13), לא מצא ארמוזה לנכון להעיד על האונס השני מיוזמתו בחקירתו במשטרה, כל עוד א'
- 17 לא סיפרה עליו קודם לכן מיוזמתה היא בחקירת משטרה. ומאחר וארמוזה ידע מ-א' שהיא עוד לא
- 18 סיפרה על כך במשטרה, נמנע אף הוא מלדבר על כך בחקירתו.
- 19 רק לאחר ש-א' מספרת במשטרה בהודעתה השביעית מכברואר 2007 (ת/119א), על אירוע האונס
- 20 במלון, אין לארמוזה מניעה לספר על כך בחקירתו במשטרה ביום 19.3.2007 "כי אז כבר א' אמרה
- 21 לי שהיא סיפרה את זה... כל הזמן היה הליך מסוים שהיא לא רצתה לדבר על זה ואז... אחרי זה
- 22 היא אמרה." (עמ' 3456).
- 23
- 24 עוד נדגיש כי ארמוזה לא ידע כלל על קיומו של הרישום ביומן ת/171 במרכז הסיוע אילו יש אמת
- 25 בטענת הקנוניה של "השתלת" הידיעה ביומן ת/171, הכיצד זה ארמוזה, במהלך חקירתו במשטרה
- 26 לא מפנה את השוטרים לרישום זה כדי לתמוך בטענות א'? או מקבלים את עדותו של ארמוזה כי
- 27 נודע על הרישום ת/171 רק מפי בא כוח הנאשם, בעת חקירתו הנגדית כשהציג לו שאלה בענין זה.
- 28
- 29 אין חולק כי גם א' וגם ארמוזה אישרו במהלך עדותם בבית המשפט כי דיברו זה עם זה במהלך
- 30 החקירה, הגם שהורו להם להימנע מכך. ארמוזה הסביר את שיחותיו עם א' בצורך שלה בתמיכה
- 31 נפשית ובעידוד, שהרי הוא מכיר ומלווה אותה בענין זה על התפתחויותיו עוד מהשנים 99-2000. א',
- 32 כפי שהעיד עליה, הינה אישה חסרת ביטחון הזקוקה לחיזוקים, ומשהחקירה הטילה אותה

בדלתיים סגורות

- 1 למערבולת קשה, היא היתה זקוקה לתמיכה נפשית ולכתף תומכת, ושיחותיו עמה היו לצורך זה:
- 2 "היא מאוד היתה בודדה כל הזמן... בגלל זה גם היא נתלתה עלי, כלומר היא היתה מאוד לבד
- 3 בסיפור הזה, ולא היה כמעט עם מי לדבר על כל מה שהיא עוברת" (עמ' 3426). וכן:
- 4 "היא בן אדם שאין לה עם מי לדבר, [redacted] אין לה
- 5 גיבוי מצד ההורים שהם מאוד דתיים... איכשהו הייתי... כתף יחידה שלה... היא היתה מאוד
- 6 אומללה ובודדה בכל התקופה הזאת." (עמ' 3433). ארמוזה הדגיש כי לא דיבר עם א' על תוכן
- 7 החקירה, אלא רק על תחושותיה של א' ואנו מאמינים לדבריו אלו.
- 8 ארמוזה נהג בתום לב ושלא מתוך כוונת תיאום עדויות או שיבוש חקירה, וכדבריו:
- 9 "אף פעם לא חשבתי שאני עושה גם משהו אסור, הייתי מתקשר לסגלוביץ' להגיד לו נפגשתי
- 10 איתה וזה?" (עמ' 3600).
- 11
- 12 התרשמותנו מארמוזה היא מאדם רגיש, אכפתי שלא נותר אדיש למצוקתה של א'. עובדת היותו
- 13 מתנדב במרכז לנפגעות תקיפה מינית הכשירה אותו לשמש אוזן קשבת ל-א'. אף שלכאורה
- 14 מעורבותו נראית חשודה, על פניה, הרי שלאחר בדיקתה לאור אופן השתלשלות העניינים, הסרנו
- 15 ממנה כל אבק חשד למעורבות שזיהמה את עדותה של א', או כזו שבאה להעליל עלילת שקר על
- 16 הנאשם.
- 17 לא מצאנו במעורבותו דבר שיכול להצביע על "זיהום" גרסתה של א'.
- 18
- 19 הטיעון ביחס ליחמוביץ'
- 20 זו הכירה את א' באמצעות ארמוזה "הוא ביקש ממני להיפגש איתה כדי לחזק אותה, להושיט לה
- 21 סיוע, לעודד אותה קצת, להפיח בה ביטחון עצמי והסכמתי מיד" (עמ' 3041 שוי' 6-7), וזאת לאור
- 22 פעילותה בעבר כעיתונאית שטיפלה בנושאי נפגעי תקיפה מינית. ארמוזה לא סיפר לה ש-א' נאנסה,
- 23 אלא אמר לה ש-א' "הותקפה" על ידי הנאשם ושהגישה תלונה במשטרה, שהרי נכון לאותו מועד, זה
- 24 כל מה שידע. יחמוביץ' ידעה לומר בוודאות שבאותו מעמד ארמוזה לא דיבר על אונס וכאשר היא
- 25 עמדה להיפגש עם א', "לא ידעתי שמדובר באונס, חשבתי שמדובר בהטרדה מינית, במעשים
- 26 מגונים..." (עמ' 3042).
- 27
- 28 יחמוביץ' מספרת על המפגש עם א' שבמהלכו סיפרה לה א' שנאנסה על ידי הנאשם בלשכה בתל
- 29 אביב, אירוע אותו תיארה בחקירתה במשטרה ותיארה אותו כאירוע מיני, אך לא הזכירה שבמהלכו
- 30 התבצעה חדירה.
- 31 כמו כן א' סיפרה לה שהנאשם תקף אותה מינית בהזדמנות אחרת כשהגיע אל דירתה, וכן על אירוע
- 32 אונס שני בבית מלון בירושלים, שני האירועים ש-א' לא הזכירה בחקירתה במשטרה.

בדלתיים סגורות

- 1 יחימוביץ' מתארת את מצבה הנפשי של א' והתלבטויותיה אם לספר או לא לספר את מה שהסתירה
2 מהמשטרה וגילתה לה באותה שיחה.
3
- 4 ההגנה טענה כלפי הגב' יחימוביץ' כי בעצם שיחתה עם א', ולאור קיום שיחה קודמת שהיתה לה עם
5 א' מבית הנשיא והיכרותה עם א' ממשרד התחבורה, היא העבירה אינפורמציה מעדה לעדה וגרמה
6 לזיהום עדותה של א'. נטען כי א' אימצה מתוך סיפורה של א' מבית הנשיא פרטים שלא היו
7 בסיפורה הראשוני, כאשר המקור לתוספת זו הוא בגב' יחימוביץ'.
- 8 הגב' יחימוביץ' דחתה האשמות אלו והוסיפה, שלו א' היתה באה אליה לפני מסירת ההודעה
9 במשטרה, היא היתה ממליצה לה שלא להתלונן, שכן התרשמה ש-א' לא היתה "מבושלת" דיה
10 להגשת תלונה, ולכן ראשית לכל, היתה מפנה אותה לקבלת סיוע במרכז הסיוע לנפגעות תקיפה
11 מינית. יחימוביץ' סיפרה ש-א' לא היתה מודעת למסע היסורים שהיא יוצאת אליו בהתחשב
12 בעובדה, שהחשוד בעבירה הינו אישיות ציבורית בעלת שררה שיש לה קשרים, ואילו א' היתה
13 שברירית ונעדרת כל תמיכה למעט התמיכה שניתנה לה על ידי ירון ארמוזה. "ראיתי נפגעת שהיא
14 כל כך מבודדת, ולכן המשימה הראשונה שעמדה לנגד עיני, היתה לחבר אותה למרכז הסיוע
15 לנפגעות תקיפה מינית ולארגן לה פרובון, או טיפול פסיכולוגי..." (עמ' 3049).
- 16
- 17 גב' יחימוביץ' יעצה ל-א' לספר במשטרה את כל האמת, אך לא דחקה בה.
18 הקשר בינה לבין א' נמשך גם לאחר אותה פגישה ראשונה, אולם התמקד בתמיכה נפשית: "הוא כלל
19 עוד כמה פגישות מעטות ובעיקר שיחות טלפון אינטנסיביות... היא היתה מסמסת לי כשהיא
20 היתה במצוקה, והייתי חוזרת אליה... בהמשך בחודשים שבאו אח"כ זה כבר היה פחות על ה... זה
21 בעצם כבר בכלל לא היה על הענין עצמו, אלא יותר על ההתפתחויות שלו. פעם אחת למשל היא
22 ביקשה ממני שאדבר עם הבוס שלה בעבודה, ושאני אספר לו שזאת היא, ושאני אבקש ממנו
23 שיתחשב בה... היא התייעצה איתי [REDACTED] פעם אחת או פעמיים, היא התקשרה
24 מבועתת ואמרה שיש לה תחושה שרודפים אותה, שמאזינים לה, שאנשים מתקשרים ומתחזים
25 לעיתונאים, שהיא מרגישה לחץ מאוד חזק מהסביבה שלה." (עמ' 3055-3056).
- 26
- 27 למעט אותן שיחות שעליהן העידה יחימוביץ' שהיו בעיקרן שיחות הרגעה ותמיכה, היא ו-א' לא
28 חזרו לדון בנושא גופו: "לא חזרנו. לא חזרנו. זה היה כבר יותר תחזוק שלה הנפשי ועידוד שלה וכן
29 הלאה" (עמ' 3057 שו' 19).
- 30

בדלתיים סגורות

- 1 באשר למעורבותה של יחידות ביטחון בעניינין של מתלוננות נוספות, העידה יחידות ביטחון שפרסום
- 2 מעורבותה בעניינה של א' מבית הנשיא הוא שגרם לכך שזרמו אליה תלונות ומיילים, אותם הפנתה
- 3 לחקירת המשטרה בפניה ישירה לראש הצה"מ, מר סגלוביץ.
- 4
- 5 באשר להיכרותה עם דרור ניסן, העידה כי הוא נמנה על חוג מכריה מזה שנים רבות ולנסיבות
- 6 היכרותה עימו אין קשר לפרשה (עמ' 3062). היא איננה זוכרת כיצד עלה נושא א' בהקשר לדרור
- 7 ניסן, אך היא זוכרת שדרור אמר לה שהוא מכיר את א' עוד מתקופת עבודתו בכנסת ושהם היו
- 8 מאוד מיוחדים. שאז, ביקשה ממנו שיתמוך בה תמיכה נפשית, שכן א' היתה מאוד מבודדת באותה
- 9 תקופה (עמ' 3063).
- 10 את א.ב. ממועד התחבורה הכירה [redacted]; היא זכרה שעוד בתקופת עבודתה של זו
- 11 במשרד התחבורה, בפגישות לנאשם; א.ב. סיפרה לה שהנאשם הטרדה אותה מינית וכשיעצה לה
- 12 להתלונן במשטרה, השיבה לה א.ב. שהיא לא מוכנה בשל תלונה כזו לפגוע בקריירה שלה בעולם
- 13 הפוליטי.
- 14 יחידות ביטחון מאשרת כי היתה לה מעורבות גם בעניינה של א' מבית הנשיא, כשנחלצה לעזרתה של זו
- 15 שהותקפה תקשורתית על ידי מקורבי הנאשם שפגעו בה קשות.
- 16 יחידות ביטחון שללה הטענה שלמעורבותה בפרשה זו, ועובדת היותה בקשר עם שלוש מתלוננות נגד
- 17 הנאשם, היתה השלכה 'מזהמת' על גרסתה של א' או על מי מהמתלוננות האחרות, ואמרה:
- 18 "ש: העובדה ששוחחתי עם שלוש מתלוננות בתיק הזה, מעוררת איזשהו חשש לגבי העברת
- 19 אינפורמציה ביניהן. ועולה השאלה בהקשר הזה, ואני מבקשת שאת תתייחס לחשש הזה.
- 20 ת: התשובה היא חד משמעית לא, ב-א' רבתי, זה ברור לי לחלוטין שהדבר הוא גם אסור וגם היה
- 21 מחבל בחקירה, זה לא עלה על דעתי לרגע אחד ולא נעשה אפילו בפרט קטן אחד, בשום כיוון. חד
- 22 משמעית לא... שום דבר, בשום פנים ואופן, ולא היתה העברת אינפורמציה בין השלוש, אגב
- 23 במודע. אני לא רציתי לזהם את העדות שלהן, זאת אומרת, אני יודעת דבר או שניים על משפטי
- 24 אונס... זה ברור שלא הייתי מכשילה את החקירה. זה אבסורד." (עמ' 3068).
- 25 כן מקובלת עלינו הכחשתה של יחידות ביטחון את האשמת ההגנה לפיה נפגשה עם המתלוננות והאיצה
- 26 בהן לחגיש תלונה במשטרה, שכן "זה לא היה מעולם, הנפגעות הגיעו אלי... אחרי שהן כבר היו
- 27 במשטרה" (עמ' 3152 שו' 8-9). יתרה מכך, היא מיזמתה לא פנתה לאף אישה: "רק כאלה
- 28 שמבקשות להיפגש איתי. אני לא עושה שום דבר יזום... לא מתקשרת לאף אישה, רק כשהן פונות
- 29 לבקש סעד, אז אני נותנת להן את הסעד." (עמ' 3166).
- 30
- 31 אנו מאמינים ליחידות ביטחון, כי מעורבותה לא הונעה ממניעים של נקמה פוליטית, או מאינדה
- 32 פמיניסטית וכי פעלה כדמות תומכת ומסייעת לנפגעות תקיפה מינית, במסגרת עבודתה הציבורית.

בדלתיים סגורות

- 1 גם לא מצאנו כל ממש בטענה המעליבה משהו כי יחימוביץ' שימשה כ'מרכזנית', והעבירה
- 2 אינפורמציה ממתלוננת למתלוננת, מהטעם הפשוט שלא מצאנו כל בדל ראייה לכך. יתרה מכך, אנו
- 3 מאמינים כי ליחימוביץ' אכן יש הבנה ברורה וידע מספקים באשר לטיב המעשים שיכולים להיחשב
- 4 כשיבוש או כזיהום' חקירה וכדבריה שלה: "אני יודעת דבר או שניים על משפטי אונס... זה ברור
- 5 שלא הייתי מכשילה את החקירה זה אבסורד." (עמ' 3068).
- 6
- 7 לא מצאנו, איפוא, ממש בהאשמות שהוטחו בח"כ יחימוביץ' לפיהן מעורבותה "זיהמה" את עדותה
- 8 של א', עדותה והסבריה על אופי מעורבותה בענייניה של א', כמו בענייניה של א' מבית הנשיא,
- 9 מקובלים עלינו.
- 10
- 11 **ב. טענת העלילה**
- 12 כעולה מתשובת הנאשם לכתב האישום, הוא כפר בביצוע המעשים המיוחסים לו, וטען כי לא היו
- 13 דברים מעולם וכי מדובר בעלילה ש-א' מעלילה עליו. לטענת ההגנה, גרסתה של א' הינה גרסה
- 14 כבושה, הלוקה באמינותה ורצופה סתירות שיש בכוחן להעמיד בספק מהימנות הגרסה.
- 15 הנאשם מצביע על א' כעל מעלילנית שהעלילה עליו עלילת שווא, מתוך נקמנות על שפיטר אותה
- 16 ממשדד התיירות ולא קיבל אותה לעבודה בבית הנשיא.
- 17 הנאשם טוען כי א' הצטרפה ללהקת מעלילניות ושקרניות בלחץ התקשורת העוינת אותו, כשהיא
- 18 לומדת ו"מאמצת" פרטים מתוך פרסומים שהציפו באותה עת את המדיה הכתובה והאלקטרונית.
- 19 התייחסותו של הנאשם לטענותיה של א' כלפיו, היו בהירות וחדות. בהודעתו השלישית מיום
- 20 6.9.2006 אומר הנאשם כך: "זו נקמה על פיטוריה, ואני אוכיח לכם את זה". (ת/עמ' 3, שו' 68).
- 21 בהמשך הוסיף הנאשם את סירובו לקבל אותה לעבודה בבית הנשיא כסיבה נוספת להעללתה:
- 22 "היא ביקשה לעבוד פה פעמים רבות, במישרין, בעקיפין, כס כל מיני שליחים וסירבתי. היא
- 23 אמרה... שמצבה הכלכלי קשה... היא צריכה להאשים מישהו. הנה נשיא המדינה יכול לקבל
- 24 אותה לעבודה, הוא לא מקבל אותה ולכן זה קל להצטרף לליניץ' הזה ולנקום נקמה" (שם, עמ' 8).
- 25 וכן: "הגישה התלונה בגלל הפרסומים בתקשורת... היא באה בגלל התקשורת ורצתה לנקום. למה
- 26 רצתה לעבוד פה..." (שם, עמ' 11).
- 27
- 28 על טענת עלילה כסיבה להגשת תלונה בגין אונס, אמר בית המשפט העליון (כב' השופט פוגלמן) ב-
- 29 ארלקי נ' מדינת ישראל, (לא פורסם, 10.8.2010) (פיסקה 40), כי על מנת שהמניע ישמש ראייה,
- 30 יכרסם בעדות המתלוננת ויטיל בה ספק, יש להראות כי מדובר במניע קונקרטי ברור ומבוסס,
- 31 וכדבריו:

בדלתיים סגורות

- 1 " ... ככלל, יצוין כי אפשרות תיאורטית של מניע פוטנציאלי להפללה, אין די בה כדי לקבוע כי מניע
- 2 זה אמנם יצא אל הפועל, והביא למסירת עדות שאינה נכונה. לכל היותר הוא מהווה ראייה
- 3 נסיבתית המחייבת בחינה, אפשר שביתר שאת, של אמינות גרסתו של בעל המניע (לענין נפקותו
- 4 של מניע בקרב מבצע העבירה, שאף הוא אינו מהווה רכיב מרכיביה אלא אך ראייה נסיבתית
- 5 לאשמתו, השוו ע"פ 869/81 שניר נ' מדינת ישראל, פ"ד לח(4) 169, 234 (1984)). כדי שניתן יהיה
- 6 לעשות במניע נטען שימוש ראייתי, בין אם לצורך הרשעה, בין אם לצורך יצירת ספק בגרסה של
- 7 מתלונן, יש להראות כי מדובר במניע קונקרטי, ברור ומבוסס, מקום שבו הנסיבות הרלוונטיות
- 8 מלמדות על קיומו ..."
- 9
- 10 האם הצליח הנאשם להראות לבית המשפט כי אכן מדובר במניע קונקרטי ברור ומבוסס כאמור,
- 11 שעמד בבסיס תלונתה של א' נגדו, ובכך להטיל ספק בגירסתה?
- 12 לחיזוק טיעון זה, לפיו א' מונעת מניע הנקם בלבד, ושהיא מעלילה עליו עלילת שווא שפלה, הזמין
- 13 הנאשם מספר עדי הגנה מטעמו, שהעידו על כך כי א' השמיעה כלפיו איום ברוח זו באומרה שהיא
- 14 תתנקם בו על כי פיטר אותה. כך לדוגמא, נאמר בתצהירה של ברכה זכאי (נ/76א), שהוגש בהסכמה
- 15 כחקירה ראשית, לפיו ביום 14.2.99 הגיעה א' ללשכת השר וכשנמנעה ממנה הכניסה, על ידי מנהלת
- 16 הלשכה הזמנית, הגבי ליאת סיטון, התנהגה א' באלימות כלפיה ובצאתה מהלשכה בליווי איש
- 17 ביטחון הפטירה א' "אתם עוד תשמעו ממני". כן העידה ליאת סיטון ששמעה את א' כשהיא מטיחה
- 18 בנאשם באחת הפעמים "אתה עוד תשמע ממני" (עמ' 7134, שו' 22-26). כך גם דברי רויתל סבג
- 19 במכתבה "היא תמיד אמרה אני עוד אתנקם בו" (נ/80).
- 20
- 21 ההגנה תומכת טענת העלילה גם בעדותו של יוסי נעים, שסיפר כי שמע את א' במצודת זאב, מאיימת
- 22 לנקום בנאשם. בדבריו אלו של יוסי נעים לא מצאנו ליתן אמון, לאור התרשמותנו ממשקעי העבר
- 23 השליילים שיש לעד זה כלפי א' עוד מתקופת עבודתם המשותפת, על רקע עימותים חוזרים ונשנים
- 24 ביניהם, בשל עישון מאסיבי של העד בסביבתה של א' - דבר שמבחינתה היה בגדר בלתי נסבל עד
- 25 כדי מריבות קולניות חוזרות ונשנות. אנו מפנים להתבטאויותיו החריגות של העד כלפי א' בעמ'
- 26 6490-6492. התרשמותנו ממגמתיות עדותו מבוססת גם על קשריו של העד עם הנאשם, כשלכך
- 27 מתווספת הכחשתה של א' את אמירת הדברים, לרבות עצם הגעתה למצודת זאב.
- 28
- 29 באשר לעדותן של זכאי, סיטון וסבאג, הרי ששלוש העדות הללו מייחסות את עיתוי אמירת הדברים
- 30 ליום פיטוריה של א' בבושת פנים ממשדד התיירות. באותו יום נפשה של א' סערה מאוד. היא היתה
- 31 מושפלת ופגועה עד עמקי נשמתה, ואפילו יואלי, שבא אליה על מנת לשכך את כעסה, נדחה על ידה.

בדלתיים סגורות

- 1 א' היתה כה כועסת עד כי לא עיינה במסמך התבנות שהגיש לה יואלי: "כשאני כועסת אני לא תמיד
- 2 הכי מרוכזת" (עמ' 2362).
- 3
- 4 איננו מקבלים את הכחשתה של א' באשר לאמירת הדברים, וזו אינה עולה בקנה אחד עם הנסיבות
- 5 שאפפו את יום פיטוריה והלך הרוח הסוער, שבו היתה שרויה באותו יום כפי שהיא עצמה מתארת.
- 6 הכחשתה את אמירת הדברים נעשתה להתרשמותנו, או מתוך כוונה לצייר את דמותה בקווים
- 7 חיוביים יותר, או מתוך העדר זיכרון אמיתי וכנה, כפי שציינה א', כי כאשר היא כועסת היא אינה
- 8 מרוכזת.
- 9 מכל מקום, לא מצאנו כי הכחשתה של א' אמירת הדברים, פוגמת במהימנותה באופן כללי באשר
- 10 לגרעין העדות.
- 11
- 12 מקובל עלינו שדברים ברוח זו "אתה/אתם עוד תשמעו ממני", אכן יצאו מפיה של א' באותו יום,
- 13 אולם יש להבנים על רקע העיתוי והקשר אמירתם בבחינת "עידנא דרתחא", ולא מתוך כוונה לנקום
- 14 בנאשם על דרך של העללת עלילה שהנאשם אנס אותה והטריד אותה מינית.
- 15 כן ניתן להסביר את האמירה בהצהרת כוונות מצדה של א' לפנות להליך משפטי, מה שאכן עשתה
- 16 ביום שלמחרת פיטוריה, כשפנתה לעורך בן טובים.
- 17
- 18 יתרה מזו, הפרשה פורצת לתודעה הציבורית ביולי 2006. באותו זמן א' כבר נשואה, אם ל
- 19 ורחוקה כ-8 שנים מהמעשים שנעשו בה, לטענתה, על ידי הנאשם, ואין הדבר בגדר הסביר בעינינו ש-
- 20 א' רצתה לנקום בנאשם על דרך של רקימת עלילת אונס קשה נגדו. רק משום שהוא פיטר אותה
- 21 מעבודה בלשכה כשמונה שנים לפני כן! בעצם העללת עלילה כזו היא הרי פוגעת, מכתימה ומסכנת
- 22 את עצמה ומשפחתה בחשיפה - דבר שלא מתיישב עם מה ששמענו מפיה וראינו במהלך חקירותיה
- 23 במשטרה באשר לחששה מעצם החשיפה, חשש שמנע ממנה להתלונן נגד הנאשם במשך תקופה
- 24 ארוכה.
- 25
- 26 לו חפצה א' בנקמה בנאשם על רקע פיטוריה על דרך רקימת עלילה על מעשה אונס שהנאשם ביצע
- 27 בה, יכולה היתה לעשות זאת באופן כמעט מידי ובעיתוי הטוב ביותר מבחינתה, בעת שהנאשם היה
- 28 מועמד לכהונת נשיא המדינה, כאשר פרסום הפרשה עלול היה לחסל את סיכוייו. אך כאמור, אף ש-
- 29 א' הופגשה פעמיים עם עיתונאים על ידי ארמוזה בסמוך למועד בחירתו של הנאשם לנשיא, החליטה
- 30 בכל זאת שלא לחשוף תלונתה בשל חששה מהמחיר הכבד שתצטרך לשלם - חשיפה שהיתה פוגעת
- 31 בה עצמה ובבני משפחתה.
- 32

בדלתיים סגורות

- 1 באשר לטענת ההגנה שגם מדברי ארמוזה עולה כוונת א' לפגוע בנאשם, נאמר כך :
- 2 אנו מאמינים לארמוזה ש-א' אכן רצתה שהנאשם ייענש, אחרת לא ניתן להבין את הסכמתה לפגוש
- 3 שני עיתונאים; אך נזכיר כי ארמוזה אמר כי אף ש-א' רצתה להעניש את הנאשם, היא לא היתה
- 4 מוכנה לעשות זאת באמצעות הגשת תלונה שעניינה פגיעה מינית והעדיפה כי ייפגע בפרסום בגין
- 5 שחיתות, ענייני חנינות וכיו"ב: "היה לה הרבה יותר נוח לדבר על הדברים מסביב... הקטע המיני..
- 6 הפגיעות המיניות היו לה הרבה יותר קשה לדבר עליהם... היא רצתה איכשהו שייפגע, אפילו אם
- 7 הוא ייפגע בדברים מסביב, זה היה לה הרבה יותר נוח מאשר שהיא תצטרך לבוא להעיד" (עמ' 3534).
- 8
- 9 למותר לציין כי רצון הקרבן כי הפוגע ישלם את מחיר מעשיו ויענש עליהם, אין בינו לבין עלילת
- 10 שווא - ולא כלום.
- 11
- 12 נימוק נוסף המפריך את טענת העלילה שבפי הנאשם הינו העובדה ש-א' לא הגיעה מיוזמתה להגיש
- 13 תלונה במשטרה על אירועים מלפני שמונה שנים. על האופן בו הגיעה א' לחקירת משטרה פירטנו
- 14 בפרק נפרד; א', שלא בטובתה, מצאה עצמה ביעין הסערה' לאחר שהוזמנה לחקירה בתואנה
- 15 שמבקשים לחוקרה בענין אחר, ומצאה עצמה נשאלת על מה שעשה לה הנאשם בתקופת עבודתה
- 16 במשרד התיירות.
- 17
- 18 האם יעלה על הדעת כי א' הינה כה מתוחכמת וערמומית (אף שהתרשמותנו ממנה היתה הפוכה),
- 19 תיזום פניה עקיפה שלא לומר 'עקומה', באמצעות ארמוזה כדי להיחקר על דברים לגביהם טרם
- 20 החליטה, בינה לבין עצמה, אם בכוונתה לשתף בהם אחרים !?
- 21 נזכור כי מחולל החקירה לא היתה א' בתלונה מן העבר הרחוק, אלא הנאשם עצמו ש'העיר שדים
- 22 מרבצם' בפנייתו ליועץ המשפטי לממשלה, בתלונה על מעשה סחיטה שביצעה כלפיו א' מבית הנשיא.
- 23 א' ממשרד התיירות לא הגיעה לחקירה המשטרתית על תקן של מתלוננת - זו שבאה להיפרע
- 24 מהנאשם ולנקום בו בהעלאת עלילה שפלה וחמורה מאין כמותה; אלמלא פנייתו של ארמוזה
- 25 לסגלוביץ', כעולה מ-10/נ, ספק אם א' היתה מגיעה מיוזמתה למסירת תלונה.
- 26 צפייה בקלטות המתעדות את חקירתה של א' מפריכה לחלוטין את טענת העלילה והופכת אותה
- 27 לתלושה מן המציאות.
- 28 צפייה בדיסק חקירתה הראשונה של א' הותירה בנו את הרושם החד והברור, ש-א' אינה ששה לשתף
- 29 פעולה באופן מלא ולחשוף בפני החוקרים את שעל לבה. היא מגלה טפח ומסתירה טפחיים, הן בשל
- 30 בחירה מושכלת מה בכוונתה להסתיר והן מחמת שיכחה.
- 31 הודעתה הראשונה של א' ממחישה את החשש והפחד מעצם החשיפה, שבאו לידי ביטוי ביתר שאת
- 32 בהודעתה השנייה. יחסה כלפי המשטרה מתאפיין בחשדנות יתר וחוסר אמון בולט. היא חוששת

בדלתיים סגורות

- 1 שדבריה יהיו מבולבלים ולא מדויקים. פרטים מהזיכרון עולים ומציפים אותה אך זיכרונה בוגדני.
- 2 היא יושבת ומצחקקת בעצבנות ובמבוכה, לעתים גם בוכה לאורך חקירתה, מצב רוחה משתנה
- 3 בהתאם לנושא; ככל שהנושא רגיש וקשה יותר, פוחתת יכולתה לשתף פעולה.
- 4
- 5 א' מבועתת מכך שזהותה ודבריה יודלפו. היא מתעניינת מי עוד יקרא את תוכן הודעתה, מי עוד
- 6 ייחשף אליה, ניכר בה שהיא חוששת וחששה הוא אמיתי וכן.
- 7 א' בוכה ואומרת לחוקרים שהיא אמנם משתפת עמם פעולה, אך למרות שהיא כואבת את הכאב
- 8 הזה כבר כמה שנים, היא נמנעה מלהתלונן משום שהתלונה אינה מצדיקה את הקורבן שלה, את
- 9 הפגיעה בחייה האישיים, במשפחתה, בילדיה ובעלה. זו הסיבה שהתלבטה האם ליתן תשובה
- 10 החלטית לשאלה אם היתה חדירה, בכך:
- 11 "אני לא רוצה לענות. זה לא בגלל שזה כן או לא, אני אגיד לך למה כן ולמה לא ותביני למה אני
- 12 נשארת בלמה לא, כי גם אם כן, נגיד, אז זה בדיוק מה שדיברנו עכשיו בעלי, ילדים, וגם אם לא אני
- 13 לא רוצה להגיד לא, כי אני לא רוצה שיהיה שום דבר שאולי יגרום שהוא ייצא איכשהו נקי מכל
- 14 הסיפור, הוא לא יכול לצאת נקי אפילו רק מהעדויות שלי... לא אני רוצה שתביני, אני לא
- 15 משקרת..." (ת/2א103, עמ' 20).
- 16
- 17 האם כך נראית תלונתה של מתלוננת שקרנית? וכי מה פשוט יותר ל"מעלילנית" שנמצאת במשטרה
- 18 כשהחוקרים ממתנינים למוצא פיה – אם כוונתה נקמה – לאשר שהיתה חדירה בהזדמנות הראשונה
- 19 שנקרית לפניה?!
- 20
- 21 ניסיון החיים והשכל הישר הדריכונו, כי עלילה ונקמה אינם נוצרים בן רגע, והמעונין בנקמה
- 22 יתעסק בנקמתו ויהפוך בה פתנה וכתנה לאורך השנים הרבות שחלפו; מאז פיטורי א' חלפה תקופה
- 23 של כשמונה שנים והדעת נותנת שלו חשבה א' ותכננה להעליל על הנאשם עלילת אונס, היתה מגיעה
- 24 למשטרה כש"משנתה סדורה", תיאוריה מוגזמים באשר למידת הכוח שהפעיל כלפיה, תוך שהיא
- 25 מוסיפה כהנה וכהנה, דברים שלא היו, ומאדירה את רמת ההתנגדות שהפעילה כלפי ה"אנס
- 26 האכזרי" ומספרת על החדירה לגופה - האונס, אף מבלי שנשאלה על כך.
- 27 אך לא זאת התלונה ולא אלו הדברים שנשמעו מפיה של א' בחקירתה הראשונה. תיאוריה מינוריים
- 28 ותחילתם באמירות, רמזים ו"דברי חיזור" מצדו של הנאשם שהותירו אותה הלומה ומבולבלת,
- 29 כשהיא נמנעת מלהזכיר עובדת החדירה לגופה. האם כך נשמעת תלונתה של מתלוננת מעלילה
- 30 המבקשת לנקום בנאשם על פיטוריה בתלונה על אונס שלא היה?! מסופקנו.

בדלתיים סגורות

- 1 האם הגיוני הדבר ש-א' תסכן את כל אשר בנתה - משפחה וזוגיות - רק בגלל רגש נקם ישן נושן וכל
- 2 זה על שום שהנאשם פיטר אותה מהעבודה שמונה שנים לפני כן, ולא רצה לקבל אותה לעבודה בבית
- 3 הנשיא לפני 6 שנים!?
- 4
- 5 בחקירתה השנייה מתייחסת א' לטענת העלילה, ולטעמנו, הדברים שיוצאים מפיה של א' באותה
- 6 עת, משקפים יותר מכל את תחושתה האמיתית של א' - תחושה המקובלת עלינו:
- 7 "איך יעלה בדעתך או בדעת אני לא יודעת מה שאני אבוא לפה להעליל עלילה כשזה משפיע עלי
- 8 מבחינה נפשית... למה אני אעשה דבר כזה? ואני אפילו פה, גם כשאני יושבת פה, אני אפילו לא
- 9 מרגישה שאני פה על בסיס של נקמה, אלא על בסיס שהגיע הזמן שהצדק יצא לאור... " (ת/106A,
- 10 עמ' 27). "אני אימא ל- ילדים, נשואה, באה לכאן מסגירה דברים כאלה... כמו המלה האיומה
- 11 הזאת חדירה וכאלה... בפעם הקודמת ראית כמה היה קשה לי... לדבר על זה והסברתי לך גם
- 12 למה, כי זה עשוי אולי לפגוע במשפחה שלי, אני אבוא וארצה לפגוע במשפחה שלי, כי אני ארצה
- 13 איזה עלילה? אני בכלל לא שם, הוא פשוט שקרן." (ת/106A, עמ' 28).
- 14
- 15 דברים דומים השמיעה א' במהלך עדותה בבית המשפט כשהסבירה את שתיקתה לאורך השנים
- 16 בשל חששה מהחשיפה, והמחיר האישי הכבד שתצטרך לשלם כתוצאה מהחשיפה:
- 17 "אני לא אעביר את עצמי את כל דרך היסורים הזאת, אין ביטוי אחר שבעצם מסביר כל מה שאני
- 18 עוברת שלוש שנים, זה לא רק העדות הזאת, בגלל דבר כזה אני יעביר את עצמי כל זה, חשיפה
- 19 שלי, של הילדים שלי, הפחדים שלי הכל, אני אמציא סיפור כזה בשביל להתנקם בו, או
- 20 בגלל שהוא פיטר אותי או בגלל שהוא לא סידר לי עבודה? אני לא שם, לא יעלה על הדעת בכלל
- 21 דבר כזה. אני סובלת מכל התהליך הזה, זה לא משהו שהוא כיף לי... זה משהו שהוא קשה לי
- 22 ברמות כל כך עמוקות, שזה נראה לי רק מוח מעוות יכול לחשוב שבגלל שהוא פיטר אותי, אז אני,
- 23 אז פיטרו אותי עוד הרבה אנשים, בדרך לא הרבה, אבל נגיד שפיטרו אותי, אז למה לא לומר
- 24 גם עליהם, לא המצאתי כל מיני סיפורים כאלה." (עמ' 2162).
- 25
- 26 בסיכומיהם תהו ב"כ המאשימה למה היתה א' צריכה לספר על הגעת הנאשם לדירתה ועלייתה עמו
- 27 במדרגות ארבע קומות מבלי שהדליקה את האור, כדי שלא ייראו יחדיו - פרט ש-א' סיפרה עליו
- 28 בחקירה כמשיחה לפי תומה, כאשר כל שהיה בדירה התמצה, לדברי א', במעשה מגונה שהסתיים
- 29 כש-א' הדפה אותו מעליה, אלמלא היה מדובר בתלונת אמת.
- 30 כן תהו על מה ולמה תספר א' כי אירוע האונס השני התרחש בחדר בבית מלון בירושלים בזמן
- 31 העבודה, כאשר הקונוטציה העולה מעצם הגעתה לחדר בבית המלון באמצע היום, ברורה לכל
- 32 מתבגר ובוודאי שהיתה ברורה גם לה עצמה. וכי מה הוסיף לה אלמנט זה של מיקום האונס בחדר

בדלתיים סגורות

- 1 המלון, אלמלא התרחש שם באמת, כאשר ברגיל, באותן שעות הן הנאשם והן א' צריכים היו להיות
- 2 במקום עבודתם!?
- 3 אכן הערות במקומן ואין לנו אלא להצטרף אליהן.
- 4 דעתנו היא כי הראיות, ניסיון החיים והשכל הישר שוללים את תיזת העלילה אותה מעלה הנאשם.
- 5 הגשת תלונה על אונס כתגובה על פיטורין שהתרחשו שמונה שנים קודם לכן, הינה מחוסרת סבירות
- 6 והיגיון. חוסר הפרופורציה בין הפגיעה הנטענת על ידי המתלוננת - פיטורין בלבד - לתגובה של הגשת
- 7 התלונה על אונס מחזק עוד יותר את אותו חוסר היגיון.
- 8 אנו דוחים, אפוא, מכל וכל את טענת העלילה.
- 9
- 10 **ג. מכתב השנה טובה - ת/109**
- 11 להצגת מכתב השנה טובה ת/109 ע"י ההגנה תכלית משולשת:
- 12 הראשונה - להוכיח כי לא חל שינוי ביחסים בין א' לבין הנאשם, דבר שסותר את טענתה שתהליך
- 13 המידור וההשפלה החל לאחר יוני 1998 (האונס במלון בירושלים), בעוד שעיתוי כתיבת ת/109 על ידי
- 14 א' הינו ספטמבר 1998.
- 15 השנייה - עצם כתיבתו של ת/109, השופע "ביטויי חום ואתבה" כלפיו, כך לגרסת ההגנה, אינו יכול
- 16 להתיישב עם טענתה של א', כי הנאשם אנס אותה וכפה עצמו עליה, ובהמשך אף השפיל אותה כדי
- 17 להביא לפיטוריה על רקע אי היענותה לו.
- 18 השלישית - לתמוך בגרסתו החלופית של הנאשם שבאה מפני סניגוריו, כי א' היתה מאוהבת בו, וכי
- 19 אין לשלול את האפשרות כי היחסים ביניהם התקיימו בהסכמה ושלא בכפייה, על רקע "ביטויי
- 20 אהבה" המוכחים ב-ת/109.
- 21
- 22 ההגנה ייחדה חלק נרחב מחקירותיה הנגדיות וסיכומיה בעל פה, לנרטיב של המכתב ת/109, ונתמקד
- 23 בתמצית טיעונה בענין זה: "העובדה כי קורבן לעבירות אונס חוזרות ונשנות, כותבת למבצע האונס
- 24 מכתב כה אישי וכה חם - זמן קצר מאוד לאחר אירועי האונס, יוצרת קושי לא מבוטל ותגובתה
- 25 המתחמקת והמתפתחת של א' למכתב זה אף היא יוצרת ספק בדבר מהימנותה" (חלק שני
- 26 לסיכומי ההגנה בעניין האישום הראשון, עמ' 103 פסקה 385).
- 27
- 28 א' נחקרה אודות מכתב השנה טובה (ת/109), בארבע הזדמנויות שונות וכפי שיפורט להלן:
- 29 הראשונה - הודעה מיום 3.10.2006 (ת/108א); השניה - הודעה מיום 13.10.2006 (ת/110א);
- 30 השלישית - הודעה מיום 14.6.2007 (ת/126א) והרביעית - הודעה מיום 6.10.2008 (ת/134א).

בדלתיים סגורות

- 1 נציין כי מכתב השנה טובה (ת/109) צץ לראשונה בראיון טלוויזיה עם עו"ד ציון אמיר, בא כוחו של
- 2 הנאשם, כשהוא מצוי בידיו והוצג כ'מכתב אהבה' שכתבה א' לנאשם. א' מגיעה, אפוא, לחקירה
- 3 ביום 3.10.06 (ת/108א) המתקיימת לאחר אותו ראיון בטלוויזיה, שבו צפתה לדבריה, וידעה על
- 4 קיומו של ת/109, ומכל מקום, לא אמורה להיות מופתעת מעצם קיומו.
- 5 חרף האמור, א' לא מגיעה לחקירה עם תשובות "מוכנות", ולשאלה אם כתבה מכתב זה, א' משיבה
- 6 "אני לא זוכרת שכתבתי את זה", אם כי הכתב דומה "זה יכול להיות הכתב שלי" היא חוזרת שוב
- 7 ושוב על אמירתה כי אינה זוכרת את כתיבת המכתב. (ת/108א, עמ' 51-50).
- 8 א' מסתייגת נמרצות מאמירת החוקר כי מדובר במכתב אהבה "מכתב אהבה, אל תיסחף, זה לא
- 9 מכתב אהבה." (שם)
- 10
- 11 א' מתבקשת על ידי החוקר הנון להתייחס לכתיבת המכתב, אף שהיא אומרת לו כי אינה זוכרת את
- 12 עצם כתיבתו; ההסבר הראשון שעולה מפיה הוא בגדר השערה בלבד, ולפיו יתכן מאוד שכתבה את
- 13 המכתב כדי לךצות את הנאשם, שלא ישפיל אותה ויטייח אליה במידת כבוד מינימלית, וכדבריה:
- 14 "כל התקופה שהייתי שם והוא השפיל אותי, כל הזמן ניסיתי שעדיין כאילו, שאיכשהו שהכבוד
- 15 שלי ישמר, ניסיתי להמשיך להתנהג אליו... ביראת כבוד... בצורה מכובדת... אז למרות המעשים
- 16 שהוא עשה אני עדיין נהגתי בו בכבוד, אם כמה שזה נשמע מגוחך" וכן "רציתי כל הזמן שהוא
- 17 יתנהג בי בצורה יפה... אז כל הזמן ניסיתי להתנהג אליו בצורה שתרצה אותו, אתה מבין? כדי
- 18 שהוא לא ישפיל אותי" (ת/108א, עמ' 52-53).
- 19 לשאלת החוקר אם מישוהו ביקש ממנה לכתוב את המכתב השיבה כי אינה זוכרת, תוך שהיא
- 20 מוסיפה "אני גם לא אחסום את האפשרות אם הוא ביקש ממני. הוא מסוגל. אבל אני לא זוכרת.
- 21 אני לא רוצה להגיד דברים שאני לא זוכרת." (שם, עמ' 53).
- 22
- 23 עשרה ימים לאחר מכן, ביום 13.10.06, היא נחקרת שוב ומאשרת כי מדובר בכתב ידה, אך היא
- 24 עדיין אינה זוכרת את נסיבות כתיבת המכתב. היא מעיינת במכתב ומשרואה שהוא לא ממוען
- 25 לנאשם, משיבה מתוך השערה: "בכלל זה לא היה מיועד אליו, אני לא יודעת..." (ת/110א, עמ' 2)
- 26 וממשיכה להעלות השערות שיכול להיות שהמכתב היה על שולחנה ונלקח משם. "הכל יכול
- 27 להיות... יכול להיות שלא נתתי לו, שזה לא מיועד אליו בכלל.", א' חוזרת ואומרת שאינה זוכרת
- 28 שכן עבר פרק זמן ארוך "הרבה שנים משהו כמו שמונה שנים." – מה שלא מונע ממנה להמשיך
- 29 ולהעלות השערות: "יכול להיות שכתבתי את זה לידיד שלי" אך בעיקר היא אינה זוכרת "יש לי
- 30 בלאקאאוט" וחוזרת על ההסבר שהתכוונה רק לרצות. "כי הוא כל הזמן השפיל אותי... אני כל
- 31 הזמן ניסיתי... לרצות אותו שאולי הוא ישנה... את ההתנהגות שלו כלפי. לרצות אותו אולי זה לא
- 32 המלה... לרצות ולא בקונוטציות מיניות", היא מחפשת את המלה הנכונה: "להיות נחמדה, לא

בדלתיים סגורות

- 1 נחמדה, ווי, זה לא, אל תכתוב את זה... זה ישר... הכוונה היא להמשיך לעבוד... כאילו בענייני
- 2 עבודה. כל מה שקשור לענייני עבודה... שתהיה אוירה טובה במשרד.", שכן הנאשם התייחס אליה
- 3 כאל "אוויר", עקף את סמכויותיה ו-ת/109 היה ניסיון "לשנות את המצב... חלק מה... מהניסיונות
- 4 שלי שהוא ישנה את היחס שלו אלי." (ת/110א, עמ' 4-2).
- 5
- 6 א' מסתייגת שוב מהתייזה ש-ת/109 הינו מכתב אהבה: "... לא בעיני לפחות כי את יכולה גם לתת
- 7 מכתב כזה למישהו... מישהו שהוא אבא, נגיד לאבא אני יכולה לתת מכתב כזה..." (שם, עמ' 5).
- 8 א' מעלה השערה נוספת "חוץ מזה גם שיכול להיות שהוא ביקש ממני לכתוב מכתב כזה. יכול
- 9 להיות" (ת/110א, עמ' 8), אך חוזרת להסברה הקודם לפיו ביקשה לרצותו: "אתה לא מתאר לעצמך
- 10 איזה השפלות אני עברתי וכשבן אדם נמצא שמה, אתה רוצה לחזור אפילו לא ל... למלכה שהיית
- 11 בהתחלה שסיפרתי לך, אלא לאיזשהו בלאנס ולאיזשהו מקום סביר... אתה מנסה לעשות הכל,
- 12 לחזור לאיזשהם פרופורציות, לחזור שיהיה לכבוד... לכבוד הבסיסי שיש לכל בן אדם שכבר לא
- 13 היה לי שם..." (שם, עמ' 9-8), היא חוזרת ומסתייגת שוב מהאמירה שמדובר ב"מכתב אהבה":
- 14 "אני רוצה להגיד לך... למרות שזה לא נראה לכם ככה, מבחינתי כאילו זה יכול להיות גם...
- 15 כשאתה כותב למישהו שהוא כמו אבא וכמו, הוא סמכות והוא סמכות בשבילך.. שמחליטה לגביך
- 16 איך יתייחסו אליך בהשפלה או... בכבוד של מלכה..." (שם, עמ' 9).
- 17
- 18 בהמשך שב ומופיע בהסבריה מוטיב הריצוי "כשאתה רוצה לעסוק (צ"ל: לרצות; כפי שנכתב
- 19 בהודעתה הכתובה ת/110 עמ' 2 שוי 38) מישהו כשאתה נמצא במצב של מצוקה כל כך, קשה של
- 20 השפלה ועלבון ו... זלזול כלפיך אתה רוצה לעסוק ש... שעושה דברים שאתה לא מעוניין בהם, נגיד
- 21 יכול להיות ש... שכתבתי פה דברים שבכלל לא, לא התכוונתי אליהם... כשאתה לא מאמין בהם
- 22 במאה אחוז, שאתה לא מאמין בהם... נגיד ש... שכתבתי פה דברים שבכלל אני לא מאמינה בהם
- 23 רק בשביל לרצות אותו." (ת/110א, עמ' 10).
- 24
- 25 בפעם השלישית מתייחסת א' למכתב השנה טובה (ת/109) במהלך חקירתה ביום 14.6.07, כתשעה
- 26 חודשים לאחר שהמכתב מוצג בפניה לראשונה. במהלך התקופה שחלפה מצויה א' בטיפול
- 27 פסיכולוגי אצל הגב' איריס ישראלי, כאשר במהלכו של הטיפול נזכרה בנסיבות כתיבת המכתב
- 28 (ת/109): "פתאום אני נזכרת בכל מיני דברים, לא הייתי באה לתת עדות על זה כי אני לא יודעת
- 29 ופתאום אני נזכרת בכל מיני פרטים שהוא כן ביקש ממני מכתב" (ת/126, עמ' 6).
- 30 א' מספרת על נסיבות היזכרותה במהלך הטיפול הפסיכולוגי: "אני ממש זוכרת שסיפרתי לה שכל
- 31 הזמן הייתי עסוקה ולא היה לי זמן וכל הזמן הוא אמר נו תכתבי לי תכתבי לי... אמרתי לו שנה
- 32 טובה אז הוא אמר תכתבי לי משהו כזה שוב אני לא זוכרת בדיוק את המלים אבל אני זוכרת

בדלתיים סגורות

- 1 שהייתי עמוסה... דיברתי עם עצמי ואמרתי מה אני אעשה כאילו יש לי כזאתי ערימה, אני הרי
- 2 היחידה שעבדתי שם" (שם, עמ' 6), וכשכתבה את המכתב, הנאשם ביקש לראות מה כתבה "אמרתי
- 3 לו לא גמרתי והוא אמר לי לא נורא תביאי לי לראות את זה. ואז הוא קיפל את זה ושם את זה בתיק
- 4 שלו ואמרתי לו תביא לי את זה אני לא גמרתי בכלל... ולא התכוונתי בכלל לתת לו את זה. הוא שם
- 5 את זה בתיק והלך..." (שם, עמ' 8).
- 6 משנשאלה מדוע לא אמרה, בהודעתה הקודמת, שהנאשם ביקש ממנה לכתוב את המכתב, השיבה כי
- 7 לא זכרה ומשנוכרה, הפריע לה הדבר מאוד, ואפילו חשבה לא לדווח על כך כי הדבר עלול לפגוע
- 8 באמינותה: "אני לא יודעת אם אני אתן על זה עדות רשמית, אני עכשיו משתפת אותך כי סיפרתי
- 9 את זה לפסיכולוגית..." (שם, עמ' 7).
- 10 חרף ניסיונותיו החוזרים ונשנים של החוקר להרגיעה משום ש"זה שאת לא זוכרת זה לא אומר שאת
- 11 משקרת" אי לא נרגעת שכן הפריעה לה העובדה שהיא נשאלה בעבר על ידי אותו חוקר, אם ביקש
- 12 ממנה מישהו לכתוב את המכתב, והשיבה בשלילה: "אני זוכרת שאתה שאלת אותי, אני כמעט
- 13 משוכנעת ששאלת אותי אם הוא ביקש ממני שאני אכתוב לו מכתבים" (שם).
- 14 אי מסבירה את סגנונו החנפני והמתרפס של ת/109 בכך שביקשה לרצות את הנאשם: "אני לא
- 15 רציתי שישפיל אותי והוא גם הבוס שלי והיו לי יחסי מרות כלפי." (שם, עמ' 10).
- 16
- 17 **הפעם הרביעית** ש-א' נדרשת לנסיבות וסיבת כתיבתו של המכתב (ת/109), היא בהודעתה מיום
- 18 6.10.2008 (ת/134א).
- 19 אי מתקשה להבין כיצד היתה מסוגלת לכתוב מכתב בנוסח ת/109 שאינו אופייני לה: "זה בכלל לא
- 20 בסגנון שמתאים לי, שתבין באיזו מצוקה... אני הייתי כדי לכתוב מכתב כזה, אפילו לבעלי אני לא
- 21 כותבת מכתבים כאלה, כי באישיות שלי אני בן אדם יותר סגור... שתבין באיזה לחצים הייתי
- 22 צריכה לעמוד בשביל לכתוב נוסח כזה..." (ת/134א, עמ' 56).
- 23
- 24
- 25 בעדותה בבית המשפט חזרה אי' על דבריה כי כתבה את ת/109 לבקשתו של הנאשם:
- 26 "אני רק זוכרת שהוא אמר לי תכתבי לי שנה טובה... תכתבי שאת אוהבת אותי, תכתבי, תכתבי
- 27 ואני כל הזמן ככה בראש שלי אמרתי, אני לא אכתוב ולא שום דבר, וגם יש לי כאילו הרבה עבודה.
- 28 עכשיו כל פעם בין הפגישות שנכנסתי, אז הוא שאל אותי, נו כתבת לי, נו את, כאילו תסיימי עם
- 29 זה, תכתבי את זה ואני כל הזמן אני לא רציתי, ואז הוא התחיל ללחוץ עלי ואז התחלתי לכתוב,
- 30 בהנחה כנראה שאני לא אתן לו את זה. וכל פעם, ואני מדברת על אותו יום, כל פעם שנכנסתי אליו
- 31 בין הפגישות, אז הוא שאל אותי, נו כתבת, נו כתבת, תכתבי שאת אוהבת אותי ולקראת סוף היום,
- 32 אמרתי לו שלא גמרתי את זה, כי לא רציתי לתת לו את זה. אז הוא אמר לי טוב, תביאי לי לראות

בדלתיים סגורות

- 1 מה, שאני יביא לו לראות מה אני כתבתי. ואז אני זוכרת זה היה סוף יום העבודה שלו, והוא עמד
- 2 ממש בקצה השולחן, התיק שלו כבר היה על השולחן ואני הבאתי לו את המכתב והוא קרא ואמרתי
- 3 לו, לא, לא תיתן לי, תיתן לי לגמור את זה, להעתיק את זה... להעתיק את זה כאילו לדף יותר יפה,
- 4 זה סתם התחמקות, כי אני לא רציתי לתת לו את זה. כי עובדה שגם לא כתבתי למי, אם הייתי
- 5 רוצה לתת לו את זה, אז הייתי כותבת לשר והייתי כותבת מ-א' והייתי כותבת תאריך, ... הייתי
- 6 מוצאת דף יותר יפה לתת שנה טובה. ואז הוא אמר לא זה בסדר, והוא קיפל את זה והכניס את זה
- 7 לתיק ואני ניסיתי ככה להגיד לו, לא תביא לי את זה. אז הוא אמר לי לא, לא, והוא ממש לקח את
- 8 זה ושם את זה בתיק שלו וזהו". (עמ' 2063-2064).
- 9
- 10 א' הסבירה את סגנון כתיבתה המתחנף במצוקה שהיתה מצויה בה באותה תקופה, ובתקווה שאם
- 11 תכתוב את שמבקש הנאשם, יחסי העבודה ישונו להיות תקינים:
- 12 "תראי, לי היה מאוד קשה באותה תקופה, כי זה הייתה כבר תקופת השפלה והכל ואני, כל הזמן
- 13 ניסיתי שמערכת יחסי העבודה יחזרו להיות תקינים כאילו, אז מבחינתי הוא אמר לי תכתבי, אם
- 14 זה מה שיעשה יחסי עבודה תקינים, אז אני אכתוב, למרות שגם עכשיו שאני קוראת את זה, זה
- 15 כל כך לא, זה לא הסגנון שלי כל כך, כי אני בדרך כלל לא כותבת... רציתי שהוא יהיה מרוצה
- 16 ושאו לי הוא יתחיל להתנהג אלי יפה. כאילו יפה, אני מתכוונת יחסי עבודה תקינים, בלי הטרדות.
- 17 אז הוא אמר תכתבי, תכתבי שאת אוהבת אותי, אז אמרתי כאילו אם אני אכתוב שאני אוהבת
- 18 אותו, בסדר אם זה, זה היה גם בתקופה שניסיתי לחפש כל מיני דברים אחרים שלמשל, ביקשתי
- 19 משאול הללי שיבוא וידבר איתו, כאילו ניסיתי לחפש כל מיני דברים מסביב, שאני לא הצלחתי
- 20 לדבר איתו. אולי ניסיתי ואני לא כל כך זוכרת, שיתנהג אלי יפה, שיתנהג אלי רק בכבוד, כאל
- 21 עובדת, שייתן לי את הכבוד שלא ישפיל אותי. אז גם באותה תקופה, ביקשתי נגיד משאול הללי
- 22 שיבוא וידבר איתו, אז זה הייתה אותה תקופה שאני מנסה לעשות פעולות, שיכצו אותו" (עמ'
- 23 2065).
- 24 וכן גם התבטאותה של א' בהמשך: "אם זה היה מחזיר את היחסים התקינים הייתי כותבת גם עוד
- 25 עשר שורות. כל הזמן הרצון שלי היה כאילו לרצות אותו, אז אני יכתוב". (עמ' 2215).
- 26
- 27 ההגנה מצביעה על גרסתה המתפתחת של א', ככל שזו נוגעת לנסיבות כתיבת המכתב ת/109,
- 28 ומבקשת לקבוע כי זו אינה מהימנה.
- 29
- 30 איננו מקבלים את טענת ההגנה.

בדלתיים סגורות

- 1 חרף הבעייתיות העולה מעצם התפתחות גרסתה של א' בענין זה, אנו מקבלים את הסבריה של א',
- 2 הנתמכים בעדותה של הפסיכולוגית איריס ישראלי, באשר לנסיבות כתיבת המכתב, מטרתו ונסיבות
- 3 היזכרותה בכתיבתו.
- 4 נסביר:
- 5 כעולה מסקירת הודעותיה של א', ככל שאלו נוגעות לסיבת כתיבתו של ת/109, א' הסתייגה מהגדרת
- 6 המכתב כ"מכתב אהבה"; עוד בהודעתה הראשונה כשעדיין לא זכרה את נסיבות כתיבת ת/109,
- 7 אמרה א' כי לא מדובר במכתב אהבה כי אם במכתב שנועד לרצות את הנאשם; הסבר זה נמסר
- 8 מפה של א' בהזדמנות הראשונה כשנשאלה על ת/109 וחזר כחוט השני לאורך כל הודעותיה, כך גם
- 9 בעדותה בבית המשפט.
- 10
- 11 משנשאלה א' לראשונה על נסיבות כתיבת ת/109, אם נכתב מיזמתה או לבקשתו של מאן דהוא, היא
- 12 אכן השיבה כי אינה זוכרת, אולם הדבר יכול להיות מובן לאור פרק הזמן הארוך שחלף מאז כתיבתו
- 13 בספטמבר 1998 ועד לחקירתה באמצע שנת 2006, יותר משמונה שנים. כן היא יכלה להיות מוסברת
- 14 על רקע תחושת הבושה וההשפלה שחוותה א', כאשר אי הזכירה מתיישב דווקא עם גרסת האונס
- 15 שעברה א' (ראה עדות הפסיכולוגית, הגב' איריס ישראלי בעמ' 3791 לפרוטוקול).
- 16 חרף האפשרות שמועלית בפני א' במסגרת שאלות החוקרים, שמא היא כתבה את המכתב לבקשתו
- 17 של מאן דהוא, חוזרת א' ואומרת שאינה זוכרת את נסיבות כתיבתו. לו באמת התכוונה א' להעליל
- 18 על הנאשם, יכלה להקל על עצמה את המצוקה שנבעה מעצם הצגתו של ת/109 כ"מכתב
- 19 אהבה", ולהעלות אפשרות זו מיזמתה בהזדמנות הראשונה, או לפחות לאמץ אותה בשתי ידיים
- 20 כשזו מוצגת לה על ידי החוקרים. א' לא עשתה כן והמשיכה לדבוק בגרסתה כי אינה זוכרת את
- 21 נסיבות כתיבתו, כאשר תופעת אי-הזיכרון שעליה היא חוזרת שוב ושוב, היא תופעה אמיתית
- 22 שיכולה להיות מוסברת כאמור על רקע התהליך הפסיכולוגי שחוותה א' שנבע מעצם טראומת
- 23 האונס כפי שהסבירה הפסיכולוגית, הגב' ישראלי בעדותה, ושאליו התווסף גורם הזמן הארוך
- 24 שחלף.
- 25 באשר להתפתחות גרסתה בענין נסיבות כתיבת ת/109, נפנה לדבריה של הפסיכולוגית איריס
- 26 ישראלי המקובלים עלינו: "אני חושבת שזה אחד הדברים שראיתי את א' הכי נבוכה לגביו, הכי
- 27 מושפלת לגביו, היא דיברה על זה ועסקה בזה, מתוך תחושות מאוד קשות, יש לזה פגיעה נורא
- 28 גדולה בערך העצמי, כאילו תראי איזה מטומטמת, איך יכולתי להיות במצב כזה. זה משהו שקשה
- 29 נורא לעכל אותו... היו הרבה יותר, נורא תחושות של השפלה, אני חושבת שזה היה אחד המצבים
- 30 שבהם ראיתי את א' הכי מושפלת ונבוכה עם תחושת בושה... כשהיא אמרה לי אני זוכרת שהוא
- 31 פשוט ישב מאחורי והלחיץ אותי, ... אז שאלתי אותה ומה עשית עם הלחץ הזה, אז היא אמרה, אני
- 32 לא יודעת כנראה בסוף כתבתי, בסוף כתבתי את זה... את החלק של 'הכתבתי', היא לא תיארה

בדלתיים סגורות

- 1 כזיכרון, היא יותר זכרה את ההלחצה הזאת, תכתבי לי, ... אני בד"כ מה שאני עושה כשמישהו
- 2 מספר, אני מקשיבה, או אם הוא עוצר, אז אני אומרת ואת זוכרת מה קרה עוד, ואם לא אז לא."
- 3 (עמ' 3784).
- 4 כך גם דבריה של הגב' ישראל כי שיכחת א' את נסיבות כתיבת המכתב, בהחלט מובנת ומוסברת על
- 5 רקע תחושת הבושה שנבעה מכך שכתבה מכתב שכזה: "כי אני חושבת שזה עוד דבר משפיל, בצורה
- 6 בלתי רגילה וטראומטי, מעצם זה שהיא נכפתה לעשות משהו, שהיא לא באמת מרגישה אותו"
- 7 (עמ' 3791).
- 8 באשר לתוכנו של המכתב, הוסיפה הגב' ישראל ואמרה שאילו היה מדובר במכתב שנכתב מיזמתה
- 9 של א' כ"מכתב אהבה" היינו מוצאים בו סממני געגוע: "סביר היה לראות בתוך, לא רק התיאור על
- 10 המכתב אלא בכלל בתוך ההיכרות שלי ארוכת השנים איתה שהיה משהו של אהבה, של געגוע, אין
- 11 את זה. יש סימנים מאוד בולטים של משהו של ניצול, של פגיעה מאוד גדולה נפשית." (עמ' 3791).
- 12 גרסתה של א' כי מדובר במכתב שהנאשם ביקש ממנה לכתוב ואשר נכתב על מנת לרצותו, להבדיל
- 13 ממכתב אהבה, מקובלת עלינו והיא מתיישבת עם הנסיבות:
- 14 בתקופה זו, ספטמבר 1998, היתה א' מצויה בשיאה של תקופת המידור וההשפלה. הנאשם צועק
- 15 עליה צעקות רמות ב-17.9.98; באוגוסט 1998 הוא נותן הוראה שלא למסור לה את תוכנית נסיעתו
- 16 לחו"ל והיא חווה השפלות ועלבונות יומיים בלשכה. א' אינה יודעת את נפשה מרוב בושה והשפלה
- 17 והיא פונה, בין היתר, גם לשאול הללי כדי שידבר עם הנאשם, בתקווה שהיחסים בלשכה יחזרו
- 18 להיות יחסי עבודה תקינים.
- 19 א' ממשיכה בעבודתה חרף ההשפלות הקשות. היא אוהבת את עבודתה, ומעל לכל, היא זקוקה לה
- 20 כמקור פרנסתה היחיד.
- 21 כשהנאשם, הבוס הכל יכול, שבידו לרומם ובידו להשפיל, מבקש ממנה – "תכתבי לי שנה טובה,
- 22 תכתבי", א' מוצאת בבקשתו זו הזדמנות לרצותו, והיא כותבת לו את ת/109, השופע ביטויי כניעה,
- 23 נאמנות ולויאליות ללא גבולות, וכן גם ביטויי אהבה:
- 24 "שנה שתדע שיש מישהו שבאמת דואג לך ואוהב אותך
- 25 באהבה אמיתית ופשוטה בלי שום תמורות.
- 26 שנה שתבין שיש מישהו שנאמן לך בנאמנות מוחלטת
- 27 ואתה יכול לתת בו אמון מלא, 100%"
- 28 חרף השימוש במלה "אהבה" ב-ת/109, אין בו לטעמנו, ביטוי לאהבת אישה לגבר. הביטויים הולמים
- 29 יותר אהבת בת לאביה, או אהבת בת חסות לפטרונה למשל:
- 30 "שנה שתמשיך להיות אבהי ודואג
- 31 שנה שחושיד יהיו חדים יותר לגבי אנשים
- 32 שנה שתקשיב למי שבאמת רוצה את טובתך

בדלתיים סגורות

- 1 שיהיה לך נחת מהסובבים אותך."
- 2
- 3 לא התעלמנו ממילות אהבה אחרות המופיעות במכתב, אך קריאתו ברצף על הנושאים הנכללים בו,
- 4 איחולי בריאות, איחולי הצלחה לילדים, הצהרת נאמנות מוחלטת, אינם הולמים את הגדרת
- 5 המכתב כ"מכתב אהבה" המופנה מ-א' לנאשם. מכל מקום, אין בו, גם לא בעקיפין, כל סממן ארוטי
- 6 או כמיהה וגעגועים.
- 7 הגדרתו של ת/109 כמכתב "פְּנוּע" שנועד לכצות את הנאשם, על גילויי הנאמנות, הכניעה
- 8 וההתרפסות שבו, בנסיבות אלה - הולמת יותר מהגדרתו כ"מכתב אהבה".
- 9 גרסת ההגנה כי מדובר ב"מכתב אהבה", גם איננה מתיישבת עם צורתו של המכתב והאופן בו נמצא.
- 10 נפרט:
- 11 לו נתכוונה א' לכתוב מיזמתה "מכתב אהבה" לנאשם, בוודאי היתה טורחת ומקפידה לכתוב אותו
- 12 על נייר מכתבים מעוטר ומסוגנן. פראוי למכתב אהבה, ולא על גבי נייר פוליו צהוב ופשוט שנהוג
- 13 להשתמש בו כציוד משרדי. גם ביטויי האהבה היו אמורים להיות ביטויי אהבה האופייניים לאהבת
- 14 אישה לגבר, ולא ביטויים שמביעים כניעה ונאמנות מופגנת, או ביטויים המביעים אהבה אבהית.
- 15 מן הסתם, מכתב אהבה כזה, גם היה מוצא לו 'אכסניה' נאה בדמות מעטפה הולמת מעוטרת
- 16 בפרחים או ברמזי אהבה אחרים, ולא היה נמצא 'עירום ועריה'. העובדה שהמכתב נכתב על גבי דף
- 17 פוליו צהוב, המשמש בדרך כלל כנייר טיוטא משרדי, מחזקת את דברי א' כי המכתב במתכוונתו
- 18 ובצורתו הנוכחית לא היה "עשוי וגמור עד הסוף", והיא הראתה אותו לנאשם לבקשתו רק כדי
- 19 שיראה אם לכך התכוון, שאז הנאשם נטל אותו ושם אותו בתיקו.
- 20 זאת ועוד, כתיבתו של מכתב זה מיזמתה של א' איננה עולה בקנה אחד עם התרשמותנו מאישיותה
- 21 של א', כאישה שאינה מתוחכמת.
- 22
- 23 עדותה של א' לפיה ביקש ממנה הנאשם לכתוב את המכתב ת/109, מקבלת חיזוק משמעותי מנוהגו
- 24 המוכח של הנאשם לבקש מעובדיו, בין בעצמו ובין באמצעות אחרים המקורבים אליו, שיכתבו לו
- 25 מכתבים.
- 26 ראה דברי ל' בענין בקשת משה מזרחי, סמנכ"ל בית הנשיא ממנה שתכתוב לנאשם מכתב תודה (עמ' 110),
- 27 וכן דברי אביה באותו ענין (עמ' 513); כמו גם דברי יואלי ל-א' במהלך אחת השיחות
- 28 המוקלטות (קטע מס' 4 ל-ת/169), שם מציע יואלי ל-א' שתכתוב מכתב לנאשם ותבקש עבודה. נוהגו
- 29 זה של הנאשם מוכח גם מהתניית מתן מכתב המלצה ל-א' מבית הנשיא בכתיבת מכתב התפטרות
- 30 בטרם תקבל מכתב המלצה (עמ' 6694), כשהמשא ומתן וההתנייה האמורה נעשתה באמצעות יואלי.
- 31 גם א.כ. ממשד התחבורה התבקשה על ידי הנאשם להעלות על הכתב הצעה שהיא תרכז מדור
- 32 ל- [REDACTED] בלשכת הנשיא, מדור שלא היה לו כלל תוקן.

בדלתיים סגורות

- 1 א' כותבת אפוא את המכתב ת/109, לא מאהבת הנאשם אלא מרצונה להפסיק את הפגיעה בה,
- 2 להפסיק את העלבונות וההשפלות, כך שתוכל להישאר במקום עבודתה, שהיתה זקוקה לו ולא
- 3 נתכוונה לוותר עליו.
- 4
- 5 בית המשפט העליון הכיר בשונות תגובתו של נפגע עבירת מין, כאשר הגיונו של קרבן עבירת מין
- 6 עשוי להיות שונה מהגיונו של קרבן לעבירה אחרת. אף שכתובתו של מכתב בסגנון זה, נראית מוזרה
- 7 למתבונן מן הצד, היא יכולה להיות מובנת על פי הגיונה של א' בעת כתיבתו; לטעמנו, אף להגיונו,
- 8 לאור התסברים ש-א' מסרה וההסברים שניתנו על ידי הפסיכולוגית גב' איריס ישראלי, שטיפלה
- 9 בה:
- 10 ראה לענין זה דברי בית המשפט ב-ע"פ 7097/08 פלוני נ' מדינת ישראל, (לא פורסם, 6.9.10):
- 11 "דוגמא נוספת לאופיו המיוחד של הקורבן לעבירת מין נסבה סביב טענות הסנגוריה ביחס לקשר
- 12 בין המתלוננת לבין המערער בתקופה שלאחר ביצוע העבירה כנטען. הסנגור ציין כי המתלוננת
- 13 עבדה בבית העסק של המערער משך חודשיים במהלך שנת 1999. היא נסעה עם המערער
- 14 לאירועים שונים, לרבות מופע של הזמר מייקל ג'קסון בפארק הירקון, כשנתיים לאחר האירוע. כן
- 15 יש קלטת מצולמת המראה שהשניים רקדו יחד באירוע בר המצווה של בן המערער. ושוב, אין
- 16 להתעלם מכך שהיגיון של הקורבן לעבירת מין עשוי להיות שונה מהיגיון של הקורבן בעבירות
- 17 אחרות. יש לזכור כי המתלוננת היתה כבת 15 במועד ביצוע העבירה. היא החליטה שלא להתלונן
- 18 במשטרה. מהחומר עולה שמדובר במשפחה קרובה, שבגיה ובנותיה רואים זה את זה בתדירות
- 19 גבוהה. על פני השטח, שרר קשר 'טוב' בין המתלוננת לבין המערער - כפי שהיה עד למקרה המצב
- 20 בפועל מנקודת מבטה של המתלוננת. במארג עובדתי זה, היה על המתלוננת כקורבן עבירת מין
- 21 להחליט על דרך התנהלותה עם המערער. האם עליה לדבר איתו, לשתוק, להתנהג בטבעיות, או
- 22 להטיל מעין חרם חברתי? כל פתרון אינו פתרון טוב. ובכל זאת - המתלוננת היתה צריכה לגבש
- 23 עמדה. אין לשלול את אפשרות הבחירה לפיה היא תתנהג כתמול שלשום, גם כדי לא למשוך
- 24 תשומת לב ולעורר חשד. יודגש שוב שהמונח המתאר את המתלוננת הינו 'נפגעת' יותר מאשר
- 25 'קרבן'. היא אינה עומדת באותו שלב על זכויותיה, אלא בחרה שלא להתעמת עם תוקפה המערער.
- 26 נראה שהחליטה באותו זמן על סוג של "שלום בית". לכן, שנים רבות חלפו עד שהצליחה לספר
- 27 לקרוב משפחה את אשר עשה לה "דודה האהוב והנערץ". על סמך האמור, אין מקום להתערב
- 28 בקביעת בית המשפט המחוזי שיש לקבל את עמדת המתלוננת, לפיה השהתה בהגשת תלונתה גם
- 29 מפני שלא רצתה לפגוע במרקם המשפחתי."
- 30

בדלתיים סגורות

- 1 מסקנתנו היא ש-ת/109 אינו "מכתב אהבה" כי אם מכתב התרפסות, כניעה והצהרת נאמנות ללא
- 2 גבול, שנועד לרצות את הנאשם ואשר נסיבות כתיבתו נובעות מבקשתו של הנאשם את א' לכתוב לו
- 3 מכתב 'שנה טובה', ומכל מקום, אין בו כדי לפגוע באמינותה של א' או לכרסם בדבריה.
- 4 ומספר מלים על נסיבות הימצאו של ת/109 בפרט, ושמירת מסמכים על ידי הנאשם בכלל, כתמיכה
- 5 למסקנתנו לעיל:
- 6 תמוהה בעינינו העובדה שמכתב זה נשתמר לו, חרף שיני הזמן וחרף זהותה של כותבת המכתב,
- 7 אותה מנהלת לשכה לא מתפקדת שסולקה מהעבודה בבושת פנים. יש רגליים לסברה כי הנאשם
- 8 שמר על המכתב מכל משמר, משידע את אשר עשה וזאת כדי שישמש לו מגן ביום הדין.
- 9
- 10 משנחקר הנאשם על נסיבות קבלת ת/109 ושמירתו, סיפר כך: "באתי למשרד לפני השנה החדשה
- 11 וזה היה על השולחן שלי, היא הניחה את זה על השולחן שלי. אני מצאתי את זה בתיק האישי.
- 12 היא תייקה אותו בתיק האישי שלי. יש לי ממשרד התיירות תיק אישי. תק אישי של מכתבים וזה
- 13 היה מתויק בתיק שלי ... אני עכשיו, בעקבות השאלה שלכם חיפשתי בתיק האישי שלי,
- 14 חומרים של משרד...חיפשתי במשרד התיירות אם יש לי שם, מצאתי את זה. ... באה הניחה על
- 15 השולחן ויצאה... אחר כך היא.. בתיק האישי יש גם מכתבים אישיים שאתה מקבל, יש גם תלושי
- 16 משכורת, זה היה מונח בתיק האישי. כשעזבתי את משרד התיירות לקחתי את התיק האישי."
- 17 (ת/11, עמ' 14).
- 18
- 19 לשאלה למה לא זרק מכתב זה השיב "לא יודע. ידעתי שלקחתי את המכתב, לא ידעתי שהוא נמצא
- 20 בתיק..." (ת/10, הודעתו הכתובה, עמ' 12 ש' 304). תשובה שאינה מתיישבת עם תשובתו הקודמת
- 21 ש-א' הניחה לו את המכתב על השולחן ושמונה שנים לאחר מכן הוא מצא אותו בתיקו האישי.
- 22
- 23 בבית המשפט העיד הנאשם (עמ' 4645) כי א' הניחה את ת/109 על שולחנו, אולם לא עיין בו משמיהר
- 24 לישיבה כלשהי בכנסת ויצא מהלשכה כשהמכתב נותר על השולחן ויותר לא ראה אותו עד שהפרשה
- 25 התפוצצה, או אז מצא אותו בתוך התיק האישי שלו, שנלקח על ידו יחד עם שאר המסמכים מלשכת
- 26 שר התיירות.
- 27 משנשאל אם ראה במו עיניו כי א' תייקה את המכתב ת/109 בתיקו האישי, לנוכח טענתו כי היא זו
- 28 שתייקה שם את המכתב, השיב כי הוא לא ראה זאת, אולם הוא מניח כי א' היא שתייקה שם את
- 29 המכתב בתיק, מתוקף אחריותה על התיק:
- 30 "אני מתאר לעצמי שהיא לקחה את המכתב והיא תייקה אותו בתיק האישי, כי התיק האישי, הוא
- 31 בכל אופן נושא שהיא טיפלה בו, בניגוד ליתר עשרות התיקים שהיא הפעילה באמצעות המזכירות
- 32 האחרות" (עמ' 4909).

בדלתיים סגורות

- 1 אף שהנאשם טוען כי א' היא זו שתייקה את ת/109 בתיק האישי שלו, זו לא עומתה עם גרסה זו
- 2 במהלך עדותה בבית המשפט, כשהמנעות זו מהצגת גרסת הנאשם ל-א', מעמידה בספק את גרסתו,
- 3 מה גם ש-ת/109 נמצא ללא חורי תיוק, והימצאותו, על פי גרסת הנאשם, בתיקיה מפלסטיק בתוך
- 4 קלסר משרדי רגיל, שלטענתו הוא תיקו האישי, כשעל קלסר זה הכיתוב "צביקה טיפולים
- 5 מיוחדים", ולא "תיק אישי", אינה מתיישבת עם פעולת תיוק של מנהלת לשכה קפדנית למסמך
- 6 שהיה כה חשוב לה.
- 7 הדעת נותנת שלו א' רצתה "לתייק" מסמך זה, הוא היה מתווק עם חורי תיוק ונשמר בתוך קלסר
- 8 שעליו, מן הסתם, יופיע כיתוב "מסמכים אישיים" או "אישי", או כיתוב דומה, ולא יהא מונח
- 9 בתיקיה מפלסטיק בתוך קלסר שעליו הכיתוב "צביקה - טיפולים מיוחדים" שהנאשם טוען כי
- 10 מדובר בתיקו האישי.
- 11 יתרה מזו, טענתו של הנאשם כי א' תייקה את ת/109 ורצתה בשמירתו, אין בה מן ההגיון, נסביר:
- 12 לו רצתה א' להפגין אהבתה לנאשם וכולה היתה לעשות זאת בדיבורים ולא היתה נזקקת למכתב
- 13 ת/109. נזכיר כי מדובר במנהלת לשכת המצויה עם הנאשם בקשר יומיומי ישיר והזדמנויות להבעת
- 14 אהבתה בפני הנאשם לא חסרו לה.
- 15 לו רצתה א' להביע אהבתה לנאשם בכתב, מדוע סברה כי ראוי שמסמך שכזה יישמר בתוך קלסר
- 16 בלשכת הנאשם, תחת השם "צביקה טיפולים מיוחדים", כאשר הנאשם עצמו העיד כי לא ידע כי
- 17 המכתב מתוויק שם ונתקל בו באקראי, רק עם התפוצצות הפרשה. ואם תאמר שהמכתב הוא מכתב
- 18 אהבה שנכתב במסגרת "רומן אהבים" בינה לבין הנאשם, האם סביר והגיוני ש-א' תרצה לשמרו כך
- 19 שישמש כעקבה מפלילה מאחוריה, המעידה על רומן אסור בין גבר נשוי לאישה רווקה.
- 20 לדעתנו, ל-א' לא היה כל אינטרס בשימורו ושמירתו של מכתב זה ומבחינתה, די היה בהצגתו בפני
- 21 הנאשם כדי להשיג מטרת כתיבתו - לכצות הנאשם. שמירתו ומציאתו דווקא על ידי הנאשם,
- 22 מצביעות על זהות יוזם כתיבת המכתב.
- 23 טענת הנאשם, כי הוא אספן כפייתי של מסמכים וניירת מבלי שום קשר לזהות הכותבים, וכי
- 24 מסיבות של אספנות לשמה נשתמר לו גם מסמך ת/109, הגם שטענתו זו נתמפה בהצגתם של
- 25 מסמכים מתאריכים שונים אף קודמים למסמך זה, אינה מקובלת עלינו. אין אנו מאמינים לנאשם
- 26 כי בשם אספנות כפייתית נשתמר לו מסמך זה, אלא משום רצונו של הנאשם בשמירתו, ושליפתו
- 27 כמגן בעת הצורך.
- 28
- 29 על שמירה ותיעוד - בכלל
- 30 אחת מטענותיה המרכזיות של המאשימה היא שהנאשם ואנשים מטעמו עסקו באופן שיטתי בייצורן
- 31 ובשמירתן לעת מצוא של "ראיות מזכות" בעניינן של נשים בהן פגע הנאשם מינית.

בדלתיים סגורות

- 1 משהושמעה הטענה לראשונה, בדברי הפתיחה של המאשימה, בדבר "ייצור ושימור ראיות מזכות"
- 2 כ"שיטה" הנהוגה על ידי הנאשם, תהינו אם אין עסקינן בהגזמה.
- 3 עם תום שמיעת הראיות, יכולים אנו לקבוע כי יש ממש בטענה זו. נסביר:
- 4 עוד בחקירתו הראשונה של הנאשם בעניינה של א', ניתן לזהות את מידת מוכנותו לחקירה, וכשהוא
- 5 מצוייד בחומרים שהוא שמר, הוא מבקש מהחוקר לא להשיב לשאלות בשלב זה של החקירה,
- 6 בטרם יציג בפניו את ה"חומרים" שיש ברשותו.
- 7 להלן הדברים מחקירתו ביום 6.9.2006, כאשר נשאל בעניינה של א':
- 8 **"אני מבקש זמן כדי להמציא לכם חומרים עליה, כלומר מכתבים..." (ת/א5, עמ' 38).**
- 9 וכן:
- 10 **"ש: למה היא פוטרתי?"**
- 11 **ת: אני הבטחתי לכם חומרים" (שם, עמ' 39).**
- 12 ...
- 13 **"ש: ... הבעיה היתה חוסר תפקוד או לוגאליות? ..."**
- 14 **ת: ... רבותי אני אתן לכם את החומר אני אנסה להשיג את החומרים,**
- 15 **ש: אתה לא זוכר, כאילו למה פיטרתי?**
- 16 **ת: אני זוכר, אני רוצה להיות מושלם בתשובה שלי. תשובה שלמה לתת לכם לא חלקית."**
- 17 **(שם, עמ' 40).**
- 18
- 19 כבר בחקירה הבאה ביום 10.9.2006 מעביר הנאשם לסגלוביא "חומר" בעניינה של א', כשלדבריו,
- 20 את "החומר" חיפשו ומצאו עבורו בין ה- 6/9 ל- 10/9 (עמ' 4892).
- 21 לטענת הנאשם, הוא קיבל מברוקנר מסמכים רבים העוסקים בתפקודה הלקוי של א', משנשאל
- 22 הכיצד ברוקנר מחזיק מסמכים על א', הפנה את ב"כ המאשימה לשאול את ברוקנר: **"הוא יהיה פה**
- 23 **תשאל אותו" (עמ' 4896, שו' 26).**
- 24 ברוקנר לא הגיע לעדות והשאלה נותרה ללא מענה.
- 25 הנאשם הסביר גם את הימצאותם של "פתקי המתנצלות", פתקי התנצלות שכתבה לו א' (מ/ו- 4/),
- 26 בשמירה לא מכוונת **"זה היה במגירה פשוט"**. לדבריו כאשר עזב את משרד התיירות, רוקנה אחת
- 27 הפקידות את תוכן המגירה לארגז קרטון, שנלקח על ידו וכך נשמרו הדברים. גם הסבר זה לא נשמע
- 28 אמין מפי הנאשם.
- 29 על אותו משקל שמר הנאשם את 'קלטות יואלי' שבעת קבלתן ממנו, לא ייחס להן כל חשיבות,
- 30 הכניס אותן למגירה בשולחן העבודה בבית הנשיא ו"שכח מהן", **"עובדה שלא הקשבתי.. לא ענין**
- 31 **אותי... גם לא שמרתי, זה נזרק למגירה, נשאר שם."** (עמ' 4928); עם נבצרותו ופינוי משכן הנשיא,

בדלתיים סגורות

- 1 רוקן תוכן המגירה לארגז קרטון שנלקח על ידו, ומשם הן נשלפו כאשר "הוא נזכר" בקלטות יואלי
- 2 כשנתקל באקראי בהודעות א' בבית הנשיא.
- 3 כך, לטענתו, גם נשמרו באקראי ושלא מתוך כוונה כלשהי, מתנות ש-א' מבית הנשיא נתנה לו -
- 4 משחה לעור, אפטר-שייב, גרביים - את כל אלה שמר הנאשם במגירה.
- 5 לשאלת סיבת שמירתו על פריטים אלה שקיבל מ-א' מבית הנשיא, השיב תשובות מתחמקות, מדגם
- 6 קטן מובא להלן:
- 7 "ש: כל המוצרים האלה נשמרו באקראי?
- 8 ת: היו במגירה.
- 9 ש: למה לא זרקת אותם?
- 10 ת: לא זרקתי. אתה לא זורק אפטרשייב חדש, ארוז יפה לפח, לא פתחתי את האפטר-שייב..
- 11 הוא נשאר ארוז ... לא פתחתי,
- 12 ש: למה?
- 13 ת: לא מצאתי לנכון לפתוח.
- 14 ...
- 15 ש: גרביים גם שמרת ולא השתמשת...
- 16 ת: לא השתמשתי... היה לי מספיק גרביים מספיק אפטרשייב" (עמ' 4937-4940).
- 17
- 18 קשה לנו לקבל את הסבר הנאשם בדבר שמירה אקראית ולא מכוונת של "הראיות המזכות" - מכתב
- 19 'השנה טובה', קלטות יואלי, מכתבי ההשמצה בעניינה של א' שנמסרו לו, לטענתו, על ידי ברוקנר
- 20 והמתנות שניתנו לו על ידי א' מבית הנשיא, כשהאחרונות נמסרות על ידי הנאשם לחוקרים כבר
- 21 בתחילתה של חקירת המשטרה.
- 22 התיאור שמוסר הנאשם לפיו הכל נשמר במגירה/מגירות ללא כוונה, בצורה אקראית, ולפי יד
- 23 המקרה אינו מקובל עלינו, וראויים לציטוט הדברים שנאמרו על ידי כב' השופט חשין בעניין
- 24 "המקורות" בע"פ 6251/94 בן ארי נ' מדינת ישראל, פ"ד מט(3) 129, 45 (1995):
- 25 "מעשה אל ודבר ה' אינם חזון נפרץ וכאשר 'מעשי אלי' (כנטען) באים בזה אחר זה בשרשרת
- 26 נסיבות שכל אחת מהן לעצמה מצביעה אל עבר אשמתו של הנאשם, נאמר אנו - כבני אנוש - כי
- 27 יש להרשיע את הנאשם וכי לא ניטע ספק סביר בלב. אכן, יד המקרה, מעשה אל, אצבע אלוהים
- 28 ומחזה תעתועים כאשר באים הם בזה אחר זה באותה מערכת עצמה, אין הם מצטרפים האחד אל
- 29 רעהו אלא כופלים הם אלה את אלה כך הופכת מקריות לחוקיות וערכה של טענת תעתוע ממעל
- 30 שואפת לאפס."
- 31 לא נותר אלא לקבוע כי הנאשם אסף ושמר כל פיסת נייר וכל חפץ, מהם ניתן להסיק כי הכפופות לו,
- 32 היו מאוהבות בו, כך שניתן יהיה להפריך כל טענה שתועלה כלפיו בגין התנהגות לא נאותה.

בדלתיים סגורות

- ד. הטענה בדבר שקרי א' לבית המשפט העליון
- 1 במסגרת ניסיונות ההגנה לקעקע את עדותה של המתלוננת א' ולהציגה כבלתי מהימנה, היא מצביעה
 - 2 על התצהירים שהגישה א' בבית המשפט העליון במסגרת העתירה לבג"צ, וטוענת כי הם מכילים
 - 3 אמירות שקריות השופכות אור על הרגלה של א' שלא לומר אמת.
 - 4
 - 5 במסגרת העתירה שהוגשה לבית המשפט העליון נגד הסדר הטעון בעניינו של הנאשם, הגישה א' שני
 - 6 תצהירים, הראשון – תצהיר שנלווה לעתירה מיום 29.6.2007 והשני – תצהיר תשובה מיום
 - 7 16.10.2007. נוסף לכך חתמה א' על תצהיר נפגע עבירה מיום 17.3.2008, לשם הגשתו לבית המשפט
 - 8 במסגרת עסקת הטיעון ייצוין כי לתצהיר אחרון זה קיים גם נוסח טיוטא לא חתומה מתאריך
 - 9 מוקדם יותר, 4.3.2008.
 - 10
 - 11 טענת ההגנה היא כי תצהירים אלו מכילים שקרים מהותיים, ברורים וקשים, להבדיל משקרים
 - 12 לבנים הנובעים מחוסר תשומת לב או מחיסח הדעת. לפיכך, כך נטען, לא ניתן לבסס הרשעה מעבר
 - 13 לספק סביר תוך הסתמכות על מי שהרשתה לעצמה לשקר לבית המשפט העליון.
 - 14 ההגנה עמדה על הקפדנות היתרה בה התייחסה א' לכל הצהרותיה, שהתבטאה בכך שהקפידה
 - 15 לעבור על כל הודעותיה במשטרה ולתקן לפי ראות עיניה בטרם תחתום עליהן. הדבר עלה גם מפיה
 - 16 עצמה עת הצהירה כי הדיוק בדבריה חשוב לה (תצהיר מיום 16.10.07, נספח ל-134 ו-96/נ) והן
 - 17 מהודעתה של עו"ד מצנר (נ/96), לפיה א' היא זו שתיארה את הכתוב בתצהירים שהוגשו מטעמה.
 - 18
 - 19 השקרים שמצאה ההגנה בתצהירה של א' הינם כדלקמן:
 - 20 1. הטענה כי א' היתה בטיפול פסיכולוגי בין החקירה הראשונה לבין חקירתה השנייה בעוד
 - 21 שעל פי דבריה של הפסיכולוגית המטפלת, איריס ישראלי, א' החלה בטיפול אצלה בחודש
 - 22 ינואר 2007 (עמ' 3777 ש' 15).
 - 23 2. הטענה כי לאחר מספר חודשי טיפול פסיכולוגי ביקשה א' לספר את מה שלא סיפרה
 - 24 "בחקירה הקודמת", כאשר בפועל, הגיעה א' לפרקליטות בחודש פברואר, כחודש אחד
 - 25 בלבד לאחר תחילת הטיפול הפסיכולוגי.
 - 26 3. טענתה כי תלונתה אינה נובעת מיצר נקמה בגין פיטוריה, עומדת בניגוד לדברי ארמוזה
 - 27 בחקירתו לפיהם א' אמרה לו כי היא רוצה לנקום בנאשם על מה שעשה לה.
 - 28 4. א' הצהירה כי רישום השיחות לבית הנשיא הוא רישום שקרי, מכיוון שהתקשרה לנאשם
 - 29 פעם או פעמיים בלבד, בעוד פלטי השיחות מלמדים אחרת (נענין זה נדון בפרק יז' להכרעת
 - 30 הדין).

בדלתיים סגורות

5	1	הצהרתה כי במהלך השנים סבלה מפלאשבקים וממחשבות טורדניות נסתרת בדברים שמסרה ברענון זכרון שנערך לה ביום 1.1.09 לפיהם לא זכורים לה פלאשבקים ולא זכור לה כי האירועים השפיעו על חייה.
6	2	הצהרתה כי באותה עת היה לה קושי רב ביצירת קשרים עם גברים מחשש להגיע למצבים אינטימיים נסתרת בכך שנישאה בתכוף לאחר סיום עבודתה במשרד התיירות וכן בדברים שמסרה במסגרת רענון הזכרון, לפיהם לא זכור לה שהיתה באותה תקופה במערכת יחסים רצינית ולא זכור לה שהדבר השפיע עליה.
7	3	הצהרתה כי לאחר פיטוריה נותרה מובטלת במשך מספר חודשים סותרת את האמור ב- ת/103א, כי החלה לעבוד עם [REDACTED] לאחר שעזבה את משרד התיירות.
8	4	הצהרתה כי מאז המעשים חשה מאויימת על ידי הנאשם עומדת בסתירה לעובדה כי מעולם לא דיווחה על איומים.
9	5	בתצהיר מיום 29.6.07 הצהירה א' כי קיוותה לפרוש את המקרה בפני בית המשפט, שעה שבחקירתה מיום 3.10.06 שאלה אם היא חייבת להעיד גם אם אינה מעוניינת בכך (ת/108א עמ' 61).
10	6	הצהרתה כי נהגה לבכות ולחטור והייתה רגישה מאוד לעומת הודעתה מיום 17.9.06, בה אמרה היא חושבת שלא בכתה אלא הדחיקה.
11	7	הצהרת א' לפיה הנאשם ניצל את עובדת היותה צעירה ממנו בעשרות שנים, אף כי בעת שעבדה במשרד התיירות היה הנאשם בן 52 והיא היתה בת [REDACTED]
12	8	הגם שמדובר בדברים זניחים, לא נעשה מלאכתנו שלמה אם לא נתייחס אליהם:
13	9	הטיפול הפסיכולוגי
14	10	אין מחלוקת כי א' החלה בטיפול פסיכולוגי אצל הגב' ישראלי בחודש ינואר 2007.
15	11	הדברים שמסרה א' בתצהיר בעניין זה מועד התחלת הטיפולים אכן לא שיקפו פראוי את לוח הזמנים הנכון ביחס לתחילת הטיפול ולחקירותיה במשטרה. עיון בחקירתה הראשית מצביע על כך ש-א' התייחסה למעשה לנקודת הזמן בה "החלה לדבר" – שראשיתה היתה בפגישותיה עם שלי יחימוביץ' לאחר חקירתה הראשונה, פגישה שבעקבותיה הופנתה לטיפול. על רקע זה מובן, כי א' התייחסה לתהליך בו החלה לדבר על האירועים אותם הדחיקה עד עתה והדבר בא לידי ביטוי דווקא בכך שאת דבר מקרה האונס השני היא מוסרת למשטרה רק לאחר תחילת הטיפול הפסיכולוגי.
16	12	
17	13	
18	14	
19	15	
20	16	
21	17	
22	18	
23	19	
24	20	
25	21	
26	22	
27	23	
28	24	
29	25	
30	26	
31	27	

בדלתיים סגורות

- 1 גם הצגת הדברים כאילו באה א' מיוזמתה לספר על מה שלא דיווחה ב"חקירתה הקודמת" אף כי
- 2 מדובר למעשה בשש חקירות קודמות ולא באחת בלבד, מובנת על רקע העובדה, העולה מעדותה של
- 3 הפסיכולוגית הגב' ישראל, כי באותו שלב הסתיימו חקירותיה של א' ואלו חודשו רק לאחר
- 4 שדיווחה לפרקליטות על המקרה הנוסף, כך שבהתייחסותה ל"חקירה הקודמת" התכוונה לסיום
- 5 שלב החקירה הקודם, להבדיל מהודעה קודמת.
- 6
- 7 תגובת א' לעניין רישום השיחות ביומן בית הנשיא – ענין זה נדון בפרק נפרד שעניינו הודעות א'
- 8 בבית הנשיא.
- 9
- 10 דבריה באוזני ירון ארמוזה על רצונה בנקמה
- 11 בהודעתו מסר ארמוזה כי א' ביקשה ממנו לקשר אותה עם עיתונאים משום שהנאשם "נגע" בה
- 12 והיא מבקשת לפגוע בו על הקע זה (12/1), כך שגם מדבריו אין עולה רצון לנקמה בגין פיטורין, כי אם
- 13 מחמת הפגיעה המינית.
- 14 א' רצתה שהנאשם יענש על פגיעתו המינית בה, ללא כל קשר לפיטוריה על ידו, ולא מצאנו כל בעיה
- 15 בשאיפת הקרבן כי המעוול יבוא על עונשו. ענישה אינה בהכרח נקמה.
- 16
- 17 השפעת האירועים הנטענים על חייה
- 18 עיון במסמך רענון הזיכרון, מלמד כי אכן אמרה שאינה זוכרת שהיו לה פלשבקים או כי הדבר
- 19 השפיע על חייה, הרי שבאותה נשימה אמרה "אחרי שזה קרה הייתי בוכה הרבה, זה השפיע עליי
- 20 באופן זה או אחר" וכי הייתה עצבנית ולא רגועה. עוד אמרה, משנשאלה על האמור בתצהיר בעניין
- 21 זה, כי "מצב אינטימי זה גם נשיקה מבחינתי וגם עד אליה. נכון שלא זכור לי שהיתה לי מערכת
- 22 יחסים. באותו הזמן בכלל לא התחשק לי לראות גברים ולצאת עם בחורים. לא היה לי מצב רוח
- 23 באותה תקופה. אמרתי שאני בוכה ומקללת באותה תקופה" (נ/2 עמ' 12-13). כך אמרה: "הבכי בא
- 24 לידי ביטוי בדברים אחרים למשל בגלל שאתה רגיש כתוצאה מ... במקרה שלי האקט ש...
- 25 התבצע... אז הרגישות שלך, סף הרגישות שלך עולה. ואז אתה סתם יכול להגיד לי ... אז זה חולצה
- 26 מכוערת לבשת היום, ואני כבר יכולה להיות עם דמעות בעיניים או תשאל אותי איזושהי שאלה
- 27 שבכלל לא נוגעת לעניין, זה בגלל שסף הרגישות שלי הוא כל כך ... (לא ברור) גבוה או נמוך, אז אני
- 28 יכולה להגיב בצורה קצת יותר רגישה. זה לא בא בסתירה." (תמליל הודעה מיום 6.10.08 ת/134א,
- 29 עמ' 26).
- 30 מכאן שממכלול דבריה עולה כי האירועים שתיארה אכן השפיעו על תגובותיה, על מצב רוחה ועל
- 31 התנהגותה באותה תקופה, וכי תיאוריה של א' בבית המשפט את השפעת האירועים על התנהגותה,
- 32 אינם סותרים את האופן בו תיארה את תגובותיה בתצהירה.

בדלתיים סגורות

- 1 תקופת אבטלה לאחר פיטוריה ממשרד התיירות
- 2 א' פוטרה בחודש פברואר 1999. ממסמכים בתיק האישי של א' במשרד התיירות עולה כי מועד
- 3 סיום העסקתה היה 31.3.99. לא הובאה ראיה ביחס למועד תחילת עבודתה אצל [REDACTED]
- 4 [REDACTED]. בחקירתה הראשית אמרה א' כי מדובר היה בחודשים שבין אמצע פברואר
- 5 לבין מאי '99, אז נערכו בחירות לממשלה (עמ' 2097 – 2098). יחד עם זאת, בחקירתה הנגדית העידה
- 6 כי כחודש לאחר פיטוריה ממשרד התיירות מצאה עבודה אצל [REDACTED] (עמ' 2411 ש' 1).
- 7 לא ניתן לקבוע מה היה מועד תחילת עבודתה לאחר פיטוריה, ולא ניתן לקבוע ממצא חד משמעי כי
- 8 א' התחילה עבודתה אצל [REDACTED] מיד עם פיטוריה ממשרד התיירות. פער הזמנים המשוער בין
- 9 פיטוריה לבין תחילת עבודתה הוא חודש או חודשיים. היוצא מכך הוא כי האמור בתצהיר בדבר
- 10 מספר חודשי אבטלה אינו מדוייק והמדובר בתקופה קצרה יותר, אולם אין מדובר בפער דרמטי
- 11 שניתן לכנותו שקר.
- 12
- 13 תחושת האיום
- 14 א' הצהירה כי מאז פרוץ הפרשה היא חשה מאויימת על רקע מסרים שהועברו לה ביחס לעתידה
- 15 המקצועי והאישי. בהודעותיה השונות ציינה מספר מקרים שעוררו בה תחושה זו. כך, בהודעה מיום
- 16 14.6.07 ייחסה א' לנאשם ניסיונות להכפיש את שמה וכן "הטרדות טלפוניות, נו שהם מזייפים את
- 17 השמות... רגע... הטרדות טלפוניות, שבהם מתחזים לעיתונאים, או ל... אז האיש הזה שבא ל..."
- 18 לבדוק את השק שחזר. או לאנשי בנק. דרך ההצהרות השקריות על ידי אנשים שמעולם לא פגשתי
- 19 או שהיכרותי איתם הייתה שטחית ביותר. כמו כן על ידי הודעות לעיתונות, הודעות שקריות
- 20 לעיתונות על דברים שלכאורה אמרתי או לכאורה עשיתי. אני רוצה לכתוב דברים שאני יותר
- 21 בטוחה" (תמליל הודעה מיום 14.6.07 ת/126א', עמ' 64). הטענה העולה מסיכומי ההגנה כי א' לא
- 22 הגישה תלונה נגד הנאשם וכי ציינה בפני חוקריה כי אינה מאויימת על ידו אינה סותרת את דבריה
- 23 בתצהיר "הרגשתי ועדיין אני מרגישה מאויימת", משאלו מתארים את תחושתה הסובייקטיבית
- 24 ואת חששותיה כי היא נתונה לאיומים מצדו של הנאשם, על ידי מקורביו ולא על ידו עצמו, לאחר
- 25 שקישרה את כל אותן שיחות עלומות שקיבלה לנאשם ולסביבתו. העובדה כי השיבה בשלילה
- 26 כשנשאלה במפורש האם אויימה על ידי הנאשם כי יפגע במקום עבודתה או בפרנסתה לא רק שאינה
- 27 עומדת בסתירה לתחושת החשש שקיננה בא', אלא שהיא גם מוקדמת, מבחינת הזמן, לשיחות
- 28 הטלפון האנונימיות שקיבלה ואשר עליהן סיפרה במהלך חקירותיה.
- 29
- 30 מידת נכונותה להעיד בבית המשפט
- 31 רתיעתה הממשית והמפורשת של א' ממתן עדות ניכרת בהודעותיה. כך בהודעתה הראשונה מיום
- 32 17.8.06 וכך בהודעתה השלישית עת שאלה האם תחוייב להעיד בבית המשפט אף שאינה מעוניינת

בדלתיים סגורות

- 1 בכך. יחד עם זאת, יש לשים לב לכך שהתצהיר שהגישה לבית המשפט העליון, בו כתבה כי קיוותה
- 2 לפרוש את הדברים בפני בית המשפט, נכתב כשנה לאחר מכן. מטבע הדברים במהלך שנה זו
- 3 התחוללו שינויים שיש בהם להסביר את שינוי עמדתה זו.
- 4
- 5 פערי הגיל בינה לבין הנאשם
- 6 הטענה כי אופן הצגת פער הגילים בין הנאשם לבין א', כאשר נכתב בתצהירה כי הנאשם ניצל את
- 7 היותו מבוגר ממנה בעשרות שנים אף כי לאמיתו של דבר פער הגילים היה ■ שנה, כאשר היא עצמה
- 8 בת. ■ הנאשם בן 52, מהווה הצהרת שקר – אין בה ממש, וכל מלה נוספת מיותרת.
- 9 סיכומו של דבר -
- 10 הצגת העניינים בתצהירה של א' היתה לעתים לא מדויקת אך לא היתה שקרית, וממילא לא
- 11 מצאנו כי אי הדיוקים הזניחים מבטלים את האפשרות להסתמך על א' כעדה מהימנה. אמנם,
- 12 התיאורים הנוגעים למועד תחילת הטיפול הפסיכולוגי שעברה ומספר השיחות שהתקשרה ללשכת
- 13 הנשיא, אינם נכונים מן הבחינה העובדתית, אולם מדובר באמירות זניחות שאינן קשורות כלל
- 14 לגרעין העדות. אם אלו כל אי הדיוקים שמצאה ההגנה בדברי א' – דיינו.
- 15
- 16 פרק יד' - אורי יואלי – המוציא והמביא
- 17 להלן נרחיב בתיאור קשריו של יואלי עם הנאשם ומעורבותו האינטנסיבית בענייניו, שכן ליואלי
- 18 מעמד עיקרי בניתוח שתי ראיות מרכזיות בפרשה: האחת – הקלטות המתעדות את השיחות בינו
- 19 לבין א', ושנאשם סבור שהן הנשק המכריע להוכחת חפותו (נ/54, ת/169).
- 20 השניה – מסמך ההבנות (נספח ל-ת/135) שהופקד בידה של א' לאחר פיטוריה על ידי יואלי,
- 21 ושלדעת המאשימה מהווה הוכחה ניצחת לניסיונו של הנאשם לפעול מאחורי הקלעים, כדרכו,
- 22 ולהרגיע את א' על דרך מתן הבטחות סרק, על מנת שזו תמשיך לצבור את לשונה. כפי שנראה להלן,
- 23 מעורבותו של יואלי יש בה גם להסביר את קיומן של השיחות הרבות שיצאו מהטלפון של א' ללשכת
- 24 בית הנשיא ואת ההודעות שהושארו שם.
- 25 מהראיות עולה שיואלי שימש זרועו הארוכה של הנאשם, ידע על קשריו עם מקצת מהמתלוננות
- 26 ובין היתר, סייע לו בהרגעתן ובפיוסן ואף יזם ובנה במו ידיו "ראיות" שתוכלנה לסייע לנאשם ביום
- 27 סגריר.
- 28 דמותו של יואלי כשליחו של הנאשם, חברו המקורב אליו מאוד, שידו בוחשת בכל, עלתה מתיאוריה
- 29 של א', עוד במהלך חקירתה הראשונה ובהמשך גם בחקירות נוספות.
- 30 א' סיפרה כי מעורבותו של יואלי החלה בימים בהם עבדה במשרד התיירות, בתארה את נוכחותו
- 31 הכמעט תמידית של יואלי שם, ויחסי החברות הקרובה מאוד שהיו בינו לבין הנאשם. עוד בהודעתה
- 32 הראשונה (ת/103א) ועוד בטרם זו נחשפת למעורבות יואלי בהקלטת שיחותיה עמו (נ/54), מספרת א'

בדלתיים סגורות

- 1 על מעורבות יואלי בסמוך מאד לאחר פיטוריה ממשרד התיירות, עת נשלח על ידי הנאשם לשכך את
- 2 זעמה ועת ערך את מסמך ההבנות (נספח ל-ת/135; להלן: "מסמך ההבנות") עליו נעמוד בהמשך.
- 3
- 4 היא תיארה את יואלי כאדם נעים, חלק לשון: "משרה אווירה סלאש תחושה נעימה סביבו",
- 5 (ת/103א, עמ' 34), וכינתה אותו "מכבה השריפות" של הנאשם. כשנשאלה אלו שריפות הוא בא
- 6 לכבות, נתנה את הדוגמא שלה עצמה, כאשר יואלי נשלח לפייסה ולשכך את כעסה באמצעות מסמך
- 7 ההבנות (נספח ל-ת/135) שנערך על ידו.
- 8
- 9 בנוסף לתיאור חלקו של יואלי בעניינה כאשר עבדה במשרד התיירות ועריכת מסמך ההבנות, היא
- 10 מוסיפה ומספרת על שהיה עמה בקשרים בתקופת נשיאותו של הנאשם, באמתלה של עזרה במציאת
- 11 עבודה עבורה (ת/103א, עמ' 2 שר' 17-19).
- 12
- 13 בהמשך נעמיק חקר בענין מעורבותו של יואלי מול א' וחלקו המרכזי בייצורן של אותן ראיות
- 14 "מזכות" בהן נאחזת ההגנה, הלא הן שיחות יואלי (נ/54 ו-ת/169), והודעות א' ביומני בית הנשיא
- 15 (ת/123א-ה). דמותו של יואלי כמי שמצוי בקשרי ידידות עמוקים עם הנאשם, עוד מתקופת כהונתו
- 16 של הנאשם כשר התיירות, שנוכחותו במשרד התיירות ובלשכת הנאשם היתה בולטת ואף חריגה,
- 17 עולה גם מתיאוריו של צוראל שתיאר את יואלי כאחד מ"חבורת החברים", להבדיל מ"חבורת
- 18 העוזרים", "הרושם היה שבסופו של דבר החבורת חברים לכאורה, עוצמתם הרבה יותר גדולה
- 19 מהעוזרים, כי למשל יכולתו של אורי יואלי להגיד לברוקנר מה לעשות, היתה מוחלטת. זה היה
- 20 מאוד מוזר, כי אנשים שאין להם בעצם תפקיד רשמי." (עמ' 3936).
- 21 "אדם מאוד נחמד וחביב, אני תמיד תהיתי, למה, מה הוא מוצא בעיסוק הזה, כי הוא משקיע בזה
- 22 הרבה מאוד זמן... הוא פגש אותי הרבה מאוד פעמים, בא אלי למשרד, הזמין אותי לשיחות אצלו..
- 23 התלווה לנסיעות לחו"ל, גילה מעורבות וידע רב בכל מה שקורה במשרד, בבעלי תפקידים השונים,
- 24 בהחלטות השונות וכדומה. ניסה לומר לי, אל תכעס על השר, שלא יהיה בלבך עליו, זה העוזרים
- 25 גורמים לכל החיכוכים, זה לא בעיה שלך עם השר וכדומה" (עמ' 3938).
- 26 מפיו שמענו כי יואלי הצטרף לנסיעות עבודה עם השר, כאשר באחת מהן אף חלק סוויטה עם
- 27 הנאשם.
- 28
- 29 **א. מעורבות יואלי בענין א' מבית הנשיא**
- 30 יואלי היה מעורב גם בעניינה של א' מבית הנשיא, כאשר מעורבות זו נשאה אופי של מעורבות
- 31 בענייניו האישיים של הנאשם. כך למשל, יואלי היה מעורב בהוצאתו של מכתב המלצה ל-א' מבית

בדלתיים סגורות

- 1 הנשיא (ת/224ג), משניהל את המשא ומתן בינה לבין הנאשם בדבר התנאים שהעמיד הנאשם
- 2 להוצאתו של מכתב המלצה זה.
- 3 לאחר מספר ניסיונות התחמקות, הודה הנאשם בקיומה של מעורבות כזו אך התעקש שלא לכוונה
- 4 'מעורבות', יואלי טען שאין מדובר במעורבות שכן א' היא זו שיזמה את הפניה אליו.
- 5
- 6 לטעמו, בין אם א' מבית הנשיא פנתה אל יואלי ובין אם הוא פנה אליה, אין הדבר משנה כהוא זה
- 7 את עומק מעורבותו בענייניו האישיים של הנאשם, במיוחד לאחר שיואלי אישר כי הוא ידע
- 8 מהנאשם כי א' מבית הנשיא מאוהבת בו ואובססיבית כלפיו - דבר המצביע על מידת הקירבה
- 9 שהיתה קיימת בין שני אלה. המעורבות אף מוסקת מפעילותו של יואלי מול אחיה של א' מבית
- 10 הנשיא, שהתקשר ללשכת הנשיא ודרש להיפגש באופן דחוף עם הנאשם בלבד כדי "לפרק פצצה
- 11 אטומית". בפועל, מי שהתייצב מול אחיה של א' מבית הנשיא, ושוחח עמו הוא לא אחר מאשר
- 12 יואלי, שאישר בעדותו כי ידע שאחיה של א' מבית הנשיא התקשר בטענה לקיום יחסים אינטימיים
- 13 בין א' מבית הנשיא לבין הנאשם.
- 14 כך גם היה זה יואלי שפנה אל הרב בן טוב בבקשה לנסות לארגן דרכו פגישה עם א' מבית הנשיא
- 15 ואחיה.
- 16
- 17 דומה כי נוח היה לנאשם ליתן ליואלי "לכלוך את ידיו" כשהוא נותר מחוץ לתמונה, ולשוות לידיעתו
- 18 על מעשיו של יואלי אופי של ידיעה בדיעבד, כאשר גם יואלי מסייע בעדותו לתמיכה בתיזה זו:
- 19 "הרבה דברים עשיתי על דעת עצמי, בלי לעדכן ובליל לראות. ואם דיברתי איתו לפני, אני עשיתי
- 20 מה שאני חושב." (עמ' 6708 שו' 9-21).
- 21
- 22 לא יעלה על הדעת כי יואלי, חברו הטוב והנאמן ישלח את ידו במעורבות בעניינים כה אישיים
- 23 ואינטימיים של הנאשם בלי ידיעתו מראש על כך. יוער כי אין המדובר במעורבות אקראית ויחידה
- 24 אלא במעורבות מתמשכת המתבצעת מול שתי מתלוננות א' מבית הנשיא ו-א', כפי שנראה בהמשך.
- 25 המסקנה שלעיל מתחזקת לאור מעורבותו של יואלי באספקת מכשיר הקלטת לנאשם, לצורך
- 26 הקלטת שיחותיו עם א' מבית הנשיא, והשמעתן על ידי הנאשם באזני יואלי. דבר זה מעיד כאלף
- 27 עדים על מידת הקירבה והאמון שרחש הנאשם ליואלי. לא רק זאת. הנאשם אף הודה כי יואלי היה
- 28 מאותם אנשים מעטים שעימם חלק את תוכנו של מכתב הפניה ליועץ המשפטי בטרם פרוץ הפרשה.
- 29 התנהלות כזו מצדו של הנאשם כלפי יואלי, כשזה האחרון יודע את סודותיו הכמוסים ביותר,
- 30 מצביעה על מערכת קשרים הדוקה בין השניים, כאשר יואלי פועל כאיש סוד קרוב המעורה בכל
- 31 מהלכיו של הנאשם, ופעילותו מתואמת מראש עם הנאשם ורצונותיו, ונעשית בשמו ועבורו.
- 32

בדלתיים סגורות

- 1 **ב. יואלי – קרוב-רחוק**
- 2 עיון בדברי הנאשם במהלך חקירותיו במשטרה, ובהמשך בעדותו בביהמ"ש בכל הנוגע למערכת
- 3 יחסיו עם יואלי, מלמד על מגמה ברורה מצדו של הנאשם להרחיק את יואלי ככל שניתן ממנו,
- 4 ולהגדירו תחת קטגוריה של יחבר טובי שמעולם לא התערב בענייניו. ראה לענין זה אופי תשובותיו
- 5 של הנאשם בהודעתו מיום 23.8.2006: "נהיינו חברים. בקדנציה הזאת אולי יצאנו 3,4 פעמים
- 6 לארוחת ערב, לא יותר במשך שש שנים. הוא קרוב אלי, חבר." (ת/2, עמ' 21, שוי' 487). הנאשם
- 7 הקפיד להסתיר מהאמירה שיואלי הינו איש סודו, כך בהודעתו השניה מיום 24.8.2005: "יואלי הוא
- 8 חבר, מקורב, הוא לא איש סוד שלי. אני לא יכול להצביע עליו כאיש סוד משפחתי. ... אף פעם לא
- 9 היה לי חבר שהוא קרוב מאוד מאוד שאני מחלק איתו סודות. יואלי קרוב ומקורב יותר מאחרים
- 10 אבל הוא לא איש סוד שלי. אנחנו לא אנשים שמבלים ביחד" (ת/3, עמ' 2), כשלבדברי הנאשם:
- 11 "גורל הרבה יותר קרוב אלי מיואלי". (שם, עמ' 11).
- 12
- 13 הוכח שיואלי היה מופיע בלשכת שר התעמולה כמעט מדי יום. במהלך תקופת הנשיאות היה יואלי בן
- 14 בית בבית הנשיא; הוא הוזמן לטקס הענקת תואר דוקטור לנאשם באוניברסיטת בר אילן, נכח
- 15 באירועי יום העצמאות בבית הנשיא, הוזמן לארוחה רשמית עם נשיא פרו, ארגן לנאשם אירועי ימי
- 16 הולדת בביתו, שמו הופיע תדיר בין מקבלי פניו של הנאשם בחזרתו לארץ מנסיעותיו לחו"ל, כן
- 17 הופיע שמו של יואלי ברשימת חברי הועדה המארגנת לאירועי יום הולדתו ה-60 של הנאשם
- 18 (ת/165).
- 19 עד כמה היה יואלי בן בית בבית הנשיא ונתנה מיחס של איש סוד מועדף וקרוב אצל הנאשם, ניתן
- 20 ללמוד מהימצאותם של מסמכים אישיים ועסקיים של יואלי במחשבו בית הנשיא (ת/164 א ו - ד).
- 21
- 22 לאור תשובותיו המשתנות והמגוונות של הנאשם, באשר למעמדו של יואלי, ביקש ב"כ המאשימה
- 23 לקבל מן הנאשם תשובה ברורה בענין זה, או אז השיב הנאשם התשובה הבאה: "אני אחסוך לך ...
- 24 אורי יואלי כן היה קרוב אלי" (עמ' 4983). אלא שהנאשם לא נותר עקבי בתשובתו זו משהשיב
- 25 תשובה שהשרתה שוב את אותה "עמימות חביבה", שבה נהג הנאשם לעטוף את מעורבות יואלי:
- 26 "ת... אני לא מכחיש שהוא היה קרוב אלי, לא מכחיש שהוא היה מקורב אלי, לא מכחיש
- 27 שהיה חבר שלי, אמרתי את זה ...
- 28 ש: אמרת את זה בגרסאות שונות, פעם הוא רחוק מספיק, פעם הוא קרוב מספיק,
- 29 ת: אמרתי שהוא לא הכי מקורב אלי. לא הכי קרוב אלי, לא החבר הכי טוב שלי, לא איש סוד
- 30 שלי אבל הוא חבר מקורב, הוא קרוב." (עמ' 4991).
- 31

בדלתיים סגורות

- 1 גם יואלי, כמו הנאשם, ניסה במהלך עדותו לגמד את מידת קרבתו אל הנאשם ולמזער ככל שניתן
- 2 את מידת הקשר ביניהם. כשנשאל בתחילת עדותו כיצד הוא מגדיר את מערכת יחסיו עם הנאשם,
- 3 בחר מתוך שלל ההגדרות שהוצגו בפניו, למשל 'חבר טוב', 'איש סוד', 'אדם קרוב', דווקא בביטוי
- 4 הנייטרלי מבין כולם "חבר טוב" (עמ' 6617 שו' 22).
- 5 מכל מקום, מן הראיות מצטיירת בפנינו תמונה ברורה של מערכת חברות קרובה בין הנאשם לבין
- 6 יואלי, כאשר יואלי משמש לנאשם כ"איש סוד" קרוב ונשלח למשימות בהן נדרשת התנהלות שקטה
- 7 ודיסקרטית.
- 8 מעורבותו של יואלי בענייניו של שתי המתלוננות, א' ו-א' מבית הנשיא, מלמדת על כך כי לא מדובר
- 9 במעורבות אקראית, כי אם במעורבות מוכוונת מטרה, אשר את פירותיה היה אמור לקצור רק
- 10 הנאשם. הנסיבות מלמדות על כך כי פעילותו של יואלי לטובת הנאשם לא היתה על דעת עצמו אלא
- 11 תואמה עמו מראש, בשמו ועל דעתו.
- 12 הגרסה שמעלה הנאשם כאילו יואלי נזדמן לאותם "צמתי דרכים" עם א' ועם א' מבית הנשיא באופן
- 13 אקראי, לאור קשריו האישיים הטובים עם שתי המתלוננות, והן אלו שפנו אליו, איננה מתיישבת עם
- 14 הראיות ועם אופי מעורבותו של יואלי.
- 15 לטעמנו, יואלי גם לא היה מרשה לעצמו להתערב בענייניו האינטימיים של הנאשם, אלמלא התבקש,
- 16 או למצער, אלמלא ידע הנאשם על כך בזמן אמת, והסכים לכך בשתיקתו.
- 17 בהמשך נראה כיצד יבקשו שני אלה, הנאשם ויואלי, להסתיר מפני החוקרים עובדת מעורבותו של
- 18 יואלי בעניינה של א', והדבר יידון בפרק נפרד שעניינו "שכחה משותפת".
- 19
- 20 ג. **"מסמך ההבנות" - נספח ל-ת/135(1)**
- 21 מסמך ההבנות הנושא את הכותרת "עקרונות להסכמה בין א' לשר", (ויכונה להלן: "מסמך
- 22 ההבנות") שערך יואלי בכתב ידו ובעצה אחת עם הנאשם בסמוך מאוד לפיטוריה הדרמטיים של א'
- 23 בניסיון להרגיעה ולקנות את שתיקתה, וזאת כפי שנסביר להלן.
- 24 המסמך מפרט שורה ארוכה של "הטבות" שהנאשם היה מוכן לתת ל-א' אם תעזוב "בצורה יפה"
- 25 והוא מהווה ראייה נוספת המוכיחה כי הנאשם חשש מ-א' האוצרת בתוכה סודות אפלים מעברו.
- 26 מהמסמך עולה כוונה "לתגמל" את א' הזועמת, ולגרום לכך שלא תפר את שתיקתה ולא תחשוף את
- 27 קלונו של הנאשם ברבים.
- 28
- 29 כבר בהודעתה הראשונה מזכירה א' את מסמך ההבנות שיואלי כתב, הגם שהיא סוברת באותה עת,
- 30 שהמסמך איננו מצוי ברשותה וכי לא תוכל להוכיח את דבריה. לימים הסתבר ששגתה, וכך היא
- 31 אומרת שם: "...אז הוא שלח אותנו לדבר איתי, לנסות לרכך אותי שכאילו אני אעזוב בצורה יפה...
- 32 רק לפני, במעבר לדירה הזאת, זרקתי את הפתק שאורי יואלי כתב לי, אני מה זה אכלתי את הלב,

בדלתיים סגורות

- 1 שהוא ממש עשה לי רשימה... כתב כדי ש... הוא כתב רק נקודות שלמה כדאי לי לעזוב בצורה יפה,
- 2 הם יעשו לי מסיבת פרידה והוא יתן לי מכתב המלצה... לא רק שלא שיתפתי איתו פעולה אלא גם
- 3 הייתי צריכה לקחת עורך דין... (ת/1א103, עמ' 22).
- 4
- 5 רק בדצמבר 2008 ובנסיבות חקירתה במשטרה, מציגה אי את מסמך ההבנות, לאחר שמצאה אותו
- 6 בעת שעברה דירה. וכך היא אומרת:
- 7
- 8 "רק לאחרונה מצאתי אותו. בהתחלה חשבתי שזרקתי את המסמך הזה...
- 9 לאחר המכתב שנתן לי קצב, שבו השמיץ אותי... לאחר יום או יומיים, או בטווח של ימים ספורים,
- 10 אורי יואלי פנה אליי, זה היה יוזמה של אורי יואלי בשליחותו של קצב. זה כמו "השיטה" שכבר
- 11 הסברתי אותה. המסמך נערך בלשכה, אורי יואלי הגיע אלי ללשכה. הוא ישב עמי שם.... אורי
- 12 היה מכבה השריפות הידוע ונשלח להרגיע אותי.... אז אורי אמר לי בואי נגמור את זה, תעזבי את
- 13 הלשכה בצורה מכובדת ויפה. אז אורי כתב את כל הדברים הללו במסמך הזה. אני כעסתי על כל
- 14 הסיטואציה שבכלל לא רציתי לשמוע מה יש לו להגיד. אז הוא כתב את שמונת הדברים הללו
- 15 במסמך... הכל כדי להרגיע אותי אני בכלל לא רציתי לשמוע ולא הסכמתי למה שנאמר במסמך,
- 16 אני לא משתפת איתו פעולה בכלל, ... הנה אפילו אורי יואלי חתם ואני לא חתמתי...
- 17 שאלה: מי קבע את התנאים שעל גבי המסמך?
- 18 תשובה: הכל אורי יואלי. זה היה חד צדדי. ... זה היה ברור לי שקצב שלח אותו עם
- 19 הדברים הללו... לא שיתפתי פעולה ואמרתי לאורי יואלי תעזוב אני לא משתפת
- 20 פעולה וזה לא מעניין...
- 21 שאלה: מדוע לא חתמת על המסמך?
- 22 תשובה: כי לא שיתפתי פעולה, עם הדבר הזה. אני לא האמנתי להם כבר."
- 23 (ת/135, עמ' 1).
- 24
- 25 גם בעדותה בבית המשפט מספרת אי על נסיבות עריכתו של מסמך ההבנות, כך:
- 26 "אני זוכרת שישבנו בחדר של השר... רק אני ואורי, והוא ניסה לשכנע אותי, למה כדאי לי לעזוב
- 27 בצורה יפה ולא לעזוב כועסת ובטריקת דלת. ואז הוא מנה את כל הדברים האלה שכתובים" (עמ'
- 28 2074 ועמ' 2362).
- 29
- 30 משנשאל יואלי בחקירתו על נסיבות עריכתו של מסמך ההבנות, אישר כי הוא זה שכתב את המסמך
- 31 וכי המסמך לא נכתב מיוזמתו אלא לאחר שקיבל הנחיות, מבין השיטין ניתן להבין כי ההנחיות
- 32 הגיעו מכיוון הנאשם:

בדלתיים סגורות

- 1 "אני כתבתי את זה במאה אחוז, זו חתימה שלי. כתב שלי אבל לא זכור לי." (ת/182, עמ' 1 שו' 19).
- 2 משנשאל אם חוסמך על ידי מאן זהו לכתוב את המסמך, השיב: "בשיא הכנות לא זכור לי. אני
- 3 רק משער שאם עשיתי אז נתבקשתי לעשות זאת. בודאי לא על דעת עצמי.
- 4 ...
- 5 ש: מה היו הנחיות השר לפני שישבת עם א'?
- 6 ת: אינני זוכר, אבל לפי מה שכתוב כנראה שאלו היו ההנחיות. מכיוון שזה כתב ידי וזו
- 7 חתימתי, אז אני מניח שקיבלתי הנחיות. גם הניסוח הוא שלי כי זה הסגנון שלי. ... אין לי
- 8 ספק שאני לא עשיתי את זה לבד, אני קיבלתי הנחיות.
- 9 ש: מי קיבלת הנחיות?
- 10 ת: כול להיות שהשר, ויכול להיות מישהו אחר. יכול להיות, אני לא בטוח, שרפי בן חור הוא
- 11 הנחה אותי. יכול להיות. כי הוא היה משהו קשור לכוח אדם, ... אני לא זוכר אם זה דפי או
- 12 השר ... נסכם את זה ככה, שאני לא עשיתי זאת על דעת עצמי." (שם, עמ' 2).
- 13 אלא שבהמשך משנה יואלי את גרסתו ומעלה השערה לפיה המסמך הינו פרי יוזמתה של א':
- 14 "מכיון שאינני זוכר את פרטי המקרה, אני משער שיכול להיות ש-א' ביקשה ממני דברים שאבקש
- 15 מהשר כיוון שהיא ידעה את הקשרים שלי איתו ואני כתבתי את בקשתה, אבל שוב פעם, זו
- 16 השערה בלבד. אינני זוכר בדיוק את הפרטים." (שם, עמ' 2 שו' 47-50).
- 17
- 18 לשאלה הכיצד מתיישבת טענתו שאלו היו "דרישותיה" של א', עם העובדה שעל המסמך אין כל
- 19 חתימה של א', והחתימה היחידה היא חתימתו שלו, כשמכך ניתן להסיק דווקא את ההפך, השיב
- 20 יואלי: "יכול להיות. אני לא זוכר את המקרה." (ת/182, עמ' 4, שו' 97).
- 21
- 22 בבית המשפט העיד יואלי והפעם בטענה שהדברים הינם פרי זיכרון (אף שבתחילת עדותו הדגיש
- 23 יואלי כי אינו זוכר פרטים רבים וזכרונו נפגם לאור נטילת תרופות), ואמר שמסמך זה נכתב לפי
- 24 בקשתה של א' משאלו הן דרישותיה. משנשאל הכיצד הוא נזכר בכך חרף טענתו לאבדן זיכרון עקב
- 25 נטילת תרופות, השיב יואלי תשובה מאלפת: "התעמקתי בזה בלילה, אני מגיע למסקנה שזו
- 26 בקשתה של א' ... זה זיכרון שמוביל למסקנה" (עמ' 6622).
- 27 לאור תשובתו הסתמית והלא ברורה, נשאל יואלי הכיצד זה "חזר" אליו זכרונו והשיב ב"מבול" של
- 28 מלים חסרות פשר כגון: "עז כמה שאני זוכר, והאמת שניסיתי כל הזמן לחשוב על זה, והולך
- 29 ומתחזק אצלי הרושם שזה נכתב על פי בקשתה." (עמ' 6620) וכן: "לאחר שהתעמקתי ולאחר
- 30 שניסיתי לחשוב בהיגיון ולרענן את הזיכרון אני מגיע למסקנה שא' הכתיבה לי את זה" (עמ'
- 31 6627).
- 32

בדלתיים סגורות

- 1 עדותו של יואלי בכללותה לא הותירה עלינו רושם מהימן; ראויים לאיזכור במיוחד זבריו
- 2 הפתלתלים המתייחסים לנוכחותו במפגש בלשכת הנשיא עם א', ועל כך נרחיב בהמשך; עדותו
- 3 התאפיינה בזיכרה מופלאה של פרטים ושיכחה עוד יותר מופלאה של פרטים אחרים, והכל
- 4 בהתאם לצורך.
- 5 ברצותו, פרט מסוים שעלול לפגוע בגרסת הנאשם, שקע אל תהום הנשיה, וברצותו - פרט אחר שיש
- 6 בו כדי לתמוך בגרסת הנאשם, עלה וצף ממעמקים והוא זוכר אותו בזיכרון ממשי.
- 7
- 8 לטעמנו, דווקא הגרסה הראשונית שמסר יואלי בתחילת חקירתו (ת/182), לפיה מדובר במסמך
- 9 שנערך בהנחיית הנאשם ואו ביוזמתו, עת נתפס בהפתעה גמורה לשאלות שנשאל אגב הצגת מסמך
- 10 ההבנות בפניו, היא היא הגרסה הנכונה, וזאת מהסיבות הבאות:
- 11 אף שיואלי טוען כי אינו זוכר מה היו נסיבות עריכתו של המסמך והוא מניח כהנחה הגיונית
- 12 שהמסמך נכתב בהנחייתו של מאן דהוא ממשדד התיירות, או השר או רפי בן חור. הוא
- 13 חוזר על תשובה זו מספר פעמים, כאשר הוא זה שמאזכר את שמות ה"מנחים"
- 14 הפוטנציאלים, השר או בן חור. משמוצגת לו השאלה הכיצד זה בן חור שכיהן כמנהל
- 15 משאבי אנוש, נזקק לשירותו שלו, מי שאינו ממלא כל פונקציה במשרד התיירות, חזר
- 16 יואלי להסברו הראשוני, שהוא מן הסתם לא עשה מסמך זה על דעת עצמו, שכן אין לו ענין
- 17 בכך. כדבריו, "נסכם את זה כך שאני לא עשיתי זאת על דעת עצמי" (ת/182, שו' 42),
- 18 כשמתשובה זו ניתן להבין כי האופציה שנותרה הייתה הנחיה מהשר עצמו.
- 19 נימוק שני נובע מדברי יואלי עצמו: "זה כתב ידי, זו חתימתי, אז אני מניח שקיבלתי
- 20 הנחיות גם הניסוח הוא שלי כי זה הסגנון שלי" (שם, שו' 28).
- 21 הגיוני בעינינו שאדם שרושם הדברים ביזמתו הוא גם זה שמנסת אותם בסגנונו. לא מתקבל
- 22 על הדעת ש-א' תציג דרישות והוא יכתוב הדרישות במסמך בסגנונו.
- 23 נימוק שלישי המחזק טענת א' כי המסמך נכתב ונתתם על ידי יואלי כהצעה לפרישה שקטה,
- 24 נעוץ בעובדה שהמכתב מנוסח כ"מכתב הצעה שמחכה ל"קיבול"; במצבו זה ניתן המסמך ל-
- 25 א' שאמורה היתה להוסיף עליו את חתימת ה"קיבול" שלה. משנותרה רק חתימתו של
- 26 יואלי, 'מיותמת' בצדו של המסמך, אנו למדים מכך שההצעה לא זכתה ל"קיבול" על ידי א'
- 27 ונותרה בגדר הצעה בלבד. נדגיש כי כך אכן אירע בפועל מש-א' לא עשתה במסמך כל שימוש
- 28 במסגרת ההליכים המשפטיים בהם נקט עו"ד בן טובים בשמה, וקיבלה בסופו של יום
- 29 תנאים מופחתים מאלו שהוצעו לה במסמך ההבנות.
- 30 נימוק רביעי טמון בכותרת המסמך. אם אכן היה מדובר ב"דרישות" של א', הרי שלא היתה
- 31 כל מניעה מיואלי להכתיר את המסמך במלל "דרישותיה של א'". העובדה שיואלי הכתירו

בדלתיים סגורות

- 1 במלים "עקרונות להסכמה בין א' לשר", מלמדת כי מדובר בהצעה של השר ולא ב"דרישות"
2 של א'.
- 3 תוכנו של המסמך מלמד על כי זה נושא אופי אישי משנוסח כך, שמחייב את "שר התיירות" (5)
4 ולא את "משרד התיירות". המסמך הוכתר בכותרת "עקרונות להסכמה בין א' לשר" ולא
5 "משרד התיירות".
6
- 7 באשר לגרסתו של הנאשם, המנסה אף הוא לשוות למסמך משמעות של מסמך דרישות של א', נאמר
8 שלעדונו בענין אין כל ערך, שכן היא לכל היותר גרסה מפי הסברה, שהרי הוא לא נכח בעת כתיבת
9 המסמך.
10
- 11 נסכם ונאמר מכל האמור לעיל אנו מסיקים כי מסמך ההבנות (נספח ל-ת/135) הינו מסמך שנכתב
12 על ידי יואלי בשליחותו של הנאשם. כאשר מטרתו של המסמך הינה שיכוך זעמה של א'. הנאשם
13 שהכין את פטוריה של א' עקב בצד אגודל, כשהוא מגבה זאת באמצעות עוזריו הקרובים
14 ותלוניותיהם על תפקודה הלקוי, הופתע מעוצמת תגובתה של א'. כעסה וזעמה של א' נשמעו ונראו
15 לעין כל בלשכה ובמשרד, והנאשם שהיה מודע לכך, הבין את הסכנה הממשמשת ובאה ואת הצורך
16 להקדים תרופה למכה, על דרך הרגעתה של א' וקניית שתיקתה במתן הטבות.
- 17 התנהגותו זו של הנאשם מתאימה להתנהגותו של מי שיש לו ממה לחשוש, והיא תומכת בטענת א'
18 כי הוא ביקש למתן את תגובתה בהציעו לה הצעות מפתות, שישתלמו לה אם תסכים לשמור על
19 השקט ולא תסגיר את עובדת פגיעתו בה. התנהגות זו יש בה כדי להצביע על תחושת אשם, שאחרת
20 אין להסביר את להיטותו של הנאשם לרצות את א' הכועסת והנרגזת, על ידי "ריפוד" דרכה החוצה
21 בתנאים משופרים ומתק שפתיו של יואלי. אין זאת אלא שהנאשם חשש שמא יודע קלונו ברבים.
22
- 23 **פרק טו - ביקורי א' בבית הנשיא וההתקשרויות ללשכתו**
- 24 ההגנה מצביעה על העובדה ש-א' שמרה על קשר עם הנאשם ועם יואלי, גם בתקופה שהנאשם מונה
25 לנשיא - כהוכחה לכך ש-א' כלל לא נפגעה על ידי הנאשם, שאם לא כן, לא היתה באה לברור בבית
26 הנשיא ולא היתה מתקשרת אליו.
- 27 קשר זה מתבטא לטענת ההגנה גם בשני ביקורים של א' בבית הנשיא, גם בהתקשרויותיה
28 הטלפוניות ללשכת הנשיא, וגם בהודעות שהשאירה עבורו בלשכה, והוא שולל, על פי הנטען,
29 היתכנותם של מעשי אונס.
30

בדלתיים סגורות

- 1 להלן נראה כי ביקוריה של א' את הנאשם בבית הנשיא, כמו גם התקשרויותיה הטלפוניות ללשכתו,
2 והשארות הודעות כאמור, הינם תוצאה ישירה של יוזמתו הערמומית של יואלי שגרם ל-א', מובטלת
3 באותה עת, להאמין כי כך תסודר לה עבודה מתאימה; זו גם הסיבה לשיחותיה הטלפוניות ללשכת
4 הנשיא, שכן א' ביקשה לברר אם העבודה שהובטחה עבורה כבר הושגה. גרירתה של א' לשיחות
5 טלפוניות נועדה גם על מנת להכשיר הקרקע להקלטות שתיצורנה את הרושם כי היוזמה לשיחות
6 באה מצדה של א'.
7
- 8 א' הזכירה את יואלי לראשונה בהקשר ל"סידור עבודה", בהודעתה הראשונה (ת/2א103, עמ' 2),
9 ובשנית הזכירה אותו בהודעתה השנייה, כאשר נשאלה אם פגשה בנאשם בשנה האחרונה (שנת
10 2006), שאז השיבה שהיא נפגשה עם הנאשם בתחילת תקופת הנשיאות פגישה שאותה יזם והסדיר
11 יואלי "אני נפגשתי איתו כשבתחילת זמן הנשיאות שלו.. הוא שלח את אורי יואלי..." (ת/106א,
12 עמ' 29).
- 13
- 14 א' הסבירה כי הסיבה שהניעה את יואלי לעמוד עימה בקשר, נעוצה בעובדה שבתקופה שבסמוך
15 לבחירתו של הנאשם כנשיא, התקשרו אליה עיתונאים והתעניינו בנאשם, כאשר באחת מן השיחות
16 שהיו לה עם יואלי סיפרה לו על שיחות אלה: "אמרתי לך ניסה שכאילו היחסים ביני לבין קצב
17 יהיו.. בסדר כי.. הם כל הזמן גם ידעו בהתחלה.. שהנו מצלצלים אלי כל מיני עיתונאים בפרט
18 בהתחלה, בהתחלה.. איך שהוא נבחר להיות נשיא וזה באמת נכון.. אז הם כנראה פחדו מזה.. אז
19 אורי נשלח למשימת.. ואז אורי כל הזמן היה איתי בקשר לפעמים" (ת/106א, עמ' 1).
- 20
- 21 ראה גם בהודעתה מיום 14.6.07: "כשהוא נבחר לנשיא צלצלו אלי כל מיני עיתונאים, הם ידעו מזה
22 אל תשאל אותי איך, צלצלה אילנה דיין... כדי שאני לא אדבר הוא שלח את אורי יואלי.. הוא
23 הפעיל את השיטה.. לשיטה קוראים אורי יואלי..." (ת/126, עמ' 38 שו' 781).
- 24 א' הבינה היטב שיואלי חג סביבה כדי להבטיח כי תנצור את לשונה.
25
- 26 א' סיפרה כי יואלי "סידר" לה פגישה עם הנאשם בסמוך לבחירתו (הפגישה הראשונה המתקיימת
27 בלשכת הנשיא), כך הוא "סידר" לה את הביקור הנוסף באירוע 'הסוכה הפתוחה' שהתקיים בחג
28 סוכות בבית הנשיא.
29
- 30 א' מסבירה מדוע נעטרה לשכנועיו של יואלי, ומדוע הגיעה לאותן פגישות עם הנאשם, מי שלטענתה
31 אנס אותה ופגע בה, בכך שבאותה תקופה היא נזקקה לעבודה ומצבה הכלכלי לא היה טוב. כך:

בדלתיים סגורות

- 1 "למה באתי אליו.. כאילו אז חיפשתי עבודה. אני אמרתי הוא צריך לשלם כאילו על מה שהוא
2 עשה... אז אמרתי שישלם, שיסדר לי, שינסה לעזור בלחפש עבודה..." (ת/א106, עמ' 33) וכן:
3 "הוא (הכוונה ליואלי) היה זה שסידר לי את.. היו שתי פגישות... את שתי הפגישות איתו, שבהם
4 לכאורה, הם היו אמורים לכאורה.. לעזור לי במציאת עבודה." (ת/א126, עמ' 40).
- 5 א' סיפרה שמבחינתה היו לאותן שתי פגישות שתי מטרות: האחת - מעין מהלך ביחסי ציבור' כלפי
6 הנאשם, על מנת להביא ליטיהור האווירה' העכורה ששררה ביניהם, לאחר פיטוריה ממשרד
7 התיירות, ותשניה - "גביית חוב" שהנאשם חייב לה עקב פגיעתו בה, משידעה בינה לבין עצמה, כי לא
8 תתלונן נגדו. א' סברה שהמעט שתוכל להפיק מקשר זה הוא "סידור עבודה" טובה עבורה על ידי
9 הנאשם, כאשר סידור העבודה עבורה מהווה "פירעון חוב" שהנאשם חב לה בגין מה שעשה,
10 וכדבריה:
- 11 "רציני שהוא יעזור לי לחפש עבודה ורציני.. כאילו למצוא חן כזה... כן יחסי ציבור למצוא חן,
12 שתהיה אוירה טובה, שהוא באמת יסדר לי עבודה.. אז לא עשיתי דברים שכנגד אלא דברים
13 שכאילו שיעזור לי שתהיה אוירה בסדר, שהוא יסדר לי עבודה." (עמ' 2421).
- 14
- 15 בהמשך יתברר כי במהלכו של הקשר האמור, מקיים יואלי עם א' שיחות מרובות ומקליט אותה
16 באופן היוצר את הרושם כאילו היא זו שמבקשת, מיוזמתה, לעבוד עם הנאשם בבית הנשיא. כך גם
17 'נולדות' הודעות א' בבית הנשיא (ת/א123-ה), על רקע עיזודה של א' על ידי יואלי להתקשר ללשכת
18 הנשיא על מנת להתעניין בתוצאות "מאמצי" הנאשם למציאת עבודה עבורה - דבר שגורר את א'
19 להתקשרויות חוזרות ונשנות ללשכת הנשיא והשארית הודעות שם
- 20
- 21 על הודעות אלו תצביע ההגנה כחיזוק לרצונה של א' בקרבתו של הנאשם וחוסר סבירות טענתה כי
22 נאנסה על ידו.
- 23
- 24 הנאשם אישר במהלך עדותו בבית המשפט, כי באותה עת אכן נערך אודותיו תחקור עיתונאי:
25 "ידעתי שאני צריך להיות זהיר מהרגע הראשון שנכנסתי לפה, בחודשים הראשונים שנכנסתי
26 לפה, העיתונות עשתה עשרות תחקירים סביבי, לא היה לילה שלא אמרו לי שהלילה הולך
27 להתפרסם תחקיר מזעזע ואני הייתי יושב במתח מחכה לבאות". (ת/א3 עמ' 43). על אותם דברים
28 חזר גם בעדותו בבית המשפט (עמ' 5097).
- 29
- 30 לדידנו, אין כל חשיבות לנושא שבו עסקו התחקירים, ודי בעובדה שהנאשם ידע כי מתנהלים בעניינו
31 תחקירים, כדי לגרום לו לרצות להבטיח את השקט מצדה של א' בהניחו כי במסגרת התחקירים

בדלתיים סגורות

- 1 יגיעו העיתונאים גם ל-א' ששימשה כראש לשכתו, וביודעו כי המידע שזו אוצרת בתוכה "שווה
2 זהב".
- 3 נזכיר כי התנהגות דומה נצפתה מצדו של הנאשם לאחר פיטוריה של א', כשבעקבות צעקותיה
4 וכעסה של א' בלשכה ביום פיטוריה, תגובה שעוצמתה הפגיעה את הנאשם, הוא שלח את יואלי אל
5 א' כדי להרגיעה בתנאים ובהטבות נשוא מסמך ההבנות.
- 6
- 7 למותר לציין כי הכחשתו של יואלי את ידיעתו בדבר קיומם של תחקירים כאלה (עמ' 6675), עומדת
8 בסתירה גמורה לדברי הנאשם עצמו, ואינה עומדת במבחן השכל הישר בהתחשב במידת קרבתו אל
9 הנאשם.
- 10
- 11 **הבטחה ל"סידור עבודה" – היתה או לא היתה?**
- 12 הבטחה לסידור עבודה מצדו של הנאשם, מוציאה את העוקץ מפגישותיה של א' עם הנאשם עת החל
13 לכהן כנשיא, ומבהירה את פשר ההודעות שהשאירה א' בלשכתו.
- 14 האמנם הבטיח הנאשם ל-א' המובטלת למצוא לה עבודה?
15 נזכור כי במכתב פיטוריה מעבודה במשרד התיירות (ת/126ב), כתב הנאשם ל-א' כי הוא יסייע לה
16 במציאת עבודה. הנאשם מעולם לא אמר ל-א' כי התחרט או חזר בו מכוונתו זו.
- 17 ברוח התחייבותו זו לאור שכנועי יואלי ובמיוחד לאור חיפושיה אחר עבודה יציבה, הולכת א' לפגוש
18 בנאשם, שכיהן באותה עת כנשיא המדינה, כשבליבה מפעמות תקווה למציאת עבודה.
- 19 במפגש הראשון שמתקיים בלשכת הנשיא בנוכחות הנאשם ויואלי, מבטיח הנאשם לעשות כמיטב
20 יכולתו כדי למצוא לה עבודה, וכדברי א':
- 21 "אורי גם היה בפגישה... אז הוא אמר לי אני אסדר לך, אני זוכרת בחב' השמל ובכנסת. כאילו
22 איפה את רוצה וזה. אז אורי אמר את יודעת מה, אני אדבר עם האי ש בכנסת... בחברת
23 השמל" (ת/106א, עמ' 44).
- 24 בתום הפגישה, מתבקשת א' לשמור על קשר, ולהתקשר ללשכת הנשיא על מנת להתעדכן ולעמוד
25 מקרוב על התקדמות נושא "סידור העבודה", היא עושה כדבריו, וכך נרשמות הודעות בית הנשיא
26 (ת/123א-ה).
- 27
- 28 מלכתחילה הכחיש יואלי כל מעורבות בסיוע ל-א' במציאת עבודה באמצעות הנאשם. לדבריו, היתה
29 זו א' שהתקשרה אליו אינספור פעמים וינדנדה לו שישדר לה עבודה בבית הנשיא:
- 30 "א' צלצלה אלי עשרות פעמים בקשר לעבודה בבית הנשיא, אני זוכר במעורפל שאמרתי לנשיא
31 קצב והוא נפנף אותי, ואני זוכר שכשהקלטתי (את א'). ... ניסיתי להביא לו במרוכז את כל בקשותיה

בדלתיים סגורות

- 1 של א' לעבוד בבית הנשיא, ואף המלצתי לקחת אותה... היא צלצלה כמה פעמים וכל פעם
2 הקלטתי" (ת/234, עמ' 2).
- 3
- 4 בעדותו בבית המשפט חזר יואלי וטען, כי א' התקשרה אליו בענין חיפוש עבודה: "ופעם אחת
5 הבאתי את זה בפני הנשיא, אז הוא ממש נפנף אותי, ומאז לא דיברתי איתו על זה." (עמ' 6637), אך
6 בניגוד למה שמסר בהודעתו (ת/234) לפיו המליץ לנאשם לקבל אותה לעבודה בבית הנשיא, העיד
7 יואלי: "אני לא הייתי מקבל אותה לעבודה אצלי... לכן אני לא יכול, לא יכולתי להמליץ לחברים או
8 למקומות שאני מכיר." (עמ' 6638).
- 9
- 10 במהלך חקירתו הראשית הכחיש יואלי כל מעורבות בארגון המפגש של א' עם הנאשם, אף ידיעה על
11 קיומן של פגישות אלו, אלא שבמהלך חקירתו הנגדית, "נוכח" יואלי ובאורח תמוה, בקיומם של
12 המפגשים שבין א' לנאשם עת כיהן כנשיא, וכך אמר:
- 13 "ש: ... היתה לך פגישה משותפת עם א' וקצב בבית הנשיא, אחרי שהוא מונה להיות נשיא?
14 ת: אני לא זכרתי את זה בזמנו אבל אולי כן, אני לא זוכר, יכול להיות שכן.
15 ש: איך נזכרת?
16 ת: אתמול כשראיתי לי את חומר החקירה,
17 ש: אז יכול להיות שנפגשת איתה ואיתו בבית הנשיא?
18 ת: יכול להיות שכן.
19 ש: איזה חומר חקירה ראית בהקשר זה של הפגישה הזאת?
20 ת: שאלו אותי, נתנו לי לקרוא את מה שהיה שם.
21 ...
22 ש: זה לא מופיע שם (הכוונה: בהודעות במשטרה)
23 ת: אני לא זוכר. אבל נדמה לי שאני אמרתי שכן נפגשתי איתה ו איתו. נדמה לי, אני לא זוכר
24 את זה. כי במשטרה אמרתי שאני לא זוכר" (עמ' 5-6764).
- 25
- 26 עיון בהודעותיו של יואלי (ת/182 ו-ת/234) מראה כי אכן אין זכר למפגשו של יואלי עם א' בבית
27 הנשיא בנוכחות הנאשם. לכשנשאל הכיצד התקיימה הפגישה שאך זה נזכר בה' (במהלך חקירתו
28 הנגדית), והאם הוא תיאם אותה עם הנאשם, בחר יואלי להשיב, שלא במפתיע, כי אינו זוכר.
29
- 30 הנאשם מצדו, גם הוא לא היה חד משמעי בחקירותיו במשטרה בנושא רצונו/כוונתו/הבטחתו לסייע
31 ל-א' במציאת עבודה, ושינה עמדתו מן הקצה אל הקצה.

בדלתיים סגורות

- 1 בהודעה מיום 15.11.06 (ת/11, תמליל ההודעה) טען הנאשם כי אינו זוכר אם ביקש מאורי יואלי
2 לסייע ל-א' למצוא עבודה, אולם אמר כי אין בכך כל פסול ולמעשה לא שלל את האפשרות, שכן אך
3 אנושי הדבר לסייע ל-א' למצוא עבודה, וכדבריו:
- 4 **"יואב: האם אתה ביקשת או פנית לאורי יואלי שידאג ל-א' בענייני עבודה?**
5 **משה: לא זוכר. זה לא.. בלתי אפשרי. זה אנושי. זה אנושי, לא בלתי אפשרי. אבל אני לא זוכר."**
6 (ת/11, עמ' 10). וכן:
- 7 **"אינני מוצא שום פסול, אם ביקשתי ממי.. אני לא זוכר. אינני מוצא שום פסול. אם ביקשתי**
8 **ממישהו לעזור ל-א' אה.. למה לזרוק אותה בלי עבודה? אם אפשר למצוא עבודה שמתאימה לה.**
9 **אצלי היא לא התאימה, אצלי היא לא יכלה לעבוד."** (ת/11 עמ' 10).
10 ובהמשך:
- 11 **"...אני לא זוכר שביקשתי מאורי יואלי, אמרתי לך שאני לא מוציא את זה מכלל אפשרות מסיבות**
12 **הומאניות, בחורה בת [REDACTED] ש... זקוקה לפרנסה ואם היא יכולה בס.. יכולים בסקטור הפרטי**
13 **הלא ממשלתי למצוא לה עבודה, אני רואה את זה כדבר אנושי מובהק, אינני מוצא שום פסול בכך,**
14 **אני מתפלא שאתם מוצאים פסול בכך... אינני זוכר שהיתה פניה כזאת לאורי יואלי, ואני בלי קשר**
15 **לאורי יואלי, גם לא פוסל אפשרות שהיא תעבוד בשירות הממשלתי..."** (ת/11 עמ' 12).
16
- 17 לעומת זאת בהודעה מיום 27.11.08 (ת/17) משתנה הגרסה והנאשם טען נחרצות כי חשב ש-א' אינה
18 מתאימה לכל תפקיד והוא סירב לסייע לה למצוא עבודה. הגם שמבלי משים, אישר את קיומן של
19 השיחות להן טוענת א' ואשר עסקו בנושא מציאת עבודה עבורה.
- 20 **"סירבתי, לא האמנתי, חשבתי שהיא לא מתאימה לשום תפקיד, אה.. [...]. אני לא הייתי מוכן**
21 **בשום פנים ואופן... להתערב. בשבילה ולא התערבתי. אה.. תשמע, אני פיטרתי אותה. יש בחורות**
22 **שאני פיטרתי והתערבתי, למשל אסתי שעבדה כרלשית אצלי, התערבתי בשבילה. היא פוטרה**
23 **אבל לא, לא הייתי מוכן להתערב, כי היא פוטרה בגלל אי התאמה, בגלל כישלון, בגלל**
24 **אימפולסיביות, בגלל אגרסיביות. אני לא מ... אני לא הייתי מוכן ש... ששום מקום עבודה יסבול**
25 **בגללה."** (ת/17 עמ' 10-11).
26 גם במהלך עדותו במשפט הכחיש הנאשם באופן נחרץ ניסיון לסייע ל-א' במציאת עבודה (עמ' 4655
27 שו' 7-9).
28
- 29 שינוי הגרסאות כמפורט לעיל, נובע לטעמנו מעובדת היחשפות הנאשם לגרסתה של א', במהלך
30 התקופה שבין חקירתו 15.11.06 (ת/11), לבין חקירתו ביום 27.11.08 (ת/17), עקב קבלת חומרי
31 החקירה לקראת השימוע שהתקיים במאי 2007, משנודע לו כי א' מספרת על מפגשיה עם הנאשם
32 בתיווכו של יואלי, כשאלו עסקו בנושא אחד ויחיד והוא ההבטחה לסדר לה עבודה.

בדלתיים סגורות

- 1 רק בהודעתו ת/17 מזכיר הנאשם לראשונה את מפגשו עם א' בבית הנשיא, לאחר שזו כבר הקדימה
 2 אותו והזכירה זאת בחקירותיה במשטרה, כאשר התנהגותה זו של א' אינה אופיינית למי שנטען
 3 נגדה ע"י ההגנה, כמבקשת להסתיר את טיב והיקף קשריה עם הנאשם. עובדה זו ראוי כי תיזכר
 4 בעת בחינת גרסתה והסבריה של א' בענין הודעותיה ביומן בית הנשיא.
 5 לא קיבלנו כל הסבר לשאלה מדוע נמנע הנאשם, שמזכיר את הגעתה של א' לאירוע הסוכה הפתוחה
 6 בבית הנשיא, כבר בהודעתו ת/5 (מיום 6.9.2006), מלהזכיר את מפגשו הראשון עם א' – מפגש אישי
 7 עימה שנערך בנוכחותו של אורי יואלי, ומוצא לנכון לציין זאת רק מששאל על כך במפורש במהלך
 8 החקירה המשטרתית ביום 27.11.2008 (ת/17).
 9 "היא באה פעמיים לבית הנשיא פעם אחת ל- 2-3 דקות עם יואלי ופעם יחד עם המוני בית ישראל
 10 בבית הפתוח בחג הסוכות." (ת/16, עמ' 23 שו' 610-611).
 11
 12 במהלך חקירתו במשטרה, תרץ הנאשם סיבת מפגשו עם א' בלשכתו, מי שתוארה על ידו כאישה
 13 מאוסה, אימפולסיבית ואגרסיבית באילוף הנובע מהגדרת התפקיד החדש שחייב אותו להיות רחב
 14 לב ומסביר פנים: "אתה נשיא המדינה אתה מסביר פנים.. פיטרתי אותה, היא לא פגעה בי... היא
 15 פנתה אליו (ליואלי) ידעה שהוא קרוב אלי ביקשה ממנו. נכנסה אלי... איכשהו הצליחה להשתחל
 16 אמרה לי מזל טוב והלכה. באותה הזדמנות ביקשה עבודה" (שם, שו' 617-624).
 17
 18 גם במהלך עדותו בבית המשפט, בחקירה הראשית, בחר הנאשם להתמקד בביקורה של א' באירוע
 19 "הסוכה הפתוחה" בבית הנשיא, תוך שנמנע מלציין את ביקורה הראשון של א' בלשכתו בסמוך
 20 לבחירתו. לטעמנו, אין מדובר בהשמטה מקרית, כי אם בהשמטה מכוונת שנועדה לחסוך מהנאשם
 21 מתן הסברים לשאלות מביכות באשר לסיבת פגישתו האישית בלשכתו עם א'.
 22 הנאשם הודה לבסוף גם כי פגש את א' בפגישה הראשונה בלשכתו, אך ניסה לגמד את הפגישה ולא
 23 זכר את פרטיה:
 24 "ש: ...אתה גם נפגש עם א' בבית הנשיא יחד עם אורי יואלי, נכון או לא נכון,
 25 ת: נכון
 26 ש: מי מביא את א' לפגישה?
 27 ת: אני לא יודע.
 28 ש: עם מי היתה נוכחת בפגישה?
 29 ת: היה אורי יואלי, והיתה א'.
 30 ...
 31 ש: אז אתה ידעת מראש ש-א' מגיעה?
 32 ת: אני הסכמתי ש-א' תבוא, כן.

בדלתיים סגורות

- 1 ש. מראש?
- 2 ת. וודאי שלא אחרי, מה זה מראש. אני הסכמתי לקבל את א.
- 3 ש. ... מתי תואמה הפגישה איתך?
- 4 ת: אני לא יודע.
- 5 ש: איך זה שהיא מגיעה עם אורי יואלי, אתה זוכר?
- 6 ת: אני לא זוכר... לא יודע יותר נכון,
- 7 ש: הפגישה היתה מתואמת ביומן?
- 8 ת: אני לא יודע. "עמ' 5102).
- 9
- 10 תשובתו זו של הנאשם עומדת בסתירה לדבריו בחודעתו (ת/17), שם אמר כי אי פנתה ליואלי כדי
- 11 שיסדיר לה פגישה ולדבריו, "אזכשחו השתחלה" עמו, אך ניתן להבין ממנה כי יואלי היה אחראי
- 12 לתיאום המפגש הראשון – מה שתומך בגרסתה של אי בענין זה.
- 13
- 14 תיאורו של הנאשם את מפגשו הראשון עם אי בלשכת הנשיא כמפגש קצר ואקראי, כאשר אי
- 15 'השתחלה' פנימה, נועד למזער ככל שניתן את מידת האינטראקציה האישית שהיתה לו עם אי
- 16 בנסיבות אותו מפגש, שאורגן במיוחד עבורה על ידי יואלי, שבמהלכו, כך העידה אי, הובטחו לה
- 17 אותן הבטחות שווא בענין סיוע במציאת עבודה על ידי הנאשם.
- 18
- 19 הנאשם לא ידע ליתן הסבר לשיחותיו של יואלי (ת/169), במהלכן נשמע הלה מפזר ל-אי הבטחות
- 20 ל"סידור עבודה" בסיועו של הנאשם, כאשר ברור מתוכן השיחות שיואלי מבטיח ל-אי הבטחות
- 21 שקריות. התשובה שהנאשם מספק להתנהגותו זו של יואלי, היא שהדברים נאמרו כדי להרגיע
- 22 אותה.
- 23 וכי איזה ענין יש ליואלי ב'הרגעת' אי, ומדוע צריך היה יואלי במסגרת אותה 'הרגעה' להזכיר את
- 24 שמו של הנאשם, כמי שמשתדל למצוא לה עבודה, אם לא תאמר, כמסקנה שבהיגיון, שהנאשם אכן
- 25 הבטיח לסייע לה במציאת עבודה?
- 26
- 27 התרשמנו כי מהלך זה של שיחות יואלי עם אי, היה מהלך מתואם בין יואלי לבין הנאשם על מנת
- 28 לדלות מפיה של אי עוד ועוד "אמירות מפלילות" בדבר רצונה לעבוד בקרבתו של הנאשם, כאשר
- 29 ברור מתוך חקירתו הנגדית של הנאשם ו-54, כי בה בעת שיואלי ממשיך לשוחח ולהקליט את אי,
- 30 מתקיימות בין אי לבין הנאשם שיחות טלפון, כשהראיה לכך מצויה דווקא בדברי אי באחד מקטעי
- 31 השיחות המוקלטות, כשהיא אומרת ליואלי שביקשה מן הנאשם את מספר הפלאפון שלו והוא סירב
- 32 לתת לה.

בדלתיים סגורות

- 1 דברי הנאשם במהלך עדותו כי חרף העובדה שבשני המפגשים עמו א' ביקשה ממנו עבודה, אך הוא
2 בחר לא להגיב לבקשותיה (עמ' 5135-5134), אינם מקובלים עלינו. באם היה מגיב כך, מן הסתם, א'
3 לא היתה ממשיכה להיות כה עקבית בהתקשרויותיה החוזרות ונשנות, הן אליו והן אל יואלי, על
4 מנת לברר פרי הבטחותיו אליה באשר למציאת עבודה, ועל אחת כמה וכמה אם היתה נענית בשלילה
5 על ידו.
6
7 למותר לציין כי תשובת הנאשם לפיה לא הגיב לבקשותיה של א', היא גירסה חדשה שזיכרה לא עלה
8 מעולם בחקירותיו במשטרה, גם לא בחקירתו הראשית בבית המשפט.
9 משנאמר לנאשם כי בכך הוא 'השלה' את א', השיב תשובה שסתרה את גרסתו הקודמת לפיה לא ידע
10 על מה יואלי ו-א' שוחחו ומה אמר לה יואלי בשמו שלו:
11 "איש לא השלה אותה. היה לה ברור, הוא יואלי אמר לה את זה במפורש בבית הנשיא אין מקום
12 עבודה בשבילה." (עמ' 5135).
13 תשובה זו ממוטטת את גרסתו של הנאשם בענין אי ידיעתו את מה שהתרחש בין א' ויואלי ומהלך
14 השיחות ביניהם, ומחזקת את עמדת המאשימה לפיה המהלך בו נקט יואלי היה מתואם ומסונכרן
15 עם הנאשם ובידיעתו המלאה. ממה נפשך, אם א' מבקשת מהנאשם עבודה והוא לדבריו, לא הגיב,
16 ומצד שני מי שמחזיר ל-א' את התשובה ש"בבית הנשיא אין מקום עבודה בשבילה", הינו יואלי,
17 הרי שהדברים מדברים בעד עצמם ומוכיחים את עמדת המאשימה, שהנאשם ידע על מהלכי יואלי,
18 ודברי יואלי אל א' הינם על דעתו ובידיעתו של הנאשם בזמן אמת.
19
20 אנו מעדיפים את גרסתה של א' על פני גרסתם של הנאשם ויואלי, לפיה הובטח לה סיוע במציאת
21 עבודה על ידי הנאשם בעזרת קשריו, כאשר עצם הבטחה זו במציאת עבודה, תיחזקה את המשך
22 הקשר הטלפוני התכוף בינה לבין יואלי - קשר שמלכתחילה נועד לאפשר את הקלטת השיחות
23 (מ/54), ויצירת חלק נכבד מאוד מהודעות א' בבית הנשיא (ת/123-א-ה) שבאו על רקע התעניינותה של
24 א' בתוצאות הבטחתם למציאת עבודה.
25 ההבטחה בדבר מציאת עבודה, עת א' מובטלת, היא היא הסיבה לשני ביקוריה של א' בבית הנשיא,
26 וכל טיעון אחר המנסה להציג את א' כמי שביקשה את חברתו של הנאשם, ומשכך גם סותר את
27 גרסתה בענין אינוסה - חוטא לראיות, לעדויות ולמסקנות המתבקשות.
28
29
30
31

בדלתיים סגורות

פרק טז – הקלטת שיחות יואלי עם א' (נ/54, ת/169)

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11

ההגנה ביקשה להגיש כראייה קבילה דיסק שעליו שבעה קטעי שיחות בין א' לבין יואלי. ההגנה מייחסת משקל מכריע לשיחות יואלי עם א', בהן נשמעת זו האחרונה מבקשת לעבוד בבית הנשיא. ההגנה טוענת כי טענת האינוס אינה דרה בכפיפה אחת עם רצונה של א', לעבוד במחיצת הנאשם; ומשכך, משמיטות השיחות את גרסת א' ומטות את הכף לכיוון זיכוי של הנאשם. את טענתה זו מבקשת ההגנה להוכיח באמצעות הקלטות בהן נשמעת א' משוחחת עם יואלי ומביעה רצון לעבוד בבית הנשיא.

הלן נתייחס, בין היתר, לרקע לשיחות וכן למשמעות שיש ליתן לעובדה שהנאשם באמצעות זרועו הארוכה, מצא לנכון להקליט את השיחות, לשמרן ולאחר מכן להציג קטעים נבחרים מהן. כן נתייחס לקבילות הדיסק אותו מבקשת ההגנה להגיש ולכשירותו לשמש, אם אכן, כראייה קבילה.

א. הסבר כללי לשיחות

12
13
14
15

בפרק זה כל מקום שייכתב 'שיחות', הכוונה היא גם לקטעי שיחות. 54/ הינו הדיסק עליו מצויים שבעה קטעי השיחות בין א' לבין יואלי. ת/169 הינו תמלולן של השיחות.

16
17
18
19
20
21

אותם שבעה קטעי שיחות מושמעים ל-א' לראשונה והיא נחקרת על תוכנם במהלך הודעתה מיום 6.10.08 (ת/134). א' מסבירה שהשיחות משקפות את "שיטת יואלי" אותה הזכירה בהודעתה השנייה (ת/106א), וכי יואלי הוא שיזם את הקשר, כשהוא משתמש בסיפור "סידור העבודה" כפתיון ואמתלה להמשכו. במהלך השיחות יואלי מפתה אותה בהצעות סרק ל"סידור העבודה", כשהוא מציין מקומות עבודה ספציפיים, שגורמים לה להתפתות ולהמשיך להיסחף בשיחה, בהאמינה שיש דברים בגו:

22
23
24
25

"אני נופלת בדיוק... לבורות האלה שכל פעם הם כורים לי... את שתי הפגישות שהוא סידר לי עם קצב זה היה ביזמתו, והוא זה שבכלל העלה את העניין... אם אני רוצה בכלל להיות... להיות מזכירה שלו, או משהו כזה, כמו ששמענו בשיחות. ואחרי זה אתה נסחף... וזה בעצם מה ששומעים פה בכל השיחות. זה בגדול השיטה שפירטתי אותה בעצם." (ת/134א, עמ' 33).

26
27

א' גם מסבירה כי בשיחות הרבות שלא הוקלטו, יואלי הוא שחוזר ומשכנע אותה כי הנאשם יכול להשיג עבורה עבודות שונות, ומעודד אותה להמשיך ולהתקשר לנאשם:

28
29
30
31

"אז אני שוב אומרת שמי שהעלה את הרעיון בכלל זה היה אורי יואלי. בכל השיחות שאתם לא שומעים... שאין לכם הקלטות של אורי יואלי ושלי בלבד, הוא כל הזמן משדל אותי למה כן כדאי לי לעבוד שם... בבית הנשיא... ואת כל הרעיונות שאתם שומעים אותי מדברת עליהם כאן. זה כל הרעיונות של אורי יואלי, הוא הציע לי, הוא אמר לי, הוא יכול לדבר עם... עם מישהו מהכנסת, [redacted]

בדלתיים סגורות

1 **מהכנסת... עם חשמל ועם מפעל הפיס. כל מיני מקומות שאני לא זוכרת את כולם כרגע... זה**
 2 **לא רעיונות שלי, אני לא יודעת איפה יש להם קשרים... ובכל השיחות אורי כל הזמן משדל אותי...**
 3 **מושך אותי, הוא גם סידר לי את שתי הפגישות עם קצב שבהן קצב מציע לי, בנוכחות אורי... בבית**
 4 **הנשיא..."(שם, עמ' 34).**

5
 6 לאור מהות הקשר ועומק מעורבותו של יואלי, חסבריה אלו של א', הגם שעשויים להיראות למתבונן
 7 מן הצד מעוררי תמיהה, מקובלים עלינו ויכולים ליישב מרבית מהתקשרויותיה ללשכת הנשיא.
 8

9 **ב. קבילות הדיסק נ/54**

10 הדיסק נ/54 שעליו מצויים שבעה קטעי השיחות הוגש על ידי ההגנה, בכפוף להוכחת קבילותו במהלך
 11 המשפט.

12 בטרם נדון בענין קבילות נ/54, נסקור את העובדות שאינן שנויות במחלוקת:

13 א. גם ההגנה לא חולקת על כך כי השיחות המוקלטות על נ/54 הינן קטעי שיחות: "הקטעים
 14 כשלעצמם אינם שלמים, לעתים נקצץ ראשם ולעתים נקצץ זנבם וברור לחלוטין גם
 15 מתוכנן וגם מן העדויות הרלוונטיות כי מקבץ שיחות זה אינו כל השיחות שהתקיימו בין
 16 יואלי ל-א'." (סיכומי ההגנה, עמ' 12)

17 ב. כעולה מן העדויות, בין יואלי ובין א' התנהלו עשרות שיחות וכל שנשמר הוא רק אותם
 18 שבעה קטעי שיחות, כפי שמאשר ב"כ הנאשם: "מוסכם על הכל כי מדובר בשיחות שאינן
 19 מייצגות את מכלול השיחות עם יואלי, ואפשר רק להוסיף ולומר, כי הן מדגם קטן של
 20 שיחות א' יואלי בהסתמך על פלטי הטלפונים." (סיכומי ההגנה, עמ' 53 פסקה 166).

21 ג. אין חולק כי סליל/סלילי הקלטת המקור, אינם בנמצא – יואלי העיד כי את השיחות הקליט
 22 באמצעות טייפ מנהלים קטן, על קלטות מיני, וכי את קלטות המיני המקוריות מסר לנאשם
 23 בשנת כהונתו הראשונה כנשיא, קרי: בשנת 2000. קלטות המיני נעלמו מעבר לים.

24 ד. כעולה מהודעת יואלי (ת/234, עמ' 2 שו' 21) השיחות שהוקלטו הן מתחילת כהונתו של
 25 נאשם כנשיא, בהתאמה לעדות א' שהעידה כי השיחות בינה לבין יואלי בענייני סידור
 26 העבודה התנהלו בתחילת תקופת כהונתו של הנאשם כנשיא.

27 ה. אין חולק על כך כי כל מה שמונח בפני בית המשפט היום הינו דיסק נ/54 שהועתק מדיסק
 28 הנאשם הביא למשרדו של עו"ד פלדמן, (ראה עדותו של עו"ד שץ בעמ' 7392-7387). במלים
 29 אחרות, הדיסק נ/54 שמצוי בפני בית המשפט הינו ראייה משנית שהועתקה מראיה משנית.

30 ו. בפני בית המשפט לא הובאה כל עדות מפי מי שביצע את העתקת סלילי ההקלטה לדיסק
 31 ממנו הועתק נ/54. כל שהובא בפני בית המשפט הינו עדותו של אחי הנאשם, מר יורם קצב,

בדלתיים סגורות

- 1 לפיה העתקת הקלטות לדיסק נעשתה בחנות למוצרי צילום ברומניה, כשתהליך ההעתקה
2 נעשה שלא בנוכחותו ולפיה הקלטות עצמן אבדו בניקר.
3
- 4 שישה כללים מצטברים קבעה הפסיקה, שרק בהתקיימם יקבל בית המשפט הקלטה כראייה
5 קבילה במובן זה, שניתן לסמוך על תוכנה שהינו אמת ואלו הם:
6 (1) כי המכשיר או האמצעי האחר ששימש להקלטה פועל כהלכה ועשוי לקלוט או להקליט
7 בריש שנאמרו.
8 (2) שאדם שטיפל בהקלטה ידע את מלאכתו.
9 (3) שההסרטה או ההקלטה מהימנים ונכונים.
10 (4) שלא נעשו בסרט שינויים בצורת הוספות או השמטות.
11 (5) זיהויים של המדברים שקולותיהם נקלטו.
12 (6) שהדברים נאמרו והעדויות הוגדה מרצונו הטוב של המדבר, ללא כפייה או פיתוי.”
13 (ע.פ. 28/59 פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה כרך יג(2) 1205 (1959).
14 נפנה גם לנאמר ב-ע"פ 869/81 שניר נ' מדינת ישראל, פ"ד לח(4) 169, 195 (1984):
15 "כפי שעולה מן האמור לעיל, הרי שלושת הכללים הראשונים עניינם הצד הטכני הטהור, היינו,
16 טיבו של המכשיר, מיומנותו וכשירותו של מי שמטפל במכשיר ובכך שההקלטה משקפת נכונה את
17 אשר יכול היה להיקלט. הכלל הרביעי – עניינו באמינותם של אלה אשר ביצעו את ההקלטה. יש
18 להוכיח בפני הערכאה השיפוטית, כי לא נעשתה חרושת ראיות – או "בישול" – כלשון אנשי
19 המקצוע – וכי לא טופל בהקלטה במטרה להשמיט מתוכה דברים או כדי להוסיף עליה את אשר
20 לא היה בה מעיקרו." וכן:
21 "ההקלטה, המובאת לפני בית המשפט, או התמליל שלה, אשר גם לגבי עריכתו יש להביא עדות
22 בדבר דרך הכנתו ואמינותו, חייבים לשקף נכונה את אשר הושמע, היינו, אם נשווה את המכשיר
23 המקליט לאוזנו של אדם, הרי נוכל לומר, כי המבחנים באים להבטיח, כי מה שהמכשיר פולט
24 מפיו לאחר ההקלטה אכן זהה למה שאוזנו קלטה בעת השמעתם של הדברים מעיקרם.
25 מכאן, כי כל טיפול פסול בדברים המוקלטים, שמטרתו לשנות ממה שהסליל היה משמיע
26 למאזינים בעת הרצתו, לולא טופל בו כאמור, פוסל גם את קבילות ההקלטה. בית המשפט אינו
27 מקבל דברים מוקלטים, שאינם חזרה על מה שהוקלט ואשר יש בהם שינוי מכיוון של הדברים,
28 יהיה זה בדרך ההוספה, ההשמדה או השינוי הפסול האחר."
29
- 30 הנטל להוכחת ששת התנאים המצטברים הנ"ל מוטל על כתפי מי שמבקש להגיש ולהסתמך
31 על ראיה שמקורה בהקלטה.
32 לטעמנו, הנטל לא הורם כלל, כפי שנמק להלן.

בדלתיים סגורות

- ג. הסיבות לביצוע ההקלטות 1
- בטרם נדון בסוגיית התקיימותם או אי התקיימותם של התנאים הטכניים, לא נוכל לדלג על דיון 2
בשאלה מדוע בכלל בוצעו ההקלטות, ומה סיבה מצא לנכון יואלי גם להקליט את א', גם להעביר את 3
הקלטות למשמורתו של הנאשם, ומדוע מצאו לנכון השניים "לנפות" חלק מהשיחות המוקלטות, 4
ולשמר רק אחדות מהן. 5
- ההסברים ששמענו מפי הנאשם ויואלי באשר לביצוע ההקלטות, עריכתן ושמירתן, היו שונים 6
משונים וסתרו זה את זה. 7
- יואלי סיפר כי הוא הקליט את שיחותיו עם א' בתחילת כהונתו של הנאשם כנשיא. משנשאל מדוע 8
עשה כן השיב על מנת להביא לנאשם את עמדת א' בצורה "מרוכזת": 9
- ".. עד כמה שאני זוכר א' צלצלה אלי עשרות פעמים בקשר לעבודה בבית הנשיא. אני זוכר 10
במעורפל שאמרתי לנשיא קצב והוא נפנף אותי, ואני זוכר שכשהקלטתי, עד כמה שזכור לי, ניסיתי 11
להביא לו במרוכז את כל בקשותיה של א' לעבוד בבית הנשיא ואף המלצתי לו לקחת אותה.. היא 12
צלצלה כמה פעמים וכל פעם הקלטתי. אני לא זוכר אם נתתי לו את ההקלטות ביד, יכול להיות 13
שנתתי לו." (ת/234, שו' 34-38). 14
- 15
- יואלי אישר שברשותו היו מספר קלטות עליהן הקליט את א' באומרו ש"היו שניים, שלוש, ארבע 16
קלטות שהייתי מוחק מקליט, מוחק מקליט" (שם, שו' 49). לא קיבלנו כל הסבר לשאלה לאן נעלמו 17
יתר הקלטות ולמה אינן בנמצא. 18
- יואלי נטל אחריות לביצוע ההקלטות כשהוא מנקח את הנאשם, הן מהיוזמה והן מהעובדה 19
שהנאשם ידע בזמן אמת על ביצוע ההקלטות: 20
- "ש: של מי היה הרעיון להקליט את השיחות? 21
ת: שלי בלבד. 22
- ש: האם יידעת את קצב בזמן אמת על ההקלטות? 23
ת: על ההקלטות לא. 24
- ש: האם השמעת את ההקלטות לקצב בזמן אמת? 25
ת: מאה אחוז לא. 26
- ש: האם השמעת ההקלטות לקצב במועד אחר? 27
ת: לא. את זה אני זוכר במאה אחוז, היה לי את זה הרבה זמן לחשוב." (שם, שו' 64-71). 28
- 29
- לדברי יואלי הוא עידכן את הנאשם בזמן אמת בכך ש-א' מתקשרת ומבקשת שיסדר לה עבודה: "עד 30
כמה שזכור לי, אמרתי לו שהיא מצלצלת לבקש עבודה ועד כמה שזכור לי הוא נפנף אותי. ז"א הוא 31
לא התיחס לזה." (שם, שו' 73). 32

בדלתיים סגורות

- 1 לשאלה מדוע בכל זאת המשיך בשיחותיו עם א' ואף התחיל להקליט אותן, אחרי שהנאשם 'נפנף'
2 אותו, כשניתן להבין מתוכן השיחות כאילו הנאשם באמת מבקש לעזור ל-א' במציאת עבודה, וזה
3 המסר שיואלי מעביר ל-א' בשיחותיו עימה ובכך מוליך אותה שולל, השיב יואלי בהיתממות: "עד
4 כמה שאני זוכר באמת ניסיתי לעזור לה ולא רימייתי אותה." (שם, שו' 83).
- 5
- 6 בהמשך מצא יואלי הסבר חדש ולפיו הקליט את א' מכיוון ש"ניגיסה" לו:
- 7 "ש: למה הקלטת דווקא אותה?
8 ת: היא ניגיסה יותר מדי. עד כמה שאני זוכר זאת האפשרות היחידה שאני מעלה כרגע על
9 דעתי. היא צילצלה הרבה. היא ניגיסה לי,
10 ש: אם כל מי שמצלצל הרבה ומנג'ס אז מקליטים אותו?
11 ת: לא. לשאלתך, אני לא זוכר מה היה שונה במקרה הזה.. היא התקשרה אלי וניגיסה לי
12 וחשבתי, עד כמה שאני זוכר, לתת לקצב את ההקלטות ושישבור את הראש מה לעשות
13 איתה." (ת/234, שו' 169-163)
- 14
- 15 הסבר שלישי לא איחר להגיע ולפיו ביצע את ההקלטות בגלל שעמום: "לא היה לזה שום סיבה
16 מיוחדת... אולי אפילו מתוך שעמום, היא דיברה ודיברה אז אני הקלטתי" (עמ' 6639).
- 17
- 18 ההסבר הרביעי היה משולב: היותה של א' נודניקית והיותו הוא משועמם:
19 "הקלטתי אותה מפני שבאותו זמן אמת השתעשעתי בהקלטה וגם התקופה היתה שלא, לא הייתי
20 במיטבי מבחינת זיכרון... אין לי הסבר לזה, היא היתה נודניקית ולכן הקלטתי אותה." (עמ' 6739).
- 21
- 22 ליואלי אין הסבר מתקבל על הדעת מדוע הקליט את א' 'הנודניקית', למרות שידע כבר מתחילת
23 שיחותיה עמו בענייני עבודה, שהנאשם לא רצה לשמוע ממנה.
- 24 הקושי של יואלי ליתן הסבר משכנע להקלטת א', הופך להיות גדול לאור העובדה שיואלי אישר,
25 כי את כל ההקלטות הוא עשה אחרי שהנאשם 'נפנף' אותו. (ראה דבריו בעמ' 6751, שו' 24-25):
26 שכן ממה נפשך! אם יואלי ידע מפי הנאשם מהי עמדתו כלפי א' ובקשת העבודה שלה, מדוע הוא
27 מקליט אותה!?
- 28 הקושי הולך ומחריף מכיוון שלמרות ידיעתו את עמדתו השלילית של הנאשם בענין סיוע ל-א'
29 במציאת עבודה, יואלי בכל זאת ממשיך לשוחח עמה ואף מלעיט אותה בדברי כזב לפיהם הנאשם
30 עושה הכל על מנת למצוא לה עבודה. ובאחת מן ההקלטות יואלי אף מציע ל-א' שתכתוב לנאשם
31 מכתב בענין זה.
- 32

בדלתיים סגורות

- 1 העולה מן האמור הוא שעדותו של יואלי הינה שקרית בעליל והסיבה להקלטת א' אינה נעוצה בשום
2 הסבר שניתן על ידו.
- 3 דחיית הסברי יואלי תוביל בהכרח לקבלת הסברי א' לסיבת ההקלטה.
4
- 5 עיתוי ביצוע השיחות והקלטתן על ידי יואלי, בחודשים הראשונים לתקופת כהונתו של הנאשם
6 כנשיא, מתיישב ככפפה על היד עם ההסבר שמוסרת א', קרי: רצונם של יואלי והנאשם בשמירה על
7 שתיקה מצדה, כאשר זו מושגת במניפולציה שמבצעים הנאשם ויואלי על א' המובטלת, משהם
8 נפגשים עימה ומבטיחים לה סיוע במציאת עבודה. יואלי אף מנהל עמה סדרה ארוכה של שיחות מהן
9 עולה כוונת הנאשם כביכול לסייע לה במציאת עבודה וכפי שהובטח לה, כאשר יואלי מנתב את
10 השיחות לנושא הרצוי לו, על מנת להקליט את אותם קטעי השיחות בהם נשמעת א' מתעניינת
11 באותן הצעות שהוצעו לה, באופן שמי ששומע רק את אותם חלקי שיחות, עלול לסבור בטעות כי א'
12 היא זו היוזמת את השיחות וכי א' היא זו שמעלה את רעיון העבודה בבית הנשיא.
13
- 14 לשיחות אלה היו שלושה אפקטים מרכזיים: **האחד** - הן שימרו את השקט מצדה של א' באותה
15 תקופה בעייתית - תחילת תקופת נשיאותו עת עיתונאים תרים אחר אינפורמציה עבור כתיבת
16 תחקירים, **השני** - הן יצרו את אותן הודעות א' ביומן בית הנשיא, עליהן מצביע הנאשם כעת,
17 כהוכחה לכך ש-א' בהיותה מאוהבת בו ואובססיבית כלפיו, רצתה לעבוד במחיצתו - דבר שעומד
18 בסתירה לטענתה כי נאנסה על ידו, **והשלישי** - תיעודה של א' כמי שלכאורה אומרת במו פיה, כי
19 היא רוצה לעבוד כרלש"ית בבית הנשיא.
- 20 מסקנתנו היא, כי השיחות שקיים יואלי עם א', תוך נטוּן לנושא "סידור עבודה" והקלטתן (בין
21 בשלמותן ובין בחלקן), זכו בזמן אמת ליברכתו של הנאשם, דבר המוסק מהסכמתו לקבל את
22 קלטות השיחות מיואלי, לשמרן לאורך השנים ולשלוחן אותן ביום פקודה.
23
- 24 מכל האמור לעיל עולה כי אין מדובר בראיית אמת כי אם בראיה מלאכותית שהושגה בתחבולות
25 ואשר אינה משקפת כלל את המציאות הנחזית לכאורה על פיה.
26 נעבור, אם כן, לבחינת תנאי הקבילות:
27
- 28 **ד. נסיבות קבלת ההקלטות מיואלי והעתקת הדיסק (נ/54) מראיית המקור**
- 29 כעולה מעדות יואלי והנאשם, הקלטות נמסרו על ידי יואלי לנאשם, בסמוך לתחילת תקופת כהונתו
30 כנשיא. לטענת הנאשם, הוא לא האזין להן בזמן אמת, שם אותן במגירה ונחשף אליהן רק עם
31 התפוצצות הפרשה.

בדלתיים סגורות

- 1 כפי שנאמר, הדיסק נ/54 הינו ראייה משנית מראייה משנית, כאשר ראיית המקור – סלילי ההקלטה – איננה בנמצא. 2
- 3 יואלי העיד כי "שתיים, שלוש, ארבע" קלטות שימשו אותו להקלטת שיחות א' (ראה ת/234, עמ' 4 וכן בעדות עמ' 6642) מתוך תשובתו זו לא ניתן להבין כמה קלטות מיני הוא מסר לנאשם, האם 5 שתיים, או שמא שלוש ואולי אף ארבע.
- 6 גם הנאשם בהודעה מיום 27.11.2008, אינו נוקב במספר הקלטות שקיבל מיואלי: "בסביבות 2000, 7 2001 בתקופה ש-א' מאוד לחצה לעבוד בבית הנשיא ואורי פנה אלי, ואמר שהיא לוחצת ואני 8 דחיתי את זה, פעם אחת הוא בא ואמר יש פה הקלטות, תשמע, אני הקלטתי, תעשה מה שאתה 9 רוצה." (ת/16, עמ' 10, שו' 242-244).
- 10 רק בעדותו בבית המשפט, וכאילו בדרך אגב, עולה לראשונה המספר שתיים: 'שתי קלטות': "זוה 11 מזכיר לי את ההקלטות של א'... אני ניגש לקופסת הקרטון שלקחנו כשיצאתי לנבצרות... מחפש 12 שם ואני מוצא את שתי הקלטות האלה. אני שומע אותם" (עמ' 4659, שו' 9-7).
- 13
- 14 בהודעתו (ת/16) הנאשם אינו מזכיר כלל כי אחיו יורם הוא האיש שהעתיק את הקלטות, ולשאלה 15 מי העתיק הקלטות לדיסק, הסתפק בתשובה שהוא "חושב" שזה אחיו, גם לא ציין מי מאחיו (ת/16, 16 עמ' 19, שו' 509).
- 17 גם בעדותו בחקירה הראשית העיד הנאשם על נסיבות העתקת הדיסק מהקלטות על ידי "אחד 18 האחים" שלו, שוב מבלי לנקוב בשמו של אותו אח.
- 19 "ש: מי עשה את העותק?"
- 20 ת: ביקשתי מאחד האחים שלי לערוך, להעתיק את זה, כי אתם ביקשתם שניים שלוש 21 עותקים... זה נעשה לא בארץ... ביקשתי ששם יעתיק את זה ויעביר לנו את זה... כי לא 22 רציתי שמישהו בארץ, יעשה בזה עותקים, ויעשה בזה שימוש".
- 23
- 24 וממשיך:
- 25 "ש: חולף הזמן כעבור זמן אחיד מחזיר את ההעתק,
- 26 ת: כן,
- 27 ש: זה מה שמגיע,
- 28 ת: נכון,
- 29 ש: זה מה שאתה מוסר לנו?
- 30 ת: מה שאני נותן לכם ומה שאתם מעבירים למזוז... ולערן שנדר בשעתו." (עמ' 4659 שו' 20 31 ואילך). ושוב נתפס הנאשם בקלקלתו, שכן הדיסק הועבר רק לאחר אוגוסט 2008 על פי בקשה 32 מיוחדת של היועמ"ש, ולא במהלך השימוע.

בדלתיים סגורות

- 1 לכשנשאל הנאשם מדוע לא הזכיר במשטרה כי אחיו יורם הוא שהעתיק את הקלטות לדיסק אלא
2 אמר כי הוא 'חושב' שזה אחיו מבלי לנקוב בשמו, השיב כי השאלה היתה מפתיעה ולכן ענה כפי
3 שענה. גם תשובה זו אינה מקובלת עלינו שכן גם בעדותו בבית המשפט בחקירה ראשית, המשיך
4 הנאשם לנקוט באותו קו עמום כשאמר "ביקשתי מאחד האחים שלי לערוך ולהעתיק". (עמ' 46359,
5 שו' 21).
- 6
- 7 במהלך חקירתו הראשית גם 'הבליע' הנאשם את נושא היעלמות קלטות המקור, כשמתוך דבריו
8 ניתן בנקל לטעות ולחשוב כי הדיסק נ/54 הוא הוא ראיית המקור. רק בחקירה הנגדית מתגלית
9 ההטעיה.
- 10 לטעמנו, אין המדובר בהשמטה מקרית שנעשית בהיסח הדעת, אלא בהשמטה מכוונת שבאה
11 להכשיר 'הגנבת' ראייה זו, דיסק נ/54, כראייה קבילה לכל דבר משל היתה ראיית המקור, שהרי אין
12 ספק שהנאשם הועמד על הבעייתיות שבהיעדרה של הראייה המקורית.
- 13 משנשאל על כך בחקירתו הנגדית, לא יכול היה ליתן מענה מתקבל על הדעת:
14 "יכול להיות שהשאלה לא היתה מספיק ברורה ואכן מתוך זה התשובה לא היתה מלאה, אבל לא
15 היתה פה שום כוונה שלילית... הרי אני מעוניין יותר מכל אחד לחשוף את הכל... ובוודאי שאת
16 הפרט הזה לא הייתי מחסיר אותו... אני לא יודע איפה הם (כוונתו לקלטות), לא יודע מתי הם
17 נעלמו, אני חיפשתי ורציתי להשיג אותם לאחר שהכינו עותק מהם. אין לי את המקור.. " (עמ'
18 4727).
- 19 (באותה שיטה של אי מסירת מלוא הפרטים, נהג הנאשם גם כאשר לא סיפר בחקירתו במשטרה כי
20 פעולת ההעתקה נעשתה בחו"ל, ומשנשאל מדוע נהג כך, היתמם והשיב שהוא לא נשאל על כך).
- 21
- 22 לטענת הנאשם לא אמר בחקירתו במשטרה שקלטות המקור אבדו, מכיוון שגילה את האובדן רק
23 לאחר חקירתו האחרונה במשטרה ביום 28.11.2008 "אני לא ידעתי באותו שלב שהקלטות נעלמו."
24 (עמ' 4760 שו' 22). כמובן שאין לקבל הסבר זה, שהרי גם בעדותו הראשית בבית המשפט, לא הזכיר
25 הנאשם את היעלמותן של הקלטות, ופרט זה נתגלה רק במהלכה של החקירה הנגדית!
- 26 גם גרסת הנאשם לפיה מסר לאחיו שתי קלטות וקיבל חזרה רק דיסק בשלושה עותקים ולא שאל
27 את אחיו איפה קלטות המקור: "לא שאלתי כי רציתי מיד לרוץ עם הקלטות לעורכי הדין ולהשמיע
28 להם" (עמ' 4756) הינה גרסה מוזרה, זאת נאמר שוב בלשון המעטה, לאור העובדה שהוא הונחה על
29 ידי בא-כוחו לשמור על קלטות המקור: "אני לא זוכר את תוכן השיחה אני לא שולל את זה." (עמ'
30 4755) ולאור העובדה שהנאשם הצהיר על עצמו כאספן כפייתי השומר כל מסמך וכל פתק.
31

בדלתיים סגורות

- 1 תשובותיו של הנאשם באשר לאופן קבלת הקלטות והעברתן לצורך העתקתן, אינן מעוררות אמון.
2 מדובר בעדות פתלתלה שאופיינה בהסתרה מכוונת של עובדות חשובות, הקשורות בהולדתה של
3 הראייה נ/54 וקבילותה, ואשר הנאשם ידע כי הן בעייתיות.
4
- 5 מעדותו של יורם קצב, אחיו של הנאשם, לא למדנו דבר. לטענתו, קיבל מהנאשם שתי קלטות, אותן
6 מסר לחנות צילום כלשהי ברומניה, שאינו יכול להצביע עליה או לזכור את שמה, שם נעשתה
7 העתקת הקלטות לדיסק שלאחריה קיבל שלושה עותקים (שלושה דיסקים) וכן את קלטות המקור.
8 את קלטות המקור שמר ברומניה ואלו הלכו לאיבוד בנסיבות עלומות. את הדיסק על שלושת עותקיו
9 מסר לנאשם.
- 10 הנימוק לפיו נשמרו הקלטות בחו"ל ולא הוחזרו לארץ כדי "לא לשים את כל הביצים בסל אחד",
11 הינו נימוק תמוה שקשה לקבל. אם אכן היה חשוב לשמור את קלטות המקור בחו"ל כדי שלא ילכו
12 לאיבוד בארץ, הכיצד זה תנסבר היעלמותן המסתורית באחד ממעברי הדירה של העד ברומניה שעה
13 שמטרת החוקתן שם הייתה שמירתן דווקא !
14
- 15 אין בפנינו איפוא כל הוכחה, אף לא ברמה הנדרשת במשפט אזרחי, כי מי שעשה את ההעתקה
16 מקלטות המיני לדיסק, עשה זאת "אחד לאחד" מבלי בישול, עריכה, השמטה או מחיקה. די אם
17 נצביע לצורך ההמחשה על חיתוך המעלה חושד כבד לעריכה ובישול בקטעי שיחות 4 ו-6, כאשר ניתן
18 לזהות בבירור מתוך שמיעת קטעים אלה, וללא כל היעזרות במכשיר מקצועי, קיומה של השמעה
19 חוזרת של קטע שיחה והפסקה ברציפותה, כאשר ניתן להבחין בנקל כי מאן דהוא חתך את אותו
20 קטע של השיחה והמשיכה מנקודה אחרת.
- 21 כן אין בפנינו כל הוכחה כי הדיסק הוא העתק נאמן של קלטות המיני שנעלמו בנסיבות מסתוריות
22 ואינן עוד בנמצא. עדותו של אחי הנאשם, יורם, לפיה הוא שמע את הדיסק שהועתק וזה תאם את
23 קלטות המקור, אינה רצינית ואינה מתיישבת עם דברי יואלי, הן בהודעתו והן בעדותו, לפיהם
24 הקליט ברצף גם דברים אחרים לרבות הקליט את עצמו שר באחת מהן:
25 "ש: אתה יודע מי חתך את הקטעים?"
26 ת: נקסט
27 ש: מתי נחתכו הקטעים?
28 ת: לא אלי את השאלה הזאת.
29 ש: מה היה בקטעים שהוצאו?
30 ת: אין לי מושג.
31 ש: כיצד העברת את הקלטות – חתוכות או שלמות?

בדלתיים סגורות

- ת: **אם העברתי אותן לקצב, העברתי אותן איך שהן. אני זוכר גם ששרתי באחת מהקלטות שלי.** (ת/234, עמ' 7).
- 1
2
3
4 בעדותו בבית המשפט חזר יואלי על דבריו, שהקליט ברצף "עד שהיד התעייפה", וכי הקליט שיחות
5 רבות וארוכות, כולל שירים שהוא שר. דבריו אלו אינם עולים בקנה אחד עם עדות אחיו של הנאשם
6 ואינם עולים גם עם עדותו של הנאשם שהעיד שהדיסק שקיבל מאחיו הינו **העתק מדויק (!)** של
7 קלטות המקור שאותן שמע בטרם מסר אותן לאחיו. להיכן נעלמו השירים:
8
9 השאלה מי מחק/חתך את שירי יואלי, מי מחק את שאר השיחות הרבות שבין א' ליואלי ומי הותיר
10 את שבע השיחות המוקלטות - תישאר מן הסתם ללא מענה.
11 כן לא נדע מי הוא האחראי לכך שרק אותן שבע שיחות יופיעו בדיסק נ/54 ברצף ובסדר שבו הן
12 מופיעות, כשכולן עוסקות בנושא אחד ויחיד, רצונה של א' לעבוד בבית הנשיא, או בעבודה אחרת
13 שתסודר לה ע"י הנאשם.
14 השכל הישר והיגיון הדברים מכתיבים את המסקנה שרק מי שראיית המקור היתה בשליטתו, ושיש
15 לו אינטרס מובהק בהקלטות אלו, עומד מאחורי מצבן הנוכחי של השיחות שבדיסק נ/54.
16
17 החיתוכים הקיימים בשיחות המופיעות על הדיסק נ/54 ואבדן קלטות המקור בנסיבות עלומות,
18 מובילים לאחת מן המסקנות הבאות:
19 האחת - קלטות המקור קרי: קלטות המיני טופלן בידי יד אלמונית; קטעי שיחות או שיחות
20 שלמות נחתכו מהן בצורה מכוונת, שכן על פי דברי יואלי, הוא הקליט שיחות מרובות עם א' ברצף
21 ואף שר באחת מהקלטות.
22 האחרת - החיתוך נעשה לאחר העתקת קלטות המקור לדיסק, כשהחיתוך נעשה בדיסק אחר שממנו
23 הועתק נ/54, באופן שהמצוי כיום על נ/54 הינו קטעי שיחות שנערכו ו"בושלו" מתוך כוונה שישקפו
24 באורח מטעה את רצונה של א' לעבוד בבית הנשיא בקרבת הנאשם, קרי - שיח חלקי שאינו משקף
25 בצורה נכונה ואמיתית את מה שמצוי בקלטות המקור.
26
27 בין כך ובין כך, לא מתקיים בדיסק נ/54 התנאי הרביעי מתוך ששת התנאים שהצטברותם חובה
28 לצורך קבלת הדיסק כראייה קבילה לאמיתות תוכנה, קרי: לא הוכח "שלא נעשו בסרט שינויים
29 בצורת הוספות או השמטות", ומשכך אינו יכול להתקבל כראיה.
30
31
32

בדלתיים סגורות

- ה. תיזמון חשיפת הדיסק/הקלטות ו"שיכחה" משותפת 1
- הגם שהדיסק נ/54 לא התקבל כראיה יש לקיומו ולמועד חשיפתו ערך משני, ושלא במפתיע, הוא אינו פועל לטובת הנאשם. 2
- אף שהנאשם בעת חקירתו במשטרה דחה את ההאשמות שהוטחו בו בטענה כי מדובר בעלילה ש-א' מעלילה עליו, על רקע פיטוריה ואי הסכמתו לקבלה לעבודה בבית הנשיא, הוא לא ציין כלל את קלטות יואלי ואת תוכן. הנאשם תירץ שתיקה זו בשכחה: 3
- ש" במהלך החקירה דיברנו על הסיפור של א'. והדבר הזה לא צץ ועלה? 4
- ת: שכחתי מהם, לא ידעתי עליהם, שכחתי פשוט. אני לא ייחסתי לזה שום חשיבות, עברו שש-שבע שנים לא זכרתי. תשמע, אתה נמצא בתקופה הכי סוערת בחיים שלך, " (ת/17, 5
- תמליל ההודעה מיום 27.11.2008, עמ' 15). 6
- "שיכחה" זו שפקדה את הנאשם, פקדה גם את יואלי, שנשאל אף הוא אותה שאלה: 7
- ש" מדוע לא סיפרת בחקירתך על ההקלטות למרות שסיפרת על רצונה של א' לעבוד בבית הנשיא ועל שיחותיך עימה באותה תקופה? 8
- ת: שכחתי מהקלטות לגמרי... אם הייתי זוכר הייתי אומר לך. " (ת/234 עמ' 8 שו' 208). 9
- נזכיר בהזדמנות זו כי יואלי 'שכח' גם לספר על כך שהיה נוכח במפגשה של א' עם הנאשם בבית הנשיא, פגישה שהוא ארגן עבור א', במהלכה הובטח לה על ידי הנאשם לסייע במציאת עבודה. 10
- כבר התייחסנו בעבר לתירוצי השכחה העולים גם מפי הנאשם וגם מפי יואלי, ומשכך לא נחזור על הדברים פעם נוספת. די אם נציין כי נימוק השכחה לא מקובל עלינו גם בהקשר הנוכחי. 11
- תחינו, אפוא, מה מטרת ההסתרה של קלטות יואלי בזמן שהנאשם ויואלי נחקרו בעניינה של א', אם לא בשכחה עסקינן. 12
- לטענת המאשימה, הדבר נעוץ בדרך החתחתים שקלטות אלו עברו ובבעייתיות הנובעת מהקלטות א' בשנת 2001 ושמירתן לאורך שנים, וכאמור בסיכומיה: 13
- "התביעה סבורה כי מדובר בהסתרה מכוונת, משותפת, המשתלבת עם דרך החתחתים המשונה שנטען כי עברו קלטות אלה... הנאשם הבין את הבעייתיות שבהקלטות א' ב-1-2000 ושמירת ההקלטות לפיכך ביקש להסתיר זאת." (סיכומי המאשימה, חלק א', עמ' 248). 14
- להערכתנו, להסתרה זו מטרה נוספת, כפי שנסיב. 15
- במהלך השימוע שהתקיים בחודש מאי 2007 אמר עו"ד פלדמן את הדברים הבאים: 16

בדלתיים סגורות

1 **"יש חומר נוסף בידינו שלא נחשוף בשלב זה. יש לנו הקלטה של שיחה של א' כשהתמנה הנשיא**
 2 **להיות נשיא שבו א' מפצירה באיש ביניים שהנשיא יואיל לקבל אותה לעבודה כרל"שית שלו**
 3 **בלשכת הנשיא." (ת/186א, עמ' 10).**

4
 5 הנאשם העיד בחקירתו הראשית, כי האזין לתוכן קלטות יואלי בינואר-פברואר 2007, כך שברור
 6 שהנאשם ידע על עובדת קיומן של הקלטות יואלי לפני חקירתו ב-ת/15 שהתקיימה ב-29.3.2007. כך
 7 שלא שָׁכחה היתה כאן אלא הסתרה והטעייה מכוונת.

8
 9 להסתרת הקלטות מפני המשטרה, בנוסף לבעייתיות שנובעת מעצם ההקלטה ושמירתן במשך שש
 10 שנים, היו סיבות נוספות:

11 האחת - חשיפת ההקלטה בצורת אוטו דיסק נ/54, תוך זיהוי קולות הדוברים, להבדיל מתמליל
 12 השיחות, היתה גורמת לחשיפת זהותו של יואלי כמי שעמד מאחורי ביצוע ההקלטות, שעה שידועה
 13 מעורבותו העמוקה גם בעניינה של המתלוננת א' מבית הנשיא כשליחו של הנאשם, והיתה מצריכה
 14 את הנאשם ובאי כוחו להסביר מעורבות נוספת זו של יואלי גם בעניינה של א', ובכך לאבד את
 15 ציביונה האקראי. במלים אחרות, חשיפת הקלטות גופן, בין קלטת המקור ובין חדיסק נ/54, להבדיל
 16 מהתמליל הכתוב (האילם) שהציגו בי"כ הנאשם בפני היועמ"ש ונציגיו במעמד השימוע, עלולה
 17 היתה להחליש ולפגוע בעמדתו של הנאשם וביכולת המיקוח שלו.

18 השניה - התמלול הכתוב לא העלה כל חשד לעריכה או חיתוך, להבדיל מהאזנה לדיסק שעשויה
 19 היתה לגלות באופן מיידי כי בפני המאזין קלטת ערוכה היועמ"ש ונציגיו שניהלו השימוע, יצאו
 20 מתוך הנחה מוטעית כי מדובר בראייה כשרה, שהרי הוצג להם רק התמליל הכתוב, וזו בדיוק
 21 המטרה שביקש הנאשם להשיג בהסתרת הדיסק ובהצגת תמלולו בלבד.
 22 זו אף זו בוונת טפח נוסף באמינות המפוקפקת שהנאשם בנה לעצמו במו ידיו

לסיכום:

24
 25 הנסיבות שהביאו להקלטות השיחות, מטרת הקלטתן, נסיבות קבלת הקלטות, הסתרת עובדת
 26 קיומן, נסיבות גילויין, נסיבות עלומות של אובדן קלטת המקור, ונסיבות עלומות עוד יותר של
 27 העתקת קטעי שיחות, מחיקת קטעי שיחות ושיחות שלמות מההקלטה, והימצאות השיחות על
 28 דיסק שהינו ראייה משנית מראייה משנית אחרת, כל אלו בהצטברותן - הובילו אותנו בסופו של יום
 29 למסקנה כי שיחות/קטעי שיחות אלה שבהן התערבה יד זרה וואלי יותר מיד אחת, אינן ראויות
 30 להיקרא "ראייה קבילה".
 31

בדלתיים סגורות

- 1 כל המעורבים ב'בריאתה' של הראייה נ/54 במתכונתה הסופית, נגועים באינטרס ברור של רצון
2 לסייע לנאשם ולתמוך בגרסתו, ועדותם לא עוררה בנו אמון.
3
- 4 אנו חוזרים על שכבר נאמר ולפיו נ/54 אינו ראייה קבילה, משלא התקיים בה התנאי הרביעי לפיו
5 "לא הוכח שלא נעשו שינויים בצורת הוספות או השמטות" בתוכן הקלטות, וכאשר מה שהוכח,
6 מוביל דווקא למסקנה ההפוכה ולפיה היתה גם היתה פעולת עריכה שהביאה לשינוי בתוכנה של
7 הראיה.
8
- 9 למעלה מן הצורך נציין שגם לו סברנו שקטעי השיחות המוקלטות על נ/54 מהווים ראייה קבילה,
10 הרי שמשקלם של אלו אפסי, שכן האמור בהם איננו משקף את המציאות להוויתה לאור הוצאת
11 הדברים מהקשרם הכולל.
12 על מנת שניתן היה להעניק משקל כלשהו לשיחות/קטעי שיחות שהוצגו, צריך היה להציג לפחות את
13 אותו השיח הרלבנטי בהקשר לשיחות המדוברות, על מנת לראות כיצד משתבץ הקטע הספציפי
14 בדיאלוג המתפתח של השיחה.
15
- 16 גרסתה של א' לפיה היא הובלה על ידי יואלי והנאשם להתבטאויות שהושמעו מפיה לאחר שהובטחו
17 לה אינספור הבטחות, והתקיימו בינה לבין יואלי עשרות שיחות בנושא מציאת עבודה עבורה והיא
18 שאלה לתוצאות ההבטחה - הינה הגרסה שמקובלת עלינו.
19
- 20 אנו דוחים את טענת ההגנה לפיה יש ללמוד מאותם שבעה קטעי שיחות, כי מדובר ברצונה של א'
21 לעבוד כרל"שית בבית הנשיא, וכאילו הדברים הם פרי יזמתה שלה. מסקנתנו הינה שהתבטאויותיה
22 של א' באותם קטעי שיחה באו בעקבות פיתוי ומניפולציה שהפעיל כלפיה יואלי בשליחותו של
23 הנאשם, והן אינן משקפות את המציאות כהווייתה. מטרת ההקלטה היתה תיעוד תוך הכוונת א'
24 לנושאי שיחה ספציפיים - "רצונה" לעבוד עם הנאשם וייצור ראייה "מזכה" שיעשה בה שימוש
25 ביום פקודה, אם וכאשר תעז לפתוח את פיה ולהתלונן כנגד הנאשם.
26
- 27 **פרק יז' - הודעות א' ביומן בית הנשיא**
- 28 כאמור, הן מרישומי יומן בית הנשיא והן מפלטי השיחות - עולה ש-א' התקשרה לבית הנשיא יותר
29 מעשרים פעם. מנתון זה, כמו גם מהכחשותיה של א' בחקירותיה את מרבית ההתקשרויות, למדה
30 ההגנה כי א' אינה דוברת אמת, ולו אכן נאנסה על ידי הנאשם, לא היתה מרבה להתקשר אליו.
31

בדלתיים סגורות

- 1 לחץ נראה כי ההתקשרויות אמנם היו, היתה אף הכחשה, אך המסקנה שיש להסיק מכך היא שונה.
2 הפעם הראשונה ש-א' נשאלת על הודעותיה ביומן בית הנשיא, מתרחשת במהלך הודעתה (ת/106),
3 שאז היא נשאלת על הודעה שהשאירה ביומן בית הנשיא בחודש יוני 2004, לפיה היא מבקשת
4 להיפגש עם הנאשם. א' משיבה כך: "אני ביקשתי להיפגש איתו? אני לא זוכרת. להיפגש איתו -
5 אני לא זוכרת. אני חושבת שלא, אני כמעט משוכנעת שלא, אני לא יודעת. אני באמת לא זוכרת.
6 חוץ מזה בשנה שנתיים הראשונות הייתי בקשר, אמרתי לך, דרך אורי יואלי, אם היה משהו כזה
7 זה היה בענייני עבודה אבל אני ממש לא זוכרת ענין כזה." (עמ' 7 שו' 196 ואילך). דהיינו, היא מיד
8 מאשרת קיום קשר עם הנאשם בשנה הראשונה לכהונתו כנשיא, באמצעות אורי יואל.
9
- 10 הפעם השניה שבה נדרשת א' להודעותיה ביומן בית הנשיא, היא בהודעתה מיום 14.6.07. א' נשאלה
11 כמה פעמים שבהן התקשרה ללשכת הנשיא במהלך השנים 2000-2004, והשיבה:
12 "לא זוכרת, אולי פעמים בודדות."
13 ש: מבדיקה של יומני הודעות הנשיא קצב עולה כי התקשרת אליו 20 פעמים משנת 2000 עד
14 שנת 2004. אני מציג לך טבלה שהכנו של שיחות שלך ללשכת הנשיא, מסומן...
15 ת: אני זוכרת שהתקשרתי פעמים בודדות, אולי פעם או פעמיים. לא זוכרת למה התקשרתי
16 ולאיזה מטרה. לשאלתך זה היה יותר קרוב לשנת 2000. " (ת/126, עמ' 6 שו' 130), כשהיא
17 שוב מציינת שבאותה תקופה עמדה בקשר עם יואלי בענין "סידור עבודה" לאחר שהפגיש
18 אותה עם הנאשם בבית הנשיא.
19 א' "מופתעת ממספר השיחות הגבוהה שלכאורה צלצלתי, כי ערוץ התקשורת היה אורי יואלי
20 להוציא שיחה אחת או שתיים שאני באמת השארתי, הודעה לקצב ואני באמת לא זוכרת למה..."
21 (שם, שו' 147).
22 א' מסבירה כי התקשרה והשאירה הודעה משום שביקשה לדעת אם חלה התקדמות בעניין העבודה
23 שהובטחה לה: "אחרי הפגישה הראשונה עם קצב ויואלי, קצב אמר שהוא ידבר עם [REDACTED] על
24 עבודה בחברת החשמל, וקצב היה צריך לתת תשובה היכן זה עומד..." (עמ' 7 שו' 157).
25 א' הכחישה השארתי הודעות ביומן בית הנשיא שעניינן [REDACTED]
26 "לא זכור לי שהשארתי הודעות אלו..."
27 (שם, שו' 172) וכי יכול להיות שאורי יואלי עומד מאחורי מהלך זה. לדבריה, לכל היותר השאירה
28 הודעה אחת או שתיים לנאשם בתחילת תקופת הנשיאות, וזקפה את מספרן הרב של ההודעות
29 שנרשמו ביומן לחובת יואלי: "אני מניחה שזה אורי יואלי למשל תראה הודעה מיום 5.5.2002,
30 [REDACTED]
31 [REDACTED]
32 [REDACTED] (שם, עמ' 9, שו' 225).

בדלתיים סגורות

1 בעדותה הסבירה א' מדוע הכחישה השארת הודעות כה רבות ביומני בית הנשיא הגם שאלו הוצגו
 2 בפניה בחקירתה, בכך שהיא באמת ובתמים לא זכרה כי מדובר בהודעות כה רבות: "אני אמרתי
 3 שאני לא זוכרת את זה. אבל הם מראים ששיחה יצאה מהטלפון שלי, אז היא היתה.. כשהם
 4 אימתו (צ"ל עימתו) אותי בפעם הראשונה עם שיחות הטלפון, אני לא זכרתי, באמת לא זכרתי
 5 וכשאמרתי את זה זה גם לא הסתדר לי.. ואחרי ש.. כאילו אח"כ אתה מנסה לדלות מהזיכרון שלך
 6 כל מיני פרטים שקשורים לזה, אבל בשניה בשניה הראשונה, זה מה שזכרתי." (עמ' 2435, שו' 9
 7 ואילך).

8
 9 כעולה מן האמור, א' אכן הכחישה בתחילת חקירתה במשטרה, שהשאירה מספר כה רב של הודעות
 10 בבית הנשיא, מאידך היא לא הכחישה כלל את העובדה שהיא עמדה בקשר הן עם הנאשם והן עם
 11 יואלי, כאשר היא זכרה שחלק מן ההודעות (אחת או שתיים) הושארו במסגרת התעניינותה
 12 בהבטחות שהבטיח לה הנאשם למצוא לה עבודה.

13
 14 לא התרשמנו כי א' שיקרה וחזרה בה מדבריה רק משום שהוצגו בפניה ראיות ממשיות המוכיחות
 15 קיומן של שיחות והודעות בבית הנשיא. העובדה כי א' לא הכחישה קיומן של שיחות טלפוניות רבות
 16 עם יואלי, אישרה קיומו של קשר טלפוני עם משה גורל, וסיפרה מיוזמתה שפגשה את הנאשם
 17 פעמיים בבית הנשיא - מחזקות את התרשמותנו שהכחשתה אינה נובעת מרצונה להסתיר דבר קיומו
 18 של קשר עם הנאשם ומקורביו, אלא משום שלא זכרה באמת ובתמים כי מדובר במספר כה רב של
 19 הודעות.

20
 21 א' הסבירה שהמספר הרב של השיחות נובע ממצגי השווא שהוצגו לה על ידי יואלי לפיהם הנאשם
 22 מחפש עבודה עבודה, ומפניוניה לברר מה עלה בגורלן של אותן הצעות:
 23 "הם מבקשים ממני... להיות בקשר עם קצב... עם קצב עצמו, שאני אתקשר לראות איפה הדברים
 24 עומדים. ששמעתם פה בתמלילים שאני כאילו, שהשארתי לו הודעות, הוא ביקש שאני אתקשר
 25 לבדוק איפה הדברים עומדים... כן, קצב עצמו, בנוכחות אורי יואלי... ואני... התקשרתי לראות
 26 איפה העניינים עומדים בענייני עבודה.. כשפשוט הבנתי אחרי איזשהו פרק זמן שהם פשוט
 27 עובדים עלי.. אבל זאת היתה השיטה לאורך כל התקופה שאני מכירה את קצב. בכל הנושאים.
 28 תמיד אורי נשלח לחזית... ואז מפליל את זה שהוא מדבר מולו. במקרה שלי - זאת אני. כי לכאורה
 29 הוא מפליל אותי כאילו אני... נגיד במקרה זה כאילו אני באתי וביקשתי... עבודה בבית הנשיא
 30 כאילו שזאת היתה יוזמה שלי שבעצם זאת היתה יוזמה שלו. של כל השיחות שאתם לא שמעתם"
 31 (ת/א134, עמ' 36).

בדלתיים סגורות

- 1 א' גם טוענת כי חלק מהתקשרויותיה ללשכת הנשיא היו בעצם התקשרויות ליואלי, שהיה מבקש
2 ממנה להתקשר אליו, ללשכת הנשיא, שם יהיה ושם יחכה לשיחה ממנה:
3 "אמרתי לך שהוא היה קובע איתי, הוא היה אומר לי.. תתקשרי בשעה מסוימת,
4 ש: לאיפה בבית הנשיא?
5 ת: ללשכת הנשיא, ללשכת הנשיא. אני אעמוד שם, אני אחכה לטלפון ממך.. היו מספר
6 פעמים כאלה.. אני לא זוכרת. זה היה יותר מפעם פעמיים." (שם, עמ' 46). וכן:
7 "...ההודעות ברובם זה היה כדי, או לקבל תשובה בענייני עבודה, כמו שהם סיכמו איתי. הם
8 סיכמו איתי שאני אתקשר אליו והוא יעדכן אותי מה קרה, אם הוא דיבר עם מישהו היה צריך דבר
9 כדי לעזור לי בענייני עבודה... אני התקשרתי לקצב כי ככה סיכמנו כדי שהוא יגיד לי את המשך
10 הטיפול אחרי הפגישה שהיתה הוא היה צריך לדבר נדמה לי עם מישהו מחברת החשמל, אז אני
11 התקשרתי והוא לא ענה לי בפעם הראשונה, אז השארתי שם כמה הודעות, עד שהוא ענה לי...
12 אורי יואלי קודם כל גם ביקש ממני להתקשר" (עמ' 2115).
13 וכן:
14 "הוא היה מדבר איתי ונגיד שהוא ידע שיש לי אירוע כזה, אז הוא היה אומר לי תתקשרי
15 תתקשרי, תשאירי הודעה הוא ישלח לך מברק תתקשרי תתקשרי תשאירי לו הודעה. גם סביב זה
16 ש [REDACTED] (עמ' 2116).
17
18 הסבר זה מקובל עלינו.
19 בדיקה מפורטת של הודעות א' ביומני בית הנשיא, על פי הפילוח שנעשה בנספח 3 לסיכומיה של ב"כ
20 המאשימה, מראה שיש היגיון רב בהסברה של א', אף שמדובר בהסבר שמגיע באיחור.
21 כעולה מנספח 3 לסיכומי המאשימה ניתן לראות כי יואלי מצוי עם א' בקשר טלפוני רציף, שעל רקעו
22 מגיעות שיחותיה אלה לבית הנשיא. תחילה מתקיימת שיחה בין יואלי לבין א' ולאחר מכן מופיעה
23 פתאום שיחה מ-א' לבית הנשיא. בחלק מן השיחות הושארה לעתים הודעה ביומן בית הנשיא.
24 אין בדעתנו להתעכב על כל ההודעות ונתייחס לאלו שההגנה מיקדה את טיעוניה בהן, בהיותן
25 נושאות אופי אישי כמו למשל, [REDACTED]
26 ביום 22.8.2000, מושארת הודעה בזו הלשון: "א' ממשרד התיירות טל... [REDACTED]..."
27 השיחה נכנסת ללשכת הנשיא בשעה 10:07 בבוקר כאשר קדמה לשיחה זו, שיחה בין יואלי לבין א'
28 ערב קודם ביום 21.8.2000 בשעה 17:16.
29 כך ביום 5.5.2002 בשעה 10:55 מושארת הודעה ביומן בית הנשיא: "[REDACTED]"
30 "[REDACTED]" כשקדמה לה שיחה מאותו בוקר ממש, בין יואלי לבין א' בשעה 10:46, דהיינו, 9 דקות
31 קודם לכן וכן הלאה.
32

בדלתיים סגורות

1 מקובל עלינו כי הסיבה בגינה השאירה א' הודעות כה רבות ביומן בית הנשיא נעוצה ברצונה לקבל
2 תשובה בקשר להצעות העבודה, שכביכול, מבוררות עבודה אם על ידי הנאשם ואם על ידי יואלי,
3 שהרי א' לא ידעה באותה עת כי מדובר במצגי שווא ובהצעות כזב שלא היו ולא נבראו.
4 כן מקובל עלינו כי הכחשתה הראשונית בדבר מספר השיחות נובעת מן העובדה שבאמת ובתמים לא
5 זכרה כי התקשרה פעמים כה רבות, מה גם שחלק מפניותיה כוונו לאורי יואלי, שעל פי הסיכום
6 עימה, היה אמור להמתין להתקשרותה בלשכת הנשיא.

7
8 יתרה מזאת, הכחשת השיחות אף מוכיחה כי א' אינה מתוחכמת ואינה מניפולטיבית כפי שנטען,
9 שהרי מציגים לה "שחור על גבי לבן" תרשומת של שיחות, והיא עדיין טוענת שאינה זוכרת.
10

פרק יח' - הערכת עדות המעורבים - א'/הנאשם

11 ככלי עזר נוסף שסייע לנו בגיבוש התרשמותנו מ-א', לבד מהעובדה שהני"ל העידה בפנינו לאורכן של
12 שמונה ישיבות ארוכות, ואשר ממנו יכולנו להתרשם באופן בלתי אמצעי מדברי העדה, הוא
13 אמרותיה המוקלטות של א' במהלך החקירה המשטרתית, שהוגשו בהסכמת הצדדים.
14

15 עסקין בעשר אמרות וכן בדוח עימות עם הנאשם, שכולם תועדו על גבי מדיה אלקטרונית, אודיו ו-
16 וידאו. מאחר ובזמן אמת נאמר ל-א' כי חקירותיה מתועדות בהקלדה בלבד, הרי שהתנהגותה
17 הנצפית בדיסק הוידאו, שעה שנאמר לה שאינה מצולמת ומוקלטת, משקפת התנהגות אמיתית
18 ואותנטית, להבדיל מהתנהגות המושפעת מידעת הנחקר שהוא מצולם ומתועד. ההתרשמות
19 מאותם דיסקים מצטרפת להתרשמותנו משמיעת עדות העדה באולם בית המשפט במהלך ישיבות
20 ארוכות, הגם שלטעמנו, היא עוצמתית יותר הימנה.
21 צפינו בדיסקים.

22 מתוך צפייה בדיסקים הנ"ל ושמיעתם - ניתן להתרשם מאותנטיות השיח ואופן התפתחותו בין א'
23 לבין חוקריה וקשייה למסור תיאורים ומועדים מדויקים, במיוחד לאור ריחוק הזמן מהמעשים
24 עליהם היא נחקרת, רגישות הנושא וחששה לחשוף פרטים אינטימיים מנבכי חייה, שאותם שמרה
25 בסוד לאורך שנים, גם מאנשים הקרובים אליה ביותר. ההתלבטות בולטת והחשיפה האיטית,
26 פעימה אחר פעימה, גילוי אחר גילוי, נראתה טבעית, אנושית ואמיתית.
27

28 התרשמנו כי לא סיפור עלילה בפי א' כי אם סיפורה של נפגעת עבירת מין, שמספרת את סיפורה על
29 פרטיו המביכים, לראשונה במהלכה של חקירה משטרתית כשלחשיפת הסיפור מצדה לא קדמה כל
30 הכנה נפשית. במהלך החקירה א' נזכרת בפרטים מסוימים שצפים ועולים ובפרטים אחרים אינה
31 מצליחה להיזכר.
32

בדלתיים סגורות

- 1 א' אינה ערמומית ומתוחכמת. היא נאיבית ותמימה, נוטה לרצות את סביבתה ומכבדת סמכות. היא
2 לא מעלימה "פרטים בעייתיים" מבחינתה, אלא מוסרת את כל שידוע לה בלי כחל ושרק. היא אינה
3 עסוקה ב'הגנות והצטדקויות', אלא מספרת גם דברים שיכולים לפגוע באמינות, כגון 'הסכמתה'
4 המאולצת לעמוד ליד הספרייה, אף שידעה ששם תוטד מניית על ידי הנאשם. כך שגם סיפרה
5 ש'הסכימה' לעמוד לצד הנאשם ליד שולחן עבודתו כשהיא יודעת שהנאשם ילטף אותה ויחליק את
6 ידו על ירכה ואחוריה. א' גם 'הסכימה' שהנאשם יבקר בדירתה וגם 'הסכימה' לעלות לחדרו במלון,
7 שם היא נאנסת על ידו.
8 את כל הפרטים הבעייתיים הנ"ל מוסרת א' מיוזמתה כחלק בלתי נפרד מגרסתה.
9
10 א' אף איננה מיטיבה להתבטא ומשכך תילי המסקנות אותם מסיקים הסניגורים מהתבטאות זו או
11 אחרת, אין להם על מה לסמוך.
12 נראה כי לעתים תכופות למדי א' עשתה שימוש במלים שלא הלמו את כוונתה האמיתית, בין מתוך
13 בלבול ובין מתוך חוסר ידיעה. ראוי לתדגמה השימוש שעשתה במושג 'קנאה' בהקשר לברוקנר:
14 "יכול להיות שהוא מאוד קינא..." (ת/2א103 שו' 150), כנ"ל שימושה במלה "התחבקנו" שעל
15 בסיסה בנה הנאשם תיאוריה שלמה, לפיה א' נהגה לחבק אותו. כך כשהיא מתארת את ניסיון
16 הנאשם לנשק אותה בעורף בהצביעה על 'צווארה' (עמ' 1944), וזכתה להערה צינית מפי ב"כ
17 הנאשם: "היא רל"שית של שר". (עמ' 1950).
18 כך אומרת א' שלא היו "מגעים" וכשב"כ הנאשם מעיר על כך היא מתקנת למלה "נגיעות" (עמ'
19 1955); כך דבריה במהלך החקירה כשתיארה את פנייתה להלל, "מישהו שיעשה שלום בינינו",
20 ונתנה כדוגמא סכסוך בין בעל ואישה שבעקבותיו, הם פונים ליועץ. א' מסבירה כי לא התכוונה
21 ליחסים בין בני זוג וכנראה השתמשה בדימוי לא מוצלח. "אני התכוונתי שיש סכסוך בין שני
22 אנשים באיזשהו מערכת ואז מבקשים מגורם שלישי לבוא ולפשר ביניהם. אני לא התכוונתי
23 לכיוונים אחרים... אולי זה לא דוגמא מוצלחת... זה מה שעלה לי באותו רגע... יכול להיות שטעיתי
24 בדוגמא, לא היתה לי שום כוונה במערכת יחסים על בסיס כזה... אני התכוונתי, הכוונה היתה
25 שיש סכסוך בין שני אנשים ובא גורם שלישי ועוזר לפשר בין הצדדים." (עמ' 3-2682).
26 בניית תיאוריות על התנסחות כזו או אחרת של א' כמוה כבניית מגדלים פורחים באוויר.
27
28 חוזקה ואמינותה של עדות א', אף שאינה נקיה מפגמים של חוסר זיכרון הקוטעים את תיאור רצף
29 האירועים, נובעים מהאותנטיות שבה, והיא מלווה בהבעת רגשות אמיתית. בשל העובדה שהעדות
30 ניתנת ממרחק זמן רב מהאירועים עצמם, יש בה אמנם אי התאמות ואי דיוקים, הקדמת מאוחר
31 למוקדם וחוסר דיוק באשר למיקום האירועים בזמן, כך קיימים חללים בזכרון, אולם אך טבעי שכך

בדלתיים סגורות

- 1 תישמע עדותו האמיתית של מי שאינו מתיימר לזכור אירועים ישנים על פרטי פרטיהם בלוחות
- 2 זמנים מדויקים. הגרעין הקשה של העדות נותר איתן והוא זועק באמינותו.
- 3 א' אמנם הכחישה את התבטאויותיה ביום פיטוריה, אף הכחישה את מרבית התקשרויותיה לבית
- 4 הנשיא אולם, חרף האמור, התרשמנו כי עדותה של א' הינה עדות מהימנה שלא נפגעה בליבתה,
- 5 במיוחד משזו נשזרה באמירות ובפרטים שלמים, התברר כי יש להם חיזוקים חיצוניים המחזקים
- 6 את דבריה חיזוק של ממש, בלא ש-א' ידעה כלל שחיזוקים אלו אמנם קיימים ויתמכו בגרסתה.
- 7 למשל:
- 8 א' סיפרה על שיחות טלפון אובססיביות של הנאשם אליה, במיוחד בשעות הלילה המאוחרות
- 9 בתקופה הראשונה לעבודתה. עיון בנספח 1 שבסיכומי המאשימה על התפלגות השיחות לפי תקופות,
- 10 תומך בפרט זה שבגרסת א' באופן בולט. מדובר בשיחות רבות ביותר בשעות חריגות ובאישון לילה.
- 11 א' סיפרה על כך שהנאשם נתן לה מתנות, בין היתר, עגילים שהביאה ומסרה למשטרה. הנאשם
- 12 הכחיש קניית פריט זה מכל וכל, אך לאחר שנתיים של חקירה הודה בקניית העגילים, כשהסביר כי
- 13 נתכוון ליתן אותם במתנה לבנות המשפחה, וש-א' גנבה אותם. החודייה ברכישת העגילים מחזקת
- 14 את גרסת א'.
- 15 כבר בהודעתה הראשונה במשטרה, סיפרה א' על מעורבות יואלי בענייני הנאשם, וזאת עוד לפני
- 16 שידעה על קיומן של הקלטות יואלי. ניתוח מעורבותו של יואלי, על המסקנות שהסקנו בעניינו,
- 17 מוכיח כי א' צדקה בטענתה שיואלי מעורב בענייני האישיים של הנאשם, הן מולה והן מול א' מבית
- 18 הנשיא.
- 19 א' סיפרה עוד בהודעה הראשונה, כי יואלי הגיש לה את מסמך ההבנות (נספח ל-135), במטרה
- 20 להרגיעה ולקנות את שתיקתה במתן הטבות אף שבאותו זמן הוא לא היה ברשותה והיא סברה
- 21 שהלך לאיבוד; גם בנדון זה א' צדקה, הן באשר לתוכן המסמך והן באשר לזהות עורכו.
- 22 א' סיפרה כי האונס השני התרחש במלון שרתון פלאזה וכי בכניסה למלון קיבלה שיחת טלפון קצרה
- 23 מהנאשם, וזאת עוד בטרם התבררה עובדת הימצאותם של המסמכים המאשרים הזמנת החדר
- 24 במלון הספציפי על שם הנאשם ביום 17.6.1998, ועוד בטרם הוצאו פלטי התקשורת המאשרים
- 25 קיומה של שיחת טלפון שיצאה באותה עת ממלון פלאזה לפלאפון הנייד שברשותה.
- 26 א' סיפרה כי לא שיתפה איש בטרואמת מעשי האונס שעברה וכי סיפרה רק "ברמת המאקרו" על
- 27 הטרדות, והנה הוכח כי שורה שלמה של אנשים שמעו ממנה התבטאויות בדבר הטרדתה לאורך
- 28 השנים מאז תקופת עבודתה ועד בסמוך לחשיפת הפרשה, כפי שפורט בפרק "התבטאויות א'" על ציר
- 29 הזמן", כשבכל אלו יש כדי לתמוך בגרסתה. חלק מהתבטאויותיה אף תועד במסמכים, וכונתנו
- 30 לתרשומת שערך מפיה עו"ד בן טובים מיד לאחר פיטוריה וכן להודעתה הכתובה ביומן המרכז
- 31 לנפגעות תקיפה מינית.

בדלתיים סגורות

- 1 לסיכום, עדותה של א', הגם שנתגלו בה אי דיוקים חסרי חשיבות, היתה מהימנה עלינו לחלוטין ואנו
- 2 מקבלים ללא היסוס את דבריה, מה גם שאלו חוזקו בחיזוקים לרוב שפורטו על ידינו בהרחבה לעיל.
- 3
- 4 מאידך, הנאשם התגלה כאדם מלא בטחון, השוקל כל מילה ומילה היוצאת מפיו. החקירה התנהלה
- 5 במשכנו ותואמה עמו מראש. לשאלות מסוימות הנאשם פשוט סירב לענות בנימוק שהוא לא ישיב
- 6 בטרם יבדוק את הדברים (שיג "חומרים" ומסמכים) ואם חרף זאת התבקש ממנו מענה, היה
- 7 החוקר זוכה להערות המגיעות לכדי הטפות מייסרות והטחת אשמות. ראה במיוחד דבריו בהודעתו
- 8 ת/5א, כאשר הדברים הגיעו לשיאם במהלך העימות שהתנהל בינו לבין א' (ת/19), כשהדברים יצאו
- 9 מכלל שליטתו של הנאשם.
- 10 הנאשם הינו אדם אינטליגנטי, מחושב, עירני וחד תפיסה. הוא הכיר כל פיסת נייר בחומר החקירה,
- 11 שלט בניואנסים הקטנים שבאמירת כל עד, והיה מעורב בניהול הגנתו בצורה פעילה. שפתו רהוטה,
- 12 והוא מייטיב לנווט בין מלים וביטויים, כמי שמסוגל לנשוף קר וחם בעת ובעונה אחת. הנאשם הגיב
- 13 בתוקפנות ובהטלת רפש והאשמות שונא לעבר כל מי שהעז לומר דברים שלא התיישבו עם ציפיותיו.
- 14 תשובותיו התאפיינו במלל רב ובאריכות יתר, והפליגו אל עבר מחוזות רחוקים בלתי רלוונטיים
- 15 בעליל, חרף הערות חוזרות ונשנות מצד בית המשפט ואף מצד סניגוריו.
- 16
- 17 עדותו לא היתה אותנטית וכנה. היא התאפיינה בווכחנות עם ב"כ המאשימה ובמתן פרשנות לדברי
- 18 העדים ותוכן הראיות. העדות נשאה אופי של ניתוחי ראיות וסיכומים ולא דמתה לגרסתו של מי
- 19 שמבקש להעיד עדות אמת ולמסור עדות אותנטית כמי שחוה הדברים על בשרו ולהעיד מנהמת לבו
- 20 על עוול נוראי שנעשה לו.
- 21 כשרצה, הפגין הנאשם זיכרון מופלא בעניינים שיכלו לסייע לו בהגנתו, ומשלא רצה - נתקף בחוסר
- 22 זיכרון בעניינים שעלולים היו לסבכו. הגדיל לעשות כאשר גייס את אי אמירת האמת לתמיכה
- 23 בגרסתו, בין באמירת הדברים מפיו ובין בשימוש בדברי עדים שהובאו מטעמו לשם כך.
- 24 הנאשם נתפס בשקריו בענין הללי, בענין העגילים שנתן ל-א' במתנה, בענין הפרוימריז, בנושא
- 25 האבטחה הצמודה שטען כי היתה לו ביום 19.4.1998 בנושא נוהגו לעשות שימוש בחדרי מלון, בענין
- 26 השיחות הליליות, בהסתרת המידע על אובדן קלטות המקור, וכן הלאה.
- 27 כך גם בענין היומן ת/120 המוחזק על ידו כ"ספר דברי הימים" שלו, כשעל בסיס הרישומים שבו
- 28 שהוכחו כי אינם מדויקים, מסר הנאשם "כאילו מזיכרונו", עדות אליבי שהתברר שגם היא לא
- 29 נכונה.
- 30 כך גם לא אמר הנאשם אמת כשטען, כי א' זימנה אותו לביתה וכי א' חיבקה אותו.
- 31 לשיא הגיע הנאשם כשעשה שימוש במועד 'אזכרת אביו' (עמ' 5601-5608) עת העיד שהאזכרה, בה
- 32 נכחה א', נערכה בחודש מאי, על מנת ליצור רושם מוטעה כי לא יתכן שנאנסה בחודש אפריל ולאחר

בדלתיים סגורות

- 1 מכן התייצבה בחודש מאי באזכרה כאילו לא אירע דבר. הנאשם מסר את הסברו השגרתי כשנתפט
- 2 באי אמירת אמת "אני שמעתי את הביטוי הזה מאי ממישהו פה, ואני חזרתי עליו, אולי
- 3 בהתרגשות של החקירה, אולי באווירה של, בהתרגשות של האווירה שאני נמצא בה. אני טעיתי
- 4 אם השתמשתי בתאריך מאי, אמרתי את זה קודם..." (עמ' 5607).
- 5 לשם השוואה ראה תשובתו עת עומת עם דבריו בעימות (ת/19) לפיהם הביא את אמו ל'אירוע
- 6 הפרסיים' ביום 19.4.1998, בעוד שבחקירה נגדית השיב שלא הביא אותה, אלא רק החזיר אותה
- 7 לאחר האירוע: "כשאתה בלהט, וכשאתה בעימות... אז כנראה שהפרט הזה הוא לא היה
- 8 מדויק..." (עמ' 6103), כך גם תשובתו בענין הפריימריז: "יכול להיות שבחקירה במשטרה
- 9 השתמשתי בביטוי פריימריז, לא במיקום הנכון" (עמ' 4-4783).
- 10 כך גם תירץ הנאשם את הסיבה בגינה לא סיפר בחקירותיו לאורך כשנתיים ש-א' הזמינה אותו
- 11 לדירתה, "בלחץ שאדם שנמצא בחקירת משטרה. במיוחד במצב שאני הייתי ועם כל ההתקפות
- 12 בתקשורת, אז לפעמים דברים נשמטים מהזיכרון וזה קורה." (עמ' 5535).
- 13 כך גם בענין שיחתו והיכרותו בענין קלטות שיחותיה של א', שיכחה משותפת לו וליואלי.
- 14 באותו אופן הסתיר הנאשם את מפגשו עם א' בלשכת הנשיא, ו'נזכר' לאשרו רק בחקירתו האחרונה
- 15 מיום 27.11.2008 (ת/17).
- 16 כך הסתיר הנאשם בעדותו הראשית את נושא היעלמות ראיית המקור, קלטות המיני, שלטענתו
- 17 נעלמו ברומניה.
- 18 לנאשם זכרון מעולה והוא מכיר את חומר החקירה על בוריו, ומשכך לא קיבלנו את נימוקי
- 19 ההתרגשות והשכחה כתירוץ המחפה על אמירות שקריות למסביר בעניינים מהותיים, המצויים בלב
- 20 גרסתו.
- 21 גם עדיו של הנאשם לא הצטיינו באמינות, וזאת נאמר בלשון המעטה. יואלי ניסה לגונן ככל יכולתו
- 22 על הנאשם אך הסתיר מבית המשפט כי שיתף פעולה עם הנאשם על מנת להפעיל על א' מניפולציות
- 23 ולשכנע אותה בהבטחות כזב להתקשר ללשכת הנאשם ולהשאיר שם הודעות. הוא אף סירב לומר
- 24 לבית המשפט להיכן נעלמו השיחות המרובות עם א' שהוקלטו על ידו ופיצד נותרו מהן רק שבע
- 25 בלבד.
- 26 הוא הדין באחיו של הנאשם שלא שכנע אותנו כלל וכלל כי איבד את קלטות המקור ברומניה.
- 27
- 28 מכל האמור לעיל, עלה כי עדותו של הנאשם אינה יכולה לשמש בסיס לקביעת ממצאים.

בדלתיים סגורות

פרק יט' - לטענת ההגנה החלופית

- 1 בד בבד עם טענת ההגנה המרכזית של הנאשם, סביבה נסב המשפט, לפיה לא היה כל מגע מיני, כזה
2 או אחר, בינו לבין המתלוננת אי ממשרד התיירות, לא יחסי מין, אף לא נגיעות מיניות אחרות, וכי
3 מדובר בעלילה שפלה, העלו סנגוריו תחילה ברמיזות ולאחר מכן ב"רחל בתך הקטנה" טענה חלופית,
4 ולפיה גם אם יקבע בית המשפט כי התקיימו יחסי מין בין הנאשם לבין המתלוננת אי, הרי גם אז
5 דינו לצאת זכאי, שכן מחומר הראיות עולה ספק ממשי בדבר התקיימותו של אלמנט השימוש בכוח,
6 הטעון הוכחה, ושמהראיות עולה, כך על פי הנטען, כי המתלוננת אי הסכימה למעשי הנאשם, ומכל
7 מקום, כי אלו לא נתקיימו, אם נתקיימו, כתוצאה מהפעלת כוח.
8
9
- 10 הסנגורים טענו כי ממכלול הראיות, החל- ממכתב "השנה טובה", הרצוף מלות כיבושין הסובבות
11 סביב השורש א-ה-ב, המשך- בתקופת המלכות ותיאוריה של המתלוננת אי, בלשונה היא, את
12 יחסיה עם הנאשם במילים "הוא רצה לגרום לי לקנא", "הוא ניסה לגרות אותי", "היה אומר בואי
13 נעשה קודים שלא ידעו" וכו', השיחות הליליות, ביקוריה בבית הנשיא, התקשרויותיה הרבות לבית
14 הנשיא, וכלה- ברצונה לעבוד עמו לאחר שנבחר לנשיא- עולה תמונה ברורה לפיה המתלוננת אי
15 אהבה את הנאשם, חיזרה אחריו וחפצה בקרבתו.
16 נטען כי גם אם ייקבע כי אכן נתקיימו בינו לבניה יחסי מין, הרי שהללו נתקיימו בהסכמתה המלאה,
17 ולכל היותר, כשל הנאשם בעבירת קיום יחסי מין תוך נצול מרות, עבירה, שאם הוכחה, התיישנה
18 זה מכבר.
19 יודגש כי הטענה הועלתה ע"י הסנגורים ולא עלתה על דל שפתי הנאשם, אשר מכחיש עד לרגע זה כי
20 נגע ב-אי.
21 המסד הראייתי העובדתי המבסס לדעת ההגנה את טענת ההגנה החלופית מתבטא בעיקר בראיות
22 הבאות:
- 23 (א) עדויותיהן של מספר עובדות שעבדו במשרד התיירות בתקופה הרלוונטית, שהעידו בבית
24 המשפט על 'ביטויי אהבה' שהפגינה אי כלפי הנאשם. ראה לדוגמא עדותה של ליאת סיטון
25 לענין פתיחת כפתור בחולצתה ומריחת ליפסטיק (עמ' 7134), תצהירה של ברכה זכאי
26 (מ/א76) ועדותה (עמ' 7318) ודברי רויטל סבג (עמ' 7354 ו-7366).
27 (ב) הפנייה להודעות בית הנשיא (ת/123-א-ה) ולשיחות יואלי - דיסק נ/54, בהן ביקשה/דרשה אי
28 לעבוד במחיצתו של הנאשם.
29 (ג) הפניה לנרטיב הדברים וכפי שבאו מפיה של אי בגין אמירותיה, ביקש "לעורר את קנאתי",
30 ביקשה מהללי להתערב בסכסוך בינה לבין הנאשם כמי שהולכים לצד שלישי כמו 'בעל
31 ואשה', וכמובן מכתב "השנה טובה" שכתבה אי לנאשם לאחר האירועים הנטענים.
32 (ד) "הסכמתה" של אי להגעתו של הנאשם לדירתה באירוע המעשה המגונה.

בדלתיים סגורות

- 1 אף שהנאשם הכחיש באופן גורף וקיצוני קיומם של יחסי מין עם א', הרי שבמהלך עדותו בבית
- 2 המשפט הרים הוא את תרומתו הצנועה לביסוס טענת ההתאהבות בו, לשם תמיכה בטענת ההגנה
- 3 החלופית, שידע ככל הנראה כי בוא תבוא. הדברים נעשו על ידו בתפרים גסים ובוטים שאינם
- 4 מעוררים כל אמוון, ראה לענין זה חקירתו הנגדית לענין עיתוי העלאת טענת התאהבות א' בו (עמ' 5516-5501).
- 5
- 6 לטענת הנאשם הוא גילה כי א' התאהבה בו רק במהלך עיונו בחומר החקירה, שכלל תצהירים שהוא
- 7 ומקורביו שקדו על הבאתם למשטרה (עמ' 5501).
- 8
- 9 ההגנה סבורה כי הגם שהנאשם הכחיש לכל אורך חקירתו במשטרה, כמו גם בעדותו בבית המשפט,
- 10 באופן גורף ונחרץ, קיום מגע מיני עם המתלוננת א', אין בכך כדי לחסום את דרכו בפני העלאת טענת
- 11 הגנה חלופית, אף שזו איננה מתיישבת עם הגרסה המקורית, ואף סותרת אותה במפגיע.
- 12 נטען כי ההגנה החלופית עולה ומשתקפת מחומר הראיות, ומכל מקום, התביעה כשלה בהוכחת
- 13 אלמנט השימוש בכוח באופן שנתר ספק בסוגיה, ומשכך אין מנוס מזיכויו של הנאשם, תהא גרסתו
- 14 אשר תהא.
- 15
- 16 המאשימה מתנגדת לקו הגנה זה מכל וכל, והיא סבורה כי הנאשם כבול לגרסה שהעלה הן בחקירתו
- 17 במשטרה והן בעדותו בבית המשפט, ומשזו התמוטטה כליל, אין לאפשר לסנגוריו להעלות גרסה
- 18 חלופית שכלל לא עלתה על דל שפתי הנאשם, ולא הובאו ראיות לגביה.
- 19
- 20 אין חולק כי על התביעה מוטל הנטל להוכיח את כל יסודות העבירה בה מואשם הנאשם, וכאשר
- 21 עסקינן בעבירת אונס שהתרחשה, על פי הנטען בכתב האישום, לפני תיקון החוק, כולל הנטל גם את
- 22 הוכחת השימוש בכוח, בלעדיו לא תיכון הרשעה. נטל זה איננו מתבטל שעה שהנאשם שותק או
- 23 שעה שהוא מתגלה כשקרן, שהרי שקרי נאשם אינם ממלאים את ה"אין" שיש להוכיחו, ואינם
- 24 יוצרים יש מאין, אלא מהווים, לכל היותר, חיזוק לגרסת המתלוננת.
- 25
- 26 ההגנה טוענת כי כאשר נאשם מכחיש קיום יחסי מין עם מתלוננת, ומוכח בבית המשפט כי יחסים
- 27 כאלו אמנם נתקיימו, אך קיים ספק בשאלת ההסכמה ו/או השימוש בכוח, הרי שאם יורשע הנאשם
- 28 בדיון, יהא זה אך משום שהוא שקרן, ולא משום שהוא אנס.

בדלתיים סגורות

- 1 לאחר שהפכנו והפכנו בטענה - החלטנו לדחותה.
- 2 בנפול גרסת ההגנה המקורית, לא נוכל להיזקק לטענת ההגנה החילופית, המועלית כאמור, רק ע"י
- 3 הסנגורים, והסותרת לחלוטין את גרסתו המקורית של הנאשם, שמעולם לא חזר בו ממנה, זאת
- 4 מהטעמים המצטברים הבאים:
- 5
- 6 1) סוגיית העלאת טענה הגנה עובדתית חדשה שלא נשמעה מפי הנאשם במהלך שמיעת הראיות
- 7 בפני הערכאה הדיונית, איננה חדשה והיא עולה על המדוכה בבתי המשפט ובפרסומי המלומדים
- 8 מעת לעת. לא פעם היא עלתה לדיון ביוזמת מי מסנגוריו של הנאשם שבפנינו. הבעיה אינה מתעוררת
- 9 שעה שעסקינן בטענה משפטית חלופית, להבדיל מעובדתית, או בטענה עובדתית חלופית שאינה
- 10 סותרת במובהק את קו ההגנה הקיצוני - זו אף זו אפשריות. הדילמה מתעוררת במלוא עוצמתה
- 11 כאשר טענת ההגנה החלופית, שלא הועלתה כלל ע"י הנאשם בעדותו, אף לא בעקיפין, סותרת
- 12 לחלוטין את גרסתו העובדתית המקורית, באופן שהשתיים אינן דרות בכפיפה אחת.
- 13
- 14 2) במאמרו "קו הגנה קיצוני וגרסאות חלופיות במשפט פלילי, עמדות והצעות" (הפרקליט מג עמ'
- 15 286) מנתח השופט בדימוס ד"ר דן בלין, את הדילמה, ומונה את קשת המקרים בהם מתעוררת
- 16 שאלת טענת ההגנה החלופית. רלבנטי לענייננו הוא, כאמור, המקרה בו נוקט הנאשם ב"קו הגנה
- 17 קיצוני" המתאפיין בהכחשה טוטלית של לקיחת חלק באירוע, כולל הכחשת שהייתו במקום ובזמן
- 18 הרלבנטיים, באופן המעמיד אותו במצב של "הפול או לא כלום". או אז מתעוררת הדילמה מה
- 19 ייעשה בנפול קו ההגנה הקיצוני: האם על בית המשפט ליתן לנאשם ליפול לבור שכרה במו ידיו, או
- 20 שמא רשאי בית המשפט, בשאיפתו לחתור לגילוי האמת, להתייחס לטענת ההגנה החלופית
- 21 המועלית אם ביוזמת הנאשם ואם רק ביוזמת הסנגור, אף שהיא סותרת לחלוטין את הטענה
- 22 המקורית.
- 23 בנתחו את השיקולים לכאן ולכאן כותב המחבר:
- 24 "מצד אחד, אין מקום לעודד את הנאשם להעלות קו הגנה שהוא (לפי ההנחה) שקרי, ראוי
- 25 שהנאשם וסניגורו ידעו שמי שנוקט קו הגנה כזה, נוטל על עצמו סיכון שאם קו ההגנה יידחה, הוא
- 26 יורשע בעבירה, ללא אפשרות להעלות טענות חלופיות, למניעת התייחסות לטענות חלופיות, יש
- 27 לפי השקפה זו ערך מרתייע ותרומה לטוהר ההליך השיפוטי וליעילותו" (שם, עמ' 289).
- 28 ומן העבר השני-
- 29 "האינטרס של גילוי האמת ועשיית הצדק מחייבים, שבלי כל קשר לשיקולים הטקטיים בהם
- 30 בוחר הנאשם, הוא יורשע רק אם הוכחו ראיות המוכיחות מעל לכל ספק... אין לצאת תמיד
- 31 מההנחה שאם הנאשם שיקר בכל הנוגע לקו ההגנה הקיצוני, הוא בהכרח גם מעלה טענות
- 32 שקריות לגבי קו ההגנה החלופי" (שם, עמ' 290).

בדלתיים סגורות

- 1 (3) ואכן קיימות שתי גישות בולטות:
- 2 הגישה האחת פוקדת על הנאשם את עוון עדותו השקרית, ושוללת ממנו את האפשרות להעלות טענה
- 3 עובדתית חלופית סותרת, אם במסגרת ערעור ואם במסגרת סיכומים לאחר תום פרשיית העדויות.
- 4 הגישה האחרת מצדדת בפתיחת האפשרות להעלות טענת הגנה חדשה, אף אם סותרת היא,
- 5 בהעדיפה את ערך גילוי האמת על פני יתר השיקולים.
- 6
- 7 יוער כי ד"ר ביין סבור כי הדרך הנכונה לפתרון הדילמה מתבטאת בהטלת חובה על בית המשפט
- 8 ללידע את הנאשם, אם בשלב שלאחר סיום עדות הנאשם ואם בשלב שלאחר שלב הסיכומים, כי בית
- 9 המשפט נוטה שלא ליתן אמון בגרסתו, ולתת לו אפשרות לחזור בו מגרסתו זו, ע"י עדות נוספת ו/או
- 10 הבאת ראיות נוספות - פתרון של מיטב הבנתנו לא אומץ ע"י בתי המשפט.
- 11
- 12 (4) בענייננו, תומכת ההגנה את טענתה, בין היתר, באמירת בית הדין הצבאי (כבוד השופט סטרשנוב)
- 13 בתיק מ 1/05 התובע הצבאי הראשי נ. אל"מ עאטף זאהר (לא פורסם, 5.9.05) (להלן: "פס"ד עאטף
- 14 זאהר"), לפיה:
- 15 " כלום יהיה בית המשפט מנוע מלדון ביסוד קיום היחסים בהסכמה או בגירסת ההגנה העצמית
- 16 במקרים שכאלה, אף אם הן לא הועלו על ידי הנאשם? התשובה לשאלה זו שלילית בעינינו..."
- 17 (שם, פסקה 47).
- 18 "אמור מעתה נאשם שקרן- אינו נאשם אשם, במשמע... אם בלי להיזקק לטענת הגנה כזאת או
- 19 אחרת של הנאשם, בין שהועלתה על-ידו או על ידי סניגורו, ובין אם לאו- שומא וחובה על ביה"ד
- 20 לבדוק באופן עצמאי ובלתי תלוי, כי הוכחו כל יסודות העבירה..." (שם, פסקה 49).
- 21 הסנגורים טוענים כי גם אם ידחה בית המשפט את גרסת הנאשם, ויקבע כי לא דיבר אמת משלל
- 22 יחסי מין עם א', עדיין לא מופטרת התביעה להוכיח את אלמנט השימוש בכוח ומשזה לא הוכח, לא
- 23 יהא מנוס מזיכוי הנאשם, אף שגרסתו נשללה מניה וביה ע"י בית המשפט.
- 24 אלא שפסיקת בית הדין הצבאי בוטלה ע"י פסיקת בית הדין הצבאי לערעורים, אשר הרשיע את
- 25 הנאשם בעבירות האינוס שיוחסו לו, באומרו:
- 26 "...לגרסת נאשם בכלל, ובמיוחד לזו שניתנה על דוכן העדים בפרט, יש משקל רב משמעות. לא
- 27 בנקל יכול נאשם לשנות את גרסתו בשלב הערעור, לאחר שתמה זה מכבר מסכת הבאת הראיות
- 28 וניתנה הכרעת דינה של הערכאה הדיונית. לשינוי שכזה נדרש הסבר מספק. גרסתו המקורית
- 29 מהווה שטר ששוברו בצידו.
- 30 אכן תמימי דעים אנו עם הערכאה קמא, כי "נאשם שקרן- אינו נאשם אשם". ייתכן למשל, מקרה
- 31 בו ישקר נאשם על דוכן העדים על מנת להרחיק עצמו מאשמה, הגם שלא ביצע את מעשה
- 32 העבירה. זאת, למשל, בשל לחצים המופעלים עליו מצד קהילתו ומשפחתו... במקרה שלפנינו, ניתן

בדלתיים סגורות

1 לראות בכירור כי אימת הדין היא הניצבת מאחורי התפתחות גרסתו של המשיב". (ע 117/05
 2 התובע הצבאי הראשי נ' אל"ם עאטף זאהר (לא פורסם, 29.9.06), פסקה 100).

3
 4 שקריו הבוטים של הנאשם אינם נעלמים כבמטה קסמים עם העלאת הטענה החלופית, ושקרים אלו
 5 תומכים ומחזקים את גרסת המתלוננת, ובמקביל מרוקנים את הגרסה החלופית מכל מימד אמין.
 6 אנו סבורים כי בדומה לפס"ד עאטף זאהר הנ"ל, הנאשם שבפנינו התיר לסנגוריו, הגם שהשים עצמו
 7 כאינו מסכים לכך, להעלות את טענת ההגנה החלופית מחמת אימת הדין ומהערכתו את קלישות
 8 סיכוייו, לאו דווקא משום שלבו נקפו והוא חש צורך פתאומי לחשוף את האמת.

9
 10 (5 גם בע"פ 6952/07 רפאילוב נ. מדינת ישראל (לא פורסם, 28.6.10) עשה סנגורו של המערער, עו"ד
 11 אביגדור פלדמן, שימוש בטענת הגנה חלופית הסותרת את טענת ההגנה של הנאשם בעדותו, וטען כי
 12 הגם שהמערער העיד בבית המשפט המחוזי כי לא נכח כלל במקום הרצח, הרי שלמעשה נכח אך רק
 13 עמד מנגד בעת הרצח, ולא שעה לעזרת המנוחה, עת אחר, ולא הוא, ביצע את פעולת ההמתה.

14 בית המשפט העליון ניתח את הגישות השונות שבסוגיה ודחה את הערעור, בקובעו:
 15 "הנה כי כן, אף שניתן למצוא בפסיקה גישות שונות ביחס לשאלה של נקיטת קו הגנה קיצוני
 16 שקרס - ואפשר והגישות השונות מוכתבות על ידי מערכות שונות של עובדות - הרי גם לאותן
 17 גישות המוכנות לפתוח פתח רחב בפני נאשם ששיקר להעלות קווי הגנה חלופיים, אותם קווי הגנה
 18 צריכים להיות מעוגנים בראיות וסבירים... כאמור, גרסתו החדשה של המערער אינה מתבססת על
 19 עדותו שלו - המערער הרי טען בעדותו שהיה בבית בעת הרצח... הדרך היחידה "להתגבר" על
 20 גרסה זו המתארת מבצעים בצוותא הייתה שהמערער ימסור גרסה שתשכנע את בית המשפט
 21 באמיתותה... המערער לא הציג את גרסתו בפני בית המשפט המחוזי... ולדעתי, על פי כל הגישות
 22 שתוארו לעיל, ראוי לדחות את קו ההגנה החלופי" (שם, פסקה 21).

23 וכן:
 24 "אכן המשפט אינו משחק, ואין די- גם במשפט הפלילי- להעלות תזות עובדתיות חלופיות לגביהן
 25 לא היתה לתביעה הזדמנות לחקור, וממילא לא היתה לערכאה הדיונית אפשרות להתרשם, כדי
 26 להביא לזיכוי של נאשם". (שם, פסקה 22).

27
 28 (6 האמירה בסיפא לעיל, לפיה המשפט הפלילי אינו משחק, נסמכת למעשה על פסיקה ישנה נשוא
 29 ע"פ 63/79 עוזר נ' מדינת ישראל, פ"ד לג (3) 606, שם דחה כבוד הנשיא דאז, פרופ' אהרון ברק, את
 30 האפשרות להעלאת טענת הגנה סותרת, לאחר שגרסתו המקורית של הנאשם נמצאה שקרית, וקבע,
 31 בשימו את הדגש על כללי המשפט והמסגרת הדיונית:

בדלתיים סגורות

- 1 "לדעתי, נאשם המעלה להגנתו גרסת שקר הנדחית על - ידי בית- המשפט, המרשיעו על- פי
2 העובדות שהוכחו, אפילו אלה לא פורטו בכתב האישום, לא ישמע בטענה כי לא ניתנה לו הזדמנות
3 סבירה לומר את האמת. הדיון הפלילי אינו משחק, ועמדות הצדדים אינן עמדות במשחק, אשר
4 ניתן לשנותן ולהזיזן כחיילים על לוח ש.ת. קו ההגנה בו בוחר נאשם הוא עניין רציני, על הסיכויים
5 והסיכונים שבו. משבחר הנאשם בקו הגנה המכחיש לחלוטין כל מעשה קשר, אין הוא יכול לטעון
6 כי נמנעה ממנו הזדמנות סבירה להתגונן".
7
- 8 7 ברוח דומה נפסק בע"פ 9613/04 בן סימון נגד מדינת ישראל (לא פורסם, 4.9.06), שם טען
9 המערער בבית המשפט המחוזי כי מדובר בטעות בזיהוי, וכי ביום הרצח שהה בחנותו ולא יצא
10 ממנה, ואילו בערעור נטען שגם אם נכח בזירת האירוע, אחר הוא שירה במנוח
11 בית המשפט התייחס בכובד ראש לטענה ודחה אותה בשימו את הדגש על העובדה שלטענה הסותרת
12 לא הובאה תשתית ראייתית תומכת, באומרו:
13 "גירסה שקרית של נאשם אינה מטילה, מניה וביה, חובה על בית המשפט להעלות גירסאות
14 אחרות, שיש בהן כדי לגרום לזיכוי. ואולם ייתכנו מקרים בהם יהא על בית המשפט לבחון
15 אפשרויות סבירות שונות, אף אם לא הועלו על ידי הנאשם ואין הן מתיישבות עם קו ההגנה שבחר
16 הנאשם... במקרים בהם ניתן להסביר את הראיות על דרך תרחיש תמים, יש לזכות את הנאשם
17 מחמת הספק. ברם, באותה מידה פשיטא, כי גם תרחיש תמים זה ייבחן בתנאי שקיימת תשתית
18 ראייתית עובדתית לו בחומר הראיות... אין די בהעלאתה של אפשרות חלופית שאינה מעוגנת
19 במציאות... להשלמת התמונה אוסיף, כי כאשר בפני הערכאה הדיונית עמדו עדויות ראייה ישירות,
20 קבלתה של גירסה חלופית המועלית בערכאת הערעור תהיה קשה עשרת מונים מאשר מקרה בו
21 הונח לפני הערכאה הדיונית אך מכלול של ראיות נסיבתיות".
22 הנה כי כן, בית המשפט העליון חזר ודחה ניסיונות של נאשמים, שגרסתם בפני הערכאה הדיונית
23 נמצאה שקרית, להעלות גרסה עובדתית חדשה הסותרת את קודמתה, אם מחמת הצורך לשמור על
24 ניהול תקין של המשפט ואם מחמת העדר תשתית ראייתית לטענה שלא נשמעה כלל מפני הנאשם.
25
- 26 8 טענת הגנה חדשה הסותרת עובדתית את טענת ההגנה המקורית, התקבלה בפסיקה רק במקרים
27 חריגים, למשל, כאשר היה מדובר בקטין, אשר נטען לגביו כי העיד עדות שקרית שהפלילה אותו, רק
28 מתוך רצון להגן על קרוב משפחה בגיר.
29 בע"פ 7293/97 ז'אפר עאמר נ' מדינת ישראל, פ"ד (נב) 460, זוכה אחד המערערים, קטין,
30 אף שגרסתו בבית המשפט קמא לא התיישבה כלל עם חפותו. ערכאת הערעור השתכנעה כי מערער
31 זה ביקש למנוע את הפללתו של אחיו הבכור, הפללה שהיתה בלתי נמנעת לו מסר הקטין גרסת
32 אמת.

בדלתיים סגורות

- 1 וכפי שנפסק בע"פ 9613/04 בן סימון נ' מדינת ישראל הנ"ל:
- 2 "יתכנו איפוא מקרים בהם יימנע נאשם מלמסור גירסה שיהא בה כדי לזכותו, משום שאותה
- 3 גירסה תגרום להפלתו של אחר. אפשרות זו מסתברת אף יותר כאשר בין הנאשם לאחר
- 4 מתקיימים יחסים מיוחדים דוגמת קרבת משפחה...".
- 5
- 6 (9) וחזרה לענייננו:
- 7 ברור שפני הדברים היו שונים לו עוסקים היינו בנאשם לא מתוחכם ששוכנע ע"י אחרים, או אויים
- 8 על ידם, לדבוק בטענת הגנה שקרית משוללת יסוד, שעה שעולה מחומר הראיות מסקנה אחרת לה
- 9 לא טען הנאשם כלל. הנאשם בענייננו אינו מאויים. הנאשם אף אינו נשלט ע"י אחרים כי אם שולט
- 10 על סביבתו ביד רמה, והכל סרים למרותו. הנאשם אינו מנסה לגונן על איש זולתו ורק טובתו שלו
- 11 לנגד עיניו. יתרה מזו, הטענה, הנשמעת לעיתים, לפיה נוכח מעמדו והמגזר לו הוא משתייך, לא יכול
- 12 היה נאשם פלוני להודות בפומבי בקיום יחסי מין מחוץ לנישואין, אפילו לא הועלתה ע"י הנאשם על
- 13 דל שפתיו.
- 14 הנאשם לא נתפס על ידינו כמי שאינו מבין את אשר הוא עושה. ההיפך הוא הנכון, הנאשם חכם,
- 15 מתוחכם, בעל זיכרון טוב ורואה את הנולד. הנאשם מכיר את חומר הראיות על בוריו, משתף פעולה
- 16 עם סנגוריו ומורה להם את הדרך בה ילכו. אין מדובר, איפוא, בתם שלגביו אנו מצויים "את פתח
- 17 לו". בית המשפט אינו אמור, לבחון טענת הגנה עובדתית סותרת, הנטענת באופן ערטילאי רק ע"י
- 18 הסנגורים, לאחר שלנאשם ניתנה ההזדמנות להעיד במשך ישיבות ארוכות, והוא לא חזר בו, ולו גם
- 19 לרגע, מעמדתו המקורית.
- 20
- 21 (10) המשפט הפלילי מתנהל לפי כללים, בלעדיהם צפוי כאוס מוחלט.
- 22 וכפי שציין כבוד הנשיא בדימוס פרופ' ברק: "הדין הפלילי אינו משחק", והנאשם אינו יכול להתל
- 23 בתביעה ובבית המשפט ולקפץ מטענה לטענה, לפי כוון הרוח המנשבת. המשפט אמור לשלוט בנאשם
- 24 ולא הנאשם במשפט, מה גם שמלכתחילה כללי המשפט הפלילי אינם סימטריים והם מעניקים יתרון
- 25 דינוי ברור לנאשם. בעוד שהתביעה חייבת להציג בפני הנאשם את כל חומר החקירה, הן זה המרע
- 26 עמו והן זה המיטיב עמו, כולל עדכונים, רעיוני עדים, זכ"דים המתעדים כל אמירה, חומרי חקירה
- 27 המתייחסים רק לפריפריה וכן הלאה, הרי הנאשם חופשי יותר בניהול הגנתו. הנאשם לא חייב
- 28 לגלות לתביעה מיהם עדיו ומהן ראיותיו.
- 29 על הנאשם מוטלת החובה, המוסדרת בסעיף 152 לחוק סדר הדין הפלילי, והמורה לו ליתן את
- 30 תשובתו לכתב האישום ולהשיב לשאלות בית המשפט. גם חובה זו אינה מוחלטת, שהרי רשאי נאשם
- 31 שלא לחשוף את קו הגנתו, והסיכון היחידי שהוא לוקח על עצמו במקרה שכזה הוא שהימנעותו
- 32 עשויה לשמש חיזוק לראיות התביעה.

בדלתיים סגורות

- 1 בהתאם לתשובתו של הנאשם לאישום, מביאה התביעה את ראיותיה ועל פיה מתנהל המשפט.
- 2 יכחיש הנאשם את מעורבותו באירוע, תביא התביעה שורת עדים שיעידו כי ראו את הנאשם בזירת
- 3 הפשע במועד הנטען. יודה הנאשם כי נכח באירוע ו/או בביצועו אך יטען למשל לאי שפיות, תסתפק
- 4 התביעה בהבאת ראיות רפואיות להוכחת כשירותו הנפשית
- 5 מתן אפשרות לנאשם לסתור לא רק את גרסתו בתשובתו לכתב האישום, אלא אף לסתור את דבריו
- 6 שלו, על דרך העלאת גרסה חדשה בשלב הסיכומים, גרסה שהתביעה לא התכוננה לה ולא הביאה
- 7 ראיות לגביה, טורפת את כל הקלפים וממוטטת כליל את ניהול המשפט.
- 8
- 9 (11) יתרה מכך, אין מדובר בעניינינו בנאשם המתחרט על קו ההגנה בו נקט ומבקש לחזור בו, בטרם
- 10 נעילת השער, מעדותו המקורית ולהעיד פעם נוספת, אם מחמת רגש חרטה כן ואם מחמת צעד
- 11 טקטי, בהבחינו כי הפך נוטה לחובתו. בהינתן מקרה שכזה, סביר להניח כי היינו שוקלים את
- 12 הבקשה, שאף אם היתה נענית היתה מטילה צל כבד על מהימנותו. בעניינינו הנאשם דבק בגרסתו
- 13 המקורית והעקבית לפיה לא היו הדברים מעולם וכי נפל קורבן לעלילה, והוא רק "מעלים עין"
- 14 ומאפשר לסנגוריו, בשתיקתו הרועמת, להעלות לאחר תום שמיעת הראיות טענה חלופית, לה כלל
- 15 אינו מסכים, ובכך ליהנות משני העולמות.
- 16 הכרה באפשרות כזו תוצאה אחת לה- אנדרלמוסיה מוחלטת של המשפט הפלילי.
- 17 (12) מדיניות משפטית ראויה, השואפת ליעיל את המשפט ולקצר את זמן שמיעתו, אינה מתיישבת
- 18 עם "בוקה ומובלקה" שכזו. משפט פלילי אינו משחק, והנאשם אינו יכול לשנות קו הגנה כאוות
- 19 נפשו, לפי גחמה כזו או אחרת, או לפי ייעוץ משתנה.
- 20 נאשם שבחר להעיד, אמור לספר לבית המשפט את האמת לאמיתה, ולגולל את הקורות אותו מבלי
- 21 לכחד דבר, ולא להתייחס למשפט כאל בעיה מתמטית שתרים אחר פתרונה לפי הנתונים השונים
- 22 המתגלים במשפט במשך התנהלותו.
- 23 משפט פלילי עוסק בדיני נפשות, הן זו של הנאשם והן זו של קורבן העבירה. המשפט חייב להתנהל
- 24 לפי כללים מוגדרים ונאשם צריך לדעת כי החובה להעיד עדות אמת טרם נעלמה מספר החוקים.
- 25 היפוך הגרסה, בהעדר תירוץ המסביר את התהפוכות, חושף את הנאשם כשקרן ושומט את הקרקע
- 26 מתחת לגרסתו המקורית, ובו בזמן מחזק את גרסת המתלוננת, שהרי אף הנאשם בעצמו מודה כי
- 27 אין רגליים להכחשתו.
- 28
- 29 (13) משאנו סבורים כי הנאשם אינו יכול להכנס אל טרקלין הטענה החלופית בשל הסיבות שמנינו
- 30 לעיל, מתייתר גם הצורך לבחון את הטענה לגופה, קרי: האם היא עולה מחומר הראיות, אם לאו,
- 31 שהרי בחינה שכזו תהווה הכרה בכשרות הטענה להיטען.

בדלתיים סגורות

- 1 יחד עם זאת לא נעשה מלאכתנו שלמה באם לא נבחר כי נחה דעתנו כי אין רגליים לטענה החלופית,
- 2 וזו נותרה תלויה על בלימה, ללא תשתית ראייתית תומכת, רוח מתעתעת ותו-לא.
- 3 דבקותו של הנאשם בשקר לפיו לא נגע מעולם במתלוננת א', הותירה אותו חשוף מבחינה ראייתית.
- 4 הנאשם נמצא בלתי מהימן לחלוטין, כאשר מנגד, גרסת המתלוננת בדבר בעילתה ללא הסכמתה, גם
- 5 בבית המלון וגם במשרד בתל אביב- נתגלתה כנכונה. לא קיימת, איפוא, כל תשתית ראייתית
- 6 להוכחת הטענה לפיה התקיימו יחסי המין בהסכמה.
- 7
- 8 לו היה הנאשם עולה על דוכן העדים וטוען כי אמנם נתקיימו יחסים כאלו ואחרים, וכי המתלוננת
- 9 הסכימה לכך, או למצער, לא גילתה שום סימני התנגדות ומשכך לא נזקק לשום אלמנט כוחני, הרי
- 10 שבית המשפט היה בוחן את הטענה לגופה, וזאת חרף העובדה שבמשטרה נטענה טענה סותרת.
- 11 מטבע הדברים, המאשימה היתה עושה את מלאכתה, המתלוננת היתה מעומתת עם טענה שכזו
- 12 ומשיבה את תשובותיה, ובית המשפט היה מכריע בטענה לגופה.
- 13 אלא שטענה זו לא הועלתה על דל שפתותי הנאשם במהלך המשפט, והיא נטענת רק ע"י הסנגורים,
- 14 לכאורה בעל כורחו של הנאשם, וממילא נותרה כטענה ערטילאית מרחפת שאין לה כל תימוכין.
- 15 לא הבנו כיצד יכולה ההגנה לטעון לקיומם של יחסי מין בהסכמה ומתוך אהבה, שעה שזה שקיים
- 16 את היחסים טוען כי לא היו יחסים כלל, וכי בזמן אמת הוא עצמו לא הבחין באיתותי האהבה
- 17 ששידרה א' כלפיו.
- 18 כיצד ביטויי חיבה, אם אכן היו כאלו, הופכים להסכמה לקיום יחסי מין, עת הנאשם מכחיש
- 19 קיומם? גם אם נאמץ את שיטת ההגנה ונראה בהתנהגותה הכנועה והמרצה של א' הבעת גילויי חיבה
- 20 לנאשם, עדיין אין בכך כדי להעיד על הסכמתה להיבעל על ידו.
- 21
- 22 גם הטענה לפיה גם אם יוכח כי נתקיימו יחסי מין בין הנאשם לבין א' וגם אם יוכח כי א' לא
- 23 הסכימה להם, עדיין יש לזכות את הנאשם משלא הוכח השימוש בכוח עד כדי מעבר לספק סביר –
- 24 דינה להידחות.
- 25 כאמור, נתנו אמון מלא בעדותה של א' שנתמכה בראיות חיצוניות למכביר ובהתבטאויות מרובות על
- 26 ציר הזמן. מנגד, הנאשם, נמצא כמי שאינו דובר אמת, כמו מרבית העדים מטעמו.
- 27 מש-א' העידה כי הנאשם עשה את אשר עשה, גם בדירה, גם בלשכה וגם במלון תוך שימוש בכוח,
- 28 ומשהראינו כי אף כי אין מדובר באלימות לשמה, הרי מידת השימוש בכוח אותו הפעיל הנאשם על
- 29 מנת לבצע את אשר ביצע – עונה על דרישות הפסיקה, ממילא הוכח אלמנט השימוש בכוח, ולספק
- 30 אין כל מקום.
- 31
- 32

בדלתיים סגורות

15) זאת ועוד, דחיית גרסת ההגנה המקורית לפיה לא היו דברים מעולם, אינה עומדת לבדה. לדחיית גרסת ההגנה המקורית מצטרפת גם ההנחה הבלתי נמנעת, ולפיה הנאשם לא מאמין בעצמו, בצורה כזו או אחרת, בהיתכנות הגרסה החלופית, שאם לא כן, היה מעלה אותה בעצמו מלכתחילה, דבר המחליש עוד יותר את עוצמתה.

הנאשם אינו מורשע משום שהוא שקרן. דברי הכוב, הם לבדם אינם ראיה פוזיטיבית להוכחת יסודות האשמה, הגם שיש להם תוצאות לוואי ראייתיות. הנאשם מורשע משום שבית המשפט נתן אמון מלא בגרסת המתלוננת, שעה שגרסתו של הנאשם נמצאה שקרית, ואילו גרסתו החלופית, לגביה לא זו בלבד שלא העיד, אלא אף שלל אותה, לא נתמכה בראיות מתאימות ואינה משתקפת מהן.

מכל האמור לעיל עולה כי לא מצאנו ממש בטענת ההגנה החלופית, ואנו דוחים אותה.

פרק כ' – לסיכום האישום הראשון

אישום זה כולל, כאמור, שלושה אירועים: הראשון – האירוע בדירה, השני – האירוע בלשכה בתל אביב, והשלישי – האירוע במלון בירושלים.

א' טענה כי באירוע בדירה עשה בה הנאשם מעשה מגונה בכוח ואילו באירועים השני והשלישי, אנס אותה, אף זאת תוך שימוש בכוח.

הנאשם הכחיש מכל וכל את שלושת האירועים הנ"ל וטען להדיחם לדבריו, לא ביקר כלל בדירת א', לא הגיע עם א' ללשכה בתל אביב ביום 19.4.1998, אף לא במועד אחר, וכן לא שהה כלל במלון פלאזה בירושלים ביום 17.6.1998. אם לא שהה במקומות הנטענים במועדים הנקובים בכתב האישום, טוען הנאשם, ממילא לא יכול היה לבצע ב-א' את המעשים המיוחסים לו. עוד הוא טוען כי א' העלילה עליו עלילה שפלה וזדונית מכיוון שפיטר אותה מעבודתה בלשכת שר התיירות, אף סירב לקבל אותה, כפי בקשתה, לעבודה בלשכת הנשיא. לא זו אף זו, הנאשם טרח רבות על מנת להשחיר את דמותה של א' ולציירה כאישה הסובלת מבעיות נפשיות, כעובדת בלתי מתפקדת, כשקרנית ואף כגנבת שגנבה ממנו סט עגילים, אשר את רכישתם הכחיש בתחילה.

כפי שפירטנו בהרחבה לעיל, עדותו של הנאשם לא היתה מהימנה עלינו כלל. עדותו לא היתה עקבית וגרסאותיו השתנו מן הקצה אל הקצה, תוך התאמתן לדברי עדים שהעידו בבית המשפט ו/או לראיה כזו או אחרת.

נציין, למשל, את התייחסותו ל-א', שלעתים תיאר אותה כאישה מאוסה בעלת תפקוד לקוי, ולעתים טען כי יחסיו עמה היו טובים עד לסיום עבודתה וכי מעולם לא שינה את יחסו אליה.

בדלתיים סגורות

- 1 עדותו של הנאשם נתגלתה פעם אחר פעם כעדות שקרית משסתרה במפגעי עדויות אובייקטיביות
- 2 מהן עלתה גרסה הפוכה. כהדגמה נזכיר את טענת הנאשם לפיה פיטר את א' בעיצומן של בחירות
- 3 הפריימריז, על מנת להוכיח כי לא היתה לו כל סיבה לחשוש מפניה, שעה שהוכח שעשה כן רק
- 4 לאחריו, או את טענתו לפיה לא שינה את יחסו כלפי א' עד ליום עזיבתה את הלשכה, שעה שהוכח
- 5 שכבר במהלך אוגוסט 1998 אסר על עובדי לשכתו לתת ל-א' כל פרט על עבודתו, כולל לוח זמנים,
- 6 תוכנית ביקור, מספרי טלפון, אסר עליה להשתתף בספורים וכו'.
- 7 הנאשם התגלה כאדם מתוחכם ומניפולטיבי, עת לא שיקר בגלוי אלא "פיזר" כאילו בדרך אגב
- 8 רמזים מטעים. נדגים בענין זה את התאריך בו נקב הנאשם כמציין את יום האזכרה של אביו ז"ל,
- 9 האמור להצביע כביכול, כי א' ביקרה בביתו לאחר מועד האונס הנטען, דבר המעמיד אותו בסימן
- 10 שאלה, שעה שהראיות מצביעות שתאריך האזכרה קדם לארוע הנטען.
- 11 הנאשם נתן למסמכים מסוימים ולסיטואציות עובדתיות פרשנות מעוותת, תוך ניסיון לכופף את
- 12 המציאות לטובת גרסתו. הנאשם אף טען לזכרון חי של אירועים, שעה שמהנסיבות עלה כי מדובר
- 13 בהסתמכות על מסמכים, להבדיל מזכרון אמיתי, ובה בשעה לקה בליקוי מאורות וזכרונו אבד לו
- 14 לחלוטין, עת נשאל על פרטים אותם לא היה לו נוח לחשוף.
- 15 הנאשם נמנע, באמצעות סנגוריו, לעמת את א' עם שלל טענות כנגדה אותן העלה במפתיע רק
- 16 בעדותו, אף נמנע מלהביא עדי הגנה חשובים, כמו למשל מר ברוקנר, אשר היווה את אחד הצירים
- 17 המרכזיים בלשכת הנאשם ולקח חלק פעיל במערכת היחסים המקצועית עם א'. הגם שהנאשם הפנה
- 18 שאלות מסוימות אותן נשאל בחקירה נגדית לבאלו שצריכות לקבל מענה ממר ברוקנר, שכפי
- 19 הצהרתו, יבוא להעיד מטעמו, אך זה לא הגיע.
- 20 הנאשם יצר, בין בעצמו ובין באמצעות שליחיו, בתכנון, בתחכום ובמניפולטיביות ראיות כוזב בהן
- 21 אמור היה לעשות שימוש במידה ו-א' תשבור את שתיקתה. נזכיר בענין זה את מצגי השווא שהוצגו
- 22 ל-א' לפיהם הנאשם ויואלי מחפשים עבודה עבורה, והובלתה לכך שתתקשר לבית הנשיא כדי לברר
- 23 אם כבר נמצאה לה עבודה, וכן הקלטתה מדברת על רצונה כי הנאשם ימצא לה עבודה, עריכת
- 24 הקלטות ושמידתן במשך שנים.
- 25 הנאשם הכחיש הימצאותו בחדר במלון פלאזה ב-י-ם שעה שהתביעה הצגה ראיות חותכות
- 26 המוכיחות הימצאותו זו במועד הנטען, כמו למשל מסמך הזמנת החדר וכן פלט שיחות יוצאות מן
- 27 החדר במלון.
- 28 לא ניתן, אפוא, לבסס כל ממצא על עדותו של הנאשם, אשר נמצאה בלתי מהימנה בעליל.
- 29
- 30 כמו כן, אנו דוחים על הסף את ניסיונות הסנגוריה להעלות בשמו של הנאשם טענת הגנה עובדתית
- 31 חלופית, ולפיה אכן קיים הנאשם יחסי מין עם א', אולם הללו נתקיימו בהסכמתה המלאה, משטענה
- 32 זו לא עלתה כלל על דל שפתיו של הנאשם, מש-א' לא נחקרה על כך ומשהטענה לא גובתה בכל ראייה

בדלתיים סגורות

- 1 אחרת. גם לא מצאנו ממש בטענות ההגנה לפיהן, הצליח הנאשם לכל הפחות, לטעת ספק סביר בלב
- 2 בית המשפט, באשר לנכונות גרסת המתלוננת א' בכלל, ובאשר להוכחת השימוש בכוח בפרט.
- 3 להבדיל מעדותו של הנאשם, הצטיינה עדותה של א' באמינות, והיא נתמכה בראיות מחזקות
- 4 למכביר.
- 5 א' לא רצתה כלל לחשוף את הדברים שעשה בה הנאשם ונדרש מספר לא מבוטל של חקירות על מנת
- 6 ש-א' תספר כי מעשי ההטרדה המינית עליהם סיפרה בתחילה, הגיעו לכדי חדירה ואינוס. א' גם
- 7 נמנעה במשך שנים רבות להתלונן כנגד הנאשם והשלימה עם פגיעתו – דבר השומט את הקרקע
- 8 מתחת לבסיס הטענה לפיה מדובר בעלילה שישודה בנקמה שרקמה א' בגין פיטוריה בשנת 1999.
- 9 עדותה של א' הצטיינה באותנטיות, בתמימות ובנאיביות. א' לא בררה את דבריה וסיפרה במשטרה
- 10 ובעדותה בבית המשפט הן דברים המסייעים לגרסתה והן דברים העלולים לכאורה לפגום ולכרסם
- 11 בה.
- 12 הדגמה לכך אנו רואים בדבריה של א' לפיהם שעתה לבקשת הנאשם כי יבקר בדירתה ובספרה
- 13 מיזמתה שלה כי עת עלו במדרגות דאגה שלא להדליק את האור – התנהגות העשויה להצביע
- 14 לכאורה על שיתוף פעולה עם הנאשם. א' גם סיפרה כי נענתה לבקשת הנאשם לבוא למלון, אף
- 15 לעלות לחדרו, דבר שיכול היה להתפרש לחובתה, ולכל הפחות להציג אותה כקלת דעת.
- 16 גרסתה של א' היתה מינורית, היא לא ייחסה לנאשם אלימות ו/או איומים והסתפקה בתיאורים
- 17 ששיקפו לעמדתה את האירועים לאשורם, כמו למשל, התנגדות במלים "די תפסיק אני לא רוצה" או
- 18 מאבק בידיים והתנגדות להסרת המכנסיים.
- 19 הגם ששמענו את עדותה בבית המשפט אשר השתדעה על פני ישיבות רבות, צפינו גם בקלטות הרבות
- 20 המתעדות את חקירתה במשטרה, עת לא ידעה א' כי היא מצולמת ומוקלטת. התנהגותה בחקירה
- 21 היתה התנהגות אמיתית ולא מעושה. התרשמנו מחששותיה הכנים של א' לחשוף את האמת בהיותה
- 22 אשה נשואה ואם [REDACTED]. כן, התרשמנו כי עת אמרה שאיננה זוכרת, אכן לא זכרה וכי אין
- 23 מדובר בניסיון הסתרה של עובדה כזו או אחרת.
- 24 לא התעלמנו מן העובדה כי במספר בודד של מקרים ציינה א' דברים לא נכונים כגון: הכחשתה את
- 25 האמירה שתנקום בנאשם עת פוטר על ידו, או הכללת פרטים לא מדויקים, זניחים לטעמנו,
- 26 בתצהירים שהוגשו מטעמה בעתירה לבג"צ כנגד הסדר טיעון, אולם אין בכל אלה לפגום באמינותה
- 27 של א' ובמהימנות עדותה ומקובל עלינו כי הגרעין הכללי של העדות – איתן ומוצק, אמת ויציב.
- 28 עדותה של א' אינה עומדת בחלל ריק והיא נתמכת בעדויות רבות המאששות את גרסתה ומחזקות
- 29 אותה.
- 30 בפרק נפרד פירטנו התבטאויות שונות של א' במשך השנים טרם פרוץ הפרשה, שנקלטו באוזניהם
- 31 של עדים שהעידו בבית המשפט, אף ש-א' לא זכרה כלל כי אמרה להם את שאמרה.

בדלתיים סגורות

- 1 עדותה של א' אף נתמכה ברישום שנעשה מפיה עוד ביוני 2000 ביומן המרכז לנפגעות תקיפה מינית
- 2 וכן בתרשומת שרשם מפיה עו"ד בן טובים בזמן אמת, עת פנתה אליו בסמוך לפיטוריה על ידי
- 3 הנאשם.
- 4 אנו מקבלים, איפוא, ללא עוררין את עדותה של א' בדבר המעשים שעשה בה הנאשם, כמו-גם
- 5 מקבלים את עדותה לפיה נעשו כל המעשים הללו ללא הסכמתה, תוך שימוש בכוח וכתוצאה
- 6 משימוש זה.
- 7
- 8 אנו מרשיעים את הנאשם באישום זה בשתי עבירות אינוס, עבירה על סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין,
- 9 התשלי"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), כנוסחו בעת ביצוע המעשים ובעבירת מעשה מגונה בכוח,
- 10 לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, לפי חוק העונשין, אף הוא כנוסחו בעת
- 11 הרלוונטית.
- 12
- 13 **אישום שני**
- 14
- 15 באישום זה מיוחסת לנאשם עבירת הטרדה מינית, תוך ניצול יחסי מרות, לפי סעיף 3(א)(4) יחד עם
- 16 סעיף 3(א)(6)(ג) וסעיף 5(א) לחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998 (להלן: "החוק למניעת
- 17 הטרדה מינית").
- 18 האישום מתייחס לתקופת כהונתו של הנאשם כנשיא המדינה.
- 19
- 20 **כתב האישום**
- 21 העבירה הנ"ל מיוחסת לנאשם בגין מספר חיבוקים שחיבק את ה. [REDACTED] (להלן: "ה"),
- 22 ששימשה בתקופה [REDACTED] והיתה כפופה למרותו.
- 23 במהלך החיבוקים הצמיד הנאשם את גופה של ה אל גופו.
- 24 גם לאחר שהעירה ה לנאשם בשתי הזדמנויות כי החיבוקים אינם רצויים לה וביקשה ממנו כי יחדל
- 25 מכך, הוסיף הנאשם לחבקה.
- 26 בעדותה בבית המשפט, כך גם ברענון הזיכרון בפרקליטות, הוסיפה ה וסיפרה על שיחה שקיים עימה
- 27 הנאשם בנושא ההרפיה, וכן שהנאשם התקשר אליה באחד הלילות לטלפון הסלולרי שלה והציג את
- 28 עצמו כ"משה", מבלי שהיתה לו סיבה לכך.
- 29 התביעה, שמייחסת לשיחות אלו משמעות מינית, מבקשת מבית המשפט להרשיע את הנאשם גם
- 30 בגין שיחת ההרפיה ושיחת הטלפון, וזאת על פי הסמכות המוקנית לו בסעיף 184 לחוק סדר הדין

בדלתיים סגורות

1 הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, שכן עסקינו, להבנתה, בעבירה נוספת שנתגלתה במסגרת
2 הראיות, ושלנאשם היתה הזדמנות נאותה להתגונן בפניה.
3

תשובת הנאשם לאישום

4 הנאשם כפר במיוחס לו באישום זה, וטען כי יתכן שבהזדמנויות בודדות אמנם חיבק את ה, אך היו
5 אלו חיבוקים תמימים וידידותיים ללא כל קונוטציה מינית.
6

מסכת הראיות

7 ראיות המאשימה התמקדו בחמש עדויות:
8 עדותה של ה, עדות אביה ■ (להלן: "האבי"), ככל שהיא תומכת בעדותה של ה לענין תלונתה
9 המיידית בפניו ותיאור מצבה הנפשי וכן עדויותיהן של נ.א., נ.ר. ו-ל' (המתלוננת מהאישומים
10 השלישי והרביעי) המבססות עדות על "מעשים דומים".
11 ראיות ההגנה התמצו בעדותו של הנאשם.
12
13
14

פרק א' – הודעות ה במשטרה והתפתחות הגרסה

15 לאחר התפוצצות הפרשה בעניינה של א' מבית הנשיא, ובמסגרת חקירת המעטפת הראשונה של
16 עובדי לשכת הנשיא, זומנה ה לחקירת משטרה.
17

18 ה היתה רווקה בת ■ בעת הרלוונטית, וכיום הינה בת ■ נשואה. ה הינה בחורה מוכשרת, דעתנית,
19 משכילה ואינטליגנטית.
20

21
22

23
24 בהודעתה הראשונה, ת/50 מיום 31.7.2006, ולשאלה באם התרחש משהו חריג במערכת היחסים
25 שלה עם הנאשם, השיבה ה שהנאשם חיבק אותה שלוש או ארבע פעמים באופן לא מיני אלא יותר
26 אבהי, אך עם זאת חשה שהחיבוק אינו במקום ואינו רצוי לה.
27 ה גם ציינה, ואין לכך ביטוי בהודעתה הכתובה, כי סיפרה על כך לאביה וביקשה מהחוקר כי
28 הדברים הללו לא יירשמו (מזכרו של נצי"מ דוידוביץ ת/51).
29

30 בעדותה בבית המשפט, וכפי שיובא להלן, תסביר ה את המשמעות האבהית שייחסה לחיבוקי
31 הנאשם בהודעתה הראשונה, בחוסר רצונה להיות מעורבת בפרשיה ולהעיד נגד הנאשם "לא רציתי

בדלתיים סגורות

- 1 להיות שם, לא רציתי... הייתי מעדיפה לא להיות כאן היום, כל העסק הזה מבחינתי, הוא לא נעים... אז אולי עוד רציתי פשוט לא להיכלל באיזשהו משהו עתידי... " (עמ' 640).
- 2
- 3
- 4 ביום 17.8.2006 נגבתה הודעתה השניה של ה' ת/53, בה תיארה את החיבוקים כחזיתיים "פנים אל פנים" בשתי ידיים, כאשר הנאשם מצמיד את גופה לגופו, תוך שהיא מציינת שמשכו של כל חיבוק כזה נע בין 10 ל-15 שניות. כשהעירה לנאשם שהדבר לא נעים לה וביקשה שיפסיק, השיב הנאשם כי החיבוק אינו מיני וכי הוא נובע מחיבה. לאחר החיבוק הראשון, במהלכו רק נרתעה, היו שני חיבוקים נוספים במהלכם העירה לנאשם שהדבר אינו רצוי לה.
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9
- 10 ביום 8.3.2007 נגבתה הודעתה השלישית ת/55 (זאת לאחר שביום 5.10.2007 נגבתה הודעה מאביה ת/58א). בהודעה זו סיפרה ה' על שלושה חיבוקים וודאיים שחיבק אותה הנאשם ואישרה את דברי אביה כי יעץ לה לשים גבולות לנאשם. בחיבוק השני העירה לנאשם וביקשה ממנו שיפסיק, חרף זאת חיבק אותה הנאשם בשלישית והיא העירה לו שוב. החיבוקים נפסקו לאחר החיבוק השלישי. היא תיארה את תחושתה בזמן החיבוקים "היה לי מאוד לא נעים... בהחלט הטריד אותי..." (ת/55 עמ' 2 להודעה).
- 11
- 12
- 13
- 14
- 15
- 16
- 17 הפעם הנוספת בה נדרשה ה' לתיאור החיבוקים היתה במסגרת ראיון שנערך לה בפרקליטות מחוז ירושלים בסביבות מרץ 2007. המסמך ת/56 שתיעד זאת אינו נושא תאריך.
- 18
- 19
- 20 במהלך ראיון זה חזרה ה' ותיארה את החיבוק כחיבוק "מצמיד" פנים אל פנים והוסיפה כי החיבוק לא היה מיני במובהק, אך בהחלט לא רצוי, משהיתה בו חדירה לתחום הפרט שלה. כן תיקנה את הערכתה באשר למשך זמן החיבוק וצמצמה אותו בין 8 ל-10 שניות.
- 21
- 22
- 23
- 24 בראיון נוסף שהתקיים עימה בפרקליטות מחוז תל אביב ביום 12.3.2009 (ת/57), הוסיפה ה' כי הנאשם קיים עימה שיחה בענין הרפיה. "אמר אולי תלמדי אותי לעשות הרפיה - כשאני דיברתי על יוגה." כן סיפרה שרעיית הנאשם העירה לה על שלבשה חולצה מעט חשופה.
- 25
- 26
- 27 ה' נדרשה פעם נוספת לנושא במסגרת שיחת רענון זיכרון שנערכה בפרקליטות מחוז תל אביב ביום 26.8.2009 (ת/58), שאז הסבירה שבחקירתה הראשונה היו לה רתיעה והתנגדות להיות חלק מפרשה זו, ולכן תיארה את הדברים בצורה מינורית, כאשר רק בהמשך מסרה את כל האמת.
- 28
- 29
- 30 ה' הוסיפה וסיפרה על שיחת טלפון חריגה מהנאשם לסלולרי שלה, שהתרחשה בשעת לילה, בה הציג עצמו כ"משה", שיחה בעלת גוון אישי שלא היתה בענייני עבודה.
- 31
- 32

בדלתיים סגורות

1 ניתן לראות, אפוא, כי הגם שבחקירתה הראשונה, ה ידעה היטב כי חיבוקיו של הנאשם "לא היו
2 נעימים ל-ה והטרידו אותה, היא הגדירה אותם כ"אבהיים" מחמת חוסר רצונה לקחת חלק
3 בפרשיה שהסעירה את המדינה, וכדבריה, "לא רצתה להיות שם".

4 כבר בחקירתה השניה עלתה הגרסה, שהתגבשה בהמשך והפכה להחלטית, ולפיה העירה לנאשם כי
5 החיבוקים לא נעימים לה, כשהיא מתארת את החיבוקים חזיתיים, "פנים אל פנים תוך פעולת
6 הצמדה".

7 טיפין טיפין תובהרו הפרטים הנוספים, דהיינו כי מדובר בשלושה חיבוקים לבטח, אולי אף חיבוק
8 רביעי, וכי לפחות חיבוק אחד נעשה לאחר שבוה שקדם לו, כבר דרשה ה מהנאשם כי יחדל מכך.

9 לא מצאנו כל פגם או דבר חריג בהודעותיה של ה ובדרך בה נחשפה אט-אט תלונתה. מדובר בתהליך
10 טבעי האופייני למתלוננת בגין עבירת מין.

פרק ב' - עדותה של ה בבית המשפט

14 ה העידה כי הנאשם חיבק אותה שלושה חיבוקים, באופן וודאי, ואולי אף חיבוק רביעי, כולם בעלי
15 אופי אינטימי, בחדרו בלשכה, בעת שהיו לבדם, וכדבריה היו אלה: "...חיבוקים אינטימיים שחרגו
16 ממערכת היחסים שהיתה, ממערכת תקינה בין בוס לעובדת, בין נשיא מדינה ל [REDACTED]" (עמ' 628).
17 הנאשם נהג לקום ממקומו ליד השולחן, ללנות אותה לדלת ואז כששניהם עמדו מצידו האחד
18 של השולחן, הוא חיבק אותה פנים אל פנים כששתי ידיו מונחות על גבה ומקיפות אותה תוך הצמדה
19 של החלק העליון של גופה לגופו (עמ' 629). לפעמים כלל החיבוק גם חיכוך לחי בלחי (עמ' 630).

20 בחיבוק הראשון ה מאוד הופתעה ולא ידעה כיצד להגיב: "לא חיבקתי בחזרה. עמדתי, נרתעתי
21 קצת לאחור, הידיים שלי היו לצידי הגוף. בפעם הראשונה מאוד הופתעתי, פשוט עמדתי שם
22 ובאופן מובהק, לא חיבקתי חזרה" (עמ' 632).

23 ה סיפרה כי לאחר החיבוק הראשון יצאה מהלשכה אל גן בית הנשיא וטלפנה לאביה. כשהיא
24 נסערת ובוכיה, סיפרה לאביה בקווים כלליים על שאירע והתייעצה איתו מה לעשות. אביה יעץ לה
25 להבהיר לנאשם באופן חד-משמעי שהחיבוקים האלה לא רצויים לה.
26 משחזר הנאשם וחיבק אותה בשנית, העירה לו כי מבחינתה "זה לא נעים וזה לא רצוי, ושאני
27 מבקשת שהוא יפסיק". משהגיב הנאשם כי המדובר בביטוי המביע חיבה, ביקשה ממנו למצוא דרך
28 אחרת להביע את חיבתו (עמ' 634).

בדלתיים סגורות

- 1 על אף הערתה זו, חיבק אותה הנאשם חיבוק נוסף, שלישי במספר, במהלכו אמר לה "שהוא לא
- 2 מיני וכו', ושהוא בא מחיבה..." (עמ' 636).
- 3
- 4 ה תיארה כי בזמן החיבוקים חשה באי נוחות, באי נעימות ובחשש: "זה הרגיש לי מאוד לא נכון",
- 5 (עמ' 636), כאשר הפער ביחסי הכוחות בינה לבין הנאשם במקום העבודה "זה נשיא, זה בוס שלי"
- 6 גרמו למעין "אפקט הלם כללי" (עמ' 636). "הם הרגישו לי לא נוח ולא נעים" (עמ' 639).
- 7 ה חששה להיכנס ללשכת הנשיא לבדה. זכור לה אירוע עת הנאשם עבד ביחידת המגורים הנמצאת
- 8 בבית הנשיא, וביקש ממנה שתעלה אליו מסמכים מסוימים והיא חששה וחסה פיק ברכיים, הגם
- 9 שלדבריה "לא קרה שם כלום, אבל אני זוכרת שחששתי" (עמ' 639).
- 10 ה הדגישה כי "כל המצב, היה מצב מאוד לא נעים מבחינתי, של חיבוקים לא רצויים, שלא
- 11 התאימו באופן ברור" (עמ' 639).
- 12 ה הכחישה את טענת הנאשם בחקירתו לפיה, לכל היותר, הניח יד אחת סביב כתפה ולא חיבק אותה
- 13 פנים מול פנים, תוך כדי הצמדתה אליו. "אני אומרת את מה שאני יודעת ואת מה שאני זוכרת"
- 14 (עמ' 642).
- 15
- 16 בעדותה הוסיפה ה שלושה אירועים נוספים אותם לא ציינה בהודעותיה:
- 17 האחד - במהלך שיחה שהתנהלה בינה לבין הנאשם בנושא עומס העבודה שמוטל עליו, עלתה
- 18 אפשרות להשגת רגיעה ושחרור לחצים באמצעות יוגה, שאז העיר הנאשם הערה תוך מתן קונוטציה
- 19 מינית למילה 'הרפיה' שלא הכירה עד אז, אמר "משהו על זה שאני אלמד אותו לעשות הרפיה" (עמ'
- 20 637).
- 21 השני - ה העידה על שיחת טלפון לילית שהנאשם התקשר אליה בשעות הערב (בין 20.00 ל- 21.00),
- 22 בתחילתה הזדהה כ"משה" וכששאלה איזה משה השיב: "משה, משה קצב" (עמ' 637). שיחה זו לא
- 23 היתה בנושאי עבודה, שכן "הוא התעניין בשלומי באופן כללי, איפה הייתי, משהו כזה" (עמ' 638).
- 24 לטעמה, חריגות השיחה ומוזרותה נבעו מהעובדה שהנאשם לא נהג להתקשר אליה לאחר שעות
- 25 העבודה: "זה היה חד פעמי, לדעתי זאת היתה הפעם היחידה, גם בלשכה קראנו לו הנשיא ולא
- 26 משה... בקיצור זה לא היה רגיל, זה היה יוצא דופן" (עמ' 638).
- 27
- 28 השלישי - ה תיארה סיטואציה חריגה נוספת בה העירה לה אשת הנאשם על לבושה "שאוּלי אני
- 29 אלבש חולצות קצת יותר סגורות או משהו כזה" (עמ' 638). לדבריה, בזמן אמת, לא ידעה איך
- 30 להתייחס להערה זו, אולם בדיעבד, הבינה את כוונתה: "...חשבתי שהיא בטח ניסתה להגן על
- 31 עצמה, על המשפחה, על הנשיא, עלי" (עמ' 639).

בדלתיים סגורות

1 ה סיפרה על אי רצונה להיות מעורבת בפרשה. גם למפגשים בפרקליטות הגיעה באי רצון, למעט
2 רצונה למלא את "חובתה האזרחית" ולהגיד את האמת "הן כולן נכפו עלי שלא ברצוני ואני לא
3 מעוניינת בהם, אין לי שום ענין בהם". (עמ' 656).
4

5 ה הסבירה מדוע בחקירתה הראשונה תיארה את החיבוק כחיבוק "אבהי", אף שבזמן אמת לא
6 חשבה שזהו אופיו של החיבוק, בכך שלא רצתה להיות מתלוננת בתיק, "לא רציתי להיות שם...
7 הייתי מעדיפה לא להיות כאן היום, כל העסק הזה מבחינתי, הוא לא נעים הוא מיותר... רציתי
8 פשוט לא להיכלל באיזה משהו עתידי, לא באתי בשום מטרה, בשום אג'נדה... לענישה, נקמה
9 שום דבר, פשוט לא רציתי להיות שם וגם מבחינת הזיכרון שלי, לא רציתי לזכור מלכתחילה... לא
10 רציתי בכלל להתעסק עם זה. אז אמרתי לעצמי, אמרתי למשטרה אבהי, אבל... זה לא היה חיבוק
11 אבהי, הוא גם לא... התפרש בעיני אז כאבהי, כי אז אי אפשר, מבחינת התחושות שהרגשתי
12 בזמנו, אי אפשר להסביר את זה... ושביכיתי בגן ושהתייעצתי איך, איך להגיד... לשים לזה קץ." (עמ' 640).
13

14 בחקירתה הנגדית היתה נחרצת בעמדתה לפיה היו גם היו לפחות שלושה חיבוקים, אותם היא
15 זוכרת בעיקר משום הניואנסים המיוחדים שהתלוו לכל חיבוק וחיבוק ומשום ההתפתחות בתגובתה
16 לאחר כל חיבוק. כן עמדה על כך כי היה חיבוק נוסף לאחר שבוזה שקדם לו כבר דרשה מהנאשם
17 שיחדל מכך:
18

19 "...בחיבוק הראשון, אני יודעת שהייתי מופתעת ולא הגבתי מילולית... שאחרי שביקשתי כבר
20 שיחדול (חיבוק שני) היה עוד חיבוק, (חיבוק שלישי במספר), אז את זה אני זוכרת בוודאות, שאחרי
21 שאני ביקשתי שימצא דרכים אחרות לבטא חיבה, היה עוד חיבוק... בגלל שלא סביר, וגם אני לא
22 זוכרת את זה ככה, שפשוט התיישבתי מולו איזה יום ואמרתי לו תשמע, אתה זוכר את החיבוק
23 אז... אז? זה לא היה נעים, אלא מכיוון שנקרתה לדרכי ההזדמנות בדמות חיבוק נוסף שני, אז
24 אמרתי את זה, ולכן יש שלושה, כי אחרי שאני אמרתי את זה, שזה לא נעים לי וזה לא רצוי לי וזה
25 מבחינתי מקום עבודה, היה עוד חיבוק, בגלל זה אני זוכרת בוודאות חיבוק שלישי." (עמ' 657-658).
26 ה מציינת שפנייתה לאביה היתה לאחר החיבוק הראשון "אחרי הפעם הראשונה, אמרתי,
27 התייעצתי עם אבא שלי כאמור, ואמרתי אם יקרה שוב, זה מה שאני אגיד, שזה לא רצוי ואבקש
28 שהוא יפסיק, וזה מה שעשיתי." (עמ' 666).
29

30 באשר למידת הכוח בה השתמש הנאשם בחיבוקיו אמרה שלא מדובר בהפעלת כוח חזקה, אך היה
31 שם "כוח של חיבוק". וכי החיבוק היה "חד צדדי" (עמ' 671).

בדלתיים סגורות

1 באשר לשיחת ההרפיה, ה אינה שוללת את האפשרות ששיחת ההרפיה התקיימה על רקע ביקורי
2 תנחומים של הנאשם אצל משפחות שכולות ולחץ נפשי בו היה שרוי. כך לא שללה את האפשרות כי
3 השימוש הראשוני במלה הרפיה – מקורו בה, אם כי הקונוטציה המינית הגיעה מהנאשם, קונוטציה
4 אותה הבינה בזמן אמת מאופן אמירת הדברים ע"י הנאשם "משהו שובבי בלשון המעטה, שגרם לי
5 להבין שיש איזה הקשר מיני שלא הייתי מודעת אליו." (עמ' 673), וכן מהחיוך ומימיקת הפנים
6 שהתלוותה לאמירת הדברים על ידי הנאשם "אולי לחיוך שהיה, הבעות הפנים שהתלוו למלה
7 הבנתי שיש לה קונטקסט אחר..." (עמ' 676) בזמן אמירת הדברים שכב על הספה בלשכתו וחייך.
8

פרק ג' - עדות אביה של ה

9 מטבע הדברים, אביה של ה, לא היה נוכח בזמן החיבוקים ולא ראה אותם. עדותו הובאה על ידי
10 התביעה על מנת לתמוך בעדות ה לפיה סיפרה לו על ההתרחשויות מיד לאחר החיבוק הראשון, וכן
11 על מנת להעיד בדבר מצבה הנפשי של ה בסמוך לאירוע, מצב המלמד כי אין המדובר בחיבוק רגיל,
12 כי אם בחיבוק בעל משמעות אינטימית.
13
14 אביה של ה העיד בבית משפט על נסיבות התודעותו לפרטי האירועים מפי ה כך:
15 באחד הימים ביקשה ה להתייעץ עמו באופן אישי; בשיחה ביניהם סיפרה לו ה "שהיא נתקלת
16 בעבודתה, גם ברמזים מילוליים וגם בשליחות ידיים שמבטאות את זה, שהקשר שהנשיא מעוניין
17 בה, הוא מעבר לעבודתה" (עמ' 682) והתייעצה איתו מה לעשות.
18 ה לא פירטה מה היו אותם הערות ורמזים מילוליים, אך מאחר והנא ובתו "מבינים אחד את השני
19 יפה מאוד", היה לו ברור מתוך השיחה ביניהם, שהנאשם רוצה קשר אינטימי עימה (עמ' 682). גם
20 באמירתה "שליחות ידיים", ה לא תיארה את פרטי המעשה, אולם הוא הבין את הסיטואציה וכי
21 "חד משמעית שהיא לא מעוניינת בקשר הזה" (עמ' 683) לפיכך יעץ לה להציב לנאשם גבולות חד
22 משמעיים וברורים, ו- ה אמרה כי כך אמנם תעשה.
23 האב סיפר כי למרות אופייה המאופק וקר-הרוח של בתו, הרי במהלך שיחתם היא היתה נסערת
24 ומבולבלת שלא כהרגלה, ומהיכרותו אותה, לולא היתה נתונה בבעיה לא היתה באה להתייעץ עמו.
25 "ה היא סך הכל בדרך כלל שומרת על קור רוח, גם במצבים לא פשוטים. יש לה את האופי הזה,
26 אבל לא היה לי שום ספק שהיא היתה מאוד נסערת, ולא ידעה איך לצאת מזה ומבולבלת. אני
27 התרשמתי שהיא היתה מאוד נסערת" (עמ' 683).
28
29

בדלתיים סגורות

- 1 משעומת עם הבדלי הגרסאות בינו לבין ה' באשר לנסיבות קיום השיחה ביניהם, באשר ה' העידה על
2 שיחה טלפונית בעוד הוא העיד על "שיחה אישית" שהתקיימה בביתו, השיב העד כי כך הוא זוכר וכי
3 השיחה התקיימה לפני כ-6 שנים, אך "בודאי שהתקיימה שיחה" (עמ' 688).
- 4
- 5 לשאלה מדוע לא הזכיר בהודעתו במשטרה את סערת הרגשות בה היתה נתונה בתו במהלך שיחתם,
6 השיב כי לא נשאל על כך, אולם עמד על כך כי הוא זוכר שהיתה מאוד נסערת. הגם ש- ה' לא בכתה
7 בעת ששוחחה עמו, הוא הבחין שהיא היתה במצוקה קשה: "והיתה מאוד נרגשת והיתה מאוד,
8 והיא היתה בקושי עצום, היתה בקושי עצום, תשמע זה נשיא המדינה" (עמ' 696). וכן:
9 "זוהי בגלל התכונות האישיות שלה, היא מאוד מיוחדת... והיא הרבה פעמים גם במצבים קשים,
10 שומרת על קור רוח, אבל אני בתור אבא מכיר בדיוק מה קורה אצלה, היא לא צריכה לבכות, בשביל
11 שאני אבין כמה זה מעיק לה ונואב לה" (עמ' 696).
- 12
- 13 עוד סיפר העד כי כעבור זמן מה שאל את ה' אם היא עשתה דבר מה בעקבות השיחה ביניהם ו- ה'
14 ענתה לו כי טרם נקרתה בפניה ההזדמנות לכך, אולם ציינה כי היא תעשה זאת. בהמשך, ולאחר
15 שוידא עמה מספר פעמים שהכול כשורה, היא אמרה לו בסופו של דבר "שזה נעשה" (עמ' 683).
- 16
- 17 דבריו של העד, שהותיר רושם של אדם שקול, רציני ואינטליגנטי חבורר בזהירות את דבריו,
18 מהימנים עלינו ומשכנעים. העד העיד אך ורק על דברים הזכורים לו, ולא ניסה להתאים עדותו
19 לעדותה של בתו. גרסתו בבית המשפט היתה עקבית, וזה לגרסתו בהודעתו במשטרה ומתיישבת עם
20 גרסתה של ה', הן בשאלת רמת הפירוט אליה נכנסה בשיחתה עמו, הן בכל הנוגע למצבה הנפשי בעת
21 השיחה עמו והן ביחס לצעדים בהם נקטה בעקבות השיחה עמו.
- 22
- 23 השוני בין גרסתו לבין גרסת בתו ביחס לנסיבות קיום השיחה אישית או טלפונית, הינו זניח אין בו
24 כדי לפגום במהימנותו של העד, לאור התרשמותנו מאמינותו וכנותו. יתרה מכך, העד סיפר על קיומן
25 של מספר שיחות עם בתו, שנועדו לברר אם שלום לה ואם יישמה הלכה למעשה את אשר יעץ לה
26 באותה שיחה שהוא זוכר שקיים עימה, ולא מן הנמנע כי העד זכר אך שיחה זו שהתקיימה בביתו
27 ולא זכר שיחה אחרת, קצרה יותר, שהתקיימה טלפונית בינו לבין ה' באותו נושא.

בדלתיים סגורות

- 1 **פרק ד' - גרסת הנאשם ועדותו**
- 2 בתשובתו לאישום כפר הנאשם, כאמור, במיוחד לו, אך טען כי יתכן ובהזדמנויות בודדות חיבק את
- 3 ה חיבוקים תמימים ללא כל קונוטציה מינית. תגובה כללית זו הותירה גדר מחלוקת "נזיל"
- 4 שאיפשר לו מרחב תמרון גדול בין גרסאות שונות, כפי שנראה להלן.
- 5 בחקירתו במשטרה, ת/5 מיום 6.9.2006, שלל הנאשם מכל וכל שחיבק את ה פנים מול פנים, גם
- 6 הכחיש אפשרות שליווה אותה לדלת:
- 7 **"משה: אני מכחיש את זה, אני מכחיש את זה, אני מצטער, אני מכחיש את זה... יכול**
- 8 **להיות שחיבקתי אותה בכתף, לא פנים אל פנים, לא פנים אל פנים. חיבוק**
- 9 **בכתף... אני לא מלווה עובדים לדלת, לא צריך ללוות. יכול להיות שהייתי מרוצה**
- 10 **ממשהו והייתי שם לה יד על הכתף... לא פנים אל פנים, לא חזיתי...**
- 11 **יואב: אדוני מכחיש את זה שהוא חיבק אותה.**
- 12 **משה: אני מכחיש את זה שחיבקתי אותה פנים אל פנים..." (עמ' 11-12 לת/5).**
- 13
- 14 בהמשך הסתייג קמעא מהכחשתו הגורפת והעלה אפשרות לפיה יתכן והיה חיבוק חזיתי, אך היתה
- 15 זו דווקא ה שחיבקה אותו פנים אל פנים:
- 16 **"אני מכחיש את זה שחיבקתי אותה פנים אל פנים... יכול להיות שהיא חיבקה אותי אגב שסיימה**
- 17 **עבודה או משהו, להגיד שלום... או עם... שבאתי מחו"ל היא באה וחיבקה פנים אל פנים. זה סגנון**
- 18 **ש... אצל הדור הצעיר יותר מקובל אצל הדור שלי לא מקובל, חיבוק פנים אל פנים..." (עמ' 12 ל-**
- 19 **ת/5).**
- 20
- 21 בהודעתו ת/10 אישר הנאשם אפשרות של חיבוק פנים אל פנים, אך סייג אפשרות זו בנסיבות של
- 22 סיום עבודתה אצלו:
- 23 **"שאלה: חיבוק את ה מקדימה?**
- 24 **תשובה: חיבוק יכול להיות אבל לא היתה לחיבוק זה שום משמעות... אולי לקראת סיום**
- 25 **תפקידה או בסיום תפקידה..." (ת/10, עמ' 15 שורות 403-405).**
- 26
- 27 בעדותו בבית משפט בחקירה ראשית שינה הנאשם פעם נוספת את עמדתו וחזר לגרסה הראשונית
- 28 לפיה איננו זוכר חיבוק 'פנים אל פנים', והיה מוכן לאשר רק התקיימותו של 'חיבוק מהצד':
- 29 **"היא מדברת על שקמתי ללוות אותה לדלת, בליווי לדלת, חיבוק מהצד, מכתף. יכול להיות שזה**
- 30 **קרה, פעם פעמיים. פנים אל פנים אני לא זוכר" (עמ' 4492).**
- 31 הנאשם כפר מכל וכל באופיים המיני של החיבוקים.

בדלתיים סגורות

- 1 בחקירתו הנגדית אישר הנאשם כי ליווה את ה לדלת היציאה, הגם שבחקירתו במשטרה הכחיש
2 זאת מכל וכל, אך הפעם הכחיש חיבוק חזיתי.
- 3 "ת. אני זוכר שכן היה חיבוק, אני לא זוכר אם פעמיים או שלוש, ..
- 4 ש. אתה זוכר אותו?...אז בבקשה בוא תתאר לי, איזה חיבוק היה עם ה.
- 5 ת. חיבוק שבדרך החוצה, אני מלווה אותה, לא פנים אל פנים, לא פנים אל פנים,
- 6 לא הצמדת חזה,...חיבוק שאני שם יד על הכתף ואני מלווה אותה בדרך לדלת החוצה,
7 כזה, ..
- 8 ש. חיבוקים מקדימה, תוך הצמדת החזה שלה לחזה שלך, תוך כריכת הידיים שלך מסביב
9 לגופה, לפיתת הגוף שלה אליך, ושלוש או ארבע פעמים, כפי שהיא טוענת, זה אני מבינה
10 אתה אומר לא היה.
- 11 ת. לא היה. " (עמ' 5740-5739).
- 12
- 13 בהמשך החקירה אישר הנאשם כי יתכן וחיבק את ה חיבוק פנים אל פנים, אך החיבוק נעשה ביזמת
14 ה, עת שמחה לקראתו כשחזר מחו"ל, כאשר גם על גרסה חדשה זו הוא לא היה מוכן להתחייב
15 משסייג אותה באמירת "לא זוכר" ו"יכול להיות":
- 16 "...יכול להיות שבאחד המקרים שחזרתי מחו"ל, היתה, היה חיבוק הדדי, שלה אלי, שלי אליה,
- 17 ללא שום כוונות מיניות, פנים אל פנים, אבל ללא שום כוונות מיניות, לשנייה אחת שתיים של
- 18 אמירת שלום, של קבלת פנים, זהו. אבל בשום פנים ואופן, אני לא זוכר גם את זה," (עמ' 5742).
- 19 וכן:
- 20 "אני באתי מחו"ל, יכול להיות שהיא חיבקה אותי, אני חיבקתי אותה פנים אל פנים, זה יכול
21 להיות... אני לא אמרתי עם ידיים צמודות לגוף, היה, אם, כשאני אומר שהיא חיבקה אותי,
22 הכוונה שהיא החזירה חיבוק פנים אל פנים, כלומר זה לא משהו שהיא שללה אותו, זה לא משהו
23 שהרתיע אותה, זה לא משהו שגרם לה לא לרצות, זה היה משהו משותף, הדדי,"
24 (עמ' 5745).
- 25
- 26 ואלו הן גרסאות הנאשם לפי התפתחותן:
- 27 האחת - לא היה חיבוק פנים אל פנים (ת/א, עמ' 11-12), היה צידי בלבד. גם לא היה ליווי לדלת.
- 28 השניה - יכול להיות ש- ה היא זו שחיבקה אותו פנים אל פנים כשחזר מחו"ל (הוא לא). הוא ליווה
29 אותה לדלת.
- 30 השלישית - יכול להיות ש- ה חיבקה אותו פנים אל פנים וגם הוא חיבק אותה פנים אל פנים כשחזר
31 מחו"ל, דהיינו חיבוק חזיתי משותף והדדי.
- 32

בדלתיים סגורות

- 1 מן האמור עד כה עולה כי גרסתו של הנאשם באשר לצורת החיבוקים, הינה גרסה משתנה, כאשר
2 לא ניתן לדעת מתוך שלל הגרסאות העובדתיות המתחלפות שהועלו על ידו, באיזו מביניהן דבק.
3 גם התייחסותו של הנאשם להערתה של ה לפיה בחיבוק השני אמרה לו שהדבר אינו רצוי לה, לא
4 היתה עקבית ואחידה: במהלך חקירתו במשטרה טען הנאשם כי איננו זוכר הערה כזו, אף לא את
5 תגובתו לה, וכאילו בעדותו בבית המשפט לא שלל הנאשם את האפשרות ש- ה אכן העירה לו: "יכול
6 להיות אני לא שולל את זה..." והוסיף ואמר (עמ' 4492) שיתכן אף כי חש אי נעימות בעקבות
7 ההערה, אך הדבר לא נחרט בזיכרונו בשל סגנונה העדין של ה, וכדבריו:
8 "ברגע שהיא העירה, ואני לא שולל את זה שהיא העירה, העניין בודאי, בודאות אני אומר לך, אני
9 מכיר את עצמי, בודאי נפסק. יכול להיות שאני הרגשתי אי נעימות מההערה הזאת, אבל זה לא
10 נחרט בזיכרוני, יכול להיות ש-ה בסגנון העדין שלה, בשפה העדינה שלה, יכול להיות שהיא
11 שאמרה את זה כל כך עדין, שזה אפילו לא נחרט בזיכרוני." (עמ' 4499).
12
13 משהותרס כלפיו ב-ח.נ. כי גרסתו לפיה אינו זוכר את הערתה של ה, אינה הגיונית משאינה
14 מתיישבת עם אופי ההערה בהיותה חריגה ומביכה שבאה מפיה של [REDACTED], המשידך הנאשם
15 לדבוק בגרסתו לפיה איננו זוכר הערה שכזו, מאידך, סירב לומר כי ה משקרת בעניין זה:
16 "ת. אני לא יכול להגיד לכם שהיא משקרת...אני לא יכול להגיד עליה שהיא משקרת... כי זו
17 לא א' (ממשרד התיירות). וזה ההבדל ולכן אני מסייג ואת מה שציטטה השופטת שבה, בא
18 בעקבות זה שאני לא רוצה להגיד עליה שהיא שיקרה. אני לא זוכר אמירה כזו. אני לא
19 זוכר שהיא העירה לי.
20 ש. אז זאת אומרת שהיא שיקרה...
21 ת. זה לא נכון, זה לא המסקנה." [(ההדגשות אינן במקור) (עמ' 5755)]
22
23 חרף הדברים האמורים, לא נמנע הנאשם מהעלאתן של השערות באשר לסיבות שגרמו, לטענתו, ל-
24 ה להחריף את עדותה נגדו על מנת להפלילו ולהרשיעו, הגם שהשערות אלו מעולם לא הוטחו ב- ה
25 בחקירתה הנגדית ועמדו בניגוד גמור לאמירתו כי ה איננה שקרנית.
26 הטענה הראשונה היתה נוכחות בעלה - [REDACTED] ובעלה נוכח, ומכאן שהיא צריכה להחריף את
27 עדותה נגד הארכי פושע (עמ' 5728).
28 השניה: הנאום של מני מזוז השפיע עליה, כותרות העיתונים השפיעו עליה, הפרקליטות והמשטרה
29 השפיעו עליה (עמ' 5730).
30
31

בדלתיים סגורות

- וגם מקומה של השלישית לא נפקד: 1
- יש איזשהו גורם נוסף שאמר להן – למתלוננות - שהעדות הראשונה לא מספיקה להרשיע כדי 2
- להאשים וצריכים משהו נוסף (עמ' 5734). 3
- 4
- הנאשם אחז בחבל משני קצותיו; מחד גיסא, טען כי ה' ישרה והגונה, ולא היה מוכן לומר עליה 5
- שהיא שקרנית בניגוד לאחרות שלא חסך מהן את שבת לשונו, מאידך גיסא, הפריח לחלל האוויר 6
- סיבות שונות ומשונות בניגון ה' העצימה עדותה נגדו מתוך כוונה להרשיעו. 7
- 8
- הנאשם אף שלל, כאמור, בהודעתו במשטרה כי הוא נוהג ללוות עובדים לדלת – בכלל, וכי ליווה את 9
- ה' לדלת – בפרט, וכדבריו: 10
- "אני לא מלווה עובדים לדלת, לא צריך ללוות..." (הודעתו מיום 6.4.2006). 11
- שעה שבעדותו בבית המשפט אישר כי יתכן כי ליווה את ה' לדלת פעם או פעמיים, וכדבריו: 12
- "היא מדברת על שקמתי ללוות אותה לדלת, בליווי לדלת, חיבוק מהצד מכתף. יכול להיות שזה 13
- קרה, פעם, פעמיים..." (עמ' 4492). 14
- 15
- כן נציין כי בנוסף לגרסאות השונות שפורטו לעיל, דאג הנאשם "לתבל" את עדותו במלות מילוט כגון 16
- "לא זוכר", "יכול להיות", "לא שולל" וכי' – על מנת שלא לקשור עצמו באופן החלטי לגרסה אחת, 17
- ולהתאים דבריו, במידת הצורך, לגרסה שונה. 18
- 19
- הנה כי כן, בפנינו עדות משתנה ובלתי עקבית שלא ברור ממנה, בסופה של עדות, מהי הגרסה בה 20
- דבק הנאשם כתשובה לעדותה של ה'. 21
- 22
- פרק ה - מצב נפשי ותלונה מיידיית:** 23
- הפסיקה מתייחסת למצב נפשי חריג של מתלוננת בסמוך מאוד למועד שלאחר ביצוע המעשה עליו 24
- היא מתלוננת, כאל גורם התומך בגרסתה ומחזקה, כפי שנקבע, בין היתר, ב-ע"פ 3416/98 איפרגן נ' 25
- מדינת ישראל, פ"ד נד(4) 769, 784 (2000): 26
- "...נקבע כי עדות בדבר מצבו הנפשי של הקורבן לאחר מעשה יכולה לקיים את דרישת הסיוע 27
- (ראו, בין היתר: ע"פ 147/79 קובו נ' מדינת ישראל [3], בעמ' 726; ע"פ 819/96 גואטה נ' מדינת 28
- ישראל [4]; ע"פ 6214/94 מדינת ישראל נ' פלוני [5]; ע"פ 7086/93 פלוני נ' מדינת ישראל [6]. וראו 29
- גם צ' האופטמן "אונס – יסוד ההסכמה ודיני הראיות" [22], בעמ' 228, לעניין קבילות עדות בדבר 30
- "תסמונת טראומת האונס" המופיעה אצל קורבנות אונס). ואכן, עדות בדבר מצבו הנפשי של קורבן 31

בדלתיים סגורות

- 1 העבירה לאחר מעשה מקובלת במשפטי אונס כעניין שבשיגרה. במקרים כאלה מדובר, בדרך-כלל,
2 במצב נפשי המתגלה סמוך אחרי העבירה..."
- 3 וכן ע"פ 1121/96 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(3) 353, 361 (1996):
- 4 "בית משפט זה כבר קבע בשורה ארוכה של פסקי דין כי התנהגותו של קרבן בעקבות עבירת המין
5 שבוצעה בו ומצבו הנפשי, יכולים לשמש כראייה אובייקטיבית שיש בה כדי לסייע לגרסתו..."
6 וכן: "מקובל היה עלינו מאז ומתמיד שראיית סיוע כזו עולה גם מתוך תיאור התנהגותו של קרבן
7 העבירה בהקשר לעבירת המין המיוחסת לנאשם..."
- 8 כאמור, וכפי ששמענו מעדותה של ה, הרי לאחר החיבוק הראשון היא יצאה מהלשכה נסערת -
9 הלכה לגן משכן הנשיא, בכתה, התקשרה לאביה, סיפרה לו מה אירע והתייעצה עימו. מפי אביה של
10 ה שמענו כי ברגיל, ה היא בעלת אופי חזק ושומרת על קור רוח, ותגובתה זו הפעם היתה חריגה.
11 מתיאור תגובתה לעיל עולה כי ה הבינה וחשה בזמן אמת כי אין מדובר בחיבוק אבהי, כפי שטענה
12 בחקירתה הראשונה. מצבה הנפשי האמור והתקשרותה המיידית לאביה מצביעים על כך כי חוותה
13 אירוע חריג שגרם לה לסערת רגשות, וכי היתה במצוקה. "היתה בבעיה" כפי שהתבטא אביה.
14 גם תחושתיה בימים שלאחר אותו אירוע דחינו, חששותיה להיכנס ללשכתו של הנאשם ולשהות
15 עמו ביחידות, מצביעים על כך ש- ה הבינה כי מדובר בחיבוקים בעלי קונוטציה מינית, שאם לא כן,
16 מה לה כי תחשוש מהנאשם.
- 17 כאמור, עדות אביה של ה תומכת בתיאור מצבה הנפשי ובתלונתה המיידית של ה בעקבות החיבוק
18 שחיבק אותה הנאשם, והיא מחזקת את גרסתה של ה ביתר שאת בהתחשב בעובדה כי מדובר
19 באשה צעירה אשר נוהגת בדרך כלל, לשמור על איפוק גם במצבים קשים.
- 20
- 21 **פרק ו' - מעשים דומים**
- 22 התביעה רואה בעדותן של העדות המתישנות נ.א., נ.ר. וכן בעדותה של המתלוננת לי נשוא
23 האישומים השלישי והרביעי, שהעידו על חיבוקים דומים שחיבק אותן הנאשם עת עבדו איתו והיו
24 כפופות לו - בגדר עדות על "מעשים דומים" שלה כוח מחזק המהווה נדבך ראייתי נוסף להוכחת
25 הלך הרוח המיני שליווה את חיבוקי הנאשם, ואת אי היותם חיבוקים ידידותיים.
- 26
- 27 א. כעולה מן האמור עד עתה - עצם קיומם של החיבוקים, המעשה הפיסי עצמו, אינו שנוי עוד
28 במחלוקת הגם ש- ה טוענת לחיבוקים חזיתיים, פנים אל פנים, והנאשם גורס כי מדובר בחיבוק
29 צידי, כשיד אחת שלו מונחת על כתפי ה, כשבאותו היגד הוא מאשר גם היתכנותו של חיבוק חזיתי
30 אם כי באופן הדדי.

בדלתיים סגורות

- 1 נותרה במחלוקת שאלת אופי החיבוקים, שהרי בעוד שמדברי ה עולה האופי המיני, גורס הנאשם כי
2 מדובר בחיבוק ידידותי משולל אופי מיני.
3 כן נותרה במחלוקת שאלת מספרם של החיבוקים.
4 האופי המיני של החיבוקים מוכח, לטענת התביעה, לא רק מעדותה של ה, מהערוותיה לנאשם
5 ומתגובתה הסוערת לאחר האירועים, אלא גם משורת "המעשים הדומים" העולה מעדויותיהן של
6 נ.א., נ.ר. ו-ל' מן האישום השלישי.
7
8 הפסיקה קובעת כי המעשים הדומים מסייעים להוכחת הלך הנפש של עושה המעשה, ותוקפים טענה
9 אפשרית של נאשם בדבר היעדר כוונה פלילית ו/או מעשה אקראי, כאשר ביצוע המעשה אינו שנוי
10 במחלוקת:
11 "מעשה דומה מסתפק ב"דמיון" כללי של תבנית ה"מעשה הדומה" למעשה נושא האישום. לענין
12 כוחם הראייתי, מוגבל כוחו של "מעשה דומה" להשמטת הבסיס מתחת לטענת מקריות או היעדר
13 כוונה מצדו של עושה המעשה נושא האישום...
14 ככל ראייה כשרה, עשויים "מעשה דומה" ומעשה המשקף "שיטת ביצוע" – ... לשמש "תוספת"
15 לראייה עיקרית ולספק סיוע במקום שנדרש כזה...
16 ... מקום שהשאלה השנויה במחלוקת מתייחסת להלך הנפש של עושה המעשה – אין מניעה למצוא
17 סיוע ב"מעשה דומה" שזה מלמד על פי טיבו כאמור לעיל, על כוונתו של העושה."
18 (ע"פ 595/95 קריספין נ' מדינת ישראל, (לא פורסם) פסקה 5.ב. – ג.5).
19
20 עוד קובעת הפסיקה כי שעה שבעדות שיטה, שמטרתה להוכיח את זהות המבצע, נדרשת רמה גבוהה
21 של דמיון בין המעשים עד לכדי "טביעת אצבע" או "כרטיס ביקור", הרי שעה שמדובר בהוכחת
22 מעשים דומים, ניתן להסתפק במספר מאפיינים דומים בין המעשים, לאו דווקא באותה דרך ביצוע:
23 "...ניתן להסתפק בעדות המראה שעשה מעשה אחרים, אשר אחדות מתכונותיהן דומות לתכונות
24 המעשה הנדון; כגון כי המדובר באותו מבצע ובמעשה מסוג דומה – אך לאו דווקא באותה דרך של
25 ביצוע או באותו קרבן." (ע"פ 411/04 טטרו נ' מדינת ישראל. (לא פורסם) פסקה 13).
26
27 **ב. המתלוננת ל' (נשוא האישומים השלישי והרביעי)**
28 לאור הפירוט הנרחב בעניינה של ל' באישום השלישי, כפי שיובא להלן, נסתפק בהקשר זה אך
29 בהבאת תמצית מעשי הנאשם כלפי ל':
30 ל' עבדה בלשכת הנאשם בעת שניהן כנשיא המדינה בדצמבר 2005. ביום שבו נערכה מסיבת יום
31 הולדת לכבודו של הנאשם, נכנסה ל' אל לשכתו על מנת לתאם עימו פרטים אחרונים בנוגע לאירוע.
32 לאחר שאיחלה לו מזל טוב, קם הנאשם ממקומו, אמר לה שמגיע לו חיבוק, התקרב אליה וחיבק

בדלתיים סגורות

- 1 אותה ממושכות מלפנים, כשהוא מצמיד את פלג גופו העליון לגופה ומטה את ראשו כלפי צווארה,
2 כמי שמבקש להריחה. לאחר מכן התרחש אף חיבוק נוסף.
3 לי אף העידה כי הנאשם אמר לה שיש לה "שפתיים חושניות", כמו גם התעניין בחייה האישיים
4 והרעיף מחמאות על הופעתה החיצונית.
5
6 ג. עדת התביעה נ.א.
7 העדה שימשה [REDACTED] משרד התיירות ועבדה עם הנאשם בין השנים [REDACTED]. בעדותה
8 תיארה העדה הרעפת מחמאות מצדו של הנאשם על מראיה והפגנת התעניינות בחייה האישיים:
9 "הוא היה יכול להעיר על משהו שלבשתי, שנראה לו יפה, או שאני נראה יפה באותו יום... הרגשתי
10 עם זה מאוד לא נוח..." (עמ' 846). וכן:
11 "...היו מקרים שהוא היה מעביר אלי במהלך ישיבות כאלה פתקים, שגם ככה לשאל מה שלומך,
12 את נראית יפה, או כל מיני הערות כאלה." (עמ' 847).
13 העדה מתארת חיבוק דומה לזה שחיבק הנאשם את לי, שהתרחש אף הוא בסמוך למועד יום
14 הולדתו, ותוך שימוש הנאשם באותה תואנה:
15 "... זה קרה בסביבות תאריך יום ההולדת שלו. קראתי איזשהו מסמך, והוא היה קרוב אלי וצמוד
16 לכיסא, וכשסיימתי, קמתי ללכת ואז, ואז הוא ככה עצר אותי ואמר לי משהו כמו, אם לא נשיקה
17 אז חיבוק, ואז הוא חיבק אותי בשתי ידיים ונצמד אלי לכמה שניות והניח את הראש ככה על החזה
18 שלי, וזהו. ואחר כך עזב, ואני פשוט הייתי בהלם וממש ברחתי מהלשכה, מאוד ככה בהלם
19 ובתחושה של גועל והיה לי עם זה מאוד מאוד קשה. עם כל האירוע הזה... אני עמדתי עם שתי
20 ידיים צמודות אל הגוף והוא חיבק אותי עם שתי ידיים מסביב לגוף... ואת הראש הוא הניח ככה...
21 עם הלחי... הוא הצמיד את הגוף, הוא נצמד אלי." (עמ' 858-861).
22
23 ד. עדת התביעה נ.ר.
24 העדה שימשה [REDACTED] בין השנים [REDACTED] בתקופה בה שימש הנאשם כשר
25 התחבורה.
26 נ.ר. העידה כי באחת הפעמים קרא לה הנאשם לחדרו, שלא לצורכי עבודה, וניהל עימה שיחה על
27 מצבה האישי:
28 "באחת הפעמים הוא קרא לי לשיחה אצלו בלשכה, ורצה להכיר אותי ברמה של מי אני, בת כמה
29 אני, מאיפה אני, מאיפה ההורים, מה למדתי, אם יש לי חבר..." (עמ' 1719).
30 בהזדמנות אחרת קרא לה ללשכתו, ובתואנה לפיה הוא מבקש להראות לה את הנוף מחלונו, חיבק
31 את כתפה בחוזקה והוביל אותה לחלון משרדו תוך הטיית גופה לגופו:

בדלתיים סגורות

- 1 "אחת הפעמים נקראתי ללשכתו, וכשהגעתי לשם, אז הוא ניגש אלי וחיבק אותי חזק בצד, ואמר
2 לי בואי תראה איזה נוף משגע יש לי, נשקף מהחלון אצלי... והאחיזה שלו היתה חזקה..." (עמ' 1721)
3
- 4 עוד תיארה העדה כי באחת הפעמים בהן חזר הנאשם מחו"ל היא נקראה למשרדו, ושם תוך שהוא
5 מביע את געגועיו אליה, חיבק אותה חיבוק חזק פנים אל פנים, כשהוא מצמיד את פלג גופו העליון
6 לגופה, וכדבריה:
- 7 " ... זה היה חיבוק של הבת האובדת חזרה... פנים אל פנים... עם אחיזה חזקה והצמדה של החלק
8 העליון... חיבוק חזק... זה היה לי נורא מוזר, זה היה לי נורא מוזר, " (עמ' 1724-1725).
- 9
- 10 כן תיארה נ.ר. שיחה לילית של הנאשם עימה, בדומה לשיחה הלילית שניחל הנאשם עם ה. באחד
11 הלילות התקשר אליה הנאשם בלי קשר לעבודה, תוך שהוא מציג עצמו כ"משה": "...באחד הערבים
12 אני מקבלת טלפון בסביבות... עשר בערב. טלפון שאומר נ' שלום מדבר 'משה'. את לא קולטת, מי
13 זה משה, ואז הוא אמר לי כן, כאילו משה השר, הוא אמר לי אני קופץ אליך לקפה, באותו רגע
14 התכווצתי, נבהלתי.. הייתי לבד בבית... ואז אמרתי לו אה, באמת? חבר שלי מכין קפה נהדר, וגם
15 תגייד לי מתי אתה מגיע הוא יפתח לך למטה.. אז הוא אמר לי אה... אז זה כנראה זמן לא
16 מתאים..." (עמ' 1728).
- 17
- 18 ה. סיכום
- 19 דבריהן של נ.א. ו-נ.ר. מהימנים עלינו, כמו גם דבריהן של ל, כפי שיוסבר להלן באישום השלישי.
20 שלושתן לא יזמו את פנייתן למשטרה לא בזמן אמת ולא לאחר גילוי הפרשה נשוא הדיון ברבים. הן
21 לא רצו להיות מעורבות בפרשה זו, אלא זומנו לחקירה בעקבות עדותן של א' ממשרד התיירות ו-
22 א.כ. ממשרד התחבורה.
- 23
- 24 נ.א. אף הסתירה במודע בחקירתה הראשונה במשטרה תיאורים שהיה בהם לחצוץ על אופיים
25 המיני של מעשי הנאשם, וביניהם, החיבוק הצמוד שחיבק אותה הנאשם בסמוך ליום הולדתו וכן
26 הצעת הנאשם להגיע לחדרה במלון באילת. רק משהבינה כי לא עלה בידה, באמצעות תיאוריה
27 המינווריים, להתחמק מהצורך להעיד, ומתוך רצון שלא למסור עדות שקר בבית המשפט, פנתה
28 למרכז סיוע לנפגעות תקיפה מינית להתייעצות ובתיאום עם ב"כ המאשימה, הופנתה לחקירה
29 נוספת עובר לרענון בפרקליטות (עמ' 869).
- 30
- 31 עדותן של עדות אלה חוסה בצל הגדרת "המעשים הדומים" והיא מהווה הוכחה נוספת להלך הנפש
32 של הנאשם ולאופי חיבוקיו.

בדלתיים סגורות

פרק ז' – התייחסות לטענות ההגנה

- 1 הגם שהנאשם עצמו לא חלק על מהימנותה של ה, והרעיף עליה שבחים, אף הצהיר כי רצה בה
2 ככלתו והכיר לה את בנו, הרי במסגרת הסיכומים העלתה ההגנה ספק באמינות שיש לייחס לדבריה,
3 וניסתה לקעקע את עדותה.
4
5 בסיכומיה העלתה ההגנה מספר טענות בנוגע לגרסתה של ה, בחרנו להתייחס לעיקריות ביניהן,
6 כמפורט להלן:
7
8 **א. מספר חיבוקים**
9 ההגנה מייחסת חשיבות רבה לעובדה ש- ה לא יכלה לומר בוודאות אם היו רק שלושה חיבוקים, או
10 שמא ארבעה, ולגישתה, יש בכך להשליך על אמינותה. נטען כי מאחר ועסקין במתלוננת
11 אינטליגנטית וחכמה, הדעת נותנת כי ככזו לא תתקשה לזכור פרטים מהותיים וחשובים, בעיקר
12 כשמדובר באירועים כה חריגים. לכן ניתן היה לצפות שיהא ביכולתה לנקוב במספר מדויק של
13 החיבוקים וכן לתאר פרטים עובדתיים מהותיים, כגון מועד האירועים, הקשר הדברים והנסיבות
14 בהן התרחשו כל החיבוקים. מאחר ופרטים אלו נעדרים מגרסתה, יש להסיק מכך כי ה לא העידה
15 מזיכרונה והדברים הינם פרי מסקנה מאוחרת.
16
17 מהודעותיה של ה במשטרה ומעדותה בבית המשפט עולה המסקנה כי הנאשם חיבק אותה שלושה
18 חיבוקים וודאיים. ה, שנקטה משנה זהירות בתארה את האירועים ומספרם, ציינה כי היא זוכרת
19 בוודאות קיומם של שלושה חיבוקים, כאשר גדר הספק הוא בשאלה אם היה גם חיבוק רביעי. הפעם
20 הראשונה בה ה מדברת על היתכנותו של חיבוק רביעי היא בהודעתה הראשונה ת/50, כאשר גם אז
21 היא נוקטת בלשון זהירה ומסויגת לגבי האפשרות להתקיימות חיבוק רביעי "מדובר בשלוש או
22 ארבע פעמים." (ת/50 ש' 15).
23 בהודעתה ת/55 תיארה שלושה חיבוקים: "אני זוכרת שלושה חיבוקים באלה, ואני זוכרת בבירור
24 כי בפעם השניה כבר אמרתי לו שיפסיק עם זה מייד ושזה לא נעים לי... וזה קרה עוד פעם אחת,
25 עוד חיבוק אחד, ושוב אמרתי שזה לא רצוי מבחינתי וזהו, אחרי הפעם השלישית זה הפסיק." (עמ'
26 ש' 1 ואילך).
27
28 כנ"ל בעדותה בחקירה ראשית ציינה ה "כמו שאמרתי בזמנו, אני לא זוכרת בדיוק, אם שלושה
29 או ארבעה, אני בטוחה בשלושה." (עמ' 627 וכן בעמ' 634-636, ובחקירה נגדית בעמ' 657).
30

בדלתיים סגורות

- 1 הנה כי כן, גם בהודעותיה במשטרה וגם בעדותה בבית המשפט, הדגישה ה' כי מדובר בשלושה
2 חיבוקים באופן וודאי.
- 3 האפשרות שהועלתה על ידה לפיה יתכן והתרחש גם חיבוק רביעי, משוללת כל השפעה על אמינות
4 העדות.
5
- 6 **ב. מתי העירה ה' לנאשם כי חיבוקיו אינם רצויים**
- 7 לטענת ההגנה ה' העירה לנאשם כי חיבוקיו לא רצויים רק לאחר החיבוק השלישי, ואם אכן
8 התרחשו שלושה חיבוקים בלבד, הרי שהמסקנה המתבקשת מכך היא שלאחר החיבוק השלישי, עת
9 הבין הנאשם כי ה' מסתובבת מחיבוקיו, לא התרחש דבר והנאשם לא חטא במאומה.
10 את טענתה זו סומכת ההגנה על העובדה ש- ה' לא ידעה לומר בוודאות אם פנייתה לאביה נעשתה
11 לאחר החיבוק הראשון, או השני. (עמ' 174 לסיכומי ההגנה).
- 12 ההגנה הפנתה לדברי ה' בעת הראיונות בפרקליטות (ת/56 ו- ת/57) כפי שיפורט להלן:
- 13 **"אירית: מתי סיפרת לו ביחס לפעמים?"**
- 14 ה': **לא יודעת או אחרי הפעם הראשונה או אחרי הפעם השניה."** (ת/56). וכן:
- 15 **"צלצלתי לאבא שלי לא זוכרת אם אחרי הפעם הראשונה או השניה. דיברנו, קצת**
16 **הרגיע אותי, דיברנו על איך אשים את הגבול."** (ת/57).
- 17 כן הפנתה ההגנה לדברי אביה במהלך עדותו בבית המשפט, כאשר גם הוא לא ידע לומר לאחר איזה
18 חיבוק נועצה עמו ה':
- 19 **"ש: אז בעצם, אחרי שאתה... שהיא מתייעצת איתך בעצם, אחרי הפעם הראשונה שזה קורה,**
20 **נכון?"**
- 21 ת': **לא יודע."** (עמ' 689).
- 22 לטעמנו, עיתוי ההתייעצות עם האב אינו מעלה או מוריד, ומכל מקום הוא אגנו מסייע במאומה
23 לנאשם. נסביר:
- 24 ראשית, מהמצוטט לעיל מתוך הודעתה של ה', עולה כי גדר הספק בענין פנייתה לאביה והיוועצותה
25 עמו נוגע לשאלה האם פנתה אליו אחרי החיבוק הראשון או השני, וספק זה הוסר במהלך עדותה של
26 ה' בבית המשפט, משהעידה כי התייעצותה עם אביה נעשתה כבר לאחר החיבוק הראשון, בהיותה
27 נתונה בסערת רגשות וזעזוע בעקבות האירוע, וכדבריה:
- 28 **"ש: אוקי. את זוכרת לאחר החיבוק הראשון מה עשית? איך הסתיים החיבוק ומה עשית לאחר**
29 **מכן?"**
- 30 ת': **יצאתי מן הלשכה, ... יצאתי מהלשכה אל הגן וצלצלתי לאבא שלי.**
- 31 ש': **צלצלת לאבא שלך. באיזה מצב היית כששוחחת עם אבא שלך?**

בדלתיים סגורות

- 1 ת: מצב רגשי נסער...אני זוכרת שבכיתי, סיפרתי לו בקווים כלליים מה קרה..." (עמ' 633).
- 2 אך הגיוני הוא הדבר שסערת הרגשות הינה אופיינית לראשון מבין אותם חיבוקים שנתפס בעיניה
- 3 כחריג. אין כל היגיון בכך שלחיבוק הראשון בסדרה של שלושה חיבוקים הדומים באופיים, הגיבה
- 4 ה בשוויון נפש, וכי סערת הנפש התעוררה רק בחיבוק השני או השלישי, שאז נועצה באביה.
- 5 העובדה שהאב לא ידע להשיב אם פניית ה' אליו נעשתה לאחר החיבוק הראשון או השני – לא
- 6 רלוונטית.
- 7
- 8 שנית, הגם שמקובל עלינו שפניית ה' לאביה מתרחשת לאחר החיבוק הראשון, וכי העירה לנאשם
- 9 לאחר החיבוק הראשון במהלך החיבוק השני, הרי גם אם היינו מקבלים את טענת ההגנה לפיה
- 10 העירה לנאשם לאחר החיבוק השני, הרי גם אז לא היה בכך כדי להועיל לנאשם, משחזר לסורו
- 11 וחיבק אותה בפעם השלישית.
- 12
- 13 שלישית, וכפי שנראה לחלן, מכיוון שבין הנאשם לבין ה' חלו יחסי עובד מעביד ו- ה' היתה נתונה
- 14 למרותו, לא היתה התביעה צריכה להוכיח כי ה' העירה לנאשם על כי מעשיו אינם רצויים לה
- 15 והחיבוקים נחשבים למעשי הטרדה גם לולא ההערה.
- 16
- 17 ג. הטענה כי לא היה חיבוק נוסף לאחר ההערה:
- 18 לטענת ההגנה, משמסרה ה' בחקירתה הראשונה ת/50 כי הבהירה לנאשם שהחיבוק אינו רצוי לה,
- 19 והוסיפה כי 'מעבר לכך לא ארע דבר', הרי שמכך ניתן להבין כי לא היה כל חיבוק נוסף לאחר
- 20 שהעירה על כך לנאשם.
- 21 אין ממש בטענה.
- 22 מעיון בהודעתה הנ"ל של ה', ת/50, עולה כי פרשנותה של ההגנה למלל מצוטט זה איננה מתיישבת
- 23 עם האמור בהודעה ועם ההקשר הכולל. ה' אמרה כי: "מערכת היחסים עם הנשיא היתה תקינה.
- 24 מספר פעמים קרה שהנשיא חיבק אותי, באופן שלא היה מיני, אלא יותר אבהי, ועם זאת חשתי
- 25 שאינו במקום ואינו רצוי לי. הבהרתי הדבר לנשיא. הצבתי גבולות ברורים בנושא. לא היה דבר
- 26 מעבר לכך" (ת/50).
- 27 אין ספק כי כוונת הדבור 'לא היה דבר', הינה: לא היו מעשים אחרים, לבד מהחיבוקים שהיו בעלי
- 28 אופי לא רצוי.
- 29 פרשנות זו מתבקשת, הן לאור האמור בהודעותיה במסמך והן לאור עדותה בבית המשפט, בהן
- 30 סיפרה כי מעבר למספר חיבוקים, לא היה בינה לבין הנאשם דבר נוסף.

בדלתיים סגורות

1 זאת ועוד, בהפנייתה של ההגנה לגרסתה של ה-56, אין כדי לתמוך בטענתה. נהפוך הוא.
2 בפגישה בפרקליטות המתועדת ב-56, אמרה ה' בירחל בתך הקטנה', שהנאשם המשיך וחיבק
3 אותה גם לאחר שהעירה לו וביקשה ממנו שיחדל מכך:
4 "לדעתי כן אמרתי בפעם השנייה ובכל זאת היתה פעם שלישית ואז חזרתי על אותו דבר שוב, ואם
5 זה אכן כן אז כבר לא היתה פעם רביעית" (ת/56).

6
7 ד. הטענה כי ה' תיארה את כל החיבוקים באופן זהה, ולכן לא ניתן ללמוד על אופיים המיני:
8 בסיכומיה טענה ההגנה כי המסקנה שמעשה כלשהו הוא בעל אופי מיני תלויה בראש ובראשונה
9 בנסיבות. נטען כי משבמהלך חקירותיה במשטרה, התייחסה ה' לכל החיבוקים כמקשה אחת,
10 ותיאוריה היו מצומצמים והכילו ברובם אבחנות כלליות, הרי יש קושי לבסס מסקנה בדבר אופיים
11 המיני של החיבוקים על גרסתה, כאשר כל שעלה בידה לתאר היה עובדות כלליות שנגעו למקום בו
12 התרחשו החיבוקים (לשכת הנאשם) ולמשך הזמן של החיבוקים.
13 לא מצאנו ממש בטענה, שכן הזהות במקום בו התרחשו האירועים והזהות בפרקי הזמן בהם נמשכו
14 היא אך תוצאה מתבקשת של הנסיבות הרלוונטיות.
15 ה' אכן תיארה את החיבוקים בצורה דומה משום שהנסיבות, הרקע ומקום ההתרחשות היו זהים,
16 ואין לכך שום קשר לסוגיית האמינות.

17
18 לענין הטענה ש- ה' לא אבחנה ולא הפרידה בין החיבוקים:
19 למרות שהחיבוקים היו דומים זה לזה בצורתם ובאופיים, ידעה ה' להפריד ביניהם, משתיארה
20 בדבריה ב-55 את אופן התרחשותם, לרבות המלל שליווה כל חיבוק כאמור, הן באשר לאמירותיה
21 שלה והן באשר לאמירות הנאשם:
22 "בפעם הראשונה שזה קרה... לא אמרתי לו כלום, הייתי מאוד מופתעת...אני לא זוכרת כמה זמן
23 אחרי, אבל היה אירוע נוסף של חיבוק ואז אמרתי לקצב כי זה לא רצוי לי ולא נעים לי ואני מבקשת
24 שיפסיק ושזה לא יקרה שוב. קצב אמר, אני לא זוכרת אם זה היה בפעם הזאת או בפעם
25 השלישית, אבל הוא אמר שזה פשוט ביטוי לחיבה, ושזה לא מיני או משהו כזה. אז אני אמרתי לו
26 שאני מבקשת שהוא ימצא דרכים אחרות לבטא את החיבה שלו. הפעם השנייה והפעם השלישית
27 מעורבבים לי. בפעם השלישית אני לא זוכרת לפרטים מדויקים. יכול להיות שפעם השלישית
28 ההוא אמר לי שזה חיבוק של חיבה ושהחיבוק לא מיני. אני זוכרת שהיו שלושה חיבוקים כאלה,
29 ואני זוכרת בבירור כי בפעם השנייה כבר אמרתי לו שיפסיק עם זה מייד ושזה לא נעים לי". (ת/55,
30 ההודעה במשטרה מיום 08.03.07, עמ' 2-1). וכן:

בדלתיים סגורות

1 "אני אמרתי בצורה ברורה ביותר בפעם השנייה שהוא יחדל מהחיבוקים ושה לא רצוי, וזה קרה
 2 עוד פעם אחת, עוד חיבוק אחד, ושוב אמרתי שזה לא רצוי מבחינתי וזהו, אחרי הפעם השלישית
 3 זה הפסיק." (ת/55, עמ' 2).

4
 5 מתוך שנאמר לעיל, עולה בבירור ש- ה מבחינה בין שלושת החיבוקים, למרות הדמיון שביניהם. גם
 6 לא מקובל עלינו כי ה מסרה רק תיאור כללי ולטעמנו היא פירטה כל שניתן לפרט על חיבוק: מיקום
 7 התרחשותו, תיאורו, משכו ואופיו.

8 לעניין הנסיבות - כבר בהודעתה הראשונה מיום 31.07.06, תיארה ה את הרקע לחיבוקים ואת
 9 מקום התרחשותם:

10 "זה קרה בלשכת הנשיא בעת שרק הנשיא ואני היינו בלשכה. אני הייתי נכנסת ללשכה לעיתים
 11 קרובות,

12 כאשר הנשיא היה קם ללוות אותי לדלת" (ת/50, שורות 16-20).

14
 15 גם בעדותה בבית המשפט חזרה על כך כי החיבוקים נעשו בלשכה:

16 **"ש :** אוקי. בואי נרד קצת לרזולוציה, באילו נסיבות אירעו החיבוקים.

17 **ת :** תמיד בלשכה שלו,

18 **ש :** עם עוד אנשים, לבד?

19 **ת :** לבד.

20 **ש :** את והוא לבד?

21 **ת :** ... לפעמים כשהייתי קמה, הוא היה קם ללוות אותי אל הדלת, ...ואז, את אומרת זה היה
 22 תמיד בסיטואציה של עמידה, ששנינו עמדנו מצד השולחן, או יותר לכיוון הספה שהיתה
 23 ממול. אז שמה קרו החיבוקים. " (עמ' 628).

24
 25 לשכת הנאשם הנה המקום הטבעי בו פגש הנאשם ב- ה, וכי היכן יחבקה אם לא שם?

26 לענין משך זמן החיבוקים - ב-ת/53 תיארה חיבוק שלהערכתה נמשך בין 10 ל-15 שניות. במהלך

27 הודעתה ת/56 עמ' 1 תיקנה ה את הערכתה מ-10-15 שניות ל- 8-10 שניות, במהלך עדותה אף

28 שהתקשתה לנקוב בפרק זמן מדויק של משך החיבוק, אמרה את כל שניתן לומר על חיבוק קצר
 29 שנעשה שלא בהסכמת המחובק.

30 **"עו"ד מרום :** בואי. תגידי לי אם את זוכרת, מה היה משך חיבוק שכזה?

31 **ת :** ממושך מדי, בשביל להיות נעים. כשעשינו במשטרה את אותם הדגמות, אז גם

32 שמונה שניות, עשר שניות.

בדלתיים סגורות

- ש : 1 זה את זוכרת או שאת נסמכת על מה שאמרת במשטרה,
- ת : 2 לא, אני פשוט, אני זכרתי שזה היה ארוך ובהתחלה אמרתי למשטרה, אולי עשר,
- 3 חמש עשרה שניות, ואז כאילו, כשניסיתי את זה להרגיש איך זה מרגיש, חמש
- 4 עשרה שניות זה הרבה מאוד זמן, שמונה שניות זה גם הרבה זמן. זה היה בערך
- 5 שמונה עשר שניות. " (עמ' 631).
- 6
- 7 לענין אופן החיבוק
- 8 בהודעותיה במשטרה תיארה חיבוק מצמיד פנים אל פנים, ת/53: "חיבוק בשתי ידיים פנים מול
- 9 פנים תוך הפעלת הצמדה." וכן דבריה ב-ת/55 "חיבוק ארוך מדי וקרוב מדי... הצמיד את הלחי
- 10 שלו ללחי שלי..." ובעדותה:
- 11 "ת: זה חיבוק פנים אל פנים, זאת אומרת הוא היה מולי, חיבק עם שתי ידיים, ... של
- 12 הנשיא... על הגב שלי... מקיפות אותי... תוך הצמדה של החלק העליון, לא
- 13 התחתון... הנשיא חיבק אותי, אני לא חיבקתי אותו." (עמ' 629-628).
- 14
- 15 במהלך העדות אף הדגימה ה את האופן בו חיבק אותה הנאשם:
- 16 "העדה ה: אוקי. אז ככה, ככה, ולפעמים עם הלחי, אני לא זוכרת אם תמיד, אבל לפחות
- 17 פעם אחת אני זוכרת ככה, מן חיכוך כזה,
- 18 עו"ד מרום: חיכוך של הלחי של הנשיא בלחי שלך?
- 19 ת: כן. ...
- 20 כב' השו' קרא: תוך שילוב שתי הידיים מאחורי הגב.
- 21 העדה ה: כן.
- 22 עו"ד מרום: והצמדה של החלק העליון.
- 23 כב' השו' קרא: והצמדה של החזה לחזה.
- 24 העדה ה: כן. " (עמ' 631-630).
- 25 כשהיא מדגישה שבאף אחד מהחיבוקים הללו היא לא חיבקה את הנאשם בחזרה, אלא עמדה
- 26 כשידיה לצדי הגוף (עמ' 633 - 632).
- 27 מכאן שלא ניתן לומר כי התיאורים העולים מהודעות ה במשטרה ומעדותה בבית המשפט, הינם
- 28 אנמיים ונעדרי פרטים, כפי שטוענת ההגנה. ההיפך הוא הנכון. בהתחשב בטיב המעשה המתואר -
- 29 חיבוק לזמן קצר - נתקשה לראות בעיני רוחנו תיאורים רחבים ומפורטים יותר מאלו שעלו מפיה של
- 30 ה. דווקא היצמדותה לתיאורים המינימליסטיים ללא הגזמה והחרפה, מוסיפה מימד נוסף של
- 31 אמינות לעדותה של העדה ולגרסתה בכלל.
- 32

בדלתיים סגורות

- ה. סתירות בדברי ה 1
- ההגנה הצהירה באופן מפורש כי אין בפיה כל טענה בדבר עלילת שקר מצדה של ה וכי אין בידי 2
הנאשם להצביע על מניע של ה לעשות כן (עמ' 164 לסיכומי ההגנה). 3
- גם הנאשם עצמו לא טען מעולם, הן במהלך חקירתו במשטרה והן בעדותו בבית המשפט, כי הוא 4
חושד ב- ה כי הינה משקרת, וההסתייגות היחידה מעדותה שבאה מפיו, התבטאה באמירה לפיה 5
איננו זוכר דבר שכזה, וכדבריו: 6
- "אני לא יכול להגיד לכם שהיא משקרת... כי זו לא א'... אני לא רוצה להגיד עליה שהיא שיקרה. 7
אני לא זוכר אמירה כזאת... ש: אז זאת אומרת שהיא שיקרה... ת: זה לא נכון." 8
- 9
- אף על פי כן, ודי במפתיע, הקדישה ההגנה בסיכומיה פרק המתיחס לסתירות בעדותה של ה, 10
ולמסקנה העולה מסתירות אלו לפיה לא ניתן לבסס על עדותה ממצאים ראייתיים. 11
- 12
- ההגנה פקפקה לפתע במהימנות ה וייחסה לה "שלל שינויים" בגרסאותיה: 13
- "שלל שינויים אלה בגרסאות המתלוננת באו אך ורק למטרה אחת - על-מנת שיעלה בידה להסביר 14
עובדתית, כי התרחש חיבוק נוסף לאחר שהעירה למר קצב" (עמ' 168 לסיכומי ההגנה). 15
- מדובר בתפנית חדה בעמדת ההגנה, והגם שהדבר לא נאמר מפורשות, משמעותה היא ש- ה משקרת 16
ביודעין ומבקשת להעליל על הנאשם דבר שלא ביצע. 17
- 18
- 1) ההגנה טענה ש- ה מסרה מספר גרסאות בנוגע לשלב בו העירה לנאשם על מעשיו האם 19
במהלך החיבוק או לאחריו. 20
- מקובל עלינו כי ה העירה לנאשם לאחר החיבוק הראשון ובמהלכו של החיבוק השני. לאור אופיו 21
הקצר של האירוע, חיבוק שארך 8 שניות או 10 שניות, מדובר בהבדל זניח, ואין נפקא מינה אם ה 22
העירה לנאשם במהלך החיבוק השני, תוך כדי כך שהוא מחבק אותה, או רק לאחריו עם סיומו 23
ומבחינתנו זה היינו-הך, כך או כך מדובר באותו מעמד. 24
- 25
- 2) ההגנה טענה כי בתחילה היססה ה אם העירה לנאשם במהלך החיבוק השני או רק 26
בשלישי. והנה חרף ההיסוסים והספקות הללו, בחלוף חצי שנה, הפך זיכרונה של ה חד וברור והיא 27
טענה באופן נחרץ כי, השמיעה את הערתה במהלך החיבוק השני. 28
- הגם שההגנה חזרה על כך פעם אחר פעם, לא כך הם פני הדברים, ו- ה היתה עקבית כי ההערה 29
נעשתה במסגרת החיבוק השני. 30
- 31

בדלתיים סגורות

- 1 גם במהלך חקירתה במשטרה סיפרה ה כי החערה נעשתה במהלך החיבוק השני, וכדבריה: "ואני
2 זוכרת בבירור כי בפעם השניה כבר אמרתי לו שיפסיק עם זה מייד ושה לא נעים לי." (ת/55 עמ'
3 2) וגם בעדותה בבית המשפט היתה נחרצת באשר לכך: "...אז בחיבוק השני, אנחנו עכשיו הגענו
4 לחיבוק השני, אמרתי לנשיא אחר כך, לא במהלך החיבוק, אבל אמרתי לו שמבחינתי, זה לא נעים
5 וזה לא רצוי ושאני מבקשת שהוא יפסיק..." (ע' 634).
6
7 הסברנו כבר כי הגיונם של דברים עומד לצדה של עדות המתלוננת שאמרה שפנתה לאביה לאחר
8 החיבוק הראשון, נועצה עמו והעירה לנאשם בחיבוק השני בהזדמנות הראשונה שנקרתה בפניה.
9 ה הדגישה באופן החלטני, עקבי וודאי כי גם לאחר שהעירה לנאשם, הוא המשיך וחיבקה בניגוד
10 לרצונה, לפחות עוד פעם אחת נוספת, שלישית, ומכאן שההערה היתה בחיבוק השני:
11 "...אחרי, את הפעם שבה אמרתי שזה לא מתאים לי, ושאני מבקשת שיחדל, אז אחרי הפעם
12 הזאת, היה עוד חיבוק אחד, שאני זוכרת." (עמ' 635).
13
14 (3) בסיכומיה בחנה ההגנה בזכוכית מגדלת את המלל בו תיארה ה את החערה שהפנתה
15 לנאשם, וכן את המלל בו תיארה ה את תגובתו של הנאשם להערות, וטענה כי שינויי הנוסח
16 מעוררים סימני שאלה בדבר אמינות העדות.
17 כך לדוגמה נטען כי יש שוני בין דבריה בהודעתה מיום 31.7.06 שם אמרה:
18 "אמרתי לנשיא שהחיבוקים הללו אינם רצויים לי ושאני מבקשת שיחדל מהם" (ת/50). בעוד
19 שבהודעתה מיום 17.8.06 אמרה: "זה לא נעים לי ואני מבקשת שתפסיק" (ת/53). בראיון
20 בפרקליטות מחוז ירושלים אף הוסיפה גרסה שלישית לפיה "אמרתי לו שימצא דרכים אחרות
21 להביע את חיבתו" (ת/56).
22
23 סתירה נוספת מתבטאת לטענת ההגנה בכל הנוגע לתיאור המלל שבו השתמש הנאשם בתגובתו
24 להערות.
25 אף בטענה זו אין ממש.
26 עד אינו אמור לתאר מלה במלה תכנים של מסר שנמסר לו, או דברים שנאמרו מפיו, ודי בכך
27 שקיימת זהות בתוכן, מה גם שדבקות במלל מסוים החוזר על עצמו כל העת, מעוררת חשד לאי
28 אמינות.
29
30 מהמלל בו תיארה ה את הערתה לנאשם ניתן להבין כי באופן עקבי אמרה לו כי מדובר בחיבוקים
31 לא רצויים, ומהמלל בו תיארה את תגובת הנאשם ניתן להבין, אף זאת בעקביות, כי קלה אמר לה
32 שמדובר בביטויי חיבה משוללי אופי מיני.

בדלתיים סגורות

- 1 הלכה פסוקה היא, כי אין בסתירות ואי דיוקי לשון בדברי עד כדי לפגום באמינותם, ובלבד
2 שהסתירות הללו לא יכרסמו ב"גרעין האמת" של אותה העדות.
- 3 "מטיבו של המין האנושי, שאין בן-תמותה מכשיר דיוק אוטומטי ... לא יפלא, איפוא, שסתירות
4 ואי-דיוקי-לשון שכיחים הם לא רק בדברי עדים שונים, אלה בהשוואה לאלה, כי אם גם בדבריו
5 של עד אחד גופו, בתשובותיו בחקירה הראשית ובחקירה הנגדית, ובהתחשב בדברים אשר בא-כוח
6 הצד האחד או הצד האחר משתדלים לשים בפיו" (ע"פ 100/55 מאיר נ' היועץ המשפטי לממשלה,
7 פ"ד ט 1218, 1224)(1955).
- 8
- 9 הנה כי כן, ניסיונות ההגנה בשלב הסיכומים להצביע על פגמים וסתירות בעדותה של ה,
10 נדונו לכישלון שכן עדותה היתה עקבית ומדויקת.
- 11
- 12 ו. השפעת גורמים זרים על גרסת ה:
- 13 לטענת ההגנה, השפעות חיצוניות הן שהביאו לשינוי הדרמטי שחל בהתייחסותה של ה לאופי
14 החיבוקים בשלבים מאוחרים, למול יחסה אליהם בזמן אמת, עת ראתה אותם כשגרתיים ונטולי
15 אופי מיני.
- 16 להוכחת טענתה עמדה ההגנה על התנהלות החקירה המשטרית, ראיונות ה בפרקליטות והתהודה
17 התקשורתית שליוותה את החקירה, משלטענתה, כל אחד מהגורמים הללו השפיע על גרסתה של ה
18 והעצים אותה, עד כי תיאוריה הלכו ודמו לתיאוריה של המתלוננת באישום השלישי.
- 19
- 20 לא מצאנו כל תימוכין לטענה זו.
- 21
- 22 ראשית, לא הובא שמץ של ראיה לקשר כלשהו, ישיר או עקיף, בין ה לבין עדויות
23 אחרות.
- 24 שנית, ה לא נחקרה על טענה זו בחקירה נגדית ולא עומתה עמה כלל. העלאת הטענה בשלב
25 הסיכומים מבלי כל ניסיון לעמת את ה עימה במהלך המשפט, אינה מקובלת עלינו וכל תכליתה
26 הינה הפרחת רמזים בלתי מבוססים לכיוון ה, שעה שההגנה עצמה הצהירה שאין לה ספק
27 בהגינותה ויושרה.
- 28 נתייחס בנפרד לכל גורם, שעל פי הנטען, השפיע על עדות ה והדמה אותה לעדות ל.
- 29
- 30
- 31

בדלתיים סגורות

- 1** **1** **החקירה המשטרתית:**
- 2** לטענת ההגנה, ה מעולם לא ביקשה להתלונן והגיעה למשטרה שלא מיוזמתה אלא במסגרת "צייד
- 3** מכשפות" שניהלה המשטרה (עמ' 162 לסיכומי ההגנה). נטען כי אין זה מתפקידה של המשטרה
- 4** לתור אחר מתלוננות פוטנציאליות, בהיעדר חשד מבוסס כי אכן בוצעה בהן עבירה פלילית. החשש
- 5** המובנה שקיים בהתנהלות בלתי הוגנת שכזו מצד המשטרה הוא שבסופו של יום יונח בפני בית
- 6** המשפט אישום בעניינו של אירוע תמים, מינורי, המגיע כמעט לכדי 'זוטי דברים' כפי שנעשה כאן.
- 7** להגנה אף טרונגה בגין אי הקלטת הודעתה של ה. בגין מחדל זה נגרם לנאשם נזק ראייתי, באי-
- 8** יכולת ההגנה לעמוד על טיבן של ההודעות.
- 9**
- 10** לא מצאנו באי הקלטת ההודעות פגם ממשי היורד לשורש הענין. לטעמנו, גם ההגנה לא סברה כך.
- 11** לו היתה בפיה טענה כי חקירותיה של ה אינן משקפות את שנאמר בהן וכי הופעלו על ה לחצים עייי
- 12** מי מהחוקרים באופן שחלק מהדברים שבהודעותיה הושמו בפיה על ידי החוקרים, מן הסתם, היתה
- 13** מזמנת לחקירה את מי שהיה מעורב בחקירות אלה ושואלת אותו את השאלות המתבקשות
- 14** מטענותיה המועלות כעת. לכל הפחות, היתה מעמתת את ה עם טענות אלה ולא מסתפקת בפיזור
- 15** חשד בלתי מבוסס רק בשלב הסיכומים.
- 16**
- 17** זאת ועוד, הוברר כי ה הקלידה את הודעתה הראשונה בעצמה מתוך כוונה שדבריה יירשמו
- 18** כהווייתם, כולל המלל לפיו מדובר בחיבוק אבהי, מלל המיטיב לכאורה עם הנאשם, ודי בכך
- 19** להשמיט את בסיס לטענה.
- 20**
- 21** לגופה של טענה: ה אכן לא רצתה להגיש תלונה למשטרה בגין האירועים נשוא כתב האישום ולא
- 22** פנתה מיוזמתה למשטרה. היא אף לא ששה לספר את שאירע וניסתה בתחילת החקירה המשטרתית
- 23** "לנטרל" את תכלית מעשי הנאשם משתיארה את החיבוק כחיבוק אבהי. אולם, לא מצאנו כל טעם
- 24** בטענת ההגנה לפיה יש לזקוף עובדה זו לחובת התביעה, שכן היא מצביעה על מהימנותה של ה ועל
- 25** היעדר מניע או כוונה להעליל על הנאשם.
- 26**
- 27** נפנה בענין זה לדברים שאמרה ה במהלך הודעתה בדבר אי רצונה לשמש כעדה נגד הנאשם:
- 28** "...מבחינת מה שאני מרגישה אני יכולה להודות באופן מפורש שאין לי שום שאיפה לזכות
- 29** בפרסום על רקע הפרשה הזאת, להיפך, והייתי מאוד שמחה אם מערכת הצדק והחוק והשלטון לא
- 30** היתה נזקקת לשירותי לעדות, מעבר לכך, מבחינה מעשית, אם תחליטו שיש צורך אני אקבל עלי
- 31** את הגזרה" (ת/56).

בדלתיים סגורות

- 1 לא הובא איפוא שמץ של ראיה להוכחת הטענה כי החקירה המשטרתית השפיעה על ה כהוא זה
2 לשנות את גרסתה, מה גם שתפקידה של המשטרה לחשוף ביצוע עבירות גם אם הנפגע אינו שש
3 להגיש תלונה במשטרה.
4
- 5 **(2) הראיונות בפרקליטות:**
- 6 לטענת ההגנה, ה העלתה בראיונותיה בפרקליטות פרטים חדשים שלא בא זכרם בהודעותיה, כגון
7 שאמרה כי החיבוק אינו מיני מאחר ולא רצתה להיות מתלוננת; חששותיה להיכנס ללשכה לבדה
8 לאחר אירוע החיבוק; היותה נסערת לאחר האירוע; היציאה לגן במשכן הנשיא ובכייה בגן, כאשר
9 "עד לתחקורה בפרקליטות לא העלתה המתלוננת גרסה זו... כיצד קרה שהמתלוננת כאן ידעה
10 להשתמש לראשונה בעובדות זהות לאלה שבאו מפיה של ל'?" (עמ' 196 לסיכומי ההגנה).
11 נטען כי אמירות כגון מצב נפשי נסער, בכי, יציאה לגן ושיחה טלפונית עם האב – עלו רק במהלך
12 הראיונות בפרקליטות והן דומות באופן מחשיד לסיפורה של ל', שתיארה סממנים דומים.
13 אכן, בהודעותיה הראשונות אמרה ה כי היתה מופתעת מהחיבוק הראשון ולא ציינה מצב רגשי
14 נסער, אולם העובדות שציינה להבדיל מותיאורן הרגשי, הינן זהות כך שניתן להסיק מהתנהגותה
15 שהאירוע זעזע והסעיר אותה מאוד עד כדי כך שהיא יצאה מהלשכה אל הגן וצלצלה לאביה על מנת
16 לספר לו על שהתרחש ולהתייעץ איתו.
17 סערת הנפש אינה יכולה להיחשב כ"העתקה" מעדותה של ל', משזו נתמכה במישרין על ידי עדות
18 אביה של ה :
19 " ה היא סך הכל בדרך כלל שומרת על קור רוח, גם במצבים לא פשוטים. יש לה את האופי הזה,
20 אבל לא היה לי שום ספק שהיא היתה מאוד נסערת, ולא ידעה איך לצאת מזה ומבולבלת. אני
21 התרשמתי שהיא היתה מאוד נסערת". (עמ' 683).
22
- 23 בחקירתה הרביעית אישרה ה כי כבר בזמן אמת ראתה את החיבוקים בחומרה, וכי אביה הבחין
24 בכך מיד עם פנייתה אליו:
25
- 26 "מנקודת המבט האישית שלי בזמנו זה היה חמור וכרוך בעוגמת נפש שלי, ובעומס של מצוקה
27 רגשית, אבל בפרספקטיבה שכלתנית זה לא נראה לי חמור ברמת האומה. כשאבי אומר שאני אז
28 ראיתי את הדברים בחומרה הוא צודק כי כך אני ראיתי והרגשתי אז וגם כך תיארתי לו אז את
29 הדברים, מתוך אותה מבוכה ומצוקה." (ת/55 ש' 30-25). כך שלא ניתן לומר כי סערת הנפש
30 "נולדה", כפי שנרמז, בראיון הפרקליטות.
31

בדלתיים סגורות

- 1 חרף השינוי במלל המלווה את התיאור, מדובר במהות אחת שלא השתנתה, בין אם תיארה את
2 מצבה הנפשי כיסערת נפשי, בין אם השתמשה במלים "אני ראיתי את הדברים בחומרה... מבוכה
3 ומצוקה" ובין אם השתמשה במלים "הייתי מופתעת ולא ידעתי איך להגיב."
4
- 5 אין, אפוא, רגליים לטענה כי גרסתה של ה הפכה להיות דומה לגרסתה של ל' בעקבות ראיונותיה
6 בפרקליטות, ומעבר לפיזור חשד בלתי מבוסס לעברה של ה ולעבר המאשימה ונציגיה, אין בה ממש
7 ודינה להידחות.
8
- 9 נעיר כי תמוחה בעינינו טענת ההגנה באשר לשיתוף הפעולה של ה עם נציגי המאשימה במזימה
10 שפלה שכזו, לאחר שההגנה עצמה אמרה כי ה הינה הגונה ושאין לה כל ענין להעליל על הנאשם דבר
11 שקר, מה גם ש- ה לא עומתה כלל עם טענות קשות אלה, המכוונות כלפי יושרתה, במהלך עדותה
12 בבית המשפט.
13
- 14 נוסף ונאמר כי אין כל רבותא בכך ששתי המתלוננות, בחורות צעירות, הגיבו בסערת רגשות על
15 חיבוק שבזמן אמת הבינו כי אינו תמים, כאשר המחבק הוא לא פחות ולא יותר מאשר נשיא מדינת
16 ישראל באותה עת.
17
- 18 כאמור, על מצבן הנפשי וסערת הרגשות שבה היו שתי אלו נתונות, קיימות ראיות חיצוניות
19 עצמאיות מפייהם של עדים שהבחינו בכך בזמן אמת, כך שאין כל חשש לבידוי ראיות.
20 כנייל דברים אמורים לענין סירוב השתיים לשתף פעולה בתחילת החקירה, ולהודות כי הנאשם אכן
21 הטרידן, שעה שהבינו כי אישורן לכך יכניסן למערבולת של חשיפה ופרסום שלא היו מעוניינות בה.
22 והדברים ברורים וידועים.
23 הוא הדין בהתקשרות שתיהן לאביהן, שהרי גם ה וגם ל' היו צעירות רווקות בעת האירוע, ובהיעדר
24 בן זוג, אך טבעי הדבר שפנו לעזרת הגורם התומך במשפחה הלא הוא האב.
25
- 26 **(3) התהודה התקשורתית:**
- 27 לטענת ההגנה, ה היתה חשופה לפרסומים הרבים בתקשורת ולראיונות עם בכירי הפרקליטות שהיה
28 בהם כדי להשפיע על גרסתה.
29
- 30 לביסוס הטענה הפנתה ההגנה להערה שהעירה רעיית הנאשם ל- ה, על כך שחולצתה מעט חשופה,
31 והלבוש אינו הולם את מקום עבודתה (פגישה בפרקליטות מיום 12.3.09, ת/57 עמ' 4-3), כאשר

בדלתיים סגורות

- 1 החסבר שהשמיעה ה בבית המשפט, מבהיר כיצד זכתה הערה תמימה מצד רעיית הנאשם, בעקבות
2 הדמוניזציה שעשו לנאשם בתקשורת, לפרשנות כה מחמירה מצד ה, שאמרה כי רק כשהתחילה
3 הפרשה התקשורתית "נפל לה האסימון" בעניין. לטענת ההגנה, הביטוי "נפל לי האסימון" משקף
4 נכונה את התהליך שעברה ה, כאשר עובדות פשוטות ותמימות שהיו כל העת בתודעתה, קיבלו
5 לפתע פרשנות שונה לחלוטין ומנותקת מהקשרן המקורי והנכון.
- 6 אכן, בעדותה אישרה ה כי רק בדיעבד הבינה את הערת רעיית הנאשם כניסיון להגן על משפחתה
7 ועליה, בכך שחערה לה שתלבש חולצות "קצת יותר סגורות" (עמ' 638), אולם אין בכך כדי ללמד
8 שדעתה הושפעה מהתקשורת ומראיונות אנשי הפרקליטות. הסבריה בעניין זה הגיוניים ומתקבלים
9 על הדעת:
- 10 "בזמנו אני לא, לא כל כך הבנתי מאיפה זה בא. רק בדיעבד, אחרי, זאת אומרת רק, אני לא זוכרת
11 פשוט איפה זה היה ביחס לחיבוקים, אבל בדיעבד עם החיבוקים, או אולי בדיעבד רק כשהתחילה
12 הפרשה התקשורתית סביב העניין, כתאום נפל לי האסימון ואמרתי, חשבתי שהיא בטח ניסתה
13 להגן על עצמה, על המשפחה, על הנשיא, עלי" (עמ' 639).
- 14
- 15 נדגיש כי דברי ה באשר לאמירת רעיית הנאשם הינם זניחים וחסרי השפעה כלשהי על הסוגיה
16 שבמחלוקת, ובינינו לבין עצמנו תמהנו מדוע גם התביעה וגם ההגנה מצאו לנכון להתייחס לאמירת
17 שוליים זו ולבנות עליה תלי תלים של מסקנות.
- 18
- 19 ז. השיחה בנושא ההרפיה
- 20 שיחה זו הועלתה לראשונה על ידי ה בראיונותיה בפני ב"כ המאשימה (ת/57). לטענת ההגנה, גם
21 בעניין זה הפכה ה סיפור פשוט, לגיטימי ושיגרתי ונתנה לו בדיעבד פרשנות קיצונית. תיאורה של ה
22 את השיחה מתחיל ונגמר ברגע אחד מסוים מתוך מכלול שלם של דו-שיח, ללא התחלה, ללא אמצע
23 וללא סוף, מבלי ליתן פירוט באיזה עניין שוחחה עם הנאשם, מתי שוחחו ובאיזה הקשר העלתה ה
24 את המושגים יוגה והרפיה. כך נותרה לה גרסתה מרוקנת מגרענה הפנימי.
- 25
- 26 מדובר במחומה על לא מאומה.
- 27
- 28 בעדותה בבית המשפט תיארה ה את הרקע לשיחה ואמרה כי הקונוטציה שנתן הנאשם למילה
29 הרפיה, היתה קונוטציה מינית וללא קשר ליוגה:
- 30 "היתה פעם שאני זוכרת שדיברנו על עומס העבודה שיש עליו, ואני, באותה תקופה כבר עשיתי
31 יוגה או משהו כזה, אז דיברנו על אפשרויות כאלה לרגיעה דרך יוגה, הרפיה, דברים כאלה והוא

בדלתיים סגורות

- 1 העיר איזה הערה, שהיה לי מאוד ברור שיש איזה קונוטציה למילה הרפיה שהיא מינית, שאני לא
2 הכרתי קודם לכן, אבל כנראה היא קיימת בעולם" (עמ' 637).
- 3
- 4 מדובר בהערה שמימדיה הועצמו על ידי שני הצדדים שלא לענין ושלא לצורך. התביעה ראתה בה
5 אמירה מטרידה שמקימה בסיס לביצוע עבירה נוספת בה יש להרשיע את הנאשם, ואילו ההגנה
6 ראתה באמירה הוכחה להשפעת גורמים זרים על עדותה של ה.
7 שתי הגישות אינן מקובלות עלינו:
- 8 מדובר בהערה שהעירה ה דרך אגב, על מנת להדגים כיצד בדיעבד הבינה דברים שבזמן אמת לא
9 ירדה למידת עוצמתם.
- 10 מש- ה אישרה כי יתכן והאמירה נאמרה במהלך שיחה על תקופה לחוצה בה היה הנאשם נתון עקב
11 ביקורי תנחומים אצל משפחות נפגעי איבה, ומש- ה אישרה כי יתכן והשימוש הראשוני במלה
12 'הרפיה' בא מצדה, לא מצאנו לנכון ליתן משקל משמעותי לאמירת הנאשם בהקשר זה ולזקוף אותה
13 לחובתו.
- 14
- 15 **פרק ח' – עבירת ההטרדה המינית – ההיבט המשפטי**
- 16 התביעה מייחסת לנאשם עבירה לפי סעיף 3(א)(4), יחד עם סעיף 3(א)(6)(ג) לחוק למניעת הטרדה
17 מינית הדנים בהטרדה מינית כלפי עובד, תוך ניצול יחסי מרות, שנוסחו כדלקמן:
- 18 "3. (א) הטרדה מינית היא כל אחד ממעשים אלה:
- 19 (4) התייחסויות חוזרות המופנות לאדם, המתמקדות במיניותו, כאשר אותו אדם
20 הראה למטריד כי אינו מעוניין בהתייחסויות האמורות;"
- 21
- 22 סעיף 2 לחוק מגדיר את רכיב ה"התייחסות" כך:
- 23 "בכתב, בעל פה, באמצעות מוצג חזותי או שמיעתי, לרבות באמצעות מחשב או חומר מחשב, או
24 בהתנהגות;"
- 25 בסעיף 3(א)(6)(ג) לחוק, המתייחס למעשה הטרדה שנעשה במסגרת יחסי עבודה תוך ניצול מרות,
26 נזנחה הדרישה לפיה על המוטריד להראות למטריד כי אינו מעוניין בהתייחסויות האמורות, וכאמור
27 בו:
- 28 "6) הצעות או התייחסויות כאמור בפסקאות (3) או (4), המופנות למי מהמנויים בפסקאות
29 המשנה (א) עד (ה), בנסיבות המפורטות בפסקאות משנה אלה, גם אם המוטריד לא הראה למטריד
30 כי אינו מעוניין בהצעות או בהתייחסויות האמורות.

בדלתיים סגורות

- 1 (ג) לעובד במסגרת יחסי עבודה, ולאדם בשירות במסגרת שירות – תוך ניצול מרות ביחסי עבודה
2 או בשירות".
- 3 דהיינו, במסגרת יחסי עבודה שעל קיומם אין מחלוקת, אין צורך שהמוטרד יראה למטריד כי אינו
4 מעונין בהתייחסויותיו וכי יחדל ממעשיו, ודי בכך שהמעשים ו/או ההתייחסויות נעשו במסגרת
5 העבודה ותוך ניצול המרות, כדי להקים את עבירת הטרדה מינית על רגליה, ולהעביר את נטל
6 ההוכחה אל הנאשם להפריך את קיומה של הטרדה.
7 וכפי שנפסק:
- 8 "הנחת היסוד במקרים אלו היא שהמוטרד אכן לא היה מעונין בהתנהגויות אלו אולם לאו דוקא
9 נתן לכך ביטוי חיצוני... על פי החוק, ניתן להניח במסגרת יחסי כפיפות ומרות, כי המוטורד או
10 המוטרת לא נתנו הסכמתם המלאה והחופשית להתנהגות המטרידה, ואין לדרוש ביטוי חיצוני
11 לאי הסכמה כאשר המעשה המיני מבוצע כלפי עובדת הסרה למרותו של המטריד... אם תוכיח
12 מתלוננת את יסודותיו של החרג הקבוע בסעיף 3(א)(6)(ג) לחוק למניעת הטרדה מינית, הרי
13 שהנטל להפריך את קיומה של "הטרדה מינית" יועבר לכתפי המטריד... להוכיח שלא התקיים
14 רכיב מן הרכיבים המקימים עילת הטרדה מינית, כהגדרתה בחוק.", (ע"ע 274/06 פלונית נ'
15 אלמוני (לא פורסם) פסקאות 44-47 לפסק הדין)
16
- 17 היסוד הנפשי הנדרש לצורך השתכללות עבירת הטרדה מינית לפי החוק למניעת הטרדה מינית לפי
18 חלופת סעיף 3(א)(6)(ג) לחוק הוא:
19 "...קיומה של מודעות בפועל או למצער עצימת עיניים מצד הנאשם בנוגע ליסוד של "ניצול
20 המרות". לשון אחר; יש להוכיח כי הממונה היה מודע בפועל, או למצער חשד באופן מהותי, כי
21 הכפוף לו הסכים לביצוע המעשים המיניים בו משום מרותו עליו. שאלה זו שעניינה מצבו הנפשי –
22 סובייקטיבי של המטריד בעת ביצוע המעשים תיבחן על רקע מכלול נסיבות הענין.", (עש"מ
23 4790/04 מדינת ישראל נ' בן חיים (לא פורסם) (2004) פסקה 11 לפסק הדין, דברי כבי השופטת
24 בייניש, כתוארה דאז).
25
- 26 **ניצול מרות**
- 27 בהתייחסו למושג "ניצול", קבע בית המשפט:
28 "כאמור, בקיומה של מרות לבדה אין די לצורך התגבשות יסודות העבירה, ונדרש כי יתקיים
29 "ניצול" של מרות זו. על משמעותה של דרישת הניצול עמדה השופטת בייניש בפרשת בן חיים,
30 בהתייחסה לניצול מרות שבעבירת הטרדה מינית מסוג מעשה מגונה:
31 "המילה ניצול היא מילה נרדפת למילה שימוש; בהקשר בו אנו עוסקים מדובר למעשה בשימוש
32 לרעה... הממונה משתמש בסמכותו או בכוחו להשפיע על מעמדו או עתידו של הכפוף למרותו, על

בדלתיים סגורות

- 1 מנת להשיג את הסכמתו לביצוע המעשים המיניים בו וכדי לכפות את רצונו עליו. התנהגות העולה
2 כדי 'ניצול מרות' עשויה ללבוש צורות רבות ושונות. התנהגות כזו יכולה להיות מפורשת או מרומזת
3 והיא יכולה להיעשות במישרין או בעקיפין... מכל מקום, תהא הדרך בה בא יסוד 'ניצול המרות'
4 אשר תהא – המשמעות היא תמיד אחת: השגת הסכמתו של הכפוף לביצוע המעשים שלא על-פי
5 רצונו האמיתי אלא כתוצאה משימוש לרעה ביחסי המרות" (סעיף 9 לפסק הדין)... ובלשונה של
6 השופטת בייניש:
- 7 "ככל שפערי הכוח והפרשי הגילאים בין הממונה לכפוף לו גדולים יותר; ככל שלממונה יכולת
8 השפעה ניכרת יותר על מעמדו או עתידו של העובד; וככל שהיחזמה לביצוע המעשים המיניים
9 נתונה בידי של הממונה; כך עשויה להתבקש המסקנה כי המעשים המיניים היו בגדר ניצול יחסי
10 המרות; כל זאת, מבלי למצות את השיקולים השונים הרלוונטיים לעניין אשר ייבחנו בהתאם
11 לנסיבותיו של כל מקרה ומקרה" (שם). " (ע"פ 9256/04 נוי נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 2005)
12 (פיסקה 17 לפסק הדין).
13
- 14 הטרדה מינית – מהי?
- 15 "כפי שציין בית משפט זה בעבר, בגדרו של המושג "הטרדה מינית" נכללים סוגים שונים של
16 מעשים אסורים וקיימת קשת רחבה של מקרים במדרג חומרה שונה (ראו: ע"מ 11025/02
17 אייזנר נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(5) 553, 541 (פסקי הדין המוזכרים שם). כאמור, סעיף 4 לחוק
18 למניעת הטרדה מינית אוסר לבצע מעשים של הטרדה מינית (והתנכלות) אולם כדי לדעת מהם
19 אותם מעשים אסורים עלינו לפנות לסעיף 3(א) לחוק. תכליתו של סעיף 3(א) היא לכסות את
20 הקשת הרחבה של המעשים האסורים העולים כדי הטרדה מינית. על התכליתיות של החוק
21 למניעת הטרדה מינית ועל הרציונל המונח ביסודו ניתן ללמוד, בין היתר, מתוך דברי ההסבר שליוו
22 את הצעת החוק:
- 23 "החוק אינו מתיימר לאכוף מוסר או להתערב ביחסים חברתיים מרצון, אלא למנוע מאדם לכפות
24 את עצמו על מי שאינו מעוניין בכך, ובמיוחד כשהדבר נעשה תוך שימוש לרעה בעמדת כוח." (ענין
25 בן חיים).
- 26 איפיונה של התנהגות מסוימת כהטרדה מינית ייעשה לאור מכלול נסיבות המקרה והתנהגות
27 הצדדים, כאשר הבחינה תיעשה דרך עיניו של האדם הסביר, קרי, קביעת מבחן אובייקטיבי, תוך
28 מתן חשיבות לשאלת פערי המעמד המקצועי בין המטריד למוטרד:
- 29 "המבחן האובייקטיבי מתבסס, כרגיל, על האדם הסביר. האדם הסביר מתבקש, כביכול, להשיב
30 על שתי שאלות. ראשית, האם ההתנהגות השנויה במחלוקת הגיעה כדי הטרדה מינית, שיש בה
31 פגיעה ממשית, או שמא היא התנהגות, שגם אם היתה בה פגיעה קלה, אינה חורגת מהתנהגות
32 מקובלת וקבילה. שנית, האם היתה התנגדות, או שמא היתה הסכמה, להתנהגות זאת ...

בדלתיים סגורות

- 1 ברוב המקרים התשובה לשאלה, אם היתה או לא היתה הטרדה מינית, פשוטה וברורה. אולם יש
2 לא מעט מקרים גבוליים, שהם ספק הטרדה אסורה ספק התנהגות קבילה. במקרים כאלה
3 התשובה לשאלה תלויה במכלול הנסיבות של כל מקרה... לא כל מעשה לעצמו, ולא כל התבטאות
4 בנפרד, אלא כולם כמכלול. את מכלול המעשים וההתבטאויות יש להעריך על רקע הנסיבות של
5 המקרה. במסגרת הנסיבות נודעת חשיבות מיוחדת לשאלת המעמד של המטריד כלפי המוטרד:
6 האם המטריד ממונה על המוטרד או נמצא בעמדה של סמכות או השפעה המאפשרת לו להיטיב או
7 להרע עם המוטרד, למשל, במקום העבודה; ... מהות ההטרדה: האם היתה גופנית או מילולית,
8 והאם נשאה אופי עוין או חברי; תדירות ההטרדה: האם היה זה מעשה חד-פעמי או מעשים
9 חוזרים ונשנים לאורך זמן. נתונים אלה נשקלים זה לאור זה והמשקל היחסי שלהם תלוי זה בזה"
10 (עש"מ 6713/96 מדינת ישראל נ' בן אשר, פ"ד נב(1), 687-688 650 (1998)).
11
12 טענות ההגנה
13 בסיכומיה העלתה ההגנה שלוש טענות עיקריות;
14 האחת - חוראות החיקוק באישום השני והשלישי שונות בעוד שהמעשים - החיבוקים זהים; השנייה
15 - "חיבוק" לא נחשב ל"התייחסות" ולכן אינו נכלל תחת סעיף 3(א)(4) לחוק;
16 השלישית - אין תחולה לסעיף 3(א)(6) בענייננו.
17 נדון בטענות כסדרן.
18
19 בחירת הוראת החיקוק
20 לטענת ההגנה, המאשימה ייחסה לנאשם באישום השלישי עבירת מעשה מגונה, לפי סעיף 348(ג)
21 לחוק העונשין בגין שני החיבוקים המתוארים באישום זה לעומת זאת, באישום כאן, הגם שמדובר
22 בחיבוקים זהים, ייחסה המאשימה לנאשם עבירה לפי סעיף 3(א)(4) לחוק למניעת הטרדה מינית.
23 נטען כי שעה שמתוארים חיבוקים זהים בשני האישומים, מחויבת היתה המאשימה לייחס לנאשם
24 גם עבירות זהות בשני האישומים. סטייה מעמדה זו, הצריכה הנמקה משפטית ראויה, וזו לא היתה
25 בפי המאשימה.
26 איננו סבורים כך.
27 בידי התביעה הסמכות לבחור את הוראות החיקוק שתייחס לנאשם, ובלבד שהוראת החוק תבטא
28 בצורה הנאותה ביותר את המעשה, וכפי שנקבע:
29 "בהגשת כתב אישום צריכה התביעה להשתדל לבחור, בין סעיפי האישום האפשריים, אותו
30 האישום המבטא בצורה הנאותה ביותר את מהות המעשה". (בש"פ 5284/91 לויאן נ' מדינת
31 ישראל, פ"ד מו (1) 156, 160 (1991). וכן:

בדלתיים סגורות

- 1 "התביעה היא הבוחרת את סעיפי האישום שיוחסו לנאשם; ובג"צ לא יתערב בהקשר זה, אלא
2 במקום שהיה מתערב לשינוי החלטה בנושא המסור לשיקול דעתו של היועץ המשפטי לממשלה"
3 (ראה: יעקב קדמי על סדר הדין בפלילים חלק שני הליכים שלאחר כתב אישום א' (מהדורה
4 מעודכנת) (2009) עמ' 936).
- 5
- 6 לגופו של ענין, לא קיימת זהות מוחלטת בין החיבוקים באישום השני לבין החיבוקים באישום
7 השלישי. באישום השלישי תיארה ל' שני חיבוקים שונים בהם חובקה ע"י הנאשם. אחד מהם היה
8 חיבוק ממושך, תוך הצמדת גופו של הנאשם לגופה, הטיית פניו אל צווארה, כמי שמבקש להריח
9 אותה, וזאת לשם גירוי מיני (להלן: "החיבוק הראשון"), והאחר היה חיבוק מצמיד מלפנים (להלן:
10 "החיבוק השני").
- 11 אשר על כן, האשימה התביעה את הנאשם באישום השלישי במעשה מגונה, עבירה לפי סעיף 348(ג)
12 לחוק העונשין - בגין החיבוק הראשון, ובעבירה של מעשה מגונה ו/או הטרדה מינית לפי סעיף
13 3(א)(4) יחד עם סעיף 3(א)(6)(ג) לחוק למניעת הטרדה מינית - בגין החיבוק השני.
- 14 מנוסח כתב האישום, כמו גם מסיכומי התביעה, ניתן להבין כי המאשימה עצמה לא היתה החלטית
15 באם החיבוק השני עולה כדי מעשה מגונה או שיש להתייחס אליו כאל הטרדה מינית, ומשכך נקבה
16 בשתי העבירות ובשני הסעיפים בהתאמה.
- 17
- 18 לטעמנו מן הראוי היה לייחס לנאשם בגין "החיבוק השני" נשוא האישום השלישי, עבירת הטרדה
19 מינית, בדומה לעבירה שיוחסה לנאשם באישום דכאן.
- 20 מכל מקום לא מצאנו כי בייחסה לנאשם עבירת הטרדה מינית באישום השני, פְּשְׁלָה המאשימה כש
21 כלשהו אשר יש בו כדי להשפיע בצורה כזו או אחרת על הנאשם
- 22
- 23 **לטענת אי תחולת סעיף 3(א)(4) על "חיבוק"**
- 24 לשיטת ההגנה, 'חיבוק' אינו נכנס ל-ד' אמות ההטרדה נשוא סעיף 3(א)(4) לחוק למניעת הטרדה
25 מינית, משאין לסעיף זה תחולה על "מעשים פיזיים", והוא עוסק רק ב"התייחסויות מילוליות"
26 המופנות לאדם, שהרי חיבוק אינו בגדר "התייחסות" כי אם מעשה פיזי.
- 27 לדבריה, קיימת בחוק חלופה ספציפית הולמת יותר המצויה בסעיף 3(א)(2) לחוק למניעת הטרדת
28 מינית העוסק במעשים מגונים, כך שמעשה פיזי כגון חיבוק צריך להיכלל בחלופה זו. לטענתה, סעיף
29 3(א)(2) לחוק דורש רף הוכחה גבוה מזה הקיים בחלופה 3(א)(4) לחוק, בכל הקשור למובהקות
30 המינית של המעשה ואף ביסוד הנפשי הדורש כוונה מיוחדת בדבר סיפוק וגירוי מיני. משכך נטען
31 השימוש בחלופת סעיף 3(א)(4) לחוק נועד על מנת לעקוף את הדרישה למובהקות המינית הברורה
32 וליסוד הנפשי הדרוש שבסעיף 3(א)(2) לחוק.

בדלתיים סגורות

- 1 גם טענה זו לא מקובלת עלינו. ננמק:
- 2 סעיף 2 לחוק למניעת הטרדה מינית מגדיר "התייחסות" כך:
- 3 "התייחסות" – בכתב, בעל פה, באמצעות מוצג חזותי או שמיעתי, לרבות באמצעות מחשב או חומר
- 4 מחשב, או בהתנהגות".
- 5
- 6 המונח "התייחסות", פורש פסיקה ככולל הן מעשים והן התבטאויות בעלי אופי מיני:
- 7 "מעשים או התבטאויות בעלי אופי מיני או רימוז מיני, הנתקלים בהבעת התנגדות מפורשת
- 8 וברורה מצד האדם אליו הם מכוונים, אין ניתן לסווגם כמעשים ידידותיים גרידא משהביעה
- 9 המתלוננת את התנגדותה למגע המערער בה בצורה מפורשת, היה עליו לחדול ממעשיו,...בכך,
- 10 הטריד המערער מינית את המתלוננת כאמור בסעיף 3(א)(4) לחוק למניעת הטרדה מינית..."
- 11 (עש"מ 6920/03 כהן נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(3) 655, 660-661).
- 12
- 13 משהחוק כולל בהגדרת ה"התייחסות" גם "התנהגות", ממילא נכללים באירוע ההטרדה גם
- 14 המעשים המהווים חלק בלתי נפרד מהתנהגות.
- 15 ראה גם דברים ב-ע"ע 274/06, ענין פלונית הנ"ל פסקה 49, שם נקבע כי מגע נחשב למעשה הטרדה
- 16 מינית: "במקרים כמו זה שבפנינו בהם נטענת הטרדה מינית בגין מגע גופני, קבע בית המשפט
- 17 העליון, כי "יש מקום להבחין בין מגע חד פעמי, שיכול להיות מקרי, ובמיוחד כאשר לפי הנסיבות
- 18 האופי המיני של המגע מוטל בספק, ובין מגע שיש לו אופי מיני ברור, לפי צורת המגע או מקום
- 19 המגע, במיוחד כאשר המגע חוזר על עצמו פעמים אחדות. מגע כזה כשהוא לעצמו, יכול להיחשב
- 20 כהטרדה מינית, אלא אם הוא נעשה בהסכמה."
- 21 כאמור בענייננו, לאור תחולת סעיף 3 (א)(6)(ג) לחוק ענין ההסכמה אינו רלוונטי כלל.
- 22
- 23 ב-רע"פ 5388/04 ז'הן נ' מדינת ישראל (לא פורסם 2004) התייחס בית המשפט העליון למעשים
- 24 המתבטאים בהרמת חולצה, עיסוי גב וחיבוק – התנהגות העולה לכדי הטרדה מינית לפי סעיף
- 25 3(א)(4) לחוק, והחשיבם כהתייחסות, וכפי שנאמר על ידי בית המשפט (כב' השופטת מ. נאור):
- 26 "דעתי היא כדעת בית המשפט המחוזי, כי במקרה זה נתקיימו באופן ברור יסודות העבירה של
- 27 הטרדה מינית לפי סעיף 3(א)(4) לחוק. המבקש הפנה התייחסויות חוזרות כלפי המתלוננת, כגון
- 28 הושבתה על הדלפק, הרמת חולצתה פעמיים, עיסוי גבה, תפיסת ידיה, כריכת ידיו סביב לצווארה
- 29 וניסיון "לנשום" אותה. אין ספק כי מעשים אלה התמקדו במיניוּתה של המתלוננת..." (פסקה 8
- 30 להחלטה).
- 31

בדלתיים סגורות

- 1 ב-ע"ש 6920/03 כהן הנ"ל, התבונן בית המשפט על נגיעות המערער בכף ידה של המתלוננת כעל
- 2 הטרדה מינית לפי סעיף 3(א)(4), וכפי הנאמר:
- 3 "ואכן על פי גרסת המתלוננת, בתחילה לא חשה מוטרדת מנגיעות המערער בכף ידה או
- 4 מהמחמאות שהשמיע באזניה, אלא שעם חלוף הזמן הבינה... התנגדות זו של המתלוננת לא גרמה
- 5 למערער לחזול ממעשיו. בכך הטריד המערער מינית את המתלוננת כאמור בסעיף 3(4) לחוק
- 6 למניעת הטרדה מינית..." (עמ' 660-661).
- 7 (יוער כי במקרה שצוטט לעיל, החשיב בית המשפט מעשה נוסף של המערער, ניסיונו לנשק את
- 8 המתלוננת על שפתייה בניגוד לרצונה כהטרדה מינית לפי סעיף 3(א)(2) לחוק).
- 9 כן נפנה לענין בן אשר שכבר צוטט לעיל, שם אמר בית המשפט כי הטרדה מינית נעשית לא רק במלל
- 10 כי אם גם במעשים: "הטרדה מינית היא תופעה חברתית מורכבת... היא עשויה להתבטא, בקצה
- 11 אחד של התופעה, בדיבורים בלבד... ההטרדה המינית עשויה להתבטא, בקצה השני של התופעה,
- 12 גם בפגיעה גופנית. לעתים הפגיעה נושאת אופי של מגעים מקריים כביכול, או אופי של ליטוף
- 13 שאמור להיות נעים... ובין הקצוות של התופעה מצויות צורות רבות של התנהגות ברמות שונות של
- 14 פגיעה." (עמ' 662).
- 15 הפרשנות המוצעת על ידי ההגנה תרוקן מתוכן את מטרת החוק למניעת הטרדה מינית, משום שיש
- 16 בה כדי לצמצם את תחולתו רק למעשים פזיים העונים להגדרת מעשה מגונה לפי חוק העונשין,
- 17 באופן שהחוק לא יחול על מעשי הטרדה מינית שאינם עולים לכדי מעשה מגונה, אלא על מלל בלבד.
- 18 בפרשנות זו אין כל היגיון, שהרי הכללת המעשים המגונים בסעיף 3(א)(2) לחוק למניעת הטרדה
- 19 מינית באה להרחיב את תחומי החוק ולא לצמצמו. המחוקק מצא לנכון להביע את דעתו שמעשה
- 20 מגונה לפי חוק העונשין יכול להיות גם מעשה הטרדה מינית אך לא רק.
- 21 על היקפו הרחב של החוק למניעת הטרדה מינית אנו למדים גם מנוסח הצעת החוק ומדברי ההסבר
- 22 לה.
- 23 לאור כל האמור לעיל, אנו דוחים את טענת ההגנה בענין זה.
- 24
- 25 **לטענת אי תחולת סעיף 3(א)(6) לחוק למניעת הטרדה מינית בענייננו:**
- 26 לטענת ההגנה, סעיף 3(א)(6) לחוק חל רק במקרים בהם עסקינן ב"הסכמה טכנית" המושגת כתוצאה
- 27 מניצול יחסי מרות, והוא יחול רק במקרים בהם לא הראה המוטריד שאינו מעוניין.
- 28 נטען כי כפועל יוצא יש להסיק כי אם המוטריד הראה בפועל למטריד שאינו מעוניין, אין תחולה
- 29 לסעיף 3(א)(6) לחוק ויש להוכיח את החלופה שבסעיף 3(א)(4) לחוק על כל יסודותיה.
- 30 לטענת ההגנה, המאשימה פנתה לנתיב ניצול לרעה של יחסי מרות לפי סעיף 3(א)(6) לחוק, משום
- 31 שהבינה כי אין באפשרותה להוכיח את רכיבי עבירת המעשה המגונה לפי חוק העונשין. לפיכך, ועל

בדלתיים סגורות

- 1 מנת לעקוף קושי זה ולהתגבר על התשתית הראייתית הקלושה, ביקשה המאשימה לעשות שימוש
2 ברכיב זה של ניצול יחסי המרות שיש בו כדי להשחיר את פניו של הנאשם.
3 אין ממש בטענה זו ודינה להידחות.
- 4 בעניינינו, לא קיימת כל מחלוקת על כי התקיימו יחסי עבודה בין הנאשם לבין ה, וכי ה היתה נתונה
5 למרותו של הנאשם, ומשכך תחולנה על המקרה הוראות סעיף 3(א)(6)(ג) לחוק.
6 האבחנה שעושה ההגנה, ולפיה יחול הסעיף רק במקרה של הסכמה טכנית ולא יחול עת הובעה
7 התנגדות בפועל, איננה מעוגנת בכל הוראה שהיא, אף לא בהקשר הדברים, ואין לה מקום.
8 מלשון החוק ברור כי שעה שבין המטריד לבין המוטריד מתקיימים יחסי עבודה תוך ניצול מרות -
9 אין צורך להוכיח את הסיפא שבסעיף 3(א)(4) לחוק לפיה "אותו אדם הראה למטריד כי אינו מעונין
10 בהתייחסויות האמורות", ומחילים על המוטריד את ההנחה לפיה אכן הראה כי אינו מעונין בכך.
11 האבחנה לה מכוונת ההגנה, אינה עולה, כאמור, מלשון החוק, אף אינה מתיישבת עם החקשר
12 הכולל ועם מטרת החוק ותכליתו.
- 13
- 14 עוד טוענת ההגנה בסיכומיה, כי אף במישור המהותי אין תחולה לסעיף 3(א)(6)(ג) לחוק, עדיין על
15 התביעה להוכיח ניצול בפועל של יחסי המרות, דהיינו, שימוש לרעה ביחסי המרות בדרך של הבעת
16 הבטחה או איום, בין במשתמע ובין במפורש.
17 נטען כי לא הובאה כל ראיה בדבר הבטחה או איום מצד הנאשם, בין במפורש ובין במשתמע, כלפי
18 ה והיא אף לא טענה לכך. גם אין בנמצא ראיה אובייקטיבית אחרת שתוכיח זאת.
- 19 גם טענה זו דינה להידחות, שכן לטעמנו ניצול המרות אכן הוכח.
20 מעדותה של ה עולה כי היתה חדשה בעבודתה וכי הנאשם ניצל את ההזדמנויות שנכנסה ללשכתו
21 בענייני עבודה כדי לחבקה, ה היתה בחורה צעירה ואילו הנאשם אדם מבוגר, נשיא המדינה. ה
22 העידה כי נדרשה מידה מסוימת של אומץ על מנת להעיר לנאשם על כי מעשיו אינם רצויים. דבר
23 המלמד כי חששה ממנו.
- 24 הנאשם ניצל, איפוא, את מרותו על ה בהיותה עובדת חדשה, בהיותו מעבידה הנושא בתפקיד רם
25 ונישא, בחששה של ה ממנו, ובקושי שלה להתמודד עמו. וכדברי ה :
- 26 " ... זה נראה לי משהו שבאופן כללי קשה להתמודד איתו, בכל מקרה לי היה קשה להתמודד
27 איתו... זה הרגיש לי מאוד לא נכון, אבל זה בסיטואציה של יחסי עבודה. הייתי יחסית חדשה
28 בבית הנשיא, המטרה שלי היתה יחסי עבודה טובים, נורמלים והכל, זה נשיא, זה בוס שלי, זאת
29 אומרת הכל ככה ביחד גרם למין אפקט הלם כללי." (עמ' 636). וכך :
- 30 "...נדרשה ממני מידה מסוימת של אומץ, כמו, זאת אומרת זה בוס... אבל זה לא פשוט, זה לא
31 סיטואציה פשוטה להגיד דבר כזה." (עמ' 668).
- 32

בדלתיים סגורות

- 1 הלכה פסוקה היא כי שימוש לרעה בסמכות יכול שיהא מפורש או מרומז, וככל שפערי הכוח והפרשי
2 הגיל גדולים יותר, כך עשויה להתבקש המסקנה כי המעשים המיניים היו בגדר ניצול יחסי מרות.
3
- 4 כך או כך, נכנסים מעשי הנאשם ל-די' אמות סעיף 3(א)(4) לחוק למניעת הטרדה מינית, שהרי למרות
5 החלת סעיף 3(א)(6)(ג) לחוק הפוטר את המאשימה מן הצורך להוכיח כי ה' הראתה לנאשם כי אינה
6 מעוניינת במעשיו, קבענו כי ה' אמרה גם אמרה לנאשם כי יחדל ממעשיו, ובכך הוכח כי ה' הראתה
7 לנאשם כי אינה מעוניינת במעשיו.
8
- 9 **פרק ט' - סיכום ומסקנות**
- 10 על שלושה חיבוקים אותם חיבק הנאשם את ה' - נסב האישום השני, ובגינום מייחסת המאשימה
11 לנאשם עבירת הטרדה מינית תוך ניצול מרות.
12
- 13 מהכחשה גורפת את קיומם של החיבוקים האלו, באשר לכל היותר, יתכן ונעשו חיבוקים צידיים
14 בכתף מסיבות ידידותיות, הצטמצמה אט-אט יריעת המחלוקת, משהנאשם אישר לבסוף כי יתכן כי
15 נתקיים חיבוק חזיתי בינו לבין ה', הגם שסייג חודייתו זו בכך שעסקינן בחיבוק הדדי שנעשה ביזמת
16 ה' ובמהלכו אף היא חיבקה אותו.
- 17 ה' טענה לאורך כל הדרך, הן בהודעותיה במשטרה והן בעדותה בבית המשפט, כי הנאשם חיבק
18 אותה שלושה חיבוקים בוודאות, וכי יתכן כי הית אף חיבוק רביעי. לגרסתה, מדובר בחיבוקים
19 חזיתיים בעלי אופי אינטימי בהם הצמיד אותה הנאשם אל חזהו כשהיא קפואה וידיה לצידה. ה' גם
20 עמדה על כך כי העירה לנאשם לאחר החיבוק הראשון ובמהלך החיבוק השני, כי החיבוקים אינם
21 לרוחה וכי יחדל מכך, אך הנאשם חזר לסורו משחבק אותה פעם נוספת בחיבוק השלישי.
22 עדותה של ה' היתה חצובה בסלע.
- 23 היא העידה בצורה קולחת, בלשון רחוטה, בעקביות ובנחרצות. עדותה תאמה את אמירותיה
24 הקודמות במשטרה ובפרקליטות, והצטיינה במינוריות, בזהירות, בדייקנות ובהמעטה. עדותה
25 נתמכה בעדות אביה אשר סיפר על מצבה הנסער והיוצא דופן של בתו לאחר שזו התקשרה אליו
26 לאחר החיבוק הראשון.
- 27 האופי המיני של החיבוקים הוכח בעדותה של ה', אשר הסבירה את אי הנוחות שחשה במהלך אותם
28 חיבוקים ואת מודעותה לכך כי מדובר בחיבוקים החורגים מיחסי מעביד ועובדת, ואף מחששה
29 להיות לבדה עם הנאשם, כמו גם בתגובתה הנסערת לאחר החיבוקים, שהיתה יוצאת דופן לאור
30 אופיה וקור רוחה.

בדלתיים סגורות

- 1 התנהגותה הנסערת של ה' לאחר החיבוק הראשון אושרה אף על ידי עדות אביה, שאישר את
- 2 התקשרותה הבהולה של בתו אליו ואת מצבה הנסער, תגובה שהיתה יוצאת דופן ביחס ל- ה' לאור
- 3 היכרותו את אופיה.
- 4 האופי המיני של החיבוקים אף הוכח, אם כי למעלה מן הצורך, לאור האמון הבלתי מסויג שניתן על
- 5 דינו לעדותה של ה', בעדויות בדבר "מעשים דומים" שבאו מפיהן של ל', נ.ר. ו-נ.א. שאף הן עברו
- 6 חוויה דומה.
- 7
- 8 במצב דברים זה ולאור הצהרת הסנגורים כי הם אינם מייחסים ל- ה' כל טענה בדבר עלילה ולאור
- 9 אמירת הנאשם על ה' לפיה "אני לא יכול להגייד לכם שהיא משקרת.", נראות טענות ההגנה
- 10 בסיכומיה הכתובים, ככל שהן מתיחסות ל- ה', ככאלו שנכתבו על ידי מי שלא נכח במשפט.
- 11
- 12 לעומת עדותה העקבית, הבוטחת, המרשימה והאמינה של ה', הצטיינה עדותו של הנאשם בחוסר
- 13 עקביות ובמעבר מגרסה אחת לרעותה, בבחינת "פוסח על שתי הסעיפים", או ליתר דיוק, אוחז בכל
- 14 הסעיפים, שמא באחד מהם תימצא לו הישועה.
- 15 בתחילה שלל הנאשם מכל וכל חיבוק חזיתי, ואישר היתכנותו התיאורטית של חיבוק צידי בלבד, אף
- 16 שלל אפשרות לפיה ליווה את ה' אל הדלת.
- 17 בעדותו בבית המשפט ולאחר שהתברר כי החיבוקים היו גם היי, ואין טעם להכחישם, ביצע הנאשם
- 18 תפנית נוספת, חדל מהכחשתו את החיבוקים, והפנה את סימני השאלה לכיוון הכחשת מיניותם.
- 19 הנאשם הודה לפתע כי הוא נוהג ללוות עובדים לדלת, הודה כי ליווה את ה' לדלת לפחות פעמיים,
- 20 אף הודה בחיבוק חזיתי את ה', אם כי סייג זאת בטענה שהחיבוק בא מיזמתה של ה' ובשיתוף
- 21 פעולה עימה.
- 22 למותר לציין כי ה' לא עומתה כלל בחקירתה הנגדית עם טיעון זה, שאף לא בא זכרו בהודעות
- 23 הנאשם במשטרה.
- 24 חשוב להדגיש כי כל העת נזהר הנאשם שלא לדבוק באופן החלטי בגרסה אחת מני רבות, והקפיד
- 25 כאמור, לתבל את דבריו במלים: "יכול להיות שזה קרה", "אני לא זוכר", "כנראה", "אני לא שולל
- 26 את זה", "יכול להיות... אבל זה לא נחרט בזכרוני.", וכן הלאה, והטעם לכך ברור – פתיחת נתיב
- 27 מילוט לאימוץ אותה גרסה, מיני רבות שעלו מפיו, שתיטיב עמו.
- 28
- 29 מטבע הדברים, עדות שכזו אין לה תקומה, והיא נדחית בפני עדותה המרשימה והאמינה של ה'.

בדלתיים סגורות

- 1 למותר לציין כי לחובת הנאשם נוקף גם ניסיונו להכפיש את מהימנותה של ה, על דרך העלאת
- 2 טענות סרק באשר למניעים לא טהורים, שאפילו הסנגורים לא העזו לחקור את ה עליהם ולעמתה
- 3 עימם בחקירתה הנגדית.
- 4 התפלמסות ההגנה באשר לעיתוי בו טלפנה ה לאביה ובאשר לעיתוי בו העירה לנאשם כי חיבוקיו
- 5 אינם רצויים לה – הינה מיותרת, לאור העובדה ש- ה העידה מפורשות כי טלפנה לאביה לאחר
- 6 החיבוק הראשון וכי העירה לנאשם במהלך החיבוק השני, ולאור האמון שנתנו בדבריה כי לאחר
- 7 החיבוק השני התרחש גם חיבוק שלישי.
- 8 באותה מידה גם דחינו את טענות ההגנה להיעדר תחולה של סעיף 3(א)(6)(ג) לחוק בענייננו,
- 9 משקבענו כי נתקיימו יחסי עבודה בין הנאשם לבין ה, תוך ניצול היותה נתונה למרותו, מה גם שאף
- 10 לולא החלנו את סעיף 3(א)(6)(ג) לחוק על מעשי הנאשם, הרי גם אז הוכחו יסודות העבירה, משקבענו
- 11 חד משמעית כי ה העירה לנאשם כי מעשיו אינם רצויים לה כבר במהלך החיבוק השני שלאחריו
- 12 הגיע גם חיבוק שלישי.
- 13 עוד נעיר כי לא מצאנו כי השיחה בנושא ההרפיה, כמו גם השיחה האישית לטלפון הנייד של ה,
- 14 עולות לכדי עבירה.
- 15
- 16 **סוף דבר**
- 17 אנו מרשיעים את הנאשם בביצוע עבירת הטרדה מינית, לפי סעיף 3(א)(4) יחד עם סעיף 3(א)(6)(ג)
- 18 לחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1988.
- 19
- 20 **אישום שלישי**
- 21 **כתב האישום**
- 22 באישום השלישי מיוחסות לנאשם עבירות של מעשה מגונה, לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין, וכן
- 23 עבירת הטרדה מינית תוך ניצול מרות ויחסי עבודה, לפי סעיף 3(א)(4) לחוק יחד עם סעיף 3(א)(6)(ג)
- 24 וסעיף 5(א) לחוק למניעת הטרדה מינית.
- 25 המדובר בעבירות אשר על פי הנטען בוצעו על ידי הנאשם כלפי המתלוננת ל' (להלן: "ל'") אשר עבדה
- 26 בבית הנשיא. נטען כי בפגישות עבודה שקיים עמה הנאשם, שעה שהשניים נמצאו ביחידות, נהג
- 27 הנאשם להשמיע באוזניה הערות אישיות ולשאול אותה שאלות אישיות. כך אמר לה כי היא
- 28 "חמודה", כי יש לה "עיניים יפות", כי היא "נראית יפה היום", כי היא "לבושה יפה היום" וכן שאל
- 29 אותה "מה עם חבר". ל' הסתייגה מאמירות אלה והתעלמה מהן תוך שניסתה לשנות את נושא
- 30 השיחה. עוד נטען כי בהזדמנות אחרת צבט הנאשם את ל' בלחייה.

בדלתיים סגורות

1 עיקרו של כתב האישום מתייחס ליום ה- 25.12.2005, מועד בו נערכה מסיבת יום הולדתו ה- 60 של
 2 הנאשם, אשר לי סייעה בארגונה. לי נכנסה ללשכתו של הנאשם לצורך תיאום פרטים אחרונים, ועם
 3 תום הישיבה, איחלה לו מזל טוב לרגל יום הולדתו. הנאשם קם ממקומו, אמר לה שמגיע לו חיבוק,
 4 התקרב אליה וחיבק אותה ממושכות מלפנים, תוך שהוא מצמיד את גופה לגופו, והטה את פניו אל
 5 צווארה, כמי שמבקש להריח אותה, וזאת לשם גירוי מיני.

6 לי שהופתעה ממעשה הנאשם, עזבה את הלשכה כשהיא נסערת ובוכה.
 7 עוד נטען כי בהזדמנות אחרת שמועדה אינו ידוע במדויק, התרחש אירוע דומה בו חיבק הנאשם את
 8 לי מלפנים.

9
 10 נציין כי בעדותה בבית המשפט, כך גם ברענון וזיכרון שנערך לה בפרקליטות בסמוך למתן עדותה,
 11 הוסיפה לי וסיפרה על התבטאות נוספת של הנאשם כלפיה ואשר אינה מופיעה בכתב האישום
 12 משאמר לה, שיש לה "שפתיים חושניים". לטענת המאשימה, אמירה זו באה בגדר התייחסותו של
 13 הנאשם למיניותה של לי, ומשלנאשם ניתנה הזדמנות להתגונן גם בענין התבטאות זו, יש להרשיעו,
 14 על פי הוראות סעיף 184 לחסד"פ, בעבירה לפי חוק הטרדה מינית, גם בגינה.

תשובת הנאשם לאישום

16 בתשובתו לכתב האישום הכחיש הנאשם את המיוחס לו וטען כי נשק על לחיה של לי ללא כל כוונה
 17 מינית, משום שרצה להביע בפניה את הערכתו ותודתו על כי נשאה בעיקר נטל ההכנות של מסיבת
 18 יום הולדתו ה-60.

מסכת הראיות

19
 20
 21 התביעה סומכת אישום זה בעיקר על עדותה של לי, אך גם על עדותה של ציונה רוזנטל, ששימשה
 22 באותה עת כעוזרתה האישית של רעיית הנאשם (להלן: "ציונה"); על עדותו של [REDACTED] מ.ש -
 23 נהגה של רעיית הנאשם (להלן: "א.ע."); עדותה של [REDACTED] א.ע. - חברתה של לי (להלן:
 24 "א.ב.א."); על עדותה של [REDACTED] י.ב.א. - חברתה של לי (להלן: "א.נ."); על עדותו של [REDACTED]
 25 אביה של לי (להלן: "א.נ."); וכן על העדויות בדבר מעשים דומים מפיחה של - ה (המתלוננת באישום
 26 חשני); נ.א.; נ.ר.
 27
 28 ההגנה נסמכה על עדות הנאשם.

פרק א' - הודעות לי' במשטרה והתפתחות הגרסה

29
 30
 31 לי, בת [REDACTED] בעת התרחשות האירועים, עבדה באחת ממחלקות בית הנשיא החל משנת [REDACTED] ועד
 32 לחודש אוקטובר 2006, שהתה בחופשה בתשלום עד לחודש מרץ 2007, שאז התפטרה מעבודתה שם.

בדלתיים סגורות

- 1 במהלך השנתיים האחרונות לעבודתה בבית הנשיא, שימשה מדי פעם ועל פי הצורך [REDACTED] 1
- 2 [REDACTED] ובמשך כחודשיים, לקראת סוף שנת 2005, 2
- 3 הופקדה על הטיפול והמעקב אחר רשימת המוזמנים לחגיגת יום הולדתו ה-60 של הנאשם. 3
- 4 מטבע הדברים, מתבסס התיאור העובדתי שבאישום זה על גרסתה של לי, ועדותה מהווה נדבך 4
- 5 מרכזי בראיות המאשימה. המאשימה וכמוה ההגנה, ייחסו חשיבות יתרה לאופן התפתחות גרסתה, 5
- 6 משזו מסרה ארבע הודעות ואף הוסיפה פרטים מהותיים נוספים על האמור בהן, במפגשי רענון 6
- 7 בפרקליטות אולם, בעוד שהמאשימה ראתה בכך ביטוי לרתיעתה המפורשת של לי להתלונן נגד 7
- 8 הנאשם ומכאן מהימנותה, ביקשה ההגנה ללמוד מכך על האופן בו השפיעו לרעה החוקרים 8
- 9 והפרסומים בתקשורת על דבריה של לי, והביאוה להחריף ולעבות את תיאוריה. 9
- 10
- 11 נפתח, אם כן, בסקירה קצרה של התפתחות הגרסה. 11
- 12 הראשונה מבין הודעותיה של לי יוחדה לחקירה בפרשת א' מבית הנשיא, כאשר לי, בדומה לעובדים 12
- 13 נוספים, זומנה לתת עדות בעניין. לי תיארה את יחסיה עם הנאשם כטובים וחשיבה בשלילה 13
- 14 כשנשאלה האם שמעה על נשים שהתלוננו על הטרדות מיניות מצידו של הנאשם (ת/21 מיום 14
- 15 25.7.06). 15
- 16 ביום 18.9.06 נחקרה לי בשנית (ת/24) והפעם בעניינה שלה, לאחר שיום קודם לכן התקבל במשטרה 16
- 17 דיווח טלפוני אנונימי, לפיו אף לי הוטרדה מינית על ידי הנאשם, בעיקר בתקופת אירוע יום ההולדת 17
- 18 (ת/22). בהודעה זו, ולאחר שנאמר לה כי חומר החקירה מלמד כי הוטרדה מינית על ידי הנאשם, 18
- 19 מסרה לי כי הנאשם חיבק אותה בלשכתו לפני אירוע יום ההולדת (להלן: "חיבוק יום ההולדת"). 19
- 20 מדבריה עולה כי לאחר שמסרה לו עדכון לגבי האירוע ואיחלה לו מזל טוב, שאל אותה הנאשם אם 20
- 21 לא מגיע לו חיבוק, קם לקראתה וחיבק אותה מקדימה. לי ציינה כי קפאה במקומה בעת החיבוק. 21
- 22 למרות שאמרה כי נבהלה בתחילה ואף בכתה בעקבות אותו חיבוק, הדגישה כי אינה רואה במעשה 22
- 23 זה משום הטרדה, שכן הדבר לא חזר על עצמו. עוד מסרה כי הנאשם אמר לה שהיא חמודה וכן צבט 23
- 24 בלחייה. 24
- 25
- 26 הודעתה השלישית של לי נגבתה ביום 8.10.06 (ת/29), לאחר שזומנה לחקירה נוספת בעקבות פניית 26
- 27 עורך דינה לפרקליטות מחוז ירושלים, לאחר שיחת השיבוש הנטענת באישום הרביעי. לי נשאלה 27
- 28 שוב אודות הנושאים שעלו בהודעתה הקודמת, או אז מסרה פרטים נוספים, שלא מסרה קודם לכן, 28
- 29 הן בעניין חיבוק יום ההולדת והן ביחס להתבטאויות הנאשם כלפיה. כך מסרה כי חיבוק יום 29
- 30 ההולדת היה חיבוק חזק וכי היא הרגישה שהנאשם מבקש "לרחרח" אותה, כאשר הצמיד את ראשו 30
- 31 לצווארה. עוד מסרה כי הנאשם העיר לה שיש לה עיניים יפות, וכן אמר לה "נו, מה עם חברי?". 31
- 32 לדבריה, לא ציינה זאת בהודעתה הקודמת בשל חששה כי הדברים ייודעו לנאשם. 32

בדלתיים סגורות

- 1 מדבריה בהודעתה זו עלתה גם האפשרות כי התרחש חיבוק נוסף (להלן: "החיבוק הנוסף") מלבד
- 2 חיבוק יום ההולדת, אותו היא מסיקה מכך שבועיים לאחר אירוע יום ההולדת היא לקחה חופשת
- 3 מחלה של שבוע, משום שהיה חיבוק נוסף, או משום ששובצה לעבודה בלשכת הנשיא ורצתה להימנע
- 4 מקשר עימו. כן הזכירה ענין נוסף, שלא מוזכר בכתב האישום, והוא בקשתו של הנאשם ממנה לסדר
- 5 מגירה המצויה לידו, דבר שגרם לה אי נוחות לנוכח העמידה בסמיכות לנאשם, ומשכך אמרה לו
- 6 שתעשה זאת מאוחר יותר.
- 7 גם בהודעה הרביעית והאחרונה מיום 12.3.07 (ת/32) התייחסה לי לחיבוק נוסף, אותו הגדירה
- 8 כחיבוק סתמי. אף כי בתחילה אמרה שאינה זוכרת האם חיבוק זה קדם לחיבוק יום ההולדת או
- 9 שהיה לאחריו, הרי שבהמשך נטתה למקמו לאחר חיבוק יום ההולדת, כשלבדבריה, אכן התרחש
- 10 חיבוק נוסף, שלאחריו לקחה חופשה.
- 11
- 12 בריאיון בפרקליטות מחוז י-ם, ת/34, שאינו נושא תאריך, חזרה ותיארה לי את חיבוק יום ההולדת
- 13 והתבטאויות הנאשם כלפיה, אם יש לה חבר, יש לה עיניים יפות, מה עשתה במוצ"ש וכיו"ב. ברענון
- 14 זה לא התייחסה לי לחיבוק הנוסף.
- 15
- 16 פרטים חדשים עלו במהלך פגישת רענון בפרקליטות, שהתקיימה ערב עדותה בפנינו (ת/37 מיום
- 17 30.8.09) שאז מסרה כי הנאשם הצמיד את החזה שלה אליו במהלך חיבוק יום ההולדת, ותיארה את
- 18 פעולתו כ"הצמדה והסנפה". במעמד זה גם מסרה לראשונה כי הנאשם אמר לה שיש לה 'שפתיים
- 19 חושניות' והסבירה שהסתירה במכוון את הדברים בעת שנחקרה, משום שלא רצתה לסבול
- 20 מסטיגמה של מתלוננת.
- 21 עוד מסרה כי היו שני חיבוקים נוספים מלבד חיבוק יום ההולדת, אחד לפני ואחד לאחריו. כן
- 22 הסבירה את הסיבה לחופשת המחלה שלקחה בכך שרבו הקריאות מלשכת הנאשם והיא פחדה
- 23 להיות במחיצתו.
- 24
- 25 ההגנה רואה בהתפתחות הגרסה סממן לאי אמינותה של לי והתביעה רואה בה עדות להיעדר מניע
- 26 נקמני אצל לי, שמלכתחילה לא רצתה להתלונן נגד הנאשם.
- 27
- 28 איננו רואים כל פסול בהתפתחות הגרסה, מש-לי הסבירה, חזור והדגש, כי לא רצתה כלל להתלונן
- 29 נגד הנאשם, לא רצתה להיחשב כמתלוננת ולא רצתה להרע לנאשם. לאט-לאט הבינה לי כי בידי
- 30 החוקרים מצוי המידע אותו היא מבקשת להסתיר, ומשכך היא פתחה את סגור לבה, וטיפין-טיפין
- 31 סיפרה את אשר אירע לה.

בדלתיים סגורות

- 1 מדובר בהתנהגות אופיינית לנפגעת עבירת מין ולא מצאנו בה כל דבר חריג או כל דבר שיש בו כדי
2 לכרסם במהימנות לי.
3
- 4 **פרק ב' - עדות לי בבית המשפט**
- 5 (א) **"חיבוק יום ההולדת"**
- 6 לי סיפרה כי בצהרי יום מסיבת יום הולדתו ה-60 של הנאשם, נכנסה ללשכתו כדי למסור לו עדכון
7 אחרון לפני האירוע ואיחלה לו מזל טוב "אז הוא שאל אותי אם לא מגיע לו חיבוק לכבוד יום
8 ההולדת שלו, והוא קם לקראתי, אני הייתי קרובה לדלת היציאה, והוא נתן לי חיבוק" (עמ' 49, ש'
9 5-7). לדבריה, הנאשם קם מכיסאו לכיוונה בשעה שעמדה ליד דלת הלשכה וחיבק אותה "כשהוא
10 עוטה אותי והוא מצמיד אותי והראש שלו היה מונח פה, בכיוון הצוואר שלי." (עמ' 50 ש' 3-4). כב'
11 השופטת שבח מתארת במלל את שהדגימה לי "כשחזה מול חזה והראש מונח בשקערונית הצוואר"
12 (עמ' 51 ש' 15).
- 13 לי הדגימה את אופן החיבוק, כשהיא מראה כי הנאשם חיבק אותה חיבוק פנים אל פנים, כשידי
14 מאחורי גבה והוא מצמיד אותה אליו. עוד העידה כי חשה שהנאשם מרחרח את צווארה, כשהיא
15 מצידה, קפאה על מקומה וידיה לצד גופה (עמ' 52). לדבריה, החיבוק ארך מספר שניות (עמ' 54, ש'
16 22). עם יציאתה מהלשכה היא פרצה בבכי (עמ' 55) משום שחשה שהחיבוק היה אינטימי מדי (עמ'
17 56).
- 18 מ.ש., שאמור היה להסיעה למסיבת יום ההולדת בהרצליה, הבחין בסערת רוחה בצאתה
19 מחדרו של הנאשם, ושאל אותה מה אירע. לאחר שסיפרה לו שהנשיא חיבק אותה, קרא ■■■ מ.ש.
20 לציונה. לי העידה כי אינה זוכרת האם היתה זו היא או שמא היתה זו ■■■ מ.ש. שסיפרו לציונה מה
21 אירע. מכל מקום, ציונה אכן היתה במקום ושמעו מה אירע בהמשך, נסעה עם ציונה ו■■■ מ.ש.
22 למסיבת יום הולדתו של הנאשם בהרצליה ובמהלך הנסיעה שוחחה עימם על מה שאירע. שניהם
23 אמרו לה שעליה להתלונן, אולם היא ביקשה מהם שלא יספרו על כך לאיש, משום שלא רצתה
24 לחשוף את הדברים, לא רצתה להעיד בבית משפט (עמ' 60) ואף פחדה לאבד את מקום עבודתה (עמ'
25 62 ש' 8). (בעת דבריה אלו בבית המשפט, פרצה העדה בבכי) (עמ' 62).
- 26 עוד העידה לי כי סיפרה על האירוע גם לחברותיה, ■■■ י.ב.א ו■■■ א.ע.; ■■■ י.ב.א התקשרה
27 כמה דקות לפני שיצאה מבית הנשיא לאירוע בהרצליה, ול■■■ א.ע. "לא סיפרתי באותו רגע
28 ובאותו יום, זה היה כמה ימים או יום לאחר מכן." (עמ' 66 לפרוטוקול). גם לאביה סיפרה בשלב
29 מאוחר יותר על החיבוק, אולם ללא פרטים, ואף השיבה בחיוב לשאלתו אם היה מדובר בחיבוק
30 אבהי.
- 31 בחקירתה הנגדית תיארה לי את מצבה הנפשי הנסער אחרי החיבוק והדגישה כי גם בזמן אמת
32 הבינה כי הוטרה על ידי הנאשם למרות שבחקירה במשטרה בחרה להמעיט מחומרת האירוע

בדלתיים סגורות

וביקשה שלא לראות בו הטרדה: "כשאני יצאתי נסערת מהחזר זה הספיק לי כדי לדעת מה אני הרגשתי... ירדו לי דמעות, אני הייתי נסערת ובכיתי." (עמ' 117-118) וכן: "כי הפעם היה בזה משהו קצת יותר אינטימי." (עמ' 128).
 ל' היתה נחרצת בדעתה כי ראשו של הנאשם הונח על צווארה וכי "רחרח" אותה.

(ב) התבטאויות הנאשם

ל' סיפרה כי הנאשם שאל אותה "מה עם חבר" והחמיא לה באומרו שיש לה "עיניים יפות" ו"שפתיים חושניות". היא נמנעה מלמסור למשטרה על התבטאות "שפתיים חושניות", ביודעה שיש לה אופי מיני, ומשבאותה עת לא רצתה להפוך למתלוננת, וכן משום שבעוד שאת התרחשותו של החיבוק לא יכלה להסתיר, משהיה ידוע לאנשים אחרים, הרי שאמירות הנאשם היו ידועות לה בלבד (עמ' 74 לפרוטוקול).

עוד העידה ל' כי הרגישה שהנאשם ברח את תנועותיה ומביט בה בצורה מינית. למשל, כאשר ביקש ממנה לסדר מגירה שנמצאת בשולחנו, כל זאת בשעה שהוא יושב בכיסאו בסמוך מאוד למגירה. לדבריה, בעת שרכנה למגירה ראתה שפניו מופנות אליה והרגישה שהוא מסתכל לעברה, ולכן אמרה לו שתסדר את המגירה מאוחר יותר (עמ' 81 ועמ' 82 ש' 20-21). לדבריה, המלים "שפתיים חושניות", נאמרו לה כאשר עבדה עם הנאשם בתקופה שלפני חיבוק יום ההולדת, עד שעה מאוחרת בלילה (עמ' 134). היא לא סיפרה על כך לאיש "הייתי בהלם".

(ג) החיבוק הנוסף

ל' העידה על חיבוק נוסף שחיבק אותה הנאשם בלשכתו, במועד כלשהו לאחר יום הולדתו, תוך שהצמיד את פלג גופו העליון לגופה, אולם הפעם מבלי שקירב את ראשו לצווארה:
 "זה היה אותו חיבוק ורק בלי... ש. אותו חיבוק את מתכוונת מהבחינה של הידיים ת. כן."
 ... זה היה חיבוק, שהוא הצמיד את החלק העליון אלי, והראש לא היה, זאת אומרת ממש רק חיבוק... (עמ' 85 לפרוטוקול).
 לדבריה, באחד משני החיבוקים אמר לה הנאשם "חזק יותר" והידק את ידיו מסביבה, אך היא איננה זוכרת אם אמר זאת בחיבוק יום ההולדת או בחיבוק הנוסף. (עמ' 86). לאחר אירוע זה לקחה חופשה.

ל' סיפרה כי לאחר חקירתה במשטרה ביום 8.10.06, חדלה מלהגיע לעבודתה, במסגרת חופשה בתשלום עד להתפטרותה מעבודתה בבית הנשיא בחודש מרץ 2007. כאשר הגיעה להגיש את מכתב ההתפטרות לסמנכ"ל בית הנשיא, משה מזרחי, הציע האחרון כי תכתוב מכתב תודה לנשיא והגם

בדלתיים סגורות

1 שהשיבה בחיוב, לא היתה לה כל כוונה לעשות כן, משידעה, מפרסומים בעיתונות, כי בידי הנאשם
2 מכתבי תודה ממתלוננות אחרות (עמ' 111).

3
4 החליטה לעזוב את הארץ לנוכח הסערה סביב הפרשה, כשלבדיה "אני לא רציתי
5 להיות בתוך כל הסיפור הזה. ברגע שהכל הלך והתפרסם, הרגשתי שאני בתוך מחול שדים,
6 שהידקו כבר את הטבעת סביבי וזהו, אין פה שאלה. את רוצה לא רוצה, אני אחת המתלוננות וזהו"
7 (עמ' 112 ש' 15-17).

ד) חוסר רצונה להתלונן

8
9
10 ל' העידה כי לא היתה מתלוננת מיזמתה שכן "אני בחורה בת [REDACTED], עם עתיד לפני, לא
11 נשואה, אני לא רוצה שיהיה עלי סטיגמה, אני רוצה לבנות את החיים שלי כמו שהם." (עמ' 146)
12 וכן: "אם המשטרה לא היתה פונה אלי, לא הייתי אומרת, הייתי יכולה לחיות עם זה." (עמ' 225).

13
14 היא הסבירה שהסתירה בחקירתה הראשונה את ענין הנחת ראשו של הנאשם על צווארה, משהבינה
15 כי פרט זה של הנחת הראש ו"רחרוח" הצוואר, הוא שהקנה לחיבוק את הגוון המיני שהסעיר אותה,
16 והרי, כאמור, לא רצתה להיות מתלוננת.
17 היא נחרצת בדעתה כי ראשו/פניו של הנאשם הונחו על צווארה, אם כי אינה יודעת לומר מה עשה
18 שם למעט תחושתה שהוא 'רחרח' אותה.

19
20 לדבריה, כשאמרה במשטרה כי אינה זוכרת את החיבוק הנוסף, היא עשתה זאת במתכוון כדי שלא
21 להחרף את הענין. "אני ניסיתי גם בחקירה הזאת... שכל פעם שאני אומרת לא זוכרת, זה רק כדי
22 להפריך את האפשרות שיהיה משהו מקובע וברור, על זה שהיה או לא היה." (עמ' 174).

23 ל' שללה את הטענה כי ציונה ו [REDACTED] מ.ש. הם שנתנו לה את הרעיון להתלונן, ואמרה שאף שאלו
24 הכניסו אותה ל"לחץ", היא הבינה ללא עזרתם, כי מדובר בחיבוק שאינו תמים. "כשיצאתי משם
25 ויצאתי נסערת, ידעתי שמהו לא טוב קרה... הרגשתי לא נעים והרגשתי שמהו לא טוב קרה,
26 אבל יכולתי להישאר עם זה ולעבור את זה. ברגע שסיפרתי להם... הם כן הכניסו אותי יותר
27 להיסטריה, הבנתי שמהו חמור באמת קרה." (עמ' 226). "אני לא בת 16 ולא בת 14." (עמ' 226).

28 א' הותירה רושם אמין ביותר והתרשמנו כי לו הדבר היה תלוי בה, היתה חסה על הנאשם ולא
29 חושפת דבר. נעיר, כי כעולה מעדותה והודעותיה של ל', הרי אופי המעשים שעשה לה הנאשם,
30 חמורים יותר מאלו המתוארים בכתב האישום, משנפקד מקומם של אמירת "השפתיים החושניות"
31 וסידור המגירה. כמו כן העידה ל' כי הנאשם הניח ראשו על צווארה ורחרח אותה, שעה שבכתב
32 האישום צוין רק כי הטח פניו לצווארה "כמבקש להריחה".

בדלתיים סגורות

פרק ג' – עדויות תומכות

א) עד התביעה – מ.ש.

- 1
- 2
- 3 במועד הרלוונטי לכתב האישום שימש ■■■ כנהג שני לנשיא המדינה. בשנת 2005 שימש כנהג רעיית
- 4 הנשיא. הכיר את לי והתיידד עימה על רקע עבודתם המשותפת בבית הנשיא. במועד הנטען, בשעות
- 5 אחר הצהריים, המתין בלשכת הנאשם במטרה להסיע את לי לאירוע יום ההולדת בהרצליה, כאשר
- 6 הבחין כי בצאתה מחדרו של הנאשם היתה לי לחוצה, מתוחה, נסערת ומפונדת "היא לא היתה לי"
- 7 שאני מכיר" (עמ' 712 לפרוטוקול). לשאלתו את לי אם קרה משהו לקחה אותו הצידה וסיפרה לו,
- 8 לא לפני שביקשה ממנו לשמור את הדברים בסוד, כי הנאשם "חיבק אותה ונשען לה על הצוואר"
- 9 (עמ' 712 לפרוטוקול), והיא דחתה אותו.
- 10 לי הדגימה על ■■■ מ.ש. את החיבוק:
- 11 "היא הדגימה לא ממש חיבוק כמו שזה היה על הסיטואציה שהיא נקלעה אליה." (עמ' 714).
- 12 "היא הדגימה עלי ככה, וזהו. לא חזק. היא לא נצמדה אלי חזק." (עמ' 735) אולם ההצמדה נאמרה
- 13 עיני לי במלים, לא בהצמדות פיזית ממש. (עמ' 736) "את ההמשך אמרה במלים."
- 14
- 15 במהלך תיאור האירוע בפניו לי "היתה מבוהלת" (עמ' 714) ו-"עם עיניים דומעות כאלה, היא לא
- 16 בכתה, היא היתה עם עיניים דומעות, היא היתה נסערת" (עמ' 715 לפרוטוקול). משלא ידע
- 17 להתמודד עם מה ששמע מ-לי, הביא אותה לציונה, ו-לי חזרה בפניה על תיאור האירוע.
- 18
- 19 בהמשך נסעו הוא, ציונה ו-לי ביחד עם עובדים אחרים ברכב אחד לאירוע בהרצליה, כשבמהלך
- 20 הנסיעה שבו לשוחח על העניין; לשאלתם את לי אם היא מתכוונת להתלונן על כך, השיבה: "שהיא
- 21 לא מתכוונת להתלונן היא לא רוצה לדבר על זה, וזהו" (עמ' 717 לפרוטוקול).
- 22 מספר ימים לאחר האירוע פגש ב-לי באקראי, וזו סיפרה לו כי היו לה עם הנאשם עוד כמה פגישות
- 23 "לא נעימות שהוא הציק לה" (עמ' 718 לפרוטוקול). ■■■ מ.ש. כיוון דבריו ל"אירוע המגירה" בו
- 24 הנאשם אמר לה "בואי לתקרבי, תפתחי את המגירה, תתכופפי, תבואי וזה", (עמ' 718 לפרוטוקול)
- 25 בעקבותיו אמרה לו לי שבכוונתה לקחת שבוע חופש, ואכן, לא ראה אותה תקופה מסוימת במשרד.
- 26 לאחר פרוץ הפרשה שאל את לי אם בכוונתה להגיש תלונה במשטרה ומשהשיבה בשלילה, עזבה
- 27 לנפשה (עמ' 718-719); הוא מצדו לא עשה דבר: "זה לא התפקיד שלי ללכת למשטרה ולהתלונן לא
- 28 ראיתי לנכון להתערב בנושא הזה." (עמ' 720).
- 29
- 30 בחקירה נגדית אישר כי הגיע לחקירת משטרה ברכב אחד יחד עם ציונה, אך אינו זוכר כי שוחח
- 31 עימה על עניינה של לי. (עמ' 780) ■■■ מ.ש. שלל את הטענה לפיה רצה להזיק לנאשם, אף שלל את
- 32 הטיעון לפיו הוא עמד מאחורי הידיעה האנונימית שהגיעה למשטרה בעניינה של לי (עמ' 731-732).

בדלתיים סגורות

- 1 ■ מ.ש. היה נרגש מאוד בעת מתן העדות וסיפר שמעורבותו בפרשה הביאה לו רק עגמת נפש.
2 לאחר חקירתו במשטרה נשלחה אל מקום עבודתה של אשתו מעטפה ובה שתי תמונות בהן הוא
3 נצפה יחד עם לי ומהן ניתן להבין כי יש לו עמה קשר מעבר לקשרי עבודה, ולא היא. הוא ציין כי
4 התמונות צולמו במסגרת טיול של צוות עובדי בית הנשיא, כאשר תמונתו ותמונת לי נגזרו מתוך
5 התמונה הכוללת, ומאחר והתמונה צולמה בברכה, נוצר הרושם ששולח התמונה ביקש ליצור אצל
6 מקבלת – אשתו של ■ מ.ש., לפיו היחסים בינו לבין לי אינם יחסים חבריים בלבד.
7 מאן-דהוא לא רווה, ככל הנראה, נחת מדבריו של ■ מ.ש.
8
9 בהודעתו במשטרה טען הנאשם כי ל ■ מ.ש. היו "עניינים כספיים" עם יריבו אריה שומר, וכי
10 פגיעתו בנאשם באה כמחווה לאריה שומר המסוכסך עמו. אולם, במהלך חקירתו בבית המשפט לא
11 הופנתה ל ■ מ.ש. אשר העיד כמובן לפני הנאשם, אף לא שאלה אחת בענין מניע זה, והטענה
12 נותרה טענה בעלמא.
13
14 עדותו של ■ מ.ש. עשתה עלינו רושם מהימן משלא הפריז ולא הגזים בתיאוריו את האירוע, וגם
15 כשעומת בדברים אחרים שנאמרו על ידי לי, דבק בדברים שנתרו בזיכרונו, ולא ניסה להתאים
16 עדותו לעדותה. ככל שקיימת אי התאמה בין עדותו לבין עדותה של לי, זו מצויה בשולי הענין ולא
17 בעיקרו.
18 לא מצאנו כל מניע שאמור היה לגרום ל ■ מ.ש. לומר דברים שאינם אמת. כאמור, ■ מ.ש.
19 נחשף לפרטי פרשת החיבוק מפיה של לי בזמן אמת, בדצמבר 2005, ואף שיעץ לה להגיש תלונה, לא
20 דחק בה לעשות כן, ולאחר שזו אמרה לו כי אין בדעתה לתלונן, עזבה לנפשה. לו רצה ■ מ.ש.
21 לנקום בנאשם על רקע העברתו מתפקידו כנהג הנשיא לנהג אשת הנשיא, וכאמור, היה מרוצה
22 מעבודתו זו, יכול היה לעשות זאת בסמוך למועד בו נודעו לו פרטי פרשת החיבוק. העובדה שלא עשה
23 דבר בענין, מלמדת על חוסר הענין מצדו של ■ מ.ש. לפגוע בנאשם.
24
25 עדותו של ■ מ.ש. בדבר מצבה הנפשי הנסער של לי, מיד לאחר צאתה מלשכתו של הנאשם,
26 והתבטאותה בפניו כי מצב זה קשור בכך שהנאשם "חיבק אותה ונשען לה על הצוואר" משמשת
27 חיזוק ממשי לתלונתה של לי, באשר היא מתעדת הן את מצבה הנפשי הנסער והן את תלונתה
28 המיידית בפניו.
29
30 (ב) **עדת התביעה - ציונה רוזנטל**
31 עובדת בבית הנשיא כ-26 שנים. בתקופה הרלוונטית לאישום כאן, שימשה בתפקיד עוזרת אישית
32 לרעיית הנשיא.

בדלתיים סגורות

1 הכירה את משפחת הנאשם מקרוב ויחסיה עמו היו "מצוינים" (עמ' 554 לפרוטוקול), אולם מאז
2 שהפרשה נחשפה היא לא בקשר עם המשפחה. מעמד מתן העדות נגד הנאשם הביך אותה "מאוד",
3 מאוד לא נעימה לי, בהחלט מאוד, מאוד, יותר ממאוד" (עמ' 556 לפרוטוקול). ראה גם דברי העדה
4 בת-48 רענון מיום 24.8.2009... "אני אוהבת את גילה והיה בינינו קשר אישי מיוחד היו לנו
5 קשרים ויחסים מעולים היינו חברות. היה לי קשר מעולה עם משה קצב, ולכן היום אני חשה אי
6 נוחות בסיטואציה כזו."

7
8 באשר לאירוע חיבוק יום ההולדת - העידה ציונה כי ביום הולדתו ה-60 של הנאשם, היתה בלשכתה
9 כאשר הדלת נפתחה ו- מ.ש. ו-לי נראו לה לא "כתמול שלשום" (עמ' 556 לפרוטוקול).

10 מ.ש. ביקש מ-לי שתספר לה את אשר אירע, ואז לי סיפרה לה "שהנשיא ביקש ממנה נשיקה,
11 או שהוא נשק לה על הצוואר", אינה זוכרת במדויק את פרטי השיחה. פרט אחד זכרה בוודאות
12 והוא ש-לי סיפרה לה שהנאשם הצמיד אותה אליו "חזק" (עמ' 556 לפרוטוקול). ציונה היתה
13 "בשוק" למשמע הדברים, שכן הנאשם הצטייר בעיניה תמיד "כג'נטלמן, נעים הליכות". בעקבות
14 זאת, אמרה ל-לי שמדובר בהטרדה וכי "יש מקום פה לתלונה" (עמ' 558 לפרוטוקול).
15 לדבריה, לי ענתה לה כי היא לא רוצה לעשות דבר בעניין וניכר בה כי היתה "נסערת", "מבוהלת"
16 (עמ' 560 לפרוטוקול); היא חשדה "שהיא באמת פחדה מכל הנושא" או "שהיא באמת לא הבינה
17 שזה באמת הטרדה" (עמ' 559 לפרוטוקול).

18
19 עוד אמרה ציונה, כי היא איננה זוכרת את מילותיה המדויקות של לי, אך היא יכולה לתאר את
20 הסיטואציה בלשכה, כפי ש-לי תיארה אותה בפניה: "סיטואציה לא של עובד מעביד" (עמ' 562
21 לפרוטוקול) וכי מתוך הדברים שסיפרה לי היא הבינה - אף שזה לא נאמר לה על ידי לי במפורש, כי
22 החיבוק היה כרוך במתח מיני. המלל עצמו לא זכור לה. (עמ' 556).
23 עוד העידה, כי על אף שהיה ברור לה שמדובר בהטרדה מינית וכי לי לא מתכוונת להגיש תלונה
24 בנדון, היא לא דיווחה ולא סיפרה על כך לאיש, וזאת הן משום נאמנותה לרעיית הנשיא והן
25 משיקולי נוחות, ובלשונה: "והיה לי נוח, נקודה" (עמ' 570 לפרוטוקול).
26 משנשאלה מדוע לא סיפרה בחקירתה הראשונה, שהתמקדה בענין אי מבית הנשיא, כי הנאשם
27 הטריד גם את לי, השיבה שעשתה כן משתי סיבות: האחת - היא לא נשאלה לגבי לי והשניה - תוך
28 נאמנות "לרעיית הנשיא, למקום עבודתי" ובמידה רבה הוקל לה שלא נשאלה על כך.
29 לשאלה, כיצד מתיישבים דבריה, לפיהם לא רצתה לפגוע ברעיית הנשיא ובנאשם, עם העובדה
30 שדחקה ב-לי להגיש תלונה נגד הנאשם, השיבה כי לא התכוונה לתלונה במשטרה, כי אם לתלונה
31 למנכ"ל. (עמ' 595 לפרוטוקול).

בדלתיים סגורות

- 1 לשאלה אם ■■■ מ.ש. נטר טינה לנאשם על כי העביר אותו מתפקידו כנהג הנשיא לתפקיד של נהג
2 אשת הנשיא, השיבה כי אינה יודעת, אף כי שללה את האפשרות שדבריו של ■■■ מ.ש. הושפעו מכך.
3 כן אמרה כי לא היה קשר מיוחד בין לי לבין ■■■ מ.ש.
4
5 ניתן לסכם את עדותה של ציונה כך:
6 אף שציונה לא זכרה לפרטי פרטים את תוכן דבריה של לי, הרי שהיא זכרה את עיקרם; לי תיארה
7 בפניה שהנאשם "ביקש ממנה נשיקה או שהוא נשק לה על הצוואר", בהתאמה לדברי ■■■ מ.ש.
8 שתיאר במילותיו את האירוע כ"חיבק אותה ונשען לה על הצוואר", ובהתאמה לדברי לי שמסרה
9 תיאור של חיבוק כאשר הנאשם רכן לעבר צווארה ורחרה אותה.
10
11 ציונה העידה בדבר מצבה הנפשי הנסער של לי, וקשרה את מצבה הנפשי האמור לאותו חיבוק חריג
12 שהיא עצמה ראתה אותו כמעשה הטובה שיש להתלונן עליו.
13 גם ציונה, כמו ■■■ מ.ש., היתה עדה לסערת נפשה של לי מיד לאחר התרחשות חיבוק יום ההולדת,
14 ושמעה תלונה מיידית מפיה על המעשה שעשה בה הנאשם.
15 עדותה של ציונה מהימנה עלינו.
16 לא מצאנו כי לציונה מניע להזיק לנאשם או להפיל לו. ההיפך הוא הנכון. ציונה היתה מקורבת לאשת
17 הנשיא ולבני משפחתו – היא הכירה אותם מקרוב והיתה מאותם יחידים שזכו לסעוד על שולחנו של
18 הנאשם במשכן הנשיא, וניכר בה שמעמד מתן העדות לא נוח לה. ציונה לא רצתה להיות מעורבת
19 בפרשה.
20
21 (ג) **עדת התביעה - ■■■ י.ב.א.**
22 ■■■ י.ב.א. הכירה והתיידדה עם לי במהלך עבודתן המשותפת בבית הנשיא, במהלך שנת 2005.
23 במועד מסיבת יום הולדתו ה-60 של הנאשם היתה ■■■ י.ב.א. בביתה, כאשר בשעות אחר הצהריים
24 או שעות הערב המוקדמות צלצלה אליה לי, כשהיא נסערת, וסיפרה לה כי הנאשם חיבק אותה
25 והניח את ראשו על כתפה "היא ממש לא יודעת מה לעשות... הכל בסערה, הכל במצוקה" (עמ' 293
26 לפרוטוקול).
27 ■■■ י.ב.א. סיפרה כי במהלך השיחה, לי היתה "היסטרית לגמרי" (עמ' 293 לפרוטוקול) הן לא שוחחו
28 על כל פרטי האירוע, שכן לי היתה "כל כך סוערת, שגם לא היה טעם אני חושבת ממש" (עמ' 293
29 לפרוטוקול). עם זאת, היא זכרה כי "דובר על חיבוק, על הנחת ראש על הכתף" (עמ' 293
30 לפרוטוקול). לדבריה, הן המשיכו לשוחח על "החיבוק הזה" גם כאשר נפגשו (עמ' 293 לפרוטוקול).
31 ■■■ י.ב.א. העידה כי לי נתנה לחיבוק "פרשנות מינית לגמרי" (עמ' 294 לפרוטוקול), אף שבמהלך
32 רענונה בפרקליטות נקטה ■■■ י.ב.א. במלה "חיבוק אינטימי".

בדלתיים סגורות

- 1 עוד סיפרה לה לי כי היא סיפרה לציונה על אירוע החיבוק, אך עשתה זאת "בהפחתה" (עמ' 296
2 לפרוטוקול).
- 3 בנוסף לאירוע החיבוק, לי סיפרה לה גם על מחמאות שהנאשם נהג להחמיא לה: "והחמיא לה על
4 איך שהיא נראית, ואיך שהיא מתלבשת, שאל על חברים..." (עמ' 395 לפרוטוקול).
- 5 עוד סיפרה העדה כי במהלך רענונה בפרקליטות ולאחר שקראה שם את הודעתה במשטרה ת/39,
6 היא שמה לב כי פרט מסוים אינו מצוי בהודעה זו, המתייחס להנחת ראשו של הנאשם על כתפה של
7 לי בעת החיבוק, אף שהיא זוכרת ש-לי אכן סיפרה לה פרט זה במהלך שיחתן (עמ' 298). היא
8 מייחסת חסרונו של פרט זה מהודעתה הנ"ל בכך שבמהלך החקירה המשטרתית היא היתה לחוצה
9 מאוד ומסיבה זו אף לא תיקנה את הודעתה בענין זה, על אף שהכניסה תיקונים אחרים בנוסח
10 הודעתה.
- 11
- 12 חשיבות עדותה של העדה בעיתוי שיחת הטלפון שהתקבלה מ-לי בעקבות חיבוק יום ההולדת. העדה
13 העידה בנחרצות ובביטחון מלא כי שיחת הטלפון התקיימה בסמוך לאחר התרחשות החיבוק ובו
14 ביום: "ממנה הבנתי שזה קרה עכשיו." (עמ' 315), דבר העולה בקנה אחד עם דברי לי.
15 אף שבהודעתה ת/39 לא מופיע בתיאור החיבוק אלמנט של הנחת ראש הנאשם על כתפה של לי,
16 עדיין אנו מוצאים בהודעה אזכורו של חיבוק שגרם ל-לי לאותה סערת נפש, שהביאה להתקשר אליה
17 ולשוחח עמה על כך.
- 18 העדה הבינה מן הבהילות ומאופי השיחה עם לי, כשזו דיברה עמה במהירות ובבלבול ואמרה לה
19 "אני לא יודעת מה לעשות" (עמ' 361), כי מדובר בחיבוק שאינו תמים, שכן אם זה היה חיבוק
20 תמים, היא לא היתה מתקשרת לדווח לה (עמ' 368).
- 21
- 22 לטעמנו, גם מה שמצוי בהודעתה ת/39, הוא לבדו, וללא התוספות שעלו ברענון, אף שאינו מתאר
23 תיאור מלא את המלל בין לי לבין העדה, ואין בו תיאור מדויק של הסיטואציה עליה העידה לי,
24 מהווה ראיה לקיומה של שיחה בהולה מ-לי אל העדה, על רקע של חיבוק שחיבק אותה הנאשם,
25 כאשר העדה הבינה מאותה שיחה שלא מדובר בחיבוק 'רעים', חברי כי אם בחיבוק אחרי שגרם
26 לסערת רוחה של לי.
- 27 איננו מקבלים את הטענה כי ■ י.ב.א ו-לי תיאמו בנייהן עדויות על מנת להפלייל את הנאשם,
28 ומדובר בטענה בעלמא. אם אכן היה מתקיים תיאום כזה, עובר לחקירתה של ■ י.ב.א במשטרה,
29 לא היה נשמט מהודעתה של ■ י.ב.א ענין הנחת ראשו של הנאשם על צווארה של לי.
- 30
- 31 עדותה של ■ י.ב.א הותירה עלינו רושם מהימן משזו השתדלה להעיד בדייקנות ובזהירות על אשר
32 שמעה מ-לי ועל התרשמותה ממצבה הנפשי במהלך השיחה. עדותה תומכת בקיומו של חיבוק יום

בדלתיים סגורות

- 1 ההולדת משמעה עליו מ-לי בסמוך למועד התרחשותו, ומשהבחינה במצבה הנפשי הנסער של לי
2 במהלך השיחה עמה.
3
- 4 **ד) עדת התביעה -** א.ע. [REDACTED]
5 [REDACTED] א.ע. שימשה [REDACTED]
6 [REDACTED], והכירה את לי מעבודתן המשותפת בבית הנשיא, שהצמיחה יחסי חברות ביניהן. זומנה לעדות
7 לאחר ש-לי הזכירה אותה בחקירתה במשטרה כמי שסיפרה לה על ענין חיבוק יום ההולדת.
8 עדותה התמקדה בשני נושאים: חיבוק שהיא עצמה קיבלה מהנאשם, ואשר לא ייחסנו לו כל
9 חשיבות, בהיותו שונה לפי דברי העדה, מהחיבוק עליו סיפרה לה לי, וכן שיחתה עם לי בנוגע לחיבוק
10 יום ההולדת.
11 א.ע. [REDACTED] העידה על שיחת טלפון שהתקיימה בינה לבין לי, בסוף שנת 2005 במהלכה אמרה לה לי
12 את הדברים הבאים: **"קרה לי משהו, זה בינינו, אני, ואז היא מספרת לי את המקרה שלה"** (עמ' 409).
13 השיחה התקיימה בין השעה שמונה לתשע בערב. לטענתה, לי התקשרה אליה **"ביום שזה**
14 **קרה"** (עמ' 476), וסיפרה לה כי כאשר נכנסה ללשכת הנאשם בענייני עבודה, הוא ניגש אליה והודה
15 לה על עזרתה בארגון מסיבת יום ההולדת שלו **"וחיבק אותה בשתי ידיו"** (עמ' 409 לפרוטוקול). היא
16 ביקשה מ-לי להבהיר מה היה אופיו של החיבוק, ו-לי **"היתה מאוד נסערת, היא אמרה לי [REDACTED]**
17 **א.ע. תקשיבי, זה לא היה סתם חיבוק, זה היה חיבוק עוטף, הוא תפס אותי בחזקה, הוא רכן**
18 **לעברי"** (עמ' 410). לי תיארה את תגובתה בכך **"היא קפאה במקום"**, לאחר מכן יצאה מהלשכה
19 בריצה (עמ' 410). עוד אמרה לה לי כי סיפרה גם לציונה ול- [REDACTED] מ.ש. אודות החיבוק משאלו נכחו
20 בלשכה בזמן שהדבר קרה (עמ' 413).
21 החקירה הנגדית לא קעקעה את דברי העדה בכחוא זה, ולא היתה בה דבר.
22 עדותה של [REDACTED] א.ע. היתה כנה, ישירה ומחיימת ולא ניתן לחשוך בה כמי שבאה להעליל על
23 הנאשם עלילת שווא, מה גם שלא הובא כל מניע לכך.
24 סיכומם של דברים: בין אם השיחה של לי ל- [REDACTED] א.ע. התקיימה בערבו של היום שבו אירע
25 חיבוק יום ההולדת כפי שהעידה [REDACTED] א.ע., ובין אם זו התרחשה רק למחרת, או כמה ימים
26 לאחר מכן, כפי שהעידה לי, הרי שמדובר בנדבך ראייתי נוסף התומך בעדותה של לי בכל הנוגע לאופן
27 החיבוק, לאופיו ולמצב הנפשי בו היתה נתונה בעקבותיו, כאשר קיומה של שיחה טלפונית שעסקה
28 בחיבוק בלבד מלמדת על כי לי הבינה בזמן אמת כי אופיו של החיבוק היה חריג.
29
- 30 **ה) עדות אביה של לי**
31 [REDACTED] אביה של לי, העיד כי בתו סיפרה לו, כשהיא נסערת כולה, כי הנאשם חיבק אותה. למיטב זיכרונו
32 השיחה התקיימה בביתו כאשר לי באה לבקר את הוריה. הוא תיאר את מצבה בזמן השיחה כמי

בדלתיים סגורות

- 1 שהיתה "בעצבים, בפאניקה ובלחץ" (עמ' 508), ומששאל אותה אם החיבוק נשא אופי מיני השיבה
- 2 בקוצר רוח ובחוסר נימוס שאינו אופייני לה, כי היא לא יודעת.
- 3 הוא התרשם כי לי היתה בלחץ: "מדברת במהירות, בלבלול. זה לא דבר מקובל." (עמ' 509). היא לא
- 4 שיתפה אותו בפרטי החיבוק שכן "בנושא של מין עם הבנות שלי, לא מדבר". (עמ' 509).
- 5 מאחר ומתשובתה של לי לא יכול היה להבין בוודאות באם לחיבוק היה אופי מיני אם לאו, הוא
- 6 מבחינתו ראה את הענין כ"סגור": "הפרשה הזאת נסגרה" (עמ' 510 לפרוטוקול).
- 7 לאחר ש-לי עזבה את העבודה ושהתה בחו"ל, נפגש עם משה מזרחי, סמנכ"ל בית הנשיא, בענין
- 8 הפיצויים שהגיעו לבתו, ואז אמר לו זה האחרון "...אני חושב שזה היה מאוד יפה ומאוד נאה, אם
- 9 לי היתה כותבת מכתב הוקרה, מכתב תודה לנשיא" (עמ' 513 לפרוטוקול). בתגובה השיב למזרחי כי
- 10 אם לי תשאל אותו הוא ימליץ לה שלא לכתוב מכתב הוקרה שכן "כולם יודעים מה הרקע שהיא
- 11 עזבה" (עמ' 514 לפרוטוקול).
- 12 עוד העיד כי לאחר שהפרשה נחשפה הונחה בתיבת הדואר של דירתם הקודמת מעטפה חומה, ללא
- 13 בול או כתובת אלא רק עם שם משפחה ובתוכה תצלום של לי עם ■■■ מ.ש. בברכה; לטעמו, מדובר
- 14 ב"תמונות לא צנועות לשיטתי, לחינוך שאני הענקתי להן..." (עמ' 516 לפרוטוקול).
- 15 נזכיר שגם ■■■ מ.ש. חווה אירוע דומה.
- 16
- 17 לדבריו, מלכתחילה לי לא רצתה להתלונן, ורק בעקבות פרוץ הפרשה בענין אי מבית הנשיא, זומנה
- 18 לחקירה והעניינים התגלגלו כפי שהתגלגלו. החקירה "הרסה" את חייה של בתו, וכאשר בוטל הסדר
- 19 הטיעון הוא התקשר אליה בחו"ל וסיפר לה על כך, וזו פרצה בבכני "פשוט כאילו חרב עליה עולמה" (עמ' 525 לפרוטוקול). משום שהיתה בטוחה שהכול כבר מאחוריה, "ופתאום עכשיו הכל צף ועולה
- 20 בחזרה" (עמ' 525 לפרוטוקול).
- 21 בעקבות הפרסומים, ההטרדות והחקירות - עזבה לי את הארץ בברכתו ובהסכמתו.
- 22
- 23
- 24 ■■ הנו אדם תמים ונאיבי ועדותו הותירה עלינו רושם מהימן.
- 25 עדותו של ■■ מהווה נדבך ראייתי נוסף המחזק את עדותה של לי, הן בנוגע לעצם התרחשות חיבוק
- 26 יום ההולדת והן באשר למצבה הנפשי הנסער של לי בעת שזו סיפרה לו על החיבוק, בסמוך מאוד
- 27 להתרחשותו.
- 28
- 29 (ו) מעשים דומים
- 30 למעלה מן הצורך תמכה התביעה את עדותה של לי בעדותן של העדות שהעידו במסגרת עדות על
- 31 מעשים דומים; ה (המתלוננת באישום השני); נ.ר.; נ.א.

בדלתיים סגורות

- 1 הגם שעדותה של לי היתה איתנה ולא נזקקה לאדנים תומכים נוספים, הרי שבהחלט ניתן ללמוד
2 מעדותן של נ.ר. ו-נ.א. על נוהגו של הנאשם לחבק את העובדות הצעירות הכפופות לו בחיבוקים
3 חריגים.
- 4 מ-נ.א. שמענו כי חיבק אותה ביום הולדתו. לאחר שסירבה לתת לו נשיקה, אף שאל אותה מה תעשה
5 באם יגיע לחדרה במלון, שאלה בעקבותיה ביטלה את השתתפותה בכנס בו עמדה ליטול חלק.
6 גם העדה נ.ר. היתה תחת מרותו של הנאשם, וסיפרה לבית המשפט על שני חיבוקים שחיבק אותה
7 הנאשם: חיבוק אחד צידי ליד החלון וחיבוק נוסף, הפעם חזיתי עת חזר מחו"ל. הנאשם אף התקשר
8 לביתה בשעות הערב וביקש לשתות אצלה קפה.
- 9
- 10 עדויות אלו אכן מחזקות את גרסתה של לי בהיותן משליכות אור על כוונותיו של הנאשם, וסותרות
11 את טענתו בדבר חיבוק תמים ואקראי.
- 12
- 13 **פרק ד' - גרסת הנאשם ועדותו**
- 14 גרסת הנאשם בהודעותיו במשטרה
- 15
- 16 חקירתו של הנאשם בעניינה של לי, התקיימה ביום 15.11.2006.
- 17 במהלכה של ההודעה מיום זה, הרעיף הנאשם על לי שבחים והחמיא לה: "יש לי רק מלים חיוביות
18 להגיז עליה. היא חרוצה, קיבלתי מכתבים לא פעם מחמאות מהציבור..." (ת/10, עמ' 17 שו' 439
19 ואילך).
- 20 לשאלה אם אמר לה "יש לך עיניים יפות" וכן "אם יש לה חבר", השיב כי אינו זוכר. כן השיב
21 שאינו זוכר את אירוע המגירה עליו העידה לי.
- 22 בהתייחסו לחיבוק יום ההולדת אמר הנאשם, כי מדובר בחיבוק וכן בנשיקה על לחיה של לי כאות
23 הערכה על עבודתה בארגון מסיבת יום הולדתו ה-60, וכדבריו:
- 24 "פשוט לבטא את הערכתי ותודתי על העבודה המסורה שלה, לא חיבוק חזק... נישקתי אותה בלחי
25 היזיים על הכתפיים שלה לא היתה לכך שום משמעות מינית... פשוט נשיקה בלחי שביטאה
26 הערכה ותודה... היא לא אומרת שנגעתי לה בצוואר ולא אומרת שנישקתי אותה בצוואר. נדמה
27 היה לה היא בפירוש לא אומרת שנגעתי בה בצוואר או שנישקתי אותה בצוואר... נישקתי אותה
28 אכן בלחי... שהיא זוכה לנשיקה פעם ראשונה... ביום ההולדת שלי כביטוי של תודה... אני מתאר
29 לעצמי שזה הפתיע אותה..." (ת/11, עמ' 20).
- 30

בדלתיים סגורות

1 בה בשעה שהנאשם הרעיף מחמאות על לי, לא התבונן ברוח חיובית על ■■■ מ.ש. וציונה, אלא ראה
2 אותם כחלק בלתי נפרד מחבורת אריה שומר, יריבו, הגם שמעבר להאשמה כללית בגין התנהגות לא
3 נאותה, לא הוסיף דבר ולא הסביר מה פגם מצא בהם.
4

5 עדות הנאשם בבית המשפט

6 בעדותו בבית המשפט, במהלך חקירתו הראשית, תיאר הנאשם כיצד חיבק את לי ביום ההולדת,
7 בצורה פשטנית ועמומה, ללא פרטים עובדתיים נלווים:

8 "לי הגיעה, ..., כדי לתת דיווח אחרון... האווירה היתה מאוד חיובית מאוד נעימה מאוד חופשית,
9 משוחררת. ובסיום הדיווח, אמרה לי מזל טוב, עמדה לצאת, אמרתי לה מגיע לך חיבוק ותודה על
10 כל מה שעשית בתקופה האחרונה.. אני ניגש אליה, מחבק אותה, מנשק אותה בלחי אומר לה שוב
11 תודה והיא יוצאת מחייכת, עם מצב רוח טוב." (עמ' 4470-4471).

12 להזכיר, לי אמרה שהנאשם אמר שמגיע לו חיבוק ואילו הנאשם טען שאמר ל-לי שמגיע לה חיבוק.
13

14 בחקירתו הראשית ובשונה מהתיאור שב-ת/11, השמיט הנאשם את עובדת הנחת ידיו על כתפי לי,
15 והעביר את מרכז הכובד לעבר תיאור האווירה - האווירה היתה משוחררת, הוא היה נלהב ונרגש
16 מעצם האירוע שעמד להתרחש, ו-לי חיתה מחויכת ובמצב רוח טוב, הן לפני החיבוק והן לאחריו
17 כשיצאה מהלשכה, תוך שהוא מתאים דבריו להודעת לי כי חייכה במבוכה.

18 בניגוד לדבריו שהתאפיינו בהעדר זיכרון, לא שלל הנאשם בעדותו את האפשרות ששאל את לי בענין
19 'חברי' במסגרת שיחת חולין על המשפחה (עמ' 4471); לא שלל את האפשרות שצבט בלחיה, (עמ'
20 4471), אף לא שלל אפשרות שהחמיא לה משאמר לה שיש לה עיניים יפות (עמ' 4472).
21

22 לעומת זאת הנאשם הכחיש נמרצות את האמירה "שפתיים חושניות" והדגיש כי: "המושג הזה
23 מעולם ב- 64 שנות חיי לא יצא מפי מעולם" (עמ' 4472).

24 הנאשם אף שלל הנחת ראשו על צווארה של לי וחזר והדגיש כי נישק אותה על לחיה: "המונח הזה...
25 לא היה ולא נברא. אני ניגשתי אליה, נישקתי אותה בלחי, היא טיפה גבוהה ממני, בזה נגמר
26 העסק." (עמ' 4478), כאשר באמירה אחרונה זו ניתן להבין שהנאשם מבקש לרמוז שיכול להיות
27 שבשל הפרשי הגובה ראשו הגיע עד לצווארה של לי, וכך נוצרה שם נגיעה.

28 לשאלה אם רחרח את לי השיב הנאשם לשאלת בא כוחו, תוך שזה האחרון שם את הדברים בפיו:
29 "אני נושם לפעמים." (עמ' 4479), כרומז שאם לי חשה בחררוח על צווארה, הרי שתיתכן האפשרות
30 שנשם והיא סברה בטעות ש'רחרח' אותה.
31

בדלתיים סגורות

- 1 בהמשך אישר הנאשם קיומו של חיבוק, אולם זו הפעם הוסיף אלמנטים האמורים להצביע על
2 הסכמת לי לחיבוק, שכן על פי גרסה זו, היא מסתובבת וחוזרת אליו, וכאמירתו: "אני קם, והיא
3 כבר היתה בדרך לדלת, היא מסתובבת, היא חוזרת אלי, מחייכת, אני ניגש אליה, מחבק אותה,
4 מנשק אותה בלחי, אומר לה שוב תודה והיא יוצאת. מחייכת עם מצב רוח טוב." (עמ' 4471).
- 5 הנאשם לא זוכר קיומו של חיבוק נוסף, אולם לא שלל את האפשרות לכך.
6 באשר לאירוע המגירה, שבחקירה במשטרה לא זכר את קיומו, תיאר בעדותו את האירוע ושיווה לו
7 נופך שגרתי ותמיים.
8
- 9 ניתן להבחין, איפוא, כי במהלך עדותו של הנאשם בחקירתו הראשית חל מהפך מסוים משנראה היה
10 כי הנאשם משתדל "לזרום" עם גרסתה של לי, כשהוא מאמץ מתוכה אך את המוטיבים הניטראליים
11 שאינם מיניים בהגדרתם, נותן להם פרשנות תמימה, ומכחיש את אותם מוטיבים מיניים מובחנים.
12
- 13 הנאשם מאשר קיומו של חיבוק. בהיגד אחד הוא מכחיש את פעולת רחרוח הצוואר ובו בזמן הוא
14 מאשר במרומזו היתכנותה, כאשר לדידו, מדובר בנשימה אשר לי פירשה אותה בטעות כהרחה.
15 הנאשם איננו תוקף בגלוי את אמינותה של לי, ולא טוען שהיא משקרת. בהעריכו כי דבריה של לי
16 יימצאו מהימנים על ידי בית המשפט, מעדיף הנאשם שלא להתמודד עם האירועים הפיסיים
17 כשלעצמם, אלא עם פרשנותם. כך למשל, הוא טוען ש-לי הבינה בטעות שמדובר ברחרוח שעה
18 שמדובר בנשימה רגילה, כך למשל הוא טוען כי לי לא פירשה את החיבוק כמיני, ועתה היא עושה כן
19 לאור השפעתם השלילית של ■■■ מ.ש. וציונה, כמו גם של החוקר, אשר גרמו לה להחריף את עדותה
20 ולהקצינה.
- 21 גם בכך לא היה הנאשם עקבי שכן בחקירה הנגדית חזר הנאשם לגרסתו הראשונית, והכחיש כי
22 חיבק את לי וטען כי איננו זוכר את פרטי החיבוק במדויק, וכדבריו:
23 "אני לא זוכר את הפרטים, אני לא יכול להגיד לכם כן היה לא היה, אני שמתני ידיים על הכתפיים
24 שלה, לא חיבקתי אותה, לא עטפתי אותה. שמתני ידיים על הכתפיים, ובעוצמה ובהתלהבות,
25 נישקתי אותה בהתלהבות בלחי, נגמר העסק..." כשב"כ המאשימה אינה מהפה ושואלת: "החזה
26 שלה היה מוצמד אליך? ת: אני לא זוכר. ש: לפות בידייך... ת: אני לא זוכר... לא יודע." (עמ' 5784)
27
- 28 הגם שגרסתו של הנאשם סותרת את גרסתה של לי באשר לאופן החיבוק, הנאשם איננו אומר בפה
29 מלא כי לי משקרת, ועומד על כך שהאמירה היא שקרית:
30 "ש: ז.א. שמה שאתה אומר לנו כאן, אני רק מסכמת... אבל לי, כשעמדה כאן בבית המשפט את
31 מה ותיארה את מה שהיה ביניכם... לי שיקרה לבית המשפט נכון?
32 ת: אני תיארתי את מה שהיה,

בדלתיים סגורות

- 1 ש: כן,
- 2 ת: ומבחינתי זה האמת וכל האמת.
- 3 ש: ז.א. שהיא משקרת.
- 4 ת: ... שוב, אני לא יודע... האם כשאומרים שהיא משקרת, האם היא משקרת מתוך זדון, האם היא משקרת מתוך... 5
- 6 ת: האמירה הזאת האמירה הזו היא לא נכונה, היא משקרת, 7 ש:
- 8 ת: היא שקרית.. אמירה שקרית,
- 9 ש: אתה רואה זה פשוט, היא משקרת,
- 10 ת: היא אמירה שקרית האמירה הזאת. " (עמ' 5790).
- 11
- 12 הנה כי כן, עדותו של הנאשם באשר לחיבוק יום ההולדת איננה עקבית ומשתנה. הגם שאופן החיבוק על פי עדותו, סותר במפגיע את דבריה של ל', הנאשם אינו טוען כאמור כי ל' משקרת, עמדה שניתן להבין ממנה רק דבר אחד והוא ש-ל' דוברת אמת. מעדותו גם לא ניתן לדעת אם היה חיבוק נוסף או לא, שכן הנאשם לא זכר קיומו של חיבוק נוסף, אך גם לא שלל את היתכנותו. 13 14 15 16 גרסתו של הנאשם, אשר הצטיינה בעממות ובאי זיכרון, לא עולה לכדי תיאור מגובש, וממילא לא ניתן להשתית עליה כל ממצא. 17 18
- 19 **פרק ה – לטענת כבישת העדות**
- 20 אין חולק כי בחקירה הראשונה ת/21 שעסקה בעניינה של א' בבית הנשיא, משנשאלה ל' באם ידוע לה על נשים שהוטרדו על ידי הנאשם, השיבה בשלילה ולא סיפרה דבר על חיבוקה על ידי הנאשם ביום הולדתו. 21 22
- 23 גם בפעם השניה, כש-ל' מוזמנת לחקירה בעקבות מידע מודיעיני אנונימי שהגיע למשטרה לפיו הנאשם הטריד אותה ביום הולדתו, ונשאלת באופן ישיר על כך, היא מספרת על חיבוק שחיבק אותה הנאשם ומתעקשת לומר לחוקר "אני לא קוראת לזה הטרידה כי הוא חיבק אותי." (ת/24 א' שו' 52). 24 25
- 26 רק בחקירות הבאות ובהמשך, בעדותה בבית המשפט, נחשף אט-אט האופי המיני של החיבוק, כמו גם האמירות שהופנו אליה על ידי הנאשם והתרחשותו של חיבוק נוסף. 27 28
- 29 משכך טוענת ההגנה כי אין לקבל את דברי ל' כתורה למשה מסיני, לאור כבישת העדות ולאור הכחשת המעשה בחקירות הראשונות. 30
- 31 איננו סבורים כך.

בדלתיים סגורות

- 1 לי לא הגיעה למשטרה מיוזמתה, אלא בעל-כורחה. לי סירבה לחשוף את מעשי הנאשם והכחישה
2 אותם, ומכל מקום, הכחישה את האופי המיני שבהם. לי חשפה את סיפורה רק משנודע לה כי בידי
3 המשטרה מידע בנושא.
- 4 התנהגות זו אינה נעשית בחלל ריק ויש לה הסבר ברור ומניח את הדעת, מה גם שהכבישה במקרה
5 דגן פועלת לחובת הנאשם משהיא שוללת מניע עלילתי מצד לי ומעידה על חוסר רצון מצדה לפגוע
6 בנאשם. בעת האירוע, לי היתה אישה צעירה כבת ■ שאהבה את מקום עבודתה והבינה כי הגשת
7 תלונה על ידה נגד הנאשם, תביא בהכרח להפסקת עבודתה, ותגרור אותה למערבולת אליה העדיפה
8 לא להיכנס. לי הסבירה כי העדיפה להתמודד בעצמה עם הסיטואציה בדרך אלטרנטיבית של
9 חימנעות ממפגשים עם הנאשם, משידעה שנתרו לו עוד שתי שנות כהונה, ולאור העובדה שבשגרת
10 עבודתה לא עבדה בצמוד אליו ויכולה היתה להרשות לעצמה להימנע מקשר ישיר עמו, ומכניסה
11 ללשכתו. (עמ' 118). רצונה של לי להמשיך בשגרת חייה ולהמשיך ולהחזיק במקום עבודתה, הם
12 שגרמו לה להמעיט מחומרת המעשים ומאופיים המיני, וזו גם הסיבה לקו שנקטה בתחילת
13 חקירתה: "האינסטינקט הראשון שהיה לי, זה שהייתי נסערת... כשבאתי לחקירה, אני
14 פחדתי... ולכן ניסיתי להקטין את זה... בהתחלה ניסיתי להראות אלף פעם שזה לא הטרדה
15 מינית..." (עמ' 138).
- 16
- 17 גם תגובתו של אביה, האדם הקרוב אליה ביותר, לא ענדדה את לי להגיש תלונה נגד הנאשם. אביה
18 של לי ביכר להאמין, חרף התרשמותו ממצבה הנפשי הנסער, כי מדובר בחיבוק שאינו נושא גוון מיני,
19 וכדבריו: "אז מה נותנים לך חיבוק מדי פעם." (ת/37).
- 20 לי גם חסה על הנאשם והתרגשה מכך שפרץ בבכי בפניה ונראה לה כהתבטאותה כ"שבר כלי".
- 21
- 22 לטעמנו, אף שהדברים מעולם לא נאמרו על ידה באופן מפורש וברור, לי גם חששה מהנאשם ורום
23 מעמדו. צפיה בדיסקים שתיעדו את חקירתה של לי, לא מותירים ספק בחששה הברור מפני הנאשם,
24 חשש שליווה אותה כמעט לאורך כל חקירותיה במשטרה. (ראה במיוחד דבריה בעמ' 24 ל-ת/29א).
- 25 חשש זה נחשף ביתר-שאת בתגובתה של לי לאחר שיחת השיבוש, בהימלטותה לחניית בית הנשיא
26 וחיפושה אחר מקום מסתור בין המכוניות החונות. נעיר כי גם ציונה התרשמה ש-לי לא רוצה
27 להתלונן מפני שהיא חוששת מן הנאשם.
- 28
- 29 החסברים, כפי שפורטו לעיל, לכבישת הגרסה, יש בהם כדי להניח את דעתנו ואיננו רואים באי
30 הגשת תלונה מיידית על-ידי לי משום כבישת גרסה שהפוגמת באמינות הגרסה, או ממעיטה ממנה.
- 31
- 32

בדלתיים סגורות

- 1 **פרק ו' - לטענת העלילה והשפעת גורמים זרים על לי**
- 2 (א) אף שהנאשם התקשה במהלך חקירתו הנגדית לכנות את לי שקרנית, לא הפריע הדבר
- 3 לסנגוריו, במסגרת סיכומיהם שבכתב (עמ' 9 לסיכומי ההגנה), לתאר את לי כשקרנית, מניפולטיבית,
- 4 "שחקנית" וכן שמות תואר נוספים.
- 5 התרשמותנו מ-לי הינה בדיוק הפוכה.
- 6 לי היתה מוכנה למחול לנאשם. היא חסה עליו ולא רצתה כלל להרע לו. רק משהבינה כי אין מנוס
- 7 וכי עליה לספר את האמת, גוללה בפני החוקרים את שאירע.
- 8
- 9 דבריה של לי בחקירתה מיום 8.10.2006 בנושא שיחת השיבוש מלמדים יותר מכל על כי אינה
- 10 מעלילנית ואינה שקרנית אלא ההפך הגמור מכך. לקראת סיום החקירה משתפת לי את החוקר
- 11 בתחושותיה וביסורי המצפון שהיא חשה לאחר שמסרה עדות שעשויה לפגוע בנאשם:
- 12 "אני מרגישה צבועה... הוא מתחיל לבכות... עם דמעות... שהחיים שלו נהרסים וש... הוא לא יודע
- 13 למה אנשים נטפלים אליו... ואני עומדת כאילו ואני אומרת כאילו, אלוהים אני בצד הזה או ב...
אני לא יודעת איפה אני... אני לא בצד, בשום צד ומצד שני..."
- 14 רונן: את בצד של האמת...
- 15 לי: כן אבל מצד שני אני לא רוצה להיות... אתה יודע, מאלה שעושים את הרע לאנשים..."
- 16 (ת/א, עמ' 24-23).
- 17
- 18
- 19 לי חסה על הנאשם, משזה פרץ בבכי בפניה וסיפר לה על צרותיו, ולא רצתה להימנות על אלו
- 20 "שעושים את הרע לאנשים". האם כך תתנהג עדה שקרנית, מעלילה שמגלה אמפתיה כלפי הנאשם
- 21 ולתחושותיו בשעתו הקשה?
- 22
- 23 (ב) ההגנה מונה מספר מניעים לעלילה שהעלילה לי עליו, אולם לא מצאנו בהם כל ממש וכפי
- 24 שיפורט להלן:
- 25 **המניע הראשון** - הוא מניע כספי - על חשבונה של לי הוטל עיקול מטעם מס הכנסה ויכול כי מדובר
- 26 בלחץ מכוון של רשויות האכיפה שנועד להשפיע על לי להפיל. עיון בתשובתו של הנאשם בעמ' 5299 מראה כי מדובר בתירוץ בדיוני ערטילאי, שאין לו כל אחיזה
- 27 במציאות, ואשר נוצר אך בהבל פיו.
- 28
- 29 כן טען הנאשם "שקרו דברים לא חוקיים בתשלום המשכורת שלה". (עמ' 5800) ברמזו שהמדינה
- 30 "קנתה" את עדותה של לי בכסף, ללא כל תימוכין להאשמה נטולת יסוד זו.
- 31

בדלתיים סגורות

- 1 המניע השני – לחץ תקשורתי והשפעת גורמי התביעה על לי בעקבותיו "החיבוק התמים הפך להיות
2 פתאום סעיף באישום" (דברי הנאשם בעמ' 4486). מדובר באמירה סתמית שנאמרה בחלל ריק ללא
3 כל תימוכין.
- 4 המניע השלישי – התערבות גורם שלישי. הנאשם טוען כי הרענונים בפרקליטות גרמו ל-לי להחריף
5 את תיאוריה. "אין לנו פה הקלטות, אין לנו תמלולים, אנחנו לא יודעים מה קרה ברענונים, אנחנו
6 לא יודעים... אין לי ספק שפה גורם שלישי התערב." (עמ' 5797-5800).
- 7 כשנשאל הנאשם הכיצד מתיישב מניע זה עם העובדה שהרעיף על לי מחמאות אינספור בהודעתו
8 ת/11, השיב: "רק מחמאות יש לי להגיד עליה", והדברים מדברים בעד עצמם.
- 9
- 10 א) טענה נוספת בפי ההגנה ולפיה החוקר רוני, שחקר את לי, "סייע" לה לבנות את גרסתה
11 הסופית ו-לי שיתפה פעולה עמו, תוך שהיא מושפעת מהפרסומים בתקשורת שגרמו לה להבין
12 בדיעבד כי הוטרה על ידי הנאשם
13 אין לקבל טענה זו.
- 14 צפיה והאזנה לחקירותיה המוסרטות והמוקלטות של לי, מגלה כי כאשר נדמה, לכאורה, מקריאת
15 תמליל ההודעה כי לי הודרכה, או כי הושמו מילים בפיה על ידי החוקר רוני, הרי מלמדת ההסרטה כי
16 חלק מהדברים הודגמו על ידי לי בתנועות ידיים וגוף, תנועות שהתמליל "העיוור" אינו משקף. ככל
17 שחזרנו וצפינו ושמענו את מחלך חקירתה של לי במשטרה, כך השתכנעו באמיתות הגרסה,
18 בעצמאותה ובאי היותה מושפעת על ידי החוקר. נדגים:
- 19 בהודעתה מיום 18.9.2006 (ת/24) לאחר שהחוקר אומר ל-לי כי הוא יודע יותר דברים משהיא
20 חושבת, וכי מחומר החקירה עולה כי הוטרה על ידי הנאשם, משיבה לי: "אני לא קוראת לזה
21 הטרדה כי הוא חיבק אותי." (עמ' 3), אולם כשהיא מדגימה לבקשת החוקר את אופן החיבוק, היא
22 שולחת שתי ידיים לפנים בתנועת חיבוק מלא, תנועה שהחוקר מתאר אותה אחר כך במילותיו שלו
23 "מקדימה". מש-לי מתבקשת לתאר שוב את החיבוק, היא קמה משולחן החקירה ומדגימה בשפת
24 גוף את מהלך הדברים.
- 25 לי מקפידה לדייק בתיאוריה, ומסרבת לאשר פרטים שאינה בטוחה בהם. כך למשל, בדברים
26 שנרשמים מפיה בעמ' 15 לתמליל, כאשר לי נצמדת לתיאור המלל שיצא מפי הנאשם ושוללת הצעת
27 תיאור שאינו תואם את הזיכרון שלה:
- 28 "ש: בסדר, אוקי, אז אני כותב ככה.. באותו יום נכנסתי ללשכתו עמדתי לצאת מהלשכה
29 ואמרתי... מזל טוב נכון?... הוא קם,
30 ת: לא, הוא שאל אותי אם אפשר... הוא אמר לי מגיע לי... משהו כזה...
31 ש: ... הוא אמר לך מגיע לי,
32 ת: חיבוק, או אפשר... " (עמ' 15).

בדלתיים סגורות

- 1 לי גם שוללת את האפשרות שהנאשם נשק לה, למרות שהנאשם בעצמו מדבר על נשיקה, וכשהיא
2 אומרת שהיא "קפאה" על מקומה, לי מדגימה כיצד קפאה על מקומה כשידיה לצדי גופה.
3 טענת ההגנה כי הדגמת לי בדבר של הושטת ידיה קמעא קדימה, מתיישבת עם האפשרות כי ידיה של
4 לי הונחו על מותניו של הנאשם בעת החיבוק, היא טענה שאין לה על מה לסמוך, כאשר אפילו
5 הנאשם עצמו אינו טוען אותה!
6
7 דוגמא נוספת מהווה תשובת לי לשאלת החוקר אם הופתעה על ידי החיבוק, ואף שהשיבה בחיוב,
8 מיד הוסיפה כי זה יהיה אבסורד לומר שהופתעה, שכן הנאשם שאל אותה אם אפשר לחבק אותה,
9 ומכך ניתן להבין כי לא היתה צריכה להיות מופתעת. דברים אלו מלמדים על מידת הדייקנות בה
10 נקטה לי בעת תיאורה את האירוע, בין במלל שהוחלף במהלכו ובין בהדגמות שנעשו, משאינה נענית
11 לכל הצעה או אמירה שיוצאת מפיו של החוקר.
12
13 אנו דוחים גם את טענת ההגנה לפיה המונח "נסערת", בו השתמשה לי כדי לתאר את מצבה שעה
14 שיצאה מלשכת הנאשם לאחר החיבוק, הושם בפיה על ידי החוקר עצמו, משזה שאל אותה האם מי
15 מאנשי הלשכה ראה אותה כשיצאה נסערת מלשכת הנשיא. מעקב אחר מהלך החקירה מלמד כי
16 **בשלב מוקדם יותר** בחקירה כבר תיארה לי את תגובתה לאירוע באמירה "**בהתחלה נבהלתי**" (עמ' 9).
17 (5). וכך גם בהמשך: "**אני מאוד נבהלתי באותו יום**" ואף הדגישה זאת בתנועות ידיה (עמ' 9).
18 בהמשך היא מוסרת תיאור דומה ואומרת: "**בהתחלה נרתעתי ונבהלתי**". (עמ' 13). כן אישרה כי
19 **בכתה** וכי "**אני לא הבנתי קודם כל מה קורה, הייתי כזה.. היה לי בלאק אווט כשיצאתי**" (עמ' 13)
20 וכן "**מ.ש. ראה אותי יוצאת ככה כמו אחרי מלחמה...**" (עמ' 14).
21 תיאורים אלה שבאו מפיה של לי עצמה המתארים את המצב הנפשי בו היתה נתונה מיד לאחר
22 האירוע, עוד בטרם דיברה עם איש, אינם שונים בתוכם מהמלה "נסערת" בה נקט החוקר,
23 ומבחינתנו מדובר בהיינו-הך.
24 כאשר נשאלה לי אם הנאשם עשה דבר מה נוסף מעבר לחיבוק היא השיבה כי חשה שהנאשם ניסה
25 לרחרר אותה. "**הוא לא בגובה שלי, הוא נמוך אז הראש שלו הגיע קצת לפה** (מצביעה לעבר
26 צווארה). "**והוא כאילו... אני הרגשתי שהוא מנסה לרחרר אותי**". (ת/29/5, עמ' 15).
27 מצפיה בדיסק עולה כי לי **סימנה בידה על צווארה**, עוד לפני שהחלה לענות במלל. הסימון הוא על
28 צווארה מתחת לאוזן. לי הגבוהה מתקשה לתאר במלל מה בדיוק התרחש על צווארה. הדבר ברור
29 לנו שכן בתנוחה שתיארה לי קשה לראות מה עשה הנאשם בדיוק באותו מקום נסתר מעינה, אך היא
30 בהחלט יכלה לחוש בהצמדת פניו/אפו של הנאשם אל צווארה והרחתה. החוקר שאינו מצליח להבין
31 את התיאור ולהעבירו עלי כתב, מבקש לעשות את ההדגמה תוך שימושו הוא בבקבוק מי עין
32 המדמה אותו לגוף אישה, ואין בכך כל פסול.

בדלתיים סגורות

- 1 ל' מעבירה לנו את תחושותיה הסנסוריות כאשר היא מדגימה את פעולת 'ההרחה' שעשה הנאשם,
2 תוך המחשת פעולת שאיפה שנשמעת היטב בדיסק החקירה (עמ' 16), אך לא מופיעה בתמליל.
3
- 4 הדגמות אלו אינן עולות בקנה אחד עם טענת "הובלתה" ע"י החוקר.
5
- 6 (ד) עוד טענה ההגנה כי תגובותיהם של ■■■ מ.ש. וציונה, שראו בחיבוק יום ההולדת משום מה
7 הטרדה מינית, השפיעו על מצבה הנפשי של ל', באופן שקשה לעמוד על מצבה הנפשי בלא השפעה זו.
8 לא מצאנו תימוכין גם לטענה זו.
- 9 נכון הדבר כי גם לדברי ל' עצמה, תגובתם של השניים 'הלחיצה' אותה. אולם, מתיאוריה שלה עולה
10 כי כבר כשיצאה מחדרו של הנאשם, נראתה מבוהלת. " ■■■ מ.ש. רואה אותי יוצאת ככה כמו
11 אחרי מלחמה, אז הוא... לקח אותי, דיבר איתי... ברגע שהם באו ודיברו איתי זה יותר הלחיץ אותי
12 להבין שקרה פה משהו שאסור שיהיה..." (עמ' 14).
13
- 14 (ה) עוד נטען על ידי ההגנה כי שאלות החוקר הן שגרמו ל-ל' לחוסף עוד חיבוק על חיבוק יום
15 ההולדת, אלא שצפיה בדיסק החקירה ושמיעת המלל סותרות טענה זו.
16 החוקר שואל את ל' אודות חיבוק יום ההולדת, ובאם אמר לה הנאשם דברים במהלך אותו חיבוק.
17 או אז עולה מפיה ביזמתה שלה אפשרות התרחשותו של 'החיבוק הנוסף', ללא כל קשר לתוכן
18 השאלה:
- 19 "רונן: הוא אמר לך משהו תוך כדי? הוא אישית אמר משהו?
20 ל': אני... לא זוכרת... אבל... אני לא זה... אני זוכרת ש... אה... שהוא אמר לי באיזושהי
21 סיטואציה,
22 רונן: זאתי או אחרת?
23 ל': או זאת או שהוא חיבק אותי פעם אחרת, אני לא זוכרת מה...
24 רונן: ...מה זה, הוא חיבק אותך עוד פעם?
25 ל': אז זהו, אני לא יודעת אם זה היה באותה סיטואציה.
26 רונן: כן
27 ל': אני... אני זוכרת שהוא אמר לי פעם אחת תחבקי אותי חזק, חזק יותר,"
28 (ת/29א, עמ' 17).
- 29 מכאן שהחיבוק הנוסף עולה, ביזמתה של ל' ולא משום שהחוקר ניתב אותה לכך.
30 לא מצאנו, איפוא, כל ממש בטענת העלילה.
31 אף לא מצאנו כי עדותה של ל' הושפעה והוקצנה ע"י גורמים זרים.
32

בדלתיים סגורות

פרק ז' - חיבוק נוסף - היה או לא היה

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31

כעולה מהמצוטט בעמ' 17 ל-ת/א, דבר "החיבוק הנוסף" 'נפלט' בלי משים מפיה של לי במהלך חקירתה. משמבקש החוקר לעמוד עם לי על פרטי התרחשותו של אותו חיבוק נוסף, טוענת לי שאינה זוכרת בוודאות חיבוק נוסף, וכל שהיא מוכנה לומר הוא שבעקבות אירוע כלשהו שאינה זוכרת, אולי 'חיבוק נוסף', או אולי הידרשותה לעבודה בלשכה בקרבת הנאשם, היא יצאה לחופשת מחלה למשך שבוע.

בהודעתה זו לי חוזרת ומדגישה כי אינה זוכרת בוודאות אם אכן היה חיבוק נוסף. גם בהודעתה מיום 12.3.2007 ת/א33, לי חוזרת על כך כי אינה בטוחה שהיה חיבוק נוסף, אך הפעם מסייגת את אי זכירתה, ומוסיפה שאם אכן היה חיבוק נוסף, הרי שאופיו היה סתמי, בשונה מחיבוק יום ההולדת, וכדבריה: "ואני זוכרת אם היה חיבוק שהייתי... עבדתי עם הנשיא בלשכה... אני לא זוכרת אם זה היה ביום הולדת או אחריו אני רק זוכרת שאמרתי לא יכולה להמשיך ככה ולקחתי שבוע מחלה... אם היה זה היה חיבוק... זה היה חיבוק, הוא לא נישק אותי, לי: היה... היה חיבוק אבל זה היה חיבוק סתמי הוא... לא כמו ביום הולדת..."

וכן:
"לא יודעת אם זה היה לפני היום ההולדת אחרי היום ההולדת, אין לי מושג. אבל זה היה חיבוק לא כמו שביום הולדת." (ת/א33, עמ' 7)

לי, שאט-אט נוטשת את עמדתה הראשונית לפיה היא לא זוכרת בוודאות קיומו של חיבוק נוסף, ממקמת את אותו חיבוק נוסף לאחר חיבוק יום ההולדת וכדבריה: "אני חושבת שהחיבוק היה אח"כ אבל אני... אל תתפוס אותי במלה אני ממש לא זוכרת." (עמ' 8 ש' 142).

דבר התרחשותו של החיבוק הנוסף הופך להיות וודאי יותר בהודעתה ת/א33: "כן זה היה שתיים.. אני לא רוצה סתם לומר ולהגדיל ולהרחיב."

התפתחות גרסתה של לי בכל הנוגע לחיבוק הנוסף, תואמת להתפתחות גרסתה הכללית, עת בתחילת הודעותיה במשטרה נקטה בהכחשה כללית, כאשר טיפין-טיפין מסרה פרטים נוספים. בעדותה בבית המשפט כבר מופיעה גרסה מלאה על פרטיה ונסיבותיה.

כך גם בענין החיבוק הנוסף. בתחילה לי אומרת שהיא איננה זוכרת אם היה חיבוק נוסף, לאחר מכן היא כבר מתארת את אופי החיבוק הנוסף ומתי התרחש הגם שהיא שוב מסייגת את דבריה בחוסר וודאות, עד כי בעדותה בבית המשפט היא זונחת את ניסיון ההכחשה ומגוללת בפני בית המשפט את אשר אירע.

בדלתיים סגורות

- 1 משאב בית הדין, כבי' השופט קרא, שואל את לי' אם בכלל היה חיבוק נוסף מעבר לחיבוק יום
- 2 ההולדת, משיבה לי', ללא היסוס, בחיוב:
- 3 "כבי' השו' קרא: בואי נתחיל מזה. היה חיבוק נוסף, חוץ מהחיבוק שדיברת עליו מהבוקר עד
- 4 עכשיו.
- 5 העדה לי': כן... זה קרה בלשכה, גם אחרי, בשעה שעבדתי איתו... זה היה אותו חיבוק, ורק בלי,
- 6 הוא לא שם את ה... עו"ד ר. עמיאל: את הראש, ת: את הראש עלי. ש: אותו חיבוק את מתכוונת
- 7 מהבחינה של הידיים ת: כן". (עמ' 85 לפרוטוקול).
- 8 "אמרתי שהיה עוד פעם אחת בוודאות". (עמ' 266 לפרוטוקול).
- 9 "אני זוכרת שהיה עוד חיבוק אחד בוודאות". (עמ' 267 לפרוטוקול).
- 10 בשלב זה, לא זרבלבד ש-לי עונה בהחלטיות שאכן היה חיבוק נוסף, ללא כל הסתייגויות בדבר זיכרון
- 11 לא מדויק, היא אף מתארת אותו על פרטיו: "זה היה חיבוק, שהוא הצמיד את החלק העליון אלי,
- 12 והראש לא היה, זאת אומרת ממש רק חיבוק". (עמ' 85 לפרוטוקול).
- 13 הגם ש-לי איננה יכולה למקם את אמירת הנאשם "חזק יותר", האם נאמרה במהלך חיבוק יום
- 14 ההולדת או שמא במהלך החיבוק הנוסף, לי מעידה כי בחיבוק הנוסף הנאשם הידק את ידיו עליה,
- 15 ואף חיבק אותה בפועל חזק יותר, וכדבריה: "אני לא יודעת, רק באותו רגע הוא חיבק אותי יותר
- 16 חזק, הוא כן הידק את הידיים שלו אלו יותר". (עמ' 86 לפרוטוקול).
- 17 לי גם מאשרת, את עיתוי החיבוק הנוסף, אשר במהלך חקירתה במשטרה הובע רק כקברה, ואומרת
- 18 כי החיבוק הנוסף התרחש לאחר חיבוק יום ההולדת, ולא לפניו. (עמ' 131-130 לפרוטוקול).
- 19
- 20 לי חוזרת ומסבירה מדוע לא סיפרה על החיבוק השני בחקירתה במשטרה ומשנשאלה עליו השיבה
- 21 בצורה עמומה וסתמית, והיא מתרצת זאת בנימוק, שחזר ועלה לכל אורך עדותה, לפיו: "כי לא
- 22 רציתי, שוב פעם, שזה יהפוך למשהו יותר היסטרי". (עמ' 166 לפרוטוקול) וכן:
- 23 "כי אני לא רוצה להיות שמה... (עמ' 171).
- 24 "אני אמרתי לך את זה כבר קודם, גם אחרי החקירות, כל הזמן הזה, ניסיתי תמיד לצאת... זה
- 25 השלב שעדיין לא הגישו את כתב האישום. כל הזמן הזה, ניסיתי לצאת מכל הסיפור הזה". (עמ' 187 לפרוטוקול).
- 26
- 27
- 28 הנה כי כן, קיומו של החיבוק השני הפך לוודאי, ולא קיים כל ספק בדבר התרחשותו.
- 29 לא זו אף זו. בפני בית המשפט הובא גם תיאורו של אותו חיבוק נוסף, אשר דמה למעשה לחיבוק יום
- 30 ההולדת, למעט הנחת הראש על צווארה של לי ורחרוחה. אף למדנו על מיקומו של החיבוק הנוסף,
- 31 שהתרחש לאחר חיבוק יום ההולדת, לאחריו נטלה לי חופשת מחלה.

בדלתיים סגורות

- 1 בניגוד לעמדת ההגנה, הפרטים שמסרה לי הינם מספקים על מנת לקבוע את אופיו של החיבוק
- 2 הנוסף ולהכריע בשאלה אם הוא עולה לכדי עבירה, אם לאו.
- 3
- 4 נציין בהקשר זה כי לא ירדנו לאומד דעתה המדויק של התביעה באשר לעבירה שהיא מבקשת לייחס
- 5 לנאשם בגין החיבוק הנוסף, האם מעשה מגונה או שמא הטרדה מינית, הגם שההגנה, כעולה
- 6 מסיכומיה, התבוננה על כתב האישום כזוה המייחס לנאשם עבירת מעשה מגונה גם בגין החיבוק
- 7 הנוסף.
- 8 התבוננות על שני החיבוקים שחיבק הנאשם את לי במסגרת האישום השלישי ועל החיבוק שחיבק
- 9 הנאשם את ה' במסגרת האישום השני, מעלה כי החיבוק הנוסף של לי והחיבוק של ה' הינם דומים
- 10 למדי, והם שונים מהותית מחיבוק יום ההולדת שהתאפיין במיניות בוטה יותר, לאור הנחת ראשו
- 11 של הנאשם על צווארה של לי ורחרוחה תוך כדי כך.
- 12
- 13 אין אנו סבורים כי בחיבוק הנוסף נתקיימו התנאים הנדרשים להרשעה במעשה מגונה, משלא
- 14 הוכחה הכוונה הפלילית הדרושה, דהיינו - אחת משלוש המטרות הנקובות בסעיף 348(ו) לחוק
- 15 העונשין: גירוי מיני, או סיפוק מיני או ביזוי מיני, כפי שעשה במסגרת חיבוק יום ההולדת.
- 16
- 17 יחד עם זאת, נחה דעתנו כי בחיבוק השני כשל הנאשם במעשה הטרדה מינית, בהינתן העובדות
- 18 הבאות אשר אינן שנויות במחלוקת:
- 19 (א) החיבוק הנוסף הינו אירוע שלישי במספר במסגרת ההתייחסויות של הנאשם, אם במלל
- 20 ואם במעשה, כלפי לי והנושאות אופי מיני, כאשר ההתייחסות הראשונה מתבטאת
- 21 באמירה "שפתיים חושניים", ההתייחסות השנייה מתבטאת בחיבוק יום ההולדת,
- 22 וכאשר החיבוק הנוסף הינו התייחסות שלישית.
- 23 כבר ציינו שהתייחסות משמעה הן במלל והן במעשה.
- 24 (ב) בין הנאשם לבין לי היו קיימים בעת הרלוונטית יחסי עבודה, והאמירה, כמו שני
- 25 החיבוקים, נעשו עת לי עבדה בלשכתו, תוך ניצול מרותו עליה.
- 26 (ג) החיבוק הנוסף נשא אופי מיני כעולה מהנסיבות אותן תיארה לי, דהיינו חיבוק חזיתי,
- 27 הצמדה חזה לחזה, שילוב הידיים מאחורי גבה של לי והידוק עוצמת החיבוק.
- 28 הנה כי כן, החיבוק הנוסף נעשה במסגרת "התייחסויות חוזרות" שהופנו ל-לי ואשר התמקדו
- 29 במיניותה.
- 30 התביעה היתה מופטרת מלהוכיח כי לי הראתה לנאשם כי איננה מעוניינת בחיבוק הנוסף, לאור
- 31 הוראת סעיף 3(א)(6) לחוק למניעת הטרדה מינית, הקובע כי בהינתן יחסי עבודה וניצול מרות,

בדלתיים סגורות

1 החטרדה המינית תיחשב ככזו "גם אם המוטריד לא הראה למטריד כי אינו מעוניין בהצעות או
2 בהתייחסויות האמורות."

3 מכל האמור לעיל עולה, כי הנאשם אכן חיבק את לי חיבוק נוסף ומשעשה כן, כשל בעבירת הטרדה
4 מינית.

6 פרק ח' – התבטאויות הנאשם

7 התביעה לא מסתפקת בעתירתה להרשיע את הנאשם בעבירת מעשה מגונה בגין חיבוק יום ההולדת,
8 אף לא בעתירתה להרשיעו בעבירת מעשה מגונה ו/או הטרדה מינית בגין החיבוק הנוסף, והיא
9 מבקשת מבית המשפט להרשיע את הנאשם בעבירת הטרדה מינית, גם בגין מקבץ התבטאויות
10 בעלות אופי מיני אותן אמר ל-לי בהזדמנויות שונות.
11 נבחן, איפוא, מה הן האמירות אותן אמר הנאשם ל-לי.

12
13 בהודעתה ת/24א משנשאלה על התבטאויות הנאשם, או על מעשים נוספים מעבר לחיבוקים, השיבה
14 לי: "גם אם זה כן זה היה, כאילו כאות את חמודה או צביטה בלחי, צביטה פה, כאילו אתה יודע."
15 (עמ' 6 שוי 133-135), תוך שהיא משייכת את הצביטה בלחי לנסיבות קבלת מכתב תודה על עבודתה.
16 לדבריה, הדבר קרה פעם אחת, לפני הרבה זמן בתחילת עבודתה "זה היה ממש מזמן". כן מציינת
17 כי היו אמירות שנאמרו לה אגב תספורת חדשה או אירוע אחר: "נגיד, הייתי אחרי אירוע ועשיתי
18 פן או משהו כזה אז איך הוא אמר לי התגנדרת היום או כל מיני שטויות כאלה." (עמ' 16).
19 בהודעתה ב-ת/29א הוסיפה את האמירות: "נו מה עם חבר" (עמ' 13), וכן "עיניים יפות".
20 ובראיון בפרקליטות מחוז י-ם ת/34 – מספרת לי כי הנאשם אמר לה שיש לה "עיניים יפות", וכן
21 שאל 'מה עם חבר', 'מה עשתה במוצ"ש".

22
23 בנוגע לכל האמירות לעיל, אמרה לי כי לא ראתה בהן כל דבר מטריד, וכדבריה: "ש. לא. ראית בזה
24 מה, ראית בזה פגיעה, משהו טורדני? ת. לא." (עמ' 135 לפרוטוקול).

25
26 ב-ת/37 – מספרת לי לראשונה על התבטאות הנאשם כלפיה באמירה: "שפתיים חושניות",
27 וכשנשאלה מדוע הסתירה אמירה זו ולא סיפרה אודותיה בחקירותיה הקודמות, השיבה שעשתה כן
28 במכוון וזאת משום שלא רצתה להיות מתלוננת.

29 לי סיפרה כי אמירה זו נאמרה עת ישבה עם הנאשם בלשכתו ועבדה עמו עד שעה מאוחרת, וכי בה,
30 להבדיל מן האחרות, ראתה משהו מטריד. לי זכרה כי אמירה זו נאמרה לה לפני שהתרחש חיבוק
31 יום ההולדת, וכדבריה:

32 "ש. עכשיו, נגיע, אבל נחזור לזה אחר כך, השפתיים החושניות."

בדלתיים סגורות

- 1 ת. כן.
- 2 ש. לפני או אחרי?
- 3 ת. לפני. " (עמ' 135 לפרוטוקול).
- 4
- 5 ל' אישרה כי אחרי האמירה "שפתיים חושניות" לא אירע דבר, ולא היה לכך כל המשך, וכדבריה:
- 6 "ש. ואחרי זה, היה לזה המשך, הוא אמר משהו,
- 7 ת. לא.
- 8 ש. נגיד, כמו הייתי שמח לנשק אותך,
- 9 ת. לא. " (עמ' 136 לפרוטוקול)
- 10 ל' לא סיפרה על אמירה זו לאיש.
- 11
- 12 בשים לב למבחן האדם הסביר ובעיני לב לתכלית החקיקה, נראה לנו כי יהא זה מרחיק לכת
- 13 להחשיב כהטרדה מינית אמירות בודדות כמו למשל: "את נראית יפה היום" או "יש לך עיניים
- 14 יפות" משאלו, במשמעותן הרגילה, נעדרות גוון מיני, בתנאי כמובן, שנאמרו במנותק ולא בצוותא
- 15 חדא עם מעשה העלול להתפרש כמיני, או עם אמירות נוספות בעלות גוון מיני.
- 16 אמירות כאלו יכולות בהחלט להיאמר על רקע תמים, ומשלא הוכח שנקשרו לאירוע חריג כזה או
- 17 אחר, ומש-ל' עצמה הצהירה כי לא ראתה בהן כל פסול, איננו סבורים כי האמירות עולות לכדי
- 18 עבירה פלילית.
- 19
- 20 ובאשר לאמירה "שפתיים חושניות". אמירה זו שונה לפאזרה במהותה מהאמירות לעיל, משהמילה
- 21 "חושנית" נתפסת בעיני המתבונן מן הצד, האדם הסביר, כמילה השייכת לתחום האינטימי/מיני.
- 22 יחד עם זאת, עדיין יש לבחון את ההקשר בו נאמרה, והאם האמירה מהווה ישות עצמאית בעלת כוח
- 23 חיות משלה, המצמיחה עבירה, או שמא היא מהווה רק נסיבה המשליכה על פרשנות מעשים שנעשו
- 24 אחריה.
- 25
- 26 בעדותה של ל' לא ניתן מענה מספק באשר לנסיבות האמירה, באיזה הקשר ועל מה שוחחו היא
- 27 והנאשם באותה עת. יתרה מכך, ל' העידה כי מדובר באמירה בודדת שלא לוותה באמירה נוספת או
- 28 במעשה נוסף, וכי האמירה לא נאמרה לה במעמד החיבוקים, כי אם זמן מה לפני חיבוק יום
- 29 ההולדת.
- 30 ההשלכה המעשית שיש ליתן, איפוא, לאמירה זו, מתבטאת בכוחה הפרשני ביחס למעשים שנעשו על
- 31 ידי הנאשם לאחר מכן, ובהבהרת הנסיבות בהן נעשו אותם המעשים.
- 32

בדלתיים סגורות

- 1 פרק ט' - ההיבט המשפטי
- 2 הטרדה מינית
- 3
- 4 המצב המשפטי בסוגיית הטרדה מינית תוך ניצול יחסי מרות, כמו גם טענות ההגנה בהקשר זה, כבר
- 5 נסקרו על ידינו בהרחבה בעניינה של המתלוננת ה' באישום השני, ומשכך לא נחזור על כך.
- 6
- 7 מעשה מגונה
- 8 בגין חיבוק יום ההולדת מואשם הנאשם בעבירה לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין, שזו לשונו:
- 9 **"העושה מעשה מגונה באדם בלא הסכמתו אך שלא בנסיבות כאמור בסעיפים קטנים (א) (ב) או**
- 10 **(ג), דינו - מאסר שלוש שנים".**
- 11 סעיף 348(ו) מגדיר מהו מעשה מגונה, וזו לשונו:
- 12 **"בסימן זה, "מעשה מגונה" - מעשה לשם גירוי, סיפוק, או ביזוי מיניים".**
- 13 1. להתגבשות העבירה שבסעיף 348(ג) נדרשת הוכחתם של שלושה יסודות: יסוד ביצוע
- 14 המעשה המגונה, יסוד העדר הסכמה מצד המוטרת או המוטרת וכן מודעותו של המטריד להיעדר
- 15 ההסכמה כאמור, או עצימת עיניו.
- 16
- 17 בעש"מ 6737/02 מדינת ישראל נ' זקן פ"ד נז(2) 312 (2003) (להלן: "עניין זקן") קבעה כבוד השופטת
- 18 בייניש (כתוארה דאז) כי "הגדרה זו קובעת רכיב התנהגותי רחב ביותר בהיקפו - "מעשה". אופיו
- 19 ה"מגונה" של המעשה נובע מהמטרה הנלווית לעשייתו - "לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים".
- 20 מדובר בשאיפה סובייקטיבית הנושאת אופי מיני בלא שנדרשת התקיימותה של תוצאה, לפיכך
- 21 אין הכרח להוכיח כי המטרה של "גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים" התממשה בפועל." (שם, עמ' 326).
- 22
- 23 בע"פ 6255/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(3) 168 (2004), נקבע כי היסוד העובדתי בעבירה הוא
- 24 מעשה הנתפס כמגונה בעיני האדם הסביר, כאשר המעשה נעשה למטרה של גירוי, סיפוק או ביזוי
- 25 מיני, כפי שמורה סעיף 348(ו) לחוק. עוד נקבע כי היסוד העובדתי והיסוד הנפשי משפיעים זה על זה
- 26 (שם, עמ' 177).
- 27 באותו עניין עמד כבוד השופט חשין על משמעות המונח מעשה מגונה בקובעו כי יש " לגזור את
- 28 הגנות שבמעשה פלוני מאותו מקום שמושג המעשה המגונה בא אלינו, דהיינו מתוך השקפות
- 29 החברה באשר להיותו של מעשה פלוני מעשה מגונה. המבחן הוא "מבחן אובייקטיבי, מעשה שעל
- 30 פניו קיים בו אלמנט מגונה על-פי השקפות החברה בה מתבצע המעשה", או "מעשה, אשר יש בו
- 31 על פניו אלמנט של מיניות גלויה, ואשר לפי אמות מידה אובייקטיביות של מתבונן מן הצד, של

בדלתיים סגורות

1 האדם הממוצע, ייחשב לא הגון, לא מוסרי, לא צנוע": השופט ד' לוי ב"פ 616/83 פליישמן נ'
2 מדינת ישראל (פרשת פליישמן [5]), בעמ' 457, 458... " (עמ' 177-176).

3
4 2. בעניין זקן, שם נדונה עבירה של מעשה מכוח סעיף 3(א)(2) לחוק למניעת הטרדה מינית,
5 נקבע כי "בנסיבות מסוימות גם מעשה הנראה לכאורה תמים כשהוא לעצמו, יקיים את היסוד
6 ההתנהגותי בהגדרה, אם ההקשר שהוא בוצע בו ומכלול נסיבות העניין שוללים את אופיו התמים
7 ופוגעים בערך המוגן באיסור (השוו דבריי ברע"פ 7153/99 אלגד נ' מדינת ישראל [4], בעמ' 754
8 וראו ההפניות המובאות שם). יפים בעניין זה דבריו של השופט זמיר בעש"מ 6713/96 בן אשר
9 הנ"ל [1]:

10 "מחמאה, שיחה על נושא מיני, מגע גופני, ואפילו חיבוק או נשיקה, לא בהכרח יש להם אופי
11 מיני. הכול תלוי בטיב היחסים שבין שני הצדדים ובנסיבות. בדרך-כלל ברור מן הנסיבות אם
12 יש, או אין, להתנהגות אופי מיני. לעתים אין זה ברור. עם זאת, כפי שנאמר לגבי פיל, אף
13 שקשה להגדיר אותו, כשרואים אותו, אין קושי לזהות אותו" (שם [1], בעמ' 682).

14 מכל מקום, השאלה אם המעשה בוצע "לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים", תיבחן על רקע טיבו
15 של המעשה, על רקע ההקשר שבוצע בו ומכלול נסיבות העניין."

16
17 3. היסוד העובדתי – "בלא הסכמה"

18 בעניין בן זקן הנ"ל נפסק כי חוסר הסכמה מצד המוטרד או המוטרדת לעשיית המעשה המגונה יכול
19 לבוא לידי ביטוי מילולי או התנהגותי, וכי בנסיבות מסוימות יכולה גם התנהגות פסיבית ללמד על
20 היעדר הסכמה, לאור מכלול נסיבות האירוע.
21 בעש"מ 6713/96 מדינת ישראל נ' בן אשר פ"ד (נב1) 650 (1998), נקבע כי "חוסר הסכמה יבוא לידי
22 ביטוי, בדרך-כלל, באופן מפורש או באופן נרמז, אם במילים ואם בהתנהגות. שפת הגוף יכולה
23 לצעוק כמו לשון מדוברת. זוהי התנגדות אקטיבית. בנסיבות מסוימות נדרשת התנגדות אקטיבית,
24 שכן אחרת משתמעת מן הנסיבות הסכמה..."

25 בנסיבות מיוחדות אפשר כי התנהגות, הנראית כהסכמה, לא תיחשב הסכמה: הנסיבות מלמדות
26 כי התנהגות פסיבית אינה מצביעה על הסכמה, אלא היא מכסה על התנגדות פסיבית. אם הייתה
27 או לא הייתה התנגדות כזאת, הרי זו שאלה של עובדה, וכרגיל אפשר לקבוע את העובדה על יסוד
28 ראיות נסיבתיות. " (שם, עמ' 685).

בדלתיים סגורות

4. מודעות 1
- 2 נוסף להיעדר ההסכמה יש להוכיח גם כי המטריד היה מודע בפועל להיעדר ההסכמה, או כי עצם את
3 עיניו מראות את אי ההסכמה וכפי שנפסק:
- 4 "היסוד האחרון שיש להוכיחו במסגרת ההגדרה של הטרדה מינית מסוג של מעשה מגונה שלא
5 בהסכמה, הוא כי המטריד היה מודע בפועל לכך שהמוטרדת אינה מסכימה למעשיו, או למצער,
6 עצם עיניו מפני אי-הסכמתה, קרי חשד באופן ממשי באפשרות שהמוטרדת אינה מסכימה
7 למעשיו, אך נמנע מבדיקת המצב לאשורו והמשיך במעשיו. כידוע, על-פי חוק העונשין, עצימת
8 עיניים שקולה מבחינת האנטי-חברתיות הגלומה בה למודעות בפועל, ולפיכך היא שוות ערך לה
9 (ראו סעיף 20(ג1) לחוק העונשין)" (ענין זקן, עמ' 327).
- 10 וכן: "יחס נפשי של עצימת עיניים שקול ליחס נפשי של מודעות בפועל, לפיכך אם חשד המשיב
11 באפשרות כי המתלוננת אינה מסכימה למעשיו, יש לראותו כמי שפעל מתוך מודעות בפועל לכך"
12 (שם, עמ' 332), מודעותו של המטריד, כך נקבע, נבחנת לאור מכלול הנסיבות.
- 13
5. היסוד הנפשי 14
- 15 בנוסף לשלושת היסודות שמנינו לעיל, נדרשת התביעה להוכיח גם קיומה של מטרה ספציפית,
16 דהיינו, אחת מהשלוש חנקובות בסעיף 348(ו) לחוק: גירווי מיני או סיפוק מיני או ביזוי מיני.
17 ככל שהמעשה נושא בחובו אופי מיני מובהק, קל יותר לזהות את היסוד הנפשי העומד מאחורי כוונת
18 העושה ומטרתו. כך ב-ע"פ 6255/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(3), 168 (2004) נקבע כי "בתתנו
19 דעתנו על המשקל הרב של המעשה המגונה, כשהוא לעצמו, נדע כי הדרישה לקיומו של היסוד
20 הנפשי שבעבירה מקומו הוא משני – יחסית – בקביעת היסוד האנטי חברתי הגלום בעבירה..."
21 בעניין פלוני הנ"ל נקבע עוד כי "היסוד הנפשי יכול שילמד מעצם המעשה, ואולם גם בנסיבות
22 שבהן בולט האופי המגונה של המעשה, חייבת שתהיה קביעה פוזיטיבית בהכרעת הדין כי עושה
23 המעשה כיוון להשיג אחת משלוש המטרות המנויות בחוק". (שם, עמ' 179-180).
- 24
- 25 מן הכלל אל הפרט
- 26 לאחר שדחינו את גרסתו של הנאשם וקיבלנו את עדותה של ל', הרי שהתשתית העובדתית העומדת
27 בבסיס הדין בשאלה אם ביצע הנאשם עבירת מעשה מגונה, לפי סעיף 348(ג) לחוק, היא זו שעליה
28 העידה ל', ולפיה ביום הולדתו ה-60 חיבק אותה הנאשם חיבוק פנים אל פנים כשהוא מצמיד את
29 גופה לגופו, ומניח את ראשו על צווארה כמי שמבקש להריחה.
- 30 הרכיב ההתנהגותי המצוי בבסיס היסוד העובדתי, הוא החיבוק הצמוד, כאשר חזהו של הנאשם
31 נלחץ כלפי חזה של ל', כשלכך נלווית הנחת ראשו של הנאשם על צווארה, כמי שמבקש להריחה.

בדלתיים סגורות

1 היסוד העובדתי בעיני האדם הסביר, ניתן לקבוע כי אין מדובר במעשה תמים, נטול גוון מיני. אין
 2 מדובר בנשיקה תמימה על המצח או על הלחי. מיקום הנחת ראשו של הנאשם על צווארה של לי
 3 ופעולת ההרחה, נושאים בחובם גוון של מיניות, משהם מתבטאים בקירבה אינטימית שאינה נוהגת
 4 בין בוס למזכירה, לבטח בין מזכירה צעירה לבין נשיא מדינה, גבר מבוגר בן 60.
 5 אם נוסיף ונבחן את החיבוק לאור מכלול הנסיבות שקדמו לחיבוק זה, כמו למשל התבטאותו של
 6 הנאשם כלפי לי במלים "שפתיים חושניות" בהזדמנות קודמת, הרי שנחה דעתנו כי היסוד של עשיית
 7 מעשה מגונה הוכח מעבר לכל ספק סביר.

בלא הסכמה

8
 9 האם מעשי הנאשם נעשו בהסכמה או שלא בהסכמתה של לי.
 10 לטענת ההגנה, מאחר ולפי דברי לי הנאשם שאל אותה אם לא מגיע לה חיבוק ליום הולדתו, והיא
 11 לא סירבה, משאינה שוללת האפשרות שאף התקדמה לקראתו בעת החיבוק, הרי היא נחשבת כמי
 12 שהסכימה לחיבוק, ומכאן שאלמנט אי ההסכמה לא מתקיים.
 13 גם בהינתן התיאור האמור, מתקיים לטעמנו במעשי הנאשם יסוד אי ההסכמה, נסביר:
 14 הנאשם ביקש מ-לי חיבוק ליום הולדתו. גם אם לי לא התנגדה פיסית או מילולית לחיבוק, הרי לכל
 15 היותר הסכימה לחיבוק יום הולדת תמים, 'חיבוק נעים' של כבוד והערכה, ולבטח לא הסכימה כי
 16 הנאשם יחבקנה כשהוא עוטר אותה בשתי ידי, יצמד את חזהו לחזה, יניח את ראשו בשקערורית
 17 צווארה ויריח אותה. לחיבוק כזה לא מצאנו כל סממן של הסכמה, לא לפני החיבוק וגם לא
 18 במהלכו.
 19 יתרה מכך, כבר הראינו לעיל כי גם התנהגות פסיבית יכולה ללמד על אי הסכמה.
 20 על חוסר הסכמתה של לי ניתן ללמוד, כפי שנאמר ב-עש"מ 6713/96 מ"י נ' זהר הנ"ל, גם משפת גופה
 21 של לי, משתיארה את התנהגותה בזמן החיבוק כמי ש"קפאה" על מקומה, לא הגיבה ולא חיבקה את
 22 הנאשם בחזרה: "שפת הגוף יכולה לזעוק כמו לשון מדוברת" כנאמר שם.
 23 שפת גופה של לי היתה ברורה. שיתוק וקיפאון יכולים בהחלט ללמד על אי הסכמה.

מודעות הנאשם לאי ההסכמה

24
 25 האם הנאשם היה מודע לאי הסכמתה של לי למעשיו, לאור היעדר גילויי התנגדות מצדה לחיבוק.
 26 בענין זה נאמר כי לנאשם לא היה כל בסיס לחשוב כי לי תסכים לחיבוק מן הסוג שחיבק אותה.
 27 בהינתן הפער המעמדי המקצועי ופער הגילאים בין הנאשם ל-לי, והיעדרם של יחסי קירבה ביניהם,
 28 לא היה לנאשם כל בסיס לחשוב כי לי תסכים לחיבוק אינטימי מן הסוג שנתן לה. לא שמענו כי היו
 29 ביניהם בעבר אי אלו ביטויי קרבה. לי היתה, כאמור, בחורה צעירה והנאשם בן 60.
 30
 31

בדלתיים סגורות

- 1 ל' גם נותרה קפואה על מקומה וידיה לצידי גופה. מתגובה קפואה זו יכול היה הנאשם להבין כי
- 2 החיבוק אינה לרוחה. למצער, הנאשם עצם עיניו מפני אי הסכמתה. במלים אחרות, "חשד באופן
- 3 ממשי שהמוטרדת אינה מסכימה למעשיו אך נמנע מבדיקת המצב לאשורו והמשיך במעשיו."
- 4
- 5 **היסוד הנפשי**
- 6 נותר, איפוא, לברר האם מעשה הנאשם נעשה לשם מטרה ספציפית, אחת מאלה המנויות בסעיף
- 7 348(ג) – גירוי מיני, סיפוק מיני, או ביזוי מיני.
- 8 לטעמנו, גם התשובה לשאלה זו הינה חיובית.
- 9 משעל היסוד הנפשי ניתן ללמוד מעצם המעשה וממכלול הנסיבות שהוכחו, ומשנקבע כי קדמה
- 10 למעשה דכאן התבטאות קודמת של הנאשם כלפי ל' בענין "שפתיים חושניות", ביטוי המקפל בתוכו
- 11 רמז להתייחסות למיניותה של ל', ומשמעשה החיבוק המצמיד והנחת ראשו של הנאשם בשקעוררית
- 12 צווארה של ל' והרחתה הינו מעשה שבו בולט האופי המיני, ניתן לקבוע כי המטרה מאחורי עשיית
- 13 המעשים היתה גירוי מיני.
- 14
- 15 מסקנתנו זו עולה בקנה אחד עם הקביעה ב-עמ"ש 6713/96, שהובא לעיל, שם נקבע כי הנחת יד על
- 16 ירכה של אישה הינה בבחינת מעשה מגונה, ומטרת המטריד באותו ענין נלמדה מעדותה של
- 17 המתלוננת על תחושותיה בעת האירוע ונוכח הקביעה העובדתית כי עובר לאותה נגיעה ניסה הנאשם
- 18 לנהל עם המתלוננת שיחה בעלת אופי מיני. הוא הדין בענייננו שעה שעובר למעשה העיר הנאשם ל-ל' כי יש לה שפתיים חושניות.
- 19
- 20
- 21 **סוף דבר**
- 22 העולה מכל האמור לעיל הוא שהחיבוק אותו חיבק הנאשם את ל' ביום הולדתו עולה לכדי מעשה
- 23 מגונה, והחיבוק הנוסף שחיבק הנאשם את ל' עולה לכדי עבירת הטרדה מינית.
- 24
- 25 **האישום הרביעי**
- 26
- 27 גם באישום הרביעי מיוחסות לנאשם עבירות כנגד ל' המתלוננת מן האישום השלישי.
- 28 באישום זה עסקינן בשיחה שקיים הנאשם עם ל' ביום 28.9.2006 ביחידות בלשכתו, במהלכה שאל
- 29 אותה באם נחקרה במטרה בענין "חיבוק יום ההולדת". על פי הנטען, במסגרת שיחה זו ביקש
- 30 הנאשם להשפיע על גרסתה של ל' ולתאם עמה את גרסתו לכשייחקר במטרה בענין החיבוק. בתום

בדלתיים סגורות

1 השיחה ביקש ממנה הנאשם לשמור בסוד דבר קיומה ביניהם (שיחה זו תיקרא להלן: "שיחת השיבוש"). 2

3 בגין האמור, מיוחסות לנאשם באישום זה עבירת הטרדת עד, לפי סעיף 249 לחוק העונשין, וכן 4 עבירת שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק. 5

תשובת הנאשם לאישום:

6 הנאשם הודה בקיום שיחה עם לי ביום 28.9.2006 אך כפר בדבר ידיעתו באותה עת על חקירתה של 7 לי בענין "חיבוק יום ההולדת" וטען כי השיחה עם לי נסבה על פניות עיתונאים אליה ולא על 8 חקירתה המשטרתית. 9

10 כפועל יוצא מתשובתו של הנאשם וההודיה בקיום שיחה צומצמה זירת המחלוקת לשאלות בדבר 11 תוכן השיחה וטענת הנאשם בדבר אי ידיעתו על קיומה של חקירה נוספת בעניינה של לי. ההכרעה 12 העובדתית הנדרשת באישום זה מצומצמת, אפוא, לנקודות מחלוקת אלו. 13

מסכת הראיות

14 ראיות התביעה להכרעה באישום זה: עדותה של לי, עדות אביה, עדותה של ציונה ועדותה של 15 העיתונאית אסתי אהרונוביץ (להלן: אהרונוביץ). 16 מטעם ההגנה העיד הנאשם. 17 18

פרק א' – ראיות התביעה

19 למען הסדר הטוב נחזור ונזכיר את הודעותיה של לי במסמכה: 20

- 21 א. חקירה ראשונה ת/21 מיום 25.7.2006 שעסקה בעניינה של א' מבית הנשיא.
- 22 ב. חקירה שניה ת/24 מיום 18.9.2006 שעסקה ב"חיבוק יום ההולדת".
- 23 ג. חקירה שלישית ת/29 מיום 8.10.2006 שעניינה תלונת לי בגין שיחת השיבוש.
- 24 ד. חקירה רביעית ת/33 מיום 12.3.2007 שעסקה, בין היתר, בתגובת לי לטענות הנאשם בענין 25 שיחת השיבוש. 26

א. גרסת לי:

- 27 בעקבות חקירתה השניה ב-ת/24א, לי מחליטה להימנע מקשר ישיר עם הנאשם, וכדבריה במסמכה: 28 "חשוב לי קודם להדגיש שאני ב... מהרגע שנחקרתי פעם שניה אני לא עולה למעלה לשום דבר... 29 אני לא מוכנה לעלות בשום מקרה." (ת/29א עמ' 2). 30
- 31 וכן דבריה במהלך העדות: "כשהגעתי באותה תקופה עוד המשכתי לעבוד בלשכת הנשיא... 32 כשהגעתי ללשכה נמנעתי כשהגעתי ללשכה ניסיתי להימנע מלעלות למעלה בגלל שהרגשתי

בדלתיים סגורות

- 1 קונפליקט. מצד אחד אני בחקירות, שבעצם אני באה ומספרת מה היה בלשכה מצד שני אני
2 ממשיכה לעבוד במקום שמה. " (עמ' 96).
- 3 ל' העידה כי ביום חמישי שלפני יום הכיפורים שחל באותה השנה ביום 28.9.2006, היא נקראה על
4 ידי ראש לשכת הנשיא לעלות לקומה העליונה, והבחינה בנאשם מחוץ ללשכתו, שאז הוא פנה אליה:
5 "הוא ביקש ממני לדבר איתי. נכנסתי אליו ללשכה, ואז הוא התחיל לדבר איתי בלחש, הוא אמר
6 לי, הוא שאל אותי, באמירה שהוא כבר יודע, היית בחקירה שניה, שמעתי שהיית בחקירה
7 שניה." (עמ' 99) (ראה גם ההודעה ת/29א עמ' 2).
- 8 עוד שאל אותה הנאשם האם נחקרה לגבי "האירוע של ה- 25 בדצמבר, ביום ההולדת שלי?" (עמ' 100)
9
- 10 לאור חששה שהשיחה ביניהם מוקלטת, ל' משיבה לנאשם בהבעות פנים, וכדבריה: "אני סימנתי
11 בפנים שלי שלא." (עמ' 99) וכן: "ואני הכל עשיתי בהבעות פנים... עשיתי כזה שאין לי מושג על
12 מה הוא מדבר." (ת/29א עמ' 3), אלא שהנאשם לא הסתפק בכך והמשיך לדבר בנושא: "אז הוא
13 אמר לי אני, תראי אני, אני חיבבתי אותך ונתתי לך נשיקה כאות הערכה על העבודה הקשה
14 שעשית, בתקופה שעבדת כל כך קשה..." (עמ' 100, ראה גם עמ' 3 ל-ת/29א). משגם לדברים אלו
15 לא הגיבה המשיד הנאשם ואמר: "...אני רק צריך לדעת כדי שאם ישאלו אותי. והוא אמר, לי זה
16 היה נשמע כאילו תגידי לי כדי ש...". (עמ' 100) אז אמר הנאשם מלה שאיננה זוכרת אותה, אך
17 מתוכנה הבינה שהנאשם מבקש לתאם גרסתו עמה: "הוא השתמש במלה ואני לא זוכרת אותה אבל
18 כאילו שיהיה ברור לי שבו... אה... בואי נתאם. ואז אמרתי לו שאני לא מוכנה לדבר על זה ופשוט
19 קמתי מהחדר..." (עמ' 3 ל-ת/29א).
- 20 בתום השיחה וכשעמדה לצאת מהחדר סימן לה הנאשם בתנועות ידיים כמבקש לומר שתשמור את
21 השיחה ביניהם בסוד (עמ' 4 ל-ת/29א, ראה גם עמ' 105 לפרוטוקול).
- 22 ל' מתארת את תחושתה בזמן השיחה עם הנאשם כך: "אני פשוט... קפ... כאילו פשוט קפאתי על
23 מק... לא האמנתי מה שאני שומעת..." (עמ' 3 ל-ת/29א). יצאה מהחדר ו"התחלתי לבכות כמו
24 שבחיים לא בכיתי... כי פחדתי פתאום... אני רק מדברת על זה וזה..." (עמ' 4 ל-ת/29א).
25
- 26 כך גם בעדותה בבית המשפט מתארת את התחושה: "הוא שאל אותי על החקירה השניה, אני
27 הזדעזעתי, אף אחד לא היה אמור לדעת שהיית בחקירה שניה בכלל..." (עמ' 102).
- 28 ל' מתארת כי כעסה מאוד על החוקר, משחשדה בו כי הנאשם ידע על דבר חקירתה מהדלפת
29 המשטרה: "היה לי כעס על החוקר שלי." (עמ' 102, ראה גם עמ' 3 ל-ת/29א). "אמרתי כאילו רונן
30 מה זה שקרן... איך יכול להיות שבו אדם ידע..."
- 31 ל' מתארת כי מצבה הנפשי בעקבות השיחה הזו היה קשה וכי היתה קרובה להתמוטטות. כך
32 בהודעתה ת/29א עמ' 5: " יצאתי מהחדר כולי המומה אני... פשוט מתמוטטת." וכך גם בעדותה

בדלתיים סגורות

- 1 בבית המשפט: "התמוטטתי, יצאתי מהלשכה... התקשרתי לאבא שלי, אמרתי לו שיחזור אלי
- 2 מהר... אני פשוט הרגשתי שזהו. פה פה הסף שלי ואני לא מסוגלת עוד לעמוד בו."
- 3
- 4 מתוך סערת רגשות התקשרה לאביה ואמרה לו: "אמרתי לו רק אבא אבא תבוא כי הוא שאל אותי
- 5 כמה שאלות על החקירה." (עמ' 106 לפרוטוקול).
- 6 את שיחת הטלפון עם אביה מבצעת לי בחנייה בחצר בית הנשיא, כשהיא מסתתרת בין שתי מכוניות
- 7 חונות. היא כועסת על רוני החוקר וחושדת בו כמי שאחראי על הדלפת המידע לנאשם.
- 8
- 9 בנוסף לשיחת הטלפון הנרגשת לאביה, לי מתקשרת לציונה: "נראה לי שהתקשרתי אליה אפילו
- 10 לטלפון שלה, אמרתי לה שתצא, אבל לחצר האחורית וסיפרתי לה שמה, היא אמרה ש... היא גם
- 11 לא ידעה מה לעשות, היא רק יעצה לי להתייעץ עם עו"ד." (עמ' 107 לפרוטוקול). בהמשך משנרגעה
- 12 קצת, התקשרה לאביה ואמרה לו שאין צורך שיגיע והלה הציע שתיקח חופשה.
- 13 את גרסת הנאשם לפיה השיחה ביניהם נסבה על פניות עיתונאים אליה, ולא על חקירתה במשטרה,
- 14 הכחישה לי באופן נחרץ ביותר והשיבה: "זה לא נכון. היחידה שהתקשרה אלי זה אהרונוביץ, לא
- 15 התקיימה בינינו בכלל שיחה, היא רק שאלה אותי אם, היא רוצה לוודא שהטרידו, אמרתי לה
- 16 שאני לא מקיימת איתה שיחה וניתקתי את הטלפון, זה לא היה בתקופה הזאתי, זה היה לפני כן
- 17 כשהתחילו החקירות רק." (עמ' 103) וכן: "לא דובר על עיתונאים, בכלל לא. זה דובר על החקירה.
- 18 (עמ' 104).
- 19 עמדתה זו תואמת את דבריה בחקירתה מיום 12.3.2007: "... רק אסתי אהרונוביץ התקשרה אלי..."
- 20 לא היתה לי איתה בכלל שיחה. היא לא שאלה אותי שאלות." (ת/33 עמ' 2) וכן: "הוא לא שאל
- 21 אותי בכלל על הענין של העיתונות... הוא שאל אותי, היתה לך חקירה... את היית בחקירה שניה
- 22 כבר, משהו כזה... הוא שאל אותי לגבי חקירה שניה... הוא שאל אותי מה שאלו אותך כדי... אני
- 23 לא רוצה לומר סתם את המלה הזאת אבל הוא אמר לי, כדי שנוכל לתאם משהו בווריאציה הזו..."
- 24 (ת/33 עמ' 3)
- 25 לאחר שיחת השיבוש לי פנתה לעו"ד [REDACTED] שיעץ לה להמשיך ללכת לחקירות משטרתיות כל
- 26 אימת שתידרש. היא אינה זוכרת אם עו"ד יעץ לה לגשת באותו רגע למשטרה ולספר על שיחת
- 27 השיבוש. מכל מקום, לי החליטה שלא לפנות למשטרה בשלב זה, אף שהבינה את הפסול שבמעשה
- 28 הנאשם. היא מסבירה זאת באי רצונה להיחקר שוב: "לא רציתי שעוד פעם, עוד חקירה, עוד
- 29 שאלות, עוד פרשה, ידעתי שזה משהו שלא טוב שנעשה." (עמ' 108).

בדלתיים סגורות

- 1 רק לאחר שעו"ד [REDACTED] פנה ביום 8.10.1996 לפרקליטות מחוז י-ם ואמר להם של-לי יש מידע
- 2 למסור, זומנה לי עוד באותו יום לחקירה ונגבתה ממנה הודעתה השלישית ת/29א, במהלכה סיפרה
- 3 על שיחת השיבוש. בתום החקירה שאלה לי את החוקר רונן האם היא יכולה להתפטר מעבודתה וזה
- 4 השיב לה כי לאחר שתמסור הודעתה היא תפסיק להגיע לעבודה ותצא לחופשה. לבקשתה, אביה
- 5 שוחח עם משה מזרחי סמנכ"ל בית הנשיא והודיע לו על רצונה של לי להתפטר מהעבודה, שאז סוכם
- 6 ביניהם כי לי תגיע ללשכת הנשיא ותגיש מכתב ההתפטרות.
- 7
- 8 במהלך מרץ 2007 הגיעה לי ללשכה והודיעה למר מזרחי על התפטרותה. מזרחי הציע לה שתכתוב
- 9 מכתב תודה לנשיא. בתגובה אמרה לי כי תעביר מכתב תודה באמצעות פקס, אך לרגע לא חשבה
- 10 לעשות כן לאור הפרסומים בתקשורת באותה עת בדבר מכתבי תודה שהנאשם אוזו ממתלוננות
- 11 אחרות.
- 12 לי נחקרה חקירה נגדית ארוכה, מתישה וצולבת על ידי באי כוחו של הנאשם, ועמדתה לענין שיחת
- 13 השיבוש נותרה כשהיתה ולא נתגלו בה כל פרכות.
- 14 כאמור, עדותה של לי נתמכת בעדות אביה, בעדות ציונה וכן בעדותה של אסתי אהרונוביץ, הכל כפי
- 15 שיפורט להלן.
- 16 **ג. עדות אביה של לי**
- 17 מפי אביה של לי שמענו כי בערב יום הכיפורים בשנת 2006 קיבל שיחת טלפון מ-לי שהתקשרה אליו,
- 18 אמרה לו שאינה יכולה לדבר וביקשה ממנו לחזור אליה לטלפון הנייד האישי שלה. משהתקשר
- 19 אליה סיפרה לו לי כי היא מסתתרת בין שני כלי רכב במגרש החניה שבבית הנשיא וכי היא פוחדת
- 20 (עמ' 511). לשאלתו מה אירע השיבה לו כי הנאשם קרא לה ללשכתו ושאל אותה מה היה בחקירה.
- 21 לדבריו, לי אמרה לו כי השיבה לנאשם שאינה יכולה לספר, ואז אמר לה הנאשם: "אל תגידי מה את
- 22 יכולה מה את לא יכולה", וכי לי שאלה את הנאשם איך הוא יודע על כך שהיתה בחקירה ונענתה על
- 23 ידו, "אני לא צריך לפרט לך" (עמ' 511 לפרוטוקול). מששמע זאת אמר לבתו לצאת את בית הנשיא,
- 24 ושהוא יעבור לאסוף אותה הביתה, אלא שכעבור מספר דקות התקשרה אליו לי בשנית ואמרה לו
- 25 שנרגעה ושאינן צורך בהגעתו.
- 26 בחקירתו הנגדית הוסיף העד כי לי סיפרה לו כי מששאלה את הנאשם מנין נודע לו שהיתה בחקירה
- 27 השיב לה הנאשם שיש לו את "המקורות שלו" וכי אין זה עניינה כיצד נודע לו הדבר: "אני יודע וזה
- 28 נקודה." (עמ' 532). כן סיפר כי בתגובה לבקשת הנאשם ש-לי תספר לו מה אירע בחקירה, השיבה לו
- 29 כי לא תעשה כן כדי ששניהם לא יסתבכו, ובתגובה אמר לה הנאשם: "אני אקבע מה מסבך אותך
- 30 מה מסבך אותי" (עמ' 532).

בדלתיים סגורות

- 1 עוד סיפר האב כי בשיחת הטלפון שהתקיימה בינו לבין לי בסמוך לאחר שיחת השיבוש, לי לא אמרה
- 2 לו שהיא פוחדת ומסתתרת בין שני כלי רכב ולא פירטה בפניו באותה עת מה היה הגורם לכך. היא
- 3 עשתה זאת בהמשך באותו ערב או ביום אחר. משעומת עם הודעתו במשטרה מיום 8.10.2006, בה
- 4 אמר כי לי סיפרה לו הדברים בשיחת הטלפון, השיב העד כי היו לו עם לי יותר משתי שיחות בענין,
- 5 שהרי הם אב ובת שנהגו לשוחח ביניהם: **"מן הסתם אנחנו דיברנו. אני אבא ובת, אנחנו יותר משתי**
- 6 **שיחות."** (עמ' 535).
- 7 לעד לא היה מענה להבדלי הגרסאות בינו לבין לי באשר לתוכן המלל שהוחלף בין הנאשם ל-לי,
- 8 באשר לי העידה כי המלל בשיחה בא בעיקר מצדו של הנאשם, כשמצדה התנהלה השיחה
- 9 בפנטומימה ובהבעות פנים, ומכל מקום לא כללה את הפרטים עליהם העיד אביה.
- 10 לטעמו, ההבדל בגרסאות, כפי שפורט לעיל, אין בו כדי לפגום במהימנות גרסתו של העד ובאמינותו,
- 11 גם לא במשקלה. התרשמותנו מן העד היתה חיובית כמי שהעיד עדות אמת על אירועים שהתרחשו
- 12 לפני זמן רב, כי ליבת עדותו של העד באשר לפרטים המהותיים שמסרה לו בתו, אינה שונה במהותה
- 13 מהדברים שמסרה לי הן בעדותה והן בהודעתה, ודבריו מהימנים עלינו חרף השוני בגרסאות.
- 14 הסתירה המתבטאת בכך ש- לי סיפרה בעדותה כי ניהלה את השיחה עם הנאשם בפנטומימה וללא
- 15 מלל, כאשר אביה תיאר שיחה מילולית – סתירה זו יכולה להיות מוסברת במרחק הזמן שעבר מאז
- 16 התרחשות האירועים, כמו גם באפשרות קיומן של שיחות נוספות בינו לבין לי, במהלכן שב ועלה
- 17 נושא שיחת השיבוש. היא יכולה להיות מוסברת גם בדבריה של לי עצמה, משהוצגה לה הסתירה
- 18 בדבר תוספת המלל מפי אביה, לפיהם ראתה אותם כאנטרפרטציה לתנועותיה: **"הוא ביטא את מה**
- 19 **שאני אמרתי לו, בשפת הסימנים"** (עמ' 247). וכן: **"אבא שלי אמר את מה שאני הרגשתי ומה שלא**
- 20 **אמרתי וביטאתי בשפת הידיים שלי."** (עמ' 249). הדעת נותנת כי השיחה בה תיארה לי לאביה את
- 21 השיחה בשפת הסימנים שניהלה עם הנאשם, לא התנהלה בטלפון אלא באופן פרונטלי, והאב נתן
- 22 ביטוי מילולי לתנועות שראה.
- 23 חשיבות עדותו של העד היא בעצם התקיימות השיחה הטלפונית עם לי בעיניו שבו זו התקיימה,
- 24 כשנושא השיחה עסק בשיחת השיבוש, ובעובדה שמדובר בשיחה דחופה ובהולה מטעם בתו שביקשה
- 25 ממנו לבוא ולאסוף אותה מבית הנשיא כשהיא נסערת ומפוחדת.
- 26 באשר לטענת ההגנה בענין חוסר ההתאמה במלל שבין עדות לי לבין עדות אביה של לי, כאשר לי
- 27 השתמשה במטבע לשון "חקירה שניה" בעוד אביה הסתפק באמירה "החקירה", נאמר כי דבריו של
- 28 עד בפני בית המשפט אינם דקלום חוזר של קטע משיר אותו למד בעל פה, ואי דיוק במלה כזו או
- 29 אחרת אינו מעלה ואינו מוריד.

בדלתיים סגורות

- 1 עדות האב אינה אמורה להיות סטנוגרמה מדויקת של דברי בתו וכל עוד נשמרת מהות הדברים, כפי
- 2 שאירע בענייננו, הרי ההבדלים עליהם מצביעה ההגנה, אין בהם כדי לפגום באמינותה של העדות
- 3 ולהפחית ממשקלה, וזאת לאור התרשמותנו ממהימנות העד וחוסר הענין מצדו לפגוע בנאשם על ידי
- 4 העצמת עדותו והחרפתה.
- 5 בענין התרשמותנו ממהימנות עדות האב, נפנה לקביעותינו בענייני באישום השלישי.
- 6 כאמור, עובדת קיומה של שיחה מ-ל' לאביה לאחר שיחת השיבוש נתמכת בעדותה של ציונה, כפי
- 7 שיפורט להלן:
- 8 ג. עדות ציונה:
- 9 בעדותה בבית המשפט אישרה ציונה את המפגש עם לי הנסערת בחצר בית הנשיא, אולם קשרה את
- 10 סערת הנפש בה היתה נתונה לי לזימונה של זו האחרונה לפרקליטות, ולא לנושא שיחת השיבוש.
- 11 קישור זה נעשה על ידי ציונה גם במהלך חקירתה במסמך (ת/47 עמ' 1):
- 12 "בסמוך לראש השנה לפני או אחרי, היא התקשרה אלי למשרד... ואמרה לי אני רוצה לדבר איתך.
- 13 היא נשמעה נסערת ובוכה... היא היתה נורא נסערת עם עיניים דומעות. ירדתי לרחבה... הבנתי
- 14 שקרה משהו. היא אמרה לי אל תשאלו ציונה מה קרה... היא אמרה שהתקשרו אלי מהפרקליטות
- 15 ורוצים שאני אבוא לאמת את גרסתי. היא היתה נורא מבוהלת, היא אמרה שהיא קראה לאבא
- 16 שלה שיבוא מיד." בעקבות שיחה זו המליצה ציונה ל-ל' לגשת לפרקליטות.
- 17 מהודעתה זו עולה כי ציונה מציינת במדויק את כל הפרטים שנקבה בהם ל', למעט פרט אחד והוא
- 18 הסיבה שגרמה להתנהגותה של לי באותה סיטואציה. נפרט:
- 19 לי ציינה כי השיחה ביניהן התקיימה לפני יום כיפור, ציונה מאשרת כי מדובר בשיחה שהתקיימה
- 20 בסמוך לראש השנה.
- 21 לי מציינת כי השיחה התקיימה מחוץ לבית, בחצר האחורית של המשכן, ציונה מאשרת שהשיחה
- 22 אכן היתה ברחבת המשכן.
- 23 הן ציונה והן לי מציינות את מצבה הנפשי הנסער של לי, בכיה וסערת רגשותיה.
- 24 לי העידה כי התקשרה לאביה וציונה מאשרת בהודעתה ש-ל' אכן אמרה לה שהיא "קראה לאביה".
- 25 הנה כי כן, כל פרטי התרחשות המפגש הנ"ל מאושרים על ידי ציונה, למעט הסיבה שהסעירה את לי
- 26 באותו המפגש.
- 27 בענין התרשמותנו ממהימנות עדות ציונה נפנה לקביעותינו בעניינה באישום השלישי.
- 28 אנו מייחסים את הסתירה היחידה בין דברי ציונה לדברי לי המתייחסת לטעות וזיכרון לא מדויק,
- 29 ולא לפגם באמינותה של העדה או של לי, מהסיבה הפשוטה הנעוצה בעובדה שאינה שנויה

בדלתיים סגורות

- 1 במחלוקת, ולפיה בתאריך 28.9.2006 טרם זומנה לי לפרקליטות, שכן זימונה לפרקליטות של לי
2 נעשה רק במרץ 2007. לי לא יכלה איפוא לומר לציונה כי היא בוכה בגלל זימון לפרקליטות.

3 ד. עדותה של אהרונוביץ

- 4 לאור טענת הנאשם במהלך חקירתו ת/11 לפיה נושא שיחת השיבוש בינו לבין לי נסב על פניות
5 עיתונאים ל-לי, העידה המאשימה מטעמה את הגב' אהרונוביץ, עיתונאית מ"הארץ", על מנת להזים
6 את הטענה
7 הגב' אהרונוביץ העידה כי קיימה בעניינה של לי אך ורק שתי שיחות טלפון: האחת - עם אביה של לי
8 והשניה - עם לי, שלא שיתפה עמה פעולה, סירבה לשוחח וטרקה לה את הטלפון. וכדבריה: "היו
9 שתי שיחות, שאני לא זוכרת מה קדם למה, אחד עם האבא ואחד עם לי עצמה, ... עם לי, כל מה
10 שאני זוכרת זה שבעצם היא לא שיתפה איתי פעולה... פניתי אליה, התחלנו, הצגתי את עצמי,
11 ובעצם היא סגרה את הטלפון, היא לא, לא רצתה לשמוע על מה דובר." (עמ' 3205).

- 12 בחקירתה הנגדית חזרה אהרונוביץ על גרסתה זו, ועמדה על כך שהתקשרה ל-לי עם תחילת
13 הפרשיה: "מיז אחרי התפוצצות הפרשה בימים האלה שאנחנו מחפשים עוד מתלוננות ושמות
14 עולים וצצים ועולה גם השם של לי ואני איכשהו מגיעה אל האבא... ואחרי זה גם פניתי אל לי,
15 אחרי זה או לפני זה." (עמ' 3284) כל שהיה בעניינה של לי התבטא בשיחה אחת בלבד, במהלכה לא
16 שיתפה לי פעולה עמה. אהרונוביץ מכחישה הפעלתו של "מכבש לחצים" על לי, כהגדרת ההגנה.
17

18 פרק ב' - גרסת הנאשם

- 19 בהודעתו מיום 15.11.2006, אישר הנאשם כי דיבר עם לי ביום 28.9.2006 בנסיבות שזו תיארה אותן
20 בעדותה, אך לדבריו הוא דיבר עמה על התחקיר העיתונאי ועל עיתונאים שמתקשרים אליה, ולא ידע
21 כלל על החקירה במשטרה: "אני לא זיברתי איתה על החקירה. אני זיברתי איתה רק על הח...
22 התחקיר העיתונאי על העיתונאים שמתקשרים אליה..." וכן: "לא זיברתי איתה כלל על חקירה
23 משטרתית רק על התחקיר העיתונאי, אני חוזר כנראה שהיא היתה לא ידעתי את זה, כנראה
24 שהיא היתה בחקירה משטרתית... לכן ייחסה את הדברים בטעות אני בכל אופן לא ידעתי שהיא
25 היתה בחקירה משטרתית, ממילא לא יכולתי לייחס את זה..." (ת/11, עמ' 26).

- 26 בבית המשפט העיד הנאשם כי פגש ב-לי באותו יום בצורה אקראית וכי היא היתה מרוגשת ונסערת
27 מאי פעם, שאז הוא פנה אליה "אני אומר לי ממשיכים להציק לך? אני רואה אותה מרוגשת כפי
28 שלא ראיתי אותה אף פעם אני מודה, נסערת אפילו הפעם, יותר, אני רואה אותה נסערת, היא לא

בדלתיים סגורות

- 1 מדברת. אני אומר לה ריבוננו של עולם, מה עושים מחיבוק תמים ונשיקה של תודה ביום ההולדת,
 2 למי שעבדה כל כך קשה... בזה מסתיימת השיחה, ראיתי אותה נרגשת, לא הבנתי למה... (עמ' 4487)
 3
- 4 הנאשם טען כי לא ידע כי לי נחקרה במשטרה: "אני גם לא ידעתי מתי לי נעלמת, כי היא לא נמצאת
 5 לא בקומה, היא לא נמצאת בכפיפות אלי... איך אני יודע שהיתה בחקירה המשטרתית, איש לא
 6 אמר לי שהיא היתה בחקירה המשטרתית, וגם לא היתה לי שום סיבה לדאגה מ-ל'... לא היה פה
 7 שום שיבוש... שום תיאום, לא דיברתי על חקירה משטרתית." (עמ' 4490)
- 8 כך גם בחקירתו הנגדית: "אני לא ידעתי על החקירה של ל', לא חששתי מהחקירה של ל',... אני
 9 כל כולי סבוך בהאשמות הקשות של א'... ומי בכלל, איפה תופסת בכלל ל' מקום במחשבה שלי,
 10 אני בכלל לא מוטרד בכלל מהפרשה, זה בכלל לא בראש שלי... זה לא היה בראש שלי." (עמ' 5816-5817)
 11
- 12 לסיכום גרסת הנאשם: הנאשם הכחיש כי ידע על חקירתה של ל' וכי ביקש לתאם עימה עדויות.
 13 דבריו במהלך השיחה עימה לא הובנו בראוי על ידה, שכן הוא כיוון את דבריו לתחקיר העיתונאי.
 14
- 15 **פרק ג' - שיבוש מהלכי משפט**
- 16 סעיף 244 לחוק העונשין קובע: "העושה דבר בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי או להביא
 17 לידי עיוות דין, בין בסיכול הזמנתו של עד, בין בהעלמת ראיות ובין בדרך אחרת, דינו - מאסר
 18 שלוש שנים; לענין זה, "הליך שיפוטי" - לרבות חקירה פלילית והוצאה לפועל של הוראת בית
 19 המשפט."
 20 היסוד העובדתי בעבירת שיבוש מהלכי משפט כולל רכיב התנהגותי "העושה דבר", כאשר המדובר
 21 בעשייתו של כל דבר מכל סוג שהוא בכל דרך שהיא, לרבות מחזל. כך גם לא נדרשת כל זיקה בין
 22 הרכיב ההתנהגותי ובין התוצאה של הכשלת ההליך השיפוטי. לשון הסעיף חובקת קשת רחבה של
 23 התנהגויות או מעשים, כאשר די באחד מהם בצירוף הכוונה לצורך התגבשות העבירה
 24 (ראה יעקב קדמי על הדין בפלילים, חוק העונשין, חלק שלישי, 1574-1575) (מהדורה מעודכנת
 25 תשס"ו-2006) וכן:
 26 "עבירת שיבוש מהלכי משפט הינה בעלת פריסה רחבה וחלה על "כל מעשה שנעשה בכוונה
 27 להפריע לחקירה, למשפט או לביצוע הוראות בית המשפט, בדרך זו היא מעניקה הגנה רחבה לערך
 28 המוגן של טוהר ההליך השיפוטי ותקינותו... היסוד העובדתי בסעיף העבירה מוגדר על דרך
 29 ההרחבה. הרכיב ההתנהגותי כולל עשיית מעשה, ובכלל זה מחזל, בין בסיכול הזמנת עד, בין

בדלתיים סגורות

- 1 בהעלמת ראיות, ובין בדרך אחרת... " (ע"פ 8721/04 יחיעם אוחנה נ' מדינת ישראל, תקדין עליון, (לא פורסם) 2007(2) 3904, עמ' 3946).
- 2
- 3 ראה גם בענין זה רע"פ 7153/99 אלגז אורי נ' מדינת ישראל, פד"י נה(5) 729, 743-744 (2001).
- 4
- 5 רכיב נוסף בעבירה הוא קיומו של "הליך שיפוטי" כאשר למושג "הליך שיפוטי" בהקשר זה
- 6 משמעות רחבה ביותר, הכוללת לא רק "הליך שיפוטי" במשמעותו הטכנית והצרה אלא גם חקירה
- 7 פלילית. זאת ועוד, אין המדובר רק בהליך קיים אלא גם בהליך צפוי. (ראה י' קדמי, על הדין
- 8 בפלילים, חוק העונשין, חלק שלישי, עמ' 1577). וכן: ע"פ 236/88 איזמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מד(3)
- 9 485 (1990): "אוסף ואזכיר, כי הבהרנו בעבר לא אחת, שבענין הליך משפטי אליו מתיחסים
- 10 סעיפים 242 ו-244 כל אחד במסגרתו, גם הליך צפוי במשמע." (בעמ' 509).
- 11
- 12 היסוד הנפשי הנדרש להתגבשותה של עבירת שיבוש הליכי משפט מתבטא בשאיפה לפגוע בהליך
- 13 השיפוטי או החקירתי.
- 14 "הנקיטה בלשון "כיוונה למנוע..." - מבטאת דרישה של "כיוונה" ... עשיית המעשה מתוך
- 15 "שאיפה" או "מטרה" להשיג את התכלית שהאיסור בסעיף זה מבקש למנוע. בכך הופכת העבירה
- 16 לעבירה התנהגותית מטרתית. וכך באו הדברים לכלל ביטוי ב-רע"פ 7153/99, נה(5) 745 (אלגז):
- 17 "היסוד הנפשי בעבירה לפי סעיף 244... הוא השאיפה לפגוע בקיומו של ההליך השיפוטי
- 18 ('למנוע'), השאיפה לפגוע במטרתו או בעצם התנהלותו של ההליך השיפוטי ('להכשיל'), או
- 19 השאיפה לפגוע במהותו או בתוצאתו של ההליך השיפוטי (להביא לידי עיוות דין)..."
- 20 (מתוך יעקב קדמי על הדין בפלילים חוק העונשין חלק שלישי 1577. (מהדורה מעודכנת תשס"ו-
- 21 2006).
- 22
- 23 את הכוונה הפלילית - השאיפה מצד הנאשם לשיבוש ההליך השיפוטי ומדעותיו כי המעשה שהוא
- 24 עושה עלול להביא לכך, ניתן ללמוד גם על דרך החלת הלכת הצפיות הפסיקתית:
- 25 "כלל היציבות והוודאות המשפטית מחייב כי הבחינה הפרטנית תונחה על ידי עקרונות ברורים
- 26 ומקובלים. במסגרת עקרונות אלה ניתן לקבוע כי כאשר התוכן הקונקרטי של הרכיב ההתנהגותי
- 27 "העושה דבר" הוא בגדר התנהגות היוצרת פגיעה מובהקת בערך המוגן של עשיית משפט במובנו
- 28 הרחב ומגלמת אנטי-חברתיות כשלעצמה, מתקיימת הצדקה להחלת הלכת הצפיות הפסיקתית,
- 29 כמענה לדרישת "המחשבה הפלילית המיוחדת" הנדרשת בעבירה." (רע"פ 7153/99 נה(5) 751,
- 30 (אלגז).
- 31

בדלתיים סגורות

1 בענייננו, אין ולא יכולה להיות מחלוקת על כי בקשה לתיאום גרסאות באה בגדר התנהגות היוצרת
2 פגיעה מובהקת בערך המוגן של עשיית משפט.
3

פרק ד' - הטרדת עד

4 שיחת השיבוש בין הנאשם לבין לי וכפי שזו תוארה על ידי לי, מגבשת גם את יסודותיה של עבירת
5 הטרדת עד לפי סעיף 249 לחוק: "המטריד אדם בנוגע להודעה שמסר האדם, או עומד למסור,
6 בחקירה על פי דין, או בנוגע לעדות שמסר האדם, או עומד למסור, בהליך שיפוטי, דינו - מאסר 3
7 שנים."

8 תכליתה של החזרה: "כל הטרדה בנוגע לעדות בהליך משפטי או בנוגע לחקירה על פי דין, בלי
9 שיהיה צורך להוכיח את הכוונה של הכשלת העדות או פגיעה במהימנותו של עד." (ראה דברי
10 הסבר להצעת החוק 1021 תשל"ג 23).

11 הרכיב ההתנהגותי בעבירה דורש מעשה של הטרדה והוא כולל מגוון רחב של התנהגויות שניתן
12 לראותן כמעשה הטרדה:

13 "הנקיטה במושג "הטרדה" בהקשר הנדון כאן מלמדת, כי כוונת המחוקק היתה להרחיב את
14 תחולתה של העבירה; "ואם נקט המחוקק לשון 'הטרדה' אין זאת כי אם כוונתו היתה להקיף
15 ולתפוס את כל המעשים, אף חמורים פחות, שיש בהם כדי לגרום אי נעימות או אי רצון".

16 וכך באו הדברים לכלל ביטוי ב-ע"פ 526/90: "מבלי לנסות למצות כאן את משמעותו של המונח
17 'הטרדה'... כוללת... כל פנייה אל אדם כדיבור או במעשה שיש בו כדי לטרדו ממנוחתו או מעיסוק
18 באותם עניינים שהוא בוחר לו כרצונו... ודברים... שיש בהם... בלבול מוח גרידא..."
19 (מתוך יעקב קדמי שם, בעמ' 1592).

20 כאשר "אדם" הוא כל מי שמסר או עומד למסור הודעה בחקירה על פי דין, או עדות בהליך שיפוטי,
21 "ויודגש - עומד למסור" בהקשר זה, משמעו, ככל הנראה, שיש יסוד סביר להניח שימסור, ולא
22 דווקא מי שכבר הזמן בפועל למסור עדות או הודעה כאמור. (שם).
23

פרק ה - דיון והכרעה

24 בפנינו שתי שאלות עובדתיות פשוטות הצריכות להכרעה והן:

25 האחת - האם שמעה לי את הנאשם פונה אליה ומדבר עימה על ה"חקירה השנייה".

26 השנייה - האם שאל אם סיפרה על חיבוק יום ההולדת כדי שיוכל להתאים גרסתו לגרסתה.

בדלתיים סגורות

- 1 תשובה חיובית לשאלות אלו תניח את הבסיס העובדתי והמשפטי להרשעת הנאשם במיוחס לו
- 2 באישום זה.
- 3 במחלוקת זו העדפנו לקבל את גרסתה של לי בהיותה מהימנה והגיונית ונתמכת בראיות נוספות,
- 4 דברי אביה ודברי ציונה, כשמנגד, גרסת הנאשם לבשה ופשטה צורה ולא התיישבה עם שורת ההיגיון
- 5 והראיות שהובאו. להלן נימוקנו:
- 6 (א) גרסתה של לי, הן בהודעותיה במשטרה והן בעדותה בבית המשפט, היתה גרסה עקבית,
- 7 קוהרנטית שלא נתגלו בה פירוכות או סתירות. לי תיארה את שיחת השיבוש בזהירות ובצמצום
- 8 כאשר לצד התיאורים העובדתיים, שלא היו מרובים, תיארה לי גם את תחושותיה במהלך האירוע
- 9 ובסמוך מאוד לאחריו.
- 10 כך לדוגמא, כשתיארה את טון דיבורו של הנאשם במהלך השיחה עימה, אמרה שהנאשם שוחח עמה
- 11 בלחש, אך לא שייכה דיבורו של הנאשם עמה בלחש לכוונתו לתאם עימה גרסה, משציינה לטובת
- 12 הנאשם כי נהג בד"כ לדבר בלחש בלשכתו, ללא שום קשר לאותה שיחה עימה: "אני חייבת להסביר
- 13 לך שהוא כשהוא מדבר בחדר הוא מדבר בלחש בלחש." (ת/א29 עמ' 4).
- 14 לי לא הגזימה ולא העצימה, אלא סיפרה את סיפורה בצורה מינורית.
- 15 (ב) כבר בפתח חקירתה ת/א29, ובמלל חופשי, תיארה לי את השיחה שהתנהלה בינה לבין
- 16 הנאשם, כשהיא מציינת שהנאשם שאל אותה על דבר "חקירתה השניה במשטרה" שאיש לא היה
- 17 אמור לדעת עליה, כאשר חשדה כוון דווקא לעברו של החוקר רונן כמקור להדלפה (ת/א29 עמ' 1).
- 18 ליבת הענין, דהיינו שיחה אודות החקירה השניה, עלתה כבר בתחילת הודעתה, כך שאין חשש כי
- 19 מדובר בהסקת מסקנות או "בהובלת" לי למסקנה כי הנאשם שוחח עמה על החקירה השניה.
- 20 (ג) במהלך חקירתה ת/א29 ניתן להבחין כי לי חשה באי נוחות רבה מהתנהגותה, כשהיא
- 21 מגדירה את עצמה כ"צבועה", שכן בה בשעה שהיא ישבה והקשיבה לנאשם כאשר זה האחרון תינה
- 22 את צרותיו בפניה ושיתפה במצוקותיו בעקבות התפוצצות הפרשה והחקירה המשטרתית שנלוותה
- 23 אליה, היא הלכה ומסרה הודעות במשטרה שיש בהן כדי לסבכו.
- 24 היא חשה פחד, בושה ומבוכה משנתפסה בקלקלתה, שכן מצד אחד, היא ממשיכה לעבוד בבית
- 25 הנשיא, ומצד שני היא מסבכת את הנאשם במוצא פיה בחקירות המשטרה. המצב ממנו חששה עוד
- 26 בחקירתה ת/א24, כששאלה אם כדאי שתיקח חופשה, הפך לממשי.
- 27

בדלתיים סגורות

- 1 לבטים אלו שעלו במהלך החקירה מצביעים על אמיתות רגשותיה וכנותם ועל האמביוולנטיות
2 שחשה בסיטואציה שנקלעה אליה שלא מרצונה כשהיא מזכירה לחוקר שמסיבה זו שאלה אותו מיד
3 לאחר חקירתה הקודמת (ת/24א) כמה זמן הענין עלול עוד להימשך, ואם כדאי לה לצאת לחופשה:
4 "אני אמרתי לך מהתחלה, בעדות הקודמת, שאלתי מה ההליך של החקירה הזאת ולא סתם, כי
5 אני פוחדת שדברים ייוודעו לנשיא על מה שאמרתי בדרך לא דרך... הוא בא ומספר לי דברים, אני
6 מרגישה צבועה..." (ת/29א עמ' 23). התלבטות זו מצביעה על יושר, מצוקה ורגישות, להבדיל מרצון
7 להעליל עליה שקר.
- 8 (ד) לי קושרת באופן ישיר את מצבה הנפשי הנסער לאחר השיחה עם הנאשם, לתוכן השיחה
9 שחתנהלה ביניהם, כאשר מצבה זה התהווה כבר במהלך השיחה. כאשר הנאשם הזכיר בפניה את
10 ענין חקירתה השניה והעלה את בקשתו לדעת את שאמרה באותה חקירה, היא חשה קפאון: "פשוט
11 קפאתי... לא האמנתי מה שאני שומעת." (ת/29א עמ' 3), היתה במצב של פחד והלם. לו שאל אותה
12 הנאשם לפניית העיתונאים – לא היתה ל-לי כל סיבה לפחד ולהיכנס למצב של הלם וקיפאון.
- 13 (ה) לי מתארת את הסערה שאחזה בה לאחר צאתה מלשכת הנאשם במלים שאינן מותירות
14 מקום לספק: "יצאתי מהחדר והתחלתי לבכות כמו שבחיים לא בכיתי." (ת/29, עמ' 4) הדברים
15 באים לידי ביטוי גם בתגובתה המיידית, וגם בהתקשרותה הבהולה, הן לאביה והן לציונה, תגובות
16 המעידות על מצוקה אמיתית שחוותה לי באותם רגעים. כאמור, הן ציונה והן אביה של לי תומכים
17 בעדותה תמיכה של ממש, משאלו מאשרים את מצבה הנפשי הנסער של לי ואת התקשרותה הבהולה
18 לאביה.
- 19 התרשמנו כי דברי הנאשם על "חקירתה השניה" הבהירו ל-לי כי אין דבר שנעלם מעיניו ומאוזניו של
20 הנאשם, ו-לי מגיבה בהתאם ונבהלת. היא יוצאת נסערת ובוכיה מבית הנשיא לחצר הבית, מסתתרת
21 בין שני כלי רכב חונים ומתקשרת מהטלפון הנייד שלה, הן לציונה והן לאביה, ומבקשת כי ציונה
22 תצא אליה החוצה. התנהגות זו מתיישבת עם חששה שמא תיראה ותישמע על ידי הנאשם, שאך לפני
23 דקות ספורות חשף את סודה. המצב הנפשי האמור איננו יכול להיות ביום של סיטואציה שהוא מעיד
24 יותר מכל על אותנטיות התגובה שהינה תולדה של הגילוי לפיו אין דבר שנעלם מעיניו של הנאשם.
- 25
- 26 (ו) ההגנה טענה בסיכומיה כי היו גם פניות של עיתונאים אחרים ל-לי במהלך החודשים יולי-
27 אוקטובר 2006 ואלו לא התמצו אך בפנייתה הבודדת של אהרונוביץ אליה, דבר המתיישב עם טענת
28 הנאשם כי שוחח עם לי בענין תחקיר עיתונאי. כתמיכה לטענה האמורה, הפנתה ההגנה לדברי לי
29 בהודעתה ת/33 עמ' 5:

בדלתיים סגורות

- 1 "ל': אהרונוביץ היה לי אחר כך כשיצאתי,
- 2 רונן: כן,
- 3 ל': ושאלו למה אני בבית חולה זה, אבל אחרי ש..."
- 4 כן הפנתה ההגנה להודעתה השניה ת/24א, שם שואלת ל' את החוקר מה עליה לעשות אם יפנו אליה
- 5 עיתונאים, כאשר בעצם העלאת השאלה רואה ההגנה הוכחה לכך שכבר היו פניות של עיתונאים אל
- 6 ל' גם באותה תקופה. כן מפנה ההגנה לעדותו של אביה שאמר כי היו פניות טלפוניות של עיתונאים
- 7 לבית המשפחה במהלך התקופה ש-ל' היתה עדיין בחקירות (עמ' 549) וכן לעדותה של אהרונוביץ
- 8 שהעידה כי שוחחה עם אביה של ל' (עמ' 3205).
- 9
- 10 לא מצאנו תימוכין לטענה זו. נמק:
- 11
- 12 (1) ל' העידה בחקירה הראשית (עמ' 103) על פניה אחת ויחידה של הגב' אהרונוביץ אליה, וזאת
- 13 "כשהתחילו החקירות", כאשר פניה זו לא הניבה שיחה לגופו של ענין משניתקה את השיחה.
- 14
- 15 ההגנה בחרה שלא לחקור את ל' בחקירה נגדית ולעמתה עם השאלה האם עובר לשיחת השיבוש, פנו
- 16 אליה עיתונאים, או באם היתה מודעת לפניות כאלה אליה. לאור דבריה הנחרצים של ל' במהלך
- 17 הודעותיה במשטרה ובעדותה בבית המשפט, ניתן היה לצפות כי תעומת עם אותן אמירות שההגנה
- 18 מצטטת ותתבקש ליתן את התיחסותה אליהן, אך כאמור, הדבר לא נעשה.
- 19
- 20 הכלל בדבר חובת צד לחקור בנקודות המצויות במחלוקת בין הצדדים ידוע, כן ידועה הנפקות
- 21 המשפטית הנובעת מהימנעות זו.
- 22
- 23 (2) מדברי ל' ב-ת/33 עמ' 5, הן בשורות המצוטטות שם והן באלו שלא צוטטו, והמצויות
- 24 בטקסט חקירתה המלא של ל', לא ניתן להסיק את אשר מבקשת ההגנה להסיק. כנייל דברים
- 25 אמורים בנוגע להפניית ההגנה לדברי ל' ב-ת/24א, משגם בענין אמירה סתמית זו לא נחקרה ל'
- 26 בחקירה נגדית. יתרה מכך, משמיעת מלוא השיחה בין ל' לחוקר ניתן ללמוד על חששה של ל'
- 27 מהדלפת תוכן חקירתה וחששה שבעקבותיה יפנו אליה עיתונאים, ואין בה כדי להעיד כי פניות
- 28 כאלה אכן נעשו אליה בפועל באותו זמן.
- 29
- 30 (3) כאשר להפניית ההגנה לדברי אביה של ל' בעמ' 545, נאמר כי הציטוטים משקפים תמונה
- 31 חלקית ולא תמונה כוללת, שכן בנוסף לדברים אליהם מפנה ההגנה, אמר העד דברים נוספים
- 32 לפיהם, הוא ואשתו – אימה של ל' לא סיפרו ל-ל' כי עיתונאים התקשרו וזאת על מנת שלא להלחץ

בדלתיים סגורות

- 1 אותה מדברי העד ניתן להבין שאף שהיו התקשרויות של עיתונאים אליו, פניות אלה לא נענו
2 ומעולם לא דווח עליהן ל-לי, כך שהיא לא יכלה לדעת עליהן.
3
- 4 גם המסקנה שמבקשת ההגנה להסיק מדברי אהרונוביץ כי פנייתה ל-לי לא היתה בתחילת
5 החקירה אלא בשלבים מאוחרים יותר, אין לה על מה לסמוך, וזאת לאור דבריה הברורים של לי
6 שמיקמה את הפניה האחת והיחידה אליה על ידי אהרונוביץ, לתחילת פיצוץ הפרשה והן לאור דברי
7 אהרונוביץ שאמרה בעדותה בצורה ברורה ביותר, כי פנייתה היחידה ל-לי היתה מיד אחרי
8 "התפוצצות הפרשה" (עמ' 3284). ניסיונה של ההגנה להסיק מדבריה שהיתה פניה נוספת של
9 אהרונוביץ ל-לי, עומד בסתירה לדבריה הברורים של אהרונוביץ ולעדויות של לי שלא נסתרה כלל.
10
- 11 ז) דבריה של לי לפיהם שאל אותה הנאשם אודות "חקירתה השנייה" במשטרה ולא אודות
12 תחקיר עיתונאי, לא נסתרו כלל ומתומנים עלינו לחלוטין. לי היתה נחרצת ובטוחה לחלוטין באשר
13 לתוכן השיחה, וחזרה על גרסתה זו שוב ושוב, הן בחקירתה במשטרה והן בעדותה בבית המשפט. לי
14 הדגישה בדבריה כי השיחה התמקדה בשאלות הנאשם באופן ספציפי בענין "חקירתה השנייה" ולא
15 בענין פניות עיתונאים אליה. נחרצות זו אינה מתיישבת עם טענת הנאשם לאי הבנתו על ידי לי.
16
- 17 נזכיר כי תגובתה של לי לפנייתו של הנאשם אליה והעלאת נושא "החקירה השנייה" על ידו היא
18 שגררה את תגובתה הנסערת של לי שהוגדרה על ידה כ"התמוטטות". הדעת נותנת שלו אכן שאל
19 הנאשם את לי על פניות עיתונאים, היא לא היתה מגיבה בתגובה כה קיצונית כפי שהעידה עליה.
20 זאת ועוד, לו שאל הנאשם את לי על חקירתה הראשונה, גם אז מן הסתם, תגובתה לא היתה
21 קיצונית כפי שהיתה, שכן עובדת זימונה לחקירה הראשונה לא נשמרה בסוד, שכן כמוה, כיתר עובדי
22 בית הנשיא, נאספה לי לחקירה ממשכן הנשיא ועובדת חקירתה הראשונה היתה נחלת הכלל. מה גם,
23 שהחקירה הראשונה עסקה בעניינה של אי מבית הנשיא, להבדיל מחקירתה השנייה שעסקה בה
24 באופן אישי ובנושא הטרדתה המינית על ידי הנאשם, כאשר במהלכה נחקרה כמתלוננת.
25
- 26 ח) ההגנה טענה במשתמע כי המתלוננת "מכרה" את עדותה תמורת בצע כסף. הטענה אמנם,
27 לא נאמרה במלים אלו, אם כי במלים מעודנות יותר, משהכתירה ההגנה בסיכומיה פרק שלם
28 בכותרת "המתלוננת מנהלת מו"מ עם המשטרה - מסירת תלונה תחת תשלום שכר".
29
- 30 לטענת ההגנה, המשטרה והמאשימה הבטיחו ל-לי טובת הנאה - אישור חופשה בתשלום לתקופה
31 ארוכה - בתמורה למסירת תלונה מפלילה נגד הנאשם, וכך אמנם אירע.

בדלתיים סגורות

- 1 בחינה מדוקדקת של התפתחות האירועים מהמועד שבו התרחשה שיחת השיבוש ועד ליציאתה של
- 2 לי לחופשה בתשלום, מלמדת כי אין ממש בהאשמה זו וכי במועד מסירת ההודעה במשטרה לא ידעה
- 3 לי שבסופו של דבר תאושר לה חופשה בתשלום.
- 4
- 5 נפנה להשתלשלות האירועים.
- 6
- 7 לאחר ש-לי מסרה את הודעתה במשטרה ולאחר פנייתו של בא כוחה (ת/27), אישר לה היועץ
- 8 המשפטי לממשלה ביום 17.10.2006, שלא להגיע לעבודה במשכן הנשיא וכי שכרה ישולם לה
- 9 (ת/31b). עובר לחקירתה ביום 8.10.2006, לא ידעה לי שהיא תורשה לצאת לחופשה בשכר,
- 10 משהחוכחה לכך באה מפיה בתום החקירה, עת ניסתה לברר עם החוקר אם התקבלה תשובה בענין
- 11 פניית בא כוחה בנושא, והחוקר השיב לה שינסה לברר:
- 12 "לי: בסדר, תגידי לי לגבי... זה שהעו"ד שלי דיבר, נראה לך שיש משהו?
- 13 רונן: אז... אני אבדוק את הענין ש...
- 14 לי: מתי אני אדע אם כן? כאילו מה צריך לבדוק? את האמת?
- 15 רונן: אני אומר את האמת... לא... אני אומר צריך לעשות בדיקה, אני לא יכול לתת לך תשובה
- 16 על דברים שאני לא... אני לא רוצה להגייד סתם דברים ש..."
- 17
- 18 כאמור, מתוך השתלשלות העניינים המפורטת במסמכים ת/27, ת/30, ת/31 עולה אמנם כי עו"ד
- 19 [redacted] פנה עוד ביום 8.10.2006 לתני"צ סגלוביץ, עובר לחקירתה של לי, וביקש להבטיח ש-לי
- 20 לא תשוב לעבודה במשכן הנשיא לנוכח פחדיה וחששותיה מהנאשם. ואולם תני"צ סגלוביץ סירב
- 21 להתחייב כאמור והודיע לבא כוחה, כי אינו מנהל מו"מ בענין זה וכי רק לאחר חקירתה של לי
- 22 תישקלנה בקשותיו כעולה מעדות תני"צ: "אמרתי לו כי אני לא מנהל מו"מ לי זומנה לחקירה ואח"כ
- 23 נשקול כל דבר שיתבקש." (עמ' 2 ל-ת/31א).
- 24
- 25 כבר לאחר חקירתה ת/24 חשה לי שלא בנוח לשוב לעבודה בלשכה, ושאלה את החוקר אם כדאי
- 26 לה לצאת לחופשה, שאלה שלא נענתה. לי שבה והזכירה לחוקר את שאלתה הנ"ל במהלך חקירתה
- 27 ת/29א כסונטת בו וכאומרת ה'לא אמרתי לך'.
- 28
- 29 אנו בדעה כי הודעתה של לי ביום 8.10.2006, נמסרה מבלי שניתנה לה כל הבטחה שהיא מטעם
- 30 המאשימה או מי מנציגיה. רצונה של לי לצאת לחופשה לא נבע מעצלות או מבצע כסף אלא מחששה
- 31 האמיתי מן הנאשם. אין מדובר בחשש ערטילאי אלא בחשש מוכח שגרם כאמור לעיל, לסערת
- 32 רגשות אצל לי, לפרצי בכי ופחד שגרמו לה לחפש מסתור בין מכוניות חונות ולהתקשר לאביה
- 33 שיקחנה מן המקום.

בדלתיים סגורות

- 1 (ט) בהודעתו במשטרה ת/11 (עמ' 25 להודעה מיום 15.11.2006), מסר הנאשם גרסה שונה ולפיה
2 נושא השיחה שלו עם לי היה בכלל בענין א' מבית הנשיא ולא הזכיר כלל את ענין "חיבוק יום
3 ההולדת". כשב"כ המאשימה העיר על כך השיב הנאשם: "...אם זה מופיע מופיע, לא מופיע לא
4 מופיע אבל אני אומר לך זה מה שהיה, את זה אמרתי יותר מפעם אחת.", אין חולק כי הטענה אכן
5 לא מופיעה בחקירת הנאשם ב-ת/11 - עובדה נוספת המשליכה על חוסר יכולתנו ליתן אמון בגרסת
6 הנאשם.
- 7
8 (י) בעדותו בבית המשפט הקדים הנאשם את תיאור מצבה הנפשי של לי לשיחתו עימה מתוך
9 כוונה לנתק את מצבה הנפשי הנסער מהשיחה עמו. רוצה לומר, לי היתה נסערת עוד לפני השיחה
10 עמו ללא שום קשר לשיחה, כך שלא ניתן להתבונן על מצבה הנפשי בעקבות השיחה כחיזוק לעדותה
11 בפנינו.
- 12 כאן המקום להעיר כי בהודעתו מיום 15.11.2006 - ת/11, אין כל זכר לטענה לפיה הוא ראה את לי
13 נרגשת ונסערת לפני שיחתו עמה. כשנשאל על כך בחקירתו הנגדית (עמ' 5321) נתן הנאשם כדרכו
14 תשובה מתחמקת שאין בה דבר: "מה שמופיע במשטרה זה מה שכתוב, מה שלא כתוב לא
15 כתוב... אז לא סיפרתי. אם לא כתוב אז לא סיפרתי."
- 16
17 (יא) הנאשם העיד שלאחר שהבחין בסערת רוחה של לי, הוא פנה אליה כמבקש להרגיעה... "אני
18 אומר לה ריבונו של עולם מה עושים מחיבוק תמים ונשיקה של תודה ביום הולדת..." (עמ' 4487).
19 באמירה זו התקרב הנאשם פסע נוסף לעבר גרסתה של לי. לא עוד גרסה מול גרסה הסותרות זו את
20 זו כהודעתו במשטרה, אלא הפעם מאשר הנאשם כי השיחה עסקה בחיבוק ובנשיקה, אם כי הוא
21 מוסיף הסתייגות שכנראה לי טענה בהבנת דבריו, שכן התכוון באמירתו זו להתייחסות העיתונאים
22 לחיבוק ולנשיקה ולא לחקירה משטרתית.
- 23 לטעמנו, הצגת הגרסה החדשה של הנאשם במהלך עדותו בבית המשפט תוך התקרבותו לגרסתה
24 של לי, נעוצה בהערכתו ובהבנתו של הנאשם אשר שמע וראה את לי במהלך עדותה, כי בית המשפט
25 יתרשם לטובה מאמינותה וכנות עדותה. אנו בדעה כי הנאשם החליט שלא לתקוף את מהימנותה של
26 לי באופן גלוי, אלא להותיר פתח לטעות בתום לב מצדה של לי בשל מצב נפשי נסער שבו היתה שרויה
27 בעת השיחה עמו, ואשר החל עוד קודם לשיחתו עימה.
- 28 אלא שטענה זו אין לה על מה שתסמוך.
- 29 נחה דעתנו כי טרם קיום השיחה הנ"ל, לא היה כל פרסום בעיתונות בענין חיבוק יום ההולדת.
30 המקום היחיד בו הוזכר חיבוק זה היה חקירתה של לי במשטרה ביום 18.9.2006 ת/24א. מי שידע,
31 אפוא, על תוכן אותה חקירה היו רק לי וחוקר המשטרה רונן. לעיתונות טרם היה מידע בענין זה,

בדלתיים סגורות

- 1 ומכל מקום הנאשם לא הציג כל פרסום עיתונאי ממנו יכול היה להסיק כי עיתונאים מטרידים את
2 לי בנושא "חיבוק יום ההולדת".
- 3 משכך, לא יתכן שהנאשם פתח בשיחת הרגעה עם לי כשהוא מזכיר את "חיבוק יום ההולדת"
4 בהקשר של פרסומים עיתונאים שהסעירו את לי. סביר להניח שהנאשם, שלטענתו לא עשה דבר
5 שחורג מן המקובל ב"חיבוק יום ההולדת", לא היה נדרש להרגיע את לי מפרסום שלא היה ושלא
6 היתה לו כל סיבה להתרחש בעתיד. נזכיר כי הנאשם היה זה שהזכיר את שמה של לי במכתבו
7 ליועמ"ש, ת"ג, כמי ש-א' מבית הנשיא טענה כלפיה כי יש לו עמה רומן, כך שסביר יותר להניח
8 שהיה פותח בשיחה מרגיעה בנושא זה, ולא נדרש לנושא החיבוק הזניח והתמים, שלדבריו, אף לא
9 הטריד את מנוחתו באותו רגע.
- 10
- 11 (ב) באשר לטענת ההגנה לפיה לא קיימת בנמצא כל ראיה המצביעה על כך שהנאשם אכן ידע על
12 זימונה של לי ל"חקירה שניה", וכך דברי לי לפיהם הנאשם ידע על דבר זימונה לחקירה השניה הינם
13 הסקת מסקנה שבהיגיון ואינם מבוססים על ידיעה של ממש:
- 14
- 15 משאמצנו את גרסתה של לי בעדותה כי הנאשם אמר לה: "הוא שאל אותי, באמירה שהוא כבר יודע
16 היית בחקירה שניה שמעתי שהיית בחקירה שניה." (עמ' 99 ו-ת/א 29/2), הרי שבפנינו עדות
17 ישירה וחד משמעית, לפיה הנאשם ידע על קיומה של חקירה ראשונה כפי שהוא ידע על קיומה של
18 חקירה שניה.
- 19 במלים אחרות - הראיה הישירה והטובה ביותר בדבר ידיעת הנאשם על קיומה של "חקירה שניה"
20 כמו גם על חקירה ראשונה, מתבטאת בעדותה של לי שנמצאה אמונה בעינינו ושנתמכת בראיות
21 מחזקות - עדות אביה ועדות ציונה.
- 22 עדותה של לי אף מספקת לנו את מטרת השיחה שקיים הנאשם עימה - רצונו בתיאום דבריו עמה
23 לכשיחקר.
- 24
- 25 (ג) מרגע שהוכח שהנאשם ידע כי לי נחקרה בחקירה שניה, בנושא חיבוק יום ההולדת, הרי
26 שגם לפי עדותו של הנאשם, לפיה אמר לה "ריבונו של עולם מה עושים מחיבוק תמים ונשיקה של
27 תודה ביום הולדת" (עמ' 4487), ניתן להסיק את כוונת הנאשם לשבש את החליך החקירתי המתנהל
28 נגדו באמצעות השפעה על עדותה של לי, בין בחקירה נוספת שתוזמן אליה ובין במהלך עדותה בהליך
29 משפטי עתידי צפוי; בדבריו אלו מציג הנאשם ל-לי את גרסתו באשר לאופן התרחשות האירוע,
30 כאשר הוא מתאר את חיבוק יום ההולדת כ"חיבוק תמים" ונשיקה של "תודה"; אין מדובר רק
31 בחלאת גרסה בצורה כזו או אחרת, אלא יש לראותה כהצעה לאימוץ התיאור המועלה על ידו
32 בשיחה האמורה.

בדלתיים סגורות

- 1 מעבר לנדרש – אף שקבענו כי הנאשם ידע בידיעה של ממש הן על חקירתה הראשונה והן
 2 על חקירתה השניה של לי, הנאשם צריך היה לצפות כי לי תיחקר במשטרה. את זאת אנו אומרים
 3 בהתבסס על הדברים הבאים:
1. 4 במכתבו של הנאשם ליועמ"ש מיום 5.7.2006, ת/ג1, הוא הזכיר את לי כמי ש-א' מבית
 5 הנשיא טענה כלפיה שיש לה רומן עמו, ומשכך צריך היה הנאשם לצפות כי לי תיחקר
 6 במשטרה.
2. 7 הנאשם נחקר במשטרה ביום 6.9.2006 בענין אירועים דומים ואף קלים מכך בעניינן של
 8 מתלוננות משנים עברו, כאשר הוא עצמו מזכיר בעדותו כי ידע מפלוני אלמוני מעובדי בית
 9 הנשיא, כי לי נתונה בימצור עיתונאי על רקע "חיבוק יום ההולדת". הדעת נותנת כי
 10 בנסיבות אלו, צריך היה הנאשם לצפות מקל וחומר את חקירתה של לי במשטרה בענין
 11 אחרון זה.
- 12
- 13 (טו) לטענת העלילה
 14 את טענת הנאשם לפיה לי מעלילה עליו עלילת שקר מסיבות שונות ומשונות, כבר דחינו במסגרת
 15 דיונו באישום השלישי, ולא נסיף על כך דבר כאן.
- 16
- 17 סוף דבר
- 18 משנתנו, כאמור, אמון מלא בעדותה של לי לפיה שוחח עימה הנאשם על חקירתה השניה ולאחר
 19 שדחינו את גרסת הנאשם לפנייתו ולשיחתו עם לי, כפי כי כוונתו היתה להתאים גרסתו לגרסתה, וכי
 20 כוונתו זו הובנה לאשורה בזמן אמת על ידי לי. בהתנהגות זו ביקש הנאשם לפגוע בקיומו של הליך
 21 שיפוט/חקירתי קיים. מעשיו של הנאשם משכללים הן את עבירת שיבוש מהלכי משפט והן את
 22 עבירת הטרדת העד, שכן מרגע שהנאשם ידע כי לי נחקרה, הן בחקירה הראשונה והן בחקירה
 23 השניה, היה עליו להימנע מלשוחח עימה בנושא החקירה, ולבטח שלא לבקש ממנה לספר לו מה
 24 אמרה במשטרה ומשעשה כן, רואים אותו כמי שהטריד אותה ושיבש הליכי משפט.
- 25
- 26 יחד עם זאת, מאחר והמעשה עצמו, דהיינו שיחת השיבוש, המהווה את התשתית העובדתית
 27 לאישום הטרדת עד, הינו אותו מעשה עובדתי בגינו מצאנו לנכון להרשיע את הנאשם בעבירת שיבוש
 28 הליכי משפט, והוא נבלע בתוכה, לא מצאנו לנכון להרשיעו גם בעבירת הטרדת עד. (ראה לענין זה
 29 רע"פ 8975/00 שי שמלה עו"ד נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 5.7.01)).
- 30 לאור כל האמור לעיל, אנו מרשיעים את הנאשם בעבירת שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק
 31 העונשין, תשל"ז-1977.
- 32

בדלתיים סגורות

סוף דבר

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17

פה אחד החלטנו להרשיע את הנאשם בעבירות כדלקמן:
 באישום הראשון - שתי עבירות אינוס לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, ובעבירת מעשה מגונה בכוח, לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(1), לפי החוק כנוסחו בעת הרלוונטית. באישום השני - בעבירת הטרדה מינית לפי סעיף 3(א)(4) ביחד עם סעיף 3(א)(6)(ג) וסעיף 5(א) לחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1988.
 באישום השלישי - בעבירת מעשה מגונה לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, ובעבירת הטרדה מינית, לפי סעיף 3(א)(4) ביחד עם סעיף 3(א)(6)(ג) וסעיף 5(א) לחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1988.
 ובאישום הרביעי - בעבירת שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

18
19

ניתנה היום, כ"ג טבת תשע"א, 30 דצמבר 2010, במעמד הצדדים.

יהודית שבח, שופטת

מרים סוקולוב, שופטת

ג'ורג' קרא, שופט

- הישיבה נעולה -